

Sư Huynh Là Nam Thần

Contents

Sư Huynh Là Nam Thần	2
1. Chương 1: Nhận Sư Phụ	2
2. Chương 2: Cầm Động	6
3. Chương 3: Săn Sóc	11
4. Chương 4: Thăng Cấp	15
5. Chương 5: Gặp Nhau	20
6. Chương 6: Chuyện Quá Khứ	24
7. Chương 7: Phó Bản	28
8. Chương 8: Trang Bị	34
9. Chương 9: Pháo Hoa	38
10. Chương 10: Scandal	42
11. Chương 11: Thú Cưng	47
12. Chương 12: Mãn Cấp	51
13. Chương 13: Chiến Trường	56
14. Chương 14: Tình Duyệt	60
15. Chương 15: Chuyện Cũ	63
16. Chương 16: Hoa Hồng	68
17. Chương 17: Lôi Đài	72
18. Chương 18: Cướp Thương	77
19. Chương 19: Giải Vây	81
20. Chương 20: Ngoài Ý Muốn	86
21. Chương 21: Chấn	90
22. Chương 22: Thăng Thần	95
23. Chương 23: An Tâm	100
24. Chương 24: Bài Post	104
25. Chương 25: Thích	109
26. Chương 26: Bạn Học	112
27. Chương 27: Cô Đơn	116
28. Chương 28: Ghen	121
29. Chương 29: Bắt Ngựa	128
30. Chương 30: Bôn Tiều	132
31. Chương 31: Thú Ý	137
32. Chương 32: Lễ Vật	142
33. Chương 33: Ảnh Chụp	146
34. Chương 34: Bị Nhầm Vào	152
35. Chương 35: Đồng Loại	156
36. Chương 36: Nghỉ Đông	160
37. Chương 37: Tiến Bộ	164
38. Chương 38: Bang Chiến	169
39. Chương 39: Tụ Hội	174
40. Chương 40: Chậm Hiểu	178
41. Chương 41: Báo Thù	182

42. Chương 42: Nam Thần	190
43. Chương 43: Tết Âm Lịch	197
44. Chương 44: Say Rượu	205
45. Chương 45: Tương Ái	211
46. Chương 46: Tình Yêu Cuồng Nhiệt	218
47. Chương 47: Đặc Biệt	226
48. Chương 48: Áo Ngủ	233
49. Chương 49: Tuổi Trẻ Khí Thịnh	240
50. Chương 50: Gia Đình	246
51. Chương 51: Suối Nước Nóng	254
52. Chương 52: Trào Phúng	261
53. Chương 53: Lỗ Măng	268
54. Chương 54: Hoà Hợp	274
55. Chương 55: Đáng Yêu	282
56. Chương 56: Phản Đối	286
57. Chương 57: Kiên Trì	291
58. Chương 58: Lo Lắng	295
59. Chương 59: Nợ Nần	302
60. Chương 60	307

Sư Huynh Là Nam Thần

Giới thiệu

Edit: CỏThế loại: Hiện đại đô thị, võng du, vườn trường, ngọt sủng, thanh thủy, 1vs1, HE. Couple: A

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-huynh-la-nam-than>

1. Chương 1: Nhận Sư Phụ

Nhận sư phụ.

Trên đài luận kiếm tuyết bay lả tả, đạo trưởng bạch y tay cầm trường kiếm như tiên xuất trần, xinh đẹp tựa như một bức cổ họa tuyệt mỹ. Đứng đối diện là một đệ tử phái Côn Lôn tay cầm đại đao tựa hồ đã có chút chờ đến hết kiên nhẫn, quơ quơ đại đao liên lao thẳng về hướng đạo trưởng. Tại thời khắc mắt thấy đại đao sắp chém trúng người đạo trưởng, đạo trưởng liền lui về phía sau mấy bước, sau đó nhảy vọt lên, trên không trung hạ thêm một buff gia tăng công kích, đồng thời định thân đối phương, rồi cả người lộn một vòng lao xuống, trường kiếm nhắm thẳng vào đạo khách kia.

Đạo khách không thể động đậy, chỉ có thể chịu đựng một chiêu này, nhưng định thân vừa được giải trừ, đạo khách liền xoay người cho đạo trưởng một đao, trực tiếp đánh nát buff giảm tổn thương trên người đạo trưởng. Đạo trưởng cũng không hoảng hốt, lãnh tĩnh mà mở ra một buff khác, cản lại nội lực của đối

phương, sau đó lại nhảy lùi vài bước về phía sau, xuất ra một chiêu bộc phát vừa được CD (*). Bởi vì đạo khách Côn Lôn là cận chiến, đạo trưởng lại là viễn trình, trong quá trình đạo khách tới gần đạo trưởng này, thương tổn do chiêu bộc phát của đạo trưởng gây ra đã chiếm được ưu thế cực đại.

(*) CD: cold-down, làm lạnh. Mỗi kỹ năng trong game đều có thời gian làm lạnh nhất định, sau khi sử dụng kỹ năng, phải đợi kỹ năng làm lạnh xong rồi mới được dùng tiếp.

Đạo quang kiếm ảnh, giữa lúc người tới ta đi, đạo khách dừng mãnh mà múa đại đao, mỗi một chiêu đều mười phần lực đạo, kế thừa tinh túy võ học Côn Lôn đầy bạo lực, lưỡi đao chém lên mặt đất, tạo ra từng chùm tia lửa vàng rực. So sánh với sự dứt khoát gọn gàng của đạo khách, chiêu thức của đạo trưởng dùng từ mây bay nước chảy lưu loát sinh động để hình dung, sang trọng, thanh lịch, tiến lùi tự nhiên, kết hợp cương nhu vô cùng nhuần nhuyễn. Kiếm khí mang theo bông tuyết màu trắng lạnh liệt lại quyết tuyệt, không biết chiêu nào có thể lấy được mạng của đối phương.

“Vũ Hàng.”

“Sao...” An Vũ Hàng không chút để ý đáp lại, ánh mắt thủy chung vẫn không rời màn hình máy vi tính, chính xác mà nói là không rời hình ảnh vị đạo trưởng phiêu dật sắc bén trên màn ảnh kia.

Đây là cuộc thi tài cá nhân của game online, vị đạo trưởng trên màn ảnh kia là cao thủ số 1 số 2 của toàn server trong —— Liễm Túy Nhan. Cũng là thần tượng cấp nam thần của An Vũ Hàng. Có Liễm Túy Nhan lên sân khấu tham gia thi đấu, An Vũ Hàng khẳng định sẽ ngồi trước máy tính xem trực tiếp, cho dù cậu là một game thủ thuần phò bản chưa bao giờ đánh lời dài lần nào...

Sau khi Liễm Túy Nhan nghiêng người tránh thoát tổn thương của đạo khách, vòng ra sau lưng của đối phương, khóa chân, buff một đại chiêu thương tổn, thêm một cái giảm tốc độ, sau đó nhảy lên kéo giãn khoảng cách, lại buff hai chiêu kiếm khí duy trì liên tục thương tổn, đợt tấn công này đồng thời làm nổ tung những buff thương tổn của đạo khách trên người mình. Một chuỗi chiêu thức khiến người ta nhìn không kịp này vừa tung ra, đạo khách rên lên một tiếng, thanh máu trống không ngã xuống đất.

Hệ thống phán định Liễm Túy Nhan thắng, sau đó hai người bị truyền tống ra khỏi bản đồ luận võ, đổi hành 2 tuyển thủ khác lên đài. Lúc này An Vũ Hàng mới thu hồi lực chú ý, quay đầu lại nhìn về phía Thời Nhiệm ngồi bên trái cậu, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ngày mai Hoán Khê Sa sẽ mở lại, ông có muốn qua đó chơi hay không?” Thời Nhiệm vừa tắt giao diện của vừa hỏi cậu.

An Vũ Hàng không trả lời, kỳ thật cậu cũng đang suy xét vấn đề này. Hoán Khê Sa là server cũ của, ra đời từ lúc vừa mới Open Beta, nhưng về sau bởi vì game thủ đăng ký chơi quá nhiều, đến nỗi server máy chủ không tải nổi quá nhiều số liệu và nhân vật như vậy, bắt buộc dĩ tạm thời tắt chức năng tạo tài khoản nhân vật mới, chỉ cho phép những game thủ cũ của server được tiếp tục chơi ở đây.

Trước đó phía nhà phát hành cũng đã đổi mới một đám server máy chủ, lại xóa bỏ một số tài khoản trên năm năm không đăng nhập lại, lúc này mới khiến cho server Hoán Khê Sa lần thứ hai mở ra không gian cho người chơi mới.

“Lần này Hoán Khê Sa mở lại, bên nhà phát hành cũng tạo thêm không ít nhiệm vụ có thưởng, nếu ông chơi thì thăng cấp cũng có thể nhanh hơn một chút.” Thời Nhiệm chú ý chuyện mở lại server Hoán Khê Sa đã từ rất lâu rồi, nếu không phải server hiện tại của bọn họ có mấy người anh em cần cậu kéo, cậu cũng rất muốn đến server Hoán Khê Sa chơi.

“Ừm...” Cậu muốn đến Hoán Khê Sa cũng vì có một tính toán khác, nhưng chuyện không vui khi chơi game trước đây cũng xác thực khiến cậu có chút không vực nổi tinh thần.

“Game online vốn chính là cho ông thả lỏng, chơi Điện Hí Thủy không thấy vui thì đổi sang game khác, không nhất thiết phải rối rắm vì loại chuyện này. Hơn nữa, cũng không phải ông sai, cần gì phải để trong lòng?” Thời Nhiệm cười nói: “Ông chơi trước đi, chờ thêm một thời gian tui làm xong chuyện bên này, liền đi với ông. Vừa lòng chưa?”

An Vũ Hàng cười, gật gật đầu nói: “Vây được rồi.”

Chơi game vẫn là có bạn bè cùng nhau chơi mới thú vị. Lúc này, đầu lồi dài lại xong thêm một trận, sau khi hai bên xuống đài, Liễm Túy Nhan lần thứ hai lên sân khấu. An Vũ Hàng nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, ý cười trên khóe miệng lại càng sâu thêm, lực chú ý lại trở về trên máy tính. Thần tượng của cậu đúng là ở server Hoán Khê Sa, lúc trước khi An Vũ Hàng thích xem anh lên đánh võ đài, Hoán Khê Sa đã đóng server. Tuy rằng cậu không thể làm ra chuyện thông đồng với nam thần một cách quan minh chính đại, nhưng có cơ hội tiếp xúc gần gũi một chút cũng tốt.

Nghĩ đến Liễm Túy Nhan, mây đen trong lòng An Vũ Hàng tan đi rất nhiều, tục ngữ nói: Nơi này không giữ ta, vẫn có chỗ giữ ta! Cậu cũng là người có ý tưởng, biết tiến tới!

Đảo mắt liền tới ngày server Hoán Khê Sa mở ra một lần nữa, bắt quá ngày hôm đó tiết học của An Vũ Hàng tương đối nhiều, mãi đến 6h tối mới trở lại phòng ngủ. Phòng ngủ của bọn họ có bốn người, một người vốn ở nhà, bản thân lại có tính yêu sạch sẽ tương đối nghiêm trọng, cho nên cũng chỉ đăng ký tên ở ký túc xá cho có, mỗi ngày đều sẽ trở về nhà, trừ khi ngày hôm sau có tiết học sớm mới ở lại túc xá ngủ một đêm. Một người khác thuộc vào loại hình không thể ở trong phòng, thà đi đến tiệm net lên mạng, cũng không muốn ở lì trong phòng, nói là luôn có loại cảm giác khó chịu như bị nhốt trong nhà. Còn lại chính là hai người An Vũ Hàng và Thời Nhiễm, hai người bọn họ là bạn học hồi cấp 3, nhưng không cùng lớp, hồi trung học cũng chỉ là quen biết lẫn nhau mà thôi. Sau khi lên đại học, hai người không chỉ cùng trường, cùng khoa, mã số sinh viên liền nhau hơn nữa lại được phân vào cùng phòng túc xá, cứ như vậy, quan hệ giữa An Vũ Hàng và Thời Nhiễm càng tốt, không mấy ngày đã trở thành anh em thân thiết.

Mở máy tính, đăng nhập vào game, An Vũ Hàng chọn vào server Hoán Khê Sa, nhảy ra giao diện lựa chọn môn phái cho nhân vật. An Vũ Hàng chọn Độc Tiên giáo, đang chuẩn bị chọn giới tính, Thời Nhiễm liền mang theo cơm tối trở về phòng.

“Động tác nhanh thật.” Thời Nhiễm cười đặt hộp cơm cầm trong tay lên trên bàn học của An Vũ Hàng, sau khi nhìn thấy màn hình máy tính của cậu, có chút bất ngờ hỏi: “Muốn chơi Độc Tiên?”

“Ừm, lần này muốn chơi PVP.” PVP mà An Vũ Hàng nói là chỉ việc game thủ chơi đội chiến với nhau, tựa như Liễm Túy Nhan vậy. Mà trước đó cậu là một người không hơn không kém thuộc đẳng PVE phổ biến, tuy rằng hai loại phương thức chơi này chỉ khác nhau một chữ cái, nhưng mà cách biệt lại là trời vực.

PVP là Player Vs Player (game thủ đánh game thủ, chủ yếu chơi PK). PVE là Player Vs Environment (game thủ hạ phổ biến là chủ yếu).

“Ông xác định?” Khóe miệng Thời Nhiễm co giật một cái. An Vũ Hàng chơi game không tệ, nhưng không tính là quá sắc bén, đi PVP đích thật là một loại khiêu chiến.

“Ừa, thật sự không được thì ông dẫn tui.” Đối với Thời Nhiễm, An Vũ Hàng dĩ nhiên không cần phải khách sáo.

“Được, tùy ông.” Thời Nhiễm cái gì cũng biết chơi, dẫn An Vũ Hàng một chút ngược lại cũng dễ nói, chẳng qua có thể dẫn đến trình độ nào, bản thân cậu cũng không nói trước được.

An Vũ Hàng mở hộp đựng cơm ra, chuẩn bị vừa ăn vừa thiết kế nhân vật. Thời Nhiễm rửa tay xong đi ra, nói: “Ông vẫn nên tạo acc nữ đi, giai đoạn đầu người ta còn có thể nể mặt acc nữ mà dẫn ông đi một chút.”

Acc: viết tắt của account, nghĩa là tài khoản, hầu hết các game đều yêu cầu người chơi phải tạo account, tùy theo game mà một account có thể tạo 1 hoặc nhiều nhân vật.

Đối với acc nam và acc nữ, An Vũ Hàng cũng không quá đặc biệt để ý, acc gì cũng chỉ để chơi mà thôi, nhìn thuận mắt cái gì thì tạo cái đó. Cậu trước đó cũng là chơi acc nữ, tiếp tục chơi cũng không cảm thấy không được tự nhiên gì. Cậu cũng không muốn vì chút việc này mà lâm vào tình trạng khó chọn lựa, liền chọn giới tính nữ, tùy tiện lựa lựa mặt, chọn chọn thân hình, trong vòng 3 phút đã tạo xong.

Phun xương gà ra, An Vũ Hàng đánh vào 3 chữ trong khung tên nhân vật —— Phương Cô Ngâm.

Trước đó cậu chơi game Diệp Hí Thủy lấy tên là ‘Phương Tiều Ngâm’, là Thời Nhiễm lật trong bảng chữ mẫu đặt giúp cậu. Lúc này cậu lẻ loi một mình đi vào server Hoán Khê Sa, cho nên chữ ở giữa đổi thành chữ ‘Cô’ cũng rất hợp với hoàn cảnh.

Tranh thủ thời gian ăn cơm xong, lau bàn sạch sẽ, An Vũ Hàng click chuột máy tính một cái, tiến vào trò chơi.

Tuy rằng mở server lại đã được hơn sáu tiếng, nhưng trong tân thủ tôn vẫn náo nhiệt không giảm. Rất nhiều tân thủ xuất hiện tại điểm sinh ra, sau đó chạy ra ngoài làm nhiệm vụ. Cách điểm sinh ra không đến 20 mét liền có rất nhiều quý danh mãn cấp đứng đó vừa nói chuyện phiếm vừa nhận đồ đệ. Server Hoán Khê Sa vừa mở lại, phần thưởng sư đồ cũng cực kỳ phong phú, rất nhiều quý danh đều là vì hướng về phần thưởng này mà tới đây, acc mới cũng có thể nhận được rất nhiều vật phẩm thăng cấp, nhanh chóng mãn cấp, cho nên đối với sư phụ cũng là chẳng từ chối ai. Thậm chí có rất nhiều game thủ lão luyện đến luyện lại acc nhỏ, vừa ra khỏi điểm sinh ra, nhiệm vụ còn chưa nhận, trước hết đã chạy đến trước mặt đám quý danh chọn sư phụ, cái khác không quan trọng, nhận được phần thưởng mới là đạo lý.

An Vũ Hàng đối với việc bá sư tuy rằng cũng có chút yêu cầu, nhưng cậu cũng không quá mức bắt buộc. Cậu không phải là loại người sẽ chủ động thông đồng với người khác, so với việc tìm sư phụ để bá, cậu càng tin vào duyên phận hơn. Đối với sự bị động của cậu, thật lâu trước đó Thời Nhiệm đã nói như vậy không được, sẽ bỏ qua rất nhiều cơ hội. Điểm ấy An Vũ Hàng cũng hiểu, nhưng không thay đổi được, mà bản thân cậu phải thừa nhận, việc tin tưởng vào duyên phận đôi khi cũng là bởi vì thiếu dũng khí mà thôi.

Khác biệt với những người sau khi bá sư thì vô cùng cao hứng đi cùng sư phụ của mình, An Vũ Hàng chỉ lo cúi đầu làm nhiệm vụ, không nói chuyện trên kênh phụ cận, bên cạnh cũng không có quý danh nào đi theo, ít nhiều cũng cảm thấy có chút cô độc.

Kỳ thật không người nào thông đồng với An Vũ Hàng cũng bình thường, cậu chọn acc này mặc dù là acc nữ, nhưng lại là hình thể thiếu nữ. Nữ giới trong chia làm 3 loại hình thể —— Loli, thiếu nữ và đại nữ. Mà thiếu nữ lại là tồn tại xấu hổ nhất trong 3 loại hình thể này, tuổi lưng lửng lại là ngực phẳng, phẳng đến mức có thể so sánh với màn hình vi tính, hơn nữa còn là loại 32inches, cái đầu quá lớn khiến người ta ngay cả ý tưởng muốn nâng lên cũng không có, quả thực rất vô vị.

Nhiệm vụ của tân thủ thôn rất đơn giản, thưởng lại rất nhiều, chờ đến khi cậu lên đến cấp 8, kênh mật tán gẫu đột nhiên vang lên một cái.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Có tìm sư phụ không?

An Vũ Hàng điều chỉnh góc nhìn, tìm khắp nơi cái người tên là ‘Lạc Hoa Độc Lập’ này, cuối cùng mới nhìn thấy người này đứng trên mái nhà cậu vừa mới đi ngang qua khi nãy, là một acc đại nam Minh Giáo.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Ừ, có.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Vậy tôi thu em nhé, em xem tên của chúng ta còn rất có duyên nữa.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Duyên phận chỗ nào?

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Tên của em có một chữ ‘Cô’, tên của tôi có một chữ ‘Độc’, vừa vặn tạo thành một từ, có phải là duyên phận hay không?

An Vũ Hàng thật không biết cậu phải dùng biểu tình gì để đối mặt với đáp án này. Tên của hai người bọn họ quả thật có thể tạo thành từ ‘Cô Độc’, nhưng bọn họ cũng không phải muốn đại diện cho cô độc, có đáng giá để cao hứng như vậy sao? Nếu gặp được một người trong tên có chữ ‘Tài’, ghép lại thành ‘Độc Tài’, chẳng lẽ từ nay về sau phải đi theo con đường tổng tài bá đạo cuồng tính sao?

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Bá sư không?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được...

Tuy rằng lấy lý do duyên phận có chút cứng ngắt, nhưng cảm giác đầu tiên của An Vũ Hàng đối với người này cũng không tệ. Acc nam bình thường tìm acc nữ làm đồ đệ đều thích Loli đáng yêu ngây thơ, hoặc là ngự tỷ đại nữ đáng người xinh đẹp, có thể giữa những người này mà coi trọng một kẻ ‘cứng ngắt phẳng lì’ như cậu, An Vũ Hàng cảm thấy người này ít nhất là thật lòng nhận đồ đệ, mà không phải là vì nuôi dưỡng tình duyên cho mình.

Lạc Hoa Độc Lập rất nhanh gửi đến một yêu cầu nhận đồ đệ. An Vũ Hàng chọn đồng ý.

Hệ thống : Chúc mừng thiếu hiệp bá sứ thành công. Sứ môn đã chuẩn bị sẵn phần thưởng phong phú cho thiếu hiệp, xin vui lòng đến chỗ người báo tin để nhận. Hy vọng ngày sau thiếu hiệp tôn sư trọng đạo, trò giỏi hơn thầy, sớm ngày trở thành đại hiệp có thể đảm đương một góc trời.

Nhìn gợi ý mang theo chút hào khí của hệ thống, An Vũ Hàng đột nhiên cảm thấy thực kiên định.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sứ phụ.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Ngoan. Đi làm nhiệm vụ còn lại đi, tôi dẫn em đến môn phái bá sứ.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được.

Vào tổ đội, lại có sứ phụ, An Vũ Hàng tựa hồ có chút dung nhập vào bầu không khí của tân thủ thôn, bên cạnh cũng có quý danh đi theo, hơn nữa còn là Minh Giáo nổi danh bằng sự thần bí. Trang phục và hình thể của Minh Giáo giữa đông đảo các môn phái không quá nổi bật, nhưng đến khi bạn chú ý có một người như vậy tồn tại, liền khó có thể dời tầm mắt.

Lạc Hoa Độc Lập đi theo phía sau Phượng Cô Ngâm, một người mặc quần áo màu sắc rực rỡ như một cô gái quê, một người mặc đồ môn phái điển hình của hình tượng đại hiệp mười phần, loại đối lập này, Lạc Hoa Độc Lập dĩ nhiên càng nổi bật hơn nữa. Rất nhiều acc nhỏ cũng chạy tới hỏi anh có nhận đồ đệ hay không, dù sao có một sứ phụ thoát nhìn sắc bén như vậy cũng rất có phong cách. Nhưng Lạc Hoa Độc Lập đều cự tuyệt, nói có một đồ đệ là Phượng Cô Ngâm như vậy là đủ rồi.

Nhóm acc nhỏ bị cự tuyệt nhìn ‘sân bay siêu phẳng’ Phượng Cô Ngâm ở bên cạnh, quay đầu đi thẳng, có lẽ cảm thấy ánh mắt của vị sứ phụ này có chút vấn đề, có thể là bị cận thị rất nghiêm trọng.

An Vũ Hàng lén nhìn thoáng qua sứ môn của mình, ngoại trừ cậu ra, trên đó còn có một đệ tử cấp 25 Phệ Hồn cốc, không biết là sứ huynh hay là sứ tỷ. Kỳ thật mỗi một acc mãi cấp đều có thể nhận 10 đồ đệ, hơn nữa hiện tại sứ đồ lại thường rất phong phú, các sứ phụ đều ước gì có thể nhét đầy tất cả danh ngạch đồ đệ mình có. So sánh ra, sứ môn của bọn họ đích thật có chút lạnh lẽo.

Có sự đi cùng của sứ phụ, làm xong nhiệm vụ tân thủ thôn, An Vũ Hàng chuẩn bị đến môn phái. Lạc Hoa Độc Lập không để cậu tự đi, mà gọi thú cưỡi đôi ra cho cậu ngồi lên, chở cậu chạy về phía Độc Tiên giáo...

Tuy rằng hành động này thực tri kỷ, nhưng An Vũ Hàng vẫn rất muốn nói cho sứ phụ mình biết —— Cậu ở tân thủ thôn chạy đi tìm người dẫn đường đến môn phái chỉ cần 3 giây đồng hồ, lại chỉ mất thêm 3 giây truyền tống nữa là được. Nhưng bọn họ chạy đến môn phái như thế này, ít nhất cần 5 phút, quả thực là lãng phí thời gian...

Hết –

2. Chương 2: Cảm Động

Lặn lội đường xa chạy đến môn phái, An Vũ Hàng rốt cục gặp được chương môn, thống khoái đối thoại với chương môn một trận, âm hiệu kết thúc, cậu chính thức gia nhập Độc Tiên giáo.

Độc Tiên giáo tên như ý nghĩa, là dùng độc giết người, vũ khí là một thanh trường tiên (roi dài), thuộc loại chức nghiệp DPS (damage per second – tổn thương mỗi giây) viễn trình bùng nổ cao, cũng là chức nghiệp duy nhất trong tất cả các chức nghiệp của có thể sử dụng thú cưng để phối hợp chiến đấu. Chỉ là thú cưng yêu cầu phải tự mình nuôi dưỡng, cấp bậc của thú cưng nuôi được cũng quyết định độ cao thấp tính công kích và phòng ngự của Độc Tiên giáo.

Thay trang bị môn phái cấp thấp, An Vũ Hàng vừa quay đầu, lại không tìm được bóng dáng của sứ phụ. An Vũ Hàng nhìn thoáng qua vị trí của sứ phụ, không biết từ lúc nào sứ phụ cứ nhiên chạy đến chủ thành. An Vũ Hàng cũng không hỏi, cậu biết rất nhiều sứ phụ sau khi thu nhận đồ đệ đều là nuôi thả, phương thức này tựa hồ cũng được hầu hết game thủ chấp nhận. An Vũ Hàng không phải người mới chơi, cho nên cho dù bị nuôi thả cũng không ảnh hưởng gì, cậu cũng không thêm để ý.

Nhận nhiệm vụ, chạy đến địa điểm làm nhiệm vụ, An Hân bắt đầu đánh quái, bởi vì hiện tại cấp bậc của cậu còn thấp, kỹ năng cũng ít, máu lại mỏng, cho nên đánh quái đánh đến thập phần khó khăn, chỉ có thể sau khi dùng độc thì bắt đầu điên cuồng chạy trốn, nhưng không thể rời khỏi phạm vi chiến đấu, mãi đến khi độc đó độc chết đám quái trong nhiệm vụ.

Đám tiểu quái thì còn dễ ứng phó, chờ đến phiên quái tinh anh máu dày công kích lại cao xuất hiện, An Vũ Hàng cũng không dễ đánh như vậy nữa. Tuy nói có thể giữ quái, nhưng nó một chiêu có thể đánh rụng 20% lượng máu của An Vũ Hàng, kỹ năng dùng độc của An Vũ Hàng cũng dùng tới, nhưng mỗi lần cũng chỉ có thể diệt được khoảng 3% lượng máu của quái tinh anh, quả thật không đáng nhắc tới.

Ngay tại lúc An Vũ Hàng còn sót lại không tới 10% lượng máu, Lạc Hoa Độc Lập đột nhiên nhảy ra xuất hiện trước mặt cậu, một chia hạ xuống, liền tiến quái tinh anh đi gặp thủ hạ của nó.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Em ngược lại rất chịu khó. Loại quái này đánh một mình không dễ, lần sau nếu muốn đánh có thể trực tiếp gọi tôi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Ừm... Dù sao tôi rảnh rồi cũng không có việc gì làm...

An Vũ Hàng không dự đoán được sự phụ cậu sẽ trở về, đành phải tùy tiện nói đại một lí do.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Ừm, đến giao dịch.

Nói xong, Lạc Hoa Độc Lập liền gửi đến một lời mời giao dịch. Sau khi An Vũ Hàng đồng ý, Lạc Hoa Độc Lập đặt vào trong khung giao dịch một cái túi 26 ô, đơn được gấp đôi kinh nghiệm, lam được phục hồi phần lớn lượng máu, cùng với vật phẩm gia tăng tỉ vụ.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sự phụ, mấy thứ này thưởng sư đồ cũng có đưa.

Mấy thứ này xác thực đều là những vật cậu vô cùng cần thiết, cũng là vật phẩm cần để thăng cấp, nhưng cậu thật sự không ngờ mới vừa nhận thức sự phụ, liền nhận đồ của người ta. Cho dù trong túi của cậu không có tiền, nhưng cũng không phải là dễ dàng ngửa tay xin đồ.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Những thứ hệ thống tặng cho số lượng có hạn, khẳng định không đủ để em dùng để thăng cấp. Mấy thứ này em cầm trước đi, không đủ lại đến gặp tôi lấy. Em nhanh chóng mau cấp đi, chúng ta có thể cùng nhau chơi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được, cảm ơn sự phụ.

Nhận được thì cứ nhận, miễn cấp là chuyện quan trọng nhất, chờ về sau trong túi có tiền rồi, lại mua chút đồ sự phụ có thể dùng trả lại là được.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Không cần khách sáo. Tôi đi đánh lôi đài với bạn, lui đội trước, em có việc thì mật tán gẫu cho tôi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được, tạm biệt sự phụ.

Lạc Hoa Độc Lập lui đội, đảo mắt đã không còn thấy bóng dáng. An Vũ Hàng lại bắt đầu ‘lê lét’ thăng cấp, có lam được hồi máu cao cấp, quái tinh anh cũng dễ đánh hơn rất nhiều, ít nhất sẽ không bị đánh mấy cái liền nằm đo đất.

Làm xong nhiệm vụ môn phái vừa lúc lên cấp 25, thời gian cũng không còn sớm, An Vũ Hàng mở kênh hảo hữu, sau đó trên mục thêm bạn tốt gõ vào ba chữ —— Liêm Túy Nhan. Tên được nhập vào, nhưng lúc xác định cậu lại có chút do dự. Đột ngột thêm bạn tốt với người ta như vậy tựa hồ có chút kỳ quái. Nhưng cậu đến server này hơn phân nửa là vì có thể gặp được nam thần, không thêm lại cảm thấy rất tiếc nuối. Trong lòng giãy dụa nửa ngày, An Vũ Hàng cắn răng một cái, chọn xác định.

Tên cùng ảnh đại diện của nam thần xuất hiện trong khung hảo hữu của cậu, nhưng là màu xám —— Nam thần không online. An Vũ Hàng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cũng cảm ơn sự linh hoạt của nhà phát hành, cho dù đối phương không online cũng có thể đơn phương thêm đối phương thành bạn tốt. Nhìn chằm chằm cái tên của nam thần trong chốc lát, An Vũ Hàng thỏa mãn tắt máy tính chuẩn bị đi ngủ, ngày mai còn phải lên lớp. Thấy cậu muốn ngủ, Thời Nhiệm cũng tắt máy tính. Trần Lượng không chịu nổi cảnh ở trong phòng vẫn chưa trở về, Thời Nhiệm vẫn chưa cửa cho cậu ta.

Một đêm an tĩnh.

Sáng sớm ngày hôm sau, có người đến gõ cửa phòng ký túc xá, Thời Nhiễm đã thức dậy trước đó đi ra mở cửa.

“Chào buổi sáng!” Viên Gia đứng ngoài cửa vẻ mặt tươi cười, so với thái dương bên ngoài còn chói mắt hơn.

“Sớm như vậy? Vào đi.” Thời Nhiễm nghiêng người, để cậu vào nhà.

“Vũ Hàng còn chưa dậy sao?” Viên Gia nhìn thoáng qua giường An Vũ Hàng, An Vũ Hàng đang trùm chăn ngủ say.

“Hôm nay 10 giờ mới có tiết, không cần dậy sớm như vậy.” Thời Nhiễm không muốn quấy rầy An Vũ Hàng và Trần Lượng, thanh âm hạ thấp một chút, nói: “Ăn điểm tâm chưa? Kêu Tư Húc cùng đi luôn hay sao?”

“Hắc hắc, không vội.” Viên Gia cười cười, trèo lên cây thang đứng ở bên cạnh giường tầng của An Vũ Hàng, vươn tay nhéo nhéo cằm An Vũ Hàng, nói: “Tiểu mỹ nhân, anh trai đến rồi đây, dậy mau.”

An Vũ Hàng nhắm mắt hất tay Viên Gia ra, mày cau lại.

Viên Gia cũng không tức giận, tiếp tục đùa giỡn An Vũ Hàng, “Còn không chịu dậy anh sẽ chui vào chăn cứng đó.”

An Vũ Hàng hơi hơi mở mắt ra, thanh âm mang theo buồn ngủ biếng nhác nói: “Đi qua một bên chơi đi...”

“Ây da, nghe cái giọng nhỏ nhẹ này, khiến anh nghe mà nổi lên cảm giác luôn.” Viên Gia híp mắt cười nói: “Cứng nếu là con gái, anh trai khẳng định sẽ nhịn không được cho xem.”

An Vũ Hàng đẩy Viên Gia một cái, ngồi dậy. May mắn Viên Gia nắm chặt cây thang, nếu không nói không chừng đã bị đẩy cho té xuống.

Khóe miệng Thời Nhiễm co giật, không để ý cái tên Gia Viên thích đùa giỡn người khác này nữa. Cậu và Gia Viên cũng là bạn học thời cấp 3, hơn nữa còn là cùng lớp, trường học của bọn họ có không ít người lúc thi đại học đều lựa chọn Đại học F, cho nên ở đây gặp được bạn học hồi trung học cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên. Kể từ khi Viên Gia trở nên quen thuộc với An Vũ Hàng, liền nhiều thêm một người thích đùa giỡn An Vũ Hàng.

An Vũ Hàng đích xác lớn lên xinh đẹp, mắt to tròn mũi cao thẳng, trong trường có rất nhiều nữ sinh còn không xinh đẹp bằng cậu, cho nên Viên Gia thích trêu chọc An Vũ Hàng, điểm này Thời Nhiễm ngược lại có thể hiểu được. Mỗi lần nếu không phải bị An Vũ Hàng đẩy chính là bị đánh, nhưng Viên Gia vẫn cứ bất khuất, chuyện này khiến Thời Nhiễm không quá hiểu được, giải thích duy nhất chính là, tên này là một tên cuồng M.

Ngồi trên giường trong chốc lát, An Vũ Hàng triệt để thanh tỉnh, nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức bên cạnh giường, mới vừa qua 7h...

“Ông đến đây sớm như vậy làm gì?” An Vũ Hàng liếc mắt nhìn Viên Gia còn đang đứng bên cạnh giường cười tủm tỉm, hỏi.

“Tui chuyển phòng.” Viên Gia nói.

“Chuyển phòng? Đừng nói cho tui biết là dọn đến phòng bọn này chứ.” An Vũ Hàng cũng không phải là ghét bỏ Viên Gia, nhưng cũng không muốn có người mỗi ngày ở trước mình khoe chỉ số thông minh và giới hạn tiết tháo.

“Không phải, là ở chung với Tư Húc.” Vẻ mặt của Viên Gia có chút đắc ý.

“Ông xác định Tư Húc sẽ không đuổi ông ra ngoài?” Thời Nhiễm cười như không cười nhìn Viên Gia.

Viên Gia biểu tình đầy đắc ý đáp: “Cậu ấy còn đang ngủ, tui lên bỏ hành lý của mình vào.”

An Vũ Hàng nguýt cậu ta một cái, quả thực không biết nên nói cái gì cho phải.

Nói đến cũng khéo, Dịch Tư Húc cũng là bạn học thời trung học của bọn họ, hơn nữa còn cùng lớp với An Vũ Hàng, nhưng hai người tính tình đều đậm nhạt, cho nên dù học cùng lớp 3 năm, vẫn chưa nói với nhau

được mấy câu. Mà Viên Gia bởi vì tính cách tốt, người lại nhiệt tình, hồi trung học đã quan hệ không tệ với Thời Nhiễm, bắt quá lại không quá quen thuộc với An Vũ Hàng và Dịch Tư Húc.

Sau khi đại học, bốn người phát hiện bọn họ không chỉ cùng trường, còn cùng khoa. Duyên phận như thế, hơn nữa quan hệ giữa An Vũ Hàng và Thời Nhiễm càng ngày càng tốt, cho nên bốn người liền hay chơi chung, trở thành bạn tốt.

Phòng ngủ của Dịch Tư Húc ở ngay bên cạnh phòng của bọn An Vũ Hàng, tìm người cũng xem như thuận tiện, nhưng phòng ngủ của Viên Gia lại cách bọn họ rất xa. Lần này trong phòng của Dịch Tư Húc có một người bởi vì nguyên nhân riêng nên không ở lại trường, liền trống ra được một giường ngủ. Việc sắp xếp phòng ngủ ở đại học kỳ thật cũng không quá nghiêm khắc, cho nên Viên Gia đi xin đổi phòng ngủ, thầy giáo phụ trách an bài phòng ngủ cũng không hỏi nhiều, liền cho đổi.

Chẳng qua việc này Viên Gia làm lặng lẽ, mãi đến khi nhận được chìa khóa phòng ngủ 302, kéo hành lý lại đây mới nói cho đám An Vũ Hàng biết.

Lúc này, Trần Lượng cũng dậy, mơ mơ màng màng xuống giường chào Viên Gia một tiếng, liền đi vào toilet rửa mặt.

Viên Gia nói với An Vũ Hàng và Thời Nhiễm: “Đêm nay đến Dịch Hương Cư, tui mời khách. 5h30 gặp mặt ở cửa Đông trường học nhá.”

“Trúng số số sao mà hào phóng vậy?” Thời Nhiễm cười nói.

“Tui không phải chuyển phòng sao? Cứ cho là đón gió tẩy trần đi.” Viên Gia cười nói.

“Vậy cũng phải là bọn này mời ông chứ.” Thời Nhiễm nói, thấy thế nào thì cái người được đón gió phải là Viên Gia mới đúng.

“Anh em nhà mình không, để ý mấy cái đó làm gì? Tui vừa lúc có thể giảm giá, còn không đi ăn sẽ quá thời hạn.” Viên Gia nói thẳng.

“Vây đi đi, bọn này sẽ không khách khí.” Viên Gia làm người vốn hào phóng, Thời Nhiễm cũng không tranh với cậu.

“Vây tui về trước nhá.” Viên Gia nói xong, lại nhéo cằm An Vũ Hàng một cái, nói: “Ông nếu là con gái thì tốt quá rồi.”

An Vũ Hàng một cước đá cậu xuống thang, tức giận nói: “Cút đi!”

Viên Gia cười hắc hắc, cũng không nói gì thêm, quay đầu rời đi.

Thời Nhiễm nhìn Viên Gia bị đập còn vui tươi hơn hở, ước gì có thể đá bồi thêm một cước nữa, da mặt này, thật sự là vô địch.

Bốn người cùng khoa nên lên lớp dĩ nhiên cũng đi cùng nhau, bắt quá Viên Gia lấy danh nghĩa thu dọn hành lý, trốn tiết học buổi sáng. Chờ Dịch Tư Húc ăn cơm trưa xong trở về, hành lý của Viên Gia vẫn còn nằm trong vali hành lý, căn bản chưa hề được động đến, ngược lại máy tính đã đặt sẵn trên bàn, đang hưng trí bùng bùng mà đánh phỏ bản, rõ ràng là một thanh niên nghiện net.

Buổi tối, bốn người cùng nhau đi đến Dịch Hương Cư. Dịch Hương Cư cách Đại học F không xa, cho nên bốn người cũng không gọi taxi, chậm rãi đi bộ qua.

Bốn nam sinh đều không tính là lùn đi bộ song song thành hàng trên đường tự nhiên là khiến người ta chú ý, nhất là giá trị nhan sắc đều rất cao, có đủ tất cả các đặc điểm: An Vũ Hàng thuộc loại hình xinh đẹp, có chút mỹ cảm trung tính, chỉ là biểu tình rất ít; Thời Nhiễm thuộc loại hình nhả nhận thanh tú, thoát nhìn tương đối thân thiện; Dịch Tư Húc thuộc loại cao lớn lãnh khốc, luận bộ dạng cậu là người đẹp trai nhất trong bốn người, nhưng lại trưng ra bộ mặt than, cảm giác đặc biệt khó tiếp cận; Mà Viên Gia là loại hình đẹp trai sáng lạn, rất thích cười, cũng rất biết nói chuyện, có mặt cậu, cho dù An Vũ Hàng và Dịch Tư Húc đều không nói lời nào, cũng sẽ không thấy tẻ nhạt, nam sinh như cậu nhân duyên tốt tất nhiên không cần phải nói, ai cũng có thể kết thành bạn bè, theo lý mà nói hẳn là loại hình rất được nữ sinh hoan nghênh

mới đúng, nhưng khiến cậu hoang mang chính là, đến nay cậu vẫn chưa tìm được bạn gái, không chỉ là một tên tiểu tử nam, mà ngay cả nụ hôn đầu tiên vẫn còn lưu giữ trọn vẹn đến tận giờ...

Bốn người một đường nhận được không ít sự chú ý, nhưng không ai để ý đến điều này.

Đến cửa Dịch Hương Cư, Viên Gia liền choáng váng —— Đám người xếp hàng dài bên ngoài này là ai chứ!

Thời Nhiễm vỗ lên vai Viên Gia một cái, hỏi: “Ông đặt chỗ chưa?”

“Ồ...” Viên Gia ở trong lòng tính toán, nếu mình nói chưa đặt, khả năng không bị đánh chết được khoảng bao nhiêu?

An Vũ Hàng đối với sự ngu xuẩn của Viên Gia đã thành thói quen, chỉ là bất đắc dĩ nhìn cậu, đôi mắt hoa đào ngập nước kia khiến Viên Gia thiếu chút nữa quỳ xuống hô to: Đại hiệp cầu ngài đừng nhìn, lỡ như tui cong luôn thì làm thế nào?!

Địch Tư Húc nhìn thoáng qua đám người đứng ngoài cửa, nói với Viên Gia: “Giờ ông đi lấy số chờ vị trí đi, chúng ta hẳn phải chờ thêm ít nhất là 10 phút nữa.”

Viên Gia nghe vậy lập tức chạy đi, vào trong nhà hàng hỏi nhân viên phục vụ lấy số thứ tự chờ vị trí.

Lấy được số, Viên Gia cười khổ mấy tiếng: “Bọn họ nói phải đợi ít nhất nửa tiếng đến 40 phút nữa. Nếu không, chúng ta tìm chỗ nào ngồi trước một chút?”

Trời tháng 11, thời tiết đã chuyển lạnh, đứng ở ngoài đường như vậy, khẳng định chịu khổ.

“Được rồi, đến lúc đó kêu đến chúng ta lại không nghe, liền mất công chờ đợi.” Thời Nhiễm nói. Lúc này vừa lúc có mấy người đứng đợi bên ngoài có chỗ đi vào, bốn người ngồi vào chỗ trống bên cạnh tường đợi, xem như là tránh gió.

“Vốn dĩ nghĩ rằng chúng ta đến sớm như vậy, sẽ không có quá nhiều người chứ.” Viên Gia áy náy nói. Kỳ thật suy nghĩ của cậu không sai, giờ này vừa đến giờ cao điểm tan tầm, giới đi làm chỉ là tới dùng cơm, còn phải mất một khoảng thời gian trên đường, bọn họ đi bộ tới đây, theo lý mà nói phải nhanh hơn những người khác mới đúng. Chẳng qua cậu lại tính sai, dù sao nơi này còn có giới sinh viên, giới nhân viên văn phòng đi làm gần đó, thậm chí còn có người dân sống ở lân cận đến liên hoan gia đình.

“Không sao, nói chuyện một lúc là tới rồi.” An Vũ Hàng tuy rằng cảm thấy Viên Gia mù quáng tin tưởng rằng ‘Sẽ không có quá người đến sớm như vậy’ thực ngốc, nhưng bản thân cậu cũng không phải người khó tính, chờ đợi với cậu mà nói cũng không phải chuyện gì không thể chấp nhận, cho nên cũng không trách cứ Viên Gia cái gì.

“Ừ, ông lần tới nhớ đặt chỗ trước là được.” Thời Nhiễm cười nói.

Bốn nam sinh tụ cùng một chỗ, nội dung tán gẫu cơ bản đều là bóng đá, bóng rổ, hoạt động của trường này nọ, nghe thì đơn điệu, nhưng bọn họ tán gẫu ngược lại rất cao hứng.

“Viên Gia?” Viên Gia đang nói hăng say, liền nghe có người gọi mình.

Bốn người theo tiếng gọi nhìn lại, chỉ thấy hai người đàn ông cao lớn anh tuấn đứng bên cạnh một chiếc xe ở ven đường, hiển nhiên là vừa xuống xe. Người đàn ông nhuộm tóc màu nâu nhạt đứng cạnh cửa ghế phó lái cười nói: “Thật là trùng hợp ha.”

“Anh!” Viên Gia nhìn thấy người kia, cười vui vẻ bước nhanh qua, tựa hồ rất thân thiết với người anh này.

Biểu tình của người đàn ông bước từ ghế lái xuống rất đậm nhạt, có một loại quý khí trên người khiến rất nhiều người đang đứng xếp hàng chờ không tự giác được mà nhìn qua. Người đàn ông nhìn thoáng qua Viên Gia, lại đảo qua ba người đang ngồi bên cạnh tường, khi nhìn thấy An Vũ Hàng, tầm mắt hơi dừng lại một chút, sau đó liền bắt động thanh sắc thu hồi tầm mắt.

Nhìn hai người đàn ông một thân trang phục hưng nhân, vừa thấy đã biết giá trị xa xỉ. Nhìn nhìn lại áo bông trên người mình, tuy rằng cũng không rẻ, nhưng so sánh ra liền cảm thấy quả nhiên còn là trẻ con. Đối với sự chênh lệch giữa tình anh điển hình và giới sinh viên, An Vũ Hàng cũng không nghĩ quá nhiều, chẳng qua cảm thấy cái thứ gọi là khí tràng này thật sự là học không được, gia thế, học thức, khí chất

và năng lực, thiếu một thứ cũng không được. Cậu hy vọng có một ngày bản thân cũng có thể trở thành một người ưu tú như vậy, nhưng lại có chút hoài nghi đây chẳng qua chỉ là mục tiêu tốt đẹp của cậu mà thôi...

3. Chương 3: Săn Sóc

Hàn huyền với anh trai vài câu, Viên Gia lại quay đầu nhìn về phía người đàn ông đứng bên cạnh ghế lái kia, lễ phép gọi một tiếng ‘Tiêu ca’, từ thái độ của Viên Gia không khó nhìn ra, cậu đối với vị ‘Tiêu ca’ này vô cùng tôn kính.

Người đàn ông gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Anh trai Viên Gia nhìn về phía ba người đang ngồi bên cạnh tường, hỏi: “Đi ăn cơm với bạn học sao?”

“Đúng vậy.” Nói xong Viên Gia gọi ba người tới, giới thiệu: “Đây là An Vũ Hàng, ở giữa là Thời Nhiễm, bên cạnh là Dịch Tư Húc. Em đã từng nói với anh rồi đó.”

“Ừ, anh nhớ.” Anh trai Viên Gia gật đầu.

Sau đó Viên Gia lại giới thiệu với ba người: “Đây là anh họ của tui, Tiết Dập. Trông tui từ nhỏ, thân không khác gì anh ruột. Vị này chính là Tiêu Mộc Từ, Tiêu ca. Bạn tốt của anh tui á.”

Ba người lịch sự lên tiếng chào hỏi, hai người kia cũng không tự cao tự đại, gật đầu đáp lại. Bất quá mặc dù là đáp lại, nhưng thái độ của Tiết Dập thoát nhìn thân thiết hơn một chút.

“Mấy đứa ngồi ở bên ngoài là vì không đặt chỗ trước sao?” Tiết Dập hỏi.

Viên Gia ngại ngần gãi gãi đầu, cười nói: “Hôm nay không phải cuối tuần, em cứ tưởng rằng không có nhiều người như vậy.”

“Bất kể thời điểm gì, chỉ là gọi một cú điện thoại là được rồi, xem em lười biếng kìa.” Tiết Dập đối với sự sợ hãi của Viên Gia cũng thật bất đắc dĩ, nếu là mùa hè thì còn được đi, hiện tại trời lạnh như vậy lại phải ở bên ngoài chờ chỗ ngồi cũng không phải chuyện thoải mái gì.

“Lần sau em sẽ nhớ rõ.” Viên Gia cũng cảm thấy chuyện này phải ghi tạc trong lòng.

Tiết Dập nhìn về phía Tiêu Mộc Từ, cười nói: “Không để ý thêm vài người chứ?”

“Không sao.” Tiêu Mộc Từ và Tiết Dập ăn cơm cũng không phải có chuyện gì muốn nói, nhiều thêm vài người cũng không thành vấn đề.

Tiết Dập gật đầu, nói với bọn Viên Gia: “Trời lạnh lắm, đừng đứng chỗ này đợi làm gì, để bị cảm lạnh càng khó chịu. Anh đặt phòng rồi, chỗ cũng lớn, không để ý thì cùng đi ăn đi. Ăn xong sớm một chút mấy đứa cũng trở về trường học sớm một chút, buổi tối thời tiết thay đổi.”

Viên Gia cũng đã rất lâu không gặp Tiết Dập, tự nhiên có rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng hôm nay đã nói trước là cậu mời khách, chúc mừng chuyển phòng, một mình cậu không tiện làm chủ mọi việc, liền quay đầu lại hỏi ý kiến bọn An Vũ Hàng.

Mọi người đều là nam sinh, cùng ăn một bữa cơm cũng không có gì bất tiện, cho nên ba người đều không có ý kiến gì.

“Vậy được rồi, mau vào đi thôi.” Tiết Dập dẫn theo bọn họ vào cửa. Tiêu Mộc Từ khóa cửa xe rồi đi ở sau cùng, cùng nhau đi vào nhà hàng.

Dịch Hương Cư cũng không lớn, chia làm hai tầng, lầu dưới là đại sảnh dùng cơm, lầu trên là phòng đặt riêng. Chỉ là một nơi thoát nhìn từ bên ngoài không được tính là đặc biệt sa hoa như vậy, tiêu phí ngược lại chẳng rẻ chút nào, nhưng mỗi ngày đều đông nghịt khách đến ăn, rất nhiều minh tinh cũng đặc biệt đến nơi này dùng cơm. Nguyên nhân ở chỗ, đồ ăn của nơi này có hương vị đặc biệt ngon, ở chỗ khác căn bản

không ăn được, nghe nói mỗi một món ăn ở nơi này, đầu bếp đều có độc môn bí quyết riêng của mình, cho nên cũng xứng với giá tiền của nó.

Nhân viên phục vụ đưa cả đám đến phòng 206 trên lầu 2, phòng xem như rộng rãi, điều hòa đang hoạt động nên không khí rất ấm áp, cả đám cởi áo khoác rồi tự mình ngồi xuống. Tiêu Mộc Từ ngồi vào vị trí chủ vị đối diện cửa ra vào, bên phải anh là Tiết Dập, bên cạnh Tiết Dập là Viên Gia, theo thứ tự là Thời Nhiễm, Dịch Tư Húc và An Vũ Hàng.

Nhân viên phục vụ đưa chồng thực đơn cho Tiêu Mộc Từ, Tiêu Mộc Từ đưa một phần cho Tiết Dập, sau đó đưa một phần khác cho An Vũ Hàng ngồi bên tay trái mình, nói rằng: “Tùy tiện là được rồi.”

Tiết Dập tựa hồ đã sớm dự đoán được Tiêu Mộc Từ sẽ không gọi món, cho nên không chút khách khí cùng Viên Gia bắt đầu lật thực đơn. An Vũ Hàng cũng không phải người thích chọn món ăn, cứ cảm thấy lựa tới lựa lui thật phiền toái, liền đưa thực đơn cho Dịch Tư Húc và Thời Nhiễm. Dù sao bình thường lúc bốn người bọn họ cùng đi ăn cơm, đều là Thời Nhiễm và Viên Gia chọn, cậu và Dịch Tư Húc phụ trách ăn.

Nhân viên phục vụ rót trà cho từng người, sau đó đứng ở bên cạnh chờ gọi món. An Vũ Hàng cầm lấy cốc trà nhấp một ngụm nhỏ, nước trà rất nóng, loại cốc trà không có tay cầm này thật sự là rất khó cầm vững. Nếu như không có người ngoài, dưới loại tình huống này, bình thường An Vũ Hàng sẽ đặt cốc trên bàn, trực tiếp cúi đầu kề sát miệng vào cốc hút nước trà lên uống. Hôm nay có người khác ở đây, cậu cũng biết làm như vậy không được lịch sự, chỉ có thể miễn cưỡng cầm lên.

Thấy bộ dáng cầm cốc trà không được tự nhiên của cậu, Tiêu Mộc Từ vươn tay lấy cốc trà của cậu đi. An Vũ Hàng sửng sốt một chút, quay đầu lại nhìn anh. Tiêu Mộc Từ rút từ trong túi quần ra một chiếc khăn tay sọc caro đen trắng, tùy tiện xếp lại, sau đó bao chung quanh cái cốc, đặt vào trong tay An Vũ Hàng, thấp giọng nói: “Lót vào, sẽ không bị nóng tay.”

Thanh âm Tiêu Mộc Từ rất êm tai, ôn nhu mà từ tính, mang theo một loại mị lực và khí chất thuộc về đàn ông trưởng thành, tựa hồ không quá tương thích với vẻ bề ngoài lạnh đậm của anh, khiến người ta nhìn không được muốn nghe anh nói nhiều thêm vài câu.

“Cám ơn.” An Vũ Hàng ngại ngùng cười, đối với sự tỉ mỉ của Tiêu Mộc Từ, cậu vẫn rất bất ngờ. Có khăn tay cách nhiệt, cái cốc quả nhiên dễ cầm rất nhiều. Tuy rằng An Vũ Hàng đối với mấy thứ vật chất này nó không quá am hiểu, nhưng cầm chiếc khăn tay này liền biết là đồ tốt.

Đám Thời Nhiễm vẫn còn đang chọn đồ ăn, Tiết Dập lại hỏi nguyên liệu nấu ăn, không ai chú ý đến An Vũ Hàng và Tiêu Mộc Từ bên này.

Chọn đồ ăn xong, phục vụ lui ra ngoài, Tiết Dập bắt đầu quan tâm chuyện học của Viên Gia, thành tích của Viên Gia trong khoa cũng không tích là xuất sắc nhất, nhưng tính cách cậu tốt, con người cũng nhiệt tình, sau khi gia nhập hội sinh viên cũng tham dự tích cực các loại hoạt động, hiện giờ đã là bộ trưởng bộ văn nghệ, cho nên bất kể là phía hội sinh viên hay là giáo viên hướng dẫn, đánh giá đối với cậu đều không tệ.

“Đứa nhóc Viên Gia này có đôi khi bị động kinh, nếu mà nó ngốc quá, còn nhờ mấy đứa chiếu cố nhiều một chút.” Tiết Dập một bộ ngữ khí trưởng bối nói, có thể nhìn ra anh đối với Viên Gia vô cùng để bụng.

“Dập ca quá khách sáo rồi. Bọn em đều là bạn học của Viên Gia, lại là bạn thân, cậu ấy là dạng gì bọn em đều biết, đừng nói chiếu cố gì, đó là chuyện đương nhiên.” Thời Nhiễm cười nói.

Viên Gia ngại ngùng nói với Tiết Dập: “Anh, anh đừng quan tâm nữa, đây đều là bạn tốt của em, đối rất tốt với em đó.”

“Nhóc kết giao bạn bè anh cũng yên tâm. Chỉ sợ tên nhóc em một ngày nào đó ngốc quá, chọc cho đám anh em này tức đến mức nhập viện luôn.” Tiết Dập cười nói.

“Dập ca đừng thấy Viên Gia có đôi khi rất lóc chóc, nhưng đến lúc mẩu chốt vẫn rất có chủ ý.” Dịch Tư Húc bình thường rất ít khen Viên Gia, nhưng nếu cậu đã nói như vậy, nhất định trong lòng cũng nghĩ như vậy.

“Khó được lúc Tư Húc đồng ý khen tui một câu, đến, hôm nay hai chúng ta phải uống hai ly mới được.” Được khen Viên Gia rất vui vẻ, thập phần dùng cảm nói với Dịch Tư Húc.

Địch Tư Húc nhìn cậu một cái, nói: “Với chút tửu lượng này của ông, vẫn nên thành thật ăn cơm đi.”

Bàn đến chuyện uống rượu, Viên Gia tuyệt đối sẽ là đứa lớn tiếng nhất, rồi lại là người có tửu lượng kém nhất trong bốn người, nói cậu uống được một ly là còn hơi phóng đại.

“Không vạch trần tui sẽ chết sao?” Viên Gia nhỏ giọng than thở một câu.

“Không chết được, nhưng có thể điên.” Địch Tư Húc không chút khách khí nói.

Viên Gia ‘Xí’ một tiếng, lại quay đầu đi nói chuyện khác với Tiết Dập.

Sau khi đồ ăn được đưa lên, cả đám bắt đầu ăn cơm. Tiết Dập là một người rất hay nói, có anh ở đây, trên bàn gần như chưa bao giờ tĩnh lặng, mà ngay cả Địch Tư Húc vốn luôn không nói nhiều cũng gia nhập vào đề tài, ngược lại An Vũ Hàng vẫn không nói lời nào, an tĩnh mà ăn cơm. So với việc nói, kỳ thật cậu càng thích nghe hơn.

Tán gẫu việc học xong, cả đám lại nói đến vấn đề công việc sau khi tốt nghiệp. Món cải xào trước mặt An Vũ Hàng đã sắp bị cậu ăn hết rồi, cậu ăn cơm có một thói quen, rất ít khi gấp thức ăn ở cách xa mình, chỉ ăn mấy món trước mặt, cho dù là xoay bàn (*), cậu cũng chỉ ăn những món được chuyển tới trước mặt mình, nếu không có ai chuyển cậu liền ăn cứ ăn vậy, không chủ động di chuyển bàn thủy tinh để đổi món.

(*) Loại bàn ăn có một lớp bàn nhỏ hơn trên mặt bàn chính, bằng thủy tinh, có thể xoay chuyển được để thực khách có thể đổi món ăn được.

Tiêu Mộc Từ cũng không nói thêm gì, giống như An Vũ Hàng, đều thuộc loại người nằm ngoài đề tài. Phát hiện thói quen này của An Vũ Hàng, cho rằng cậu là đang ngại ngùng vì có người ngoài, liền giúp cậu chuyển món sườn xào chua ngọt đến trước mặt, thấp giọng nói: “Ăn chút thức ăn khác đi.”

An Vũ Hàng quay đầu liếc mắt nhìn Tiêu Mộc Từ một cái, nhỏ giọng nói cảm ơn, liền bắt đầu chuyên tâm ăn món này. Kỳ thật cậu có chút không dám nhìn Tiêu Mộc Từ, có thể là vì người này tạo cho người khác cảm giác hiện hữu của mình quá mạnh mẽ, cứ khiến cậu có loại cảm giác câu nệ.

Tiêu Mộc Từ nhìn An Vũ Hàng cúi đầu ăn cơm, loại khí chất sạch sẽ trên người An Vũ Hàng khiến anh cảm thấy rất thoải mái, đơn giản, không làm ra vẻ, đây có lẽ là khí chất mà chỉ có những người còn đang làm sinh viên mới có, sau này tiếp xúc với xã hội rồi, loại khí chất này sẽ bị mài mòn gần như không còn nữa, con người cũng sẽ thay đổi, biết đưa đẩy hơn rất nhiều.

Tùy ý xoay bàn, động tác của Tiêu Mộc Từ rất tao nhã nhưng tốc độ lại không chậm mà gấp thức ăn vào trong một cái đĩa sạch, chờ khi đĩa sắp không đựng được nữa, liền đặt nó xuống bên cạnh tay An Vũ Hàng, nói: “Đừng kén ăn, ăn cơm phải cân đối dinh dưỡng.”

An Vũ Hàng nhìn cái đĩa đựng đủ các loại thức ăn nhiều đến mức sắp rớt xuống, biết Tiêu Mộc Từ có ý tốt, cũng không cự tuyệt, nói: “Nhiều quá, ăn không hết.”

“Ăn no là được rồi.” Tiêu Mộc Từ nhẹ cười, liếc mắt nhìn cậu một cái.

Tiêu Mộc Từ cười lên rất đẹp, tuy rằng rất nhẹ, nhưng vẫn khiến An Vũ Hàng có chút đỏ mặt, cậu sinh ra đã là con, thường thức một người đàn ông giá trị nhan sắc cao cũng là chuyện bình thường. Bất quá cậu vẫn luôn tự kiểm chế bản thân, không muốn người khác phát hiện chuyện này.

Lúc này đề tài của Tiết Dập và Viên Gia đã đổi thành chuyện nhà, Địch Tư Húc và Thời Nhiễm cũng ngồi thảo luận về nội dung bài học mà giáo sư giảng ngày hôm nay. An Vũ Hàng đang cùng một con cua phân cao thấp, mấy chuyện như lột tôm này nọ cậu đều không ngại, nhưng nói đến chuyện ăn cua, cậu thật sự là không quá rành, vật lộn với nó mãi mà không xong, đối với cậu mà nói ăn cua thế này chẳng thà không ăn.

Tiêu Mộc Từ thấy cậu thật sự không biết ăn, lại biến thành trên tay đều là nước, liền cầm lại giúp cậu lột, sau đó để toàn bộ thịt cua đặt vào trong đĩa cho cậu chậm rãi ăn.

Tiết Dập trước đó đã thấy Tiêu Mộc Từ vẫn luôn chiếu cố việc ăn uống của An Vũ Hàng, vốn dĩ lo lắng An Vũ Hàng ăn không đủ no, cũng không nói nhiều nữa, nhưng nhìn thấy Tiêu Mộc Từ giúp An Vũ Hàng lột thịt cua, máu nhiều chuyện của anh lại nổi lên.

“Tiêu thiếu gia, thật khó có được nha. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu giúp người ta lột thức ăn đó.” Tiết Dập ý vị sâu xa cười nói.

Anh nói ra câu này, đám Viên Gia cũng nhìn lại đây. An Vũ Hàng đang cầm cày cua, ăn đến rất cao hứng, nhưng bị Tiết Dập trêu chọc như vậy, trên tay cứng đờ, cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Tiêu Mộc Từ ngược lại vẻ mặt thực tự nhiên đáp: “Cậu và Viên Gia mà đã tán gẫu thì mãi vẫn không xong, Định Thư Húc và Thời Nhiệm cũng nói chuyện học tập, tôi với An Vũ Hàng ngồi không cũng xấu hổ.”

“Nói là nói như vậy, chẳng qua Tiêu thiếu gia cũng quá tự thân vận động rồi.” Tiết Dập cười nói. Kỳ thật Tiêu Mộc Từ mặc dù giúp An Vũ Hàng lột thịt cua, nhưng giữa hai người cũng không có không khí mờ ám nào, chỉ giống như anh trai chiếu cố em trai mà thôi, nếu thật sự có cái gì, Tiết Dập cũng sẽ không mở miệng cắt ngang bọn họ.

“Em thật sự không biết làm cái này, Tiêu ca chỉ là giúp em một chút mà thôi.” An Vũ Hàng cũng không phải người tự mình đa tình, lời nói và hành động của Tiêu Mộc Từ cũng không chế rất tốt, thân thiết nhưng không thân cận, cho nên An Vũ Hàng cũng không hiểu lắm cái gì.

“Thật là, để tôi trêu đùa một chút cũng không được sao, đứng đắn như vậy làm gì?” Tiết Dập bắt đắc dĩ nói, mấy người kia cũng là dạng thích nói đùa, chẳng qua Tiêu Mộc Từ đang ở đây, anh rất ít đùa giỡn mà thôi.

Không đợi Tiêu Mộc Từ mở miệng, Viên Gia liền nói: “Anh, Vũ Hàng rất ngoan, anh đừng có trêu cậu ấy.”

Ngoan? Nghe được từ này, trong lòng An Vũ Hàng tự giấu mà cười một tiếng, đây chỉ có thể nói Viên Gia không nhìn thấy lúc cậu náo loạn, nếu cậu thật sự là loại trẻ ngoan nghe lời, có lẽ sẽ không sống đến mức mệt mỏi giống như bây giờ.

Tiết Dập cười nói: “Được rồi, Vũ Hàng đừng để ý nha, anh chỉ muốn trêu chọc Tiêu thiếu gia một chút thôi.”

“Không có gì.” An Vũ Hàng lắc đầu, tiếp tục cúi đầu ăn thức ăn của mình.

Tiêu Mộc Từ cũng không gấp đồ ăn cho An Vũ Hàng nữa, hai người vẫn như trước không gia nhập vào đề tài nói chuyện.

Đợi đến lúc ăn đủ no rồi, Tiết Dập nói còn có việc, liền cùng Tiêu Mộc Từ rời đi trước. Hai người còn chưa ra khỏi phòng, đã bị An Vũ Hàng gọi lại.

“Tiêu ca, khăn tay của anh.” Lúc An Vũ Hàng nâng cốc trà lên chuẩn bị uống mới phát hiện khăn tay còn đang quần quanh cổ, vội vàng gọi người lại, xếp khăn tay lại gọn gàng, đưa trả lại cho Tiêu Mộc Từ.

Tiêu Mộc Từ tiếp nhận khăn tay, bỏ vào trong túi áo.

Tiết Dập cười như không cười mà đung Tiêu Mộc Từ một cái, khăn tay này dùng để làm gì, trong lòng anh hiểu rõ. Không nói nhiều lời, nói một câu ‘Có cơ hội lại mời mấy đứa ăn cơm’ với bọn An Vũ Hàng, liền rời đi.

Bốn người lại ăn hết những món hải sản hấp, điểm tâm bánh bao còn lại, mới đứng dậy chuẩn bị rời đi. Khi tính tiền nhân viên phục vụ nói cho bọn họ biết được được thanh toán rồi, ngược lại tiết kiệm được cho Viên Gia một mớ tiền phí đón gió tấy trần.

Trở lại phòng ngủ, An Vũ Hàng tắm xong liền mở máy tính đăng nhập vào game. Trong khung hảo hữu chỉ có hai người, avatar vẫn đều màu xám. Không có việc gì để làm, An Vũ Hàng liền điều khiển acc Độc Tiên Giáo của mình chạy đi làm hằng ngày, tuy rằng hằng ngày rất nhàm chán, nhưng cho kinh nghiệm phong phú, vẫn đáng giá làm một chút.

Chờ đến khi cậu hoàn thành hằng ngày, avatar của Lạc Hoa Độc Lập cũng sáng lên, sau khi sử dụng online, một cái avatar khác trong khung sư đồ cũng sáng lên theo, trong sư môn tựa hồ trở nên có chút náo nhiệt...

Hết –

4. Chương 4: Thăng Cấp

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Đang onl?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư phụ, chào buổi tối.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Ủa, chào buổi tối. Tối hôm nay tôi không có việc gì, dẫn em đi đánh phó bản thăng cấp nhé?

Đánh phó bản thăng cấp xem như là một trong những điểm đặc sắc nhất của , thăng cấp giai đoạn đầu cơ bản có thể đánh phó bản là hoàn thành, đương nhiên, phải có một quý danh dẫn đi, nếu không sẽ không đánh lại đám tiểu quái trong phó bản.

Có thể gặp một sư phụ đồng ý dẫn mình đi đánh phó bản đã rất tốt rồi, dù sao việc này đối với acc cấp cao mà nói chỉ là mất thời gian, một chút tác dụng khác cũng không có.

An Vũ Hàng nghĩ nghĩ, đánh chữ trả lời.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Không cần đâu, sư phụ. Tôi muốn tự mình làm nhiệm vụ thăng cấp, như vậy tương đối quen thuộc với kỹ năng hơn.

Đánh phó bản thăng cấp mặt dù rất nhanh, nhưng bởi vì chỉ là đi theo phía sau quý danh hưởng ké kinh nghiệm, không cần đánh, cho nên đối với kỹ năng lại càng không quen thuộc. Rất nhiều acc nhỏ đều bị tình trạng này, chờ đến khi bản thân thăng cấp xong lại hoàn toàn không biết dùng kỹ năng thế nào, dẫn đến việc thao tác vô cùng khó khăn, cuối cùng còn chưa mãn cấp liền trực tiếp ném acc đi. Cho dù không bỏ acc, sau khi mãn cấp cũng bởi vì lý do thao tác, cũng rất khó đạt tới yêu cầu đánh phó bản và PVP, đến nỗi không ai muốn dẫn đi cùng, cuối cùng cũng không rời khỏi vận mệnh AFK (Away from keyboard – rời bàn phím, bỏ game).

Loại sự tình này An Vũ Hàng gặp qua rất nhiều, chung quy vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc. Những thứ như game online này, đôi khi chơi đùa chính là cả quá trình, mặc dù bản thân thăng cấp chậm một chút, nhưng thu hoạch khẳng định sẽ hơn rất nhiều so với việc học cấp tốc. Tuy rằng cậu sẽ không bởi vì được dẫn thăng cấp mà AFK, nhưng suy xét đến việc Độc Tiên giáo kỹ năng rất nhiều, cậu cũng không muốn sau khi mãn cấp ngay cả tổ hợp kỹ năng cũng không rõ ràng, đánh lung tung một trận. Cho nên vẫn thiên hướng về việc tự mình thăng cấp.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Cũng rất cầu tiến ha.

Kỳ thật nhận được một đồ đệ như An Vũ Hàng, làm sư phụ cũng phải cao hứng, cho dù sư phụ là một người có trách nhiệm, cũng không muốn nuôi một kẻ chỉ biết ngửa tay chờ ăn.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sau khi mãn cấp muốn đánh PVP, đến lúc đó còn phải nhờ sư phụ tốn chút tâm sức, chỉ dạy tôi.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Yên tâm, chuyện này cứ giao cho tôi. Vì sư vốn đánh không tốt, nhưng PVP lại là chuyện nhỏ.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được. Tôi tiếp tục đi thăng cấp.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Chờ một chút.

Đánh ra những lời này, Lạc Hoa Độc Lập liền gửi tới một lời mời tổ đội, sau khi An Vũ Hàng đồng ý, liền gia nhập vào đội ngũ của Lạc Hoa Độc Lập.

Trong đội ngoại trừ Lạc Hoa Độc Lập, còn có một acc đại nam Phệ Hồn cốc tên là Thương Thiên Quyết.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Đến đây, giới thiệu một chút. Thiên Quyết, đây là sư muội của cậu. Tiểu Ngâm, Thiên Quyết là sư huynh của em, gia nhập sư môn sớm hơn em một tiếng.

Xưng hô sư muội này khiến khóe mắt An Vũ Hàng giật lên một cái, bất quá nhìn acc nữ trên màn hình, An Vũ Hàng đành chấp nhận, cũng không định giải thích nhiều.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Chào sư huynh.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Chào sư muội.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Thiên Quyết, khi tôi không có đây cậu dẫn Tiểu Ngâm nhé, dù sao cấp bậc của hai người như nhau, cùng nhau thăng cấp cũng thuận tiện.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Không sao đâu sư phụ, tôi thăng cấp chậm, không muốn kéo chân sư huynh.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Không có gì, chơi game mà thôi, chậm rãi thăng cấp cũng tốt.

Đã có người nguyện ý cùng thăng cấp với cậu, An Vũ Hàng tự nhiên sẽ không cự tuyệt nữa. Kỳ thật có rất nhiều acc nhỏ không được sư phụ dẫn thăng cấp cũng sẽ tụ thành nhóm cùng nhau tự mình đánh phó bản, tuy rằng chậm một chút, nhưng tốt xấu gì cũng là người đông sức mạnh. Bất quá An Vũ Hàng tựa hồ không có loại vận khí này, khi cậu còn ở server cũ lúc thăng cấp tựa hồ tự động dán nhãn ‘người lạ chớ đến gần’, đến nỗi mãi đến khi mãn cấp, cậu chưa từng cùng người khác tổ đội đánh phó bản hoặc làm nhiệm vụ nào...

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vậy làm phiền sư huynh.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Đừng khách sáo. Chúng ta đến Lục gia trại ở Dương Châu, ở đó có thể đánh quái thăng cấp, tốc độ tương đối nhanh.

Đi bản đồ lựa chỗ tiểu quái tụ tập mà đánh quái vẫn có khác biệt so với việc đánh phó bản, đánh phó bản là phải đi một lần toàn bộ phó bản. Vừa đi vừa đánh, hơn nữa công kích của quái cũng cao. Mà ở bản đồ đánh quái thăng cấp có thể đứng yên tại chỗ, khi tiểu quái chết sau một thời gian nhất định sẽ xuất hiện một lần nữa, liên tục đánh như vậy là được. Kinh nghiệm khẳng định không nhiều bằng đánh phó bản, thời gian dài cũng sẽ cảm thấy đặc biệt buồn tẻ, nhưng được cái tần suất nhanh, là lựa chọn tốt cho acc nhỏ thăng cấp.

An Vũ Hàng chạy đến dịch trạm, ngồi xe ngựa đến Lục gia trại Dương Châu. Khi cậu đến nơi, Sương Thiên Quyết đã đứng ở đó chờ cậu.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Tới đây.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được.

Tiểu quái trong sơn trại tương đối nhiều, Sương Thiên Quyết đang đứng trên một thân cây khô đợi cậu, dưới tàng cây chính là tiểu quái, đứng trên cây sẽ không kéo quái tới, nhưng nếu nhảy xuống, liền phải đối mặt với cục diện quần ấu.

Để không dẫn những tiểu quái khác đến, An Vũ Hàng chỉ có thể đi vòng từ chân núi qua, thỉnh thoảng lại phải chạy lên trên sườn núi, tóm lại một đường gian nan, khiến cậu có chút hoài niệm quý danh của mình, bất quá tốt xấu gì cũng là có kinh sợ nhưng không nguy hiểm vượt qua.

Cậu vừa đến dưới tàng cây, đã bị đám tiểu quái phát hiện, đây là việc khó tránh khỏi. Thú cưng của An Vũ Hàng là một con bạch xà, thả nó ra đi lên cắn đám tiểu quái đó, bản thân thì đứng phóng kỹ năng dục độc ra. Bởi vì không gian có thể di động rất nhỏ, chạy khỏi phạm vi sẽ dẫn tới đám tiểu quái khác, cho nên An Vũ Hàng dùng đầu pháp thả điều cũng tương đối khó khăn.

Ngay tại thời điểm con bạch xà của cậu bị đánh chết, đám tiểu quái chạy về phía cậu, một chiêu thức hình bút mực đoạt hồn phách đánh về phía đám tiểu quái đó, định thân bọn chúng ngay tại chỗ. An Vũ Hàng nhanh chóng chọn vào kỹ năng khinh công, nhảy lên trên thân cây, mang theo thanh máu mỏng te bảo toàn một mạng. Lúc này chỉ thấy Sương Thiên Quyết vẽ thành mấy sợi tơ màu mực ở trên không trung, sợi tơ tựa như có sinh mệnh đánh thẳng về phía đám tiểu quái, đám tiểu quái liền bị khóa lại tại chỗ. Sương Thiên Quyết lại tung ra vài kỹ năng, đám mực nước hỗn loạn chung quanh người tiểu quái tạo thành tổn thương cực cao, không mấy lần, tiểu quái dưới bút của Sương Thiên Quyết cộng thêm độc của Phượng Cô Ngâm, ngã xuống, kinh nghiệm của hai người tăng lên hơn 1000 điểm.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Phản ứng rất nhanh.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Bản năng chạy trốn...

Tiểu quái phía dưới rất nhanh đã tái sinh, chẳng qua hai người đều đang đứng trên cây, cho nên cũng không bị phát hiện. Hai người sử dụng đan dược gấp đôi kinh nghiệm, chuẩn bị tốt đợt đánh quái tiếp theo.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Em đứng ở trên đó, tôi đi xuống đánh.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Tôi theo giúp anh.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Em đứng ở trên đó giúp tôi dùng kỹ năng phóng độc là được rồi, đừng xuống. Thả rắn xuống dưới căn cũng được.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được.

Chỉ cần có chuyện cho cậu làm là tốt rồi, cậu cũng không muốn chiếm tiện nghi của sư huynh.

Sau khi Sương Thiên Quyết nhảy xuống, tiểu quái liền chẳng chút khách khí vọt lên. Sương Thiên Quyết vừa không chế vừa đánh, mực nước, hoa, lá cây, hồn phách, sợi tơ... Các loại kỹ năng hỗn hợp đánh vào người tiểu quái, máu của tiểu quái ào ào tuột xuống, lại vẫn như trước đuổi theo không buông. Sương Thiên Quyết thành thạo tung ra chiêu thức, nhất phát ứng đối lưu loát tự nhiên.

An Vũ Hàng nhìn sư huynh cử chỉ nho nhã tựa như đang vẽ tranh sơn thủy, giật mình nghĩ tới Liễm Túy Nhan tiên phong đạo cốt xuất chiêu lãnh liệt kia. Phệ Hồn cốc và Ý Kiếm sơn cùng dạng là chức nghiệp loại hình không chế. Công kích cao, nhưng điều kiện thúc đẩy công kích cũng đồng dạng rất cao. Mặc dù là chức nghiệp phụ trợ, nhưng Liễm Túy Nhan mà chơi lại không nhìn ra sự yếu thế của phụ trợ, tiến công càng là chiêu chiêu thấy máu, tuy nhiên vẫn tạo ra tác dụng phụ trợ. Đấu pháp của Sương Thiên Quyết và Liễm Túy Nhân có chút tương tự, bất quá hiện tại cấp bậc của anh còn thấp, kỹ năng học được cũng ít, có thể sử dụng số lượng kỹ năng hữu hạn để đánh ra liên chiêu lưu loát sinh động mây bay nước chảy như vậy, đối với thao tác yêu cầu cực cao, đồng thời cũng khảo nghiệm khả năng phán đoán tính chuẩn xác và kinh nghiệm của game thủ. Hiển nhiên, vị sư huynh này của cậu không phải là người mới chơi.

Nhìn mỗi chiêu thức của Sương Thiên Quyết trong tiêu sái lại mang theo chút phong độ của người trí thức, An Vũ Hàng cư nhiên quên dùng độc với đám tiểu quái kia, cứ như vậy ngây ngốc nhìn Sương Thiên Quyết đánh quái, nhìn những chiêu thức lưu loát hoa lệ đó, mãi đến khi trong màn hình nhảy ra một dãy chữ to thông báo, mới hồi phục tinh thần.

Đối với việc mình nhìn sư huynh xuất chiêu đến ngây ngốc này, An Vũ Hàng có chút ngại ngùng, thả bạch xà ra xuống giúp anh cắn tiểu quái, bản thân cũng theo xuống, cùng nhau đánh. Nhưng không khéo chính là ba con tiểu quái mà Sương Thiên Quyết kéo về còn chưa đánh xong, hiện tại lại xuất hiện thêm hai con mới. Bởi vì Phượng Cô Ngâm cách chúng nó khá gần, cho nên tự nhiên thành tiêu điểm của chúng.

An Vũ Hàng nhanh chóng để bạch xà chuyển phương hướng, đi cắn hai con tiểu quái đang đuổi theo mình, cũng duy trì liên tục dùng độc với nó. Nhưng ngặt nỗi với cấp bậc hiện tại của cậu thì ở Độc Tiên giáo căn bản không có kỹ năng không chế, máu của bạch xà lại ít, đánh không được mấy cái liền run rẩy cái đuôi, ngum...

Lúc An Vũ Hàng đang luống cuống tay chân không biết nên làm cái gì bây giờ, một chuỗi nét mực đã bay đến, đoạt đi cừu hận của tiểu quái, sư huynh trở thành mục tiêu của hai tiểu quái, ba con quái còn chưa đánh chết khi này cũng chỉ còn lại hai con, hơn nữa còn đang bị định thân tại chỗ.

Nhìn Phượng Cô Ngâm chỉ còn lại miếng da máu, An Vũ Hàng cũng không để ý được nhiều như vậy, vừa nhảy lên cây giữ mạng, vừa phóng độc xuống hai con tiểu quái đang bị định thân. Chờ thời gian định thân bên này kết thúc, Sương Thiên Quyết lại khóa chặt hai con quái do An Vũ Hàng dẫn tới, bắt đầu chuyên tâm đánh hai con máu không nhiều lắm còn lại. Có Phượng Cô Ngâm dụng độc hỗ trợ, hai con tiểu quái vốn không còn lại bao nhiêu máu cũng lần lượt ngã xuống, Sương Thiên Quyết nhìn lượng máu và lam (*) của mình, không tiếp tục đánh với hai con quái còn lại, mà nhảy lên trên cây. Tiểu quái không có người đánh, liền hồi đây máu, trở về vị trí cũ.

(*) Còn gọi là mana, hay năng lượng, cái này dùng để thi triển kỹ năng, mỗi kỹ năng sẽ tiêu tốn một lượng lam nhất định, hết lam sẽ không dùng kỹ năng được nữa.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Thật ngại quá, tôi không ngờ mình cứ nhiên lại không biết đánh như vậy.

Nhìn Sương Thiên Quyết đánh cậu còn cảm thấy rất thoải mái, nhưng đổi lại thành mình hiển nhiên không dễ như đứng nhìn.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Giai đoạn đầu thăng cấp của Độc Tiên giáo tương đối khó khăn, gần như không có công kích đáng nói. Giai đoạn đầu của Phệ Hồn cốc có ưu điểm ở chỗ khống chế, đánh nhau xem như tạm được.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Thì ra là thế.

An Vũ Hàng đối với hai chức nghiệp này cũng không quá hiểu rõ, nhưng nghe Sương Thiên Quyết nói, cảm giác thấy rất thú vị, cho dù nội dung trên cơ bản cũng chẳng có gì thú vị đáng nói.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Nhìn phản ứng chạy trốn và dùng độc vừa rồi của em, trước đó hẳn đã có chơi nhỉ?

An Vũ Hàng hơi hơi nhướn mày, không ngờ như vậy mà Sương Thiên Quyết vẫn có thể nhìn ra.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng. Trước đây chơi ở server Điệp Hí Thủy, chơi mãi thấy không thú vị nữa, vừa lúc bên này mở lại server, nên mới tới.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ừm. Lần trước chơi chức nghiệp gì?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Bách Dược môn.

Bách Dược môn là một trong hại đại môn phái chuyện trị liệu của , ưu điểm là lượng sữa nhiều, kỹ năng giải thoát khống chế và phá vỡ trạng thái debuff nhiều, năng lực bảo mệnh tương đối cao. Nhưng khuyết điểm là thêm máu nhóm vô cùng yếu ớt, gần như có thể xem nhẹ. Cho nên đi phó bản là một loại tồn tại tương đối xấu hổ, một đoàn chịu mang theo hai acc Bách Dược môn trị liệu đã là rất tốt.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Môn phái này cũng không tệ, sao không tiếp tục chơi?

Lượng nhu cầu đối với Bách Dược môn trong phó bản không lớn, nhưng đánh PVP lại không tệ. Chẳng qua cũng phải phân chia người chơi, game thủ cao cấp và game thủ thấp cấp lại là người của hai thế giới.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Trị liệu chơi nhiều đó đủ rồi, muốn chơi cái gì có thể giết người.

Khi An Vũ Hàng nhìn Liễm Túy Nham đánh lôi đài, mỗi một lần Liễm Túy Nham giết chết một người, trong màn hình sẽ nhảy ra một thông báo màu đỏ hiển thị đã đánh chết, điều này khiến cho An Vũ Hàng cảm thấy đặc biệt thích thú, cũng đặc biệt nhiệt huyết, cậu cũng muốn trên màn hình của mình nhảy ra thông báo như vậy, cho nên mới chọn Độc Tiên giáo.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ừ, cũng tốt. Chơi trị liệu áp lực hơi lớn một chút, chơi game vẫn nên chơi thoải mái thì tốt hơn.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Đúng vậy.

Sau khi hồi đầy máu và lam, Sương Thiên Quyết lần thứ hai nhảy xuống, tiếp tục chiến đấu hăng hái cùng đám tiểu quái. An Vũ Hàng lần này đã có kinh nghiệm, chỉ thả bạch xà xuống, còn mình thì đứng ở trên cây chậm rãi phóng độc. Chờ Sương Thiên Quyết liên tục đánh tiểu quái mấy vòng, đám tiểu quái còn lại không nhiều và lại cũng không còn bao nhiêu máu, cậu mới nhảy xuống dùng sức đánh vài cái, đập chết đám quái, sau đó lại cùng Sương Thiên Quyết nhảy lên cây hồi máu hồi lam, rồi lặp lại các bước như trên.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Đại nữ Độc Tiên giáo hình như dễ nhìn hơn, vì sao em lại chọn thiếu nữ?

Loại hình thể thiếu nữ này vẫn luôn khiến người ta có một loại cảm giác khó hiểu, không biết tạo ra loại hình thể này để làm cái gì.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Nhìn thuận mắt. Sư huynh, anh đừng có trông mặt mà bắt hình dong.

Sương Thiên Quyết vừa đánh quái vừa nói chuyện phiếm với An Vũ Hàng, ngược lại một chút cũng không chậm trễ.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Không phải trông mặt mà bắt hình dong. Chỉ là cảm thấy sư phụ ngàn dặm mới tìm được một người kỹ năng tốt như vậy.

An Vũ Hàng cười khê, giải thích cho Sương Thiên Nghe một chút việc sư phụ lựa chọn mình là bởi vì loại lý do thần kinh có tên xứng đôi này.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Cậu ấy vẫn luôn suy nghĩ không theo lẽ thường.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Tên của sư huynh và sư phụ có thể tạo thành từ gì? Bệnh đậu mùa?

(*) Tên của Lạc Hoa Độc Lập là , Sương Thiên Quyết là , cắt hai chữ Thiên và Hoa ra ghép lại sẽ thành , nghĩa là bệnh đậu mùa =)))

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Không phải. Tôi và cậu ấy quen nhau trong hiện thực, server vừa mở lại, tôi vừa lúc muốn đổi chút nghiệp khác chơi, liền tạo acc mới.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: À. Môn phái cũ của sư huynh là gì?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ý Kiếm sơn.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Khó trách không chế quái lại lành nghề như vậy.

Nghĩ đến sư huynh và nam thần là cùng một môn phái, An Vũ Hàng nhất thời cảm thấy thân thiết hơn rất nhiều.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Về sau buộc định thăng cấp?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Cầu còn không được.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Được, bình thường buổi tối 7h tôi sẽ online.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Thời gian của chúng ta cũng không khác biệt lắm, vậy quyết định 7h đi.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Được.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Ta nói, hai đứa xem sư phụ đây là không khí thật sao?

Lạc Hoa Độc Lập vẫn không lên tiếng rồi cục mớ mở miệng. Anh vẫn luôn trầm mặc, An Vũ Hàng ngược lại thật sự xem nhẹ sự hiện hữu của anh.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Nửa ngày không lên tiếng, tưởng cậu treo máy.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Tôi chỉ đi nhận điện thoại mà thôi, trở về liền thấy cậu đang thông đồng sư muội cậu!

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: ... Chỉ là hẹn cùng đi thăng cấp thôi.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Vậy sao không hẹn tôi?!

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: ...

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: ...

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Hừ!

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Tạm biệt.

Nói xong, Sương Thiên Quyết liền lui đội. Sau đó mật tán gẫu với Phượng Cô Ngâm.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư phụ, cái kia, tôi với sư huynh đi thăng cấp, anh bận gì thì làm đi nhé.

Đánh xong mấy chữ này, An Vũ Hàng cũng lui đội, một lần nữa tổ đội với Sương Thiên Quyết. Vốn dĩ là người xa lạ lại bởi vì hành động vui đùa này khiến An Vũ Hàng cảm thấy thân thiết hơn không ít. Bang hội của bọn họ cũng đã từng vui vẻ âm ỉ, thoải mái như vậy, chẳng qua về sau hết thảy đều thay đổi, cậu cũng rời đi. Bất quá ‘Thất chi Đông ngưng, thu chi tang du’ (*), cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt...

(*) Đông ngung: phía Đông, nơi mặt trời mọc; tang du: hoàng hôn, nơi mặt trời lặn, ý nôm na của cả câu là mất cái này lại được cái kia.

5. Chương 5: Gặp Nhau

Thứ sáu, sau khi An Vũ Hàng tan học liền trực tiếp chạy đến tiệm cà phê ‘Noãn Quang’ (ánh sáng ấm áp). Đến Noãn Quang không phải vì có hẹn, cũng không phải đến uống cà phê, mà là cậu làm thêm ở chỗ này.

Tiệm cà phê Noãn Quang nằm trong khu thương nghiệp phồn hoa nhất D thị, chung quanh là cao ốc văn phòng, trung tâm thương mại, siêu thị... đầy đủ mọi thứ, lượng người lui tới cũng tương đối khả quan. Ông chủ của tiệm là một thạc sĩ du học từ Italy trở về, sau khi về nước cũng không mong muốn đến những công ty nước ngoài làm việc, kiếm tiền lương hậu đãi như những người khác. So với sinh hoạt sáng 9h làm chiều 5h về, ông chủ trẻ tuổi này càng thích tự do hơn, cho nên liền có tiệm cà phê này ra đời.

Bởi vì khách rất đông, cho nên trong tiệm ngoại trừ những nhân viên làm toàn thời gian, cũng thuê một ít sinh viên muốn kiếm việc làm ngoài giờ học đến đây làm thêm, thời gian làm việc không dài, mà tiền lương cũng rất hợp lý. Yêu cầu của ông chủ đối với nhân viên cũng không cao, bộ dạng đoan chính, ít nhất thuần thực một loại ngoại ngữ, không giới hạn loại ngôn ngữ nào, quan trọng nhất là nhân phẩm và thái độ làm việc.

Ngay từ năm nhất An Vũ Hàng đã bắt đầu đến đây làm thêm, mỗi tuần làm vào ngày thứ 6 từ 3h30 đến 6h30 chiều, thứ bảy thì từ 9h sáng đến giữa trưa. Thời gian làm việc của công việc này đối với cậu mà nói rất thoải mái, có thể tích lũy chút kinh nghiệm làm việc, mà quan trọng nhất là có thể kiếm thêm chút tiền tiêu vặt, mua thứ mà bản thân muốn.

Tiệm cà phê Noãn Quang là một căn nhà nhỏ riêng biệt, chia làm hai tầng, bên trong trang hoàng cũng theo phong cách thoải mái ấm áp là chính, tựa như tên của nó, khiến người ta cảm giác rất ấm áp.

Từ cửa sau đi vào phòng nghỉ của nhân viên, An Vũ Hàng dùng chìa khóa mở tủ quần áo của mình ra, thay đồng phục thống nhất của tiệm.

“Tiểu Hàng đến rồi à?”

An Vũ Hàng nghe tiếng, quay người lại, cười nhẹ chào hỏi, “Chị Mạn.”

“Ừ, còn chưa tới giờ, em nghỉ ngơi trước một chút đi.” Chị Mạn cười nói.

Chị Mạn là nữ tính lớn tuổi nhất trong tiệm, chẳng qua cũng mới trên dưới 30 tuổi, lúc ông chủ không có ở tiệm, mọi chuyện trong tiệm đều là chị trông coi. Chị Mạn rất hiền, cũng không hề làm cao, cho nên quan hệ của mọi người với chị đều rất tốt, ông chủ không có mặt, có chuyện gì cũng sẽ chủ động tìm chị để hỏi.

“Vâng, không sao ạ, em không mệt.” An Vũ Hàng nói.

“Duyệt Duyệt bị bệnh, hôm nay không tới đi làm. Em với Tiểu Phóng chịu khó vất vả một chút nhé.” Chị Mạn nói: “Buổi sáng ông chủ có tới thử mấy món điểm tâm mới, còn dư lại không ít, buổi tối em mang về một chút để ăn khuya đi.”

Trong tiệm mỗi lần làm ra sản phẩm mới để ăn thử, phòng bếp đều sẽ chuẩn bị không ít, khi nhân viên phục vụ ra về cũng có thể mang về một hộp nhỏ làm đồ ăn vặt.

“Được, cảm ơn chị Mạn.” An Vũ Hàng cười gật gật đầu, nhìn thấy thời gian không sai biệt lắm, liền đeo tạp dề lên nói: “Chị Mạn, em đi ra phía trước đây.”

“Ừ, đi đi.” Chị Mạn vỗ vỗ vai cậu, để cậu đi ra ngoài quầy.

Bên ngoài quầy chia làm hai phần, bên phải là khu vực gọi cơm và tủ giữ lạnh để bánh ngọt, bên trái là khu vực pha cà phê và quầy lấy cơm. Điểm tâm, ăn vặt đều được hoàn thành ở phòng bếp bên trong, không mở

ra ngoài cho khách thấy. Sau khi An Vũ Hàng bước vào quầy liền trực tiếp đi vào khu vực pha cà phê, cậu không phụ trách nhận gọi cơm, chỉ phụ trách pha cà phê mà thôi.

“Chào buổi chiều.” Tiểu Phóng ở quầy gọi cơm cười nói.

“Chào buổi chiều, vất vả.” An Vũ Hàng cười đáp, “Quen việc gọi cơm chưa?”

Tiểu Phóng nhún nhún vai, nói: “Cũng tạm được, không nhanh bằng Duyệt Duyệt.”

Nơi này sắp xếp tổ nhân viên hợp tác đều là cố định, người hợp tác cố định của An Vũ Hàng chính là Tiểu Phóng và Nhã Duyệt, đương nhiên, việc này chỉ giới hạn trong buổi chiều thứ 6 và sáng thứ 7, những thời điểm khác, Tiểu Phóng và Duyệt Duyệt sẽ không đổi, nhưng người làm thêm sẽ đổi thành người khác, ví dụ như Tiểu Tĩnh hiện tại đang thêm bơ vào tách cà phê ở bên cạnh.

“Tiểu Tĩnh, chào buổi chiều.” An Vũ Hàng chào hỏi cô.

“Chào buổi chiều, mỗi thứ sáu nhìn thấy cậu tôi đều đặc biệt cao hứng, việc này đồng nghĩa tôi có thể tan ca rồi.” Tiểu Tĩnh cười nói.

“Việc của cô hẳn nên để Tiểu Phóng làm, còn cô đi nhận gọi cơm.” Con gái nhận gọi cơm cảm giác cũng ôn nhu hơn một chút, cũng tiện cho việc đề cử với khách hàng những sản phẩm chính trong ngày.

“Thôi đi, toán học của tôi không tốt, lỡ như tính nhầm tiền, ông chủ sẽ trừ lương tôi.” Tiểu Tĩnh đặt tách cà phê đã pha xong lên bàn, nói với vị khách đang đứng đợi trước quầy: “Cà phê của ngài, mời chậm rãi dùng.”

Khách gật đầu, nói cảm ơn, liền bưng tách cà phê rời đi.

Tiểu Tĩnh tháo khẩu trang y tế xuống, nói với An Vũ Hàng: “Giao cho cậu.”

“Được, vất vả rồi.” An Vũ Hàng lấy trong ngăn kéo một cái khẩu trang y tế mới đeo lên, chờ vị khách kế tiếp.

Tiểu Phóng làm đến vất vả, Tiểu Tĩnh đã đi vào phòng nghỉ, An Vũ Hàng hoạt động ngón tay một chút, từ trong tủ lạnh lấy một hộp sữa đã khai ra.

“Nếu không hai chúng ta đổi đi?” Tiểu Phóng đề nghị.

An Vũ Hàng nhếch khóe môi, nói: “Toán học của tôi cũng không tốt.”

“...” Tiểu Phóng bĩu môi, nhỏ giọng than thở: “Nói như thể toán học của tôi giỏi lắm á...”

Trong khoảng thời gian buổi chiều này, khách của tiệm cà phê cũng không tính nhiều. Tiểu Phóng dựa vào gương mặt đẹp trai và nụ cười tiêu chuẩn, đẩy mạnh tiêu thụ không ít cà phê cùng điểm tâm chính của ngày hôm nay, nhất là phụ nữ, gần như không có sức chống cự với khuôn mặt tươi cười của cậu. Lúc không có khách, An Vũ Hàng liền cùng Tiểu Phóng nói chuyện phiếm vài câu, thời gian trôi qua cũng nhanh.

5h30 là bắt đầu giờ cao điểm tan tầm, rất nhiều thành phần tri thức sắp tan ca sẽ đến tiệm mua một tách cà phê, nâng cao tinh thần, thuận tiện thả lỏng thần kinh căng thẳng một chút.

Khách trong *** dần dần nhiều hơn, chị Mạn cũng đi ra khu pha chế trước quầy để hỗ trợ pha cà phê. Rải bột socola lên trên bề mặt tách cà phê đã tạo bọt, An Vũ Hàng cẩn thận đặt tách cà phê lên mặt bàn.

“Mời chậm rãi dùng, cẩn thận cà phê nóng.” An Vũ Hàng nói.

Tiến bước một vị khách, An Vũ Hàng đang chuẩn bị pha chế tách tiếp theo, liền nghe được có người gọi tên mình. Vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Tiêu Mộc Từ đứng ở quầy chờ. Trên mặt An Vũ Hàng hiện lên kinh ngạc rõ ràng, nhưng rất nhanh lại khôi phục biểu tình mỉm cười.

“Tiêu ca, thật trùng hợp.”

“Ừ.” Tiêu Mộc Từ nhìn thoáng qua hàng người đang xếp hàng phía sau mình, nói: “Em cứ làm việc đi, chút nữa tán gẫu sau.”

“Vâng.” Đối với sự thấu hiểu của Tiêu Mộc Từ, An Vũ Hàng cảm thấy thực tri kỷ. Theo lý mà nói cậu hẳn phải cùng Tiêu Mộc Từ tán gẫu thêm vài câu, dù sao bữa cơm kia cuối cùng vẫn là Tiêu Mộc Từ thanh toán, nhưng hiện tại cậu thật sự rất bận, không dứt tay ra được. Nếu như cậu nói trước ‘Chút nữa sẽ nói chuyện sau’, sẽ có vẻ có chút thất lễ, mà Tiêu Mộc Từ nói lại là thập phần đúng lúc và thông cảm.

Tiêu Mộc Từ mua cà phê mang về, sau khi An Vũ Hàng rót cà phê vào cốc giấy, đẩy nắp lại, ***g thêm bao bì cách nhiệt, mới ngẩng đầu hỏi: “Có cần túi xách không?”

“Không cần.” Tiêu Mộc Từ cười cười, tiếp nhận ly cốc cà phê.

“Chậm rãi dùng.” An Vũ Hàng gật đầu mỉm cười xuất phát từ chân tâm.

Tiêu Mộc Từ không nói gì thêm, cũng không rời khỏi tiệm cà phê, mà là tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, chậm rãi uống cà phê hương vị thật thuần hậu trong cốc.

Chị Mạn có chút nhiều chuyện kể sất lại, nhẹ nhàng đụng vào tay cậu, nhỏ giọng hỏi: “Quen hả? Thật là đẹp trai không bình thường nha.”

“Anh trai của bạn học.” An Vũ Hàng giải thích đơn giản.

Chị Mạn lộ ra biểu tình ‘Thì ra là thế’, cũng không hỏi nhiều hơn.

Chờ đến hết giờ cao điểm, đã là 6h15. An Vũ Hàng tranh thủ thời gian rảnh thu dọn bàn làm việc một chút. Chị Mạn cũng thở phào một cái, nói với An Vũ Hàng, “Vất vả rồi, thay quần áo chuẩn bị tan ca đi.”

“Vâng.” An Vũ Hàng gật gù đầu, lúc này nhân viên đến thay ca với cậu cũng đã đến.

An Vũ Hàng nói câu tạm biệt với Tiểu Phóng, liền đi vào phòng nghỉ thay quần áo, chị Mạn cũng đóng gói hai phần điểm tâm ăn thử sáng nay vào trong túi to để An Vũ Hàng mang về.

Cầm túi điểm tâm, An Vũ Hàng đi ra phía trước tìm Tiêu Mộc Từ. Lúc này, Tiêu Mộc Từ đang ngồi trên ghế sofa xem tạp chí kinh tế và tài chính trong tiệm cung cấp, cốc cà phê đặt bên tay, tựa hồ còn chưa uống xong. Màu sắc ngọn đèn ấm áp rọi trên gương mặt nghiêng xinh đẹp của anh, khiến anh tựa như một quý công tử vừa mới bước ra từ trong tranh.

Trong tiệm có không ít nữ tính đều đang nhìn trộm anh, sau đó lại khe khẽ nói nhỏ với bạn đi cùng, loại tư thái thẹn thùng này cũng vô cùng đáng yêu.

Đặt hộp điểm tâm đặt lên bàn, Tiêu Mộc Từ từ trên tạp chí ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy An Vũ Hàng liền lộ ra một ý cười nhẹ, “Tan ca rồi?”

“Vâng, ngại quá, để anh đợi lâu.” An Vũ Hàng thật lòng giải thích. Kỳ thật thời gian dài như vậy, Tiêu Mộc Từ có thể rời đi, nhưng mỗi lần cậu ngẩng đầu nhìn qua, Tiêu Mộc Từ đều ngồi ở chỗ đó, điều này khiến An Vũ Hàng đặc biệt băn khoăn.

“Dù sao tôi cũng không có chuyện gì phải làm.” Tiêu Mộc Từ khép tạp chí lại, nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, “Tôi đưa em về trường học.”

“Không sao, tôi đi tàu điện ngầm là được rồi.” An Vũ Hàng đáp. Cậu đến đây làm thêm vẫn rất thuận tiện, chỉ cần 15p đồng hồ ngồi tàu điện ngầm là tới.

“Tôi vừa lúc tiện đường, đi thôi.” Nói xong, Tiêu Mộc Từ đứng lên, giúp An Vũ Hàng xách túi điểm tâm liền đi ra ngoài.

An Vũ Hàng sững sốt một chút, đành phải theo sau. Tiêu Mộc Từ cũng có ý tốt, cậu cũng không tiện vẫn luôn cự tuyệt.

Lên xe của Tiêu Mộc Từ, An Vũ Hàng thắt dây an toàn, trong xe rất rộng, An Vũ Hàng lặng lẽ đuổi thắt lưng một cái, thả lỏng thân thể.

“Mệt thì ngủ một chút đi, trên băng ghế sau có chăn.” Tiêu Mộc Từ mở máy điều hòa lên.

“Không mệt, buổi tối ngủ tiếp.” An Vũ Hàng thành thật ngồi ngay ngắn lại.

Tiêu Mộc Từ khởi động xe, lái ra đường lớn.

“Đúng rồi, Tiêu ca sau lại đến đây?” An Vũ Hàng tò mò hỏi.

“Chỗ làm việc của tôi ở ngay gần đó.” Tiêu Mộc Từ nói.

“Vậy sao? Trước đây chưa từng gặp anh.” Nếu Tiêu Mộc Từ đã từng đến tiệm cà phê, cậu có thể không nhớ, nhưng Duyệt Duyệt và Tiểu Phóng hai đứa ‘nhan không’ (*) này khẳng định sẽ nhớ rõ.

(*) Bị hút bởi nhan sắc, gặp trai/gái đẹp là mê. Cỏ cũng là nhan không =))

“Công ty có máy pha cà phê, vẫn luôn tự mình pha. Ngày hôm qua máy pha cà phê đột nhiên bị hỏng, trợ lý xuống lầu mua cà phê bên ngoài mang về, tôi cảm thấy mùi vị không tệ, hôm nay tan ca liền thuận tiện đi mua một ly.”

“Thì ra là thế.” Đối với hương vị cà phê của tiệm Noãn Quang, An Vũ Hàng vẫn rất tự tin.

Tiêu Mộc Từ nhìn thoáng qua tay An Vũ Hàng, nói: “Không ngờ em cũng biết pha cà phê.”

An Vũ Hàng ngại ngùng cười nói: “Tôi cũng không phải chuyên nghiệp, trong tiệm cứ mỗi nửa năm sẽ mời thợ pha chế chuyên nghiệp đến huấn luyện chúng tôi, nguyên liệu và công thức pha chế cũng rất chú trọng, cho nên hương vị cà phê làm ra cũng không đến nỗi.”

“Nếu có cơ hội, tới nhà pha cho tôi một ly nhé?”

Trong thanh âm của Tiêu Mộc Từ mang theo chút ý cười, có một loại lực hấp dẫn rất đặc biệt, khiến cho không ai có thể cự tuyệt, cũng theo bản năng mà nghe theo.

An Vũ Hàng bất động thanh sắc mà thở dài một hơi, nói: “Được, bột cà phê nhà anh hẳn càng tốt hơn so với trong tiệm, cà phê pha ra cũng nhất định uống ngon hơn.”

“Vậy quyết định như thế nhé.” Tiêu Mộc Từ gật gù đầu, tiếp tục nhìn về phía trước.

Trên đường không kẹt xe, không đến 15 phút đồng hồ, Tiêu Mộc Từ đã đưa An Vũ Hàng đến dưới lầu ký túc xá.

“Cám ơn, làm phiền anh rồi.” An Vũ Hàng lịch sự nói cám ơn, sau đó cởi đai an toàn, từ ghế phó lái chồm người ra phía sau cầm túi điểm tâm của mình, trước khi xuống xe đột nhiên nghĩ đến việc Tiêu Mộc Từ đã đợi thời gian dài như vậy, còn chưa ăn cơm chiều, liền nói: “Đúng rồi, hộp điểm tâm này là sản phẩm mới trong tiệm, nếu anh không chê, mang về nhà ăn thử đi.”

Tiêu Mộc Từ nhìn thoáng qua cái hộp trong tay cậu, hỏi: “Ngọt?”

“Tôi cũng không biết...” Nói xong, An Vũ Hàng mở hộp ra, chọn một khối bánh mì bơ đưa vào miệng, sau khi nếm hương vị lại theo bản năng cầm một miếng đưa tới bên miệng Tiêu Mộc Từ, “Mùi vị không tệ, không ngọt lắm, có vị muối tiêu, anh nếm thử xem.”

Tiêu Mộc Từ nhìn nhìn điểm tâm An Vũ Hàng cầm trên tay, cúi đầu trực tiếp cắn một ngụm. An Vũ Hàng hoảng sợ, mới phát hiện hành động của mình có bao nhiêu đột ngột, tựa như bị bỏng mà lập tức rút tay về, mặt cũng theo đó mà trở nên nóng bỏng.

Tiêu Mộc Từ ăn xong điểm tâm, nói: “Xác thực không tệ.”

“Ừm...” An Vũ Hàng đặt miếng bánh mì Tiêu Mộc Từ cắn được một nửa vào trong hộp, đẩy nắp lại mới đặt sang bên cạnh, nói: “Vậy anh lấy về ăn nhé. Tôi lên phòng trước, cám ơn anh đã đưa tôi.”

Nói xong, An Vũ Hàng liền chuẩn bị đẩy cửa xuống xe, nhưng không đợi cậu mở cửa ra, đã bị Tiêu Mộc Từ kéo cánh tay lại.

An Vũ Hàng quay đầu nhìn cậu, Tiêu Mộc Từ mở ngăn đựng đồ trên xe, lấy ra một cái hộp tinh xảo, nói: “Cái này em lấy về ăn đi, có chút ngọt, tôi mang về cũng lãng phí.”

Vốn muốn dùng điểm tâm để bày tỏ lòng cảm ơn, không ngờ cuối cùng lại biến thành trao đổi điểm tâm. Chẳng qua An Vũ Hàng cũng không từ chối, hiện tại cậu đã đói bụng đến mức bao tử reo lên ừng ục, đối với phần điểm tâm này của Tiêu Mộc Từ thật lòng mà nói khó có thể cự tuyệt.

“Vậy tôi không khách khí, cám ơn Tiêu ca.” An Vũ Hàng tiếp nhận cái hộp, nói tiếng cảm ơn.

“Không cần cảm ơn, đi lên đi.” Tiêu Mộc Từ nói: “Nhớ ăn cơm, đi ngủ sớm một chút.”

“Được, tạm biệt Tiêu ca.” An Vũ Hàng xuống xe, vẫy tay với Tiêu Mộc Từ.

Tiêu Mộc Từ gật gật đầu.

An Vũ Hàng đóng cửa xe lại, liền xoay người bước nhanh vào tòa nhà ký túc xá. Tiêu Mộc Từ cũng lần thứ hai khởi động xe, rời khỏi khu vực túc xá của Đại học F.

Hết –

6. Chương 6: Chuyện Quá Khứ

Lúc An Vũ Hàng trở lại phòng ngủ, chỉ có một mình Thời Nhiễm ở đó.

Thấy An Vũ Hàng vào cửa, Thời Nhiễm nhìn thoáng qua thời gian trên máy tính, nói: “Hôm nay sao trở về sớm vậy?”

“Đi nhờ xe.” An Vũ Hàng cũng không định giải thích nhiều.

Thời Nhiễm cũng không hỏi thêm, chỉ nói: “Ăn cơm nhanh đi, còn nóng đó.”

“Được, cảm ơn.” An Vũ Hàng đi vào toilet rửa tay, sau đó cởi áo khoác, lấy hộp cơm đặt trên hệ thống sưởi hơi, ngồi vào bàn của mình bắt đầu ăn cơm.

Công việc làm thêm như An Vũ Hàng đang làm, trong tiệm sẽ không bao cơm tháng. Ở bên ngoài ăn so ra vẫn đắt hơn trong căng-tin trường, vì tiết kiệm tiền, An Vũ Hàng đều lựa chọn trở về trường ăn. Chẳng qua thời gian cậu trở về có chút muộn, căng-tin đã không còn gì có thể ăn, cho nên mỗi lần đều là Thời Nhiễm giúp cậu mua sẵn đặt trên hệ thống sưởi hơi, chờ cậu về ăn.

“Đúng rồi.” Thời Nhiễm xoay đầu lại, nói: “Hôm nay bang chủ cũ của ông còn tới hỏi tui, ông đi đâu.”

“À...” An Vũ Hàng thản nhiên lên tiếng, không tỏ vẻ quá nhiều.

“Tui nói ông bận rộn học tập, phó bang của ông còn bảo tui tiện thể nhắn cho ông, nói chờ ông bận xong rồi trở lại chơi.” Thời Nhiễm chỉ phụ trách chuyển lời, cũng không nhận lời thuyết phục, huống chi cậu cũng không muốn An Vũ Hàng trở về, mấy chuyện hỗn loạn đó xảy ra một lần là đủ rồi.

“Bọn họ hẳn là thiếu vú em cố định.” An Vũ Hàng châm chọc cười cười.

“Nghe nói bởi vì chuyện của ông, không ít người rời đi. Lần trước bảo tui mở bang hội đồng minh, tui cũng không đi.” Thời Nhiễm cũng không muốn để ý đến việc này, “Tui với Tư Húc đã nói xong rồi, cuối tuần sẽ đến Hoán Khê Sa chơi.”

“Nhanh vậy sao?” An Vũ Hàng có chút ngoài ý muốn, còn tưởng rằng thế nào cũng phải chờ bản thân mãn cấp, bọn họ mới có thể trở về.

“Bên này chơi cũng không có ý nghĩa gì. Chờ tui sắp xếp cho đám anh em chơi cùng bên này ổn thỏa rồi sẽ đi. Cuối tuần bên nhà phát hành có hoạt động khuyến mãi, mở acc lại cũng có lợi.” Thời Nhiễm là một người rất nghĩa khí, cho nên mới không lập tức đi theo An Vũ Hàng chuyển server.

“Được, tui chờ mấy ông sang đây.” An Vũ Hàng cười nói.

Nói đến chuyện ở bang hội cũ, An Vũ Hàng cũng có chút thổn thức. Cậu lúc ấy chơi acc đại nữ trị liệu của Bách Dược môn, xem như chủ lực trị liệu của đoàn cố định. Mọi người trong đoàn cố định chơi cùng nhau lâu, quan hệ dĩ nhiên không tệ, mọi người cũng biết sau lưng acc nữ tên Phượng Tiêu Ngâm này kỳ thật là một nam sinh. Bang chủ là đội trưởng của đoàn cố định, những lúc bang chủ không có mặt phó bang cũng sẽ tổ chức đi phó bản, cho nên đoàn bọn họ ở server Diệp Hí Thủy này cho dù là tiền độ khai hoang hay là điểm trang bị đều cảm ơn đi trước.

An Vũ Hàng thích đánh phỏ bản, nhưng Thời Nhiễm và Dịch Tư Húc lại càng thích dã ngoại đánh nhau và đánh võ đài hơn, phỏ bản cũng sẽ đánh, nhưng nếu không phải là thật sự rảnh rỗi đến nhàm chán cũng sẽ không đi. Cho nên hai người vào bang hội đồng minh với bang hội của An Vũ Hàng. Cái gọi là đồng minh này, theo định nghĩa của nhà phát hành chính là có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia, chiếu ứng lẫn nhau, nhưng nói trắng ra chính là người của hai bang hội có thể chuyện phiếm trên cùng một kênh, tựa như một thể, cho nên người của hai bang hội cũng rất quen thuộc lẫn nhau. Thời Nhiễm và Dịch Tư Húc vì kỹ thuật PVP không tệ, rất nhanh được đề bạt làm Đường chủ. Có tầng quan hệ này, bang chủ và bang phó đối với An Vũ Hàng cũng phá lệ chiếu cố nhiều hơn một chút, hơn nữa bản thân An Vũ Hàng ý thức và khả năng trị liệu cũng không tệ, cho nên có trang bị tốt nào, phỏ bang đều sẽ giúp cậu tranh thủ, bang chủ cũng sẽ nói tốt cho cậu.

Chỉ là ngày vui ngắn chẳng tày gang, em gái họ bang chủ phụ nhân bởi vì tầng quan hệ bám váy này, cũng bắt đầu chơi, sau khi mãn cấp cũng thuận lợi gia nhập đoàn cố định của bọn họ. Đứa con gái này cũng chơi Bách Dược môn, bắt đầu xuất hiện xung đột về mặt trang bị với An Vũ Hàng, bởi vì lượng trị liệu của An Vũ Hàng trên cơ bản đều là hạng nhất, phỏ bang cũng muốn giúp cậu lấy trang bị, cho nên trên cơ bản có trang bị tốt nào cũng sẽ để An Vũ Hàng nhận trước nhất. Đây vốn cũng không phải chuyện lớn gì, trang bị phỏ bang đưa cậu sẽ trả lại tiền, Thời Nhiễm cũng sẽ giúp cậu trả một ít.

Nhưng cũng không lâu lắm, bang chủ phụ nhân liền lấy lí do trong đoàn trị liệu quá nhiều, cần thêm một DPS để cân bằng, đổi An Vũ Hàng sang đoàn cố định số 2. Đoàn cố định số 2 xét về tiến độ thì có chậm hơn đoàn số 1 một chút, chỉ huy là một Đường chủ rất sắc bén, lúc ấy An Vũ Hàng cũng không nghĩ nhiều, loại điều động này cũng từng xảy ra, hơn nữa hiện tại cậu cũng không có nhu cầu quá lớn về mặt trang bị, cho nên cũng liền đáp ứng đổi sang đoàn số 2.

Khi đó có một acc nam Cái Bang cậu quen biết khi đi làm hằng ngày bắt đầu đuổi theo cậu không buông, hy vọng An Vũ Hàng có thể làm tình duyên của cậu ta. An Vũ Hàng bảo mình là nam, nhưng Cái Bang kia không tin, dù sao nhân vật trong game của cậu là một đại nữ, quần áo ăn mặc cũng xinh đẹp, thấy thế nào cũng là một cô bé thích làm đẹp. An Vũ Hàng đối với mấy lời này tương đối không còn lời gì để nói, nhân yêu chơi đại nữ Bách Dược môn tương đối ít cậu vẫn biết, nhưng cậu thật sự là một nhân yêu. Việc này không biết thế nào, lại biến thành toàn bang hội đều biết. An Vũ Hàng bị theo đuổi đến thực sự phiền, đành phải mở mic lên kênh YY chứng nhận thân phận, Cái Bang lúc này mới hết hy vọng.

Sau khi giải quyết xong chuyện phiền lòng, An Vũ Hàng chuẩn bị đi theo đoàn số 2 đánh phỏ bản, nhưng lúc này cậu đột nhiên phát hiện người trong đoàn số 2 hình như không muốn dẫn cậu. Lúc bắt đầu còn nói cậu online muộn, bởi vì không tìm thấy người, bọn họ đã gọi người bên ngoài vào. Lúc ấy An Vũ Hàng bị Cái Bang theo đuổi sát sao, cũng không quá để ý, liền đi theo đánh với dã đoàn (*) CD kỹ năng. Chờ Cái Bang lui tán rồi, cậu mới phát hiện lúc đoàn số 2 khai tổ sẽ không gọi người trong bang hội, mà là dùng mật tán gẫu, cho nên mỗi lần An Vũ Hàng hỏi khi nào thì mở tổ, câu trả lời nhận được hoặc là ‘Nháy mắt đã đầy tổ, ngại quá’, hoặc chính là ‘Một người dẫn theo bạn đến hạ phỏ bản, đã không còn vị trí’...

(*) Trái ngược với đoàn cố định, dã đoàn là dạng kêu gọi ai thấy phù hợp vào được thì vào, thường sẽ gọi trên kênh thể giới.

Con người đều có lòng bài ngoại nhất định, An Vũ Hàng cũng hiểu, dù sao nguyên ban nhân mã của đoàn số 2 cũng là hợp tác thật lâu mới có thể đánh ra trình độ hiện tại, An Vũ Hàng đột nhiên gia nhập, khẳng định sẽ làm cho vài người cảm thấy khó chịu. An Vũ Hàng cũng không nói gì, đi theo dã đoàn đánh phỏ bản tròn một tháng.

Mà lí do An Vũ Hàng nghĩ ra để tự an ủi bản thân cuối cùng bị phụ nhân bang chủ triệt để đánh nát.

Hôm nay buổi học chiều của cả đám An Vũ Hàng bởi vì giảng viên sinh bệnh mà tạm thời hủy bỏ. Bình thường như thế này An Vũ Hàng đều sẽ đến thư viện đọc sách, nhưng hôm nay đột nhiên đổ mưa, An Vũ Hàng không mang theo dù, cho nên liền đi ké dù của Thời Nhiễm cùng nhau trở về ký túc xá.

Trở về phòng, An Vũ Hàng vẫn giống như ngày thường, mở máy tính, đăng nhập kênh YY treo máy để đó, chuẩn bị đăng nhập game chơi một lúc. Nhưng cậu vừa mới vào kênh YY, đã nghe tiếng bang chủ phụ nhân nói.

“Cái thằng tên Phương Tiêu Ngâm kia nhất định là gay. Nếu không một nam sinh đang êm đang đẹp, cần gì phải chơi acc nữ? Còn chơi trị liệu.”

“Đúng vậy, vừa nghe tên đã cảm thấy thực *** tiện!” Thanh âm này là em gái họ của bang chủ phu nhân.

“Ừ, may mắn chị trông chừng ông xã chặt chẽ, nếu không nói không chừng đã bị bẻ cong.”

“Chị xinh đẹp như vậy, sao có thể chứ? Anh rể không phải vẫn luôn hướng về chị sao? Chị nói để Phương Tiêu Ngâm đến đoàn số 2, anh rể liền đồng ý.”

“Chị còn không phải là vì em sao?” Bang chủ phu nhân oán trách nói.

“Em biết chị đối với em tốt nhất.”

“Ngoan lắm. Thằng đó không có đây, em mới thuận tiện chơi đùa với phó bang nhiều một chút. Ai bảo em thích chứ? Chị nhất định sẽ giúp cho em.”

“Dạ, cảm ơn chị. Hiện tại phó bang đối với em rất nhiệt tình, mỗi ngày đi hàng ngày đều dẫn em theo hết á.”

“Phải đó, ngay hôm qua không phải còn mua cho em cái thắt lưng thời trang sao? Cái này ngay cả Phương Tiêu Ngâm cũng không có.” Bang chủ phu nhân cười nói.

“Dạ, em biết rồi.” Thanh âm của cô ta thoát nghe còn có chút thẹn thùng.

“Chị vốn đã cảm thấy Phương Tiêu Ngâm rất ghê tởm, một thằng con trai còn mặt dày để một người con trai khác giúp mình kiểm trang bị. Phó bang trước đây nhất định là bị che mắt. Sau đó chuyện của Cái Bang kia náo loạn lên, chị mới khẳng định thằng đó là gay. Em nói một nam sinh bình thường, sao có thể thông đồng với nam sinh khác chứ?” Bang chủ phu nhân một bộ dạng cái gì cũng biết.

“Đúng vậy đó. Gay gì đó, thật sự là ghê tởm muốn chết. Vậy mà còn dám chạy đi chơi game?” Cô ta cảm giận nói.

“Ừ, chị để đoàn số 2 dẫn nó, đoàn trưởng đoàn số 2 quan hệ với chị rất tốt, khẳng định nghe lời chị. Phương Tiêu Ngâm cái thằng ngu kia, hiện tại còn không biết là xảy ra chuyện gì đâu.” Bang chủ phu nhân đắc ý cười ha hả.

Em họ của cô ta cũng cười rộ lên theo, “Chị thật thông minh. Kỳ thật em muốn noi, người giống như thằng đó, nên rút khỏi bang chúng ta. Chị, chị nói với anh rể một tiếng đi, thằng gay ghê tởm như vậy, quả thực là ô uế thanh danh bang hội. Đáng ra nên thấy một lần giết một lần!”

“Chị cũng thấy thằng đó thật phiền, bắt quá bây giờ còn chưa phải là thời điểm, chơi nó thêm vài lần nữa đã...”

Bang chủ phu nhân còn chưa nói hết câu, mic của An Vũ Hàng đã bị mở lên, Thời Nhiễm đứng bên cạnh cậu, vẻ mặt giận giữ mà nói vào mic của An Vũ Hàng: “Ha ha, tôi nói thế nào, hóa ra là hai kẻ các người ở bên trong thọc mạch gây chuyện xấu!”

Tai nghe của An Vũ Hàng ngày hôm qua cho Dịch Tư Húc mượn dùng, cho nên đối thoại của bang chủ phu nhân và em gái họ của cô liền vô cùng rõ ràng truyền ra thông qua loa ngoài của máy tính, Thời Nhiễm nghe được toàn bộ.

“Ai?! Ai đang nói?” Bang chủ phu nhân tựa hồ cũng kinh ngạc, liền vội vàng hỏi.

An Vũ Hàng nhìn trong kênh có hơn 10 người, nhưng không ai nguyện ý đứng ra giúp cậu biện hộ, đều ôm thái độ chuyện không liên quan đến mình, có một vài người thậm chí là đội hữu chơi với cậu rất thân khi ở đoàn số 1. Có thể thấy được phần tình cảm này yếu ớt đến mức thậm chí so với một đồng số liệu trang bị còn kém hơn. Hoặc chính là, bọn họ cũng nghĩ như bang chủ phu nhân...

“Cô cứ nói đi?” Thời Nhiễm cũng lười tự giới thiệu với đám người này.

“Mày là Phương Tiêu Ngâm?” Bang chủ phu nhân phát hiện đèn trước nick YY của An Vũ Hàng sáng lên, nhưng rất nhanh lại phủ định, “Không đúng, Phương Tiêu Ngâm đều là buổi tối mới online, mày rốt cuộc là ai?”

“Cô tốt nhất đừng có giày vò chỉ số thông minh thấp toẹt kia của mình nữa. Cô đây là thấy Phương Tiêu Ngâm không có mặt nên mới nói chuyện không chút kiêng nể gì chứ gì? Chẳng qua cô phải biết giữ chút lương tâm, không còn lương tâm thì cũng phải biết đâu là điểm mấu chốt. Vì đứa em họ chỉ số mấy người mới có thể làm được.” Thời Nhiễm nói chuyện không chút khách khí, “Con mẹ nó với dạng tính tình này của cô, trong đoàn của mấy người có bao nhiêu người là do Phương Tiêu Ngâm kéo tới? Nếu không có cậu ấy, với trình độ tay tàn kia của cô, đừng nói lấy trang bị, ngay cả tiền phó bản còn khó nữa là.”

“Con mẹ nó mày nói cái gì? Ai tay tàn? Mày có bản lĩnh thì nói mày là ai, ngồi phía sau máy tính mắng chửi người ta thì có bản lĩnh gì?” Bang chủ phu nhân lớn tiếng nói. Cô ta đã từng nghe giọng của Phương Tiêu Ngâm, cho nên mới có thể khẳng định người này không phải là cậu như vậy.

“Ha ha, tôi không phải đang mắng người, đừng tự nâng cao thân phận của mình. Cô cho là ở trong đoàn cố định thì giỏi lắm sao? Cô cũng không nghĩ tại sao mình phải chơi mãi trong đoàn. Bởi vì thủ pháp của cô quá tệ, không dám đánh dã đoàn, cho nên mới không dám rời đi, còn tự cho là sắc bén. Chỉ cần tùy tiện chọn ra một người trong đoàn số 3 cũng đã giỏi hơn cô nhiều, còn thật xem bản thân là cao thủ à?” Thời Nhiễm cười lạnh: “Phương Tiêu Ngâm dù thế nào cũng không cần cái thứ tay tàn lại thêm não tàn như cô đánh giá. Về phần mấy trang bị mà phó bang của mấy người đưa, mỗi lần ra khỏi phó bản Phương Tiêu Ngâm liền trả tiền lại, đừng tưởng rằng người khác không biết thì cô có thể không cần đầu óc mà ở đó sửa như chó.”

“Mày... Mày...” Bang chủ phu nhân ghen hòng, cắn bản nói không nên lời. Cô em họ nhu thuận kia của cô ta đã sớm cầm miệng, một câu cũng không nói.

“Mày cái gì mà mày? Tôi chỉ cần dùng chuột máy tính bấm đại kỹ năng, cũng có thể giết cô một trăm lần. Đừng tưởng rằng treo danh hiệu bang chủ phu nhân thì không cần biết mình họ gì. Cho dù có danh hiệu này, cô cũng chỉ là một đứa phế vật. Cái từ ‘ngu ngốc’ này trả nguyên lại cho cô, không cần khách khí...”

Thời Nhiễm bên này còn chưa mắng đủ, acc YY của An Vũ Hàng đã bị đá ra khỏi kênh. Thời Nhiễm ‘Xí’ một tiếng, vỗ vỗ vai An Vũ Hàng, nói: “Chơi cùng với mấy đứa ngu ngốc không có văn hóa thế này, ông cũng không dễ dàng.”

An Vũ Hàng giật giật khóe miệng, vẫn không nói cái gì. Tuy rằng đây chỉ là trò chơi, nhưng cậu lại không ngờ người khác cư nhiên ở sau lưng nói cậu như vậy, nếu không phải hôm nay buổi học đột nhiên bị hủy, có lẽ cậu vẫn còn bị người ta đùa giỡn như con khỉ, lại vẫn tự cho là đúng mà xem mình là một thành viên trong bang hội. Những lời bang chủ phủ nhân và em họ của cô ta vừa nói lúc này tựa như nhét một khối băng vào trong lòng cậu, vốn dĩ tưởng rằng có thể dần dần hòa tan, kết quả sự lạnh lẽo này lại từ trong lòng lan tràn ra, chảy đi khắp cơ thể, khiến cậu toàn thân lạnh run, hơn nữa còn đặc biệt ghê tởm.

Sau đó, An Vũ Hàng liền lui bang. Bang chủ và phó bang cũng không đi tìm cậu, không biết là đã sớm trông cho cậu rời đi, hay là lại bị thổi gió bên tai. Mà bắt đầu từ hôm đó, chỉ cần An Vũ Hàng online sẽ bị treo thưởng, bị giết xong lại tiếp tục bị treo thưởng, căn bản không thể chơi game được.

Bởi vì không muốn làm đồng minh với cực phẩm, Thời Nhiễm và Dịch Tư Húc cũng dự định lui bang, nhưng bởi vì dưới tay của hai người còn có mấy chục người chờ hai người dẫn đi đánh trận doanh, hơn nữa còn phải giúp bang chủ của bọn họ bởi vì lí do gia đình nên tạm thời không thường online vào game được. Cho nên hai người định sắp xếp cho đám anh em ổn thỏa cả rồi mới lui bang, dù sao bọn họ cũng không có gì sai.

An Vũ Hàng đã thật sự quá phiền với chuyện mỗi ngày online đều bị giết, tuy rằng Thời Nhiễm và Dịch Tư Húc sẽ bảo hộ cậu đi làm nhiệm vụ, nhưng chung quy vẫn không quá thuận tiện, còn khiến cho bang hội của Thời Nhiễm phải tổ chức bang hội chiến với một bang khác. Sau khi bang chiến kết thúc, An Vũ Hàng liền AFK. Mỗi ngày đi học, đi làm thêm, xem nam thần đánh lòi đài, không online nữa, cũng không hỏi tới những truyện trong game nữa.

Đến sau đó, server Hoán Khê Sa mở lại, liền có một thiếu nữ Độc Tiên giáo ngược phẳng tên là Phương Cô Ngâm...

Hết –

7. Chương 7: Phó Bản

Ăn cơm chiều xong, An Vũ Hàng pha hai tách cà phê, cũng chia một nửa phần điểm tâm mà Tiêu Mộc Từ đưa cho Thời Nhiệm. Thời Nhiệm nói câu cảm ơn xong cũng không hỏi thêm nhiều, mỗi tháng An Vũ Hàng đều sẽ có một hai lần mang điểm tâm trở về, đều là sản phẩm ăn thử trong tiệm, hương vị không tệ lắm, cậu cũng rất thích.

Đăng nhập vào game, An Vũ Hàng nhìn thoáng qua danh sách hảo hữu, sư phụ và sư huynh đều không online. Ngày hôm qua trước khi cậu logout mới thêm hảo hữu với sư huynh, như vậy sau này nói chuyện phiếm và tổ đội cũng sẽ tiện lợi hơn một chút, còn có thể tra được tọa độ vị trí của nhau, thuận tiện truyền tống.

Không có việc gì để làm, An Vũ Hàng thao tác Phượng Cô Ngâm đến chủ thành học kỹ năng sinh hoạt, đây xem như là phương pháp kiếm tiền tốt nhất của , tuy nói tiền kiếm được còn chưa đủ để mua được trang bị đặc biệt tốt, nhưng để tiêu dùng hàng ngày vẫn dư dả.

Dạo một vòng trong khu kỹ năng ở chủ thành, An Vũ Hàng chọn kỹ năng may, kỹ năng này có thể làm ra vật phẩm nâng cao thuộc tính trang bị, loại vật phẩm này không bán chạy được như mấy thứ vật phẩm hỗ trợ, được phẩm gì đó để đi đánh phó bản, nhưng được cái giá cả cao, có thể kiếm được chút ít tiền.

Thu dọn đồ trong túi vật phẩm xong, An Vũ Hàng click vào NPC, sau khi kích hoạt kỹ năng, liền bắt đầu đứng tại chỗ vẽ mặt nghiêm túc may vật phẩm. Ban đầu vật phẩm may ra đều không đáng bao nhiêu tiền, trực tiếp bán cho NPC là được rồi, chẳng qua trong đó có một ít vật trang sức có thể bán kiếm chút tiền, tuy rằng giá cả không cao, nhưng chung quy so với mấy món chỉ được mấy đồng tiền vẫn tốt hơn nhiều.

Làm xong mấy món vật phẩm trang sức, cấp bậc may vá đã lên đến 35, chút tinh lực đáng thương của cậu liền dùng hết. An Vũ Hàng xử lý một ít vải và chỉ không dùng được, chuẩn bị chút nữa đưa mấy món vật phẩm này gửi cho sư phụ, xem như là chút hiếu tâm.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Tôi tới muộn, đang làm gì đó?

An Vũ Hàng mới vừa sắp xếp đồ xong, liền thấy sư huynh gọi mật tán gẫu tới.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh, chào buổi tối. Tôi rảnh rồi không có việc gì liền luyện kỹ năng sinh hoạt một chút.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Ừm.

Sương Thiên Quyết đầu tiên là gửi đến lời mời tổ đội, An Vũ Hàng vào đội.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh ăn cơm chưa?

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Ăn rồi. Em thì sao?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Tôi cũng ăn rồi.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Tốt. Hôm nay đến An Dương điện thăng cấp đi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: An Dương điện? Đánh thăng được không?

Bọn họ hiện tại đã cấp 40, đánh phó bản tiểu quái xuất hiện nhanh hơn so với trước kia một chút, tướng của An Dương điện này so với những phó bản cùng cấp bậc khác tương đối khó hơn. Yêu cầu ý thức và kinh nghiệm nhất định, cho nên rất nhiều acc nhỏ sẽ không lựa chọn phó bản này, dù sao cũng chỉ đến để thăng cấp, không phải là đến chơi trò đoàn diệt.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Yên tâm. Bất quá chỉ hai người chúng ta khẳng định không được, phải gọi thêm 1 trị liệu và một T (*).

(*) Tank, những chức nghiệp máu dày phòng ngự cao, ví dụ như Thiếu Lâm chuyên làm T, mấy bạn T này chủ yếu kéo cừu hận của Boss để những chức nghiệp công kích phụ trách đánh quái.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vậy gọi một chút thử xem, nếu có người muốn đi, chúng ta liền đi đánh.

An Dương điện rất trang bị so với những phó bản cùng cấp khác có thuộc tính tốt hơn rất nhiều, như vậy có thể đánh ra được một bộ, ít nhất mặc đến cấp 60 vẫn còn dùng được.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Ừm. Đưa đội trưởng cho tôi, tôi lên thế giới gọi một chút.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Trước chờ một chút.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Sao?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Ở tại chỗ chờ tôi một chút.

An Vũ Hàng tra vị trí của Sương Thiên Quyết, sau đó trực tiếp bay tới.

Đứng ở bên cạnh Sương Thiên Quyết, An Vũ Hàng chọn giao dịch, sau khi Sương Thiên Quyết đồng ý, An Vũ Hàng đặt vào khung giao dịch vật phẩm vừa làm được khi này.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Tôi không có gì đặc biệt tặng sư phụ, đây là vừa rồi tôi mới làm được, chúng ta mỗi người một cái, cái của sư phụ chút nữa tôi sẽ gửi cho anh ấy.

Sương Thiên Quyết không nói thêm gì, trực tiếp chọn xác nhận. Sau đó, vật phẩm trang sức hình heo con liền được đeo lên trên thắt lưng Sương Thiên Quyết. An Vũ Hàng cũng đeo cái của mình lên, hai người đứng chung một chỗ, đeo vật trang sức đồng dạng cũng rất thú vị.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Rất đáng yêu .

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Cũng không tệ lắm.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh thích là tốt rồi. Chờ sư phụ online tôi thương lượng với anh ấy một chút, về sau đây xem như vật trang sức của sư môn chúng ta đi.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: ... Em cao hứng thì được rồi.

Sau đó An Vũ Hàng chuyển giao chức đội trưởng cho Sương Thiên Quyết, tự mình chạy đến chỗ NPC liên lạc ký gửi mấy món trang sức còn lại cho sư phụ.

Thế giới [Phượng Cô Ngâm]: Đánh An Dương điện, cần một trị liệu, T và một DPS tùy ý, cự tuyệt = lặp lại.

Không bao lâu, đội của hai người liền gia nhập một T Mặc Vương phủ, một trị liệu Tiêu Dao phái và một đao khách Côn Lôn phái. Người biết phó bản này lại nguyện ý đến đánh, hơn phân nửa là game thủ kỳ cựu chơi acc mới, mọi người cũng không nói gì thêm, lập tức vào phó bản.

Boss số 1 là một đạo sĩ, trọng điểm của Boss này ở chỗ trận Ngũ Hành, phải biết được khẩu quyết ngũ hành tương khắc, lúc 5 trận Ngũ Hành đầu tiên xuất hiện tại vị trí mỗi người trong đội đang đứng, đồng thời nhận được một Buff tương ứng. Khi trận thứ hai xuất hiện, trình tự trận sẽ bị xáo trộn, mỗi người phải lập tức tìm được mắt trận của ngũ hành tương khắc với thuộc tính của trận ngũ hành đầu tiên, nếu đứng đúng vị trí, sẽ khắc rúng thuộc tính của Buff ban đầu trên người, như vậy lá chắn trên người của Boss sẽ bị đánh vỡ, lúc này Boss sẽ rúng máu một lần.

Sương Thiên Quyết xuất hiện ở vị trí đánh dấu mắt trận, cũng phân phối cho mọi người trong đội lần lượt đứng vào vị trí của mình.

Tiểu đội [Cuồng gia]: Để tôi mở.

Chủ T Cuồng Gia nói xong liền nhắm về phía Boss, trị liệu nhanh chóng buff thêm máu cho cậu ta. Với trang bị hiện nay của bọn họ, bị Boss đánh trúng một cái là vô cùng đau, cho nên trị liệu phải không ngừng buff, không có thời gian để lãng phí.

Chờ cự hạn của Boss ổn định rồi, ba người chức nghiệp công kích bắt đầu đánh Boss. Với cấp bậc cơ này mà nói, DPS (chỉ số sát thương mỗi giây) có thể đánh lên đến 2000 đã tính là tương đối cao, bình thường

cũng chỉ khoảng trên dưới 1,500 điểm, nhưng Sương Thiên Quyết một chuỗi chiêu thức vừa đánh xuống, cứ nhiên đánh lên đến 4000 DPS.

Tiểu đội [Cuồng gia]: Anh hai à, ông làm ơn đánh nhẹ một chút, tui sắp chống đỡ không nổi rồi!

Chủ T lợi dụng thời gian rảnh đánh một câu, DPS công kích càng cao, cừ hận lại càng cao, chờ đến lúc vượt qua 120%, Boss liền vứt bỏ T, đổi mục tiêu đánh người có cừ hận cao nhất. Bất kể là công kích hay là trị liệu, lượng máu và phòng ngự nhất định sẽ không bằng T, trên cơ bản bị Boss sờ hai cái liền gặm bụn, cho nên dù là ai thì OT (phản cừ hận) đều là ụy hiếp.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Yên tâm, tôi biết đúng mực.

Đánh xong những lời này, trận Ngũ hành đầu tiên liền xuất hiện, điểm số 3 của An Vũ Hàng là Kim, điểm số 4 của Sương Thiên Quyết là Thủy, T đứng Mộc, Dao Khách là Thổ, trị liệu đứng Hỏa. Trên người mỗi người lập tức nhiều thêm một Buff của Ngũ hành, đồng thời xuất hiện tình huống mất máu mất lam liên tục.

Sau khi trận Ngũ hành kết thúc, T tiếp tục giữ chặt Boss, những người khác lại ở sau lưng Boss công kích và thêm máu. Giai đoạn này Boss rụng máu cũng không nhiều, chỉ có thể từng chút bào mòn.

DPS của Sương Thiên Quyết vẫn đứng đầu như trước, tại thời điểm sắp vượt qua chủ T, liền mở một kỹ năng giảm thương tổn và cừ hận, thuận lợi khiến chỉ số cừ hận giảm xuống 20%. Nhưng không bao lâu, lại tăng lên tiếp. Đến lúc mất thấy sắp sửa OT, Boss ra trận Ngũ hành lần thứ 2. Cả đám phản ứng thực nhanh, An Vũ Hàng đứng vào vị trí Hỏa, Sương Thiên Quyết đứng Thổ, T kéo Boss đứng ở Kim, Dao Khách chạy lại vị trí Mộc, trị liệu đứng trên trận Thủy.

Trên người mỗi người vốn dĩ có Buff của trận Ngũ hành trước, sau khi tiếp xúc với Buff mới, liền bị khắc rụng. Buff của năm người vừa biến mất, Boss lập tức bị nổ rớt mất 30% máu.

Sau đó chính là lặp lại đấu pháp vòng trước, mọi người tập trung đánh Boss, ngược lại không ai phạm sai lầm. Nhưng thú vị chính là Sương Thiên Quyết dường như canh chuẩn thời gian cừ hận của mình vậy, lần đầu tiên lúc sắp OT liền bắt đầu giảm cừ hận, lần thứ hai sắp OT lại vừa vặn xuất hiện trận Ngũ hành, bởi vì không hoàn toàn OT, cho nên Boss vẫn đi theo chủ T, lúc này thật sự không thể để thua, cho nên cừ hận vẫn luôn giữ vững không loạn, chờ trận đấu chấm dứt. Cừ hận được tính toán lại lần nữa, cho nên dù Sương Thiên Quyết đánh như thế nào, vẫn không trở thành mục tiêu của Boss.

Boss số 1 đánh xong, rơi trang bị của Côn Lôn và Mặc Vương Phủ, Sương Thiên Quyết dựa theo môn phái chia trang bị cho bọn họ.

Tiểu đội [Cuồng gia]: Sương Thiên Quyết, ông không phải đã sớm tính sẵn cừ hận rồi chứ?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ừm. Boss có giai đoạn cừ hận bằng 0, tôi đánh thế nào cũng không OT.

Tiểu đội [Cuồng gia]: Cho dù như vậy, nếu không canh chuẩn thời gian vẫn không được.

Tiểu đội [Tinh tinh]: Cuồng Gia, nói vậy là ý gì?

Tiểu Loli phái Tiêu Dao vội vàng hỏi, một thân trang phục màu xanh lam, váy ngắn, còn có cái đuôi thỏ, nhìn vô cùng đáng yêu.

Tiểu đội [Cuồng gia]: Cậu ấy đoán chắc trị số DPS của mọi người, sau đó xác định bản thân mình đánh DPS bao nhiêu mới có thể đảm bảo sau một lần mở kỹ năng giảm cừ hận, lại sao một đợt cừ hận tăng lên, đánh Boss tới giai đoạn mở trận Ngũ hành.

Tiểu đội [Đại đao vác sau lưng]: Chính xác. Nếu chúng ta DPS không đủ, cho dù cậu ta có mở giảm cừ hận, trước giai đoạn đánh hạ Boss nhất định sẽ OT. Nhưng đừng xem thường năng lực tính toán lượng DPS này, nếu đặt lên lời dài, đây là một trong những điểm mấu chốt đánh thắng đối thủ.

An Vũ Hàng ban đầu cũng không quá chú ý vấn đề này, chỉ là có chút hâm mộ DPS của sư huynh, nhưng vừa nghe bọn họ nói như thế, cậu cũng kinh ngạc phát hiện đích thật là có chuyện như vậy.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Chú ý một chút mọi người cũng có thể tính được. Đi Boss kế tiếp đi.

Sương Thiên Quyết nhẹ nhàng bang quơ nói xong, lại bắt đầu dẫn đội đi về phía trước.

Boss số 2 tương đối đơn giản, mọi người tổ chừng thành đoàn đứng chung một chỗ, khi Boss đọc kỹ năng ‘Núi lở đất rung’ thì đi vòng ra phía sau Boss là được. Khi phát ra quần công, trị liệu thêm cho mỗi người một ít máu nữa là đủ rồi.

Cường Gia phục hồi máu và lam xong rồi, liền nhắm về phía Boss, mọi người cũng đuổi theo phía sau cậu ta.

Tiểu đội [Tinh tinh]: Quyết ca ca, về sau có thể dẫn theo em đi thăng cấp với được không? Vú em thăng cấp thiệt khó!

Tiểu đội [Tinh tinh]: Quyết ca ca, anh với Phượng Cô Ngâm là bạn bè à?

Tiểu đội [Tinh tinh]: Quyết ca ca, trang bị bố ngấu phía sau lưng anh nhìn thật ngốc.

Tiểu đội [Tinh tinh]: A! Người ta quên đi ra sau lưng Boss rồi!

Tinh Tinh chết ở trước mặt Boss...

Trị liệu ngã xuống, Cường Gia chuẩn bị chạy ra ngoài để trốn thoát.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Không cần chạy, nhìn thấy cái cây bên trái không? Lôi kéo Boss chạy vòng quanh gốc cây, cứ 10s để nó đánh trúng cậu một lần sẽ không bị cắt đuôi, những thời điểm khác nó sẽ không đánh được cậu.

Cường Gia phản ứng cực nhanh, liền vọt về phía gốc đại thụ bên kia.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Đại Dao, cậu đuổi theo đánh phía sau Boss, không cần đánh chính diện. Tiểu Ngâm, theo tôi nhảy lên trên cây.

Sương Thiên Quyết nói xong, bỏ chạy đến phía dưới tầng cây, dùng một chiêu khing công nhảy lên, sau đó chuyển sang bên trái một chút, lại nhảy bồi thêm một lần nữa, đứng trên một vị trí vô cùng khéo léo.

An Vũ Hàng nhìn vị trí kia, nhất thời có chút xấu hổ, loại vị trí như chạc cây này, là một điểm đặc biệt nhỏ hẹp, cậu rất muốn nói cho sư huynh, cậu nhảy lên không được đâu. Nhưng tất cả mọi người đều bận rộn đánh quái, cậu cũng ngại ngần gây cản trở, cho nên kiên trì nhảy lên, kết quả bị rơi từ trên cây xuống, trực tiếp mất 50% máu.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Không sao, em đi theo Đại Dao đánh đi. Cần thận Boss quần công, chú ý mở giảm thương tổn.

Ở dưới đất sẽ phải chịu thương tổn quần công, nhưng đứng ở vị trí của Sương Thiên Quyết lại vô cùng an toàn. Hơn nữa hoàn toàn không cản trở tầm nhìn công kích.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được.

An Vũ Hàng cũng không tiếp tục rối rắm về cái cây kia nữa, đi theo sau lưng Đại Dao bắt đầu đánh Boss. Bởi vì lúc này ngã đã mất một phần máu rất lớn, cho nên cho dù có mở giảm thương tổn, cuối cùng vẫn không chống cự nổi quần công của Boss, Phượng Cô Ngâm ngã xuống dưới tầng cây. Nhưng lúc này Boss cũng không còn lại quá nhiều máu, Sương Thiên Quyết và Đại Dao Vác Sau Lưng mở bùng nổ công kích, giải quyết luôn Boss.

Tiểu đội [Tinh tinh]: Thật là, Quyết ca ca cũng không thèm để ý đến người ta. Nếu không người ta cũng sẽ không quên dùng kỹ năng trốn tránh.

Tiểu đội [Cường gia]: ... Em gái à, đang đánh Boss mà, tán gẫu cái gì?

Tiểu đội [Tinh tinh]: Quyết ca ca đẹp trai mà, người ta nhin không được. Hơn nữa bộ cậu không muốn cùng Quyết ca ca thăng cấp hay sao?

Tiểu đội [Cường gia]: ...

Sương Thiên Quyết đi sờ trang bị, rat rang bị trị liệu và Phệ Hồn cốc. Sương Thiên Quyết đưa trang bị trị liệu cho Tinh Tinh, trang bị Phệ Hồn cốc lại cho An Vũ Hàng.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Đó là trang bị của anh.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Tôi không dùng được, em dùng để chơi đi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được rồi.

Tiểu đội [Tinh tinh]: Quyết ca ca, anh còn chưa trả lời người ta nữa kìa, dẫn em đi thăng cấp chung có được hay không, em có thể thêm máu đó.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Không cần, thời gian online của tôi không cố định.

Tiểu đội [Tinh tinh]: Không sao, em có thể chờ anh mà!

Tiểu đội [Cuồng gia]: Em gái à, nhìn vật trang sức trên lưng của Sương Thiên Quyết và Phượng Cô Ngâm giống nhau đã biết bọn họ là một đôi rồi không thấy sao? Em chen vào giữa bọn họ, vậy mà được à?

Tiểu đội [Tinh tinh]: Vật trang sức này rẻ như bèo, tùy tiện là có thể mua rồi. Hơn nữa một chút cũng không đẹp, Quyết ca ca vẫn nên đổi sang mang cái khác đi.

An Vũ Hàng nâng cầm uống một ngụm cà phê, cậu thật không cảm thấy vật trang sức này khó coi, chú heo con trắng trắng tròn tròn, trên đầu còn đeo một đóa hoa đỏ thắm. Nhìn đáng yêu cỡ nào.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Tôi cảm thấy rất dễ nhìn.

Nhìn thấy lời sư huynh nói, khóe môi An Vũ Hàng hiện lên ý cười — Xem đi, thẩm mỹ của cậu vẫn rất bình thường mà.

Tiểu đội [Tinh tinh]: Xấu hoắc!

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Sở thích của mọi người bất đồng, quan trọng đây là Tiểu Ngâm tặng tôi.

Tiểu đội [Đại đao vác sau lưng]: Ha ha ha, đã nói bọn họ là một đôi mà không tin?

Một ngụm cà phê của An Vũ Hàng thiếu chút nữa phun ra, anh hai à, con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi và sư huynh là một đôi?! Nhưng không đợi cậu đánh chữ làm sáng tỏ, sư huynh đã lên tiếng.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ừ.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: ...

Tiểu đội [Tinh tinh]: Được rồi... Vậy xem như em chưa nói gì cả.

Tinh Tinh trở lại từ điểm hồi sinh, chậm rãi chạy về phía đội hữu bên này.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Hy sinh lần này của anh có chút lớn ha.

Thành nam đẹp trai cùng một đôi với thiếu nữ ngực phẳng, hơn nữa dù nhìn thế nào cũng thấy thiếu nữ này còn vác theo kiếm.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Cấp cứu khẩn cấp thôi. Với lại, dẫn theo một mình em là đủ rồi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: ... Nói kiểu như tôi kéo chân sau của anh vậy.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Dĩ nhiên không phải.

Sau khi Tinh Tinh chạy tới, liền hồi sinh Phượng Cô Ngâm đang nằm dưới tàng cây. An Vũ Hàng cũng lười tự mình chạy tới chỗ Boss kế tiếp, liền chọn đi theo Sương Thiên Quyết. Kỳ thật hành động của Tinh Tinh muốn tìm người dẫn cô thăng cấp An Vũ Hàng có thể hiểu được. Bình thường trị liệu thăng cấp đích xác không dễ dàng, về phương diện khác, sau khi mãn cấp có thể làm trị liệu buộc định cho đồng bọn đã cùng thăng cấp, cũng không đến mức quá cô đơn, làm các loại nhiệm vụ, kiểm trang bị cũng tương đối thuận tiện.

Năm đó sau khi cậu mãn cấp, chính là đi theo Thời Nhiễm và Dịch Tư Húc cùng nhau đánh phó bản, làm hằng ngày. Chẳng qua sau đó cậu lại vào đoàn cố định, mà Thời Nhiễm và Dịch Tư Húc thì thích PVP hơn.

Trong game, con gái biến tỏ vẻ dễ thương sẽ tương đối có lợi hơn, dù sao con trai đều rất khó cự tuyệt nữ sinh đáng yêu mà. Nhưng hiển nhiên Sương Thiên Quyết lại miễn dịch với lại nữ sinh này.

Boss số 3 có kỹ năng mang tính uy hiếp không nhiều, quan trọng là trong vòng 3 phút đồng hồ nhất định phải đánh chết Boss, nếu không Boss sẽ cuồng hóa, lập tức sẽ đoàn diệt, căn bản không cần thương lượng.

Lúc này hạn chế đối với acc nhỏ mà nói cũng không thể nói là không khó khăn, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà rất nhiều người không thích đánh phó bản này. Nhưng trong đội của bọn họ có Sương Thiên Quyết, cho nên việc này cũng không tính là nan đề.

Để cam đoan DPS và T đủ lực, Sương Thiên Quyết phân chia bọn họ ra làm 3 đội, trị liệu và T một đội, khi mở trận T sẽ có thêm trận phòng ngự, cũng thuận tiện để trị liệu thêm máu cho cậu ta. Đại Dao Vác Sau Lưng là ngoại công cận chiến, một mình một đội mở ngoại công tấn công từ bên ngoài để phá trận phòng thủ của Boss. Sương Thiên Quyết và Phượng Cô Ngâm đều là nội công, cho nên hai người bọn họ thành một đội, Sương Thiên Quyết mở kỹ năng ‘Hội tâm gia thành’, tranh thủ đánh ra càng nhiều điểm tổn thương.

Mọi thứ đều được sắp xếp ổn thỏa, Cuồng Gia mở quái. Ưu điểm duy nhất của Boss này chính là vẫn luôn xem người đầu tiên công kích mình là đệ nhất cừu hận, không để ý DPS phía sau có OT như thế nào, nó cũng chỉ đánh người đầu tiên đánh nó, đến chết không buông.

Ba người công kích toàn bộ khai hỏa, DPS của Sương Thiên Quyết một lần lên đến 4500. Tinh Tinh không tiếp tục tán gẫu trên đội nữa, thêm máu cũng xem như nghiêm túc. Máu của Boss từng chút một bị đánh rơi, mỗi người đều vô cùng khẩn trương nhìn thời gian đếm ngược dưới thanh máu của Boss.

An Vũ Hàng cũng tập trung tinh lực, nghiêm túc đánh Boss, trong phạm vi lớn nhất duy trì liên tục kỹ năng liên kết và dùng độc, đồng thời cũng không quên thả Bạch xà ra công kích, cố gắng đánh ra nhiều kỹ năng nhất.

Ngay tại thời điểm máu của Boss bị đánh còn 0.4%, Sương Thiên Quyết đột nhiên offline... An Vũ Hàng nhanh chóng dùng độc, Đại Dao cũng xông lên đập thêm vài kỹ năng. Boss rống lớn một tiếng té lăn ra đất, rốt cục cũng có kinh sợ nhưng không nguy hiểm mà thông qua ải này.

Cuồng Gia đi sờ trang bị, ra trường tiên và trang phục của Độc Tiên giáo.

Tiểu đội [Cuồng gia]: Đồ của em gái Độc Tiên nè.

Hai thứ này đối với việc thăng cấp của An Vũ Hàng mà nói đều là thứ tốt, DPS cũng có thể nâng cao không ít.

Tiểu đội [Đại đao vác sau lưng]: Tinh Tinh, đưa đồ cho Phượng Cô Ngâm đi.

Sau khi Sương Thiên Quyết offline, chức vị đội trưởng được hệ thống tự động chuyển giao ngẫu nhiên cho người trong đội, chính là Tinh Tinh.

An Vũ Hàng xoa bóp bàn tay bởi vì tập trung tinh lực ấn bàn phím mà có chút cứng ngắc, chờ vũ khí vào tay.

Hệ thống gợi ý : Đội trưởng [Tinh tinh] đã phân phối [Tà tình tiên] cho thành viên [Tinh tinh]

Hệ thống gợi ý : Đội trưởng [Tinh tinh] đã phân phối [Cửu ảnh thượng y] cho thành viên [Tinh tinh]

Tiểu đội [Cuồng gia]: ... Phắc, em gái à, cô quá đáng vậy?

Tiểu đội [Tinh tinh]: Oa oa oa, người ta không biết phân phối mà.

Tiểu đội [Đại đao vác sau lưng]: Vậy cô giao dịch cho Phượng Cô Ngâm đi.

Tiểu đội [Tinh tinh]: Ha ha, người ta cũng không biết giao dịch luôn. Dù sao cô ta có bạn trai, để bạn trai của cô ta dẫn cô ta đi kiếm là được rồi.

Hệ thống gợi ý : Đội viên [Tinh tinh] đã offline!

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: ...

Nhìn Loli Tiêu Dao nháy mắt biến mất trước mặt mình, từ ngữ duy nhất An Vũ Hàng có thể biểu đạt tâm tình của mình hiện tại chính là ‘hết nói’. So với trang bị tốt gấp trăm lần cái này cậu cũng đã từng lấy được, nhưng hiện tại đúng là thời điểm cái acc rách này của cậu đang cần trang bị, bị người ta chơi xấu cùng với

hoàn toàn không đánh ra được hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Lần đầu tiên đi đánh phó bản đã gặp được dạng con gái thần kỳ kiểu này còn chưa tính, lại còn vì một ‘bạn trai giả’ mà bị cướp trang bị, An Vũ Hàng thật không biết phải đi tìm ai để nói lý, quả thực là ‘đau trứng’ mà...

[Tiểu kịch trường]

An Vũ Hàng: Sư huynh, tôi bị cướp trang bị...

Sương Thiên Quyết: Đừng lo lắng, có tôi ở đây, tôi chính là trang bị của em.

Hết –

8. Chương 8: Trang Bị

Tại thời điểm ba người không còn lời gì để nói, Sương Thiên Quyết log in.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Vừa rồi đột nhiên bị rớt mạng. Xin lỗi.

Tiểu đội [Cuồng gia]: Người anh em à, anh đột nhiên rớt mạng thực không đúng thời điểm.

Lúc này Tiêu Mộc Từ tựa hồ cũng phát hiện trong đội thiếu một người.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Trị liệu kia đâu?

Tiểu đội [Cuồng gia]: Gặp phải đĩa ‘ở trên’ xuống, cầu tình duyên không được thì cướp trang bị bỏ chạy.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: ...

Tiểu đội [Đại đao vác sau lưng]: Trong game nhiều trị liệu như vậy, sao lại tổ đội trùng người như thế chứ? Ra vũ khí và trang phục của Độc Tiên, để cô ta cầm đi toàn bộ.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: ...

Tiểu đội [Cuồng gia]: Về sau trước khi tổ đội ai phải đi xem hoàng lịch.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Tiểu Ngâm, vẫn còn cơ hội kiếm cái khác, đừng để trong lòng.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh, không có gì. Dù sao tôi vẫn luôn đi theo phía sau anh ké kinh nghiệm, trang bị của anh tốt là được rồi.

An Vũ Hàng nói chính là lời thật lòng, từ lúc cùng sư huynh thăng cấp đến giờ, sư huynh xuất lực hơn cậu rất nhiều. Đột nhiên rớt mạng đăng xuất chỉ là ngoài ý muốn, tổ đội nhằm một trị liệu như vậy là vận khí không tốt, thật sự không thể trách được sư huynh.

Tiểu đội [Cuồng gia]: Tôi nói này, hai người rớt cục là tình duyên hay là sư huynh muội vậy?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh muội...

Tiểu đội [Cuồng gia]: Sao còn lừa trị liệu kia nói là tình duyên?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Bị quẩn lấy rất phiền phức.

Tiểu đội [Cuồng gia]: Cuối cùng lại khiến em gái Độc Tiên lộn hổ.

An Vũ Hàng nâng cằm, em gái cái gì, thật khiến người ta không được tự nhiên. Chẳng qua cậu cũng không đặc biệt muốn giải thích làm gì, đâu phải thật sự làm tình duyên, cứ thuận theo tự nhiên đi, dù sao cũng là chơi game mà thôi...

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ngoài ý muốn thôi. Tiếp tục đánh nữa?

Tiểu đội [Cuồng gia]: Đánh!

Tiểu đội [Đại đao vác sau lưng]: Đánh!

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng.

Tiểu đội [Cuồng gia]: Đội trưởng đưa tôi, giờ để tôi đi gọi trị liệu, khẳng định sẽ gọi tới cho mọi người một em gái hoặc ‘ngụy’ em gái chính trực!

Tiểu đội [Đại đao vác sau lưng]: Ông có cừu oán với nhân vật nam sao?

Tiểu đội [Cuồng gia]: Không có. Nhưng nữ ngực to, nhìn tương đối yên tâm!

Tiểu đội [Đại đao vác sau lưng]: ...

Ra khỏi phó bản, Cuồng Gia bắt đầu lên thế giới gọi người, Đại đao vác sau lưng đi tìm NPC tu sửa trang bị. An Vũ Hàng đi rửa ly cà phê sạch sẽ, lại đơn giản thu dọn đồ đạc trên bàn một chút. Sương Thiên Quyết vẫn không động đậy, An Vũ Hàng cũng không biết anh đang làm gì.

Kỳ thật, Sương Thiên Quyết bên kia cũng không rảnh rỗi.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Đang làm gì?

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Dã ngoại đánh nhau.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Tiểu Ngâm bị người ta cướp trang bị.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Đứa nào vậy? Báo ID, lão tử đi xử lý nó.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Muốn xử lý tự tôi đi được. Tôi chỉ muốn nói là dựa vào đánh phó bản kiếm trang bị không quá thực tế.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Ừ, tôi biết.

Sương Thiên Quyết cũng không nói gì nữa. Kỳ thật bình thường loại chuyện cướp trang bị thế này, có thể tìm GM (*) để giải quyết, nhưng dù sao cũng là một phó bản cấp thấp, đám trang bị này sau này cũng chẳng dùng được, bỏ công tìm GM còn không bằng đánh phó bản thêm hai lần. Cho nên chút tiện nghi này chỉ dành để người ta chiếm.

(*) Game Master: Nhân viên của quản lý trong game.

Mười phút sau, Cuồng Gia rốt cục tìm được một trị liệu mà cậu ta cảm thấy không tệ, một đội người tiếp tục vào phó bản thăng cấp. Có lần hợp tác trước đó, tốc độ đánh bản rõ ràng nhanh hơn trước rất nhiều, hơn nữa trị liệu mới gia nhập đội này đích xác cũng sắc bén, năm người đánh phó bản cơ hồ không có gì phải lo lắng, cũng không có sự kiện đoàn diệt.

Chẳng qua khiến người ta buồn bực chính là vẫn luôn không xuất hiện trang bị của Độc Tiên giáo, trang bị của những chức nghiệp khác trong đội lại rút ra không sót. Trị liệu mới tới càng là một lần lấy đủ trang bị.

Đánh đến cấp 45, thời gian cũng không còn sớm, năm người nói lời tạm biệt với nhau liền giải tán. Với cấp bậc hiện tại của bọn họ, tiếp tục đánh An Dương điện cũng chẳng kiếm được bao nhiêu kinh nghiệm nữa, cho nên nếu muốn đánh phải đổi sang phó bản cấp cao hơn.

Sau khi ba người kia rời khỏi đội ngũ, Lạc Hoa Độc Lập liền tiến vào.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Tiểu Ngâm, đến Dương Châu gặp tôi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng.

Sư phụ đã lên tiếng, An Vũ Hàng liền mở bản đồ, tra tọa độ của sư phụ, trực tiếp bay đi.

Trong thành Dương Châu, Lạc Hoa Độc Lập đang đứng bên cạnh ao sen, y phục tung bay theo gió, bộ dạng mỹ nam tử an tĩnh. Dẫn tới không ít game thủ vì anh mà dừng chân.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư phụ.

Sau khi An Vũ Hàng đến bên cạnh anh, liền ngoan ngoãn gọi một tiếng. Lạc Hoa Độc Lập ngược lại không nhiều lời, trực tiếp gọi yêu cầu giao dịch sang. An Vũ Hàng chọn đồng ý, cho rằng anh muốn gửi mấy thứ trang bị đưa cho cậu, lại không ngờ rằng thứ được để vào khung giao dịch là một mớ trang bị tím (*) cấp 45.

(*) Trong game thường chia phẩm chất trang bị theo màu sắc, thường thì màu trắng là thấp nhất, màu cam hoặc tím là cao nhất (tùy game)

An Vũ Hàng nhanh chóng chọn hủy bỏ, vô công bắt thụ lộc. Hơn nữa đám trang bị tím này đừng nhìn cấp bậc không cao, nhưng giá trị giao dịch hiện nay cũng không hề rẻ. Tuy rằng mặc đến cấp 70 cũng không thành vấn đề, nhưng vẫn cảm thấy không quá có lợi.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Nhận.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Tôi không thể nhận.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Khách khí với tôi cái gì? Tôi mua rồi cũng không thể trả lại, mặc giống sư huynh của em đi đánh phó bản cũng tương đối thuận tiện.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: ... Không phải như vậy, mặc dù anh là sư phụ tôi, nhưng cũng chưa đến mức tôi có thể nhận trang bị của anh...

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Cái này thì có là gì? Em là đồ đệ đầu tiên của tôi, dĩ nhiên sẽ không bạc đãi em. Hơn nữa, em không cần tôi dẫn đi thăng cấp tôi đã đỡ lo nhiều rồi, chút đồ vật nhỏ này cứ cầm lấy đi.

Trước kia lúc Thời Nhiễm, Dịch Tư Húc giúp cậu kiếm trang bị cho tiền cậu, An Vũ Hàng cũng không cảm thấy bất khoản gì, thứ nhất, quan hệ của bọn họ xác thực vô cùng tốt, thứ hai chính là, bình thường đến căn-tin hoặc mua cơm giùm bọn họ, cậu cũng sẽ trả tiền, xem như có qua có lại. Kinh tế của An Vũ Hàng không dư dả, nhưng cũng không phải loại người thích chiếm tiện nghi của người khác. Không duyên không cơ nhận đồ của Lạc Hoa Độc Lập, vẫn có chút gánh nặng tâm lý.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Em không cần thì tôi ném nó đi vậy.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: ...

Đối mặt với loại uy hiếp ấu trĩ này, An Vũ Hàng thật sự là nhận cũng không được, mà không nhận cũng không xong.

Thấy cậu vẫn do dự không quyết định, Lạc Hoa Độc Lập thật sự ném trang bị xuống đất... Trang bị lóe ánh sáng tím nằm trên đất phát lên tiếng nổ. Loại trang bị chưa buộc định này bị ném đi thì ai cũng có thể nhặt được, nếu trong thời gian nhất định không có ai nhặt, trang bị sẽ tự động biến mất, bị hệ thống mặc định tiêu hủy.

Hai người lẳng lặng đứng hơn một phút, An Vũ Hàng thấy Lạc Hoa Độc Lập không chút nào có ý muốn đi nhặt lại, đành phải ngồi xổm xuống nhặt trang bị lên. Mấy thứ này tốt xấu gì cũng là tiền, cứ như vậy biến mất thật sự đáng tiếc.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Cảm ơn sư phụ .

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Vậy mới được chứ. Tôi còn có việc, log-out trước. Em đi ngủ sớm một chút đi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, sư phụ ngủ ngon.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Ngủ ngon.

Sau khi Lạc Hoa Độc Lập log-out, trong đội chỉ còn lại An Vũ Hàng và sư huynh của cậu.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh, anh chọn chút đồ dùng được lấy mặc đi.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Tôi có, em cứ mặc đi, DPS cũng có thể cao hơn một chút.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được rồi...

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Tôi cũng log-out, ngày mai gặp.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, sư huynh ngủ ngon.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ngủ ngon.

Sau khi sư huynh log-out, An Vũ Hàng vốn dĩ cũng có thể out theo, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút gì đó không ổn.

“Còn chưa ngủ?” Thời Nhiễm tắt máy tính, đứng dậy hoạt động vài cái.

“Liên đây, ông cứ ngủ trước đi.” An Vũ Hàng điều khiển nhân vật đến chủ thành, học kỹ năng thu thập và nấu ăn, sau đó lại thao tác nhân vật đi vào rừng rậm.

Cấp bậc hiện tại của cậu đi rừng rậm đánh quái cũng chẳng kiếm được bao nhiêu kinh nghiệm, nhưng lại có thể dùng hai kỹ năng vừa học thu thập chút sâu, cỏ non, chút thịt vụn, mảnh xương linh tinh. Mấy thứ này tuy rằng không có tác dụng gì lớn, nhưng là vật phẩm dùng để nuôi thú cưng hoặc là thú cưỡi. Về sau độc vật môn phái mà cậu phải nuôi cũng cần mấy thứ này. An Vũ Hàng tuy rằng còn chưa biết sư phụ sử dụng thú cưỡi và thú cưng loại nào, nhưng mấy thứ này khẳng định đều sẽ dùng được. Cậu làm một ít gửi qua, cũng xem như đổi lại tiền trang bị.

Chờ đến khi cậu tìm đủ hai tổ cho mỗi loại vật phẩm, Thời Nhiễm đã sớm ngủ say. Sau khi ký gửi đồ đi, An Vũ Hàng tắt máy tính, rửa mặt đi ngủ, ngày mai cậu còn phải đi làm thêm, phải dậy sớm nữa.

Công việc buổi sáng thứ Bảy cũng không quá mệt. Lúc này còn chưa tới giờ cao điểm cơm trưa, nhân viên văn phòng ở gần đó cũng đều được nghỉ, ngoại trừ thời điểm 1 tiếng giữa trưa tương đối bận rộn, thời gian khác xem như nhàn rỗi. Trước giờ cao điểm của buổi trà chiều, An Vũ Hàng cũng đã tan tầm rồi.

Kết thúc công việc hôm nay, An Vũ Hàng trở lại trường học. Thời tiết hôm nay rất đẹp, An Vũ Hàng chậm rãi đi bộ trên con đường trở về khu ký túc xá.

“Vũ Hàng, Vũ Hàng...”

Nghe thấy có người gọi mình, An Vũ Hàng theo tiếng gọi quay đầu lại, Viên Gia Đang ôm một chồng sách chạy về phía cậu.

“Đi thư viện à?” An Vũ Hàng thấy chồng sách cũng không nhẹ, liền giúp cậu ta cầm mấy quyển.

“Không có, đi cửa hàng sách. Ông không biết đâu...” Viên Gia khẽ thở dài một cái, “Phòng của Tư Húc đều là mấy tên ham học, trên bàn trừ máy tính ra, tất cả đều là sách, chỉ có trên bàn tui là trống rỗng, ngoại trừ máy tính chính là đồ ăn vặt. Vì hòa nhập hoàn cảnh, tui cảm thấy tui nên đi mua vài cuốn sách giả vờ cho ra hình ra dạng.”

Viên Gia đầu óc linh hoạt, thành tích cũng không tệ, nhưng lại không thích đọc sách. Ngoại trừ sách giáo khoa, cậu gần như không xem loại sách khác, bảo cậu xem sách ngoại khóa, còn chưa nhìn xong trang đầu tiên, mắt đã híp lại, đến khi lật sang trang thứ hai thì đã ngủ gục mất rồi...

“Ông thật biết làm khó bản thân.” An Vũ Hàng cười nhẹ nói.

“Tui đây gọi là đại pháp hòa nhập cấp tốc ” Viên Gia chẳng chút đỏ mặt nói.

“Có chỗ nào ông không thể hòa nhập sao?” An Vũ Hàng nhướn mày, hai người sóng vai nhau đi về hướng ký túc xá.

Viên Gia gãi gãi cằm, hắc hắc cười nói: “Quả thật là không có.”

An Vũ Hàng không nói gì, lấy tính cách của Gia Viên, hòa nhập được chẳng qua là chuyện sớm hay muộn. Người trong phòng túc xá của Dịch Tư Húc bọn họ đều không tệ, không có ai bất thường, Viên Gia nhất định sẽ hòa nhập rất nhanh, nói trắng ra cậu ta chính là không muốn bản thân có vẻ quá thất học khi so sánh với bọn họ.

Đến dưới lầu ký túc xá, Viên Gia đột nhiên nói: “Đúng rồi, cái game mà mấy ông đang chơi ý, tui cũng muốn chơi.”

“Được đó, kỳ thật ông sớm nên chơi cùng rồi. Chẳng qua hiện tại tui với đám Tư Húc chơi khác server.” Trong game có bạn bè cùng chơi mới náo nhiệt.

“Ừ, tui biết rồi. Tư Húc nói cậu ấy và Thời Nhiễm cuối tuần này sẽ đến server kia của ông, đến lúc đó tui đi cùng bọn họ luôn.” Viên Gia nói. Trước kia cậu chơi game khác, ngày hôm qua nhìn thấy Dịch Tư Húc chơi, cảm thấy rất thú vị, cũng muốn gia nhập.

“Được, đến lúc đó thêm bạn tốt trong game luôn.” An Vũ Hàng đáp.

“Ừ.” Viên Gia cười gật đầu.

Trở lại phòng ngủ, Thời Nhiễm không có ở đó, cơm trưa được để sẵn trên hệ thống sưởi hơi, trên bàn có một mảnh giấy, nói là đến thư viện trả sách.

An Vũ Hàng cởi áo khoác, rửa tay ăn cơm, thuận tiện mở máy tính đăng nhập vào trò chơi xem một chút.

Vừa log-in, An Vũ Hàng liền nhìn thấy thông báo có thư, không nghĩ nhiều, An Vũ Hàng điều khiển Phương Cô Ngâm đi nhận thư, mở thư ra, cư nhiên là của sư huynh gửi tới, lại xem nội dung bên trong, thiếu chút nữa An Vũ Hàng đã bị ghen cơm —— Sư huynh cư nhiên gửi tới cho cậu ‘Tiêu vĩ cầm’. Mà nội dung thư chỉ có năm chữ: Nhìn đẹp, mang theo đi.

Tiêu vĩ cầm là vật trang sức đắt nhất hiện nay trong , hơn nữa còn là vật phẩm RMB (*), vô cùng xinh đẹp, nhưng có rất ít người mua, bởi vì giá cả xác thực không hề rẻ. Nhìn thứ này, An Vũ Hàng vừa thích vừa rồi rấm, nếu nhận cái này, cậu phải không ăn không uống một tháng mới có thể trả đủ số tiền mua nó, thật sự không đáng!

(*) Viết tắt của Rénmínbì () – Nhân dân tệ. Một số vật phẩm có thể mua bằng tiền kiếm được trong game, nhưng một số khác (thường là vật phẩm thời trang) thì phải mua bằng tiền thật nạp vào game.

Ngay tại thời điểm cậu do dự chưa biết tính sau, Sương Thiên Quýế log-in...

Hết –

9. Chương 9: Pháo Hoa

Mật tán gẫu [Phương Cô Ngâm]: Sư huynh, chào buổi chiều.

An Vũ Hàng gửi tin qua trước.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Ừ, chào buổi chiều. Làm xong hàng ngày rồi thì cùng đi thăng cấp đi, buổi tối tôi có việc, không đi với em được.

Mật tán gẫu [Phương Cô Ngâm]: Được. Sư huynh, Tiêu vĩ cầm tôi đã nhận được, nhưng nó đắt quá, tôi không thể nhận.

Nếu như nói sư phụ cho mớ trang bị đó An Vũ Hàng vẫn ôm suy nghĩ không muốn chiếm tiện nghi của người khác nên không muốn nhận, vậy việc cậu từ chối nhận Tiêu vĩ cầm này hoàn toàn là suy xét về mặt kinh tế. Cậu quen tiết kiệm, cũng không đua đòi, bản thân cậu có bao nhiêu tiền, dùng như thế nào, đều có kế hoạch rõ ràng, không thể tiêu xài phung phí vào game như vậy.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Nhận đi. Cầm này là một người bạn của tôi có hợp tác với bên nhà phát hành, họ cho mã kích hoạt miễn phí. Bất quá ba tháng trước cậu ta đã A (*). Cho nên mã kích hoạt này liền cho không tôi.

(*) AFK: Away from keyboard: Tạm thời không chơi hoặc bỏ game.

Mật tán gẫu [Phương Cô Ngâm]: Vậy cũng là đồ mà bạn anh cho anh, tôi nhận cũng danh bất chính, ngôn bất thuận.

Mã kích hoạt của Tiêu vĩ cầm có thể chuyển nhượng hoặc là bán đi, dùng mã kích hoạt nhận được cầm cũng không phải trang bị buộc định, chỉ có khi sử dụng mới biến thành buộc định, cho nên trước khi sử dụng, vẫn có thể giao dịch.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Nếu cậu ấy đã đưa tôi, quyền xử lý sẽ thuộc về tôi. Cầm này acc nữ mang đẹp hơn, acc nam chỉ có Ý Kiếm sơn và Bách Dược môn mang còn tạm được. Em lấy chơi đi.

Sơn Thiên Quyết nói ngược lại là sự thật, cầm này tuy đẹp, nhưng cũng phân loại người trang bị. Một đại hán cầm đại đao sau lưng mang theo cầm sẽ chẳng ra cái gì cả, mà thiết kế nhân vật nữ thường tương đối tinh tế, xinh đẹp, mang theo tào nhả đặc thù của nữ giới, cho nên không phân chia môn phái, ai mang theo đều đẹp.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Khi nuôi thú cưng Độc Tiên giáo cũng cần dùng đến, tôi lấy cũng vô dụng, em không nhất thiết cảm thấy gánh nặng.

Kỳ thật khi Sương Thiên Quyết nói là được cho miễn phí, An Vũ Hàng cũng có chút dao động, cậu thật sự thích Tiêu vĩ cầm này. Mà chuyện phải nuôi dưỡng độc sủng của mình sau này, đích xác không thể tùy tiện cho xong, việc này quan hệ rất nhiều đến sức chiến đấu và môn phái về sau của cậu. Tiêu vĩ cầm có một thuộc tính rất đặc biệt, BUFF có tên là ‘Đào dã tính tình’, bất kể là nuôi độc sủng, nuôi thú cưỡi, hay là nuôi thú cưng, trồng hoa cỏ, mỗi ngày lấy cầm này ra đàn cho chúng một lần, sau khi đạt được BUFF, là có thể đạt được hiệu quả không ít, sau khi trưởng thành cấp bậc cũng có thể gia tăng ngẫu nhiên.

Cho nên rất nhiều game thủ nuôi thú cưỡi, thú cưng đều vô cùng muốn có chiếc cầm này, nhất là Độc Tiên giáo, quả thực xem nó như thánh phẩm. Chẳng qua giá tiền rất cao, không phải game thủ đại gia sẽ không mua nổi, chỉ có thể nghĩ đến mà thôi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được rồi, rất cảm ơn sư huynh. Nói thật, tôi thật rất cần chiếc cầm này, cũng rất thích.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Vậy là tốt rồi. Nếu không nghĩ đến việc em có thể sử dụng được, tôi cũng sẽ không lấy mã kích hoạt này.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vậy chờ cấp bậc của tôi cao một chút, bắt được ngựa tốt, dùng cầm này nuôi cho sư huynh một con, đến lúc đó sư huynh cũng đừng khách khí với tôi nhé.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Được, tôi chờ em.

Sau khi tổ đội, An Vũ Hàng đi theo sư huynh cùng làm hàng ngày, nhìn Tiêu vĩ cầm vác trên lưng mình lại thấy vật trang sức trên người sư huynh có vẻ thật mộc mạc, trong lòng An Vũ Hàng cũng có chút băn khoăn, về sau có thời gian phải cẩn thận bắt một con ngựa cho sư huynh xem như bồi thường. Sau khi làm xong hàng ngày, hai người lại tổ đội thêm với ba người nữa, bắt đầu đi đánh phó bản Khánh Dục sơn trang. Phó bản này không có gì khó khăn, chỉ là tiểu quái tương đối nhiều, hơn nữa còn kết thành từng đội, cho nên cần một vài chức nghiệp quần công đánh mới tương đối nhanh.

Tất cả mọi người đều là tiểu hào, trang bị tự nhiên cũng rách rưới, tuy rằng trang bị của An Vũ Hàng và Sương Thiên Quyết là đồ giao dịch, hình thức so với chấp vá lung tung tốt hơn một chút, nhưng chỉ có thể xem như tương tất, cách xinh đẹp và suất khí còn xa lắm. Cũng bởi vì thế, Tiêu vĩ cầm trên người Phượng Cô Ngâm liền có vẻ đặc biệt nổi bật, được đám game thủ cùng đánh phó bản hâm mộ một phen.

An Vũ Hàng cũng không có tâm hư vinh gì, người khác quần quít hỏi hang khen ngợi, cậu cũng chỉ lịch sự nói cảm ơn. Hỏi ở đâu mà có, cậu cũng chỉ nói là sư huynh đưa. Sương Thiên Quyết tự nhiên được mọi người khen là ‘Sư huynh tốt của Trục Lộ’, Sương Thiên Quyết cũng không nói gì, một đội người đánh vô cùng thuận lợi.

Chờ đến khi đánh xong, sư huynh liền log-out trước. An Vũ Hàng thu hồi ‘Tiêu vĩ cầm’ lại, muốn chờ đến khi mãn cấp lại mang, tránh cho quá rêu rao. Chờ khi cậu điều khiển nhân vật về tới chủ thành, Thời Nhiệm cũng từ thư viện trở về. Hai người cùng nhau đến căn-tin ăn cơm tối, ngày hôm ấy cũng vừa bình thản vừa bận rộn trôi qua.

Một nhà phát hành game cùng với việc làm game hay, dĩ nhiên chính là khai thác game để kiếm tiền. Cho nên dù là một game cổ phong, nhưng vẫn theo kịp thời đại tổ chức các loại sự kiện lễ hội, những hoạt động nạp tiền khuyến mãi này nọ, kiếm thêm doanh thu. Mà tháng này sự kiện duy nhất có thể khai thác kiếm tiền chính là ngày lễ Độc thân (11/11), phía nhà phát hành tự nhiên cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, cho nên mấy hôm trước đã bắt đầu tuyên truyền cho hoạt động lễ Độc thân — Tạo acc mới sẽ được tặng

quà, thời gian khuyến mãi nạp thẻ tăng lên, vật phẩm mua bằng RMB được giảm giá, quần áo thời trang và trang bị mới được chiết khấu...

Kỳ thật nội dung của mỗi lần hoạt động đều là giống nhau thì nhiều khác nhau chẳng bao nhiêu, nhưng cũng không ngăn cản được sự nhiệt tình của nhóm game thủ chạy theo vẻ ngoài. Đám Thời Nhiệm tuy không phải là đẳng theo vẻ ngoài, nhưng nương theo cơ hội khuyến mãi lần này, cùng nhau đến server Hoán Khê Sa, hội hợp với An Vũ Hàng. Đương nhiên, lần này nhiều thêm một Viên Gia.

Thời Nhiệm và Dịch Tư Húc vẫn y như trước, đều chọn acc đại nam, một người Cái Bang một người Mặc Vương phủ, tên cũng là quy củ một cách máy móc, phân biệt là Ưc Tương Tư và La Y. Ngược lại là Viên Gia, ngoài dự đoán lại chọn một Loli, còn là phái Côn Lôn, thân thể nho nhỏ đeo một cái đại đao dính đầy máu, nói uyển chuyển một chút thì gọi là khí phách, nói khó nghe chính là một cô bé đồ tể. Nhưng mặc dù tràn ngập cảm giác không phù hợp, cũng không cản nổi nhiệt tình yêu thích của Viên Gia, còn đặt một cái tên nghe rất hay — Quân Mạc Vũ.

An Vũ Hàng thêm bạn tốt bọn họ, lại tổ đội, bốn người hẹn nhau tập hợp ở cửa Tân Thủ thôn.

Đứng ở lối ra Tân Thủ thôn, An Vũ Hàng liền nhìn thấy một Loli vác đại đao vèo vèo chạy về phía mình, nhất thời cảm thấy vô cùng vô lực.

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Mấy ông đừng nói, Loli này thật sự đáng yêu mà, giống như nuôi đứa con gái vậy.

Tiểu đội [Ưc Tương Tư]: Mỗi lần nhìn thấy loại bé gái này trên chiến trường, đều cảm thấy rất không thích hợp, không biết nhà phát hành nghĩ như thế nào nữa.

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Cái này gọi là thân thể nhỏ, trí tuệ to!

Tiểu đội [La Y]: Ha ha.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: ...

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Không có mắt nhìn!

Đang nói, Sương Thiên Quyết đột nhiên vào đội. An Vũ Hàng nhìn thoáng qua thời gian, vừa đúng bảy giờ.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: ?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh, chào buổi tối. Bọn họ là bạn học của tôi, hôm nay vừa đến server này chơi.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ừ.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Đây là sư huynh của tui, vẫn luôn dẫn tui đi thăng cấp.

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: À, hóa ra là người một nhà.

Đội trưởng của đội là Viên Gia, cậu căn bản không nhìn người xin nhập đội là ai, chỉ nhìn thấy có một yêu cầu xin gia nhập gọi tới, trực tiếp chọn đồng ý...

Tiểu đội [Ưc Tương Tư]: Sư huynh của Tiểu Ngâm, chào anh.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Chào các cậu.

Tiểu đội [La Y]: Đi thăng cấp đi, ba đưa tui đi làm nhiệm vụ môn phái.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được, có gì mật tán gẫu.

Bởi vì cấp bậc kém quá xa, đánh phó bản cấp thấp An Vũ Hàng không lấy được kinh nghiệm, đánh phó bản cấp cao, ba người bọn họ lại không vào được, nên chỉ có thể tách ra.

Tiểu đội [Ưc Tương Tư]: Sư huynh, Cô Ngâm nhà chúng tôi nhờ anh chiếu cố nhé.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Chuyện phải làm.

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Ha ha, sư huynh quả nhiên không phải người ngoài.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Tui lui đội trước đây.

Nói xong, An Vũ Hàng rời khỏi đội ngũ, Sương Thiên Quyết cũng theo đó rời khỏi đội, hai người một lần nữa tổ đội, cùng đi làm nhiệm vụ. Trải qua mấy ngày nay thăng cấp, hai người đã đạt cấp 55. Bắt đầu từ cấp 50 đến cấp 80 không có phó bản nào để đánh, cũng không có địa điểm đánh quái thích hợp, chỉ có thể làm nhiệm vụ thăng cấp. Ngẫu nhiên trong nhiệm vụ cũng có yêu cầu phải vào đánh phó bản, có thể tổ đội với người khác đi vào đánh một chút, nhưng kinh nghiệm không nhiều.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh, gần đây sao không thấy sư phụ?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Cậu ấy đi công tác, ngày mai trở về.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: À.

Làm nhiệm vụ thăng cấp tốc độ tương đối chậm, cũng tương đối nhàm chán. Hình thức thăng cấp của An Vũ Hàng và Sương Thiên Quyết biến thành An Vũ Hàng trực tiếp ở phía sau chọn đi theo Sương Thiên Quyết, sau đó sư huynh đi đầu, cậu liền đi theo đó. Có yêu cầu đánh quái, sư huynh lên trước, cậu ở phía sau làm cái đuôi nhỏ, công dụng duy nhất chính là giao nhiệm vụ và nhận nhiệm vụ...

Tuy rằng thoát nhìn thật nhàm chán, nhưng An Vũ Hàng vẫn rất hưởng thụ, cậu thực thích nhìn sư huynh đánh quái, giữa lúc giơ tay nhắc chân đều mang theo một loại phong phạm đặc biệt, bình thường một quái tinh anh người khác có thể phải đánh khoảng 1 phút, nhưng đến tay sư huynh, không biết anh tổ hợp chiêu thức như thế nào, không đến 20 giây đã thu phục. Mà những chiêu thức mang theo quang ảnh vừa mới mẻ lại mang theo vẻ ngoan lệ kia, thật khó nghĩ ra loại chức nghiệp thiên hướng về tiết tấu chậm như Phệ Hồn cốc, khi đánh nhau cư nhiên cũng có thể chiêu chiêu đoạt mệnh như vậy.

Nhìn sư huynh đứng phía trước tùy ý vẩy vẩy bút là có thể đánh chết quái, An Vũ Hàng đột nhiên cảm thấy những thứ như 'sự sắc bén' này không liên quan đến chức nghiệp, quan trọng là kỹ thuật và tốc độ tay của game thủ.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh, kỹ thuật chơi game của anh là luyện như thế nào?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Hả?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Cảm giác rất giống game thủ chuyên nghiệp, phối hợp chiêu thức đặc biệt nhanh.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Tìm phương thức xuất chiêu thích hợp nhất với bản thân, sử dụng sẽ tương đối thuận tiện. Thứ mà người khác đều dùng không nhất định sẽ thích hợp với mình, theo khuôn phép cũ cũng không có ý nghĩa

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Cái này cũng phí không ít thời gian.

Lời của sư huynh nói thì đơn giản, nhưng phải trải qua hàng chục nghìn trận thi đấu với những chức nghiệp khác nhau mới có thể tìm ra thủ pháp thích hợp nhất với mình, rồi vận dụng đến lưu loát như vậy.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ừ. Chờ mãn cấp rồi tôi sẽ chậm rãi dạy cho em.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được.

Là nam sinh, An Vũ Hàng đối với sự cạnh tranh giữa con trai với nhau vẫn luôn rất hứng thú, chẳng qua trước đây không có cơ hội, hiện tại bắt đầu lại từ đầu, dĩ nhiên không thể bỏ qua cơ hội học tập này.

Giao nhiệm vụ đang có, An Vũ Hàng nhận được phần thưởng nhiệm vụ là một cái pháo hoa. Đây là một nhiệm vụ có cốt truyện, kể về chuyện của 2 NPC vượt qua đủ loại khó khăn, tương ái tương thù. Mà pháo hoa này cũng được mọi người ngầm thừa nhận là phải phóng tặng cho người quan trọng nhất của mình, có người vẫn luôn giữ lại, đợi đến ngày khi tìm được tình duyên rồi sẽ phóng cho tình duyên của mình.

Cái pháo hoa trong túi acc trước đây của An Vũ Hàng đã bị cậu vô tình ném mất, bởi vì lúc ấy túi bị đầy, thứ này liền bị cậu không chút do dự ném đi. Sau đó còn bị Thời Nhiệm cười một trận, nói cậu cái nên giữ không giữ, cái vô dụng thì giữ một đồng.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Chờ, tôi đi rót ly nước.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng.

Làm nhiệm vụ gần 2 tiếng, hai người đều có chút mệt mỏi. An Vũ Hàng điều khiển nhân vật đứng bên cạnh Sương Thiên Quyết, lựa chọn anh, sau đó click vào pháo hoa kia. Không vì cái gì khác, bởi vì sư huynh dẫn cậu thăng cấp xác thực vất vả, cậu còn cảm thấy mệt, huống chi là sư huynh. Chút tâm ý này thật sự không đáng giá nhắc tới, cũng là phương thức cảm ơn duy nhất mà An Vũ Hàng có thể làm hiện tại.

Sương Thiên Quyết trở về liền nhìn thấy pháo hoa đầy màn hình.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: ?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh vất vả, pháo hoa này liền phóng cho anh vậy, còn có thể tăng điểm hảo cảm.

Tuy nói làm nhiệm vụ thăng cấp hơi chậm một chút, nhưng tốc độ của bọn họ tuyệt đối là tiến độ nhanh nhất, đây tất cả đều dựa vào tốc độ đánh quái cùng năng lực đi đường ngắn nhất trên bản đồ của sư huynh.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ừ, cảm ơn.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Không cần cảm ơn. Chờ về sau tôi có tiền sẽ mua cho anh cái tốt hơn.

Những lời này vừa mới gửi đi, dưới chân Phượng Cô Ngâm liền nổ tung một đoàn pháo hoa cùng loại, đủ màu lấp lánh. Đám pháo hoa xếp thành hình trái tim, bốn phía có 6 trái tim nhỏ hơn, trong mỗi trái tim đều có một cô gái xinh đẹp đứng giữa, âm nhạc cổ phong nhẹ nhàng, có đánh đàn, có khiêu vũ, cũng có vung bút vẽ tranh... Mà hết thảy những thứ này đều lấy pháo hoa cùng hai người đứng giữa làm trung tâm...

Hệ thống : [Sương Thiên Quyết] hiệp sĩ phóng pháo hóa ‘Tĩnh đế thành song’ với nữ hiệp [Phượng Cô Ngâm], để tuyên cáo thiên hạ: Duy nguyện nhất sinh nhất thế nhất song nhân, chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão, bất lỵ bất khí, bạch thủ tương tùy.

An Vũ Hàng nhìn pháo hoa đầy đất, cảm thấy sư huynh vung tay quá lớn rồi. Giá tiền của đám pháo hoa này dĩ nhiên không cần phải nói, mà còn là số lượng có hạn. Cái pháo hoa nho nhỏ kia của cậu đã hoàn toàn bị che lấp. ‘Tĩnh đế thành song’ là pháo hoa chỉ phóng giữa tình duyên với nhau, sư huynh tuy phóng cho cậu, nhưng An Vũ Hàng vẫn biết sư huynh không có ý tứ kia, chỉ là đáp lại pháo hoa nhiệm vụ của mình mà thôi.

Nhưng dù như vậy, cậu vẫn cảm thấy trong lòng thực ấm áp, loại cảm giác ấm áp này đến từ việc quan tâm và thấu hiểu lẫn nhau —— Lòng cảm kích của cậu đối với sư huynh, sư huynh hiểu được. Sư huynh chiếu cố cậu cùng ý tứ không cần cậu vẫn luôn nói cảm ơn, cậu cũng rõ ràng.

Nhưng vậy cũng tốt, cũng là một loại công nhận đối với bạn cùng chơi game, đơn giản, lại bao hàm rất nhiều điều...

Hết –

10. Chương 10: Scandal

“Tui nói nè, sư huynh của ông đây là xem trọng ông rồi hả?” Thời Nhiễm có chút nhiều chuyện chạy đến hỏi cậu.

Thông báo ‘Tĩnh đế thành song’ của hệ thống thì toàn bộ game thủ của server đều có thể nhìn thấy, bọn Thời Nhiễm tự nhiên cũng sẽ biết.

“Không có, chỉ là phóng chơi thôi.” An Vũ Hàng cười cười.

“Sư huynh của ông cũng thật có tiền, chơi một lần liền tiêu 199 nguyên rồi.” Thời Nhiễm chơi game thời gian lâu như vậy, cũng gặp không ít người không phải là tình duyên hoặc cả đám cùng nhau phóng pháo

hóa, nhưng phóng đề là loại rất rẻ, tính ra tiền mặt cũng chỉ khoảng 10 nguyên mà thôi. Vừa đẹp, vừa có thể tăng thêm chút độ hảo cảm.

An Vũ Hàng không nói tiếp. Pháo hoa vẫn đang được phóng lên, rất nhiều người nhìn thấy thông báo liên chạy đến xem náo nhiệt, thậm chí có người ở kênh phụ cận gõ câu ‘Chúc mừng chúc mừng’, ‘Bạch đầu giai lão’ gì đó, khiến An Vũ Hàng có chút dở khóc dở cười.

Thời Nhiệm giải thích cho bọn Dịch Tư Húc về chuyện pháo hoa, cũng dập tắt tâm tư chạy tới nhiều chuyện của Viên Gia. Sau khi pháo hoa phóng xong, An Vũ Hàng đi theo sư huynh tiếp tục thăng cấp, đám Thời Nhiệm thì vội vàng vàng đi làm nhiệm vụ môn phái của mình.

Đến lúc hơn 11h, bản đồ nhiệm vụ của hai người cũng hoàn thành, Tương Thiên Quyết log out. An Vũ Hàng chuẩn bị xem một chút tin tức rồi đi ngủ.

“Phắc...” Thời Nhiệm đột nhiên bật ra một câu chữ thề, biểu tình trên mặt mang theo vài phần kinh ngạc.

“Làm sao vậy?” An Vũ Hàng không hiểu mà quay đầu sang nhìn cậu.

Thời Nhiệm gửi một đường link vào QQ của An Vũ Hàng, An Vũ Hàng mở ra nhìn, tiêu đề là —— Ông Nghệ Kiều bí mật yêu đương, cử chỉ thân mật, trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt.

Tin tức này thoát nhìn tựa hồ cũng không có gì lạ, minh tinh nói chuyện yêu đương, lỡ như bị chụp phải, đều có thể lên đầu đề một thời gian, mà Ông Nghệ Kiều gần đây đang trong giai đoạn nổi tiếng, sinh hoạt cá nhân dĩ nhiên sẽ trở thành trọng điểm chú ý. Tuy nói nghệ sĩ yêu đương sẽ có chút ảnh hưởng đến độ hút fan, nhưng vẫn có không ít nghệ sĩ nguyện ý lấy việc này để tìm một chút cảm giác tồn tại, sau vài ngày lại làng sáng tỏ rằng đối phương và mình chỉ là bạn bè bình thường, sau đó lại giống như mọi chuyện chưa từng phát sinh, vừa khiến bản thân nổi bật một thời gian, lại không thật sự yêu đương gì.

“Không phải chỉ là scandal thôi sao? Có gì phải xem?” An Vũ Hàng không hiểu hỏi lại, mấy người bọn họ hình như cũng không có ai đặc biệt thích Ông Nghệ Kiều.

“Ông nhìn xuống dưới, trọng điểm là ảnh chụp.” Thời Nhiệm nhắc nhở.

An Vũ Hàng kéo chuột xuống bên dưới trang web, quả nhiên có ảnh chụp, bức đầu tiên không quá rõ ràng, hẳn là bãi đỗ xe dưới tầng hầm, hai người từ trên xe bước xuống. Bức thứ hai thì tương đối dễ nhận ra, Ông Nghệ Kiều đứng ở bên cạnh một người đàn ông, toàn bộ cơ thể gần như đều dán lên người anh, ánh mắt đầy ẩn tình, trang điểm tinh xảo, cười đến ngọt ngào. Khuôn mặt của người đàn ông bởi vì góc độ ảnh chụp, nhìn cũng tương đối rõ ràng. An Vũ Hàng hơi sửng sốt một chút, vì người đàn ông này không phải ai khác, chính là Tiêu Mộc Từ mà mấy ngày hôm trước cậu vừa gặp mặt.

“Sao lại là Tiêu ca?” An Vũ Hàng hỏi.

“Không biết, Viên Gia đi nghe điện thoại của ba cậu ấy rồi, chưa kịp hỏi.” Thời Nhiệm nhún nhún vai, nói: “Tiêu ca thoát nhìn đích xác rất có thân phận, nhưng không ngờ cư nhiên có thể cùng xuất hiện với người của giới giải trí, còn truyền scandal.”

Có thể truyền scandal với nghệ sĩ xác thực không có khả năng là người thường, không nói đến việc có giao dịch tiền tài gì hay không, ít nhất giá trị con người cũng không thể thấp.

“Chẳng qua tui cảm thấy Tiêu ca với Ông Nghệ Kiều nhìn thế nào cũng không xứng đôi.” Thời Nhiệm mở trang web đã bị thu nhỏ lên, chỉ vào bức ảnh thứ hai nói: “Vừa nhìn liền thấy Tiêu ca là dạng tình anh, có tiền hay không không nói trước được, nhưng ít nhất khẳng định rất có đầu óc. Ông Nghệ Kiều tuy rằng lớn lên xinh đẹp, nhưng không có bằng cấp gì, cô ta lại debut sớm, nghe nói còn chưa học tới đại học. Hai người này cùng một chỗ có thể tán gẫu cái gì? Tài chính, thị trường chứng khoán hay là tin bất quải của giới giải trí?”

An Vũ Hàng nghĩ nghĩ, cười đáp: “Tán gẫu rượu vang cơ mà Tây cũng không tệ.”

“Vậy ông đã nhìn thấy người đàn ông nào, bạn gái ở ngay bên cạnh mà mặt mày lại không đổi sắc hay chưa?” Thời Nhiệm nhướn mày hỏi.

An Vũ Hàng nhìn kỹ ảnh chụp một lúc, xác thực, Ông Nghệ Kiều cười đến thật xinh đẹp, nhưng Tiêu Mộc Từ lại một chút biểu tình cũng không có, thậm chí ngay cả liếc mắt cũng không nhìn Ông Nghệ Kiều, nếu không phải Ông Nghệ Kiều kéo anh, cũng thật khó tưởng tượng bọn họ là tình nhân.

“Ông soi thật kỹ ha.” An Vũ Hàng tắt trang web, tắt luôn máy tính.

“Tiêu ca tuy ít nói, làm người cũng lạnh lùng, nhưng lần đó cùng ăn cơm cũng có thể nhìn ra được anh ấy là một người rất cẩn thận. Cho nên nếu Ông Nghệ Kiều thật sự là bạn gái của anh, anh ấy làm thế nào cũng không đến mức lạnh cả mặt như vậy, nếu không chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao?” Ấn tượng của Thời Nhiễm đối với Tiêu Mộc Từ cũng không quá tệ, ít nhất trong mắt cậu, Tiêu Mộc Từ không phải là người tự cao tự đại, là một ông anh rất đáng để kết giao.

“Ông không đi học trường cảnh sát thật sự là lãng phí nhân tài, năng lực phân tích này thật không tệ.” An Vũ Hàng đi vào toilet rửa mặt, vừa nói.

Thời Nhiễm nói với vào phòng rửa tay: “Đừng nói, tui thật sự có nghĩ tới mà. Chẳng qua mẹ tui không đồng ý thôi.”

“Dì anh minh.”

Thời Nhiễm ‘hừ’ một tiếng, chuyển lực chú ý về lại máy tính.

Kỳ thật Thời Nhiễm cũng không phải người thích nhiều chuyện, nếu không phải vừa rồi khi cậu lên mạng đọc tin tức nhìn thấy tin này nằm ở đầu bảng, cậu căn bản sẽ không chú ý đến. Nhưng một khi có tin tức khiến cậu chú ý, cậu liền theo thói quen phân tích một chút, ngẫu nhiên đọc mồm đọc miệng phun trào vài câu, hơn nữa toàn nhắm vào trọng điểm, khiến người ta rất khó phản bác.

Chiều ngày hôm sau, An Vũ Hàng cùng Thời Nhiễm cơm nước xong đi đến phòng học, Viên Gia và Dịch Tư Húc đã có mặt. Hai người thực tự nhiên mà ngồi vị trí Viên Gia đã giữ sẵn, lấy sách vở ra chuẩn bị lên lớp. Nhóm nữ sinh ngồi sau bọn họ hai dãy bàn đang thảo luận scandal của Ông Nghệ Kiều, tục ngữ nói kẻ thù của phụ nữ chính là phụ nữ không sai, phụ nữ càng xinh đẹp lại càng không được phụ nữ khác yêu thích. Cho nên trong giọng điệu bàn tán của nữ sinh trong lớp ít nhiều đều mang theo chút khinh thường.

Thời Nhiễm thấp giọng hỏi Viên Gia, “Tiêu ca với Ông Nghệ Kiều là thật sao?” Tối hôm qua An Vũ Hàng đi ngủ, cậu liền đi ngủ theo, không đợi Viên Gia trở về.

“Sao có thể chứ?” Viên Gia lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Tiêu ca không có hứng thú với phụ nữ trong giới giải trí.” Mặc dù cậu không quá thân thiết với Tiêu ca như anh trai mình, nhưng trải qua nhiều năm như vậy, đối với Tiêu ca cũng có chút hiểu biết.

“Đàn ông sẽ thay đổi.” Dịch Tư Húc nhẹ nhàng chen vào một cậu như vậy. Không phải là thành kiến, chỉ là nói sự thật, dù sao cậu cũng là đàn ông.

“Cho dù Tiêu ca đồng ý, nhà anh cũng sẽ không đồng ý đâu.” Viên Gia nói đặc biệt chắc chắn.

“Theo tui thấy, hơn phân nửa là Ông Nghệ Kiều đang theo đuổi Tiêu ca.” Thời Nhiễm chủ quan nói.

“Có thể.” Viên Gia gật gật đầu, nghiêm túc nói: “Lấy giá trị con người của Tiêu ca, đủ để cho mấy cô nữ minh tinh đó chạy theo như vịt.”

Nghe mấy lời này của Viên Gia, An Vũ Hàng có chút kinh ngạc, Dịch Tư Húc cũng nhìn về phía Viên Gia.

Thời Nhiễm nhướn mày, nhỏ giọng nói: “Gia thế lớn như vậy sao?”

Viên Gia cười mà không nói, một bộ dạng giữ kín như bưng.

Lúc này, giảng viên cầm sách đi vào phòng học, mọi người liền im lặng, chuẩn bị vào buổi học. Đề tài này cũng theo đó mà dừng lại, không ai hỏi nhiều hơn nữa.

Sau khi tan học, An Vũ Hàng giao sách cho Thời Nhiễm, nhờ cậu giúp mình mang về phòng ngủ, còn mình thì xách balo đi đến quán cà phê làm thêm.

Buổi chiều ngày làm việc bình thường ở tiệm cà phê cũng không quá đông khách, An Vũ Hàng thay đồng phục xong liền tiếp nhận vị trí pha cà phê của một nhân viên trước đó, hôm nay Duyệt Duyệt có đi làm, An

Vũ Hàng và Tiểu Phòng cùng nhau phụ trách pha chế, so với lần trước chỉ có một mình cậu và Tiểu Phóng thì tốt hơn rất nhiều.

“Hoan nghênh quý khách.” Thanh âm ngọt ngào của Duyệt Duyệt vang lên, chào đón hai vị khách vừa vào cửa, “Hai vị muốn dùng gì ạ?”

An Vũ Hàng chuyên tâm rót sữa nóng vào trong tách, sau đó lại rót lên trên một tầng bọt sữa mỏng, đặt lên khay để trên quầy, nói với khách: “Xin mời chậm dùng, cẩn thận kéo nóng.”

Sau khi khách nói lời cảm ơn thì bưng khay rời đi. An Vũ Hàng nhìn order của vị khách kế tiếp, vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Tiết Dập vẻ mặt đầy ý cười đứng trước mặt mình.

“Dập ca, thật trùng hợp.” An Vũ Hàng mỉm cười chào hỏi.

“Không phải trùng hợp, là Tiêu thiếu gia đề cử anh tới.” Tiết Dập chỉ chỉ người đàn ông bên cạnh, nói: “Vừa lúc có bạn tới tìm anh, cho nên đến đây ném thử.”

An Vũ Hàng nhìn người đàn ông đứng bên cạnh Tiết Dập một chút, người này thoát nhìn rất nhã nhặn, liền khách khí gật đầu chào, nói: “Hoan nghênh.”

Người nọ nhìn An Vũ Hàng, lại không lên tiếng trả lời.

“Hai ly đều ít đường.” Tiết Dập nói.

“Vâng.” An Vũ Hàng xoay người đi pha cà phê.

Tiết Dập tựa vào bên cạnh quầy, phía sau bọn họ không có khách nào khác, nói chuyện cũng thuận tiện: “Cậu gần đây thế nào? Viên Gia không trêu chọc gì cậu chứ?”

“Không có, rất tốt.” An Vũ Hàng cười cười, hỏi ngược lại: “Anh với Tiêu ca thì sao? Công việc bận không?”

“Anh thì không có việc gì, Tiêu thiếu gia lại rất bận.” Tiết Dập ý cười càng sâu, nói với An Vũ Hàng: “Lúc rảnh rồi lại nhớ thương cà phê của cậu.”

“Hả?” An Vũ Hàng không hiểu, ngẩng đầu nhìn anh.

“Lần trước cậu ấy nhờ bí thư đi mua, nhưng uống một ngụm xong liền không động tới nữa, nói là hương vị kém hơn nhiều. Không giống như cậu pha.”

An Vũ Hàng bật cười, nói: “Em còn không ném ra sự khác biệt nữa là. Tiêu ca khiến em áp lực có chút lớn.”

“Miệng cậu ấy khó chịu lắm. Chờ cậu hôm nào rảnh rồi pha cho cậu ấy một ly, miễn cho cậu ấy nhớ mãi.”

“Được.” An Vũ Hàng lên tiếng, chuyện này trước đó cậu cũng đã đáp ứng Tiêu Mộc Từ.

Đặt hai tách cà phê đã pha xong lên trên khay, An Vũ Hàng nói: “Xong rồi, mời chậm rãi dùng.”

“Ừ, vất vả rồi.” Tiết Dập bưng khay, đi đến khu sôpha cách đó không xa.

Từ đầu đến cuối hai người đều không hẹn mà cùng không nhắc đến chuyện scandal của Tiêu Mộc Từ, thứ nhất là vì An Vũ Hàng không quá chú ý việc này, mặt khác là vì đây không phải là nơi thích hợp để nói chuyện. Nhìn bộ dáng thoải mái của Tiết Dập, hẳn là scandal lần này cũng không mang lại phiền toái gì cho Tiêu Mộc Từ, nếu không Tiết Dập hẳn sẽ không rảnh rỗi nhàn nhã mà chạy tới chỗ này uống cà phê với bạn.

Sau khi Tiết Dập ngồi xuống, An Vũ Hàng tiếp tục bận rộn công việc của mình. Nhưng cậu đứng ở vị trí này, mỗi lần ngẩng đầu lên đều có thể nhìn thấy tầm mắt của người bạn kia của Tiết Dập đang nhìn về phía mình. Không biết vì cái gì, ánh mắt của người nọ khiến An Vũ Hàng cảm thấy rất không thoải mái, nhưng lại không nói ra được nguyên nhân. Rõ ràng thoát nhìn rất nhã nhặn hữu lễ, nhưng An Vũ Hàng lại cảm thấy người đàn ông này rất nguy hiểm...

Sau khi kết thúc công việc, An Vũ Hàng vội vàng trở lại trường học — Bởi vì hôm nay có thi đấu cá nhân của nam thần.

Vào buổi trưa mỗi thứ Sáu hàng tuần, phía nhà phát hành đều sẽ công bố danh sách game thủ tham gia thi đấu cá nhân vào tối chủ nhật, An Vũ Hàng nhìn thấy buổi tối hôm nay có trận đấu của nam thần, lập tức hưng trí bừng bừng, làm việc gì cũng cảm thấy nhanh nhẹn hơn.

Lấy tốc độ nhanh nhất trở lại phòng ngủ, cách trận đấu còn khoảng 10 phút, An Vũ Hàng thay quần áo rửa sạch tay, liền mở mắt tỉnh lên trực tiếp chọn vào kênh của Liễm Túy Nhan, chờ trận đấu bắt đầu.

Thời Nhiễm nhìn cậu vội vàng vào cửa, ngay cả cơm tối cũng không liếc mắt nhìn một cái, liền biết cậu muốn làm gì.

Đứng dậy bưng hộp đựng cơm để trên hệ thống sưởi hệ sang đặt lên trên bàn của An Vũ Hàng, nói: “Ăn cơm đi, xem thi đấu có thể no à?”

An Vũ Hàng cười cười, nói tiếng cảm ơn rồi cầm lấy đĩa ăn cơm.

“Ông nói xem một người thuần PVE như ông, sao lại hứng thú với PVP như vậy?” Thời Nhiễm tựa vào bên cạnh bàn của An Vũ Hàng, lời dài trực tiếp như vậy cậu có thời gian rảnh cũng sẽ xem một chút, nhưng sẽ không tích cực đến như vậy.

“Học tập một chút, miễn cấp tui liền chơi PVP.” An Vũ Hàng đáp. Cho tới giờ cậu chưa từng nhắc đến chuyện mình thích Liễm Túy Nhan cho bọn Thời Nhiễm biết, bọn họ cũng không biết An Vũ Hàng cư nhiên cũng có nam thần của lòng mình.

“Hồi trước thấy ông xem cũng rất cao hứng, nhưng chưa nghe ông nói muốn đánh PVP.” Đối với chuyện An Vũ Hàng thích xem đấu lời dài, Thời Nhiễm không quá hiểu được. Dù sao rất nhiều người đều nói PVP và PVE là hai thế giới khác nhau.

“Tui là người ngoài nghề thích xem náo nhiệt.”

Thời Nhiễm cảm thấy lý do này miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận được, “Sư huynh ông cùng chơi PVP với ông à?”

“Không biết, chưa hỏi anh ấy bao giờ.”

“Vị sư huynh kia của ông thật sự không tệ, nếu bảo tui dẫn theo một cái đuôi đi thăng cấp, đã sớm phiền chết.” Hình thức Sương Thiên Quyết dẫn theo An Vũ Hàng thăng cấp cậu đã xem qua mấy lần. Thật lòng mà nói, kiểu thăng cấp như vậy một hai tiếng còn tạm được, thời gian dài thật sự cậu chẳng có kiên nhẫn kia, có dùng khinh công cũng không được tự do, lỡ như bay quá xa rời khỏi phạm vi đội ngũ còn phải ngồi chờ.

“Ừ...” Nói đến đây, An Vũ Hàng đột nhiên nghĩ đến việc còn chưa nói với sư huynh chuyện cậu phải log-in muộn một chút.

Vội vàng đăng nhập vào game, mở danh sách bạn tốt, phát hiện biểu tượng avatar của sư huynh vẫn là màu xám. Nhưng avatar của Liễm Túy Nhan vẫn luôn không online ngược lại sáng lên.

Chuột máy tính của An Vũ Hàng chuyển vài vòng trên biểu tượng avatar của Liễm Túy Nhan, cuối cùng vẫn không nhấn vào mặt tán gẫu, cậu đột ngột gửi mặt tán gẫu như vậy có thể sẽ khiến người ta khó chịu, dù sao Liễm Túy Nhan cũng không biết cậu. Hơn nữa đấu lời dài cũng sắp bắt đầu, cậu không muốn quay rầy Liễm Túy Nhan.

Không log-out khỏi game, An Vũ Hàng điều khiển nhân vật đứng ở một nơi vắng người, danh sách bạn tốt cũng không tắt, sau đó mở mục trực tiếp thi đấu trong danh sách nhiệm vụ, bắt đầu quan sát trận lời dài hiện đã chính thức tiến hành. Tuy rằng không dám tùy tiện nói chuyện, nhưng kiểu treo máy quan sát như vậy khiến An Vũ Hàng cảm thấy tựa như gần nam thần hơn một chút, cũng khiến cho cậu có một chút cảm giác thỏa mãn. Cậu không yêu cầu nhiều, cũng không mong ước xa xôi gì, khoảng cách như vậy, là đủ rồi...

Hết –

11. Chương 11: Thú Cưng

Không bao lâu, An Vũ Hàng liền chờ được đến lượt Liễm Túy Nham lên sân khấu. Phía nhà phát hành tập trung hình ảnh vào Liễm Túy Nham, điều này khiến An Vũ Hàng rất muốn giơ ngón cái lên khen bọn họ.

Bản đồ ngẫu nhiên được lựa chọn là Phong Sương Thai. Phong Sương Thai trước đây kỳ thật là một cung điện, sau đó chủ nhân cung điện bị giết, nơi này liền trở nên hoang phế. Đồ nát thê lương, cung điện đồ nát không còn thắng cảnh như năm đó, nhưng dù vậy, những cây cột được chạm khắc bằng vàng trong cung điện vẫn sừng sững như trước, chẳng qua đều phủ kín một tầng tro bụi, không còn ánh sáng chói mắt nữa.

Mà trên bản đồ, chỗ hấp dẫn ánh mắt của mọi người nhất là cột đá gồ ghề còn dư lại sau khi cung điện bị sập, chiều cao khác nhau, hình dáng cũng khác nhau. Phía nhà phát hành vì để cạnh tranh công bằng, bản đồ đấu lôi đài cũng không lớn, cơ bản cũng chỉ là một góc bản đồ, thuận tiện cho hai bên gặp nhau quyết đấu. Cho nên cột đá bên này tự nhiên được đặt thành khu vực thi đấu trọng điểm của Phong Sương Thai.

Sau khi Liễm Túy Nham xuất hiện tại Phong Sương Thai cũng chưa từng di chuyển vị trí, không bao lâu, đối thủ liền xuất hiện ở phía bên kia bản đồ —— là một hòa thượng Thiếu Lâm. Hòa thượng trước nay luôn lấy máu dày phòng ngự cao làm niềm kiêu hãnh, xem như khó đánh nhất trong những chức nghiệp cận chiến, mà công kích cũng không tính là yếu, khiến người ta đau đầu chính là kỹ năng đeo bám người của chức nghiệp này, dùng tốt có thể đeo dính đối phương đến mức căn bản chạy không thoát phạm vi công kích của mình.

Thời gian đếm ngược giữa màn hình vừa kết thúc, trận đấu chính thức bắt đầu. Hòa thượng trước một bước dùng khing công nhảy lên cây cột đá cao nhất bản đồ, vị trí này nếu Liễm Túy Nham đến quá gần, sẽ rất dễ bị đám cột đá hạn chế tầm nhìn, cách quá xa lại vượt qua phạm vi công kích. Hòa thượng là cận chiến, phạm vi công kích chỉ có 4 mét, đứng ở đó anh ta cũng vô pháp trực tiếp đánh tới Liễm Túy Nham, nhưng cũng không bị hạn chế tầm nhìn của mình, vẫn có thể trong giới hạn lớn nhất phòng ngự tấn công viễn trình của Liễm Túy Nham, bảo đảm trước khi anh ta tấn công Liễm Túy Nham sẽ không bị anh đánh.

Như thế Liễm Túy Nham liền lâm vào cục diện bị động, đánh xa không được, gần thì sẽ lọt vào phạm vi công kích của Hòa thượng kia, nhất định phải ăn một chiêu của anh ta.

An Vũ Hàng nhìn Liễm Túy Nham còn đang đứng tại chỗ, trong lòng cảm thấy tên Hòa thượng này thực vô sỉ, cư nhiên không dám đánh chính diện.

Kỳ thật chiến thuật của Hòa thượng là vô cùng thông minh, cũng rất sáng suốt, bởi vì anh ta liền trực tiếp biến bị động thành chủ động. Ước chừng qua nửa phút, Liễm Túy Nham chuyển động, chỉ thấy đạo trưởng rút kiếm tiến lên, mới vừa tiến vào phạm vi công kích khoảng 20 mét, Hòa thượng liền vươn trảo tới, trực tiếp bắt lấy Liễm Túy Nham đến bên cạnh mình, cũng thêm một debuff gây choáng hiệu quả 5 giây. Kỹ năng bắt người của Hòa thượng vừa vặn là 20 mét, Liễm Túy Nham rất khó để tránh thoát một chiêu này. Nương theo hiệu quả này, Hòa thượng dĩ nhiên sẽ không thủ hạ lưu tình, mà Liễm Túy Nham cũng không do dự, lập tức mở ra kỹ năng giải khổng chế, giải trừ trạng thái gây choáng. Sau đó xoay người nhảy lên trên một trụ đá cách đó không đến 10 mét, giữa lúc đó còn không quên dùng kỹ năng dịch chuyển nhanh đánh Hòa thượng vài cái.

Tuy rằng vừa mở màn liền hy sinh một kỹ năng giải khổng chế, nhưng có thể thuận lợi đứng trên một trụ đá khác cũng xem như đáng giá, mà chiều cao của trụ đá này không quá mức căn tầm nhìn, lại vừa vặn nằm trong phạm vi công kích. Sau khi đáp lên trên trụ đá, Liễm Túy Nham lập tức mở thêm một buff tăng cường phòng ngự, vừa phát động công kích đồng thời cũng ngăn ngừa Hòa thượng tấn công lần nữa.

Nhìn Liễm Túy Nham thoát khỏi cục diện bị động, khóe miệng An Vũ Hàng cong lên thành vẻ tươi cười, thoáng yên tâm.

Lúc này lượng máu còn lại của Hòa thượng là 96%, mà Liễm Túy Nham dưới kỹ năng gây choáng kia, bị Hòa thượng xóa sạch 20% máu, vẫn có chút tổn thất.

Hòa thượng chiếm ưu thế về lượng máu dĩ nhiên sẽ không để Liễm Túy Nham đứng từ xa đánh mình, cho nên ngay sau đó liền nhảy đến, trực tiếp đẩy Liễm Túy Nham ngã xuống, trong chớp mắt trước khi ngã xuống, Liễm Túy Nham lập tức mở buff giảm thương tổn, mà kỹ năng giải khổng chế vừa rồi Liễm Túy

Nhan mới dùng xong, hiện tại còn đang CD (*), chỉ có thể chịu trận, nhưng may mắn có hai tầng bảo hộ của buff giảm thương tổn và gia tăng phòng ngự, Hòa thượng chỉ xóa thêm được 15% máu của anh.

(*) Cold-Down: còn gọi là ‘giải đông’ hoặc ‘làm lạnh’ kỹ năng. Mỗi kỹ năng đều có một khoảng thời gian giải đông nhất định. Thím nào chơi game online hẳn sẽ biết ha :3

An Vũ Hàng lại thót tim, 96% lượng máu đối mặt với 65% lượng máu, nhìn thế nào cũng thấy Liễm Túy Nham có chút nguy hiểm.

Chờ sau khi kỹ năng đẩy ngã kết thúc, Liễm Túy Nham nhanh chóng đứng dậy, lập tức đẩy Hòa thượng ngã xuống khỏi cột đá. Ưu thế lớn như vậy Hòa thượng kia dĩ nhiên sẽ không cho Liễm Túy Nham cơ hội thở dốc, một kỹ năng di chuyển nhanh liền muốn bám sát vào người Liễm Túy Nham. Nhưng Liễm Túy Nham tựa hồ đã sớm tính toán, đặc điểm của kỹ năng di chuyển nhanh này chính là đưa mình chuyển tới chính diện mục tiêu. Nhưng chiêu thức này có một vấn đề chính là, trong lúc di chuyển không được có vật cản mới có thể chân chính chuyển đến sát mục tiêu, mà bên cạnh trụ đá Liễm Túy Nham chọn vừa vặn lại có một tảng đá to, một phần còn vươn ra ngoài, tựa như tạo vật cản cho trụ đá, mà Liễm Túy Nham đứng là đứng đối mặt với tảng đá này, cho nên kỹ năng di chuyển của Hòa thượng vừa dùng, mặc dù là hướng về phía Liễm Túy Nham vọt tới, lại bị đụng đầu vào tảng đá, trực tiếp rớt xuống phía dưới trụ đá.

Nhan dịp mấy giây Hòa thượng rơi xuống, Liễm Túy Nham đứng bên cạnh cột đá, trực tiếp phát ra hai đại chiêu, hạ lượng máu của Hòa thượng xuống còn 80%.

“Đây là Liễm Túy Nham?” Thời Nhiễm đứng lên rót nước vừa lúc nhìn thấy một màn như vậy, liền hỏi.

“Ừ.” An Vũ Hàng gật đầu, ánh mắt lại chưa hề rời khỏi màn hình vi tính.

“Năng lực tính toán này, phỏng chừng toàn bộ cũng không được mấy người có thể nghĩ và làm được như vậy.” Thời Nhiễm cũng không vội vã đi rót nước, mà đứng lại bên cạnh An Vũ Hàng cùng nhau xem.

Nam thần được biểu dương, An Vũ Hàng dĩ nhiên vui vẻ, nhưng cũng không nói thêm gì.

Hòa thượng bị đánh xong lại dùng khinh công nhảy lên cột đá, nhưng lúc này lại không đánh nữa, Liễm Túy Nham cũng không dây dưa với anh ta, ngay lúc anh ta đáp lên trên cột đá liền xoay người nhảy lên trên đài cao ở phía đối diện, đồng thời ở chính giữa đài cao tung ra một debuff giảm tốc độ, chờ Hòa thượng chịu đầu vào lưới. Hòa thượng kia quả nhiên không khiến anh thất vọng, liền lập tức chạy về hướng bên này, nhưng vừa tiến vào vùng debuff, tốc độ di chuyển của Hòa thượng liền biến thành tốc độ rùa. Trên đài cao diện tích khoảng 20 mét vuông, đường kính của debuff khoảng 10 mét, phạm vi công kích của Hòa thượng chỉ có 4 mét, Liễm Túy Nham lại cho Hòa thượng thêm debuff niêm phong nội lực, sau đó bắt đầu vòng quanh vùng debuff mở bùng nổ công kích Hòa thượng, chờ sau khi debuff niêm phong kết thúc, lại phóng thêm định thân, Hòa thượng chủ động giả trừ định thân, Liễm Túy Nham lại cho anh ta một debuff gây choáng, từ đầu đến cuối không cho Hòa thượng rời khỏi phạm vi debuff giảm tốc. Cuối cùng Hòa thượng cứ như vậy bị Liễm Túy Nham khống chế mà đánh đến khi thanh máu trở về 0.

“Nhìn hiểu không?” Thời Nhiễm cười nhìn An Vũ Hàng đang nghiêm túc nhìn chằm chằm màn hình.

“Liễm Túy Nham thắng.” Đây đối với An Vũ Hàng mà nói chính là trọng điểm.

“... Tui thiệt lo lắng ông rốt cục sẽ đánh PVP như thế này. Liễm Túy Nham cuối cùng sở dĩ có thể khống chế Hòa thượng đến chết, là bởi vì trước đó anh ấy khiến Hòa thượng đánh ra hết tất cả những chiêu thức có tính uy hiếp, chờ đến lúc anh ấy bắt đầu đánh, kỹ năng của Hòa thượng đều đang CD, căn bản không dùng được. Liễm Túy Nham sớm bùng phát công kích như vậy, cũng là vì muốn chấm dứt trận luận võ trước khi kỹ năng của Hòa thượng CD xong.” Thời Nhiễm tốt bụng giải thích cho cậu.

“À.” An Vũ Hàng gật gù đầu.

“Liễm Túy Nham khẳng định có tốc độ tay cực nhanh, nếu không cũng không thể nào trong thời gian bùng nổ kỹ năng ngắn như vậy lại đánh ra được ba tổ hợp chiêu thức liên hoàn. Bình thường người chơi Ý Kiếm môn sau khi đánh xong một liên chiêu, thời gian bùng phát kỹ năng cơ bản đã kết thúc rồi.” Thời Nhiễm thường xuyên xem cả giải thi đấu game chuyên nghiệp, đối với phương diện này cũng có chút hiểu biết.

Nghe Thời Nhiễm nói xong, An Vũ Hàng đối với nam thần cũng có nhận thức mới. Cho nên nói Liễm Túy Nhan có thể đứng top 3 thi đấu lôi đài toàn server không phải là không có đạo lý.

Sau khi luận võ kết thúc, Liễm Túy Nhan rời khỏi Phong Sương thai, tạm thời đi nghỉ ngơi. An Vũ Hàng tìm được tên Liễm Túy Nhan trong danh sách tuyển thủ ở bên trái màn hình, sau đó ấn vào mục tặng hoa, trên màn hình nhảy ra một khung đối thoại, bảo cậu nhập vào số lượng hoa muốn tặng. An Vũ Hàng đánh vào con số '520' (*), đây là phần thưởng hệ thống tự động tặng cho người chơi khi xem thi đấu lôi đài trực tiếp, tích lũy ngày này qua tháng nọ, chuẩn bị tặng hết cho Liễm Túy Nhan.

(*) 520 đọc nhanh âm điệu sẽ gần giống với chữ 'em yêu anh' (Wǔ'èr líng gần với Wǒ ài nǐ)

Điền số lượng xong, phía dưới còn có mục để lại lời nhắn, có thể viết vài dòng với người mà mình muốn tặng hoa. An Vũ Hàng nhìn mục tin nhắn thật lâu, cuối cùng không viết gì cả, trực tiếp nhấn xác định. Không phải không muốn, mà là không dám, dù sao bọn họ chỉ là người xa lạ, cậu yên lặng thích anh, yên lặng ủng hộ anh là được...

Hệ thống thông báo: Một Góc Tương Tư tặng 520 đóa hoa tươi cho Liễm Túy Nhan!

Tin tức như vậy giữa mấy vạn người đang xem trực tiếp cũng không có gì khiến người ta chú ý, nhưng số hoa này sẽ được chuyển thành nguyên tệ trong game, từ GM của nhà phát hành gửi vào tài khoản của Liễm Túy Nhan.

Sau mấy trận lôi đài, Liễm Túy Nhan đều thắng. Buổi tối hơn 10h, thi đấu lôi đài cá nhân chấm dứt. An Vũ Hàng tắt kênh trực tiếp đi, trở vào trong game.

Tên của Liễm Túy Nhan ngay tại lúc cậu vừa trở về giao diện game đã trở nên xám xịt, trong lòng An Vũ Hàng không khỏi có chút mất mát, nhưng cũng không có biện pháp. Đang tại thời điểm cậu suy nghĩ xem làm gì tiếp theo, avatar của Sương Thiên Quyết lại sáng lên.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh, chào buổi tối.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Ừ, làm hằng ngày chưa?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vẫn chưa...

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Cùng làm đi, làm xong đi thăng cấp.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được.

Hai người tổ đội, An Vũ Hàng lại bắt đầu đảm đương làm cái đuôi nhỏ, đi theo phía sau sư huynh làm nhiệm vụ.

Nhìn sư huynh đang chạy phía trước mình, An Vũ Hàng đột nhiên phát hiện hình như sư huynh vừa log-in, cảm giác mất mát bởi vì nam thần log-out trước đó của cậu nhát mất liền trở thành hư không. Loại cảm giác khôi phục trạng thái nhanh chóng này đặc biệt kỳ quái, thậm chí còn có chút khó hiểu...

Sau vài ngày, An Vũ Hàng đều vượt qua trong trạng thái thăng cấp, sư huynh vẫn như cũ là chủ lực, cậu cũng vẫn như trước gắt gao đeo dính bên cạnh sư huynh. Cứ thăng lên 10 cấp, hệ thống đều sẽ lấy hình thức thưởng sư môn tặng một ít thuốc tăng kinh nghiệm, ăn vào là có thể tăng lên rất nhiều kinh nghiệm. Nhưng sư huynh không cho cậu dùng, cho nên An Vũ Hàng vẫn luôn cất chúng ở trong kho hàng.

Trong rừng cây tùng, An Vũ Hàng đã lên cấp 77 cùng Sương Thiên Quyết đang ở bên cạnh bờ sông làm nhiệm vụ câu cá.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Hôm nay lên đếp cấp 78 là được rồi. Số thuốc tăng kinh nghiệm trước đó cất giữ lấy ra dùng cũng đủ trực tiếp lên cấp 80.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, rốt cục có thể mãn cấp rồi. Sư huynh vất vả.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Em cũng vất vả. Ngày mai tôi phải đi công tác, mấy ngày tới sẽ không online được. Sau khi em mãn cấp bảo sư phụ dẫn em, đừng có chạy lung tung.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, sư huynh lúc nào trở về?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Vẫn chưa biết được, xem tình huống đã.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Ừm, vậy chúc sư huynh đi công tác thuận lợi.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Cảm ơn.

Hai người đang nói, một đoàn lông nhung màu trắng đột nhiên xuất hiện ở giữa hai người, sau đó lấy tốc độ cực nhanh chạy vào trong khe đá nhám thạch ở gần đó.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Cái gì vậy?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Hẳn là một con Sư tử trắng.

Sư tử là một trong những loại thú cưng của , cũng là thú cưng duy nhất có thể *** sinh con trong game. Thú cưng thuộc chủng sư tử trong game có 8 loại, màu sắc và hình thái đều khác nhau, bởi vì vẻ ngoài ngây thơ đáng yêu này được đại đa số nhóm yêu thú cưng yêu thích. Chẳng qua số lượng rất ít, địa điểm xuất hiện cũng không cố định, xuất hiện trong vòng 10 phút nếu không ai bắt, sẽ tự động biến mất, cho nên muốn có được mấy con sư tử này, hoặc là dùng rất nhiều tiền mua sư tử mới sinh, hoặc là dựa vào vận khí mà thôi.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Đi bắt.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được.

Bắt sư tử cần phải có mồi, hai người cũng không cần đi xa, trong bãi cỏ phía trước có sẵn trâu, sau khi giết chết sẽ rơi xuống một ít thịt vụn không đáng giá bao nhiêu tiền, mà thịt này đúng là mồi cần để bắt sư tử.

Sau khi Sương Thiên Quyết đánh chết trâu lại không hề cử động.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Đi nhặt thịt.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh không bắt sao?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Em bắt chơi đi, về sau sinh một con lại cho tôi.

Lúc này An Vũ Hàng cũng không do dự, lập tức cầm thịt bay về phía con sư tử kia. Cậu thật sự rất thích con sư tử này, nhưng chỉ nhìn thấy của người khác nuôi, bản thân chưa bao giờ bắt được.

Chạy đến bên cạnh vách đá, An Vũ Hàng ẩn vào sư tử, sau đó chọn vào thịt vụn trong túi, thịt vụn dẫn dụ sư tử đi ra, sau đó trong túi sẽ thêm thêm một chậu nước, An Vũ Hàng cầm chậu đi ra bờ sông múc nước, sau đó trở về tiếp tục dứt sư tử uống, sư tử sau khi ăn no uống đủ liền nhe răng phát động công kích với Phượng Cô Ngâm. Sư tử đánh người rất đau, nhưng có sư huynh ở đây, An Vũ Hàng cũng không hoảng loạn, hai người hợp lực chế phục sư tử, sau đó sư tử liền ngoan ngoãn cọ cọ vào chân Phượng Cô Ngâm, An Vũ Hàng nhấp vào đối thoại với sư tử, chọn ‘thu dưỡng’, sư tử liền vào khung ‘thú cưng’ của cậu.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Cảm ơn sư huynh đã tặng tôi.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Em thích là tốt rồi.

An Vũ Hàng gửi đi một khuôn mặt tươi cười. Sư huynh vẫn luôn nhường nhịn cậu, có gì tốt đều sẽ để cậu lấy trước, An Vũ Hàng đều nhớ rõ, trong lòng lúc nào cũng cảm ơn sư huynh. Tuy rằng đây chỉ là một trò chơi, nhưng cảm giác luôn được nhường nhịn khiến An Vũ Hàng cảm thấy thực ấm áp —— Trước kia đều là cậu nhường nhịn người khác, hiện tại rốt cục có người nguyện ý nhường nhịn cậu. An Vũ Hàng vui vẻ vô cùng, nhưng cũng có một chút buồn bã, cậu thích loại cảm giác này, rồi lại sợ bản thân ỷ lại vào loại cảm giác này...

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Sư phụ có một con mà đen, hai người phối chúng lại với nhau, ả có thể sinh ra một con sư tử đốm.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh thích đốm?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Đều được cả.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được.

An Vũ Hàng thả sư tử ra, sư tử vây quanh bên chân hai người chạy tới chạy lui, lăn lộn bán manh, không có nửa điểm phong phạm vương giả. Hai người trở lại bờ sông, tiếp tục câu cá.

Cỏ xanh rợp trời, nước suối róc rách, núi cao, rừng xanh, sư tử, hoa dại, còn có hai người song song đứng cùng nhau. Từ xa nhìn lại, đây hết thảy tựa như một bức tranh phong cảnh thoải mái mà thích ý, đơn giản, tự do, khắp nơi tràn ngập sự sống, tựa hồ cũng lộ ra một tia ái muội nhân nhạ...

[Tiểu kịch trường]

Nam thần: Em cảm thấy tôi đánh lời dài lần này như thế nào?

An Vũ Hàng: Rất tốt.

Nam thần: Tốt chỗ nào?

An Vũ Hàng: Thắng đó.

Nam thần: ...

Hết –

12. Chương 12: Mãn Cấp

Sau khi tới cấp 78, An Vũ Hàng và Sương Thiên Quyết đều nhẹ nhàng thở ra, này đồng nghĩa với việc nhiệm vụ thăng cấp của bọn họ có thể triệt để kết thúc rồi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Thật cảm ơn sư huynh, trong khoảng thời gian này thật sự đã làm phiền anh rồi.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Không có gì, dù sao tôi cũng muốn thăng cấp. Về sau liền dựa vào chính em cố gắng, PVP bắt đầu chơi sẽ tương đối khó, chờ lên tay rồi sẽ tốt hơn rất nhiều.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, tôi sẽ cố. Sư huynh, chờ anh trở về cùng tôi luận bàn đi.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Được.

Hai người đang nói, sư phụ của bọn họ Lạc Hoa Độc Lập liền vào đội.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Rốt cục có thể mãn cấp rồi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư phụ, còn chưa ngủ sao?

Sau ngày gia nhập sư môn, An Vũ Hàng liền đi theo sư huynh cùng nhau thăng cấp, có đôi khi còn quên mất luôn vị sư phụ này.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Chút nữa ngủ tiếp. Đưa ID và password tài khoản của em cho tôi biết, chút nữa tôi log-in vào làm giúp em chút trang bị.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, làm phiền sư phụ.

An Vũ Hàng thực yên tâm mà đưa ID cùng password tài khoản của mình gửi đến kênh tán gẫu của đội ngũ. Trước khi đồ đệ còn chưa mãn cấp, sư phụ có thể dùng điểm cống hiến, điểm uy vọng này nợ của mình để mua trang bị đưa cho đồ đệ. Server Hoán Khê Sa mở lại, trong phần thưởng sư đồ cũng bao gồm một ít trang sức cùng một đồng điểm cống hiến đủ cho sư phụ mua một bộ trang bị tốt nghiệp sơ cấp cho đồ đệ. Cho nên Lạc Hoa Độc Lập cho cậu nhận trang bị, An Vũ Hàng cũng không cự tuyệt, đồ là hệ thống tặng, không khiến sư phụ tiêu tiền, cậu nhận cũng an tâm.

Đương nhiên, không phải tất cả sư phụ đều sẽ phối trang bị cho đồ đệ, có người chỉ gửi mấy kiện trang bị mà hệ thống đưa cho đồ đệ liền xem như xong việc, tốt một chút cũng sẽ mua một bộ trang bị gửi cho đồ đệ, nhưng cũng không quá chú ý đến vấn đề phối thuộc tính trang bị. Còn có một số ít, căn bản cái gì cũng

không cho, lấy phần thưởng của mình xong thì mặc cho đồ đệ tự sinh tự diệt. Lạc Hoa Độc Lập tuy rằng không dẫn cậu thăng cấp, nhưng dùng acc của cậu giúp cậu phối trang bị, xem như là một vị sư phụ tương đối đủ tư cách và lại cũng rất khó có được.

Trong phòng ngủ, Thời Nhiễm tắt máy tính chuẩn bị đi ngủ. Thời Nhiễm làm việc và nghỉ ngơi khá quy luật, tuy rằng không làm được ngủ sớm dậy sớm, nhưng cũng không đến mức ngày đêm đảo lộn. An Vũ Hàng cũng theo cậu nghỉ ngơi đúng giờ, so với những bạn học thức đêm cà game, cũng coi như không tệ.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư phụ, tôi out trước đây. Sư phụ, sư huynh, ngủ ngon.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Ừ, ngủ ngon.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ngủ ngon.

Sau khi An Vũ Hàng log-out, Lạc Hoa Độc Lập đăng nhập vào acc của cậu. Sương Thiên Quyết đi làm trang bị cho mình, cũng không log-out, hai người tiếp tục tổ đội.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Oát đồ phác!

Lạc Hoa Độc Lập vừa vào acc Phượng Cô Ngâm không bao lâu, liền gọi đến mấy chữ như vậy.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: ?

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Acc Tiểu Ngâm cư nhiên có bạn tốt là acc Liễm Túy Nhan của cậu!

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Sao? Tôi chưa từng thêm bạn tốt em ấy.

Suy nghĩ trong chốc lát, Sương Thiên Quyết lại gõ thêm một câu.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Hẳn là lúc tôi không online, em ấy đơn phương thêm vào.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Cậu nói Tiểu Ngâm vì cái gì phải thêm cậu? Có thù oán gì với cậu hả? Hay là muốn cầu tình duyên?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Cô ấy chưa từng đề cập đến Liễm Túy Nhan, hẳn không phải là thù oán gì. Có thể là thích xem đấu lôi đài mới thêm vào.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Aizz... Thiếu nữ ngây thơ ha. Em ấy là do chưa nhìn thấy cậu lúc mắng chửi người ta, nếu không khẳng định trong nháy mắt sẽ tiêu tan âm mộ, từ fan biến thành antifan.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Tôi cũng đâu có gì để mắng em ấy.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Dĩ nhiên, chẳng những chưa từng mắng, còn luôn dẫn người ta thăng cấp đến giờ.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Em ấy không quán người.

Đây đối với Sương Thiên Quyết mà nói rất quan trọng, anh không thích người nói quá nhiều, cũng không thích người thích làm nũng nịu về đáng yêu.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Vậy cậu có suy xét thử làm tình duyên một chút hay không? Tôi thấy tính cách Tiểu Ngâm cũng không tệ, cậu đồng ý mang em ấy, chứng tỏ hai người cũng hợp nhau. Hơn nữa hiện tại xem ra, các phương diện của em ấy đều rất hợp yêu cầu của cậu.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Phù hợp với yêu cầu không nhất định phải có được. Internet không phải hiện thực, tôi sẽ không nghĩ tới đâu.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Vậy cũng đúng. Cậu có Văn Ngạn là đủ rồi.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Văn Ngạn là trách nhiệm của tôi, nhưng không phải là gánh nặng. Trong lòng tôi đã có một người rất hợp để lựa chọn.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Ai vậy?!

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Không liên quan đến cậu.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: ... Đùng như vậy chứ...

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Cậu có rảnh thì dẫn Tiểu Ngâm nhiều một chút, em ấy chẳng biết chơi PVP gì cả, cậu dạy nhiều một chút.

Lạc Hoa Độc Lập rất rõ ràng, Sương Thiên Quyết không muốn nói, bất luận mình có hỏi như thế nào cũng sẽ không có đáp án, cho nên anh cũng không miễn cưỡng ép hỏi, dù sao đến lúc nên biết khẳng định sẽ biết.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Chuyện này không cần cậu nói, em ấy là đồ đệ của tôi, tôi dĩ nhiên phải dạy.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Đồ đệ của cậu? Hình như tôi càng giống sư phụ của em ấy hơn thì phải.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Nhưng trên danh sách sư đồ biểu thị, tôi mới là sư phụ chính quy!

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Danh nghĩa và thực tế vẫn có khác biệt .

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: ...

Sư phụ và sư huynh nói chuyện An Vũ Hàng nửa điểm cũng không biết. Rửa mặt xong, An Vũ Hàng chui vào chăn, trong lòng nghĩ ngày mai có thể mãn cấp rồi, không bao lâu liền thỏa mãn mà ngủ.

Một đêm không mộng.

Ngày hôm sau, sau khi tan học, An Vũ Hàng và Thời Nhiễm đến căn-tin ăn cơm chiều xong, sau đó trở lại phòng ngủ, đăng nhập vào game.

Sư phụ đưa nhân vật của cậu đứng ở chỗ quản lý viên tại kho hàng trong chủ thành, An Vũ Hàng trước nhìn thoáng qua acc của mình, cũng không có gì thay đổi, sau đó mở túi trang bị ra, bên trong chính tề đặt một bộ trang bị, hơn nữa mỗi món đều đã được tinh luyện, cũng được khảm sẵn đá, chờ sau khi cậu mãn cấp trực tiếp mặc vào là được.

Mà bộ trang bị căn bản thế này đối với acc vừa mãn cấp mà nói là vô cùng quan trọng, nó quyết định khởi điểm của game thủ sau khi tốt nghiệp.

An Vũ Hàng mật tán gẫu qua cho sư phụ, gõ lại một câu.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư phụ, tôi thấy trang bị rồi, cảm ơn.

Nhìn bộ trang bị đầy đủ này, An Vũ Hàng đích xác hẳn nên nghiêm túc mà nói tiếng cảm ơn với sư phụ mình, đây không chỉ giúp cậu tiết kiệm rất nhiều tiền mua đá, cũng không cần cậu phải tính toán thuộc tính và điều kiện kích hoạt đá, đích thật là bớt cho cậu không ít chuyện.

Lạc Hoa Độc Lập không online, An Vũ Hàng nhấn lại phải đợi đối phương log-in vào mới có thể nhìn thấy.

Tâm tình của cậu rất tốt, chọn vào quản lý viên của kho hàng, lấy hết những viên thuốc kinh nghiệm đã đạt được trước giờ ra, sau đó một hơi ăn hết. Theo một trận thanh âm thông báo vang dội của hệ thống, trên màn hình xuất hiện một dòng chữ to —— Chúc mừng đại hiệp lên tới cấp 80!

Khóe miệng An Vũ Hàng gợi lên ý cười, tắt hết những thông báo nhiệm vụ hằng ngày sau khi tốt nghiệp, thay vào trang bị mà sư phụ chuẩn bị —— Một thiếu nữ mặc một thân áo tím rất cực thoát khỏi hình tượng cô gái nhà quê, có thêm vài phần phong thái nữ hiệp.

Vừa lòng nhìn nhân vật của mình, lấy điểm trang bị hiện tại của cậu, đi làm hằng ngày sau mãn cấp thì một chút áp lực cũng không có, đương nhiên, điều này cũng giới hạn với những nhiệm vụ hằng ngày mà phó bản yêu cầu hàm lượng kỹ thuật không cao lắm.

Sau khi nhận hết nhiệm vụ hằng ngày, An Vũ Hàng chạy đến chỗ NPC đưa tin để nhận thư, lúc cậu vừa online liền nhìn thấy thông báo có thư, nhưng cậu một lòng đặt vào chuyện phải mãn cấp, cho nên không có lập tức đi xem.

Chọn vào NPC đưa tin, người gửi tới là sư huynh, thời gian là ngày hôm qua sau khi cậu log-out. Trong thư chỉ có một câu: Để sư phụ dẫn em đi hằng ngày. Xuống khung vật phẩm đính kèm thì bị nhét đến tràn đầy, có đá ngũ hành, đá ngũ sắc, trang sức gia tăng công kích và phòng ngự, phụ phẩm gia tăng thuộc tính nhân vật, quyển trục hồi thành vân vân, cuối cùng có 5 vạn kim tệ trong game...

Những thứ này đều là thứ mà hiện tại An Vũ Hàng đang thiếu, sự huynh cư nhiên gửi đến cho cậu, tri kỷ như vậy khiến An Vũ Hàng cảm thấy thật ấm áp, loại cảm giác được chiếu cố này cũng khiến cậu thực an tâm, thực kiên định. Nếu đặt ở trước kia, cậu rất khó tưởng tượng đến một người quen trong game cư nhiên có thể khiến cho cậu cảm giác ấm lòng và yên ổn đến như vậy. Nhưng hiện tại, sự thật chính là vậy, sự huynh cho cậu cảm giác như thế, An Vũ Hàng cảm thấy loại cảm giác này có thể gọi tên là ‘gia đình’. (*)

(*) Thật ra từ gốc là ‘quy chúc’ (), mì không biết dịch sao cho thoág nên phan thành ‘gia đình’ luôn, thím nào biết thì nhắc mì sửa lại nhé =))

“Mãn cấp rồi?” Bước đến lấy ghi chép trong lớp học, Thời Nhiễm nhìn thấy acc của cậu, cười nói.

“Ừ, vừa mới mãn cấp, chuẩn bị đi làm hằng ngày.” An Vũ Hàng nhận hết vật phẩm gửi kèm trong thư, lại hỏi: “Mấy ông cấp bao nhiêu rồi?”

“Cấp 55.” Thời Nhiễm trả lời. Từ khi bọn họ đến server Hoán Khê Sa, cũng chỉ cùng An Vũ Hàng gặp gỡ ở Tân Thủ thôn một lần, sau đó An Vũ Hàng vẫn luôn cùng sư huynh của mình, ba người bọn họ cũng không đến quây rầy. Cấp bậc chênh lệch là một, về phương diện khác là bọn họ cũng muốn An Vũ Hàng quen thêm vài người bạn trong game, quên hết những chuyện không thoái mái trước kia đi.

“Cũng nhanh quá ha.”

“Bọn tui nhiều người, đánh phó bản cũng thuận tiện.”

“Vậy là tốt rồi. Có gì cần giúp cứ bảo tui.” Trước kia cậu một lòng tập trung vào việc thăng cấp, không quá quan tâm đến tình huống thăng cấp của nhóm Thời Nhiễm, hiện tại cậu đã mãn cấp, có một ít quái khó đánh cũng có thể giúp đỡ một chút.

“Ừ, đúng rồi, cậu muốn gia nhập Chính nghĩa hay là Tà ma?”

Chính nghĩa và Tà ma là hai trận doanh đối lập trong , muốn chơi PVP, đầu tiên chính là gia nhập trận doanh.

“Mấy ông muốn gia nhập bên nào?” An Vũ Hàng hỏi. Cậu cũng không định làm đối định với Thời Nhiễm, nếu không rất khó cùng nhau chơi.

“Tui và Tư Húc trước đây chọn Tà ma, lần này cũng chọn Tà ma luôn.” Thời Nhiễm đáp. Cũng không phải bọn họ có lòng trung thành gì, mà vì nhiệm vụ Tà ma bọn họ làm tương đối quen, không cần tốn thêm thời gian đi nghiên cứu nhiệm vụ Chính nghĩa.

“Vừa lúc, sư phụ tui cũng là Tà mà, cùng trận doanh sau này chơi cũng thuận tiện.” An Vũ Hàng nói.

“Ừ.” Thời Nhiễm gật gật đầu, ngồi trở lại bàn học bắt đầu chép tập ghi chú của An Vũ Hàng, mấy thứ này cuối kỳ đều cần phải dùng, cậu cũng phải nhanh chóng nhớ kỹ mới được.

Khi Lạc Hoa Độc Lập online, An Vũ Hàng vừa mới ăn cơm chiều xong, đang ngồi trước bàn uống cà phê Thời Nhiễm pha.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Mãn cấp rồi sao? Em xác định muốn chơi PVP?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Xác định. Tôi muốn gia nhập Tà ma.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Như vậy đi, em tới Lạc Dương trước, tôi và em luận bàn một chút thử xem, nhìn xem phản ứng của em thế nào.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được.

Lạc Hoa Độc Lập báo tọa độ, An Vũ Hàng trực tiếp đi.

Vì để cho công bằng, Lạc Hoa Độc Lập cõ vài kiện trang bị, khiến lượng máu của mình không chênh lệch với của An Vũ Hàng, sau đó chọn vào luận bàn. Sau khi An Vũ Hàng đồng ý, thời gian đếm ngược 5 giây, luận bàn chính thức bắt đầu.

Lạc Hoa Độc Lập vừa động liền trực tiếp vòng ra phía sau An Vũ Hàng, đánh một bộ liên chiêu, trực tiếp xóa sạch 40% máu của cậu. An Vũ Hàng đứng tại chỗ, thả bạch xà ra cắn Lạc Hoa Độc Lập, lại phóng độc

về phía anh. Lạc Hoa Độc Lập mở buff giảm thương tổn, tiếp tục đánh An Vũ Hàng, vừa định thân vừa thêm một kỹ năng tăng tốc, trực tiếp đánh An Vũ Hàng thành 0 máu...

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Tiểu Ngâm à, em vẫn nên suy xét một chút về việc chơi PVE đi.

Mật tán gẫu [Phương Cô Ngâm]: Tôi vừa mới bắt đầu, kỹ năng còn chưa thuần thục, răn cũng chưa lớn, thương tổn không đủ.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Đây không phải là trọng điểm, quan trọng là em vì sao lại không chạy?

Mật tán gẫu [Phương Cô Ngâm]: Không thể đứng đánh sao?

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Tôi là cận chiến, em là viễn trình, em đứng tại chỗ không phải là muốn tìm đánh sao? Em chạy khỏi phạm vi công kích của tôi, chỉ có mình em mới đánh tới tôi, tôi không đánh được em, như vậy em mới có cơ hội thắng.

Mật tán gẫu [Phương Cô Ngâm]: Thì ra là thế.

Trước kia cậu nhìn thấy nam thân đánh lòi dài cũng là chạy tới chạy luôn, nhưng hầu hết là mấy kỹ năng như nhảy lên trụ đá, nhảy lên cầu để kéo dài khoảng cách này nọ. Mà địa hình chỗ cậu đang luận bàn là một mảnh bằng phẳng, cậu cũng không suy xét nhiều như vậy, muốn dựa vào chỉ số công kích để đánh thối.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: PVP và PVE không giống nhau, PVE là phải phát ra công kích lớn nhất có thể, mau chóng đánh chết Boss. Nhưng PVP thì phải chú ý phối hợp kỹ năng và thời cơ. Đối thủ của em là cũng game thủ có đầu óc, mà kỹ năng của em lại chỉ cố định mấy cái như vậy, cho nên em phải nắm chắc thời cơ phóng thích kỹ năng, lúc nào có thể công kích, lúc nào phải dùng giải khống chế, lúc nào phải mở buff giảm thương tổn, lúc nào có thể cường ngạnh đối kháng... Phải biết người biết ta, mới có thể thắng được.

Lạc Hoa Độc Lập nói những lời này thoát nghe thì có chút phức tạp, đối với tân thủ PVP như Phương Cô Ngâm mà nói thật có chút khó khăn. Nhưng đồng thời cũng khiến cho cậu cảm thấy rất thú vị, hứng thú chơi game càng cao, mà thứ cần phải học cũng rất nhiều, phỏng chừng một đoạn thời gian thật dài sau này cậu sẽ không cảm thấy nhàm chán.

Mật tán gẫu [Phương Cô Ngâm]: Tôi biết rồi sư phụ, tôi sẽ cố gắng học tập.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: ... Được rồi, những thứ này tôi đều sẽ chậm rãi dạy em, em cũng phải tổng kết kinh nghiệm sau mỗi lần luận bàn, như vậy mới có thể tiến bộ.

Mật tán gẫu [Phương Cô Ngâm]: Vâng.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Đi thôi, tôi dẫn em vào trận doanh.

Nói xong, Lạc Hoa Độc Lập gọi thú cưỡi ra, mời Phương Cô Ngâm cùng cưỡi. An Vũ Hàng lên ngựa, Lạc Hoa Độc Lập liền mang theo cậu chạy về phía lãnh địa Tà ma.

Một đường không nói chuyện, Lạc Hoa Độc Lập đợi sau khi Phương Cô Ngâm chọn vào Ma Tôn gia nhập Tà ma, liền lần thứ hai gửi mật tán gẫu tới.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Đồ đệ à, em nói xem sau này em sẽ bị đánh thành dạng gì đây?

Mật tán gẫu [Phương Cô Ngâm]: ...

An Vũ Hàng không còn lời gì để nói nhìn lời sư phụ nói, tuy rằng cậu không sắc bén thật, nhưng cũng không đến mức chỉ bị người ta đánh không thôi chứ...

Hết –

13. Chương 13: Chiến Trường

Sau khi gia nhập trận doanh, Lạc Hoa Độc Lập trước mang theo An Vũ Hàng chạy thương một lần, cũng dạy cậu làm thế nào để chạy đến mỗi điểm chạy thương nhanh nhất. An Vũ Hàng nghiêm túc ghi nhớ, tuy rằng tuyến đường chạy thương có thể không đổi, nhưng có đôi khi trên đường chạy thương có rất nhiều người cướp thương thuộc trận doanh Chính nghĩa, cần phải đổi sang chỗ khác, dù sao An Vũ Hàng một acc con mới vừa tốt nghiệp, đối mặt với mấy quý danh chuyên đi cướp thương kia, thật sự là hành động không sáng suốt, nói không chừng chạy cả ngày không công, một phân tiền cũng không kiếm được không nói đi, còn lãng phí không ít thời gian.

Giao hàng, đổi tiền, nhiệm vụ chạy thương của An Vũ Hàng hôm nay xem như hoàn thành. Kỹ năng đi thẳng đến những bản đồ khác còn đang CD, An Vũ Hàng và Lạc Hoa Độc Lập tìm một khoảng đất trống xem như an toàn ngồi xuống, Lạc Hoa Độc Lập bắt đầu nói cho cậu biết, hoạt động hằng ngày của trận doanh khác nhau thì phải làm như thế nào, nghiêm nhiên một bộ hình tượng sư phụ vô cùng có trách nhiệm.

Nhiệm vụ hằng ngày của mỗi ngày đều có chút bất đồng, mỗi ngày ngoại trừ chạy thương là giống nhau, vận tiêu, chiến trường linh tinh gì đó, còn có rất nhiều hoạt động khác nhau, cũng có những nhiệm vụ mỗi tuần chỉ có thể làm 2 lần, ví dụ như công phòng chiến, xây dựng phòng tuyến, nhất trí đối ngoại gì đó, đều cần phải mấy ngàn thậm chí hơn vạn người đồng thời hoàn thành.

Thời điểm nào thì làm nhiệm vụ gì, nhận nhiệm vụ ở đâu, làm như thế nào, làm xong thưởng cái gì, cái nào cần tổ đội, cái nào có thể một mình hoàn thành vân vân, Lạc Hoa Độc Lập đều nói rất rõ ràng tỉ mỉ. Tuy rằng mấy thứ này An Vũ Hàng có thể hỏi Thời Nhiễm là được, nhưng sư phụ nói nghiêm túc như vậy, An Vũ Hàng cũng không khỏi ghi chú lại một chút. Dù sao mấy thứ này sớm muộn gì cũng phải tự mình ghi nhớ, biết sớm một chút vẫn tốt hơn.

Nói xong mấy thứ này, thời gian cũng không còn sớm, Lạc Hoa Độc Lập và An Vũ Hàng làm thêm một vài nhiệm vụ mà tất cả game thủ đều có thể làm, liền log-out.

An Vũ Hàng bỏ hết mớ vật phẩm mà sư huynh gửi tới bỏ vào túi trang bị, sau đó ghi chú hết những gì sư phụ nói lưu vào trong file Excel, thuận tiện mỗi ngày hoàn thành, lúc này mới đứng dậy chuẩn bị rửa mặt đi ngủ.

“Chưa ngủ sao?” Nhìn Thời Nhiễm sau khi chép xong bài học thì bắt đầu hết sức chuyên chú thẳng cấp, An Vũ Hàng hỏi.

“Ông ngủ trước đi, tui thẳng thêm hai cấp nữa đã.” Thời Nhiễm nói.

“Ừ.” An Vũ Hàng gật gật đầu, vào toilet rửa mặt. Cậu bây giờ là một acc vừa mãn cấp, tuy rằng vẫn là tân thủ PVP, nhưng chuyện thăng cấp phiên toái nhất đã qua, chuyện về sau có khó hơn cũng sẽ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Tắm rửa xong nhẹ nhàng khoan khoái nằm trong chăn, không bao lâu An Vũ Hàng liền ngủ, cậu cũng không biết Thời Nhiễm ngủ lúc nào, dù sao ngày hôm sau Thời Nhiễm dậy sợ với bình thường trễ hơn không ít.

Sau khi tan học, Viên Gia chờ An Vũ Hàng và Thời Nhiễm đi siêu thị mua đồ ăn. Cách đại học F không xa có một siêu thị khá to, Viên Gia định mua luôn cả cơm chiều, như vậy buổi tối cũng không cần đi ra quán cơm ăn, tiết kiệm được chút thời gian có thể thẳng thêm vài cấp.

Bốn người mỗi người đều xách theo một cái túi to, tự trở về phòng túc xá của mình.

An Vũ Hàng phân loại rồi cất kỹ đồ vật mua về, rửa tay xong liền vào game. Thời Nhiễm đã sớm ngồi trên máy tính cùng Dịch Tư Húc tổ đội bắt đầu thăng cấp.

Thời gian còn sớm, sư phụ và sư huynh đều không online. An Vũ Hàng xem ghi chú trong file Excel về hằng ngày của hôm nay, bắt đầu từng bước từng bước làm. Bởi vì nhân vật của cậu đứng ở ngay trong chủ thành, cho nên nhiệm vụ đầu tiên mà An Vũ Hàng chuẩn bị làm là đánh chiến trường.

Chiến trường trong chia làm 12 loại bản đồ, mỗi ngày xuất hiện ngẫu nhiên một loại, hai trận doanh Chính nghĩa và Tà ma tiến vào bản đồ tiến hành đoạt cờ, mỗi đội 25 người, trên mỗi bản đồ có 5 điểm để xoát cờ, đoạt cờ, giết game thủ đối phương và NPC cũng có thể đạt được điểm tương ứng, bên nào đạt được 800

trước, liền được phán định là bên thắng. Bên thắng sau khi giao hết toàn bộ nhiệm vụ chiến trường, có thể nhận được phần thưởng tương ứng, mà bên thua sẽ chỉ nhận được rất ít tiền bồi thường, còn phải tiếp tục đánh chiến trường, mãi đến khi nhiệm vụ hoàn thành mới thôi.

Sau khi nhận nhiệm vụ, An Vũ Hàng điều khiển Phương Cô Ngâm dùng khinh công bay đến báo danh chỗ NPC chiến trường. Báo danh chiến trường chia làm hai hạng mục, cá nhân và đoàn đội. An Vũ Hàng là một tân thủ PVP vừa mới tốt nghiệp, trang bị không đủ, thủ pháp không được, mấy tổ chức đoàn thể dùng YY chỉ huy đánh chiến trường gì đó khẳng định sẽ không cần cậu. Hơn nữa, cậu ngay cả bang hội cũng không có, càng không có khả năng tham gia đoàn đội của bang hội, nên chỉ có thể tự mình chơi.

Không bao lâu sau khi chọn vào NPC, cậu đã được truyền tống vào chiến trường. Bản đồ chiến trường hôm nay là Hà Khê cốc, một dòng suối vắt ngang bản đồ phân chia nơi này thành hai bộ phận Bắc Nam, phía Nam là điểm sống lại của Tà ma, phía Bắc là Chính nghĩa. Một lúc nữa sau khi thời gian đếm ngược kết thúc, tường đá trước mặt sẽ sụp đổ, người của hai bên có thể lao ra đoạt điểm đoạt cờ.

An Vũ Hàng kiểm tra trang bị của mình, lại thả bạch xà ra, chuẩn bị chút nữa giao chiến.

Màn hình xuất hiện đếm ngược, chờ sau khi đếm ngược đến '1', tường đá nháy mắt biến mất, toàn bộ game thủ đều dùng khinh công bay ra ngoài, chuẩn bị nghênh đón một hồi đại chiến.

An Vũ Hàng cũng bay theo ra ngoài, rất nhanh, người của hai bên gặp nhau ở ngay giữa dòng suối cũng bắt đầu một hồi ác chiến người chết ta sống. An Vũ Hàng không tiến vào khu vực trung ương của chiến trường, cậu chơi viễn trình, có thể đứng ở nơi tương đối an toàn hơn một chút.

Chọn một acc trị liệu, An Vũ Hàng thả bạch xà qua cản, sau đó nhanh chóng cho trị liệu kia một debuff 'Hồn Cổ', lại phóng tiếp hai kỹ năng có thương đối tượng đối cao phóng lên người đối phương. Thương tổn DOT cộng thêm debuff độc đủ các loại hiệu quả khiến trị liệu đối phương có chút bối rối, nhưng mất máu không nghiêm trọng lắm. Sau khi ném xong một vòng kỹ năng, An Vũ Hàng liền không để ý đến cô ta nữa, lại chuyển sang trên người một Cái Bang, muốn dùng kỹ năng 'Âm Dương Tế' là nổ bạch xà, lợi dụng sau khi bạch xà chết thì bùng nổ Buff đập cho Cái Bang hai kỹ năng 'Điệp Độc Thủ' và 'Vạn Kiếp', nhưng không đợi cậu phóng 'Âm Dương Tế' ra, phía sau lại nhảy ra một Minh Giáo, một chiêu định thân, hai ba lần liền đánh cho máu của Phương Cô Ngâm tuột xuống không phanh, An Vũ Hàng thậm chí không kịp mở giảm thương tổn, liền trọng thương nằm rạp xuống đất...

Loại miếu sát (*) đơn phương không hề có lực chống đỡ này, tâm tình của An Vũ Hàng thật sự khó có thể biểu đạt thành lời. Bất quá cậu cũng không tức giận, sau khi sống lại trở về trận doanh, lại tiếp tục bay qua gia nhập chiến cuộc.

(*) Miếu sát: còn gọi là seckill, là giết trong thời gian rất ngắn, đối phương không kịp trở tay.

Cho Côn Lôn một debuff 'Hồn Cổ', một cái 'Độc Thủ', trong chốc lát lại cho Đường Môn một cái 'Lang Vãn' hoặc một cái 'Cư Độc', sau đó mục tiêu lại đổi sang trên người Thiếu Lâm, một cái 'Sinh Cổ', một cái 'Điệp Xích Yến'...

Toàn bộ kỹ năng phóng độc có thể sử dụng đều đã dùng hết, không đợi cậu kiểm nghiệm thành quả, một đạo trưởng đã chạy tới, từng trận debuff đập lên người cậu, một vòng chiêu thức, trực tiếp gục xuống... Lại nhìn mấy người bị cậu dùng độc và cổ, tuy rằng ban đầu có bị chút không chế, nhưng sau đó trị liệu tùy tiện bơm hai phát liền đầy máu lại. Mãi đến khi An Vũ Hàng trở lại điểm hồi sinh, cũng không có ai bị cậu độc chết...

An Vũ Hàng lần thứ hai trở về điểm hồi sinh, lại bay qua bắt đầu phóng độc cho kẻ địch, nhưng mỗi lần cậu đều giống như bị biến thành tiêu điểm vậy, rất nhanh đã bị đánh chết. Trị liệu cùng phe cũng có thêm máu cho cậu, nhưng vừa thêm vào đều rất nhanh đã rụng sạch.

Sau khi ra cờ, mọi người đều đồng loạt nhào lên đoạt cờ, đánh đến vô cùng kịch liệt, hàng loạt game trọng thương ngã xuống biến thành tên màu xám, một số sống lại từ điểm hồi sinh bay trở về điểm đoạt cờ, An Vũ Hàng bị kẹt ở giữa cả đám người bọn họ, bị đánh chết thì sống lại, sống lại xong lại bị đánh chết... Đây là ấn tượng lần đầu tiên đánh chiến trường của An Vũ Hàng đối với bản thân, vui buồn lẫn lộn cũng không đủ hình dung.

Lần đánh chiến trường này, cuối cùng Tà ma lấy thất bại làm chấm dứt, An Vũ Hàng bị truyền tống ra khỏi bản đồ, trở lại chủ thành, sau đó tiếp tục tìm NPC xếp hàng.

Mấy trận kế tiếp, cậu vẫn như trước là đối tượng bị người ta tập trung đánh, cho dù cậu đứng ở một chỗ không xuất hiện cờ, không bao lâu cũng sẽ có một hồng danh chạy đến, An Vũ Hàng đã cố hết sức đánh với đối phương, nhưng cuối cùng cậu vẫn là bên cạn máu trước...

Thời Nhiệm thấy cậu không hó hé một tiếng, bàn phím thì gõ vang bùm bùm, liền thò đầu nhìn thoáng qua, sau đó cười nói: “Chiến trường đánh không tốt?”

An Vũ Hàng nhìn Phương Cô Ngâm lần thứ hai ngã xuống, bất đắc dĩ nói: “Cảm giác hôm nay không thắng được, vẫn luôn thua hoài.”

“Đánh mấy lần?”

“Hiện tại là lần thứ 10.”

Thời Nhiệm nói với đám Dịch Tư Húc một tiếng, chuyển nhân vật của mình đi theo Viên Gia, sau đó đi đến chỗ An Vũ Hàng xem cậu đánh chiến trường. Nhìn không bao lâu, liền nói: “Tổ đội ngẫu nhiên vốn rất khó đánh thánh, nếu đối phương là đội YY, đội ngẫu nhiên có cơ hội thắng bằng 0.”

Thời Nhiệm vừa nói xong, kết quả trận này cũng xuất hiện, Chính nghi thắng, An Vũ Hàng lần thứ hai được truyền tống quay lại chủ thành. Lúc này cậu thật sự không muốn tiếp tục đánh nữa, thả lỏng cơ thể dựa vào lưng ghế, thư giãn một chút thần kinh mệt mỏi của mình.

“Mỗi lần đều bị đánh hội đồng.” An Vũ Hàng đối với việc này thật rất bất đắc dĩ.

“Bình thường. Ông mới tám vạn máu, người ta đều là mười một, mười hai vạn, không đánh ông thì đánh ai? Bộ quần áo này của ông tuy rằng thuộc tính không tệ, nhưng cũng không chịu nổi công kích cao của người khác.” Thời Nhiệm lấy ra một túi bánh mì, chuẩn bị giải quyết cho xong buổi cơm chiều, “Độc Tiên giáo cơ bản đều là kỹ năng DOT, dùng độc mài chết đối phương tuy rằng chậm, nhưng cũng có khả năng. Là một chức nghiệp viễn trình có đa số kỹ năng di chuyển nhanh, ông đứng ở khu vực ngoài vòng chiến là đúng, nhưng tốt nhất có thể đứng gần trị liệu, như vậy lúc bọn họ lấy bản thân làm trung tâm để thêm máu nhóm, ông sẽ có cơ hội rất lớn được thêm máu. Còn có, ông nếu đã phóng cổ vào đối phương, thì phải phóng toàn bộ độc lên người đối phương luôn, xong rồi hãy đổi mục tiêu. Kiểu của ông thế này là làm việc không có kế hoạch, đều là mất công vô dụng, chỉ lãng phí lam (*) mà thôi.”

(*) MP, Magic Point, còn có cách gọi thân thương khác là Mana. Còn hồng là HP, Health Point, hay máu.

“Thì ra là thế.” An Vũ Hàng nói.

“PVP và PVE có chỗ tương đồng, cũng có chỗ bất đồng. Ông không cần xem tất cả hồng danh đều là tiểu quái bên cạnh Boss, sau đó một người một chiêu độc, chờ chậm rãi mài chết bọn họ. Lúc ông đánh một người thì phải xem người ta thành một Boss duy nhất, toàn bộ kỹ năng đều đập vào, xong rồi mới nói tới chuyện tiếp theo.”

An Vũ Hàng gật gù đầu, cậu thích thật là nghĩ như vậy. Trước kia mặc dù cậu là trị liệu, nhưng đối với phương thức công kích của DPS vẫn biết chút ít. Nếu gặp được Boss có cả tiểu quái, những chức nghiệp DPS chuyên DOT sẽ từng người phóng độc vào nhóm tiểu quái, cuối cùng chậm rãi mài chết chúng nó. Cho nên cậu nhìn thấy nhiều hồng danh như vậy, cũng không khỏi sử dụng phương pháp công kích trong đánh phó bản mà nhóm DPS tôn sùng.

“Hơn nữa ông bây giờ là công kích, lại da giòn, phóng xong kỹ năng phải bỏ chạy mới có thể bảo vệ tính mạng trong mức độ cao nhất. Ông phải hiểu được, không phải bất cứ trị liệu nào cũng có thể giống như ông đánh phó bản trước đây, cho dù chỉ còn một hơi tàn, cũng có thể một hơi bơm đầy.” An Vũ Hàng chơi trị liệu đích xác không tệ, điểm ấy Thời Nhiệm vẫn biết, nhưng trị liệu PVP và trị liệu PVE vẫn là người của hai thế giới, nhóm chức nghiệp công kích cần phải tự bảo vệ mạng mình.

“Tui hiểu rồi.” Dù sao trên chiến trường, rất nhiều lúc phải đối mặt với cục diện lấy ít địch nhiều, trị liệu cho dù muốn bơm máu, cũng có khi là hữu tâm vô lực. Hơn nữa trị liệu PVP còn phải phân ra một phần

kỹ năng phòng ngự, cho nên cùng một kỹ năng, cùng một loại trang bị, nhưng so với trị liệu PVE thì khả năng bơm máu chỉ khoảng 60%.

“Đây không phải là chuyện một sớm một chiều. Đúng rồi, ông nuôi thú độc chưa?” Thời Nhiễm hỏi. Thú độc được xem là một mạng khác của Độc Tiên giáo, cho nên việc nuôi thú độc này nhất định phải coi trọng.

“Còn chưa có, trước kia lo thăng cấp.” Kỳ thật cũng là sư huynh dẫn cậu thăng cấp quá nhanh, không phải giống như người khác vừa thăng cấp là mất hơn nửa tháng, cũng có thời gian nuôi được 1 hoặc hai con thú độc.

“Vậy ông nuôi trước một con cóc đi. Thứ này không cần để ý cuối cùng là cấp cao hay thấp, đều có thể tạo ra tác dụng phòng ngự nhất định.” Thời Nhiễm đề nghị nói.

“Được.”

“Thức ăn cho thú độc phải chuẩn bị thật tốt trước, có thể nuôi đến trình độ nào đều dựa vào vận khí của ông thôi.”

“Ừ, tui có Tiêu Vĩ cầm, nuôi ra hẳn sẽ không kém.”

“Cái gì?!” Thời Nhiễm kinh ngạc đến mức thanh âm cũng cao hơn vài phần.

“Tiêu Vĩ cầ á.” An Vũ Hàng cười nhẹ nói.

“Ở đâu ông có? Mua à?”

“Sư huynh đưa.” An Vũ Hàng kể chuyện sư huynh làm thế nào có được cầm, rồi lại làm thế nào khuyên cậu nhận lấy cho Thời Nhiễm nghe một lần.

“Phắc, vậy cũng được?” Trong mắt Thời Nhiễm, cho dù là sư huynh muội, nói cho cùng cũng là người xa lạ, động một chút liền tặng đồ quý giá như vậy, thật sự là khiến người ta bất ngờ.

“Ừ, về sau tui phải nghĩ biện pháp trả lại phần nhân tình này.” An Vũ Hàng nói.

“Ừ.” Thời Nhiễm gật gật đầu, tính tình của An Vũ Hàng thế nào cậu vẫn biết, không có khả năng nhận không đồ của người khác.

Sau đó hai người vừa giải quyết cơm chiều, Thời Nhiễm vừa giải thích cho An Vũ Hàng nghe về sự tuân hoàn và phương thức tổ hợp kỹ năng của Độc Tiên giáo. Thời Nhiễm tuy rằng không chơi Độc Tiên giáo, nhưng dù sao cậu cũng đánh PVP, đối với các loại chức nghiệp đều có hiểu biết nhất định.

Chờ sau khi hai người ăn no, mỗi người đều bụng cà phê đã pha sẵn trở lại trước bàn, sự phụ của An Vũ Hàng cũng vừa lúc online.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Hằng ngày làm bao nhiêu rồi?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Đánh 10 trận chiến trường đều thua...

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: ... Trời đất, em nói xem sư huynh em trở về tôi phải giải thích với cậu ấy thế nào đây?!

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Giải thích cái gì?

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Không phải cậu ấy bảo tôi dẫn cậu cho tốt sao?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: À, không có gì. Tôi là người mới, khó tránh khỏi.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Tâm tính em cũng tốt thật.

Tâm tính tốt của cậu cũng xuất phát từ bất đắc dĩ, da gòn công kích thấp còn không biết di chuyển, tài nghệ không bằng người, cũng chỉ có thể như vậy. Bất quá có Thời Nhiễm chỉ điểm vừa rồi, An Vũ Hàng cảm thấy lần sau bản thân hẳn sẽ có tiến bộ.

Đồng Đồng: Sư huynh không ở bên cạnh, An Vũ Hàng đánh PVP chính là cảm động như vậy đấy!

PS: Game thủ sau khi bị đánh chết, tên sẽ biến thành màu xám, chờ sau khi sống lại sẽ biến về màu sắc trước đó.

14. Chương 14: Tình Duyên

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư phụ, tôi về môn phái trước một chút, nhận nhiệm vụ nuôi cóc.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Đi đi. Làm xong tôi dẫn em đi đánh chiến trường.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng.

Tuy rằng sư phụ không phải trị liệu, người khác nếu có đánh cậu, anh cũng không bơm máu thêm cho cậu được, nhưng đi theo sư phụ, An Vũ Hàng chung quy vẫn cảm thấy khả năng thắng sẽ lớn hơn một chút so với việc tự mình đi đánh.

Trở lại môn phái, An Vũ Hàng nháp vào chuông môn, đối thoại nhận nuôi cóc, sau khi hoàn thành một con cóc màu đen xuất hiện trong túi của An Vũ Hàng, đồng thời cậu cũng học được một kỹ năng có tên là ‘Tự Dưỡng’.

Thú cưng chia làm 10 cấp, căn cứ chủ yếu vào tình huống nuôi nấng mà phán định cấp bậc của thú nuôi, tỷ như có bị đói hay không, có sinh bệnh được tìm NPC trị liệu hay không, thức ăn nuôi gia súc có cân bằng các phương diện một cách hợp lý hay không, có mỗi ngày vui chơi cùng thú cưng hay không, vô cùng phức tạp. Nếu như nuôi nghiêm túc, sau khi thú nuôi trưởng thành cơ bản sẽ tầm cấp 7 hoặc cấp 8, nếu có thể nuôi ra một con cấp 9, thì quả thật là cực phẩm trong số thú độc, mà cấp 10 thật sự rất hiếm thấy, có đôi khi cho dù có Tiêu Vĩ cầm cũng chưa chắc có thể nuôi ra được.

Độc Tiên giáo lần đầu tiên nhận thú độc thì không cần tốn bất cứ phí dụng gì, thời gian nuôi dưỡng cũng là ngắn nhất. Nhưng nếu nuôi ra được kết quả chủ nhân không hài lòng, có thể tốn 3 vạn kim tệ trong game nuôi lại một lần nữa, con trước đó sau khi nuôi lại con mới sẽ bị môn phái thu hồi. Mà thú nuôi được nuôi lại vô luận là thời gian hay là lượng thức ăn đều sẽ nhiều hơn gấp nhiều lần so với lần trước đó, mà loại cơ hội nuôi dưỡng lại như thế này mỗi thú cưng chỉ được hai lần, mỗi lần nhận thú nuôi lại cũng sẽ gấp đôi. Cho nên tất cả mọi người đều dồn hết sức lực, hy vọng một lần là thành công.

An Vũ Hàng cũng không vội vã thả thú độc vào trong khung nuôi dưỡng, bởi vì cậu còn chưa đi lấy thức ăn gia súc mà cóc thích, hiện tại nếu bắt đầu nuôi mà để thú nuôi đói bụng, nửa điểm chỗ tốt cũng không có.

Sau khi nhận thú độc, An Vũ Hàng tổ đội cùng sư phụ, sư phụ trực tiếp đi xếp hàng vào chiến trường. Loại đội ngũ không đủ số lượng người thế này tuy rằng vẫn có thể tham gia theo hình thức đội ngũ, nhưng trên thực tế vẫn là loại tổ hợp đội ngẫu nhiên, chẳng qua người trong đội sẽ cùng xuất hiện trên một chiến trường.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Chút nữa chúng ta chọn ở phía góc trái ấy. Không cần đi theo bọn họ giết người làm gì.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng.

Đánh chết game thủ phe địch tuy rằng có thể kiếm được điểm, nhưng chung quy vẫn không kiếm được nhiều điểm như đoạt cờ, cho nên bọn họ canh một chỗ chờ cờ xuất hiện là được.

Sau khi tường đá sụp đổ, Lạc Hoa Độc Lập dẫn đầu bay về phía góc trái chỗ xuất hiện cờ, An Vũ Hàng cũng vội vàng đi theo. Bởi vì cờ còn chưa hiện ra, cho nên tất cả mọi người đều chạy đến trung tâm lao vào hỗn chiến, bên này vô cùng thanh tĩnh, sau khi Lạc Hoa Độc Lập đáp xuống, trực tiếp ẩn thân, ngồi xuống tại chỗ. An Vũ Hàng ngồi ở bên cạnh anh, không có kỹ năng ẩn thân...

Ước chừng qua 3 phút, chỗ bọn họ canh giữ xuất hiện một lá cờ.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Đánh!

An Vũ Hàng lập tức đứng lên, thả bạch xà ra bắt đầu chém cờ. Cờ của bản đồ này là dạng sau khi đánh tuột máu ngã xuống đất mới tính điểm, nó sẽ tự động xác nhận người đầu tiên đánh nó, An Vũ Hàng là người đầu tiên đánh, cho nên nó tạm thời thuộc quyền sở hữu bên Tà mà. Nếu An Vũ Hàng bị người ta đánh chết, lá cờ sẽ biến thành không mục tiêu như ban đầu, đồng thời xem người kế tiếp đánh trúng nó là mục tiêu.

Cờ xuất hiện chỗ bọn họ không quá hai giây, ở giữa cũng xuất hiện thêm một lá. Người của hai phe vốn đang trong vòng hỗn chiến, hiện tại ở giữa lại xuất hiện cờ, thuận theo nguyên tắc ‘nhất cự ly nhì tốc độ’, đại bộ phận người vẫn ở lại nơi đó đoạt cờ, chỉ có số ít vài game thủ phe Chính nghĩa dùng kinh công bay qua, chuẩn bị đoạt cờ của An Vũ Hàng bên này.

Gần tới điểm bên này, người của Chính nghĩa chỉ có thể nhìn thấy An Vũ Hàng ra sức đánh cờ, mà không nhìn thấy Lạc Hoa Độc Lập đang ẩn thân mai phục một bên. Cho nên bọn họ không hề cố kỵ mà lập tức đáp xuống, nhưng không đợi bọn họ đánh trúng An Vũ Hàng, Lạc Hoa Độc Lập liền một chiêu cướp vũ khí lấy đi toàn bộ vũ khí của bọn họ...

Không có vũ khí, người của Chính nghĩa chỉ có thể bị đánh. Lạc Hoa Độc Lập công kích rất cao, trước khi thời gian kỹ năng cướp vũ khí chấm dứt, liền giết chết một đối thủ. Sau đó lại nhanh chóng thả ‘Trầm Mặc’ cho những người còn lại, lại thêm một ‘Khóa Túc’, mở kỹ năng hút máu của mình ra bắt đầu điên cuồng công kích. Minh Giáo kỳ thật được xem như một chức nghiệp tương đối biến thái, có thể cướp vũ khí, có thể ‘Trầm Mặc’, những kỹ năng này đều khiến cho đối thủ không thể dùng bất cứ kỹ năng nào. Mà đại pháp hút máu của bọn họ càng có thể biến lượng thương tổn mà bản thân phát ra thành 5% máu, hồi phục cho bản thân. Sở dĩ Minh Giáo có kỹ năng này, là bởi vì bọn họ mặc dù cận chiến, nhưng là một cái da giòn, không giống những chức nghiệp cận chiến khác máu dày phòng cao, mà kỹ năng hút máu này có thể bù lại những khuyết điểm kia, trở thành điểm sinh tồn máu chót của Minh Giáo. Kỹ năng hút máu của Minh Giáo vừa mở ra, có thể duy trì liên tục 2 phút, mà thời gian CD kỹ năng chỉ có 2 phút 30 giây, thời gian trống 30 giây kia đối với Minh Giáo có kỹ thuật ẩn thân mà nói vẫn có thể vượt qua được dễ dàng.

Đương nhiên, cũng không phải toàn bộ Minh Giáo đều có thể dựa vào kỹ năng này để sinh tồn đến cuối cùng, dù sao điều kiện căn bản của hút máu là lượng công kích, chỉ có công kích đủ cao, mới có thể hấp thụ đủ máu để bảo vệ mạng sống, cho nên đối với Minh Giáo công kích không đủ hoặc thủ pháp không được tốt mà nói, kỹ năng hút máu này chỉ là dùng để bán manh...

Có sự phụ ở đây, An Vũ Hàng có thể an tâm mà đánh cờ, cho dù có người công kích cậu, Lạc Hoa Độc Lập cũng sẽ giúp cậu khống chế, để cậu tranh thủ được càng nhiều thời gian hơn. Vài người bên Tà mà nhìn thấy tình huống bên này, cũng chạy đến hỗ trợ, hơn nữa có trị liệu gia nhập, An Vũ Hàng thuận lợi bắt được một lá cờ.

Lúc này cờ ở trung tâm cũng được Tà ma cướp, tình thế vô cùng tốt đẹp. Sau khi cướp được cờ, vài người tới hỗ trợ lại bay vào trung tâm tiếp tục giết người, Lạc Hoa Độc Lập vẫn đứng lại tại chỗ, An Vũ Hàng cũng chẳng chạy vào đám đông làm gì, đi theo sự phụ an tâm tiếp tục canh giữ điểm ra cờ.

Sau đó dùng cùng một phương thức, An Vũ Hàng lấy được thêm một lá cờ, có sự phụ che chở, những người muốn giết cậu căn bản chẳng thể đến gần.

Lần này người của Tà mà cũng tương đối mạnh mẽ, đoạt điểm, đoạt cờ, giết người đều rất dũng mãnh. Cuối cùng, trận chiến trường này lấy Tà ma thắng lợi để chấm dứt.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Rốt cục thắng rồi.

Ra khỏi chiến trường, An Vũ Hàng nhẹ nhàng thở ra, tuy nói lần đầu tiên đánh chiến trường cậu vẫn cảm thấy rất mới mẻ, nhưng cứ thua mãi cũng đích xác khiến cậu cảm thấy chán nản.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Đi giao nhiệm vụ đi, tôi kéo em vào bang hội.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng.

An Vũ Hàng vẫn chưa có bang hội, có đôi khi rất bất tiện. Sau khi giao nhiệm vụ, An Vũ Hàng nhận được một lời mời gia nhập bang hội sự phụ gửi đến. An Vũ Hàng chọn đồng ý.

Hệ thống : Chúc mừng đại hiệp gia nhập bang hội [Đạp Hàn Hành], trong bang hội đã chuẩn bị các loại vật phẩm hằng ngày cần thiết cho đại hiệp, nếu có yêu cầu gì, vui lòng đến chỗ tổng quản bang hội trao đổi.

Bang hội [Tình Thâm Tự Hải]: Hoan nghênh người mới.

Bang hội [Chuế Hoa Linh]: Hoan nghênh +1!

Bang hội [Ba Tiêu Thụ]: Hoan nghênh +2!

...

Bang hội [Phượng Cô Ngâm]: Cảm ơn, mong được mọi người chiếu cố nhiều hơn.

Bang hội [Chúc Duệ]: Hoan nghênh, đây là lần đầu tiên phó bang kéo người vào bang nha.

Bang hội [Lạc Hoa Độc Lập]: Ủ, Phượng Cô Ngâm là đồ đệ của tôi, mới vừa mãn cấp, muốn đánh PVP, mọi người về sau có đánh chiến trường thì hỗ trợ dẫn em ấy một chút.

An Vũ Hàng có chút bất ngờ, không nghĩ tới sư phụ của mình còn là một phó bang chủ. Chẳng qua ngẫm lại cũng phải, với kỹ thuật PVP của sư phụ cậu, chức phó bang này làm cũng xứng đáng.

Bang hội [Tình Thâm Tự Hải]: Cái này dễ thôi. Chúng ta cả một bang PVP, đánh phó bản thì không được, chứ đánh chiến trường cũng không phải đùa.

Bang hội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Phó bang, đội cố định đánh chiến trường trong bang đều đầy rồi, phỏng chừng không có biện pháp dẫn đi cùng được đâu.

Bang hội [Lạc Hoa Độc Lập]: Không sao, nếu có người không tới, có chỗ trống thì giúp đỡ dẫn em ấy một chút, không có vị trí thì để tôi online tự mình dẫn.

Bang hội [Vi Vũ Yến Phi]: Nếu cậu không online thì để tôi dẫn em ấy cho.

Bang hội [Lạc Hoa Độc Lập]: A Yến?! Cậu về từ khi nào?

Bang hội [Vi Vũ Yến Phi]: Vừa trở về. Lúc online nhìn thấy cậu đang đánh chiến trường, không nhận được thông báo hệ thống.

Thành viên bang hội hoặc bạn tốt đăng nhập thường hệ thống đều sẽ có thông báo nho nhỏ. Nhưng chiến trường là server khóa, lại là bản đồ độc lập, hệ thống không thể phân rõ đâu là bạn tốt và người cùng bang hội, cho nên không có biện pháp nhìn thấy thông báo.

Lạc Hoa Độc Lập kéo Vi Vũ Yến Phi vào đội ngũ.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Trở về cũng không thềm nói một tiếng, tôi đi đón cậu.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Một người lớn như tôi còn có thể lạc đường được hay sao?

An Vũ Hàng nhìn bọn họ nói, cảm giác hai người trong hiện thực hẳn là quen biết.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Cậu tự mình trở về, ai có thể yên tâm chứ?

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Trước khi tôi lên máy bay có gọi điện thoại cho cậu ấy rồi.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Được rồi. À, Tiểu Ngâm, còn chưa giới thiệu cho em biết. Vị này chính là tình duyên của sư huynh em, không phải người ngoài.

Tình duyên của sư huynh? An Vũ Hàng ngoài ý muốn mở to hai mắt, cậu chưa từng nghe sư huynh nhắc đến. Chẳng qua nghĩ cũng phải, sư huynh tuy rằng đối với cậu rất tốt, nhưng không đến mức chuyện gì cũng nói cho cậu biết. Nhìn tên Vi Vũ Yến Phi, trong lòng An Vũ Hàng có một tia lên men, rồi lại không nói rõ là vì cái gì...

Áp chế loại cảm giác kỳ quái này, An Vũ Hàng gồ chữ.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Chào chị dâu.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Chào em.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Acc này của Tiểu Ngâm là do một tay Thiên Quyết dẫn dắt đó.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Ừ, cậu ấy có nói với tôi.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Vậy là tốt rồi. Tiểu Ngâm rất ngoan, cậu có rảnh thì dạy em ấy một chút.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Ừ, yên tâm.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vậy cảm ơn chị dâu trước.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Ha ha, em đừng gọi tôi là chị dâu gì đó, tôi nghe không được tự nhiên. Gọi anh đi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Hả?

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Tôi là nam .

An Vũ Hàng kinh ngạc đến mức thiếu chút nữa làm đổ ly cà phê cầm trên tay, đây là có ý gì? Sư huynh là nam, mà tình duyên cũng là nam... Tim An Vũ Hàng đập có chút mất tốc độ, chẳng lẽ sư huynh và cậu là cùng dạng người?

Suy nghĩ một chút, An Vũ Hàng cũng không hỏi nhiều. Bởi vì lý do tính hướng, cậu vẫn luôn sống rất an tĩnh. Nếu sư huynh bọn họ là cùng một dạng người với cậu, vậy bọn họ hẳn cũng sẽ rất chú ý chuyện riêng tư cá nhân. Nếu là chuyện riêng tư, An Vũ Hàng cũng không định hỏi thăm nhiều, dù sao sư huynh sư phụ đối với cậu rất tốt, bọn họ cũng chỉ là bạn bè quen trên internet, so với hiện thực vẫn rất nhiều khác biệt.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Chẳng qua chuyện này em phải giúp tôi giữ bí mật nhé.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng. Kỳ thật anh có thể không cần nói cho tôi biết, ít một người biết liên an toàn hơn một chút.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Độc Lập nói em là người một nhà, nói cho em biết cũng không sao cả. Dù sao về sau sẽ cùng nhau chơi đùa, em cứ gọi tôi là chị dâu mãi, thật lòng tôi cũng không chịu nổi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, tôi nhất định sẽ giữ bí mật, cứ yên tâm.

An Vũ Hàng là một người tuyệt đối giữ được bí mật, cậu mà nói sẽ giữ bí mật, thì cho dù là bạn bè tốt nhất, cũng sẽ không nói thêm một chữ, tựa như bí mật kia chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của cậu vậy...

15. Chương 15: Chuyện Cũ

Hai bên thêm bạn tốt lẫn nhau, Vi Vũ Yến Phi dẫn theo An Vũ Hàng làm hết mấy nhiệm vụ hằng ngày còn lại xong, liền log-out nghỉ ngơi. Lạc Hoa Độc Lập kéo An Vũ Hàng đến bên cạnh, gửi lại phần thức ăn gia súc dành cho thú cưng anh không dùng hết mà An Vũ Hàng gửi cho anh trước đó giao dịch lại cho cậu. Anh dùng thức ăn gia súc mà An Vũ Hàng cho nuôi một con lợn rừng làm thú cưỡi, trong thời gian tới không định nuôi thêm con khác, mấy thứ này để không cũng lãng phí, không bằng để cho An Vũ Hàng dùng.

An Vũ Hàng hiện giờ phải nuôi thú độc, không thể có nửa điểm m qu ua loa, cho nên cũng không cự tuyệt.

Sau khi Lạc Hoa Độc Lập log-out, An Vũ Hàng chọn vào kỹ năng ‘Tự nuôi dưỡng’, thả con cóc của mình vào trong mục thú nuôi, nhấn xác định, chính thức tiến vào giai đoạn nuôi dưỡng nó. Cho cóc ăn đến no, An Vũ Hàng lại chạy vào trong rừng cây nhỏ thu thập cỏ và sâu, để dành sử dụng.

Chờ đến khi Thời Nhiễm muốn đi ngủ, cậu mới dừng việc thu thập lại, rửa mặt chuẩn bị đi ngủ.

Ngày hôm sau vừa hết tiết học, Thời Nhiễm liền đi theo Dịch Tư Húc và Gia Viên trở về phòng ngủ thẳng cấp. Nhìn An Vũ Hàng mãn cấp, bọn họ cũng sốt ruột, dù sao sau khi mãn cấp mới có thể cùng nhau chơi, lúc ấy game mới xem như chân chính bắt đầu.

An Vũ Hàng không theo bọn họ trở về phòng ngủ, mà là đến thư viện đọc sách. Cậu là một người rất thích đọc sách, bất kể là sách gì cậu cũng xem, hơn nữa vừa xem liền không dừng lại được. Chẳng qua xuy sét đến vấn đề kinh tế của bản thân, An Vũ Hàng rất ít khi mua sách về đọc, hơn phân nửa là mượn từ thư viện của trường, lúc được nghỉ liền chạy đến thư viện.

Xem xong một quyển sách, đã là buổi chiều 5h. An Vũ Hàng thu dọn đồ đạc một chút, đứng dậy trả sách lại, rời khỏi thư viện, đi đến căng-tin. Hôm nay cậu có một nhiệm vụ quan trọng —— Mua cơm tối về cho ba tên đang ở trong phòng miệt mài thi đấu cấp kia.

Lúc này sinh viên đang có tiết vẫn chưa tan học, chỉ có những người không có tiết học mới đến đây dùng cơm giờ này. An Vũ Hàng mua 4 hộp cơm xách trở về phòng ngủ. Mới vừa lên tới lầu ba liền nhìn thấy Viên Gia đứng ở bên ngoài gọi điện thoại.

Nhìn thấy An Vũ Hàng mang theo cơm trở về, Viên Gia dùng khẩu hình miệng nói với An Vũ Hàng: “Cám ơn.”

An Vũ Hàng nhẹ cười một chút, không quấy rầy cậu, gõ cửa hai cái, đi vào phòng ngủ của Viên Gia.

Trong phòng chỉ có Dịch Tư Húc, thấy An Vũ Hàng vào cửa, Dịch Tư Húc nhanh chóng mở một trang web lên, che lại giao diện game. An Vũ Hàng thuận tay đóng cửa lại, không phát hiện hành động của cậu.

“Ăn cơm đi, phía trên là hộp của cậu.” An Vũ Hàng đặt hai hộp cơm lên trên bàn Viên Gia, để Dịch Tư Húc tự mình lấy.

“Cám ơn.” Đứng dậy cầm một phần cơm, mở ra nhìn thức ăn một chút, đều là món cậu thích ăn.

An Vũ Hàng dựa vào sở thích của bọn họ mà chọn món ăn, món mặn tương đối nhiều, giá tiền tự nhiên cũng đắt hơn một chút, “Hôm nay vận khí không tệ, lúc tui đến thịt sườn kho tàu mới vừa làm xong.” Bình thường mấy món như thịt như thịt sườn kho tàu, sườn xào chua ngọt, thịt Đông Pha này nọ bán vô cùng nhanh, nếu không tranh thủ thật sự khó mà mua được.

“Làm phiền ông.”

“Khách khí cái gì.” Bình thường cậu cũng không ít lần nhờ Dịch Tư Húc mua cơm giúp mình, “Ông ăn đi, tui về phòng đây.”

“Được.” Dịch Tư Húc tìm dưa, bắt đầu ăn cơm.

An Vũ Hàng mang theo hai hộp cơm còn lại trở về phòng, trong phòng còn một tên Thời Nhiễm đang chờ cơm nữa.

Sau khi An Vũ Hàng rời đi, Dịch Tư Húc tắt trang web, giao diện game lần thứ hai xuất hiện trên màn hình. Mà nhân vật trên màn ảnh không phải là nhân vật Mặc Vương phủ tên La Y của Dịch Tư Húc, mà là một đại nam Đường Môn tên là ‘Dạ Chúc’.

Dạ Chúc đứng trên một tảng đá bóng loáng, trước mặt là một hồ nước trong suốt, phía sau là một bức tường đá, bên trên có khắc ba chữ ‘Vọng Xuyên Lâm’. Tên này bắt nguồn từ câu chuyện tình của một vị NPC, sau đó qua một đoàn thời gian thật dài, nơi này được xem là thánh địa tình ái của . Chẳng qua theo sự gia tăng của bản đồ và câu chuyện của NPC, có rất nhiều nơi so với nơi này càng đẹp hơn, càng đủ sắc thái lãng mạn hơn, cho nên Vọng Xuyên Lâm cũng dần dần bị lãng quên, chỉ có những game thủ chơi game này vào những ngày đầu tiên, mới có thể có kỷ ức đặc biệt đối với nơi này.

Diện tích của Vọng Xuyên Lâm không lớn, nhưng nhìn khắp nơi, cũng chỉ có một mình Dạ Chúc, mà cảnh thật nhìn trang bị trên người Dạ Chúc, sẽ phát hiện bộ đồ này sớm đã bị hệ thống đào thải, là trang bị mà server cũ lưu lại, hiện tại chỉ có thể dùng để làm đẹp vẻ ngoài.

Đây là acc đầu tiên của Dịch Tư Húc, ngay cả An Vũ Hàng và Thời Nhiễm cũng không biết. Nhìn thấy hộp thư bị báo đầy, Dịch Tư Húc tìm được vị trí của NPC nhận thư trên bản đồ. Hơn một trăm bức thư, toàn bộ đều gửi đến từ cùng một người —— Cẩm Sát.

Thư tín không gửi kèm đồ vật sẽ không bị hệ thống thu về, Dịch Tư Húc từ lá thư đầu tiên, bắt đầu chậm rãi lật xem.

“Cậu còn tức giận sao? Tôi không phải cố ý lừa cậu, có thể tha thứ cho tôi không?”

“Cậu có thể không để ý đến tôi, nhưng tôi hy vọng cậu có thể tiếp tục chơi game.”

“Tôi biết sai rồi, nếu cậu không muốn nhìn thấy tôi, tôi có thể giả vờ như không quen biết cậu. Trở về có được không?”

...

“Đã một tháng rồi, cậu còn chưa nguôi giận sao? Tôi vẫn luôn chờ cậu.”

...

“Đã ba tháng rồi, tôi rất nhớ cậu. Trở về đi, tôi chờ cậu.”

...

“Nửa năm rồi, cậu có khỏe không? Tôi vẫn luôn tin tưởng cậu sẽ trở lại, cậu sẽ trở lại, đúng không?”

...

“Đảo mắt mà cậu đã biết mất một năm rồi, có lẽ một năm này đối với cậu mà nói chỉ là giấy lát lướt qua, nhưng với tôi mà nói, mỗi lần online đều là một loại giày vò. Tôi biết hết thảy mọi chuyện đều là lỗi của tôi, tôi không nên giấu diếm chuyện tôi là nam, tôi vẫn luôn muốn giáp mặt nói với cậu một tiếng thực xin lỗi, nhưng lại nghĩ cậu hẳn là không muốn gặp lại tôi. Cảm giác chờ đợi một người thật sự rất khó chịu, cậu có biết không? Tuy rằng mỗi ngày tôi đều ảo tưởng bản thân vừa online là có thể nhìn thấy avatar của cậu sáng lên, nhưng thật sự lại là mỗi ngày của tôi đều vượt qua trong thất vọng. Tôi đột nhiên ý thức được, cậu thật sự sẽ không trở về, thời gian chờ đợi có dài hơn nữa cũng vô pháp vặn hỏi mọi chuyện. Cho nên tôi cũng muốn A. Nhân vật này đứng ở nơi cậu đã log-out, khiến cho Cẩm Sát và Dạ Chúc cùng biến mất hoàn toàn trong game đi. Tôi không cầu mong cậu tha thứ, nhưng tôi thật lòng muốn nói một câu thực xin lỗi với cậu. Tạm biệt, Dạ Chúc.”

Nhìn thư mà Cẩm Sát gửi tới trong suốt một năm mình A, trong lòng Dịch Tư Húc thực không rõ tư vị gì. Cậu đã từng oán trách Cẩm Sát, cũng từng hận anh lừa gạt tình cảm của mình. Nhưng thời gian đã qua lâu như vậy, loại oán giận này đã sớm tan thành mây khói, còn lại có lẽ chỉ là một chút chua xót nói không thành lời mà thôi.

Lúc trước khi Thời Nhiễm nói đến server Hoán Khê Sa chơi, kỳ thật Dịch Tư Húc còn có chút do dự, nhưng cuối cùng cậu vẫn đến. Còn dẫn nhập vào acc mà cậu đã cố gắng quên đi. Nhìn xong những bức thư đó, biết Cẩm Sát A, cậu một chút cũng không cảm thấy vui vẻ, ngược lại có chút đau lòng khó chịu... Bỏ qua vấn đề giới tính, Cẩm Sát đối với cậu thật sự rất tốt, chẳng qua cậu lúc trước niên thiếu khí thịnh, hoàn toàn không thể chấp nhận việc Cẩm Sát giấu diếm, liền nói một ít lời rất khó nghe, cũng phủ định toàn Cẩm Sát...

Mật tán gẫu [Cẩm Sát]: Chính chủ sao?

Nhìn thấy tên Cẩm Sát, Dịch Tư Húc sửng sốt một chút, không ngờ đã qua thời gian dài như vậy, còn có người quen nhớ rõ mình.

Mật tán gẫu [Dạ Chúc]: Phải.

Mật tán gẫu [Cẩm Sát]: Đại ca, anh chịu trở về rồi?!

Mật tán gẫu [Dạ Chúc]: Ừ, vào nhìn xem một chút. Cậu gần đây thế nào?

Cái cậu Cẩm Sát là người mà cậu quen biết khi đi dã ngoại giết người, là một người vô cùng nhiệt tình, sau đó lại vào bang hội của Dịch Tư Húc bọn họ, không có việc gì liền đi theo cậu lăn lộn đánh dã ngoại.

Mật tán gẫu [Cẩm Sát]: Tui rất khỏe. Anh thế nào?

Mật tán gẫu [Dạ Chúc]: Tôi cũng rất khỏe.

Mật tán gẫu [Cẩm Sát]: Đại ca là muốn chơi game trở lại sao?

Mật tán gẫu [Dạ Chúc]: Còn đang suy xét.

Địch Tư Húc cũng không định nói cho cậu ta biết việc mình đã tạo acc mới, Cơm Chiên Trứng làm người tuy rằng không tệ, nhưng thời gian quá lâu không liên hệ, ít nhiều sẽ cảm thấy có chút xa lạ. Dù sao cậu cũng đã chơi trở lại, về sau hẳn sẽ có cơ hội nói.

Mật tán gẫu [Cơm Chiên Trứng]: Đại ca, anh còn tức giận sao?

Lúc ấy chuyện của cậu và Cầm Sắt vẫn có không ít người chơi khác và bạn bè trong game biết đến.

Mật tán gẫu [Dạ Chúc]: Đã qua lâu như vậy rồi, không có gì để giận cả.

Do dự một chút, Địch Tư Húc lại đánh một hàng chữ.

Mật tán gẫu [Dạ Chúc]: Cầm Sắt vẫn luôn không online lại sao?

Mật tán gẫu [Cơm Chiên Trứng]: Ừ, sau khi anh A khoảng 1 năm, anh ấy cũng A. Tui vẫn luôn không nhìn thấy acc của Cầm Sắt log-in. Chẳng qua...

Mật tán gẫu [Dạ Chúc]: Cái gì?

Mật tán gẫu [Cơm Chiên Trứng]: Tui nghe người ta nói khoảng nửa năm trước anh ấy lại trở vào game tạo acc mới, bắt đầu chơi lại lần nữa. Nhưng không biết có phải thật vậy hay không, tui cũng không đi kiểm chứng.

Cơm Chiên Trứng tuy rằng nhiệt tình, nhưng cũng không nhiều chuyện, không thích xen vào chuyện của người khác.

Mật tán gẫu [Dạ Chúc]: Cậu có biết acc mới của anh ấy tên gì không?

Mật tán gẫu [Cơm Chiên Trứng]: Đại ca à, anh không phải là muốn theo đuổi giết anh ấy chứ?

Mật tán gẫu [Dạ Chúc]: Không có đâu.

Mật tán gẫu [Cơm Chiên Trứng]: Vậy là tốt rồi. Acc mới của anh ấy hình như tên là ‘Vi Vũ Yến Phi’.

Mật tán gẫu [Dạ Chúc]: Được, tôi nhớ kỹ, cảm ơn cậu.

Mật tán gẫu [Cơm Chiên Trứng]: Đừng khách sáo. Đại ca nếu trở về, nhớ phải tìm tui chơi đó nha.

Mật tán gẫu [Dạ Chúc]: Được, nhất định.

Mật tán gẫu [Cơm Chiên Trứng]: Đại ca, tui với mấy người trong bang đi đánh chiến trường, anh làm gì thì làm nhé.

Mật tán gẫu [Dạ Chúc]: Ừ, đi đi.

Địch Tư Húc ghi nhớ ID mới của Cầm Sắt, sau đó log-out acc Dạ Chúc. Kỳ thật nếu có cơ hội, cậu cũng muốn nói một tiếng ‘Thực xin lỗi’ với Cầm Sắt, tuy rằng Cầm Sắt tổn thương cậu, nhưng cậu đồng thời cũng tổn thương Cầm Sắt. Lúc trước cậu ở trước mặt nhiều người như vậy mắng Cầm Sắt, mắng anh ấy đê tiện, mắng anh ấy thiếu bị trai đè, mắng anh ấy ghê tởm biến thái, mắng anh là gay... Bây giờ nghĩ lại đích thật cũng quá đáng.

Sau khi cơm nước xong, An Vũ Hàng cũng vào game, trước cho con cóc của mình ăn no, sau đó lại gọi nó ra, dùng Tiêu Vi cầm đàn cho nó nghe một khúc, để nó đạt được một Buff ‘Nung đúc tình cảm’, khỏe mạnh trưởng thành.

Làm xong mấy thứ này, sư phụ cậu cũng online.

An Vũ Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện quan trọng, lập tức chat mật qua.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư phụ, có thể cho sư tử của anh và con của tôi cùng nhau sinh một con sư tử con được không?

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Em cũng bắt được một con? Màu gì?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Màu trắng. Sư huynh giúp tôi bắt, tôi muốn phối một con cho anh ấy.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Em phối với con của tôi hơn phân nửa chỉ có thể sinh ra màu đốm nhỉ? Không đẹp chút nào. Đi tìm Yến Phi ấy, cậu ấy có một con màu nâu, hẳn là có thể hợp thành con màu nâu chân trắng

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Yến ca cũng có à?

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Đúng vậy, sư huynh của em tốn rất nhiều thời gian mới bắt được một con cho cậu ấy.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: À.

Trong lòng An Vũ Hàng đột nhiên có chút mất mát, sư huynh tuy rằng nhân nhượng cậu, nhưng so sánh với Yên ca, vẫn kém hơn không chỉ một cấp bậc.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Đợi lát nữa Yến Phi online, em nói với cậu ấy, cậu ấy sẽ không từ chối đâu.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được, tôi biết rồi.

Hai người bên này vừa mới nói xong, Vi Vũ Yến Phi liền log-in.

Lạc Hoa Độc Lập tổ đội An Vũ và Vi Vũ Yến Phi, nói chuyện An Vũ Hàng muốn phối một con sư tử con. Vi Vũ Yến Phi vui vẻ đồng ý, nói một chút nữa sẽ cùng An Vũ Hàng đi kiếm chút thịt vụn, thuận tiện nuôi sư tử con.

Mật tán gẫu [La Y]: Vũ Hàng, đến Tuyết Sơn đỉnh giúp tui chút việc, bên này quái tinh anh có chút khó đánh.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được, đến liền.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư phụ, tôi lui đội trước, giúp bạn làm nhiệm vụ.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Nhiệm vụ gì? Cần hỗ trợ không?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Hẳn là nhiệm vụ đánh Cuồng Ma trên Tuyết Sơn đỉnh.

Nhiệm vụ này người đã từng thăng cấp đều biết, quả thực biến thái. Quái tinh anh công kích rất cao, acc nhỏ máu mỏng căn bản chịu không nổi. Phải nhờ acc mãn cấp máu dày công cao giúp đỡ mới có thể đánh được. Kỳ thật nhiệm vụ này có thể không cần làm, nhưng kinh nghiệm nhận được thật sự rất hấp dẫn, cho nên game thủ có năng lực vẫn sẽ muốn làm một chút.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Bảo cậu ấy vào đội đi, tôi giúp hai đứa đánh. Em vừa mới tốt nghiệp, DPS không đủ, đánh Boss này rất chậm, Boss đầu đánh chưa xong, Boss thứ hai đã kích hoạt rồi thì hai đứa liền gặm bùn.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, vậy cảm ơn sư phụ.

Lạc Hoa Độc Lập giao chức đội trưởng cho An Vũ Hàng, sau khi bọn An Vũ Hàng và Dịch Tư Húc giải thích tình huống, tổ ba người liền tiến vào.

Sau khi vào đội, Dịch Tư Húc liếc mắt một cái liền thấy được cái tên ‘Vi Vũ Yến Phi’, trái tim nhất thời khẩn trương một chút. Vốn dĩ cậu cũng không định ngay lập tức đi tìm Cẩm Sát, lại không ngờ rằng sẽ gặp lại Cẩm Sát như vậy... Ngoài ý muốn, có buồn bã, cò có một chút may mắn và mê mang...

Đồng Đồng: Chương này viết một chút chuyện cũ của CP phụ.

CP phụ: Dịch Tư Húc (La Y & Dạ Chức) X Thư Văn Ngạn (Vi Vũ Yến Phi & Cẩm Sát), niên hạ, 1vs1, HE.

Mong các bạn ủng hộ nhiều hơn.

Giải thích thêm một chút: AKF (Away from keyboard, ở trên bạn Cỏ đã có giải thích rồi), viết tắt là A, có nghĩa là thời gian dài hoặc vĩnh viễn không chơi game nữa. (Trái ngược với nó là ‘Come back’, ý chỉ trở lại chơi game tiếp).

16. Chương 16: Hoa Hồng

Sau khi tổ độ, An Vũ Hàng, Lạc Hoa Độc Lập và Vi Vũ Yến Phi trực tiếp bay đến chỗ bọn Địch Tư Húc tập hợp. Khi người đã đến đông đủ, Thời Nhiệm chọn đối thoại với NPC, sau đó kích hoạt từng Boss Cuồng Ma, thời gian cách nhau chỉ có 20 giây. Có trị liệu Tiêu Dao như Vi Vũ Yến Phi ở đây, an toàn sinh mạng của mọi người vẫn rất được bảo đảm.

Cuồng Ma thứ nhất chậm rãi tiến lên, Lạc Hoa Độc Lập trực tiếp dùng vũ lực áp chế, An Vũ Hàng cũng thả bạch xà của mình ra hỗ trợ. Về phần bọn Địch Tư Húc không cần động thủ, khi nào Cuồng Ma ngã xuống cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn. Dù sao bọn họ còn chưa mãn cấp, với chút DPS này, không cần tính vào cũng được.

Acc đại nữ Tiêu Dao của Vi Vũ Yến Phi duyên dáng yêu kiều đứng phía sau Lạc Hoa Độc Lập, Bạch Ngọc tiêu đặt ở bên môi, thổi ra nhạc khúc trong suốt thanh nhã, hiệu ứng màu trắng ấm áp từ đầu ngón tay cô chảy ra, bảo phủ xung quanh Lạc Hoa Độc Lập và Phượng Cô Ngâm.

Sư phụ nhà mình công kích cao, kỹ thuật lại tốt, gần như không cần An Vũ Hàng hỗ trợ cái gì, liền đánh ngã Boss Cuồng Ma thứ nhất. Vi Vũ Yến Phi bơm máu cũng rất hiệu quả, Cuồng Ma công kích không thấp, nhưng Vi Vũ Yến Phi vẫn có thể bảo trì thanh máu của Lạc Hoa Độc Lập trên mức 90%. Thủ pháp và ý thức này, An Vũ Hàng cảm thấy cho dù có đưa acc Bách Dược môn của mình đến đây, cũng không buff được đến trình độ này.

Mật tán gẫu [La Y]: Trong hai người này ai là sư phụ ông?

Địch Tư Húc suy xét một chút, cảm thấy mình không thể trực tiếp hỏi về chuyện của Vi Vũ Yến Phi, chỉ có thể nghĩ cách hỏi vòng vo như vậy.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Lạc Hoa Độc Lập.

Đám Địch Tư Húc chỉ mới gặp sư huynh của cậu, chưa từng gặp sư phụ. Cho nên Địch Tư Húc có hỏi như vậy, An Vũ Hàng cũng không nghĩ nhiều.

Mật tán gẫu [La Y]: Vậy Vi Vũ Yến Phi là ai?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: À, là tình duyên của sư huynh tui.

Khi nhìn thấy lời An Vũ Hàng nói, ấn đường của Địch Tư Húc nhíu lại một chút, trong lòng cũng có chút khó chịu, có loại cảm giác đồ của mình bị người ta đoạt mất, rất khó chịu, cũng có ủy khuất...

Mật tán gẫu [La Y]: Trước đó không nghe ông nói.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư phụ tui nói, Vi Vũ Yến Phi cũng không phủ nhận.

An Vũ Hàng gõ chữ thật cân nhắc, cậu nếu đã đáp ứng Vi Vũ Yến Phi phải giữ bí mật chuyện giới tính của anh, dĩ nhiên không thể lộ ra sơ hở.

Mật tán gẫu [La Y]: À.

Lạc Hoa Độc Lập và Vi Vũ Yến Phi phối hợp ăn ý, rất nhanh sáu Boss Cuồng Ma đã đánh xong. Sau khi ba người giao nhiệm vụ, lập tức trực tiếp thăng một cấp.

Tiểu đội [Ưc Tương Tư]: Cảm ơn hai người.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Đừng khách khí.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Bạn của Tiểu Ngâm cũng không phải người ngoài, về sau mọi người có nhiệm vụ gì không làm được có thể gọi tôi.

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Vậy làm phiền anh.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Đừng khách khí.

Tiểu đội [Ưc Tương Tư]: Hai người là đặt tên cặp đúng không? Xuất phát từ bài thơ của Yên Kỷ Đạo.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Nhìn ra được?

Tiểu đội [Ưc Tương Tư]: Lạc hoa nhân độc lập, vi vũ yến song phi.

Thời Nhiễm rất thích thơ Tống, nhìn đến tên bọn họ rất tự nhiên mà nghĩ đến câu thơ này. An Vũ Hàng không ngờ tên sư phụ và Yên ca cứ nhiên lại có từ đây, hơi có chút ngoài ý muốn. Dù sao Yên ca và sư huynh là tình duyên, mà lại có tên tình nhân với sư phụ chung quy vẫn cảm thấy có chút kỳ quái. Chẳng qua sư huynh cũng không nói gì, hẳn là anh ấy cũng không quá để ý.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Ủ. Lười nghĩ tên, lúc A Yến đọc sách nhìn thấy câu này, chúng tôi liền dung.

Tiểu đội [Ưc Tương Tư]: Rất hay.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Ừm, mấu chốt là dễ nhớ.

Tiểu đội [Ưc Tương Tư]: Chính xác.

Tán gẫu về tên tuổi xong, Lạc Hoa Độc Lập hỏi An Vũ Hàng cùng đi làm hằng ngày, An Vũ Hàng đồng ý. Có sư phụ và Yên ca dẫn theo, An Vũ Hàng cảm thấy chiến trường hôm nay hẳn sẽ đánh rất nhẹ nhàng.

Tiểu đội [La Y]: Chờ một chút.

Ba người vừa muốn lui đội, đã bị Dịch Tư Húc gọi lại.

Tiểu đội [La Y]: Vi Vũ Yến Phi, anh có thu đồ đệ đệ không?

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Có chứ. Bất quá tôi là trị liệu, không thể dẫn cậu đi đánh quái được.

Tiểu đội [La Y]: Không sao. Dù sao tôi vẫn chưa có sư phụ, bá anh cũng vừa lúc có thể nhận phần thưởng sư đồ.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Được.

Dịch Tư Húc lập tức gửi yêu cầu bá sư, Vi Vũ Yến Phi trực tiếp nhấn đồng ý, hai người liền xác định quan hệ sư đồ trên danh nghĩa.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Tiểu tử cậu thật tinh mắt, A Yến cũng không dễ nhận đồ đệ đâu.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Tôi lại không thể dẫn người ta đi thăng cấp, nhận đồ đệ cũng là lãng phí.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Không thể nói như vậy, sau khi mãn cấp đi theo một acc trị liệu còn hữu dụng hơn cả DPS.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Đó cũng là chuyện sau khi mãn cấp.

Bảo La Ý có gì thì tìm anh, Vi Vũ Yến Phi liền lui đội, đi theo Lạc Hoa Độc Lập và An Vũ Hàng đi làm nhiệm vụ hằng ngày.

Dịch Tư Húc cũng không chủ động gửi mật tán gẫu qua bắt chuyện, mà tiếp tục cùng Thời Nhiễm, Viên Gia cùng nhau đi thăng cấp. Chuyện với Vi Vũ Yến Phi, cậu cảm thấy bản thân cần phải suy nghĩ cẩn thận lại đã. Việc bá sư mặc dù là cậu chủ động đề xuất, nhưng về sau phải làm như thế nào cậu vẫn chưa nghĩ ra. Có lẽ có một ngày cậu sẽ nói cho Vi Vũ Yến Phi chuyện cậu là Dạ Chúc, cũng có lẽ cậu sẽ A game, vĩnh viễn không cho Vi Vũ Yến Phi biết cậu đã từng trở lại...

Có Vi Vũ Yến Phi gia nhập, đánh chiến trường phá lệ thoải mái. An Vũ Hàng từ đầu đến cuối không hề chạy loạn, chỉ đi theo sư phụ và Yên ca canh giữ một điểm duy nhất. Có người phe Chính nghĩa đi tới, sư phụ sẽ phụ trách đánh, Yên ca sẽ bơm máu cho bọn họ, An Vũ Hàng phụ trách đánh cờ. Từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc không để cho người của Chính nghĩa đến gần được điểm này để cướp cờ. Mà An Vũ Hàng cũng thu hoạch được ‘đầu người’ đầu tiên của mình tính từ lúc bắt đầu chơi game lại đến nay, khi mấy chữ

‘đánh chết đối thủ’ thật to màu đỏ tươi xuất hiện trên màn hình, An Vũ Hàng đột nhiên cảm thấy bị đánh bao nhiêu lần cũng đáng giá.

Hoàn thành nhiệm vụ đánh thắng chiến trường, An Vũ Hàng đi đến bên cạnh Vi Vũ Yến Phi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Giờ Yến ca có rảnh không? Chúng ta đi phối sư tử một chút đi.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Tiểu Ngâm, em là con gái phải rụt rè một chút.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: ...

Cậu chẳng qua là muốn phối sư tử thôi mà, đâu phải phối người đâu, chỗ nào không rụt rè?

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Đừng để ý đến cậu ấy.

Nói xong, Vi Vũ Yến Phi liền thả sư tử xám của mình ra. An Vũ Hàng cũng triệu hồi sư tử trắng của mình, thân là đồng loại, hai con sư tử vừa gặp mặt nhau liền lăn lộn cùng một chỗ, vừa như thân mật, lại vừa như đang đánh nhau...

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Em nuôi hay tôi nuôi?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Để tôi nuôi cho. Ở chỗ tôi vừa lúc có thức ăn gia súc.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Được.

An Vũ Hàng tiến liền chọn vào sư tử trắng của mình, lựa chọn ‘Tìm bạn lữ’, sư tử trắng không dây dưa với sư tử xám nữa, thành thành thật thật chạy đến bên cạnh chân của Phượng Cô Ngâm. An Vũ Hàng lại chọn vào sư tử xám của Vi Vũ Yến Phi, chọn ‘Xác định bạn lữ’. Sau đó bên phía Vi Vũ Yến Phi liền nhảy ra một khung đối thoại, hỏi ý kiến có đồng ý cho sư tử của mình trở thành bạn lữ với sư tử trắng của Phượng Cô Ngâm, cùng nhau dựng dựng sư tử con hay không?

Sau khi Vi Vũ Yến Phi chọn đồng ý, An Vũ Hàng là phía khởi xướng, đạt được một khung nuôi dưỡng mới, trong khung là hình cái đầu của một chú sư tử con, phía sau là tình huống nuôi dưỡng và khung đựng thức ăn. An Vũ Hàng nhanh chóng dùng thịt vụn trong túi đựng cho sư tử con, để cho nó nhanh chóng lớn lên.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được rồi, cảm ơn Yến ca.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Chuyện nên làm. Em nuôi dưỡng cẩn thận.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng.

Sau đó An Vũ Hàng lại cùng sư phụ và Yến ca làm hết những nhiệm vụ hằng ngày không tính quá khó còn lại, liền lần lượt nghỉ ngơi. Trước khi log-out, An Vũ Hàng cũng không quên cho con cóc của mình ăn no, tâm tình cũng tốt nên dùng Tiêu Vĩ cầm đàn cho nó nghe một lần, hy vọng nó có thể trưởng thành nhanh một chút.

Thứ sáu, An Vũ Hàng giống như ngày thường mà đến quán cà phê làm thêm. Thời tiết càng ngày càng lạnh, nhưng trong tiệm lại bốn mùa như xuân. Thời tiết như vậy, rất nhiều người đều muốn mua một ly đồ uống nóng, tìm một nơi ấm áp yên tĩnh một chút tán gẫu, vượt qua buổi chiều này. Quán cà phê dĩ nhiên là một lựa chọn tốt, cho nên cho dù là thời gian làm việc, khách trong tiệm cũng nhiều hơn so với bình thường.

An Vũ Hàng từ lúc bước vào khu pha chế liền không rảnh rỗi, mãi đến khi hết giờ cao điểm mới miễn cưỡng tranh thủ được chút thời gian uống ly nước.

“Xin hỏi ngài là An Vũ Hàng tiên sinh phải không?”

An Vũ Hàng nghe tiếng nói liền ngẩng đầu lên, một người đàn ông hơn 30 tuổi đứng trước quầy lịch sự hỏi.

“Phải, ngài là... ?” An Vũ Hàng không nhận ra người này, người đàn ông này tuy rằng mặc một thân tây trang phù hợp, nhưng nhìn chất vải và kiểu dáng may, đều không giống loại đồ vật quý giá gì.

“Chào ngài, thiếu gia của chúng tôi mời ngài ra ngoài một chút, cậu ấy ở ngoài cửa tiệm chờ ngài.

“Thiếu gia của anh là ai?” An Vũ Hàng hơi hơi nhíu mày.

Người đàn ông chỉ chỉ ra cửa, chỉ thấy ở đó có một chiếc xe màu đen đang đậu, bên cạnh xe có một người đàn ông mặc quần áo hờn nhàn, người này An Vũ Hàng cảm thấy có chút quen mặt, suy nghĩ nửa ngày mới nhớ ra người này chính là người đàn ông lần trước cùng Tiết Dập đến uống cà phê.

Hiện tại trong tiệm không bận lắm, Tiểu Phóng liền nói với An Vũ Hàng: “Cậu đi đi, chỗ này để tôi trông là được.”

An Vũ Hàng hơi hơi gật đầu, rời khỏi khu pha chế.

Thấy An Vũ Hàng đi ra, người đàn ông lộ ra nụ cười ôn hòa, nói: “Còn nhớ tôi không?”

“Vâng, là bạn của Dập ca.”

Nói thật, người đàn ông này lớn lên không tệ, nhã nhặn suất khí, nhưng An Vũ Hàng cứ cảm thấy trong ánh mắt hẹp dài của anh ta có chút cảm xúc khiến người ta nhìn không hiểu, lại khiến cho cậu cảm thấy rất nguy hiểm.

“Tôi họ Kha, tên Kha Tuấn Hân.” Kha Tuấn Hân tự giới thiệu.

“Chào ngài, Kha tiên sinh, xin hỏi ngài có chuyện gì?” An Vũ Hàng cảm thấy bản thân chỉ gặp mặt anh ta một lần, theo lý thuyết hẳn không có gì liên hệ mới đúng. Hơn nữa lúc ấy cậu cũng không cảm thấy vị Kha tiên sinh này đối với cậu có bao nhiêu hảo hữu.

Kha Tuấn Hân mở cửa sau xe, từ bên trong ôm ra một bó hoa hồng đỏ tươi thật to, nói: “Tặng cho em.”

An Vũ Hàng nhất thời có chút không rõ, đây là muốn chơi trò gì?

“Lần trước nhìn thấy em, tôi liền thích em. Hy vọng em có thể cho tôi một cơ hội, chúng ta kết giao thử xem.” Kha Tuấn Hân đưa bó hoa đến trước mặt An Vũ Hàng nói.

Ban ngày ban mặt mà một người đàn ông tặng hoa cho một người đàn ông khác, thật sự rất gây chú ý, có rất nhiều người đi ngang qua đều không khỏi nhìn lại mấy lần, cũng có người khe khẽ bàn luận.

Biết ý đồ của đối phương khi đến tìm mình, An Vũ Hàng nhíu chặt mày, nghiêm túc nói: “Kha tiên sinh, chúng ta không cùng một loại người.”

Cậu là gay không sai, nhưng cậu đối với vị công tử tên Kha Tuấn Hân này một chút cảm giác cũng không có, nói gì đến chuyện kết giao? Hơn nữa cậu cũng không có ý định tuyên bố với bên ngoài tính hướng của mình, Kha Tuấn Hân hành động trắng trợn như vậy, An Vũ Hàng trốn còn không kịp, làm sao có thể thừa nhận mình là đồng loại của anh ta.

Nghe được lời này của cậu, Kha Tuấn Hân nghiêng người tiến đến bên tai An Vũ Hàng, nhỏ giọng nói: “Tôi nhìn người rất chuẩn, tôi nói em là gay, em khẳng định là gay. Cho dù em thật sự không phải, tôi cũng có thể bẻ cong em.”

An Vũ Hàng lui về phía sau một bước, lạnh mặt nói: “Kha tiên sinh thỉnh tự trọng.”

Kha Tuấn Hân cười, nói: “Tôi đương nhiên tự trọng, cũng tôn trọng em, nếu không tôi sẽ không chạy đến đây.”

An Vũ Hàng không nói chuyện, sắc mặt không tốt lắm.

Kha Tuấn Hân không thềm để ý nói tiếp: “Hoa này nếu em không nhận, tôi sẽ đưa vào trong tiệm.” Nói xong, Kha Tuấn Hân liền muốn đi vào trong tiệm.

An Vũ Hàng một phen giữ chặt tay áo anh ta, âm thanh lạnh lùng nói: “Anh đừng quá đáng.”

Ý cười của Kha Tuấn Hân sâu hơn, tựa hồ cũng không muốn chọc An Vũ Hàng nóng nảy, “Vây thì nhận đi.”

An Vũ Hàng nhìn bó hoa anh ta đưa tới, không tiếp nhận mà chỉ nói: “Kha tiên sinh, cho dù anh là muốn đùa dai hay thật sự muốn tìm người yêu, tôi cũng không phải người thích hợp để lựa chọn. Tôi đối với anh không có hứng thú, cũng mong anh đừng quấy rầy tôi. Nếu biến thành quá khó coi, Kha tiên sinh hẳn là sẽ càng phiền toái hơn tôi.”

Chỉ nhìn chiếc xe mà Kha Tuấn Hân đi cũng biết anh ta có chút của cải, hơn nữa người đàn ông khi này còn gọi Kha Tuấn Hân là “Thiếu gia”, hẳn là cũng loại phú nhị đại. Người như thế mặc dù có tiêu tiền phóng khoáng, nhưng hơn phân nửa vẫn thực chú trọng thanh danh.

“Tôi cũng không phải loại người chỉ biết nói miệng, về phần người khác có quan tâm hay không, không liên quan với tôi.” Kha Tuấn Hân nhìn vào mắt An Vũ Hàng, nói: “Tôi có thể cho em thời gian suy nghĩ, nhưng em cũng phải cho tôi cơ hội để theo đuổi em chứ?”

“Anh vẫn đừng nên lãng phí thời gian.” An Vũ Hàng cảm thấy thái độ nói chuyện của Kha Tuấn Hân căn bản là đang bố thí, mà không phải là thương lượng.

“Cái khác tôi không có, chẳng qua có nhiều thời gian mà thôi.” Đang nói, di động của Kha Tuấn Hân vang lên, anh ta không nghe, chỉ là nhét hoa vào trong tay An Vũ Hàng, nói: “Em nhận họa đi, tôi còn có việc, đi trước. Có rảnh lại đến tìm em.”

An Vũ Hàng còn chưa kịp nói ‘Đừng đến nữa’, Kha Tuấn Hân đã lên xe. Người đàn ông khi này vào trong tiệm mời cậu ra ngoài đã sớm ngồi vào ghế lái, sau khi Kha Tuấn Hân lên xe, liền trực tiếp lái xe rời đi.

An Vũ Hàng nhìn bó hoa trong tay, sắc màu đỏ tươi khiến cậu cảm thấy đặc biệt chói mắt. Đi đến chỗ thùng rác cách cửa tiệm không xa, An Vũ Hàng trực tiếp ném bó hoa vào, sau đó vỗ vỗ tay, không hề quay đầu lại mà đi thẳng vào trong tiệm.

Tiểu Phóng và Nhã Duyệt xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong tiệm nhìn thấy hành động của An Vũ Hàng, biết cậu không quá vui vẻ, cho nên cũng không ai dám hỏi nhiều.

Sau khi trở về ký túc xá, tâm tình của An Vũ Hàng vẫn không tốt lên được, nhưng lại không hề đề cập với Thời Nhiễm về chuyện này. Sư phụ và Vi Vũ Yến Phi sau khi log-in liền dẫn cậu đi đánh chiến trường, bởi vì tâm tình không tốt, An Vũ Hàng lúc này cũng không đứng ở phía sau giữ cờ nữa, mà chạy lên cùng sư phụ giết người, có Vi Vũ Yến Phi ở đó, cậu không cần lo lắng về vấn đề máu của mình.

Sau khi thành công thu hoạch được vài đầu người, tâm tình An Vũ Hàng cuối cùng cũng tốt hơn một chút. Trong lòng cậu nghĩ, coi như mình gặp phải một tên bệnh thần kinh đi, cậu một người bình thường không nên so đo với người điên làm gì...

17. Chương 17: Lôi Đài

Thứ bảy, sau khi làm thêm về đăng nhập vào game, An Vũ Hàng cũng không có chuyện gì để làm. Nhiệm vụ hằng ngày thì chờ sư phụ online rồi làm cùng, cậu thật sự không muốn một lần nữa trải qua chuyện đánh chiến trường không có lấy một trận thắng. Cầm cái xủng nhỏ đi vào trong rừng lấy sâu, thịt vụn, mấy thứ này cậu phải chuẩn bị nhiều một chút, chờ sau khi cóc và sư tử nuôi xong, cậu còn phải nuôi mấy thứ thú độc khác, những thứ này đều có thể dùng được.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Đang làm gì ?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Yến ca, tôi đang lấy sâu.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Tôi dẫn em đi đánh lôi đài 2V2 nhé.

An Vũ Hàng có chút ngoài ý muốn, không ngờ Vi Vũ Yến Phi cứ nhiên chủ động đề xuất chuyện dẫn cậu đi đánh lôi đài.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được sao? Có thể gây thêm phiền toái cho anh hay không?

Bản thân ở trình độ nào, An Vũ Hàng vẫn rất rõ ràng

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Không sao. Hiện tại tôi cũng không có nhu cầu thăng cấp, bình thường cũng chỉ cùng sư phụ em đi đánh một chút, kiếm chút điểm danh vọng thôi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được, cảm ơn Yến ca trước nhé.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Đừng khách khí.

An Vũ Hàng thu hồi xềng, tổ đội với Vi Vũ Yến Phi. Vi Vũ Yến Phi rời khỏi đội lôi đài 2V2 với Lạc Hoa Độc Lập, tạo một đội mới, thêm An Vũ Hàng vào.

An Vũ Hàng nhìn đẳng cấp lôi đài của Vi Vũ Yến Phi, đã là cấp 12. Lôi đài của chia làm 2V2, 4V4, 6V6 và 8V8, đẳng cấp cao nhất của mỗi loại lôi đài đều là 12 cấp, đẳng cấp được tính toán dựa vào điểm lôi đài, chỉ cần đánh có điểm, cho dù sau đó không đánh lôi đài nữa hoặc là tạo tổ mới reset lại điểm lôi đài, đẳng cấp vẫn sẽ bảo trì không thay đổi. Cho nên mặc dù Vi Vũ Yến Phi và An Vũ Hàng tạo tổ mới bắt đầu đánh lại từ đầu, nhưng đẳng cấp của anh vẫn là cấp 12 như trước.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Kiểm tra trang bị và phụ kiện của em một chút đi, nếu không thành vấn đề thì tôi đi xếp hàng.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được, anh đi xếp hàng đi.

Thực nhanh, hệ thống liền gợi ý hai người gia nhập vào hàng ngũ xếp hàng tham gia thi đấu lôi đài dành cho đội hai người. Vài giây sau, hai người đã bị truyền tống vào bản đồ. Đánh lôi đài có tổng cộng 10 loại bản đồ, mỗi bản đồ đều là ngẫu nhiên xuất hiện, có lợi cũng có hại.

Bản đồ trận lôi đài đầu tiên của hai người là bãi phi lao, tổng thể bản đồ này xem như bằng phẳng, chỉ có mấy cây thông lá kim thấp bé, có thể dùng để cản trở thị giác, nhưng Độc Tiên giáo là chức nghiệp di chuyển nhanh, cho nên đối phương có gây cản trở thị giác hay không đối với An Vũ Hàng mà nói, ảnh hưởng cũng không lớn.

Đối diện là song song DPS Đường Môn và Cái Bang, dưới loại tình huống này Vi Vũ Yến Phi so với An Vũ Hàng càng nguy hiểm hơn, rất nhiều tổ hợp hai DPS đều sẽ trực tiếp đánh trị liệu đầu tiên, trị liệu mà ngủm, bọn họ mới có cơ hội giết chức nghiệp công kích còn lại. Nếu trị liệu vẫn liên tục thêm máu, bọn họ rất khó một hơi đè chết công kích của đối phương.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Đánh Cái Bang trước, cậu ta có DOT (*), thương tổn nhiều lần không dễ thêm máu. Khi Đường Môn đánh đại chiêu đoạt mệnh thì nhớ mở giảm tổn thương, những thứ khác không cần để ý.

(*) Damage Over Time: Gây sát thương giảm máu từ từ.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Đã hiểu.

Sau khi đếm ngược kết thúc, rào chắn trước mặt hai bên liền biến mất, An Vũ Hàng dẫn đầu chạy ra ngoài. Loại đối chiến với đội ngũ hai DPS như thế này, đối với bọn họ mà nói vẫn tương đối có lợi. Chỉ cần Vi Vũ Yến Phi còn sống, bọn họ có thể kéo dài đến khi mài chết DPS đối diện.

Cái Bang của đối phương chạy ở phía trước, An Vũ Hàng trực tiếp phóng cổ lên người cậu ta. Năng lực miễn khổng chế của Cái Bang tương đối mạnh, dùng Hồn Cổ cộng thêm kỹ năng khổng chế di chuyển đối với cậu ta không quá sang suốt, đây là do hai ngày nay sự phụ dạy cho cậu.

Sau khi phóng cổ xong, An Vũ Hàng lại cho cậu ta 3 kỹ năng công kích gồm Điệp Độc thủ, Vạn Kiếp và Xích Yến. Cái Bang mở giảm thương tổn, căn bản không để ý An Vũ Hàng, trực tiếp đi đánh Vi Vũ Yến Phi. Kỹ thuật cận chiến của Vi Vũ Yến Phi rất tốt, anh chạy ở phía trước, Cái Bang đuổi theo phía sau, lúc đuổi gần đến nơi, Vi Vũ Yến Phi liền cho cậu ta một cái Định Thân, hoặc là tự mình giải trừ khổng chế tiếp tục chạy, vừa chạy vừa thêm máu cho bản thân.

An Vũ Hàng cũng thả bạch xà của mình ra đuổi theo Cái Bang, dù sao có thể cản trướng một ngụm máu cũng tốt. Vi Vũ Yến Phi bên kia tiếp tục chơi trò cậu đuổi tôi chạy, An Vũ Hàng lại cho Đường Môn một chiêu Hồn Cổ, lại phóng thêm 3 loại độc khác, Đường Môn là một chức nghiệp nhiều công kích ít giải khổng nhưng thương tổn cao, bị An Vũ Hàng chút có chút không phóng khổng chế như vậy, cũng thật khó đánh tới Vi Vũ Yến Phi.

Chờ đến khi Vi Vũ Yến Phi dẫn theo Cái Bang chạy đến gần Đường Môn, An Vũ Hàng lại đánh ra một chiêu ‘Vuốt sói’, chiêu quần công này đánh đúng lúc vận khí tốt, lập tức đánh rụng 10% máu của Cái Bang

và Đường Môn.

Cái Bang đuổi theo gian nan, nhưng vẫn kiên trì mà tiếp tục đuổi theo Vi Vũ Yến Phi, căn bản không hề có ý muốn chuyển hỏa lực sang An Vũ Hàng. An Vũ Hàng cứ như vậy an toàn ở phía sau tiếp tục công kích. Năm phút sau, liền mài chết cả Đường Môn và Cái Bang...

Rời khỏi bản đồ, Vi Vũ Yến Phi tiếp tục đi xếp hàng.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Hai người này hẳn đều là người mới, không quá biết chơi.

Kỳ thật nếu như hai người Đường Môn và Cái Bang kia trên cấp 7, Vi Vũ Yến Phi sẽ không dễ đánh như vậy, không nói đến kỹ năng khống chế, cho dù là thương tổn cũng cao hơn rất nhiều.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Ừm, nhất được tiện nghi.

An Vũ Hàng cũng phát hiện, có thể trong tình huống không đánh chết trị liệu mà còn chấp nhất như vậy, không biết chuyển mục tiêu, tám chín phần là người mới chơi. Mấy game thủ lão luyện cơ bản đều sẽ căn cứ vào tình huống lúc đó mà lựa chọn phương án công kích mới. Chẳng qua An Vũ Hàng cảm thấy, lấy năng lực của Vi Vũ Yến Phi, cho dù gặp được cao thủ, cũng có thể đánh đến vô cùng tốt như vậy thôi.

Rất nhanh, hai người lại được truyền tống vào trận tiếp theo. Vi Vũ Yến Phi tuy rằng đã là cao thủ cấp 12, nhưng An Vũ Hàng là người mới cấp 0, cho nên vì cạnh tranh công bằng, hệ thống sẽ dựa theo tình huống đẳng cấp của người trong đội mà sắp xếp đối thủ thích hợp, cho nên đẳng cấp của đội đối thủ mà bọn họ gặp phải đều không cao, có Vi Vũ Yến Phi ở đó, mạng nhỏ của An Vũ Hàng cũng rất đảm bảo.

Chẳng qua, sau mấy trận, hai người liền phát hiện một vấn đề vô cùng khó giải quyết. Đối với đội có hai công kích, bọn họ gần như sẽ không thua, nhưng gặp được đội gồm DPS dẫn theo trị liệu giống như mình, phần thắng của bọn họ rất hữu hạn, mà trọng điểm vấn đề nằm ngay tại chỗ An Vũ Hàng không đánh chết trị liệu đối phương...

Một vài trị liệu tiểu bạch ngược lại còn đỡ, nhiều nhất là tốn chút thời gian. Nhưng nếu gặp phải người chơi biết chơi trị liệu, An Vũ Hàng căn bản là bó tay không có biện pháp. Đại chiêu bùng phát của Độc Tiên giáo phải tính luôn kỹ năng của thủ độc, hơn nữa nếu muốn bùng nổ đại chiêu, tốc độ tay cũng phải tốt, như vậy trước khi trị liệu đối phương tự bổ sung máu lại cho mình, một chiêu là có thể tiến trị liệu đối phương lên đường.

Nhưng khả năng kết hợp kỹ năng của An Vũ Hàng lại không được thông thuận. Có đôi khi đã mở bùng phát đại chiêu, nhưng trị liệu của đối phương lại kịp lúc xông ra ngoài, rời khỏi phạm vi điều kiện của chiêu bùng phát, đến nỗi cả một bộ liên chiêu không có biện pháp đánh ra đầy đủ. Đánh xong bùng phát còn phải chờ CD kỹ năng, trong khoảng thời gian này trị liệu đối phương đã sớm tự bơm máu của mình đầy lại. Vả lại những kỹ năng khống chế đó, An Vũ Hàng sử dụng còn có chút mới lạ, nếu không phải là mở khống chế sai thời điểm khiến một trong số những kỹ năng tổ hợp trở thành phế thải, thì là quá nóng muốn diệt máu của đối phương, dẫn đến liên chiêu bị hỗn loạn, khi mở đại chiêu bùng nổ thì có một vài chiêu còn đang trong giai đoạn CD, không thể hình thành uy hiếp hữu dụng...

Mà DPS đối phương muốn giết Vi Vũ Yến Phi cũng là khó càng thêm khó, vì thế liền hình thành loại cục diện giằng co không ai đánh chết được ai. Loại tình huống không thể đánh chết đối thủ này, hệ thống sẽ căn cứ lượng DPS và trị liệu trong vòng 15 phút của hai bên để phán định thắng bại. Việc này yêu cầu An Vũ Hàng nhất định phải đánh ra thương tổn cao hơn DPS của đối phương, mới có cơ hội giành chiến thắng. Chẳng qua cho dù thắng cũng mất hết 15 phút, thật sự không đáng.

Sau hai lần đụng phải tình huống không đánh chết trị liệu đối phương, Vi Vũ Yến Phi quyết định gặp lại đội như vậy liền trực tiếp rút lui, không lãng phí thời gian. Dù sao bọn họ đẳng cấp thấp, thua một trận cũng chỉ mất khoảng 5 điểm, mà bọn họ thắng một trận lại có thể kiếm được 25 điểm trở lên, cho nên thật sự không cần thiết để An Vũ Hàng dây dưa với trị liệu đối phương.

Đánh xong hai mươi trận, An Vũ Hàng kiếm được 425 điểm, lên được cấp 3. Bắt đầu từ đẳng cấp này trở đi, sẽ gặp phải đối thủ mạnh hơn trước rất nhiều, đội ngũ dẫn theo trị liệu cũng sẽ nhiều hơn, đối với bọn họ mà nói liền có chút khó đánh.

Ra khỏi sân lôi đài, An Vũ Hàng liền gửi mật tán gẫu qua.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Yến ca, hôm nay đánh tới đây thôi có được không? Cảm giác có chút khó đánh.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Ừ, hôm nay liền tới đây đi, em vất vả rồi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Tôi ngược lại không sao, Yến ca so với tôi còn vất vả hơn.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Không có gì.

Hai người đang nói, Lạc Hoa Độc Lập log-in. Vi Vũ Yến Phi liền kéo anh vào đội.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Hai người đang làm gì ?

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Dẫn Cô Ngâm đi đánh lôi đài.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Thế nào?

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Cấp 3 rồi.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Không tệ nha.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư phụ... Tôi đánh không chết trị liệu...

An Vũ Hàng cảm thấy bản thân cần phải thành thực một chút, thẳng thắn sớm một chút, luyện kỹ năng tốt một chút, mới không tiếp tục kéo chân của Yến ca nữa.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: ... Em một chút nghiệp không chế cao, lại đánh không chết trị liệu?

An Vũ Hàng bất đắc dĩ mà kể lại đầu đuôi tình huống đánh võ đài hôm nay cho sư phụ nghe. Vi Vũ Yến Phi cũng bổ sung một chút, chỉ ra những vấn đề còn tồn tại của An Vũ Hàng.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Vất vả cậu rồi A Yến. Tôi sai rồi, chưa dạy dỗ đồ đệ cho tốt đã thả ra dọa người.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: ...

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Cô Ngâm vẫn đang tiến bộ.

PVP yêu cầu phải tiến bộ dần theo tuần tự, nóng lòng muốn thành công rất khó đạt đến đỉnh cao, điểm ấy Vi Vũ Yến Phi rất rõ ràng.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Tiểu Ngâm, theo tôi đến Trường An. Tôi dạy em đánh trị liệu.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng.

Sư phụ đồng ý dạy, An Vũ Hàng cho dù có mệt, cũng phải nghiêm túc học. Loại tình huống đánh không chết trị liệu đầy xấu hổ ngày hôm nay cũng đã khơi dậy ý chí chiến đấu của cậu.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Cô Ngâm muốn lên cấp 12 phỏng chừng chỉ có Thiên Quyết mới có thể dẫn nổi thôi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Yến ca, tôi không yêu cầu cao như vậy đâu.

Thường thì đánh đến cấp 8 là có thể đổi trang bị chuyên dụng đánh lôi đài, tuy rằng không đổi được trang bị đứng đầu, nhưng bình thường vẫn có thể dùng được.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Dù sao bản thân Thiên Quyết cũng muốn đánh, để cậu ấy dẫn em đi. Thật sự không được, tôi và Độc Lập cũng có thể theo hai người đánh 4V4.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Chờ Thiên Quyết trở về rồi tính.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Ừ.

An Vũ Hàng ngoan ngoãn đi theo sư phụ đến Trường An, sư phụ bảo cậu đi tìm trị liệu đánh luận bàn, sau đó chỉ điểm cho cậu chỗ nào còn vấn đề.

Qua thêm hai tiếng, An Vũ Hàng tuy rằng học được không ít, nhưng muốn thông hiểu đạo lý còn cần tốn thêm ít thời gian. Lạc Hoa Độc Lập cũng không cưỡng cầu, anh cũng biết thứ này không thể gấp gáp.

Sau cơm chiều, sư phụ gửi đến một chuỗi số YY.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Cái gì vậy?

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: YY của sư huynh em, em thêm cậu ấy đi. Bảo cậu ấy dạy cho em hẳn là dễ hiểu hơn so với tôi.

An Vũ Hàng trước đó đã thêm số YY của sư phụ, lại chưa từng thêm sư huynh. Sư huynh không đề cập, cậu cũng không tiện hỏi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, cảm ơn sư phụ.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Đừng khách sáo. Sư huynh của em đang online, em thêm cậu ấy đi. Chút nữa chờ tôi và A Yến làm xong việc sẽ cùng đi đánh chiến trường.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng!

Đăng nhập YY, An Vũ Hàng nhập số YY của sư huynh vào, trên phần tin tức xác nhận liền viết : Tôi là Phượng Cô Ngâm. Sau đó chọn xác định.

Sư huynh bên kia rất nhanh liền chấp nhận yêu cầu kết bạn, đồng thời gửi đến một tin nhắn.

Sương Thiên Quyết: “Đánh PVP thế nào?”

Phượng Cô Ngâm: “Sư huynh, sư phụ không nói cho anh biết sao?”

Sương Thiên Quyết: “Chỉ đề cập một chút, không nói cụ thể.”

Phượng Cô Ngâm: “Nói cụ thể chính là tôi luôn luôn bị giết...”

Sương Thiên Quyết: “Không có gì, chậm rãi học.”

Phượng Cô Ngâm: “Sư huynh, anh nói xem đến lúc nào tôi mới có thể học được?”

Sương Thiên Quyết: “Cũng tùy người. Chẳng qua chỉ cần em nghiêm túc học, chung quy sẽ có tiến bộ.”

Phượng Cô Ngâm: “Sư huynh chưa thấy tôi đánh chiến trường đó thôi, đặc biệt thảm.”

Sương Thiên Quyết: “Chờ tôi trở về sẽ dẫn em đánh.”

Phượng Cô Ngâm: “Còn có, tôi đánh không chết trị liệu...”

Sương Thiên Quyết: “Chờ tôi trở về dạy em.”

Thấy sư huynh nói, cảm giác buồn bực vì không đánh chết trị liệu trước đó đột nhiên trở thành hư không, tựa hồ đợi khi sư huynh trở về, mọi thứ đều sẽ tốt đẹp. Khóe miệng An Vũ Hàng gợi lên ý cười.

Phượng Cô Ngâm: “Được, tôi chờ anh.”

Sương Thiên Quyết: “Máy tính tôi mang đi công tác không thể chơi game, em trước cứ để Độc Lập dạy em nhiều một chút.”

Phượng Cô Ngâm: “Sư phụ có dạy, chẳng qua sư phụ rút vào cửa, tu hành tại bản thân thôi.”

Sương Thiên Quyết: “Ừm. Em với A Yến ở chung tốt không?”

Phượng Cô Ngâm: “Yến ca đối với tôi rất tốt, hôm nay chính là Yến ca dẫn tôi đi đánh võ đài.”

Sương Thiên Quyết: “Vây là tốt rồi, A Yến là một người rất cẩn thận, cậu ấy dẫn em cũng không tệ.”

Tuy rằng sư phụ và sư huynh đều gọi Vi Vũ Yến Phi là ‘A Yến’, nhưng An Vũ Hàng cứ cảm thấy ngũ khí của sư huynh ôn nhu hơn không ít.

Phượng Cô Ngâm: “Vâng, sư phụ nói Yến ca là tình duyên của anh.”

Sương Thiên Quyết: “Ừ.”

Sư huynh dứt khoát rõ ràng thừa nhận như thế, trong lòng An Vũ Hàng đột nhiên có chút mất mát. Nhận thấy loại cảm xúc này, tim An Vũ Hàng nhảy dựng, nhanh chóng bưng chén cà phê lên uống một hơi cạn sạch, dời đi lực chú ý.

Chờ sau khi loại cảm giác này biến mất, mới tiếp tục đánh chữ.

Phượng Cô Ngâm: “Chúc mừng sư huynh, phải thật quý trọng nhé.”

Cậu nói lời này không chỉ bởi vì Sương Thiên Quyết là sư huynh của cậu, cũng bởi vì cậu càng thêm khẳng định bọn họ là đồng loại. Tình yêu của Gay, không chỉ cần chung thủy, càng cần bản thân cẩn thận che chở. Nhưng cậu còn chưa có dũng khí nói cho sư huynh biết cậu cũng là Gay, tựa như cậu không có dũng khí yêu đương vậy... Quá mức cẩn thận, có khi ngược lại có vẻ yếu đuối, mà trầm lặng và lạnh lùng chính là phương thức tự bảo vệ mình của cậu...

Sương Thiên Quyết: “Tôi biết.”

Sư huynh vừa mới gửi xong hai chữ kia, sư phụ liền gửi mật tán gẫu đến, bảo cậu vào đội đi đánh chiến trường. An Vũ Hàng nói một tiếng với sư huynh, liền trở lại game tìm sư phụ và Vi Vũ Yến Phi. Đánh chiến trường thực thuận lợi, cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Sư huynh cũng không offline, chờ khi cậu đánh chiến trường xong, tiếp tục cùng cậu nói chuyện phiếm, nói cho cậu những điểm cần chú ý của mỗi chữ nghiệp, một ít kỹ xảo di chuyển, cùng với phải đúng lúc tránh né không chế của đối phương như thế nào...

Mãi đến khi sắp 12h, hai người mới chúc nhau ngủ ngon, từng người lần lượt log-out nghỉ ngơi.

Đám Thời Nhiễm hôm nay dự định chơi suốt đêm, như vậy ngày mai là có thể mãn cấp. An Vũ Hàng cũng không ý kiến gì, sau khi tắm xong liền lên giường ngủ. Hôm nay thêm YY sư huynh, lại nói chuyện phiếm với sư huynh, tâm tình của cậu rất tốt. Mãi đến lúc đi ngủ, khóe miệng vẫn mang theo ý cười nhàn nhạt như cũ, tựa như đang nằm mơ thấy mộng đẹp vậy...

Hết –

18. Chương 18: Cướp Thương

Sau suốt đêm thăng cấp, đám Thời Nhiễm rốt cục mãn cấp vào lúc 9h sang ngày hôm sau. An Vũ Hàng nhìn Thời Nhiễm nằm úp sấp trên bàn mà cũng có thể ngủ được, nhanh chóng bảo cậu lên giường đi ngủ. Đám Dịch Tư Húc cũng đều đi ngủ, bữa cơm trưa hẳn là có thể tiết kiệm được rồi.

Vì không quá rầy Thời Nhiễm nghỉ ngơi, An Vũ Hàng đến thư viện ngồi cả ngày, mãi đến giờ cơm chiều mới xách bốn hộp cơm trở về ký túc xá, đi sang đưa cho Dịch Tư Húc và Viên Gia trước, mới trở về phòng ngủ của mình.

Rửa mặt xong, Thời Nhiễm đã có tinh thần hơn nhiều, cơm trưa đã bị cậu ngủ mà bỏ qua, lúc này đang đói bụng đến không chịu được, ôm hộp cơm mà An Vũ Hàng mua về, ăn đến không thèm ngẩng đầu lên.

“Mấy ông còn không bằng tối hôm qua đi ngủ, hôm nay dậy sớm một chút đi thăng cấp.” An Vũ Hàng ăn phần của mình, cũng chia đồ ăn của mình cho Thời Nhiễm một ít.

“Sớm một chút mãn cấp cũng đỡ lo. Dù sao hôm nay được nghỉ, có thể ngủ bù.” Thời Nhiễm cũng đã thật lâu không thức suốt đêm, loại cảm giác thức trắng đêm này cậu mặc dù có chút không thích ứng, nhưng cảm giác thỏa mãn khi mãn cấp vẫn chiến thắng chút mệt mỏi này.

“Ông ngủ đến tận giờ này, tối nay còn có thể ngủ được nữa sao?” Loại giấc ngủ điên đảo ngày đêm thế này đối với đám sinh viên còn phải lên lớp học mà nói cũng không dễ chịu.

“Đêm nay không uống cà phê, tận lực ngủ sớm một chút, ngày mai dậy sớm một chút, hẳn là sẽ điều chỉnh lại được.” Chỉ một đêm, Thời Nhiễm cảm thấy hẳn sẽ không đến nỗi hình thành thói quen.

“Cũng tốt. Tối hôm nay cùng làm nhiệm vụ hằng ngày?” An Vũ Hàng hỏi.

“Được. Đúng rồi, bọn này chuẩn bị tự xây dựng bang hội cho mình.” Thời Nhiễm nói.

“Tự mình xây? Mấy điều kiện xây bang hội rất phiền toái, cũng rất tốn thời gian.” Đối với việc xây dựng bang hội, An Vũ Hàng vẫn rất rõ ràng. Bang hội cũng có chia cấp bậc, vật phẩm cung cấp cho thành viên trong bang của mỗi bang hội có cấp bậc khác nhau cũng sẽ khác nhau, cấp bậc càng cao, càng có thể mua đồ vật toàn diện hơn.

“Ừ, chủ yếu là người một nhà chơi với nhau, không nhiều chuyện phiền toái như vậy. Đi theo bang hội lớn chuyên PVP, còn phải tham gia các loại hoạt động, rất mất thời gian.” Thời Nhiễm đã từng chơi trong bang hội PVP, tuy rằng mua đồ thuận tiện, nhưng đánh xác tốn không ít thời gian của cậu vào những hoạt động của bang hội, lúc này cậu muốn chơi thoải mái tự tại một chút.

“Cũng được.” An Vũ Hàng hiện tại đang ở trong bang của sư phụ, kỳ thật cũng không có tiếp xúc gì với người trong bang hội, lãnh địa bang hội cũng chưa từng tiến vào, cảm giác có cùng bang hội hay không kỳ thật cũng không khác biệt quá lớn.

“Bang hội thăng cấp cũng có thể kiếm được ít tiền, về sau cấp bậc bang hội tăng lên, có thể tạo ra đá, cũng đều là của mình, không cần lo lắng vấn đề phân chia.”

“Ừ. Sư phụ tui hiện tại đang ở trong bang hội, rồi đi có chút không tốt.” An Vũ Hàng hơi khó xử. Dù sao lúc trước là sư phụ đưa cậu vào bang hội, hy vọng người trong bang có thể dẫn cậu đánh chiến trường, tuy rằng cậu không quá dung nhập vào bang hội, nhưng cũng không nên phụ ý tốt của sư phụ. Huống chi cậu ở trong bang quen biết Yến ca, cũng coi như đáng giá.

“Không có gì, dù sao cũng không ảnh hưởng đến việc cùng nhau chơi game.” Thời Nhiễm cười nói.

“Ừ, nếu cần kim tệ có thể đến tìm tui, tui sẽ đưa.” An Vũ Hàng nói. Kim tệ của cậu tuy rằng cũng là sư huynh cho, nhưng bạn tốt muốn xây dựng bang hội, cậu tự nhiên phải góp chút lực hỗ trợ.

“Được, bọn này sẽ không khách sáo.”

“Tốt.”

Sau khi cơm nước xong, An Vũ Hàng và Thời Nhiễm đều vào game. An Vũ Hàng đi chiếu cố cốc độc và sư tử của mình trước, đám Thời Nhiễm thì chạy đi thành lập bang hội. Đăng ký lập bang hội cần năm vạn kim tệ, An Vũ Hàng ra hai vạn, ba người bọn họ mỗi người ra một vạn. Loại nhân vật quan trọng như bang chủ này bị Thời Nhiễm và Viên Gia nhất trí giao cho Dịch Tư Húc, Dịch Tư Húc đành phải cần tiền đi mua đất xây dựng bang, rất nhanh, bang hội đã chính thức xây xong, tên là ‘Vọng Lâu’.

Tiểu đội [Ưc Tương Tư]: Đi dã ngoại giết người, chơi không?

Tiểu đội [La Y]: Được.

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Đi!

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Ừ.

Vì thế An Vũ Hàng đi theo ba người vừa gia nhập Tà ma đi về phía mạc bắc, nơi đó là khu vực chạy thương trọng điểm, cho dù là Tà ma hay là Chính nghĩa, đều có thể ở đây tiếp nhận tiền và vật tư chạy thương. Cho nên dĩ nhiên cũng thành một trong những nơi yêu thích của nhóm người thích đi cướp thương.

Bộ trang phục PVP mà La Y mặc là do Vi Vũ Yến Phi đưa, Thời Nhiễm và Viên Gia là tự mình mua thông qua giao dịch, trang bị không tính là tốt, nhưng chiếu cố lẫn nhau, muốn cướp thương hay cướp tiêu cũng không tính quá khó khăn.

Chạy thương và vận tiêu trong đều không thể cưỡi ngựa, cũng không thể ngồi xe, chỉ có thể dựa vào hai chân mà chạy. Điều này cũng vô cùng thuận tiện cho đám người cướp thương, cũng mang đến cho người chạy thương không ít nguy hiểm. Cho nên vì bảo đảm an toàn, rất nhiều người đều là tổ đội thành đoàn cùng nhau chạy thương, như vậy một khi gặp phải người muốn cướp, cũng có thể liều mạng một phen.

Mà mục tiêu của đám An Vũ Hàng không phải những tổ chức đoàn thể đó, mà là những người chạy riêng lẻ. Đám Thời Nhiễm cũng có nguyên tắc của mình, không cướp acc nhỏ, không cướp trị liệu, bởi vì hai loại người chơi này đều rất không dễ dàng, muốn cướp khẳng định 100% có thể thành công, nhưng quá không có đạo đức.

Bản đồ mặc bắc rất lớn, An Vũ Hàng đi theo bọn họ trốn vào phía sau một vách đá nham thạch thật lớn, chờ thời cơ ra tay. Lúc tìm được một quý danh trong đám người qua lại không quá nhiều, Dịch Tư Húc đầu tiên xông lên đập cho đối phương xây xẩm, sau đó Viên Gia và Thời Nhiễm cùng tiến lên, đại chiêu trực tiếp đập xuống người đối phương. An Vũ Hàng thì đứng ở một nơi xa hơn một chút, dùng cổ cộng thêm kỹ năng công kích của mình khống chế đối phương, khiến cho đối phương không có năng lực phản kháng. Bốn đánh một, cho dù bên phía bọn họ tất cả đều là acc mới tốt nghiệp, phần thắng vẫn rất lớn. Hơn nữa tối hôm qua sư huynh còn nói cho An Vũ Hàng biết một ít cách chơi của Độc Tiên Giáo, An Vũ Hàng khống chế người kia so với trước đó thuận buồm xuôi gió hơn rất nhiều.

Rất nhanh, đối phương đã bị đánh chết, hàng hóa rơi đầy đất, bốn người chạy lên nhặt, mấy thứ này một chút nữa đến chỗ thương nhân Tà ma, đều có thể đổi ra tiền.

Cứ như vậy, bốn người tại mặc bắc cướp hơn một giờ. Nhưng không phải tất cả người chơi đi một mình đều dễ đánh như vậy, những gam thủ có chút kinh nghiệm nhìn thấy trong bốn người chỉ có một Độc Tiên giáo đánh viễn trình, liền chịu đựng áp lực của ba người kia mà đi đánh An Vũ Hàng. Khả năng khống chế của An Vũ Hàng đối với những chức nghiệp có kỹ năng miễn khống hoặc là thời gian miễn khống dài mà nói không phải đặc biệt linh hoạt, hơn nữa cậu một thân da giong, đối phương lại tấn công mãnh liệt một bộ cho dù có chết cũng kéo theo một người làm đệm lưng, An Vũ Hàng rất dễ bị những tay lão làng như vậy kéo theo chôn cùng.

Đối phương chết sẽ rớt hàng hóa, An Vũ Hàng chết cùng tương tự cũng sẽ rớt trang bị, may là đồ cậu rớt ra đám Thời Nhiễm đều sẽ không nhặt, chờ khi cậu sống lại có thể nhặt trở về.

Tiểu đội [Quân Mặc Vũ]: Vũ Hàng, cừ hận của ông có chút cao đó.

Tiểu đội [Ưc Tương Tư]: Chỉ có một mình cậu ấy đánh viễn trình, ai có kinh nghiệm khẳng định đều đánh cậu ấy.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Chờ khi cóc của tui nuôi xong rồi, có thể sẽ tốt hơn một chút.

Một Độc Tiên giáo đi ra cướp thương chỉ mang theo một con bạch xà, quả thực chính là đang nói cho người khác biết có thể đến đánh mình...

Tiểu đội [La Y]: Chủ yếu là chúng ta không có trị liệu, nếu như có trị liệu thêm máu, có thể sẽ càng an toàn hơn một chút.

Tiểu đội [Ưc Tương Tư]: Việc này thì thật không có biện pháp.

Buổi tối 8h là giai đoạn cao điểm của game, đám An Vũ Hàng nếu còn muốn tiếp tục tìm người chạy đơn lẻ trong đám người để cướp thương thì đã khó khăn lại càng thêm khó khăn. Mà bọn họ không giết người khác, không có nghĩa là người khác sẽ không giết bọn họ. Hơn nữa đây còn là địa bàn nhận thương của phe Chính nghĩa người ta...

Thời Nhiễm và Dịch Tư Húc là loại có thể đánh có thể chạy, còn có thể hết máu thì chạy về địa bàn Tà ma, mà An Vũ Hàng và Viên Gia lại là người mới, cũng chỉ có thể chết đi sống lại trên địa bàn của Chính nghĩa. Hơn nữa phe Chính nghĩa bên kia còn đến thêm vài bang hội lớn chuyên bảo vệ thương, An Vũ Hàng và Viên Gia càng không còn đường sống. Điểm sống lại cách điểm nhận thương của Tà ma còn xa, cho dù sống lại cũng sẽ bị chôn ở giữa một đám hồng danh, quả thực không thể thoải mái sống lại.

Thời Nhiễm và Dịch Tư Húc trở về cứu hai người, cuối cùng cũng bị chôn theo. Bốn người nằm trên mặt đất, rất có một loại tư thế tự làm bậy không thể sống. Bởi vì cướp thương là chuyện thực bình thường, cho nên cũng không có ai chú ý đến bọn họ, chỉ là thi thể bị vô số hồng danh đạp lên đi qua, cảm giác thật không ra làm sao cả.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Làm sao vậy? Bị người ta thủ thi?

Trong bang hội mỗi lần có người bị đánh chết, kênh bang hội đều sẽ xuất hiện thông báo, Lạc Hoa Độc Lập vừa log-in liền nhìn thấy, lập tức mật sang.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Cùng mấy đứa bạn đi cướp thương, kết quả người của bang hội Chính nghĩa đột nhiên đến, liền bị giết.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Sư huynh của em không có ở đây, em cứ nhiên dám chạy ra ngoài đi tìm đường chết?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Tôi chỉ muốn thực tiễn những lời sư huynh dạy tôi ngày hôm qua một chút thôi.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Vậy cũng phải dưới tình huống có sư huynh của em ở đó rồi mới thực tiễn chứ.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Tôi cũng không thể mãi làm phiên sư huynh.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Nói không sai, nhưng sư huynh của em khó được lúc đồng ý dạy người ta, em hiểu học là đủ rồi, đừng đi ra ngoài thực hành.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Đã biết...

Bị giết như vậy, cậu cũng rất buồn bực. Hơn nữa chết tới chết lui nhiều lần như vậy, hàng mà An Vũ Hàng cướp thương có được đã sớm rớt sạch, hơn nữa một người cũng không giết được, thật sự có chút mất nhiều hơn được. Chẳng qua đó cũng là chuyện bình thường, chơi PVP thì phải chết mới tính là chân chính bắt đầu, tìm thủy tinh thì nên từ bỏ đi.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Được rồi, ở tại chỗ chờ tôi.

Đánh xong câu này, Lạc Hoa Độc Lập và Vi Vũ Yến Phi liền gia nhập đội ngũ. Tiểu đội nguyên bản cũng biến thành hình thức đoàn đội.

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Đồ đệ, bị giết?

Đoàn đội [La Y]: Ừm.

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Trang bị này của cậu mà cũng dám đi cướp thương, bị giết xác thực không oan.

Đoàn đội [La Y]: Ngoài ý muốn...

Không bao lâu, Lạc Hoa Độc Lập và Vi Vũ Yến Phi liền xuất hiện tại điểm sống lại của tổ bốn người bị giết. Vừa đến bản đồ và vừa hồi sinh tại điểm sống lại, trên người mỗi game thủ sẽ có một Buff vô địch, duy trì liên tục hai phút, trong vòng hai phút nếu di chuyển vị trí thì Buff sẽ tự động biến mất. Mang theo Buff này, người của Chính nghĩa sẽ không đánh được Lạc Hoa Độc Lập và Vi Vũ Yến Phi.

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Đứng lên, sau khi sống lại thì đừng động, để tôi và A Yến thêm đầy máu cho các cậu. Chút nữa khi tôi nói đánh, đồ đệ em chạy trước nhé, nhớ mở giảm thương tổn, bảo vệ mạng sống làm đầu.

Đoàn đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng.

Bốn người sau khi sống lại đều mang theo trạng thái Buff vô địch. Chờ hết thấy chuẩn bị sẵn sàng xong, Lạc Hoa Độc Lập gõ một chữ 'Đánh' trên kênh đoàn đội, An Vũ Hàng liền mở giảm thương, trực tiếp chạy ra bên ngoài.

Lạc Hoa Độc Lập đi trước nhất, chém một chiêu mở đường, Viên Gia đi theo phía sau anh bổ thêm một đao, Vi Vũ Yến Phi đi ở giữa, thêm máu cho bọn họ, Dịch Tư Húc đi theo sát bên cạnh Vi Vũ Yến Phi bảo vệ anh. Thời Nhiễm đi cuối hàng, dùng kỹ năng quần công của mình đánh bay toàn bộ những người đến gần.

Mấy phút sau, mấy tên máu tàn rời khỏi khu vực chiến đấu. Vi Vũ Yến Phi thêm kỹ năng hồi máu bậc cao vẫn luôn để dành từ nãy giờ lên trên người Lạc Hoa Độc Lập, dù sao trong cả đám bọn họ, lực công kích

của Lạc Hoa Độc Lập là mạnh nhất, lỡ như có người đuổi theo, Lạc Hoa Độc Lập cũng dễ ứng phó, không đến mức bởi vì máu tàn mà mất đi sức chiến đấu.

Cuối cùng, mọi người hữu kinh vô hiểm mà về đến điểm trả thương của Tà ma. An Vũ Hàng bị sư phụ mãi khuyên bảo trước khi sư huynh chừa trở về thì không được phép chạy đi cướp thương nữa. An Vũ Hàng thành thật mà gật đầu đáp ứng. La Y cũng bị Vi Vũ Yến Phi mang đi, nói là muốn dạy cậu phải bảo hộ đồng đội như thế nào.

Mà từ sau ngày hôm đó, Dịch Tư Húc bắt đầu đi theo Vi Vũ Yến Phi lẩn lộn, mỗi ngày đi theo Vi Vũ Yến Phi làm nhiệm vụ hằng ngày, La Y đi cướp thương, Vi Vũ Yến Phi liền đi theo phía sau cậu thêm máu. Thế cho nên có mấy quý danh thường xuyên một mình chạy thương nhìn thấy acc La Y liền trực tiếp chạy đường vòng, cho dù thủ pháp của Mặc Vương phủ tốt thì cũng được đi, phía sau còn đi theo một trị liệu thủ pháp càng tốt hơn, thế này còn muốn người ta chạy thương như thế nào?

Mà Thời Nhiễm và Viên Gia cũng gia nhập đội đánh chiến trường của An Vũ Hàng, mỗi ngày vừa vào chiến trường liền xông lên trước tiên, hai tên tử xung hữu đột, trong chiến trường nhất thời trở thành cảnh tượng hỗn loạn gà bay chó sủa...

Đảo mắt lại là thứ Sáu, An Vũ Hàng cứ theo lệ thường đến tiệm cà phê làm thêm.

Thay xong đồng phục làm việc, từ gian thay quần áo đi ra, An Vũ Hàng liếc mắt một cái liền nhìn thấy Kha Tuấn Hân đứng cạnh quầy phục vụ. Thấy cậu đi ra, Kha Tuấn Hân lộ ra ý cười. An Vũ Hàng hơi hơi nhú mày, cho dù cậu không thích Kha Tuấn Hân cỡ nào, công việc vẫn phải làm.

Kha Tuấn Hân không chút chuyển mắt mà nhìn chằm chằm vào An Vũ Hàng đứng trong khu pha chế, nói: “Uống với tôi một ly cà phê đi.”

“Kha tiên sinh, tôi phải làm việc.” An Vũ Hàng lạnh giọng đáp.

“Không sao, tôi có thể chờ. Sau khi tan tầm cũng được.” Kha Tuấn Hân nói.

“Tan tầm tôi phải về, không có thời gian.” An Vũ Hàng cự tuyệt.

“Như vậy sao...” Kha Tuấn Hân hơi hơi cúi đầu trầm tư trong chốc lát, sau đó nói với Mạn tỷ đứng trong khu chế tác nói: “Ông chủ của mọi người ở đâu? Bảo anh ta đến gặp tôi.”

An Vũ Hàng sững sốt một chút, tìm ông chủ? Anh ta rốt cục muốn làm gì!

Hết –

19. Chương 19: Giải Vây

Mạn tỷ rất nhanh đã phục hồi lại tinh thần, lịch sự hỏi: “Xin hỏi ngài tìm ông chủ của chúng tôi có chuyện gì?”

“Nói cho ông chủ của các người biết, tôi muốn bao quán cho đến giờ đóng cửa hôm nay. Bao nhiêu tiền anh ta cứ ra giá đi.” Kha Tuấn Hân tùy ý nói, tựa hồ cũng không để chi phí bao quán vào mắt.

“Việc này...” Mạn tỷ có chút khó xử mà nhìn về phía An Vũ Hàng, tuy rằng chị không biết An Vũ Hàng và vị tiên sinh này có quan hệ như thế nào, nhưng trong quán chưa bao giờ xuất hiện tình huống bao quán nhue vậy.

“Nói với ông chủ của các người, bảo anh ta đến nói chuyện với tôi.” Kha Tuấn Hân không cho phép cự tuyệt, nói tiếp.

Mạn tỷ do dự một chút, vẫn là đi lên lầu tìm ông chủ, hôm nay ông chủ có ở quán, loại sự tình này chị không làm chủ được, cần phải xin chỉ thị của ông chủ, cho dù từ chối cũng là ông chủ ra mặt nói.

Kha Tuấn Hân liếc mắt nhìn An Vũ Hàng một cái, không nói thêm nữa, xoay người đi ngồi vào vị trí bên cạnh cửa sổ.

An Vũ Hàng nhăn chặt mày, Kha Tuấn Hân nháo loạn như vậy, về sau cậu phải ở đây làm việc như thế nào?

Tiểu Phóng thực lo lắng, chồm lại nhỏ giọng kể sát vào tai An Vũ Hàng nói: “Ai vậy? Kiêu ngạo quá trời.”

“Bệnh tâm thần.” An Vũ Hàng xác định thuộc tính của Kha Tuấn Hân.

Không bao lâu, ông chủ liền đi từ trên lầu xuống, anh không hề có ý trách cứ An Vũ Hàng, mà trực tiếp ngồi đối diện Kha Tuấn Hân, hỏi anh ta rốt cục muốn làm gì.

Kha Tuấn Hân không biết nói gì với ông chủ, anh thở dài, đứng dậy bảo Mạn tỷ treo bảng thông báo ngừng buôn bán, sau đó đi đến khu chế tác, nói với An Vũ Hàng, “Xin lỗi, vị thiếu gia kia tôi đắc tội không nổi.”

Ông chủ của bọn họ tuy rằng bình thường cũng không phải là loại người hay đem chuyện gia thế đặt ở ngoài miệng, nhưng có thể mở tiệm cà phê ở một nơi như thế này, tuyệt đối là có chút tài sản. Hiện tại anh còn nói là không có biện pháp, đắc tội không nổi, An Vũ Hàng bọn họ càng không thể trêu vào.

An Vũ Hàng không nói gì.

Ông chủ thở dài, cười nhẹ nói: “Cậu nếu không muốn để ý đến anh ta cũng không cần miễn cưỡng, anh ta muốn bao quán cũng không phải bao người, anh ta muốn trả tiền tôi không lấy cũng lãng phí.”

“Cám ơn ông chủ.” An Vũ Hàng thật lòng nói cảm ơn, cho dù ông chủ không đầu lại Kha Tuấn Hân, cũng không bán đứng cậu.

Ông chủ vỗ vỗ vai An Vũ Hàng, nói với Mạn tỷ vừa đi treo bảng ngừng bán trở lại: “Không cần đuổi khách, không tiếp đãi khách mới là được rồi.”

“Vâng, tôi đã biết.” Mạn tỷ gật gật đầu, kỳ thật chị vô cùng chán ghét loại người ỷ thế hiếp người, nhưng trượng chọi với đá, chị cũng chỉ có thể ở trong lòng căm giận một chút.

“Tôi lên lầu, có việc thì gọi tôi. Dù sao cũng không có khách, mọi người nghỉ ngơi một chút đi.”

“Vâng.” Mọi người đáp lời.

Ông chủ cũng không nói thêm nữa, xoay người đi lên lầu.

Quán cà phê ‘Noãn Quang’ hôm nay có chút khác thường, còn sớm đã treo bảng tạm ngừng buôn bán, một vài khách trong quán cũng phát hiện, ăn uống xong liền vội vàng rời đi.

Không có khách mới tới cửa. Chưa đến 6h tối, khách trong quán đều đã về hết sạch. Chỉ có Kha Tuấn Hân vẫn còn ngồi trên ghế sofa cạnh cửa sổ, uống tách cà phê chỉ đích danh An Vũ Hàng pha cho mình, cái gì cũng mặc kệ, chỉ nhìn chằm chằm vào An Vũ Hàng.

Ban đầu An Vũ Hàng còn có chút không được tự nhiên, nhưng thời gian dài cũng mặc kệ anh ta, nhìn thì nhìn, cũng không mất miếng thịt nào.

Không có khách, mọi người rảnh rỗi đến có chút nhàn chán, lại không thể tan tâm, đành phải tìm chút chuyện để làm, xem tạp chí, vọc di động... giết thời gian.

Mãi đến khi An Vũ Hàng sắp tan ca, cửa lớn của quán mới lần thứ hai bị đẩy ra từ bên ngoài, chuông trên cửa vang lên tiếng vang dễ nghe, đánh vỡ nặng nề trong quán.

“Tiên sinh, ngại quá, chúng tôi hôm nay tạm dừng buôn bán.” Mạn tỷ bước tới nói.

“Tôi đến tìm người.”

Nghe được thanh âm quen thuộc, An Vũ Hàng lập tức ngẩng đầu, vừa lúc đối diện với tầm mắt Tiêu Mộc Từ nhìn về phía mình.

“Tiêu ca.” Gương mặt lạnh cả một buổi chiều của An Vũ Hàng rốt cục lộ ra ý cười.

“Tan ca chưa? Tôi đưa em về.” Thanh âm dễ nghe của Tiêu Mộc Từ dẫn tới tất cả mọi người trong tiệm đều quay đầu nhìn về phía anh.

“Còn nửa tiếng nữa.” An Vũ Hàng đáp. Nhìn thấy Tiêu Mộc Từ, trong lòng An Vũ Hàng vốn dĩ bởi vì Kha Tuấn Hân mà có chút khó chịu rốt cục cũng thoải mái trở lại.

“Tôi tưởng là ai, hóa ra là Tiêu thiếu gia.” Không đợi Tiêu Mộc Từ nói gì, thanh âm của Kha Tuấn Hân đã chen vào.

Tiêu Mộc Từ quét mắt nhìn anh ta một cái, ánh mắt tựa như đang nhìn một con kiến không đáng để nhắc đến.

Tiêu Mộc Từ không nói lời nào, Kha Tuấn Hân cũng không thêm để ý, mỉm cười bước tới, nói: “Sao nào? Tiêu thiếu gia cũng quen An Vũ Hàng?”

“Không liên quan đến cậu.” Tiêu Mộc Từ lạnh lùng đáp lại.

“Tiêu thiếu gia nói lời này cũng không đúng, cậu là bạn của An Vũ Hàng. Tôi thì sao, cũng vừa lúc muốn làm bạn với em ấy, sao có thể nói không liên quan?” Kha Tuấn Hân tuy rằng trên mặt mang theo ý cười, nhưng ánh mắt lại là âm lãnh.

Tiêu Mộc Từ tựa hồ lười dãi dòng cùng Kha Tuấn Hân, quay đầu nói với An Vũ Hàng: “Tôi lên xe chờ em, xe dừng ngoài cửa, em tan ca thì ra tìm tôi.”

“Vâng.” An Vũ Hàng gật gật đầu. Có Tiêu Mộc Từ ở đây, Kha Tuấn Hân cũng không có khả năng bắt cậu ở lại.

Sau khi Tiêu Mộc Từ rời đi, Kha Tuấn Hân nhếch miệng cười với An Vũ Hàng, nói: “Không ngờ Tiêu thiếu gia lại rất quan tâm em.”

An Vũ Hàng không để ý đến anh ta, xoay người chọn một cái tách bắt đầu pha cà phê. Không bao lâu, một tách cà phê nóng hôi hổi đã được pha xong, An Vũ Hàng bảo Duyệt Duyệt ghi hóa đơn cho mình, sau đó chạy ra ngoài đưa cho Tiêu Mộc Từ.

Tiêu Mộc Từ ngồi trên xe nhìn thấy An Vũ Hàng bung tách cà phê đi tới, mỉm cười tiếp nhận, nói: “Mau trở vào trong đi, bên ngoài lạnh.”

“Vâng.” An Vũ Hàng đáp, bước nhanh vào trong quán.

Chờ mãi mới đến thời gian tan ca, An Vũ Hàng chào Mạn tử một tiếng, liền đi thay quần áo. Chờ khi cậu thay quần áo xong rồi, mang theo balo của mình đi ra, đã bị Kha Tuấn Hân chặn lại ở cửa phòng thay đồ.

“Mong ngài tránh đường cho.” An Vũ Hàng cau mày nói.

“Em cảm thấy Tiêu Mộc Từ tốt hơn tôi?” Kha Tuấn Hân hỏi.

An Vũ Hàng rất muốn nói ai cũng tốt hơn anh, nhưng lại không muốn cãi nhau với anh ta trong quán, đành phải nói: “Tôi tan ca, ngài nếu thích Noãn Quang, có thể tiếp tục ở lại đây. Nhưng anh không có quyền chiếm dụng thời gian tự do sau giờ làm của tôi.”

“À...” Kha Tuấn Hân tới gần cậu, nhỏ giọng nói: “Em không sợ tôi khiến cho người trong quán biết em là Gay?”

“Kha tiên sinh, cho dù ngài muốn nói cũng phải có chứng cứ. Không phải ngài cứ tùy tiện nói cái gì người khác liền tin.” An Vũ Hàng dịch sang bên cạnh một bước, “Mong ngài tự trọng.”

Nói xong, An Vũ Hàng liền nghiêng người bước qua ngang qua người anh ta...

Kha Tuấn Hân nhìn theo bóng lưng cậu, khóe miệng gợi lên một ý cười tàn nhẫn, đáy mắt vẫn lạnh băng như trước.

Lên xe Tiêu Mộc Từ, An Vũ Hàng có chút ngại ngùng nói: “Cám ơn Tiêu ca, làm phiền anh giúp tôi giải vây.”

“Không có gì. Tôi thấy cậu ta ngồi trong quán, mà tiệm lại treo bảng ngừng bán, khẳng định không có chuyện tốt.” Tiêu Mộc Từ khởi động xe, “Kha Tuấn Hân là từ sau lần trước đi uống cà phê với Tiết Dập mới quán lấy em?”

“Vâng. Lần trước khi anh ta đi cùng Dập ca, tôi chỉ cảm thấy người này có chút kì quái. Tuần trước anh ta đột nhiên tới tặng cho tôi một bó hoa hồng, tôi cảm thấy anh ta đầu óc có chút vấn đề, nhưng cũng không quá để trong lòng. Nhưng không ngờ hôm nay anh ta cứ nhiên chạy tới đây bao luôn quán.” Đối với người như Kha Tuấn Hân, An Vũ Hàng thật lòng không thể hiểu được.

“Ừ. Trong nhà Kha Tuấn Hân có chút quyền thế, cũng không thiếu tiền. Cậu ta trước giờ nam nữ không từ, sinh hoạt cá nhân rất hỗn loạn, chỉ cần lớn lên xinh đẹp, cậu ta đều thích. Theo đuổi người ta cũng rất chịu tiêu tiền.” Tiêu Mộc Từ bình tĩnh nói.

An Vũ Hàng nhú mày, nhỏ giọng nói: “Thật ghê tởm.”

Tiêu Mộc Từ liếc mắt nhìn An Vũ Hàng một cái, nói: “Một sinh viên như em xung đột chính diện với cậu ta không có chỗ tốt, có chuyện gì điện thoại cho tôi.” Nói xong, Tiêu Mộc Từ lấy từ trong túi tiền một tấm danh thiếp đưa cho An Vũ Hàng, nói: “Đây là số điện thoại cá nhân của tôi, liên hệ tương đối thuận tiện.”

An Vũ Hàng tiếp nhận danh thiếp, nói cảm ơn.

“Gần đây tôi rất bận, nếu tôi không có ở đây, em cũng có thể tìm Tiết Dập.” Tiêu Mộc Từ nói.

“Vâng.” An Vũ Hàng gật đầu, Kha Tuấn Hân thật đáng ghét, nhưng hiện nay mà nói cũng không có gì uy hiếp đến an toàn của cậu, cậu cũng không muốn quá làm phiền Tiêu Mộc Từ và Tiết Dập, bỏ danh thiếp vào trong balo, An Vũ Hàng hỏi: “Tiêu ca gần đây bận gì vậy?”

“Đi công tác. Buổi sáng hôm nay vừa trở về, sáng mai còn phải đến C thị.”

“Công việc tuy rằng quan trọng, nhưng vẫn phải chú ý thân thể.”

“Ừm.”

Hai người câu có câu không trò chuyện, rất nhanh đã đến dưới lầu ký túc xá của An Vũ Hàng, An Vũ Hàng nói cảm ơn xong thì xuống xe, Tiêu Mộc Từ nhìn theo cậu lên lầu, mới lái xe rời đi.

Một tuần sau, toàn bộ nhiệm vụ và phó bản trong game được được cập nhật, lại thêm một tuần chờ CD nhiệm vụ. Cóc của An Vũ Hàng cũng đã nuôi xong, dưới tác dụng Buff của Tiêu Vĩ cầm, An Vũ Hàng cứ nhiên nuôi ra cóc cấp 10 hi hữu, việc này có thể giúp cậu gia tăng lực phòng ngự rất lớn, với cậu mà nói tuyệt đối là thần sủng bảo mệnh.

Tuần này An Vũ Hàng định đánh mấy trận lôi đài 2V2, một mặt là vì làm hết nhiệm vụ, lấy điểm danh vọng, mặt khác là hy vọng có thể đánh lên cấp 4.

Nhưng mắt thấy đã qua ngày thứ hai của tuần này, đội ngũ 2V2 của An Vũ Hàng vẫn không có tin tức. Sự phụ và Yến ca vẫn luôn là đội cố định, để nhận được càng nhiều điểm danh vọng, đội của bọn họ mỗi tuần vẫn đặt mục tiêu lấy điểm danh vọng làm chủ lực. Thời Nhiệm cũng tổ đội cùng nhau, hơn nữa tuần này mỗi ngày hai người đều đánh vài trận, có sức nâng cao đẳng cấp. Mà Viên Gia lại thông đồng với một em gái quen biết khi thăng cấp, đánh lôi đài ngày thứ hai vừa mở, cậu liền dẫn theo cô bé đi chơi, tuy rằng thành tích không tốt, nhưng cũng không thể giải tán đội ngũ. Cho nên trọn một tuần này, An Vũ Hàng chỉ có thể chơi một mình...

Chạy tới phòng ngủ An Vũ Hàng mượn tập chép bài, Viên Gia nhìn thấy An Vũ Hàng khó xử như vậy, liền nghĩ ra chủ ý.

“Tui nói này, ông có thể giả thành con gái lên kênh thể giới kêu người ta đến dẫn cậu.” Viên Gia vẻ mặt ‘tui là mr.Biết tuốt’ nói.

An Vũ Hàng liếc mắt nhìn cậu, nói: “Vì cái gì phải giả làm con gái?”

“Giả nữ mới có người nguyện ý dẫn ông vô điều kiện chứ, hơn nữa acc của ông vốn chính là con gái, hoàn toàn không có áp lực.” Viên Gia cười nói.

“Đừng ra chủ ý lung tung.” An Vũ Hàng cảm thấy đây hiển nhiên là gợi ý ‘không dám khen’.

“Quan trọng là ông làm xong nhiệm vụ lời đài của tuần này, Hơn nữa, cũng không phải bảo ông đi lừa tình cảm của người khác, chỉ là tìm một người dẫn ông một chút mà thôi.” Viên Gia nói, “Khăng định cũng có rất nhiều người tìm không ra đội muốn tạo thành đội ngũ đi đánh giống ông vậy.”

“Không làm.” An Vũ Hàng quyết đoán cự tuyệt.

Viên Gia một bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: “Ông sao lại bảo thủ như vậy chứ. Ông nghĩ đi, nếu ông nói mình là con trai, lấy trình độ hiện tại của ông, phòng ngự có cóc độc, xem như là đủ đi, nhưng công kích thì sao? Bạch xà ông còn nuôi chưa xong nữa kìa. Ông như vậy đi đánh với đám con trai, đối phương khăng định ghét bỏ ông, ông nếu đi đánh với con gái, đánh thu thì càng xấu hổ. Ông quên chuyện bản thân không đánh chết được trị liệu sao?”

An Vũ Hàng không còn lời gì để nói. Kỳ thật Viên Gia nói cũng có đạo lý, chẳng qua cậu thật sự không muốn lừa dối người ta, hơn nữa thật sự cũng không tất yếu phải làm vậy.

Thấy cậu chậm chạp không chịu làm, Viên Gia cười hề hề chồm tới, nhéo nhéo cằm An Vũ Hàng, nói: “Nếu cứng ngại ngừng, anh đây tới giúp cứng.”

An Vũ Hàng đẩy tay Viên Gia ra, người này chỉ cần chạy đến phòng ngủ của mình liền bắt đầu ngả ngón.

Viên Gia đoạt lấy bàn phím của An Vũ Hàng, bắt đầu đánh chữ lên kênh thế giới.

Thế giới [Phượng Cô Ngâm]: Em gái tân thủ Độc Tiên giáo muốn đánh lời đài 2V2 cầu cao thủ dẫn đi, không quá biết đánh, mong đừng chê QAQ!

“Phắc, ông viết lung tung cái gì vậy?” An Vũ Hàng nhìn thấy ký hiệu biểu tình cuối cùng, cảm giác cả người đều không tốt.

“Aizz, ông còn nhỏ, không hiểu đâu. Đàn ông đều thích dạng này.” Viên Gia tự tin nói.

An Vũ Hàng nhìn bộ dạng đắc ý của Viên Gia, thật muốn cho cậu một quyền. Nhưng không đợi An Vũ Hàng biến suy nghĩ của mình thành hành động, kênh mật tán gẫu của cậu đã sáng lên.

Mật tán gẫu [Vô Hình Sát]: Đến đây đi, tôi dẫn em.

Viên Gia lộ ra biểu tình ‘Ông xem đi, tui biết ngay là thế này mà’, bắt đầu giúp An Vũ Hàng trả lời.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, làm phiền anh nhé.

Mật tán gẫu [Vô Hình Sát]: Đừng khách sáo, dù sao tôi cũng phải đánh. Đến YY đi.

Đối phương lập tức gửi tới một chuỗi số kênh YY.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Anh ơi, em không có mic...

Mật tán gẫu [Vô Hình Sát]: Không sao. Để tôi chỉ huy là được.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng ạ!

An Vũ Hàng quả thực cũng bị câu trả lời của Viên Gia làm nổi cả da gà, tức giận mà cướp bàn phím từ trong tay Viên Gia lại, nói: “Ông còn dùng acc tui giả làm con gái bán manh nữa, tui sẽ xóa acc.”

Viên Gia cười nói: “Thủ đoạn, thủ đoạn mà thôi.”

“Muốn bán manh sao không dùng Loli của ông mà bán đi?” An Vũ Hàng nói.

“Đã bán rồi, nếu không làm sao có thể thông đồng được mấy em gái kia chứ.” Viên Gia cười đến thật không biết xấu hổ, chỉ vào màn hình máy tính nói: “Nhanh tổ đội đi, người ta đã gửi lời mời rồi kìa.”

An Vũ Hàng quay đầu lại chọn đồng ý, Vô Hình Sát là một Minh Giáo, Minh Giáo và Độc Tiên phối hợp, xem như tương đối dễ đánh.

Viên Gia không quấy rầy nữa, cầm tập ghi chú thành thật ngồi vào bàn Thời Nhiệm chép bài.

An Vũ Hàng lên YY, gia nhập đội ngũ lời đài mà Vô Hình Sát vừa mới lập, chuẩn bị đánh võ đài. Đối với việc Viên Gia dùng acc Phượng Cô Ngâm lừa dối đối phương mình là con gái, trong lòng An Vũ Hàng vẫn

luôn có chút lo sợ. Dự định chờ đánh xong thì tính theo giá luyện thuê tương đương với tiền trong game gửi cho đối phương, như vậy cũng có thể an tâm hơn một chút...

Hết –

20. Chương 20: Ngoài Ý Muốn

Thanh âm của Vô Hình Sát không tệ, hằng là loại hình rất được các cô gái hoan nghênh. An Vũ Hàng đeo tai nghe lên, nghiêm túc nghe anh ta chỉ huy. Đối phương nói không nhiều, cơ bản vốn và mấy lời như bảo An Vũ Hàng lui ra phía sau, mở bùng nổ vân vân, An Vũ Hàng bởi vì có con cóc trợ giúp, đối thủ rất khó đánh ra thương tổn lên người cậu, cóc da dày máu cao, một khi bị đánh, An Vũ Hàng trực tiếp mở Âm Dương tể, nổ tung nó, tự thân mình có thể đạt được một lá chắn phòng hộ, có thể hấp thu khoảng mười vạn thương tổn, quả thực có thể nói là viên trình da dày nhất của .

Kỹ thuật và thủ pháp của Vô Hình Sát cũng không tệ, giết trị liệu của đối phương cũng không phải nói chơi, An Vũ Hàng chỉ cần bảo vệ mạng của mình, trên cơ bản đều có thể giành chiến thắng.

Một tiếng sau, điểm danh vọng tuần này của An Vũ Hàng đã đầy, nhiệm vụ mười trận lôi đài cũng hoàn thành, còn thuận lợi đánh lên được cấp bốn.

Ra khỏi bản đồ, An Vũ Hàng liền nói cảm ơn Vô Hình Sát.

“Đánh xong rồi?” Chép xong bài Viên Gia liền bu lại nhiều chuyện.

“Ừ, xong rồi.” An Vũ Hàng đứng lên thả lỏng một chút cái cổ đang cứng ngắt của mình.

“Cho tui mượn máy tính dùng một chút, tui tra cứu chút đồ.” Viên Gia nói.

An Vũ Hàng nhường vị trí, nói: “Hạ YY của tui đi rồi hãy tra gì thì tra.”

“Tuân mệnh!” Viên Gia ngồi vào ghế bắt đầu kiểm đồ.

An Vũ Hàng đi rót cho mình ly nước, nói: “Chép xong rồi sao còn không về phòng?”

“Sách còn chưa chép xong.” Viên Gia nói.

“Lấy về chép cũng được mà.”

“Nhìn Tư Húc chơi game, tui khổng chế không được.” Sau khi tra được rồi, Viên Gia chép nó lại, đứng dậy nói: “Ở chỗ của mấy ông tuy rằng cũng chơi, nhưng máy tính không nằm trong tay tui, có thể an tâm mà học một lúc.”

An Vũ Hàng ngồi trở lại trước máy tính, mở game lên, trong kênh mật tán gẫu toàn bộ đều là tin tức mà Vô Hình Sát gửi tới, mà cậu cũng xác thực bị nội dung mật tán gẫu làm cho hoảng sợ, cảm giác lo sợ bất an trong lòng cuối cùng vẫn trở thành sự thật...

Mật tán gẫu [Vô Hình Sát]: Cậu là nam?

Mật tán gẫu [Vô Hình Sát]: Cậu đột nhiên mở mic, tôi nghe được hai người nói chuyện...

Mật tán gẫu [Vô Hình Sát]: Người đâu rồi? Còn đây không?

Mật tán gẫu [Vô Hình Sát]: Nam thì cứ báo là nam, cần gì phải giả làm con gái.

...

An Vũ Hàng nhanh chóng nhìn YY của mình, vốn dĩ bảo Viên Gia tắt đi rồi hãy tra gì thì tra, kết quả tên này cứ nhiên không tắt...

“Viên Gia!” An Vũ Hàng rất ít khi lớn tiếng mà gọi cậu như vậy.

“Làm sao vậy?” Viên Gia không rõ lí do nhìn về phía An Vũ Hàng.

“Không tắt YY, cậu mở mic, Minh Gia kia biết rồi...” An Vũ Hàng đỡ trán, quả thực không còn lời gì để nói.

“Hả?” Viên Gia cũng là vẻ mặt ngoài ý muốn, “Tui vừa rồi đã ấn close rồi mà, chưa tắt sao?”

“Chưa...”

“Phắc.” Viên Gia gãi gãi tóc, suy nghĩ một chút, nói: “Nếu không ông log-out đi? Lần sau nhìn thấy anh ta thì nói không phải ông online, mà do Quân Mạc Vũ online, có chuyện gì bảo anh ta đến tìm tui.”

“Ông tin?” An Vũ Hàng hỏi cậu.

Viên Gia co rút khóe miệng, hiển nhiên cũng không tin...

“Được rồi, chúng ta lừa người là sai trước, giải thích đi.” An Vũ Hàng bắt đầu gõ chữ trên kênh mật tán gẫu.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Ngại gì, tôi không phải cố ý. Bởi vì kỹ thuật tương đối tệ, không tiện tổ đội, mới phải ra hạ sách này.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Tôi có thể quy đổi điểm lôi đài ngày hôm nay thành phí đánh hộ, trả cho anh.

Mật tán gẫu [Vô Hình Sát]: Không có gì, không cần trả tiền, tôi chỉ là có chút bất ngờ.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Thật sự xin lỗi, tôi là tân thủ, rất nhiều thứ không biết, chỉ có thể nhờ người khác dẫn dắt.

Mật tán gẫu [Vô Hình Sát]: Ừ, không sao, có thể hiểu được. Tôi đi làm nhiệm vụ hằng ngày, cậu làm gì thì làm đi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được, cảm ơn anh.

Mật tán gẫu [Vô Hình Sát]: Không có gì.

Nói xong, Vô Hình Sát liền rời khỏi đội ngũ.

An Vũ Hàng nhẹ nhàng thở ra, sau khi tắt YY, trực tiếp chạy đến chỗ NPC đưa tin, gửi cho Vô Hình Sát 1 vạn kim tệ. Tuy rằng đối phương nói không cần trả tiền, nhưng An Vũ Hàng không muốn nợ người khác, cho nên vẫn tính rõ ràng tương đối tốt hơn, cậu cũng có thể an tâm một chút.

“Thế nào?” Viên Gia hỏi. Dù sao họa là do cậu gây ra, nhưng lại khiến cho An Vũ Hàng mang tiếng, cậu cũng không thoải mái.

“Minh Giá kia rất dễ nói chuyện, hẳn là không có gì.” An Vũ Hàng nói.

“Vậy là tốt rồi.” Viên Gia yên tâm, “Về sau không làm như vậy nữa, tính nguy hiểm cao quá.”

“Đây là gặp gỡ người tính tình tốt, nếu gặp phải người khó chơi, phỏng chừng Vũ Hàng liền phải lên 818 (*).” Thời Nhiễm nói.

(*) Hẳn là diễn đàn của game này :v

“Biết rồi.” Viên Gia gật gật đầu, cũng tiếp thu lần giáo huấn này.

Chuyện này xem như cho qua.

Buổi sang ngày hôm sau, An Vũ Hàng và Thời Nhiễm cùng nhau đi ăn sang trở về, mới vừa rót cho mình ly nước chuẩn bị ngồi xuống xem sách một lúc, ai ngờ ghế dựa bị lệch một chút, nước theo tác dụng của quán tính mà đổ ra ngoài, rơi thẳng lên trên chăn mền của An Vũ Hàng...

Thời Nhiễm: “...”

An Vũ Hàng: “...”

Chăn mền ướt mềm như thế này dĩ nhiên không có cách nào đắp được nữa, An Vũ Hàng ôm chăn lên, có chút đau đầu nói với Thời Nhiễm: “Hôm nay là ngày gì vậy chứ...”

Thời Nhiễm nhanh chóng rút mấy tờ khăn giấy giúp cậu lau những chỗ bị nước đổ lên, chẳng qua nước đã thấm vào trong chăn, có lau cũng không được gì.

“Ôm xuống lầu phơi nắng một chút đi, hôm nay có đủ ánh sáng mặt trời, phơi nắng một ngày đến tối nay hẳn có thể khô được.” Thời Nhiễm nói.

“Ừ.” An Vũ Hàng ôm chăn đi xuống lầu.

Trường học có một nơi chuyên dành cho sinh viên phơi các loại đồ đạc bằng vải cỡ lớn như chăn mền, drap giường này nọ.

Vì phòng ngừa tình huống vật phẩm bị mất, phía trường học cũng đặc biệt tiến hành trông giữ đối với khu vực này, mỗi sinh viên có đồ cần phơi đều sẽ được nhận một cây sào cùng với dây số, cũng là bằng chứng lấy đồ phơi của mình.

Mùa này cơ hồ không có chăn mền cần phơi, treo bên cạnh đa phần là một ít drap giường và balo linh tinh. Kỳ thật trong phòng ngủ cũng có chỗ có thể phơi đồ, chẳng qua diện tích không lớn, hơn nữa đều là bốn người xài chung, thật sự không tiện phơi mấy loại đồ vật chiếm nhiều diện tích như vậy, cho nên đa số sinh viên vẫn sẽ lựa chọn mang ra đây phơi.

Phơi chăn lên rồi, An Vũ Hàng cầm dây số của mình an tâm trở về phòng ngủ.

Hôm nay không có nhiều tiết học, sau khi An Vũ Hàng tan học liền chuẩn bị đến siêu thị mua đồ dùng hàng ngày, như kem đánh răng, xà phòng này nọ, cơ hồ mỗi tháng đều phải mua mới.

Ra khỏi phòng học, Dịch Tư Húc và Viên Gia về phòng trước, Thời Nhiễm đến thư viện trả sách đã mượn từ tuần trước, thuận tiện mượn thêm vài quyển khác cần xem. An Vũ Hàng thì cầm danh sách mà Thời Nhiễm viết sẵn những thứ mình cần mua đi siêu thị trước.

Mới vừa đi vào lối đi bộ trước tòa nhà dạy học, liền có một người bước ra khỏi chiếc xe tối màu đậu ở ven đường.

“An Vũ Hàng.”

Bước chân An Vũ Hàng dừng lại một chút, theo âm thanh nhìn qua, người bước từ trên xe xuống cư nhiên là Kha Tuấn Hân.

Ở trong lòng mắng một tiếng, An Vũ Hàng không để ý đến anh ta, đi thẳng về phía trước. Chán ghét trên mặt vô cùng rõ ràng, cậu không ngờ Kha Tuấn Hân cư nhiên lại tìm đến trường học của mình, quả thực có loại cảm giác đúng là âm hồn bất tán.

Kha Tuấn Hân đi nhanh về phía trước hai bước, bắt lấy cánh tay của An Vũ Hàng, nói: “Chạy cái gì?”

An Vũ Hàng dừng lại, mắt lạnh nhìn về phía Kha Tuấn Hân. Chỉ nói về vẻ ngoài, Kha Tuấn Hân hẳn cũng xem như rất có lực hấp dẫn, nhưng đối với An Vũ Hàng mà nói, người này tựa như mụn cóc mọc trên mu bàn chân, vừa phiền toái, lại vừa ghê tởm.

Rút tay mình từ trong tay Kha Tuấn Hân ra, An Vũ Hàng hỏi: “Kha tiên sinh, ngài có chuyện gì?”

“Không có việc gì thì không thể tìm em sao?” Kha Tuấn Hân cười nhạt hỏi.

“Đây là trường học, không phải tiệm cà phê, chẳng lẽ Kha tiên sinh còn muốn bao luôn toàn bộ trường học sao?”

“Trường học thì khỏi, tôi không có hứng thú. Chỉ muốn bao người trong trường thôi.”

“Ngài cũng không khỏi quá đề cao bản thân rồi.” An Vũ Hàng lười cùng anh ta nhiều lời, xoay người muốn đi, lại bị Kha Tuấn Hân một phen kéo lại.

Hai người đàn ông ở trường học giảng co, cho dù là xuất phát từ lý do gì, chung quy cũng sẽ khiến cho nhiều người đi ngang qua chú ý.

“Không đùa em nữa. Cùng đi xem phim đi, tôi đã mua vé sẵn rồi.” Kha Tuấn Hân rốt cục nói rõ ý đồ đến đây.

“Tôi còn có việc, thứ lỗi không phụng bồi.” An Vũ Hàng bỏ tay anh ta ra, cậu biến đổi với người như Kha Tuấn Hân, chỉ cần cậu lui một bước, đối phương sẽ tiến thêm một thước.

Kha Tuấn Hân như đang nhìn một đứa trẻ thích nói dối vậy, nói: “Tôi đã kiểm tra thời khóa biểu của em, buổi học hôm nay của em đã xong rồi.”

Kiểm tra thời khóa biểu của mình? Trong lòng An Vũ Hàng bốc hỏa, cậu là người đặc biệt chú trọng việc riêng tư, cho dù mấy chuyện như thời khóa biểu này cũng không tính là thứ đặc biệt riêng tư gì, nhưng cậu cũng không thích bị một người ở bên ngoài trường tra ra được.

“Kha tiên sinh, thỉnh anh đừng làm chuyện vô vị nữa.” Sắc mặt An Vũ Hàng thật không dễ nhìn, “Kha tiên sinh, tôi đã nói rồi, chúng ta không cùng một loại người. Ngài đừng đến quấy rầy tôi nữa.” Dựa theo cách nói của Tiêu Mộc Từ, tên Kha Tuấn Hân này có sinh hoạt cá nhân rất hỗn loạn, người nguyên ý cùng anh ta kết giao hẳn cũng không phải số ít, hà tất gì phải dây dưa với một sinh viên như cậu?

“Vậy người nào là cùng một loại người với em? Tiêu Mộc Từ?” Khóe miệng Kha Tuấn Hân gợi lên một tia cười lạnh.

“Không liên quan đến anh.” Với người như Kha Tuấn Hân, An Vũ Hàng giải thích một chữ cũng có cảm giác là đang lãng phí thời gian.

Kha Tuấn Hân nhìn cậu, không nói gì.

An Vũ Hàng cũng không để ý tới anh ta, xoay người đi về phía cổng trường.

Kha Tuấn Hân đứng tại chỗ vài giây, vừa mới chuẩn bị đuổi theo, di động trong túi áo lại đột nhiên vang lên. Bực bội mắng một tiếng, nhưng vẫn thành thật nhận điện thoại. Bên kia không biết nói cái gì, sau khi Kha Tuấn Hân cúp điện thoại cũng không đuổi theo nữa, mà leo lên xe, nhanh chóng rời khỏi trường học.

Mà ở phía sau một lùm cây nằm dọc lối đi bộ, một đôi mắt mang theo phần uất vẫn nhìn chằm chằm vào bóng dáng của An Vũ Hàng, nguy hiểm lại tram ngập chán ghét...

Mang theo vật dụng hàng ngày vừa mua xong trở về, An Vũ Hàng đến khu phơi chăn, chuẩn bị ôm chăn trở về, cũng đỡ phải chạy ra thêm một lần.

Đưa dây số cho dì phụ trách trông giữ nơi này, dì gật gật đầu, bảo cậu tự mình đi vào lấy. An Vũ Hàng vừa mới đến gần chỗ mình phơi chăn, liền choáng váng —— Chăn của cậu không biết bị ai tạt lên một mảng lớn chất lỏng màu nâu đậm, đặc biệt rõ ràng.

“Làm sao vậy?” Thấy cậu đứng tại chỗ không động, dì kia liền hỏi.

An Vũ Hàng chỉ chỉ vào chăn của mình, dì kia không rõ lí do mà đi tới, khi nhìn thấy thảm trạng trên chăn, cũng hoảng hốt, lớn tiếng nói: “Là đứa mất dạy nào chứ, cư nhiên ở dưới mắt mình làm ra loại chuyện này!”

“Vũ Hàng, làm sao vậy?” Thời Nhiễm từ thư viện trở về đi ngang qua đây nghe được tiếng của dì trông giữ, lại nhìn thấy An Vũ Hàng đứng bên cạnh, liền đứng ở rào lưới bên ngoài khu phơi đồ hỏi.

An Vũ Hàng quay đầu lại vẫy vẫy tay với cậu, ý bảo cậu đi vào xem. Chỗ Thời Nhiễm đứng có một cái chăn phơi chắn tầm nhìn, không nhìn thấy chăn của cậu.

Thời Nhiễm cầm sách đi tới, khi đến gần An Vũ Hàng, liếc mắt một cái liền nhận ra chăn của cậu, “Phắc, xảy ra chuyện gì?”

“Không biết.” An Vũ Hàng cũng là lòng tràn đầy buồn bực không chỗ phát tiết.

Thời Nhiễm đi tới phía trước, sờ sờ chăn, lại ngửi ngửi, nói: “Là Cola.”

“Ày da, cái chăn này giờ làm thế nào đây? Rất khó giặt. Đứa nào thiếu đạo đức vậy chứ, không phải là gây thêm phiền cho công việc của tôi sao?!” Dì trông giữ rất tức giận, đây là công việc của bà, nếu để trường học biết được bà ngay cả chút việc này cũng không làm tốt, khẳng định sẽ sa thải bà.

“Dì à, dì cũng đừng tức giận.” An Vũ Hàng tuy rằng tức giận, nhưng cũng không có biện pháp, căn bản không thể nào điều tra được. Chỗ này diện tích khá lớn, dì trông giữ cũng không thể chiếu cố toàn bộ. Chẳng qua không biết là nhằm vào cậu, hay chỉ là một lần ngoài ý muốn.

“Aizz, như vậy đi. Lần này là dì thất trách, tiền chăn để dì đền cho con.” Nơi này không có camera, xảy ra chuyện chỉ có thể tự bà chịu trách nhiệm.

“Được rồi ạ, người nọ nếu là cố ý, nhất định là canh lúc dì không chú ý, cũng không thể trách dì được. Tự con đi mua chăn mới là được rồi.” An Vũ Hàng ở trong lòng thở dài, cậu cũng không muốn làm khó một vị trưởng bối, dù sao bà cũng rất vô tội.

Dì trông giữ cũng không biết nói gì cho phải, một mực giải thích với cậu, nói mình làm việc thất trách này nọ.

An Vũ Hàng cũng không nói thêm gì, ôm chăn cùng Thời Nhiễm rời khỏi khu phơi đồ, chuẩn bị đem chăn đi vắt.

“Vũ Hàng?”

Nghe được thanh âm quen thuộc, An Vũ Hàng đang ôm chăn rời đi lập tức quay đầu lại, liền nhìn thấy Tiêu Mộc Từ dẫn theo vài người, đúng lúc đi tới từ một con đường nhỏ gần đó. Mặc dù là một đám người, nhưng Tiêu Mộc Từ vẫn như trước là tiêu điểm, khí chất xuất chúng khiến đám sinh viên đi gần đó không khỏi nhìn thêm vài lần, thậm chí có vài cô bé sinh viên năm nhất lôi kéo tay bạn đồng môn nhỏ giọng thảo luận.

Ánh mắt Tiêu Mộc Từ vẫn luôn đặt trên người An Vũ Hàng, không chút để ý đến người bên ngoài mà đi thẳng tới. Bởi vì liên quan đến Tiêu Mộc Từ mà trở thành đối tượng bị chú ý, An Vũ Hàng hơi có chút xấu hổ, nhưng có thể nhìn thấy Tiêu Mộc Từ, trong lòng cậu vẫn rất cao hứng...

Hết –

21. Chương 21: Chăn

“Tiêu ca.” An Vũ Hàng cùng Thời Nhiễm đồng thời ngoan ngoãn chào hỏi.

Tiêu Mộc Từ hơi hơi gật đầu với Thời Nhiễm, sau đó nhìn thoáng qua cái chăn trong tay An Vũ Hàng, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Có thể là có người đùa dai, dì trông đồ cũng không chú ý, thành ra...” Nói thật, An Vũ Hàng đặc biệt đau lòng cái chăn này, lúc trước khi mua giá cũng không rẻ, vốn dĩ định sau khi tốt nghiệp đại học có thể cầm về nhà tiếp tục dùng, không ngờ hôm nay phải ném rồi...

Án đường Tiêu Mộc Từ không dễ nhận ra mà nhíu lại một chút, “Phòng ngủ còn có chăn không?”

“Không có...” An Vũ Hàng lắc đầu, cậu đang định đi mua mới. Chẳng qua hiện tại trong tay cậu có chút khó khăn, mua một bộ chăn mền tốt cũng tốn không ít tiền, nghĩ thôi mà đã có chút đau lòng.

Tiêu Mộc Từ trầm mặc một hồi, mới nói: “Hôm nay đến nhà của tôi ở đi.”

“Hả?” An Vũ Hàng rất bất ngờ đối với đề nghị của anh.

“Hôm nay cho dù đi mua chăn, mua drap giường thì cũng phải giặt rồi mới dùng được.” Đây là thói quen, cho dù hiện tại mua về lập tức đi giặt, đến lúc ngủ cũng không thể khô kịp.

An Vũ Hàng ở trường học chỉ có một bộ drap giường, lúc đem chăn đi phơi cũng mang theo phơi cùng, cho nên bên trên cũng đồng dạng dính không ít Coca. Hơn nữa Coca không dễ giặt lắm, cậu cũng định vắt luôn.

Mấp máy khóe miệng, An Vũ Hàng nói: “Tiêu ca, ý tốt của anh tôi nhận, chẳng qua tôi không quen ở bên ngoài.”

Nghe cậu nói như vậy, Tiêu Mộc Từ cũng không muốn miễn cưỡng cậu, chỉ nói: “Đi vứt chẵn đi, sau đó tới tìm tôi.”

“Sao?” An Vũ Hàng không hiểu nhìn về phía anh.

“Dẫn cậu đi mua chẵn.”

An Vũ Hàng vốn dĩ muốn nói cậu có thể tự đi, nhưng Tiêu Mộc Từ đã xoay người đi với mấy người cùng đến với anh. Bởi vì cách hơi xa, An Vũ Hàng không nghe được Tiêu Mộc Từ nói gì với bọn họ, chỉ thấy vài người cung kính gật đầu, sau khi lễ phép chào Tiêu Mộc Từ, liền đồng thời rời đi.

Thời Nhiễm vỗ vỗ vai An Vũ Hàng một chút, cười nói: “Đi cùng với Tiêu ca đi, trời lạnh như vậy ông tự mình xách cả cái chần bông dày về cũng không thuận tiện. Đưa cái chần dơ đây, tui giúp ông đem vứt.” Nói xong, Thời Nhiễm nhét mớ sách mượn ở thư viện vào trong túi, tiếp nhận cái chần trong tay An Vũ Hàng cùng với vật dụng hàng ngày mà cậu vừa mua.

“Để tui tự vứt.”

“Không soa, chỉ đi mấy bước, ông đi sớm về sớm.” Thời Nhiễm quay đầu lại chào tạm biệt Tiêu Mộc Từ vừa mới trở lại, Tiêu Mộc Từ gật gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Lên xe, An Vũ Hàng thất đại an toàn, có chút ngại ngùng nói: “Làm phiền anh rồi.”

“Công nhắc tay mà thôi.” Tiêu Mộc Từ khởi động xe, lái ra khỏi trường học.

Tiêu Mộc Từ lái xe rất ổn định, An Vũ Hàng mỗi lần ngồi xe anh đều có loại cảm giác mệt mỏi muốn ngủ. Không biết qua bao lâu, Tiêu Mộc Từ phá vỡ an tĩnh bên trong xe.

“Cậu xác định chỉ là đùa dai?”

“Hẳn là vậy. Ở trường tôi cũng chưa từng đắc tội ai, cũng chưa từng cãi nhau với bạn học, hẳn sẽ không có người nhắm vào tôi.”

“Vậy là tốt rồi.” Tiêu Mộc Từ nhìn về phía trước, nghiêm túc lái xe.

“Đúng rồi.” An Vũ Hàng nhìn về phía Tiêu Mộc Từ, hỏi: “Sao hôm nay anh lại đến trường học?”

“Lại đây bàn chút việc.” Tiêu Mộc Từ nhẹ nhàng băng quơ nói.

Có một số chuyện về công việc không thuận tiện lộ ra, An Vũ Hàng cũng rõ ràng, nên không hỏi nhiều, chỉ nói: “Công việc bận rộn như vậy sao?”

“Trước khi nhìn thấy cậu vừa lúc xong việc.”

An Vũ Hàng cười cười, nói: “Sớm một chút đi về nghỉ ngơi.”

“Được.”

Còn chưa đến giờ cao điểm tan tầm, xe trên đường không nhiều lắm, tình hình giao thông cũng không tệ, An Vũ Hàng chống cằm nhìn ra bên ngoài xe, cậu thực hưởng thụ loại tình huống ở chung an tĩnh này. Không cần nói quá nhiều, cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ, tự nhiên, an nhàn.

Nhưng loại tâm tình tốt đẹp này không duy trì liên tục bao lâu, An Vũ Hàng liền nhú nhú mày, ngồi thẳng người dậy cẩn thận nhìn vào kính chiếu hậu của xe.

“Làm sao vậy?” Nhận thấy được động tác của cậu, Tiêu Mộc Từ hỏi.

“Hình như có xe đi theo chúng ta.” An Vũ Hàng nhìn kỹ vào chiếc xe màu xám không quá thu hút chạy phía sau, “Còn có ánh đèn loang loáng, là đang chụp ảnh sao?”

“Không có gì, không cần để ý.” Tiêu Mộc Từ cũng không thêm để ý mà nói.

An Vũ Hàng quay đầu nhìn anh, đột nhiên hiểu ra, hỏi: “Đó là phóng viên?” Trước đây hình như Tiêu Mộc Từ và Ông Nghệ Kiều đã từng có scandal, lần trước gặp Tiêu Mộc Từ, bởi vì chuyện của Kha Tuấn Hân nên cũng không muốn hỏi tới.

“Ừ, đừng lo lắng, tôi sẽ xử lý tốt.” Tiêu Mộc Từ nói. Đối với loại chuyện này anh tựa hồ đã tập mãi thành thói quen.

Nếu nhân vật chính đã không thêm để ý, An Vũ Hàng tự nhiên cũng không có gì phải để ý, thả lỏng mà ngồi dựa vào lưng ghế, trầm mặc một lúc, hỏi: “Tôi hỏi có thể có chút mạo muội, anh và Ông tiểu thư thật sự kết giao?”

An Vũ Hàng vốn cũng không thích hỏi thăm chuyện riêng của người khác, nhưng không biết vì sao, chuyện của Tiêu Mộc Từ cậu vẫn muốn hỏi một chút. Đáp án là thật hay giả đều không sao, chỉ là muốn hỏi mà thôi.

“Không có gì.” Tiêu Mộc Từ nhàn nhạt cười, nói: “Cậu thoát nhìn không giống loại người sẽ quan tâm loại chuyện này.”

An Vũ Hàng kéo kéo đai an toàn, cũng không biết phải đáp như thế nào. Có lẽ là Tiêu Mộc Từ đối với cậu mà nói thì có chút đặc biệt, lại từng giúp cậu giải vây, cho nên cậu mới có thể quan tâm nhiều hơn một chút.

“Chỉ là hiểu lầm, không có gì cả. Chờ thêm vài ngày Ông Nghệ Kiều sẽ làm sáng tỏ.” Tiêu Mộc Từ thanh âm ôn nhu nói tiếp, loại ôn nhu này không phải bởi vì nhắc tới Ông Nghệ Kiều, mà chỉ là đối với An Vũ Hàng mà thôi.

“À.” An Vũ Hàng gật gật đầu, cũng không nói gì thêm nữa.

“Chuyện của giới giải trí nửa thật nửa giả, không cần tin tưởng.”

An Vũ Hàng cười cười, nói: “Lúc ấy nhìn thấy còn rất bất ngờ.” Nghe ý tứ trong lời nói của Tiêu Mộc Từ, anh tựa hồ còn rất hiểu biết đối với giới giải trí, nhìn lại bản thân, chẳng qua chỉ là một sinh viên, nhìn thấy cũng chỉ là những thứ đã bị phóng đại rồi lan truyền trên weibo mà thôi. Đột nhiên, An Vũ Hàng cảm thấy Tiêu Mộc Từ cách cậu rất xa, cuộc sống xung quanh của bọn họ tựa như hai thế giới, hơn nữa căn bản không nên cùng xuất hiện với nhau...

Sau khi đến shopping mall ở trung tâm thành phố, Tiêu Mộc Từ trực tiếp dẫn An Vũ Hàng đi đến một cửa hàng chuyên bán chăn drap gối nệm lớn nhất nơi này.

Dưới sự nhiệt tình đề cử của nhân viên cửa hàng, Tiêu Mộc Từ rất nhanh đã chọn được một bộ drap giường bằng tơ tằm, lại chọn thêm một bộ chăn nệm. Bởi vì tổng giá trị đạt yêu cầu nhận thêm tặng phẩm của cửa hàng, nhân viên cửa hàng lại đưa thêm một cái gối đầu.

Kỳ thật An Vũ Hàng nghe được nhân viên cửa hàng báo giá thì có chút do dự, nhưng Tiêu Mộc Từ trực tiếp đưa thẻ cho nhân viên cửa hàng, bảo cô đi quét thẻ thanh toán, chặn lại câu cự tuyệt đã đến bên miệng của An Vũ Hàng.

Sau khi thanh toán, hai người mang theo đồ rời khỏi cửa hàng. An Vũ Hàng nhỏ giọng nói: “Chờ tôi nhận lương sẽ trả lại cho anh ngay.”

“Không cần.” Tiêu Mộc Từ không quá để ý mà nói: “Xem như tôi tặng cho cậu.”

“Không được, anh không cho tôi trả, tôi cũng không dám dùng.” An Vũ Hàng cự tuyệt ý tốt của Tiêu Mộc Từ.

Tiêu Mộc Từ nghĩ nghĩ, nói: “Vậy cậu chậm rãi trả, mỗi tháng trả một ít là được.”

An Vũ Hàng cười, không nói được, cũng không nói không được. Dù sao nằm trong phạm vi năng lực của cậu, cậu sẽ nhanh chóng trả hết.

Mang theo ba cái túi to trở về phòng ngủ, Thời Nhiễm đang làm nhiệm vụ hằng ngày, thấy cậu vào cửa, đứng lên giúp cậu tiếp nhận mớ đồ trên tay, cười nói: “Tiêu ca đưa ông trở về?”

“Ừ.” An Vũ Hàng gật gật đầu, thay quần áo rồi đi rửa tay.

“Ăn cơm chiều chưa?”

“Ăn rồi.” An Vũ Hàng nói, mua xong đồ Tiêu Mộc Từ liền dẫn cậu đi ăn cơm, đương nhiên, cũng là Tiêu Mộc Từ mời khách.

Thời Nhiễm buông đồ trên tay xuống, tựa vào cạnh cửa toilet, cười nói: “Khi nào thì ông bắt đầu quan hệ tốt với Tiêu ca như vậy? Tiêu ca thoát nhìn cũng không giống loại người nhiệt tình, đối với ông ngược lại không tệ.”

An Vũ Hàng liếc mắt nhìn cậu, nói: “Chỗ làm việc của Tiêu ca ở cạnh quán Noãn Quang, ngẫu nhiên sẽ đến đó mua cà phê.”

“Thì ra là thế.” Thời Nhiễm gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều hơn nữa. Chẳng qua cậu cứ cảm thấy Tiêu Mộc Từ đối với An Vũ Hàng tựa hồ có chút không bình thường.

Để cái chân mới lên trên giường, bộ drap giường thì bỏ vào trong máy giặt, cái gối đầu được tặng kèm thì để vào trong tủ treo quần áo, An Vũ Hàng đi vào toilet tắm.

Nước ấm xua đi chút hàn khi mang theo trên người, An Vũ Hàng lau lau mái tóc ướt sũng bước ra, cảm thấy cả người đều thả lỏng. Ngồi vào trước bàn học, mở máy tính, An Vũ Hàng đăng nhập vào game.

Giao diện game vừa mới nhảy ra, cậu liền nhận được một lời mời vào đội, vừa nhìn thấy người mời cư nhiên là sư huynh, An Vũ Hàng lập tức chọn đồng ý.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh, anh về rồi?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ừ, tối hôm qua vừa trở về. Thời gian muộn quá nên không online.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng.

Nhìn thấy cái tên của sư huynh sáng lên, tâm tình của An Vũ Hàng đặc biệt tốt, khóe miệng cũng không khỏi hiện lên một tia ý cười.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: PVP đánh thuận lợi chứ?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sau khi được anh dạy tôi cũng đánh tốt hơn một chút, chẳng qua thủ độc còn chưa nuôi xong, lực công kích còn kém một chút. Nhưng con cóc thì nuôi ra cấp 10, nhờ có Tiêu Vĩ chăm của sư huynh, cảm ơn.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Em đã cảm ơn tôi nhiều lần lắm rồi. Chăm tuy rằng có thể tạo nên một phần tác dụng, nhưng vẫn là em nuôi tốt, vận khí cũng không tệ.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Đúng rồi, sư tử tôi và Yến ca phối, còn vài ngày nữa mới có thể nuôi xong.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Không vội.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh đang làm gì?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Trước khi em log-in tôi vừa mới mần cấp, đang làm trang bị.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Chút nữa luận bàn không?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Lá gan ngược lại rất lớn.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư phụ nói học tập với cao thủ mới có thể tiến bộ.

Kỳ thật cậu chỉ muốn luận bàn với sư huynh, biết khẳng định sẽ đánh không lại, nhưng vẫn muốn cùng nhau chơi đùa một chút.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ừ, chờ một chút, tôi khảm nạm vài viên đá đá.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng.

Sau khi sư huynh chuẩn bị tốt trang bị, xem xét tọa độ của An Vũ Hàng, trực tiếp bay tới. Sau khi lui đội, click vào nhân vận của An Vũ Hàng chọn luận bàn. An Vũ Hàng thả con cóc của mình ra, sau đó chọn đồng ý.

Thời gian đếm ngược kết thúc, An Vũ Hàng lập tức cho Sương Thiên Quyết một chiêu Hồn cổ, sau đó thêm một chiêu độc thủ khiến anh bị định thân. Sương Thiên Quyết cũng không vội, sau khi 2 giây định thân kết thúc, đứng tại chỗ một chiêu Kinh Phong Tế Vũ, chiêu DOT (*) này có hiệu quả duy trì thương tổn liên tục 20 giây, mỗi 2 giây tạo thành một tổn thương loại nhỏ. An Vũ Hàng trực tiếp lôi con cóc lên để di dời kỹ năng thương tổn, chuyển toàn bộ giá trị duy trì liên tục thương tổn này sang cho con cóc, sau đó lại cho Sương Thiên Quyết một chiêu Vạn Kiếp, Cưu Độc và Xích Yển. Ba chiêu này ngoại trừ hiệu quả tự thân thương tổn, còn mang theo Debuff hiệu quả giảm trị liệu và giảm tốc độ.

(*) Damage over time: kỹ năng có hiệu quả thương tổn theo thời gian nhất định, lần trước có giải thích rồi nhưng nói lại sợ bị quên =v=

Sương Thiên Quyết mở kỹ năng giảm thương Phệ Cốt để ngăn cản lần thương tổn này, sau đó cho An Vũ Hàng một chiêu Thanh Ti Đoạn Hồn, định thân 5 giây, An Vũ Hàng trực tiếp dùng Phong Sái giải trừ trạng thái định thân, sau đó cho Sương Thiên Quyết một chiêu Lang Hoặc, phong tỏa chiêu thức trong 4 giây. Nhưng không khéo chính là hiệu quả Phệ Cốt trên người của Sương Thiên Quyết vẫn còn, dưới hiệu quả của Phệ Cốt, Sương Thiên Quyết có thể miễn trừ phong tỏa. Cho nên An Vũ Hàng chẳng khác nào đánh hụt một chiêu không chế, chỉ tạo thành thương tổn một lần.

Lúc này đại bộ phận kỹ năng của An Vũ Hàng đều tiến vào giai đoạn làm lạnh, mà kỹ năng không cần CD lại chưa đạt đến mức có thể tạo nên hiệu quả không chế, cho nên toàn bộ chiêu thức cậu có thể đánh ra đều biến thành kỹ năng thương tổn đơn thuần. Sương Thiên Quyết tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, nhân cơ hội đánh một bộ công kích, cũng cho An Vũ Hàng một chiêu giảm tốc độ. Lúc này 6 giây chịu thương tổn của con cóc cũng vừa qua, cách lần mở di dời thương tổn đợt sau đến 40 giây, An Vũ Hàng vì không muốn thừa nhận quá nhiều thương tổn, nguy cơ tàn máu, quyết đoán hy sinh con cóc, nhận được một Buff hộ thuẫn Âm Dương tế hấp thu 10 vạn thương tổn.

Mà Sương Thiên Quyết chờ đợi chính là cậu dùng xong chiêu Âm Dương tế, lá chắn này đối với Sương Thiên Quyết mà nói cũng không khó đánh, mà kỹ năng gọi con cóc về lần thứ hai còn đang CD, Sương Thiên Quyết lập tức mở bùng nổ, dưới tình huống miễn giảm 2 lần độc điều kỹ năng, một chiêu DOT Kinh Phong Tế Vũ rất nhanh đã chất thành 3 tầng trên người An Vũ Hàng, lại thêm một bộ công kích đơn thể, lá chắn của An Vũ Hàng rất nhanh đã bị đánh vỡ.

Thấy vậy, An Vũ Hàng xoay người bỏ chạy, muốn kéo dài thời gian để triệt tiêu DOT trên người. Nhưng Sương Thiên Quyết lại cho cậu một chiêu giảm tốc độ, cho nên tốc độ di chuyển của cậu quả thực có thể so với ốc sên. Chạy không khỏi phạm vi công kích của Sương Thiên Quyết, thời gian duy trì liên tục ba tầng DOT trên người cậu cũng rất nhanh kết thúc.

Sau đó Sương Thiên Quyết lại thêm một kỹ năng quần công, thương tổn vẫn luôn đè nặng trên thanh máu của An Vũ Hàng. Mà trong nháy mắt khi con cóc vừa CD xong, Sương Thiên Quyết lại đánh tiếp một chiêu Long Phi Phượng Vũ, đây là kỹ năng công kích đơn thể cực mạnh của Phệ Hồn cóc, không chỉ có thể tạo thành đại lượng thương tổn, còn có thể trực tiếp cộng dồn toàn bộ thương tổn còn thừa của kỹ năng DOT Kinh Phong Tế Vũ.

An Vũ Hàng vừa mới gọi con cóc ra, đã bị đại chiêu này của Sương Thiên Quyết đánh cho tuột máu, mà khi triệu hồi con cóc ra lại dính phải CD toàn bộ kỹ năng, cho nên cậu không kịp mở Buff di dời thương tổn...

Tuy rằng lần này bởi vì cậu không có bạch xà, đánh ra thương tổn không tính cao, nhưng cậu biết rõ, cho dù có bạch xà, sư huynh cũng chưa chắc sẽ để cho cậu đánh ra bộ liên chiêu nào. Hơn nữa trong tay của sư huynh còn vài kỹ năng chưa sử dụng, mà mấy kỹ năng độc như Cưu Độc, Xích Yển linh tinh vẫn chưa bị hóa giải, cho nên đối mặt với sư huynh, ngay từ đầu cậu đã không có phần thắng.

Nếu là trước kia, An Vũ Hàng làm một tân nhân PVP nhìn nhất định sẽ đoán không ra, nhưng trải qua thời gian được sư huynh chỉ điểm và thực tiễn dạo gần đây, cậu đã có thể nhìn ra một chút vấn đề.

Hai người một lần nữa tổ đội, An Vũ Hàng gõ chữ vào kênh đội ngũ.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Tuy rằng thua, nhưng vẫn rất cảm ơn sư huynh đã nhường tôi.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Có thể nhìn ra?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Có thể. Gần đây tôi đánh PVP tương đối chú ý Buff và kỹ năng của đối phương, tuy rằng chỉ biết được chút da lông, nhưng có một số thứ vẫn có thể nhìn ra được.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Kỳ thật em phản ứng không tệ, chỉ là thiếu kinh nghiệm.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, tôi biết.

An Vũ Hàng gửi xong những lời này, Sương Thiên Quyết bên kia đột nhiên trở nên yên tĩnh, nhân vật cũng không di động, không biết đang làm cái gì. Vừa định hỏi một chút, Sương Thiên Quyết liền gửi đến một câu.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: A Yến bên kia có chút việc, tôi đi trước, em tự mình chơi nhé.

Không đợi An Vũ Hàng đáp lại một chữ ‘Được’, Sương Thiên Quyết liền trực tiếp lui đội bay đi.

Trong lòng An Vũ Hàng đột nhiên cảm thấy có chút vắng vẻ có chút khó chịu, sư huynh trở về cậu thật cao hứng, luận bàn với sư huynh bị thua cậu cũng không thấy buồn giận, ngược lại bởi vì sư huynh nhường mình, để mình đánh lâu hơn một chút mà cảm thấy thỏa mãn... Kỳ thật cậu chỉ muốn ở bên cạnh sư huynh lâu hơn một chút mà thôi, nhưng Yến ca vừa đến, sư huynh vẫn sẽ lấy Yến ca làm chủ.

Chẳng qua ai bảo Yến ca là tình duyên của sư huynh chứ, như vậy mới là bình thường. Chỉ là... Vì cái gì cậu vẫn cảm giác có chút mất mát chứ?

Đồng Đồng: Sư huynh bị gọi đi, Vũ Hàng thực mất mát =v=

Hết –

22. Chương 22: Thăng Thấn

Không có gì để làm, An Vũ Hàng liền chạy vào trong rừng cây lấy sâu, săn thịt vụn, để dành nuôi thú cưng. Không bao lâu, sư phụ gửi đến lời mời gia nhập đội, An Vũ Hàng thuận tay chọn đồng ý.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Luận bàn với sư huynh em thế nào?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Làm sao anh biết?

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Lúc em tìm cậu ấy luận bàn, tôi ở ngay bên cạnh ghé đá cho cậu ấy.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: À. Thua rồi.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Tôi biết, tôi là hỏi em có thu hoạch gì hay không.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Cũng được...

Kỳ thật khi cậu vừa định thảo luận về chiêu thức và đấu pháp với sư huynh, sư huynh liền đi tìm Yến ca. Thu hoạch của cậu có lẽ chỉ là thua và sư huynh không xuất hết toàn lực.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Độc Tiên giáo đánh Phệ Hồn cốc rất khó. Phệ Hồn cốc có Buff hóa giải kỹ năng, tuy rằng thời gian CD hơi dài, nhưng cổ độc của em một khi bị hóa giả, tất cả kỹ năng đánh ra đều mất hiệu quả khổng chế, thành tấn công đơn thuần.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, tôi biết. Sư huynh không dính Debuff của tôi.

An Vũ Hàng có chút tinh thần không cao, cái gì cũng không muốn làm, cũng không muốn tiếp tục thảo luận chuyện luận bàn với sư huynh nữa.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Sao tôi lại có cảm giác hôm nay cảm xúc em không cao nhỉ? Bị đánh nhiều quá?

Đối với trực giác của sư phụ, An Vũ Hàng ngược lại có chút bội phục, cách màn hình máy tính mà cũng có thể cảm giác được. Chẳng qua cậu dĩ nhiên sẽ không nói ra là vì cái gì, bởi vì bản thân cậu cũng cảm thấy nguyên nhân kia thật sự buồn cười, hơn nữa không hề có đạo lý.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Không có, chỉ hơi mệt một chút.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: À, vậy kêu bọn La Y vào đội đi, bọn tôi đi đánh chiến trường, còn em thì đi ngủ đi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được...

Sư phụ chuyển quyền đội trưởng cho cậu, An Vũ Hàng kéo Dịch Tư Húc, Viên Gia và Thời Nhiễm vào đội. Trong khoảng thời gian này bọn họ thường xuyên cùng nhau đi đánh chiến trường, đám Dịch Tư Húc đều là người mới, có mấy quý danh dẫn đi đánh nhau có thể dễ dàng hơn một chút.

Không bao lâu sau khi ba người vào đội, Thương Thiên Quyết và Vi Vũ Yến Phi cũng vào đội.

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Lấy được trang bị rồi?

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Ừ, 45 vạn kim.

Đoàn đội [Ưc Tương Tư]: Trang bị gì?

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Tiêu tạo nên trị liệu đặc hiệu do Gác Chuông rơi ra.

An Vũ Hàng trước kia dù sao cũng là đẳng chơi phó bản, đối với toàn bộ phó bản đều có hiểu biết nhất định. Gác Chuông là một trong những phó bản chính của , rơi rớt bị cũng là loại phẩm cấp cao nhất hiện tại. Nhất là vũ khí đặc hiệu, lập tức được tôn sùng là thần binh, giá tiền cũng vẫn luôn cao ngất ngưởng. 45 vạn kim lấy một cây Tiêu đặc hiệu đã xem là giá tầm trung.

An Vũ Hàng lúc trước tuy rằng cũng rất muốn mua một cái đàn cổ đặc hiệu, nhưng ngặt nỗi tỉ lệ rơi ra rất thấp, hơn nữa cho dù có, cậu cũng chưa chắc lấy được.

Đoàn đội [Ưc Tương Tư]: Vũ khí đặc hiệu kia thật sự không tệ, chúc mừng.

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Ừm, tôi cũng đợi thật lâu.

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Chỉ cần là cậu muốn, đồ có quý hơn nữa Thiên Quyết cũng sẽ thu vào tay cho cậu, đây cũng là thiên kim đổi nụ cười mà.

An Vũ Hàng mím môi, nhìn những lời sư phụ nói, cũng không gia nhập đề tài. Chỉ là cảm thấy sư huynh đối với Yến ca thật sự rất tốt.

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Thiên Quyết cũng đã từng mua cho cậu.

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Chỉ một lần...

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Đó là vì từ khi cậu chơi game đến giờ chính đánh phó bản có một lần...

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: ...

An Vũ Hàng có thể cảm giác được, sư huynh đối với người bên cạnh đều rất tốt, tận trong đáy lòng cậu cũng cảm ơn sư huynh chiếu cố mình trước giờ, tuy rằng cậu đối với sư huynh mà nói không phải người quan trọng nhất, nhưng sư huynh đối với cậu cũng có thể nói là tận tâm. Nghĩ như vậy, An Vũ Hàng đột nhiên cảm thấy có chút áy náy — Cậu vẫn luôn không nói cho sư huynh biết chuyện mình là nam. Ngay từ đầu bởi vì cậu không để ý mấy chuyện gì, dù sao chỉ là một trò chơi, cho dù cậu là nam hay nữ, cũng sẽ không ảnh hưởng đến chuyện trong game. Huống hồ cậu cũng không có ý tưởng muốn lừa gạt tình cảm của người khác, cho nên đến nay cậu vẫn không đặc biệt đi giải thích với anh.

Nhưng hiện tại, An Vũ Hàng cảm thấy bản thân hẳn nên thẳng thắn với sư huynh. Có lẽ sau khi thẳng thắn sư huynh sẽ tức giận, sẽ bất hòa với cậu, thậm chí từ nay về sau không để ý đến cậu, nhưng ít ra cậu không có gì giấu diếm anh nữa. Nếu sư huynh cũng không thêm để ý, vậy cậu có thể thẳng thắn mà tiếp nhận sư huynh đối tốt với mình, nếu sư huynh phản cảm việc cậu giấu diếm, không muốn để ý đến cậu, cậu cũng sẽ yên lặng rời xa, không quấy rầy đến anh nữa.

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Đúng rồi, Thiên Quyết, còn chưa giới thiệu với cậu. La Y, đồ đệ tôi mới nhận, thủ pháp không tồi, người cũng thông minh. Cậu có rảnh đánh mấy chiêu với cậu ấy đi.

Đoàn đội [Sương Thiên Quyết]: Chuyện khi nào?

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Lúc cậu đi công tác.

Đoàn đội [Sương Thiên Quyết]: Ừ. Theo vai về thì phải gọi thế nào?

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: ... Không biết...

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Hẳn là gọi sư cha?

Cổ: Giải thích chỗ này xiu, vợ của nam sư phụ thì gọi là sư mẫu, nhưng Yến Phi là acc nữ, sư huynh đang nhận mình là tình duyên của Yến Phi nên La Y phải gọi là sư cha =))))

Đoàn đội [Sương Thiên Quyết]: Vậy gọi đi.

Đoàn đội [La Y]: ...

Dấu chấm lửng của Dịch Tư Húc khiến không khí có vẻ có chút xấu hổ. Sau vài giây trầm mặc, Vi Vũ Yến Phi giúp Dịch Tư Húc giải vây.

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Đừng làm rộn, thoát nghe rất kỳ quái. La Y còn nhỏ, mọi người đừng khi dễ cậu ấy.

Đoàn đội [La Y]: Tôi không nhỏ...

Đoàn đội [Sương Thiên Quyết]: Vậy gọi đi.

Đoàn đội [La Y]: ...

Trong trí nhớ của An Vũ Hàng, Dịch Tư Húc tuy rằng mặt than, nhưng không phải người không hòa hợp với mọi người. Sư huynh bảo cậu gọi một tiếng sư cha, tựa hồ cũng không có gì không hợp lý. Nhưng Dịch Tư Húc vẫn không chịu gọi, cũng không nói nhiều, khiến không khí vốn có chút xấu hổ vừa rồi càng có vẻ vi diệu...

“Tư Húc làm sao vậy?” An Vũ Hàng quay đầu lại hỏi Thời Nhiễm.

Thời Nhiễm tựa hồ cũng thấy có chuyện kỳ lạ, lắc lắc đầu, nói: “Không biết. Hôm nay khi lên lớp thấy tâm tình của cậu ấy vẫn rất tốt mà.”

Đoán không ra nguyên nhân, An Vũ Hàng cũng lười suy nghĩ, trầm mặc một hồi, mới mở miệng nói: “Có chuyện muốn nói với ông.”

“Sao, chuyện gì?” Hai tay Thời Nhiễm rời khỏi bàn phím, xoay đầu lại nghiêm túc nhìn An Vũ Hàng.

“Tôi muốn nói cho sư huynh biết tôi là nam.” An Vũ Hàng nói.

Thời Nhiễm sững sốt một chút, suy xét trong chốc lát, mới nói: “Đúng là nên nói, chuyện này cũng không nên tiếp tục giấu diếm. Mấy người sư huynh của ông đối với ông cũng không tệ, ông ăn ngay nói thật, bọn họ hẳn sẽ không để ý.”

“Ừ, tôi biết.” An Vũ Hàng gật gù đầu. Kỳ thật cậu đã ra quyết định, chỉ là muốn tìm chút ủng hộ từ Thời Nhiễm thôi.

Ngay tại thời điểm An Vũ Hàng và Thời Nhiễm nói chuyện, kênh bang hội lại có người trôi lên.

Bang hội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Phó bang có đây không?

Bang hội [Lạc Hoa Độc Lập]: Có, chuyện gì?

Bang hội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Đánh chiến trường không? Trong đoàn có vị trí trống.

Bang hội [Lạc Hoa Độc Lập]: Bên tôi đã có tổ rồi, các cậu nếu không nhiều người, vậy vào tổ của tôi đi.

Bang hội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Cũng được.

Chuyển lực chú ý quay lại máy tính, An Vũ Hàng nhìn thấy trao đổi trên kênh bang hội, liền trả vị trí đội trưởng lại cho sư phụ, thuận tiện cho anh thêm người vào tổ.

Không bao lâu, đoàn đội liền đủ quân số.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Yến Phi cũng ở đây?

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Ừ.

An Vũ Hàng cảm thấy thái độ của Yến ca hình như có chút lãnh đạm, chẳng qua cũng có thể là đang mặt tán gẫu với sư huynh, không rảnh nhiều lời.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Phó bang, sư phụ tôi gần đây bận cái gì? Thật lâu rồi không thấy anh ấy.

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Bận công việc.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: À, Yến Phi, anh cũng thật lâu không thấy sư phụ tôi phải không?

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Có gọi điện thoại.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Thật không...

Không rõ vì cái gì, An Vũ Hàng cứ cảm thấy Cẩm Thư Linh Loạn này tựa hồ cố ý lôi kéo Yến ca nói chuyện, hơn nữa thái độ lại không thấy đặc biệt thân mật. Chẳng qua chuyện của Yến ca cậu cũng không tiện can thiệp, mọi chuyện đều có sư huynh ở đây, không đến phiên cậu quan tâm.

Sau khi tổ đội đầy đủ, Lạc Hoa Độc Lập đến chỗ NPC xếp hàng, rất nhanh cả đoàn người đã tiến vào bản đồ.

Bản đồ chiến trường hôm nay là cổ thành biên cảnh, mô tả về nó là một cổ thành của tiền triều, là vùng biên cảnh tận cùng của đất nước. Sau đó bởi vì triều đại thay đổi, thế cục bất ổn, các bộ tộc xung quanh lại thập phần dũng mãnh hung hãn, cho nên để tránh cho hỗn loạn và chiến sự không cần thiết, mọi người không hề mà cùng lấy cổ thành này làm ranh giới, phân chia thành biên cảnh từng bộ tộc. Mà tòa thành này không thuộc về bất kỳ bên nào, chỉ là một nơi không có ai quản lý.

Bởi vì tới gần sa mạc, cho nên nơi này bão cát đặc biệt lớn, game thủ phải chú ý thêm cho mình một Buff ‘Thông khí’, có Buff này, mới có thể lấy tốc độ bình thường di chuyển trong cổ thành, nếu như không có Buff này, sẽ bị giảm tốc độ, nếu Debuff giảm tốc độ bị chồng lên đến 30 tầng, sẽ bị khóa định thân trong 10 giây. Cho nên trước khi Buff này biến mất, game thủ phải chạy đến địa điểm chỉ định, một lần nữa nhận Buff.

Trước khi mở màn, Lạc Hoa Độc Lập đơn giản phân phối nhiệm vụ một chút, An Vũ Hàng không được phân công, cũng không hỏi nhiều, ý của Lạc Hoa Độc Lập là để An Vũ Hàng đi theo mình.

Sau khi thời gian đếm ngược kết thúc, chiến trường chính thức bắt đầu. An Vũ Hàng đi theo sư phụ đến điểm bên phải bản đồ, vị trí này bởi vì gần điểm sống lại của phe Chính nghe, cho nên tương đối mà nói thì khá nguy hiểm. Lạc Hoa Độc Lập cần phải dẫn thêm một trị liệu đến đây, Cẩm Thư Linh Loạn chơi Bách Dược môn cũng không tệ, vừa lúc có thể giảm bớt áp lực trị liệu của Vi Vũ Yến Phi.

Trước khi lá cờ xuất hiện, tất cả mọi người theo thói quen mà đánh về phía trung tâm bản đồ, ngược lại không có ai đến khu vực ở góc phải bản đồ này, đứng ở đây cũng thoải mái.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Phương Cô Ngâm, cô đứng ở đây làm gì? Đi đánh đi.

An Vũ Hàng không còn lời gì để nói, với kỹ năng PVP của cậu, không có khả năng chỉ vì một câu của Cẩm Thư Linh Loạn mà chạy vào giữa tìm đánh.

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Trang bị của Tiểu Ngâm không tốt, đi theo tôi và A Yến tương đối an toàn.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Cô ta vào trận doanh cũng được một thời gian rồi phải không? Sao còn chưa chuẩn bị trang bị cho tốt?

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Sắp rồi.

Khi nói chuyện, vài người bên phía Chính nghĩa chạy tới, Lạc Hoa Độc Lập mở ẩn thân, chuẩn bị tiến lên đánh một trận. Vi Vũ Yến Phi đứng ở vị trí tương đối gần cuối, cho Lạc Hoa Độc Lập một chiêu liên tục hồi máu.

Đoàn đội [Sương Thiên Quyết]: Tiểu Ngâm, đi theo đứng chung với A Yến đi.

An Vũ Hàng lập tức chạy đến bên cạnh Vi Vũ Yến Phi, triệu hồi con cóc của mình. Sương Thiên Quyết thì đứng ở phía trước Vi Vũ Yến Phi, cùng An Vũ Hàng đồng thời hình thành một phòng tuyến bảo hộ Vi Vũ Yến Phi.

Vài người phe Chính nghĩa rất nhanh đã giết tới nơi, Lạc Hoa Độc Lập liền cho đám người kia một chiêu tước vũ khí, sau đó mở kỹ năng hút máu của mình bắt đầu triển khai công kích. Sương Thiên Quyết cũng không có ý định đi lên cướp đầu người, mà đứng tại chỗ giúp Lạc Hoa Độc Lập khống chế toàn bộ những người kia. Nếu muốn khống chế được nhiều người mà không bị gián đoạn, một là phải tính toán kỹ thời gian Debuff của mỗi người, trước khi khống chế biến mất phải bổ sung Debuff mới, hai là phải phân phối hợp lý kỹ năng của mình, nắm chặt thời gian mà phóng thích kỹ năng. Nếu không phải cao thủ, thật lòng rất khó làm được điều này, nhưng Sương Thiên Quyết lại làm đến vô cùng hoàn mỹ, ngay cả An Vũ Hàng là bán nghiệp dư nhìn mà còn cảm thấy đặc biệt sắc bén.

Đoàn đội [Sương Thiên Quyết]: Tiểu Ngâm, giúp sư phụ bổ đao.

Đoàn đội [Phương Cô Ngâm]: Được.

Luận về khống chế, cậu khẳng định không bằng sư huynh, nhưng luận về năng lực bổ đao, Độc Tiên giáo tuyệt đối là môn phái cầm cờ đi trước. Hơn nữa An Vũ Hàng cũng đã quen chuyện đứng ở sau lưng sư huynh bổ đao, đánh ra không chút bối rối.

(*) Bổ đao: bồi thêm một nhát để kết liễu đối phương.

Rất nhanh, mấy người phe Chính nghĩa đều ngủm, hơn nữa ngay cả góc áo của Vi Vũ Yến Phi còn chưa đụng tới, đã bị đánh chết. Con cóc An Vũ Hàng thả ra vốn dĩ muốn dùng để bảo hộ Vi Vũ Yến Phi cũng chưa dùng đến, đi ra chỉ để bán manh...

Người phe Chính nghĩa không chạy sang đây nữa, cả đám cũng yên tĩnh lại, Lạc Hoa Độc Lập lần thứ hai ẩn thân, chuẩn bị lần tấn công tiếp theo của đối phương.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Mỗi lần sư phụ dẫn tôi đi đánh chiến trường, tôi cũng đều đứng phía sau anh ấy, đặc biệt an toàn.

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Cậu hiện tại cũng rất an toàn. Nếu cậu có thể thêm máu cho bọn họ, sẽ càng an toàn.

Một vòng công kích vừa rồi, Cẩm Thư Linh Loạn là một ngụm máu cũng chẳng thêm thêm. Đương nhiên, An Vũ Hàng và Sương Thiên Quyết cũng không muốn bảo vệ cậu ta.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Phó bang tuy rằng lợi hại, nhưng tôi chơi chung với sư phụ lâu rồi, vẫn cảm thấy đi theo phía sau anh ấy mới có cảm giác an toàn. Chẳng lẽ anh không cảm thấy như vậy ?

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Như nhau cả.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: ...

Cẩm Thư Linh Loạn nói khiến An Vũ Hàng cảm thấy rất không được tự nhiên, mà Vi Vũ Yến Phi tứ lạng bặt thiên cân trả lời khiến cậu cảm thấy rất sung sướng.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Cẩm Thư nói em không cần để trong lòng, tính tình của cậu ta là vậy, một đứa con nít.

Nhìn thấy sư phụ nói, An Vũ Hàng hơi hơi lộ ra chút ý cười. Cậu biết sư phụ nói vậy chỉ là vì vừa rồi Cẩm Thư Linh Loạn bảo cậu đi lên phía trước cùng với chuyện cậu không chịu chuẩn bị trang bị. Bởi vì người của Chính nghĩa đến đột ngột, sư phụ bận ứng phó, cho nên hiện tại mới đến trấn an cậu.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Không có gì. Sư phụ, có thể tôi đa tâm, tôi sao cứ cảm thấy quan hệ giữa Cẩm Thư Linh Loạn và Yến ca không tốt lắm.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Ừ, việc này nói ra rất dài dòng, về sau có cơ hội sẽ chậm rãi nói cho em biết.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng.

An Vũ Hàng cũng không hỏi tới, dù sao sớm muộn gì cũng biết.

Lá cờ chiến trường đầu tiên xuất hiện tại góc trái điểm sống lại của phe Tà ma, rất nhanh mọi người liền chen chúc tới, bắt đầu đoạt cờ. Mà cũng không lâu lắm, điểm của An Vũ Hàng bên này cũng ra cờ, phe Chính nghĩa chết đi trở về điểm sống lại liền cùng nhau chạy tới bắt đầu đoạt cờ. An Vũ Hàng dùng con cóc hấp thu một phần thương tổn mà phe Chính nghĩa đánh tới, nhưng bởi vì nhiều người, con cóc kháng không được bao lâu, rất nhanh thanh máu đã thấy đầy. An Vũ Hàng cũng không hoảng loạn, trực tiếp dùng Âm Dương tế, khiến cho 5 đội hữu trong vòng 10 mét chung quanh đều đạt được một Buff hộ thuẫn hấp thu thương tổn. Có Buff này, đủ để cho thanh máu của Vi Vũ Yến Phi bọn họ toàn bộ bơm đầy.

Lá cờ đầu tiên bị phe Tà ma lấy được, người trong đoàn cũng không thả lỏng, đồng thời chạy tới giúp đỡ đánh lá cờ bên phía nhóm An Vũ Hàng bên này. Người trong bang trang bị đều không tệ, đánh nhau lại đoàn kết, dựa vào sức mạnh này, bọn họ rất nhanh đã đánh cho đám người phe Chính nghĩa chạy đến đoạt cờ đến quân lính tan rã, cuối cùng hữu kinh vô hiểm mà đoạt luôn lá cờ này.

Mất liên tục hai lá cờ, người của phe Chính nghĩa tựa hồ có chút nản lòng, tấn công cũng không còn tích cực như ban đầu nữa. Cuối cùng, phía Tà ma dẫn đầu kiếm được 800 điểm, đạt được thắng lợi.

Sau khi rời khỏi bản đồ, mọi người liền giải tán đội, ai đi đường này. Trong đội chỉ còn lại An Vũ Hàng, Lạc Hoa Độc Lập, Sương Thiên Quyết và Vi Vũ Yến Phi.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Tiểu Ngâm, nếu mệt thì đi nghỉ ngơi sớm một chút đi.

Lạc Hoa Độc Lập vẫn nhớ chuyện An Vũ Hàng không có tinh thần khi này.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, sư phụ.

Trả lời sư phụ xong, An Vũ Hàng cũng không vội vã log-out, do dự một chút, chọn vào tên sư huynh, gửi mật tán gẫu qua.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh, bạn không?

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Không bạn, muốn luận bàn?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Không. Sư huynh, tôi có chuyện muốn nói với anh...

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Nói đi.

Ngón tay An Vũ Hàng tạm dừng trên bàn phím trong chốc lát, sau đó chậm rãi đánh một dòng chữ ——

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh, kỳ thật tôi là nam. Xin lỗi...

Gửi xong những lời này, An Vũ Hàng yên lặng mà hít sâu một hơi, nắm chặt hai tay. Cậu không biết sư huynh sẽ nói gì, nhưng bởi vì cậu giấu diếm anh trước, cho nên cho dù sư huynh nói cái gì, cậu cũng phải chấp nhận... Giờ khắc này, chỉ có cậu biết trong nội tâm của mình là khẩn trương và bất lực cỡ nào...

Hết –

23. Chương 23: An Tâm

Mỗi giây chờ đợi đều khiến An Vũ Hàng cảm thấy dài tựa như một thế kỷ, cậu nói không rõ tại sao bản thân lại để ý thái độ của sư huynh đến như vậy, nhưng cũng không có cách nào khiến trái tim mình bình

tĩnh lại.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Cho nên?

An Vũ Hàng sững sốt một chút, không ngờ sư huynh sẽ đáp lại cậu bằng hai chữ kia. Cho nên? Cậu cũng không biết...

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Cho nên tôi không nên dẫn cậu đi thẳng cấp, hay là từ đây về sau không nói chuyện với cậu nữa?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Không phải...

An Vũ Hàng nhanh chóng đánh chữ phủ nhận, đây là kết quả cậu không muốn nhất.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Tôi chỉ cảm thấy sư huynh đối với tôi rất tốt, nếu tôi vẫn không nói rõ việc này, có chút có lỗi với anh. Như thế tôi đang lừa anh vậy.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Tuy rằng Độc Lập nói cậu là sư muội, nhưng cậu chưa từng chính miệng nói mình là con gái, cho nên tôi cũng không cho rằng cậu lừa tôi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Nói là nói như vậy, nhưng tôi cũng chưa nói rõ ràng tôi là nam...

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Tôi dẫn cậu chơi, một mặt là bởi vì cậu là đồ đệ của Độc Lập, về phương diện khác, cũng là lí do quan trọng nhất, cậu không quán người, cũng rất độc lập. Như vậy rất tốt.

An Vũ Hàng nhìn đánh giá sư huynh dành cho mình, cong cong khóe miệng, tiếp tục đánh chữ.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Là anh yêu cầu quá thấp.

Kỳ thật cậu không phải không thừa nhận, nhìn những lời này của sư huynh, cậu cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Cậu nguyện ý nói cho tôi biết, tôi rất hài lòng, đây là sự thành thật của cậu. Nhưng cho dù ngay từ đầu cậu nói mình là nam, tôi cũng sẽ dẫn cậu, không có gì khác với hiện tại. Đây là cái duyên, không quan hệ đến chuyện khác.

An Vũ Hàng cong khóe môi, gặp được sư phụ và sư huynh, với cậu mà nói cũng là duyên phận khó có được.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh, cảm ơn anh. Tôi vốn là đến để thẳng thắn với anh, nhưng cảm giác càng như là anh đang an ủi tôi.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Cậu là sư đệ của tôi.

Ý cười của An Vũ Hàng càng sâu hơn.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Đúng vậy, cũng là một tay anh dẫn tôi.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Cho dù là nam hay nữ, cậu đều là Phượng Cô Ngâm. Bản thân không thẹn với lương tâm là được.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, tôi biết.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Không còn sớm nữa, nghỉ ngơi sớm một chút đi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được, sư huynh ngủ ngon.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Ngủ ngon.

Sau khi An Vũ Hàng cho bạch xà và sư tử ăn no rồi, liền log-out.

Nói với sư huynh xong, cậu cũng hoàn toàn trầm tĩnh lại. Cũng có lẽ bởi vì sư huynh đã đi làm, tiếp xúc rất nhiều thứ, cho nên đối với phương diện này cũng không xem trọng. Cũng chính bởi vì sư huynh không để ý, An Vũ Hàng mới có thể an tâm.

Đột nhiên, An Vũ Hàng cảm thấy hình như phân lượng của sư huynh ở trong lòng cậu so với cậu nghĩ còn quan trọng hơn...

“Ông làm sao vậy? Vừa rồi còn cười rất vui vẻ, hiện tại thì vẻ mặt trầm tư?” Thời Nhiễm hỏi.

An Vũ Hàng nhanh chóng xóa đi ý tưởng vừa rồi, đáp: “Không có gì, đột nhiên nhớ đến chút chuyện thôi.”

Thời Nhiễm cũng không hỏi nhiều, lại hỏi: “Nói với sư huynh ông rồi?”

“Nói rồi. Sư huynh không để ý.”

“Vậy là tốt rồi.” Thời Nhiễm chuyển lực chú ý về lại máy tính, nói rằng: “Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải làm thêm.”

“Ừ.” An Vũ Hàng lên tiếng.

Bởi vì bao chần còn chưa giặt, An Vũ Hàng đành phải trước tiên đắp một lớp drap giường lên người, lại phủ cái chần mới mua lên trên lớp drap giường, cậu không thích trực tiếp đắp chần không có bao chần, như vậy xem như miễn cưỡng có thể.

Ngày hôm sau An Vũ Hàng log-in, tin mật tán gẫu đầu tiên nhận được chính là đến từ sư phụ.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Tiểu Ngâm, Thiên Quyết nói cho tôi biết cậu là nam?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Phải. Xin lỗi sư phụ, tôi không nên giấu anh.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Cũng không có gì, ngược lại tôi cảm thấy rất tốt, kinh hỉ ngoài ý muốn.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Kinh hỉ?

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Vì sư rốt cục có thể không cần băn khoăn mà sai cậu làm việc giúp vi sư rồi. Trước kia còn thấy không tiện lắm.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: ...

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Như vậy, gần đây vì sư có chút thiếu cở cho ngựa, cậu có rảnh thì đi lấy giúp tôi nhé.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được...

Mặc dù bảo cậu làm việc, nhưng như vậy An Vũ Hàng càng cảm thấy an tâm hơn. Hơn nữa lấy chút cở ngựa cũng không mất công bao nhiêu, cậu vốn cũng định lấy một ít để dùng.

Sau khi sư phụ rời đi, Vi Vũ Yến Phi lại mật sang.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Có đó không?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Có.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Tôi nghe Thiên Quyết nói.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, xin lỗi...

Yến ca là tình duyên của sư huynh, sư huynh nói cho anh ấy biết cũng rất bình thường.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Đây thì có là gì? Tôi cũng chơi acc nữ, cũng không nói cho mọi người biết tôi là nam, chỉ có người nhà biết mà thôi. Cậu có thể nói cho Thiên Quyết, chứng tỏ cậu xem chúng tôi là bạn bè, tôi rất vui.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, anh, sư huynh và sư phụ đều đối với tôi rất tốt, tôi cảm thấy bản thân hẳn phải nên thẳng thắn thì tốt hơn.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Ừ. Tôi cảm thấy hai ta hẳn là sẽ có rất nhiều tiếng nói chung.

An Vũ Hàng cười khê đánh chữ.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Anh là nói chuyện nhân yêu?

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Đúng.

An Vũ Hàng gửi sang một biểu tình khuôn mặt tươi cười, trong lòng cũng cảm thấy thân thiết hơn với Yên ca.

Sau khi sư huynh log-in cũng không nhắc đến chuyện này, vẫn giống như ngày thường cả nhóm tổ đội đi đánh chiến trường, lại cùng nhau làm nhiệm vụ hằng ngày khác. Trước khi An Vũ Hàng log-out vẫn không quên cho bạch xà và sư tử của mình ăn. Sư huynh vẫn như cũ khi nào rảnh liền cùng Vi Vũ Yên Phi, tuy rằng An Vũ Hàng không biết bọn họ đi làm cái gì. Sư phụ thì làm xong hằng ngày liền đến chủ thành luận bàn, ngược khắp toàn bộ người trong thành chủ.

Thứ hai, game có cập nhật, mãi đến giữa trưa mới hoàn thành. Lần update này chủ yếu là vì nhà phát hành cập nhật thời trang mới, một loại quần áo mùa đông long xù đậm chất cổ phong, cảm giác đặc biệt sang quý. Thời trang mới chia thành 5 màu trắng, đỏ, xanh lam, xanh lục và tím, game thủ có thể dựa theo sở thích cá nhân mà lựa chọn, cập nhật cùng với quần áo thời trang còn có một kiểu tóc mới, đồ trang sức cũng là long xù, vừa lúc đồng bộ với quần áo.

An Vũ Hàng trước nay không thích mua đồ thời trang, chỉ một bộ quần áo đã tốn 299RMB, tóc giả định giá là 199RMB, đối với An Vũ Hàng mà nói, cái đó không khác gì giạt tiền. Mà đại bộ phận đồ thời trang trong game đều là giá này, cậu tình nguyện dùng số tiền này đổi thành tiền trong game để mua trang bị, cũng không muốn tốn tiền cho thời trang. Nói thật một câu, bình thường cậu mua quần áo mặc đôi khi còn không cần tốn nhiều tiền như vậy.

Viên Gia rất thích bộ quần áo này, cho nên sau khi tan học trở về phòng, chuẩn bị mua một bộ màu sắc bắt mắt một chút. Dịch Tư Húc muốn đi mua cái áo long, Thời Nhiễm đi cùng cậu ta, vừa lúc cũng có thể tham khảo một chút. An Vũ Hàng không muốn dạo phố, sau khi ăn cơm trưa xong vẫn theo lệ thường đến thư viện tự học.

Từ thư viện đi ra, sắc trời đã tối hẳn, An Vũ Hàng vừa tính toán xem đêm nay ăn cái gì, vừa đi về hướng quán ăn. Nhưng không đợi cậu đi qua bồn hoa trước cửa thư viện, một chiếc xe màu đen quen thuộc đã dừng trước mặt cậu.

Cửa ghế lái được mở ra từ bên trong, Kha Tuấn Hân đi xuống, vẫn như trước là ánh mắt mang theo ý cười thâm trầm, nhưng vẫn như trước là ánh mắt khiến An Vũ Hàng cảm thấy nguy hiểm.

“Gần đây thế nào?” Kha Tuấn Hân một bộ tự nhiên hỏi, tựa như bạn bè rất quen thuộc với An Vũ Hàng vậy, “Tôi gần đây có chút bận, không quan tâm em nhiều được.”

Tuy là nói vờ tay cũng không đánh khuôn mặt tươi cười, nhưng An Vũ Hàng thật lòng khó có thể cho anh ta sắc mặt hòa nhã.

“Anh có việc thì nói, không có việc thì để tôi đi.” An Vũ Hàng cũng lười khách khí với anh ta, lần trước cậu đã nhìn ra, nói chuyện lễ phép và tôn trọng với người này quả thực chính là đàn gảy tai trâu.

Kha Tuấn Hân cũng không giận, mỉm cười nói: “Tôi muốn mời em ăn cơm. Vị trí đã đặt sẵn rồi, lên xe đi.” Nói xong, Kha Tuấn Hân mở cửa ghế sau xe, mời An Vũ Hàng lên xe.

“Chúng ta không quen, tôi không có lý do gì cùng anh đi ăn cơm.” An Vũ Hàng cự tuyệt.

“Ăn cơm xong liền quen.”

“Không cần.” An Vũ Hàng xoay người muốn đi, nhưng không đợi cậu đi được vài bước, đã bị Kha Tuấn Hân một phen kéo trở về, không chút giải thích mà ôm lấy cậu.

“Mẹ nó, anh có bệnh à!” An Vũ Hàng dùng sức đẩy anh ta, nhưng khí lực không lớn bằng Kha Tuấn Hân, hoàn toàn tránh không được.

Tuy rằng vị trí của thư viện tương đối hẻo lánh, nhưng hiện tại đang là giờ cơm, sinh viên từ thư viện đi ra đến quán cơm có không ít, dĩ nhiên cũng đều chú ý đến tình hình bên này.

An Vũ Hàng tức giận đến mặt đỏ bừng, vùng vẫy ngày càng dùng sức. Kha Tuấn Hân căn bản không thèm để ý, trực tiếp đè cậu lên cửa xe, nói: “Chỉ là đi ăn bữa cơm, cũng không phải ăn em, em sợ cái gì?”

“Cút! Cách xa tôi ra!”

“Em nếu không nghe lời, tôi sẽ hôn em. Chỗ này nhiều người như vậy, em nói xem nếu tôi hôn em, có khi nào sang ngày mai, toàn bộ bạn học đều biết em là đồng tính luyến ái hay không?” Trong tươi cười của Kha Tuấn Hân mang theo vài phần tà khí.

Huyết sắc trên mặt An Vũ Hàng hoàn toàn biến mất, thân thể bắt đầu có chút cứng ngắc. Cậu không chút nghi ngờ Kha Tuấn Hân sẽ thật sự làm ra loại chuyện này, nếu anh ta thật sự làm vậy, cậu e là sẽ rất khó tiếp tục an tâm ở lại trường học. Phần nộ và sợ hãi đan xem chậm rãi bao phủ An Vũ Hàng, cậu đột nhiên dùng lực, ra sức rút bàn tay đang bị Kha Tuấn Hân nắm chặt ra, một quyền nện lên mặt Kha Tuấn Hân.

“Đi con mẹ anh, bệnh tâm thần!” An Vũ Hàng tức giận nói.

Gương mặt bị đánh nghiêng đi của Kha Tuấn Hân chậm rãi quay lại, An Vũ Hàng không muốn dây dưa với anh ta, nhân cơ hội liền không dám quay đầu mà chạy thẳng về phía ký túc xá. Kha Tuấn Hân dùng ngón cái lau khoé miệng bị đánh đến chảy máu, hai mắt tỏa ra hàn ý gắt gao nhìn chằm chằm bóng dáng chạy đi xa của An Vũ Hàng, tựa như hận không thể ăn sống nuốt tươi An Vũ Hàng vậy.

Chờ đến khi bóng dáng An Vũ Hàng biến mất trong tầm mắt của mình, Kha Tuấn Hân mới quay đầu, nhìn lướt qua nhóm người thoát nhìn như không có việc gì, thực tế là đang trộm xem náo nhiệt. Những người đó sau khi nhìn thấy ánh mắt bất thiện của Kha Tuấn Hân, cũng không dám ở lại lâu, sợ rước họa vào thân, liền vội vàng rời đi...

Một hơi chạy về phòng ngủ, An Vũ Hàng dùng sức đóng cửa lại, tựa vào cửa há mồm thở dốc. Thời Nhiễm còn chưa trở về, hai người còn lại trong phòng cũng không có đây, trong bóng đêm, An Vũ Hàng chỉ có thể nghe thấy tiếng hô hấp và nhịp tim đập hỗn loạn của mình.

Cậu vốn tưởng rằng chỉ cần không để ý đến Kha Tuấn Hân thì sẽ không có việc gì, lại không ngờ rằng Kha Tuấn Hân cư nhiên vô sỉ như vậy. Đầu óc An Vũ Hàng có chút hỗn loạn, sau khi hô hấp vững vàng trở lại, hai chân mệt mỏi dần trở nên rõ ràng, An Vũ Hàng chậm rãi đi đến ghế ngồi xuống, cầm ly nước trên bàn ừng ực uống nước, trời mùa đông lạnh lẽo lại thêm nước lạnh không hề dễ chịu, nhưng An Vũ Hàng lại muốn mượn nó để khiến bản thân tỉnh táo lại, suy nghĩ biện pháp...

Sau khi Dịch Tư Húc và Thời Nhiễm mua quần áo trở về, chuẩn bị đến gần đó ăn một bữa cơm rồi mới trở về trường học. Nhưng không đợi hai người gọi món ăn, điện thoại của Viên Gia liền gọi đến.

“A lô? Làm sao vậy?” Thời Nhiễm không chút để ý mà nhận điện thoại.

“Phắc, hai người mua về đây!” Viên Gia ở đầu kia điện thoại gào lên.

Thời Nhiễm sững sốt một chút, hỏi: “Sao vậy? Cậu bị trộm acc?”

“Trộm cọng lông ấy, mau xem diễn đàn của trường đi!” Viên Gia lại gào.

Di động của Thời Nhiễm tuy rằng không bật loa ngoài, nhưng thanh âm của Viên Gia lớn như vậy, Dịch Tư Húc ngồi bên cạnh cũng nghe rõ ràng. Lấy điện thoại di động ra lên diễn đàn của trường, chỉ thấy một dòng tiêu đề mà đỏ tươi nằm ở phía trên cùng cực nổi bật —— Đồng tính luyến ái xuất hiện ở sân trường, phải chăng là sinh viên mới hệ Văn học!

Hết –

24. Chương 24: Bài Post

Click vào bài post, bên trong có một bức ảnh được chủ post đăng lên, trong ảnh là một nam sinh tương đối thấp hơn bị một người đàn ông cao lớn ôm vào trong ngực, thoát nhìn vô cùng ái muội. Bởi vì sắc trời đã tối, ánh sáng trên đường không được đầy đủ, cho nên ảnh chụp cũng không quá rõ ràng. Nhưng hai người vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra người nam sinh bị ôm kia không phải ai khác, đúng là An Vũ Hàng. Chẳng qua người đàn ông kia là ai, hai người lại hoàn toàn không có manh mối.

“Alô? Thời Nhiễm? Ông có nghe không vậy?” Viên Gia ở đầu bên kia thấy bên này không có động tĩnh, liên tục hỏi.

“Đây, đây...” Thời Nhiễm vội vàng lên tiếng trả lời, nói: “Ông trước tiên liên hệ với admin diễn đàn, tui với Tư Húc lập tức trở về.”

“Được.” Viên Gia cũng không nói nhiều, chờ gặp mặt rồi tính tiếp.

Cúp điện thoại, Thời Nhiễm và Dịch Tư Húc cũng chẳng còn tâm tình ăn cơm, trực tiếp bắt xe trở về trường học.

Vừa mở cửa phòng ngủ, Thời Nhiễm liền nhìn thấy An Vũ Hàng ngay cả áo khoác cũng chưa cởi đang ngồi trên ghế. Trong phòng ngủ không bật đèn, nếu không phải cửa phòng không khóa trái khiến Thời Nhiễm biết bên trong có người, nếu không nói không chừng đã bị giết mình.

“Ông không sao chứ?” Thời Nhiễm đến gần An Vũ Hàng, nhẹ giọng hỏi.

An Vũ Hàng ngẩng đầu, ánh mắt có chút mờ mịt.

Dịch Tư Húc đóng cửa lại, ngăn cách ánh sáng bên ngoài hành lang.

Thời Nhiễm bật đèn bàn lên, hỏi: “Ông nhìn thấy bài post trên diễn đàn chưa?”

An Vũ Hàng tròn mắt nhìn, lúc này cậu còn chưa phục hồi tinh thần, nghe Thời Nhiễm nói, mới không rõ lí do mà hỏi lại: “Cái gì?”

Dịch Tư Húc lấy điện thoại di động ra, muốn mở bài post kia cho cậu nhìn, nhưng tìm một vòng mới phát hiện bài post đã không còn nữa.

“Hình như bị xóa rồi.” Dịch Tư Húc đưa di động cho Thời Nhiễm, để cậu ta tự xem.

Thời Nhiễm vừa tiếp nhận di động, cửa đã bị gõ dồn dập.

Dịch Tư Húc mở cửa, liền thấy Viên Gia vẻ mặt lo lắng đứng bên ngoài, trên mặt không còn nét tươi cười vui đùa âm ỉ như bình thường, có vẻ có chút xa lạ.

“Về rồi à.” Nhìn thấy Dịch Tư Húc, Viên Gia cũng không bắt ngờ, trực tiếp vào phòng.

Thấy cậu tiến vào, Thời Nhiễm lắc lắc di động của Dịch Tư Húc, hỏi: “Bài post xóa rồi, ông liên hệ với admin của diễn đàn?”

“Ừ, vừa mới liên hệ xong. Chị ấy nói sẽ hỗ trợ theo dõi, chẳng qua đối phương để nặc danh, các cô ấy không tra ra IP, phải nhờ kỹ thuật để (*) về giúp mới biết.” Viên Gia nói.

(*) Vua kỹ thuật, chỉ những bạn tinh thông về công nghệ thông tin.

“Ừ, xóa là tốt rồi.” Thời Nhiễm cũng nhẹ nhàng thở ra.

An Vũ Hàng nhìn ba người, hỏi: “Mấy ông đang nói đến bài post gì?”

Thời Nhiễm và Dịch Tư Húc đột nhiên trở nên trầm mặc, tựa hồ đang do dự nên nói với An Vũ Hàng như thế nào, bọn họ vốn tưởng rằng An Vũ Hàng là vì chuyện bài post cho nên mới ngồi ngẩn người trong phòng ngủ, ngay cả đèn cũng không mở, nhưng hiện tại xem ra không phải.

Viên Gia nhìn hai người, thở dài, nói với An Vũ Hàng: “Vũ Hàng, ông hôm nay lúc rời khỏi thư viện có phải gặp một người đàn ông hay không?”

An Vũ Hàng sững sốt một chút, sau đó cứng ngắt gật gật đầu. Lúc ấy đám Thời Nhiễm đều không có mặt, Viên Gia làm sao mà biết được?

Viên Gia ngồi lên ghế của Thời Nhiễm, tỉ mỉ kể lại chuyện đêm nay trên diễn đàn của trường có người nặc danh đăng hình chụp cho An Vũ Hàng nghe, “Ánh sáng trong hình không đủ, nếu không phải người đặc biệt quen thuộc hẳn sẽ không đoán được là cậu.”

Nghe xong mọi chuyện, sắc mặt An Vũ Hàng từ tái nhợt biến thành trắng bệch, toàn thân lạnh run, một câu cũng không nói nên lời. Cậu vẫn không muốn người khác biết chuyện mình là Gay, đây là bí mật cậu

giấu sâu tận đáy lòng, nhưng hiện tại lại chỉ dựa vào một bức ảnh chụp liền phơi bày bí mật của mình ra. Tuy rằng cậu không thừa nhận, đối phương cũng không thể chỉ danh chỉ họ cậu ra, nhưng là đương sự, An Vũ Hàng vẫn cảm thấy rất kinh hoàng. Muốn mở miệng nói gì đó, nhưng yết hầu lại tựa như bị siết chặt, một câu cũng không nói thành lời, thậm chí không tìm thấy thanh âm của mình...

Thời Nhiễm đi qua vỗ vỗ lên bả vai cứng ngắc của An Vũ Hàng, thấp giọng hỏi: “Người đàn ông kia là ai?”

An Vũ Hàng trầm mặc một lúc, tuy rằng không muốn trả lời bất cứ vấn đề gì về Kha Tuấn Hân, nhưng cũng biết không thể giấu diếm bọn họ được. Không vì cái gì khác, chỉ vì ba người này là bạn của cậu, tại thời điểm cậu gặp chuyện phiền toái là người đầu tiên chạy đến bên cạnh cậu, vội trước vội sau mà giúp cậu nghĩ biện pháp.

Mấp máy khóe môi, An Vũ Hàng thâm hít sâu một hơi, khiến bản thân bình tĩnh trở lại, sau đó đơn giản thuật lại việc cậu và Kha Tuấn Hân vì sao lại biết nhau, Kha Tuấn Hân đã năm lần bảy lượt đến tìm cậu như thế nào, cùng với chuyện Tiêu Mộc Từ đã từng giúp cậu giải vây cho ba người biết.

“Mẹ nó!” Viên Gia từ khi nghe tên Kha Tuấn Hân liền lập tức hiểu rõ, nhưng vẫn ghen đến khi An Vũ Hàng nói xong mọi việc mới chửi ra, “Cư nhiên là hần! Khó trách không biết xấu hổ như vậy!”

“Ông biết?”

“Biết thôi, nhưng không quen. Chỉ gặp một hai lần, tên kia thật sự không phải thứ tốt lành gì.” Viên Gia vẻ mặt tức giận, “Vũ Hàng, ông đừng để ý đến hần. Tui lập tức gọi điện thoại cho anh tui!”

Nói xong, Viên Gia liền cầm di động chạy ra ngoài, phỏng chừng là muốn tìm một chỗ không người, nói cho anh mình biết chuyện này.

Sau khi Viên Gia rời đi, Thời Nhiễm rót ly nước cho An Vũ Hàng, nói: “Uống chút nước đi. Việc này không phải do ông sai, đừng nghĩ nhiều. Bất kể thế nào, tui đều đứng về phía ông.”

An Vũ Hàng ôm ly nước, cúi đầu không nói. Trong lòng cậu rất cảm ơn Thời Nhiễm đã nói như vậy, nhưng không biết phải nói cái gì cho phải.

Qua khoảng mười phút, Viên Gia lại hấp tấp chạy trở về, vỗ vỗ vai An Vũ Hàng, nói: “Vũ Hàng, đừng lo lắng. Anh của tui nghe xong việc này còn tức giận hơn bọn mình nữa, nói nhất định sẽ cho ông một câu trả lời vừa lòng thuyết phục. Chờ việc này xử lý xong, tui mời ông ăn cơm đền tội.”

An Vũ Hàng lắc đầu, cũng không nói gì. Cậu chỉ hy vọng Kha Tuấn Hân đừng quán lấy mình nữa, chuyện bài post lần này cũng có thể nhanh chóng qua đi. Về chuyện ăn cơm đền tội gì đó thì bỏ đi...

Không có tâm tình vào game, An Vũ Hàng tắm rửa một cái, không đến 8h liền lên giường. Cơm Viên Gia mua về cho cậu cũng không ăn, thật sự không có khẩu vị. Kha Tuấn Hân vô sỉ dĩ nhiên khiến cậu phẫn nộ, nhưng khiến cho cậu lo lắng và buồn rầu vẫn là bài post bị xóa kia, nếu sự việc bị làm lớn lên, cho dù cậu liều chết không thừa nhận, phỏng chừng người khác cũng sẽ xem chuyện này là sự thật, càng thêm phán đoán và thảo luận lung tung. Miệng lưỡi con người đáng sợ, xưa nay vốn vậy.

Thời Nhiễm biết tâm tình cậu không tốt, bản thân không vào game, cũng không nói nhiều, chỉ lấy quyển sách ngồi ở trước bàn, an tĩnh ngồi bên cạnh cậu đọc.

Mở to mắt nhìn trần nhà, An Vũ Hàng kỳ thật một chút cũng không buồn ngủ, chỉ là cảm thấy hơi mệt một chút, trong lòng mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi sớm một chút.

Tiếng chuông di động vang lên đánh vỡ an tĩnh trong phòng ngủ. An Vũ Hàng lấy di động qua nhìn, tên người gọi chỉ có một chữ —— Tiêu.

Ngày hôm đó sau khi Tiêu Mộc Từ đưa cậu danh thiếp, cậu liền lưu số cá nhân của anh vào trong di động. Nhưng cậu hình như không hề đưa số di động của mình cho Tiêu Mộc Từ. Chẳng qua, Tiết Dập có số điện thoại của cậu, Tiêu Mộc Từ muốn biết cũng không khó.

“Alô?” An Vũ Hàng tiếp điện thoại.

“Ngủ?” Bên kia truyền đến thanh âm dễ nghe mà ôn hòa của Tiêu Mộc Từ.

“Không có.” Đây là lần đầu tiên cậu nói chuyện điện thoại với Tiêu Mộc Từ, thanh âm của anh trầm thấp mà nhẹ nhàng, tựa như có một sợi lông chim lướt qua tim, loại cảm giác trong lòng ngứa ngáy này khiến lỗ tai An Vũ Hàng có chút nóng lên.

“Tôi đang ở dưới phòng túc xá của cậu, mặc quần áo rồi xuống đây.”

An Vũ Hàng trầm mặc một lúc, cậu không muốn ra ngoài, chẳng qua Tiêu Mộc Từ nếu đã đến, cậu cũng không tiện không xuống gặp.

“Vâng.” An Vũ Hàng đáp lại.

Tiêu Mộc Từ cũng không nhiều lời, trực tiếp cúp điện thoại.

An Vũ Hàng xuống giường, tùy tiện tiền một bộ quần áo trong tủ thay vào.

“Đi đâu vậy?” Thời Nhiễm quay đầu nhìn cậu hỏi.

“Tiêu ca đến đây, bảo tui đi xuống gặp một chút.” An Vũ Hàng đáp theo thực tế: “Vừa lúc tui cũng muốn trả tiền chăn mền cho anh ấy.”

Thời Nhiễm gật đầu, “Vậy đi đi. Tiêu ca đối với cậu không tệ, giờ này đến đây hẳn cũng là vì chuyện đêm nay.”

“Ừ.” An Vũ Hàng cầm áo khoác mặc vào, đổi giày, nói một câu “Tui đi đây” liền ra cửa.

Vừa ra khỏi cửa tòa nhà ký túc xá, An Vũ Hàng đã thấy xe của Tiêu Mộc Từ. Tiêu Mộc Từ cũng nhìn thấy cậu, từ bên trong mở cửa ghế phó lái, nói với cậu: “Lên xe đi.”

An Vũ Hàng ngoan ngoãn ngồi lên xe, đóng cửa, ngăn cản khí lạnh ở bên ngoài.

“Ăn cơm tối chưa?” Tiêu Mộc Từ hỏi.

An Vũ Hàng lắc đầu.

“Thắt dây an toàn vào.” Nói xong, Tiêu Mộc Từ khởi động xe, lái ra khỏi khu ký túc xá.

Sớm đã qua giờ cao điểm giao thông, xe chạy trên đường rất thuận lợi. Chạy khoảng chừng 20 phút, Tiêu Mộc Từ dừng xe trước cửa một tiệm bán cháo.

Quán cháo này rất nổi tiếng ở D thị, buôn bán liên tục 24h mỗi ngày, giá cả cũng tương đối hợp lý. Hơn nữa loại thức ăn như cháo này cho dù là bữa chính hay làm bữa ăn khuya gì cũng rất thích hợp, cho nên bất kể thời điểm nào, quán này cũng rất ít khi vắng khách.

Nhân viên phục vụ dẫn hai người đến ngồi vào vị trí ở bên cạnh cửa sổ, cũng đưa menu lên. Tiêu Mộc Từ gọi cho An Vũ Hàng món cháo bí đỏ, còn mình thì gọi cháo hải sản, sau đó lại gọi thêm chút thức ăn kèm với cháo và điểm tâm. Anh biết An Vũ Hàng hiện tại không có tâm tình ăn uống gì, cũng không gọi nhiều.

“Còn muốn ăn gì thêm không?” Tiêu Mộc Từ hỏi.

“Đủ rồi.” An Vũ Hàng đưa menu căn bản chưa hề lật ra xem trả lại cho nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ xác nhận thức ăn hai người gọi một lần nữa, sau đó mỉm cười rời đi. Sau đó cả hai liền lằm vào trầm mặc, An Vũ Hàng không yên lòng, Tiêu Mộc Từ cũng không quấy rầy cậu.

Không bao lâu, thức ăn hai người gọi liền được dọn lên.

Tiêu Mộc từ để cái thìa vào trong chén cháo bí đỏ, nói: “Ăn chút gì đi.”

“Vâng.” An Vũ Hàng không cự tuyệt, cầm lấy thìa bắt đầu ăn, Tiêu Mộc Từ thỉnh thoảng lại giúp cậu gấp thêm chút thức ăn, để cậu ăn nhiều hơn một chút. Tiêu Mộc Từ gấp cho cậu cái gì, An Vũ Hàng liền ăn cái đó, nhưng không hề có chút khẩu vị nào. Trong dạ dày vẫn nghẹn đến khó chịu, đầu lưỡi tựa hồ cũng chết lặng, khoang miệng thì nhạt như nước ốc, nhưng vẫn không dừng lại, chẳng qua chỉ vì không muốn phụ ý tốt của Tiêu Mộc Từ.

Thấy chén cháo của An Vũ Hàng đã ăn được một nửa, Tiêu Mộc Từ mới tạm dừng lại, mở miệng nói: “Xin lỗi, chuyện bài post kia tôi đã nghe Tiết Dập nói, chuyện Kha Tuấn Hân dấy dựa cậu là do tôi xử lý không tốt.”

Bàn tay cầm thìa không ngừng múc cháo cho vào miệng mình của An Vũ Hàng thoáng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Tiêu Mộc Từ.

Tiêu Mộc Từ đặt cái thìa đang cầm trong tay sang một bên, nhìn An Vũ Hàng nói tiếp: “Trước đó tôi tìm chút phiền toái cho Kha Tuấn Hân, vốn muốn cho hắn ta bận rộn một chút, sẽ không rảnh mà quấy rầy cậu nữa. Nhưng không ngờ, hắn thu thập cục diện rồi rầm vài ngày không có kết quả gì, liền quẳng toàn bộ sự tình lại cho em trai mình xử lý.”

“Tiêu ca, việc này không thể trách anh. Kha Tuấn Hân muốn làm gì, anh không chế không được. Hơn nữa anh vẫn luôn giúp tôi, cho nên không cần xin lỗi tôi.” An Vũ Hàng cho dù phiền lòng đến cỡ nào, cũng vẫn biết phân biệt tốt xấu.

“Tên Kha Tuấn Hân kia tính cách có chút vụn vặt, cho nên có rất nhiều biện pháp với hắn mà nói đúng là không xài được.” Tiêu Mộc Từ rót một tách trà đầy cho An Vũ Hàng, để cậu chậm rãi uống.

“Vậy Dập ca làm thế nào trở thành bạn bè của anh ta?” Nếu con người Kha Tuấn Hân không ra làm sao, Tiết Dập hẳn sẽ không có quan hệ gì với anh ta mới đúng.

“Hắn và Tiết Dập từ nhỏ là hàng xóm, hai nhà ở rất gần, quan hệ của bậc cha chú cũng không tệ, cho nên Tiết Dập thường xuyên chơi đùa cùng hắn ta, xem như cùng nhau lớn lên. Kha Tuấn Hân từ nhỏ tính cách đã vụn vặt, cứ hy vọng ba mẹ chỉ chú ý một mình hắn, nhưng hắn trên có anh cả, dưới có em trai, ba mẹ thông thường sẽ càng cưng thương đứa con đầu và đứa con út, Kha Tuấn Hân kẹp ở giữa, rất dễ bị xem nhẹ.” Tiêu Mộc Từ không nhanh không chậm nói hết chuyện của Kha Tuấn Hân, đương nhiên, những chuyện này là do Tiết Dập nói cho anh biết, “Vì được ba mẹ chú ý, Kha Tuấn Hân thường xuyên dùng một vài phương pháp cực đoan, ví dụ như đánh nhau với người khác, đập hư đồ vật, hoặc là cố ý té bị thương...”

An Vũ Hàng bưng tách trà, nghiêm túc lắng nghe Tiêu Mộc Từ nói chuyện.

“Loại ý tưởng cực đoan này mãi đến khi vào cấp 2 cũng không sửa đổi được, hắn lại không có lòng học tập, cho nên thành tích vẫn luôn đếm ngược từ dưới lên. Nhưng hai người anh em của hắn thì thành tích không tệ, ba mẹ thường xuyên vì thế mà tự hào, hắn cảm thấy không chịu nổi, cho nên bắt đầu làm xằng làm bậy ngày một thậm tệ hơn.” Đối với loại người không biết tự mình tiến tới, Tiêu Mộc Từ nửa điểm đồng tình cũng không có, “Năm 16, 17 tuổi, một lần ngẫu nhiên, Kha Tuấn Hân phát hiện ba mình nuôi tình nhân ở bên ngoài, hơn nữa không chỉ một người, mỗi tháng tốn tiền cho những người đàn bà kia còn nhiều hơn so với tiền tiêu cho ba đứa con mình. Hắn về nhà nói cho mẹ mình biết, kỳ thật mẹ hắn vẫn luôn biết việc này. Nhưng vì bảo toàn cuộc hôn nhân chính thống (*) này, cho nên vẫn luôn nhẫn nhịn trong lòng không nói ra. Bắt đầu từ lúc đó, quan niệm về tình yêu của Kha Tuấn Hân cũng bắt đầu chậm rãi vụn vặt theo. Trong lòng hắn, tình yêu chỉ là một cuộc giao dịch, chỉ cần có tiền, sẽ không có người không chiếm được.”

(*) Liên hôn giữa hai gia đình thuộc giới chính trị và thương nghiệp.

Nghe đến đây, An Vũ Hàng rốt cục hiểu được gì cái gì cậu rõ ràng đã nói với Kha Tuấn Hân mình không có cảm giác với anh ta, nhưng Kha Tuấn Hân vẫn liều chết không buông —— Bởi vì ở trong lòng Kha Tuấn Hân, tình cảm của An Vũ Hàng cậu có thể dùng tiền để mua!

“Tôi nói với cậu chuyện này, là muốn cho cậu biết, nói đạo lý với loại người như thế là vô dụng.” Tiêu Mộc Từ nói.

An Vũ Hàng gật gật đầu, “Kỳ thật hôm nay anh ta đến trường học làm ra loại chuyện này, tôi đã biết anh ta căn bản không thêm để ý đến cảm thụ của người khác, nói cái gì cũng vô dụng.”

“Ừ.” Tiêu Mộc Từ nhìn An Vũ Hàng, nghiêm túc nói: “Trừ cái này ra, tôi còn muốn nói cho cậu biết, bất kể thời điểm nào, cậu cũng không thể xem nhẹ bản thân. Cuộc sống là của chính cậu, tương lai của cậu phải do cậu tạo nên, mà không phải cầu xin người khác bố thí cho cậu. Bài post kia ít nhiều cũng sẽ mang đến cho cậu một ít ảnh hưởng, nhưng bất kể người khác nói cái gì, cậu vẫn là chính cậu. Hoàn cảnh có khó khăn cỡ nào, cũng không thể đánh mất bản thân. Lời đồn đãi một ngày nào đó sẽ biến mất, tôi hy vọng đến lúc

đó cậu sẽ cảm ơn bản thân đã cố vượt qua trong hôm nay, mà không phải cảm thấy hối hận vì mình yếu đuối và trốn tránh.”

An Vũ Hàng kinh ngạc nhìn Tiêu Mộc Từ, trong lòng nhiều lần nghiền ngẫm lời Tiêu Mộc Từ nói —— Chính xác, có một số việc cậu không thay đổi được, suy nghĩ và ánh mắt của người khác cậu không có quyền can thiệp. Nhưng cậu có quyền lựa chọn không sợ hãi mà hưởng thuộc nhân sinh thuộc về mình, đi con đường của riêng mình, không vì cái gì khác, chỉ vì sống đúng trái tim mình mà thôi.

“Cám ơn anh, Tiêu ca.” An Vũ Hàng rốt cục lộ ra tươi cười lần đầu tiên trong đêm nay.

Tiêu Mộc Từ nhẹ nhàng cong khóe môi, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Hết –

25. Chương 25: Thích

Tâm tình tốt, khẩu vị cũng theo đó mà tốt hơn. An Vũ Hàng cầm lấy thìa tiếp tục ăn cháo, không còn là ăn không biết vị như khi nãy nữa. Tiêu Mộc Từ ngược lại không hề động đũa, chỉ là liên tục gấp thức ăn cho cậu.

Sau khi An Vũ Hàng ăn no, Tiêu Mộc Từ hỏi cậu có muốn đi ra ngoài đi dạo, giải sầu một chút không. An Vũ Hàng từ chối, sáng mai cậu còn có tiết học, phải dậy sớm.

Tiêu Mộc Từ cũng không miễn cưỡng, chỉ cần tâm tình An Vũ Hàng tốt lên, anh xem như đạt được mục đích.

Trước khi rời đi, An Vũ Hàng lại mua về thêm ba phần cháo hải sản, chuẩn bị mang về cho đám Thời Nhiệm. Vì chuyện của mình, bọn họ cũng tốn không ít tâm tư, phải khao bọn họ một chút, xem như cảm ơn. Đương nhiên, mời khách tuy là An Vũ Hàng, nhưng trả tiền vẫn là Tiêu Mộc Từ.

Trên đường trở về trường, xe chạy qua một ngân hàng có đặt ATM ở ngoài cửa, An Vũ Hàng bảo dừng xe, Tiêu Mộc Từ liền dừng xe lại bên đường. Sau khi An Vũ Hàng xuống xe liền trực tiếp đi vào rút tiền, không bao lâu đã rút xong, trở lại trên xe.

“Tiêu ca, tiền chẵn.” An Vũ Hàng đưa tiền cho Tiêu Mộc Từ, mỉm cười nói: “Mấy hôm trước tôi nhận lương, vừa lúc trả lại anh.”

Tiêu Mộc Từ nhìn tiền trong tay cậu, nhưng lại không nhận, “Chần mua cho cậu.”

“Lúc ấy đã nói sẽ trả tiền lại cho anh, nếu anh không nhận, về sau tôi cũng ngại đi cùng với anh. Mỗi lần đều là anh trả tiền.” Mấy chuyện như ăn cơm này nợ Tiêu Mộc Từ mời khách cậu có thể tiếp nhận, nhưng chỉ phí mua đồ dùng cá nhân của mình, An Vũ Hàng vẫn quen với việc tự mình ra tiền, không muốn nợ người khác.

Tiêu Mộc Từ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cậu, cũng không cự tuyệt nữa, chỉ nói: “Trong ngăn cất đồ có một bao lì xì, cậu cất tiền vào đó đi.”

“Vâng.” An Vũ Hàng lập tức đáp.

Tiêu Mộc Từ khởi động xe, tiếp tục lái về hướng đại học F.

Sau khi tới bên dưới ký túc xá, Tiêu Mộc Từ nhào người ra bằng ghế sau, cầm lấy túi đựng cháo mà An Vũ Hàng đặt ở phía sau đưa cho cậu, nói: “Nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Vâng, Tiêu ca lái xe cẩn thận.” An Vũ Hàng tiếp nhận túi cháo, mở cửa xe đi xuống.

“Đi lên đi.” Tiêu Mộc Từ ấn hạ cửa kính xe bên ghế phó lái xuống, nói với An Vũ Hàng.

“Vâng.” An Vũ Hàng vẫy vẫy tay, liền xoay người lên lầu.

Tiêu Mộc Từ chậm rãi ấn nâng cửa kính lên, ở dưới lầu đợi thêm chốc lát, đoán chừng An Vũ Hàng hẳn là về tới phòng ngủ rồi, mới lái xe rời đi.

An Vũ Hàng mang theo túi cháo đến trước cửa phòng hai người Dịch Tư Húc gõ cửa, mở cửa chính là Viên Gia.

“Ông vừa ra ngoài?” Viên Gia nhìn An Vũ Hàng ăn mặc chỉnh tề, trên người còn mang theo hàn khí liền hỏi.

“Ừ. Mua cháo, ông với Tư Húc làm bữa khuya đi...” An Vũ Hàng nói xong liền mở túi ra, bao lì xì vô cùng quen thuộc nằm trong túi lập tức lọt vào tầm mắt cậu.

Viên Gia không phát hiện cậu đang sưng sờ, cười nói: “Vừa lúc đói bụng, cảm ơn ông.” Nói xong, cậu liền trực tiếp vươn tay cầm đi hai hộp cháo nằm trên cùng, nhưng cũng không để ý tới bao lì xì kia, chỉ nói: “Còn rất nóng, Tư Húc, lại đây cầm giúp coi.”

Nghe cậu lớn tiếng gọi Dịch Tư Húc lại đây, An Vũ Hàng mới phục hồi tinh thần. Bao lì xì này có lẽ lúc Tiêu Mộc Từ giúp cậu lấy túi đựng cháo ở băng ghế sau liền lẳng lẽ bỏ vào. Cái túi này màu tối, ánh sáng dưới lầu lại không đủ, cho nên cậu mới không phát hiện.

Dịch Tư Húc đi tới, giúp Viên Gia cầm một chút, nhìn An Vũ Hàng đứng ngoài cửa thoát nhìn tinh thần cũng không tệ lắm, hỏi: “Không sao chứ?”

An Vũ Hàng gật gật đầu, “Không có gì. Yên tâm đi.”

“Vậy là tốt rồi.” Dịch Tư Húc tuy rằng vẫn không có biểu tình gì như trước, nhưng trong mắt cậu lại lộ ra vài phần an tâm.

“Tui về đây, hai người ngủ sớm một chút đi.” An Vũ Hàng nói.

“Được.” Viên Gia đáp lại, cậu nhìn thấy An Vũ Hàng đi vào phòng ngủ, mới đóng cửa lại.

Trong phòng, Thời Nhiễm còn đang đọc sách, thấy cậu trở về, liền buông quyển sách trên tay xuống, cười nói: “Về rồi à, mang theo cái gì đây?”

“Cháo, còn nóng, nhanh ăn đi.” An Vũ Hàng đổi giày, đặt túi cháo lên bàn Thời Nhiễm.

“Tiêu ca dẫn ông đi ăn cháo?”

“Ừ, sao vậy?”

“Người như Tiêu ca, nhìn thế nào cũng phải đi uống rượu vang ăn beefsteak mới phải chứ?” Trong mắt Thời Nhiễm, Tiêu Mộc Từ và quán cháo quả thực không hợp nhau.

“Nửa đêm nửa hôm ai đi ăn cái kia chứ...” Vốn đã không có khẩu vị, nếu thật sự đi ăn beefsteak, cậu thật sự có thể tiết kiệm một bữa cơm rồi.

Thời Nhiễm chắc chắn một tiếng, nói: “Tiêu ca cũng là người cẩn thận, có lẽ cũng sợ ông ăn không vào.”

“Ông lo ăn đi, ăn xong đi ngủ.” An Vũ Hàng thay quần áo, bỏ cái bao lì xì kia vào trong ngăn kéo. Nếu Tiêu ca không nhận, vậy cậu tạm thời bảo quản vậy.

Sau khi trở về nhà, Tiêu Mộc Từ cởi áo khoác, dự định đi tắm một chút, thả lỏng bản thân. Căn nhà 5 phòng ngủ 2 phòng khách, chỉ có một mình anh ở, có vẻ có chút trống trải, đây là nhà riêng của anh, chỗ ở của ba mẹ cách chỗ làm việc của anh khá xa, đi làm thực không thuận tiện, cho nên trên cơ bản đều là ở đây, lúc ba mẹ nghỉ ngơi anh mới trở về nhà.

Vừa chuẩn bị đi vào phòng tắm, di động liền vang lên, Tiêu Mộc Từ nhìn thoáng qua màn hình, tiếp nhận cuộc gọi.

“Alô?”

“Tiêu thiếu gia, đang ở đâu đấy?” Bên kia truyền đến thanh âm của Tiết Dập.

“Vừa đến nhà.”

“Ừm, tôi cũng vừa mới đánh cho tên tiểu tử Kha Tuấn Hân kia một trận, cậu ta hẳn sẽ không đến tìm Vũ Hàng nữa đâu.” Cảm xúc của Tiết Dập cũng không cao, thoát nghe tựa hồ có chút mệt mỏi.

Anh và Kha Tuấn Hân từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tình cảm không thể nói là quá tốt, nhưng ít nhiều cũng có chút tình cảm. Kha Tuấn Hân khi còn bé rất đeo anh, gần như mỗi ngày đều chạy đến tìm anh chơi, anh đối với Kha Tuấn Hân cũng không tệ, có cái gì chơi vui, ăn ngon cũng sẽ nghĩ đến đứa bạn chơi cùng này. Sau khi lớn lên, hai người từ lúc vào trung học đã bắt đầu không cùng trường, quan hệ dần dần nhạt đi. Nhưng bất kể Kha Tuấn Hân ở bên ngoài khôn nặn như thế nào, ở trước mặt anh vẫn rất thành thật, anh nói cái gì, Kha Tuấn Hân ít nhiều cũng nghe được vài câu. Cho nên quan hệ giữa anh và Kha Tuấn Hân vẫn luôn không cắt đứt.

Nhưng khiến Tiết Dập trăm triệu lần không ngờ tới chính là, Kha Tuấn Hân cư nhiên xem trọng An Vũ Hàng, không nói anh ta quần quýt liều chết không buông, đến trường của An Vũ Hàng cũng không chút thu liễm, gây ra phiền toái lớn như vậy. Anh đối với An Vũ Hàng có ấn tượng rất tốt, An Vũ Hàng lại là bạn tốt của thằng em họ nhà mình, Tiết Dập dĩ nhiên không thể ngồi nhìn không quản.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi anh và Kha Tuấn Hân nhận thức nhau, anh động thủ với anh ta. Anh giận Kha Tuấn Hân dám đánh chủ ý lên người An Vũ Hàng, hơn nữa còn chuyện phiền phức cho người ta như vậy, còn không chút hối cải.

“Đánh nhau?” Tiêu Mộc Từ hỏi.

“Không có, tên kia không dám đánh trả.” Tiết Dập thở dài, “Hiện tại tôi thật không có mặt mũi gặp Vũ Hàng.”

“Loại người như Kha Tuấn Hân, cho dù hôm nay cậu đánh hắn, ngày mai hắn vẫn tiếp tục đi tìm Vũ Hàng thôi.” Đối với Kha Tuấn Hân, Tiêu Mộc Từ căn bản không muốn nói nhiều.

“Tôi sẽ cho người trông chừng cậu ta. Trước đây cậu ta không trêu chọc đến tôi, tôi cũng lười quản cậu ta. Việc ngày hôm nay, tôi thật lòng nhìn không được. Tôi nếu không dẫn cậu ta đi uống cà phê, cũng sẽ không có chuyện này.” Anh cũng không quá hiểu biết đối với diễn đàn kia của đại học F, nhưng nghe loại thanh âm tức đến khó thở của Viên Gia, anh ít nhiều cũng có thể đoán được một khi thành đầu đề trên diễn đàn kia, toàn bộ sinh viên trường đều sẽ biết. May mắn duy nhất có lẽ là bài post kia bị xóa rất nhanh, lúc ấy lại là giờ cơm, sinh viên căn bản đều đang ăn cơm, người lên diễn đàn tương đối vắng.

“Ừm, tôi hẹn Kha Ngôn Chiêu gặp mặt ngày mai, nói chuyện Kha Tuấn Hân với anh ta.” Tiêu Mộc Từ mặt không đổi sắc nói.

Kha Ngôn Chiêu là anh cả của Kha Tuấn Hân, hiện tại trong chính giới xem như nhân tài mới xuất hiện có uy tín có danh dự, kinh nghiệm lão luyện xử sự khéo đưa đẩy, cũng có chút giao tình với Tiêu Mộc Từ.

“Cũng được, cậu nói xem anh cả và chú ba của Kha gia người nào cũng tốt, sao đến Kha Tuấn Hân thì lại như phế vật vậy chứ?” Tiết Dập có khi cũng không hiểu rõ, đều là một mẹ sinh ra, sao chênh lệch lại lớn như vậy.

“Trời sinh phế vật.” Đây là đánh giá của Tiêu Mộc Từ đối với Kha Tuấn Hân.

“Ngày mai tôi đi theo cậu, tôi đánh Kha Tuấn Hân, dù sao cũng phải nói với Kha đại ca một tiếng, chẳng qua anh ấy hẳn cũng sẽ không trách tôi.”

“Không cần, để mình tôi đi, cậu cứ trông chừng Kha Tuấn Hân đi.” Anh và Kha Ngôn Chiêu đều bận, ăn một bữa cơm xong liền giải tán. Nếu Tiết Dập đi theo, phỏng chừng ăn xong bữa cơm rồi, còn chưa nói đến trọng điểm của buổi hẹn.

“Cũng được.” Vừa dứt lời, Tiết Dập đột nhiên cười một tiếng, hỏi: “Tôi nói này Tiêu thiếu gia, sao tôi cứ cảm thấy cậu đối với Vũ Hàng còn để bụng hơn cả tôi nữa vậy?”

Tiêu Mộc Từ không trả lời, xem như chấp nhận.

“Tôi nói này, trước đó cậu nói người thích hợp với lựa chọn của cậu không phải là chỉ Vũ Hàng đó chứ?” Tiết Dập có chút kinh ngạc hỏi tiếp.

“Là cậu ấy.” Tiêu Mộc Từ đáp rất kiên quyết.

“My God, trước kia cũng không thấy cậu với Vũ Hàng tiếp xúc quá nhiều mà, sao lại động tâm rồi?”

“Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cậu ấy, tôi đã hy vọng cậu ấy thuộc về tôi.” Trong thanh âm của Tiêu Mộc Từ không có ý cười, chỉ có khẳng định.

“Phắc, cậu đây là muốn trâu già gặm cỏ non sao?” Tiết Dập cười nói. Anh và Tiêu Mộc Từ quen nhau lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nghe nói anh động tâm với người khác.

“Tôi rất già?” Tiêu Mộc Từ hỏi lại.

“Không phải, nhưng cậu ấy không phải là sinh viên sao? Trái lại đám tộc đi làm như chúng ta, không phải là già rồi hay sao?”

“Chỉ nhỏ hơn 5 tuổi thôi mà.”

“Ừm, vậy cậu bắt đầu theo đuổi?”

“Vẫn chưa.” Tiêu Mộc Từ đi đến bên cạnh cửa sổ, nhìn cảnh đêm bên ngoài, nói tiếp: “Tôi vẫn chưa xác định cậu ấy có phải là Gay hay không. Tôi cảm giác thái độ cậu ấy đối với tôi càng giống như với anh trai hơn.”

“Cậu không hỏi làm soa mà biết?” Trong lòng Tiết Dập, Tiêu Mộc Từ vẫn luôn là người thuộc phái hành động, lúc này ngược lại trở nên bảo thủ.

“Cậu ấy còn nhỏ, hẳn sẽ có nhiều không gian lựa chọn hơn. Nếu cậu ấy chọn tôi, vậy cả đời của cậu ấy chỉ có thể là của tôi. Cho nên trước đó, tôi phải cho cậu ấy thời gian lựa chọn.” Từ trình độ nào đó, Tiêu Mộc Từ là một người rất bá đạo, có dục chiếm hữu rất mạnh, nhưng anh lại không độc đoán, cũng sẽ không khiến người ta khó xử.

Tiết Dập cười, nói: “Tôi thật sự không biết phải nói là cậu sẵn sàng tử tử mĩ, hay là nói cậu đa mưu túc trí nữa.” Kỳ thật nếu An Vũ Hàng và Tiêu Mộc Từ thật sự thành đôi, anh nhất định sẽ ủng hộ. Ít nhất Tiêu Mộc Từ sẽ không thương tổn An Vũ Hàng, mà tâm tư của An Vũ Hàng cũng không phức tạp, hẳn là không đến mức tính kế Tiêu Mộc Từ. Lui một vịn bước mà nói, cho dù An Vũ Hàng biết tính kế, cũng chưa chắc tính kế lại Tiêu Mộc Từ..

“Cái gì cũng được, quan trọng là kết quả.” Tiêu Mộc Từ cười khê nói.

“Không được, việc này tôi nhất định phải nói cho Văn Ngạn biết, Văn Ngạn còn chưa gặp Vũ Hàng, khẳng định cậu ấy sẽ rất tò mò.”

“Tùy cậu, nhưng đừng chậm trễ giấc ngủ của cậu ấy, buổi sáng ngày mai còn có buổi họp sớm.” Tiêu Mộc Từ nhắc nhở.

“Biết rồi.” Loại chuyện này nếu anh không tìm người chia sẻ, phỏng chừng muốn ngủ cũng không được, Văn Ngạn là lựa chọn tốt nhất.

Tiêu Mộc Từ cũng không nói gì nữa, cúp điện thoại, chuẩn bị tắm rửa đi ngủ. Ngày hôm nay anh cũng rất mệt mỏi, nhưng có thể đỡ cho An Vũ Hàng cao hứng, cũng coi như đáng giá...

Hết –

26. Chương 26: Bạn Học

Buổi sáng 10 giờ kém 15, An Vũ Hàng và Thời Nhiễm cùng nhau đến phòng học. Lúc này trong phòng học đã có khá đông sinh viên, mọi người hoặc là tụm năm tụm ba nói chuyện phiếm, hoặc là cúi đầu chép bài, bởi vì chưa vào buổi học, cho nên dù có ồn một chút cũng không sao cả. An Vũ Hàng xuất hiện, khiến cả

lớp đang ồn ào nói chuyện đột nhiên an tĩnh, có vẻ có chút xấu hổ. Nhưng không được vài giây, lại khôi phục bộ dạng bình thường, tựa như cái gì cũng chưa phát sinh vậy.

An Vũ Hàng cũng không để ý mấy chuyện này, cậu biết không khí đột nhiên an tĩnh và ánh mắt lộ vẻ kỳ quái của một vài bạn học hơn phân nửa là bởi vì bài post kia. Tuy rằng bài post đã xóa, nhưng không ai có thể cam đoan bạn học đang ngồi đây không ai nhìn thấy, cũng không ai đảm bảo được rằng có người nhìn thấy rồi sẽ không ôm tâm tính tò mò hoặc nghi hoặc mà đi thảo luận chuyện này. Cậu có thể làm chỉ là duy trì bình tĩnh, bởi vì cậu không hề làm sao điều gì, tuy rằng An Vũ Hàng không biết chuyện cậu là Gay, nhưng cậu cũng chưa từng bởi vì bản thân là Gay mà cảm thấy mất thể diện. Đây là vấn đề về ghen, không phải là thứ cậu có thể lựa chọn.

Viên Gia và Dịch Tư Húc còn chưa tới, Thời Nhiễm tìm một vị trí tương đối gần giữa, hai người ngồi vào, thuận tiện giúp Viên Gia và Dịch Tư Húc chiếm vị trí. An Vũ Hàng mới vừa ngồi xuống, nam sinh ngồi cách cậu năm chỗ ngồi liền yên lặng mà thu dọn sách vở của mình, lặng lẽ thay đổi vị trí. Còn có ba bạn học ngồi trước và sau cũng thay đổi chỗ ngồi. Một giảng đường to như vậy, có người đổi vị trí là chuyện vô cùng bình thường, cũng không quá khiến người khác chú ý. Nhưng mà An Vũ Hàng vừa ngồi xuống, liền có người bắt đầu đổi vị trí, ít nhiều cũng có chút khiến người ta để ý, cảm giác như là đang nhắm vào An Vũ Hàng.

“Đừng để ý đến bọn họ.” Thời Nhiễm nhỏ giọng nói.

“Không có gì.” An Vũ Hàng cười cười, lấy sách vở ra, chuẩn bị vào buổi học. Cậu tuy rằng miễn cảm, nhưng không phải người không chịu nổi mọi chuyện.

Không bao lâu, Viên Gia và Dịch Tư Húc cũng đến, thấy An Vũ Hàng và Thời Nhiễm đã chiếm sẵn vị trí rồi, Viên Gia cười tủm tỉm mà đi tới, đặt mông ngồi vào chỗ ngồi bên cạnh An Vũ Hàng.

“Hai người hôm nay đi sớm vậy.” Viên Gia cười nói, bình thường vẫn là cậu và Dịch Tư Húc đi chiếm chỗ nhiều hơn.

“Là hai người dậy muộn hơn so với bình thường.” Thời Nhiễm nói.

“Trước khi ra cửa mẹ tui gọi điện tới, cho nên hơi trễ.” Viên Gia cười nói, sau đó cậu giảm thanh âm, hạ giọng nói: “Tui đã nhờ kỹ thuật để điều tra rồi, cậu ta nói đối phương dùng IP công cộng, tìm không được người.”

“Nhắm vào Vũ Hàng?” Sau khi Thời Nhiễm nghe được, cũng hạ thấp giọng hỏi. Những người ngồi gần đều đã đổi chỗ, bọn họ nói nhỏ giọng như vậy sẽ không bị người ngoài nghe được.

“Ừm, nhất định là vậy. Nếu không dùng IP công cộng làm gì?” Viên Gia hừ một tiếng, nói: “Là hồ ly thì sớm muộn gì cũng phải lộ đuôi, tui đã tìm người giúp tui điều tra rồi, xem thử địa chỉ IP này đã từng gửi bài post nào khác không, hoặc là nhắn tin gì đó. Chẳng qua chắc sẽ không có kết quả nhanh vậy đâu.” Tuy rằng bình thường cậu thích trêu chọc An Vũ Hàng, nhưng thời điểm máu chốt, Viên Gia tuyệt đối là người có thể vì giúp đỡ bạn bè mà không tiếc cả mạng sống.

“Làm phiền ông rồi.” An Vũ Hàng nói.

“Anh em với nhau, nói phiền cái gì chứ.” Viên Gia không thèm để ý mà khoát khoát tay, sau đó lại nói: “Tui nói nè, ông nghĩ lại xem mình có đắc tội ai hay không? Nếu không ai lại thiếu đạo đức đi làm loại chuyện này như vậy chứ.”

Nếu như là IP bình thường, Viên Gia sẽ không nghĩ nhiều, cùng lắm là nghĩ có bạn học nào đó nhìn thấy Kha Tuấn Hân đây đưa với An Vũ Hàng nên muốn gây chú ý, gửi bài post lên. Nhưng hiện tại lại tra ra là IP công cộng, vậy thì lại khác.

An Vũ Hàng cẩn thận suy nghĩ, từ khi cậu tiến vào đại học F, chưa từng có xung đột gì với người khác, ngay cả cãi nhau còn không có. Mà gần đây chuyện duy nhất khiến cậu khó chịu chỉ có chuyện của Kha Tuấn Hân, nhưng diễn đàn của đại học F chỉ có sinh viên của đại học F biết, Kha Tuấn Hân cho dù có không biết xấu hổ cỡ nào, cũng không đến mức tự mình đạo diễn ra chuyện như vậy. Hơn nữa loại người như Kha Tuấn Hân hẳn cũng sẽ khinh thường dùng IP công cộng, chỉ ước gì tất cả mọi người đều biết tính cách biến

thái kia của anh ta. Lại nói, nếu thật sự là anh ta, phỏng chừng cũng sẽ không có chuyện vừa xóa bài post xong liền ngoan ngoãn mà mai danh ảm tích.

“Thật sự nghĩ không ra.” An Vũ Hàng lắc đầu.

“Tui nói này...” Thời Nhiễm do dự nói: “Có thể là tên họ Kha kia không?”

“Không phải anh ta, đêm qua anh họ tui đã hỏi anh ta rồi. Loại người toàn thân khuyết điểm như anh ta, chỉ có một chỗ tốt duy nhất, chính là chưa bao giờ nói dối anh họ tui. Điểm ấy tui có thể bảo đảm.” Viên Gia chắc chắn nói, tuy rằng cậu rất ít tiếp xúc với Kha Tuấn Hân, nhưng anh họ có đôi khi sẽ nhắc đến người này, mỗi lần nói đến Kha Tuấn Hân, anh họ đều sẽ nhắc lại ưu điểm duy nhất này của anh ta một lần, tựa hồ đây chính là nguyên nhân cơ bản nhất khiến cho tình bạn của bọn họ có thể tiếp tục đến bây giờ. Viên Gia một chút cũng không nghi ngờ, nếu Kha Tuấn Hân dám nói dối anh họ, anh ấy khẳng định sẽ cả đời không qua lại với Kha Tuấn Hân nữa.

“Vậy tui cũng không nghĩ ra ai được.” Thời Nhiễm nhún nhún vai, cậu không tin Kha Tuấn Hân, nhưng cậu tin tưởng Viên Gia.

Thời Nhiễm vừa dứt lời, giáo sư liền cầm sách tiến vào phòng. Đề tài cứ như vậy dừng lại, bốn người thành thật ngồi yên, chuẩn bị lên lớp.

Nội dung buổi học mặc dù có chút nhàm chán, nhưng mãi cầm bút viết ghi chú thì cũng trôi qua nhanh.

Nghỉ giữa tiết học, An Vũ Hàng đi toilet, Viên Gia liền lấy vở của An Vũ Hàng qua bắt đầu điên cuồng chép lại, Thời Nhiễm và Dịch Tư Húc thì tùy ý nói chuyện trong game, chuẩn bị buổi tối đi cướp thương một lần nữa.

“Ê bà nói xem An Vũ Hàng có phải là Gay không?” Thanh âm của nữ sinh không lớn, nhưng đám Thời Nhiễm lại vừa vặn nghe được.

“Nam sinh lớn lên đẹp một chút đều là Gay, đàn ông đặc biệt ưu tú cũng là Gay.” Một nữ sinh khác thanh âm hơi thấp trả lời.

“Hắc hắc, vậy sao. Đàn ông tốt đều đi tìm đàn ông. Chẳng qua cho dù như vậy, tui vẫn cảm thấy Gay rất dễ thương mà!” Nữ sinh kia cười nói.

Ba người nhóm Thời Nhiễm nhất tề quay đầu lại, nữ sinh tóc dài nói Gay dễ thương thấy bọn họ nghe được những lời mình vừa nói, lập tức đỏ mặt, cúi đầu cắn ống hút uống sữa, không nói gì nữa, chỉ cần người học trong lớp này đều biết, An Vũ Hàng và ba người này quan hệ rất tốt. Mà nữ sinh tóc hơi ngắn kia ngược lại vẻ mặt thản nhiên, còn cười với ba người một chút...

Thời Nhiễm quay đầu lên lại, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Hủ nữ thật sự là không nơi nào không có.”

“Đích xác, chẳng qua cũng rất đáng yêu.” Viên Gia cười nói: “Trong game không phải có rất nhiều sao.”

“Chỉ là tui không ngờ trong lớp học vậy mà cũng có...” Chỉ cần không ảnh hưởng đến sinh hoạt của người khác, bổ não dùng giống như lỗ đen vũ trụ, Thời Nhiễm cũng không thấy phản cảm.

An Vũ Hàng từ toilet trở về, nhìn thấy hai người không biết đang thì thầm to nhỏ cái gì, bèn hỏi: “Làm sao vậy?”

Viên Gia khoác vai cậu, cười hề hề đẩy đề tiện nói: “Vũ Hàng, đối với chuyện bị người ta YY thành loại người thích hợp làm Gay nhất, có cảm tưởng gì?”

An Vũ Hàng liếc mắt nhìn cậu, nói: “Cậu hôm nay chưa uống thuốc?” An Vũ Hàng còn chưa muốn come out với ba người này, cho nên cậu cũng không muốn trả lời vấn đề này.

“Phắc, có biết Gay ghê tởm hay không hả, vậy mà còn thấy dễ thương?” Một nam sinh đeo kính ngồi cách hai nữ sinh không xa vẻ mặt khinh bỉ nói.

Nữ sinh tóc dài tức giận nhìn chằm chằm cậu ta, nói: “Mắc mớ gì tới ông?”

“Sự thật mà thôi. Người trong bài post ngày hôm qua là An Vũ Hàng phải không? Một thằng Gay mà còn làm chuyện nổi như vậy, không biết xấu hổ.” Nam sinh kia nói tiếp.

An Vũ Hàng nhú nhú mày, quay đầu nhìn về phía nam sinh kia. Bạn học trong lớp cũng bởi vì giọng của nam sinh kia hơi lớn một chút mà đột nhiên trở nên yên tĩnh, đồng thời cũng có vài nam sinh có lẽ cũng có cùng suy nghĩ, ánh mắt nhìn An Vũ Hàng cũng có chút cười nhạo và xem thường. Trong bọn họ có một người quan hệ với Viên Gia tương đối tốt, tên là Trâu Đào.

Trâu Đào tựa người trên bàn, cười như không cười mà nói: “Viên Gia, ông vẫn nên cách xa An Vũ Hàng một chút đi. Cẩn thận bị lây bệnh thành Gay luôn, không tìm được bạn gái thì khổ.”

“Mẹ nó!” Viên Gia đập bàn đứng lên, nói: “Mày có ngon nói lại một lần nữa xem?! Đừng cho là tao mỗi ngày tươi cười với mày thì mày muốn nói gì thì nói, mày con mẹ nó thì tính là cái gì? Mày dám nói Vũ Hàng thêm một câu nữa thử xem!”

Bị nói trước mặt mọi người như vậy, Trâu Đào cũng thấy mặt đỏ, tức giận nói: “Thế nào? Mày không thấy bài post kia à? An Vũ Hàng ôm đàn ông, không phải là Gay thì là gì?”

Trâu Đào vừa mới dứt lời, Dịch Tư Húc liền trực tiếp đứng lên, muốn đánh Trâu Đào, cậu trước nay là người động thủ không động khẩu. An Vũ Hàng muốn giữ chặt tay cậu muốn can cậu, nhưng giữa hai người còn có Thời Nhiệm đang ngồi. Dịch Tư Húc đứng dậy quá nhanh, An Vũ Hàng không giữ được, nhưng cũng may Thời Nhiệm một phen kéo cậu lại, thanh âm lạnh lùng nói: “Tư Húc, ông đánh nhau với súc sinh, làm không tốt còn bị trường xử phạt, không đáng.”

“Mày nói ai súc sinh?” Trâu Đào cao giọng tức giận hỏi.

“Không phải mày lên tiếng trả lời sao?” Thời Nhiệm nhướn mày nhìn cậu ta, vẻ mặt trào phúng nói: “Chỉ số thông minh của mày không theo kịp cũng được đi, lại còn một chút cũng không biết tiến bộ, đầu óc nhồi toàn bã đậu. Hôm nào đó mày và bạn gái mày ôm nhau, tao chọn một góc độ và thời điểm tốt một chút chụp một bức ảnh, có phải cũng lập một post, tiêu đề tên là ‘Sinh viên khoa Văn họ Trâu cưỡng bạo bạn học nữ không thành’ hay không?”

“Phụt...” Nữ sinh tóc dài ngồi phía sau nhin không được, một ngụm sữa phun ra. Bạn học trong lớp cũng cười rộ lên theo, đích thật là có chuyện như vậy, nếu thật sự muốn tạo tiêu đề gây chú ý, khoa Văn bọn họ đáng làm thì vẫn làm thôi!

“Bức ảnh kia hiển nhiên là có người cố tình, An Vũ Hàng cũng không điên, sao có thể làm ra loại chuyện này ở trường học? Rốt cục là cậu ấy ngốc hay là đám không phân thị phi trấn đen các người ngốc?” Thời Nhiệm hừ mạnh một tiếng, nói với Trâu Đào: “Mày nói mày không có chỉ số thông minh cũng được đi, sao mà ngay cả chỉ số EQ cũng không có vậy? Mày sống cũng thật là đủ ‘tỉnh táo’.”

Thời Nhiệm trước giờ độc miệng, nói một lời không chỉ mắng Trâu Đào, mà còn nói đùa tất cả mọi người, không khí vốn dĩ khẩn trương nhất thời hoàn toàn biến mất.

“Tui nói nè Trâu Đào, còn có ông nữa, tên là gì?” Nữ sinh tóc dài hất hất mặt về phía bàn nam sinh đeo kính đang ngồi, sau đó cũng không đợi đối phương trả lời, liền nói thẳng: “Được rồi, tui mặc kệ ông tên gì. Tui nói này, hai người tốt xấu gì cũng là sinh viên khoa Văn của một đại học hàng hiệu, có thể đừng có ăn ốc nói mò giống đám paparazzi được hay không, nghe tiếng gió đã nói có mưa, bộ sợ cho thiên hạ không loạn à?”

Mặt của Trâu Đào và nam sinh kia đều đỏ lên, nhưng đối phương là nữ, bọn họ cũng không thể làm gì.

“Còn có mấy người nói hùa theo nữa, khi còn bé giáo viên với ba mẹ mấy người không dạy mấy người là phải tôn trọng người khác sao? Người khác thế này cũng không liên quan gì đến mấy người, mấy người có tư cách gì vung tay muốn chân, ở đây ăn nói lung tung?”

“Đúng vậy, cũng không chậm trễ mấy người ăn cơm đi ngủ đi toilet, mấy người kích động cái cọng lông ấy.” Nữ sinh tóc ngắn cũng phụ họa, vài bạn học khác trong lớp cũng bắt đầu chỉ trích bọn Trâu Đào

“Người như vậy chính là tự cảm thấy mình tốt đẹp, như thể người ta là Gay thì nhất định sẽ coi trọng mình vậy, cũng không biết tự mình soi gương.”

“Ảnh chụp kia mơ hồ như vậy, cũng một mấy người nhận ra được là An Vũ Hàng. Tui với mấy đứa bạn trong phòng nhìn mãi mà vẫn không nhận ra là ai. Mấy người rốt cục muốn hại cậu ấy thế nào, mới chú ý

cậu ấy như vậy?”

“Bức ảnh kia tám chín phần là cố ý chụp như vậy, nếu không tại sao sau khi bài post bị xóa thì chủ post cũng lập tức biến mất, có chứng cứ sao không lấy ra đi.”

“An Vũ Hàng, có thể đắc tội quân tử, chứ đừng đắc tội tiểu nhân.”

“Tui cũng không tin.”

“Tui... Tuy rằng cũng không tin, nhưng vẫn nhìn không được YY một chút...”

“Người đồng đạo a!!!”

“Còn nữa, Gay thì liên quan gì đến mấy người? Mấy người dựa vào cái gì mà khinh thường Gay?”

“Đúng vậy, không có giáo dục...”

...

Mọi người ông một câu tui một câu, một lúc sau, liền triệt để tẩy trắng chuyện bài post này, nhất trí đồng ý rằng có người cố ý hãm hại An Vũ Hàng.

Viên Gia cũng là người thông minh, mượn cơ hội nói chuyện đối phương là IP công cộng, điều này càng khiến cho mọi người xác định chủ post kia chính là vô cơ sinh sự.

Sự tình cứ như vậy được nghịch chuyển, trong lòng An Vũ Hàng cũng là ngũ vị tạp trần, từ tận đáy lòng cậu rất cảm ơn nhiều bạn học quan tâm mình như vậy, giúp cậu biện giải, cũng giữ thái độ thiện ý mà đối đãi với người đồng tính luyến ái. Tuy rằng cậu sẽ không công khai come out, nhưng được thấu hiểu như vậy khiến cậu càng thêm vững tin rằng mình không hề sai. Đồng thời, cậu cũng biết cho dù thế giới này có thoáng đến cỡ nào, bao dung cỡ nào, chung quy cũng sẽ tồn tại một phần chán ghét, kỳ thị và phản đối người đồng tính luyến ái, việc này ở cứ nơi nào cũng không thể tránh khỏi, thậm chí còn có một chứng bệnh tâm lý tên là ‘Chứng sợ đồng tính’.

Cho nên việc cậu có thể làm chỉ là thả lỏng bản thân, giữ vững bình tĩnh, sống tốt cuộc sống của mình, làm chuyện mình nên làm, như vậy là đủ rồi.

Học xong toàn bộ tiết học hôm nay, đã là 5h30 chiều. Lười chen chúc đến quán cơm, Viên Gia xưng phong nhận việc đi mua cơm hộp, bảo mọi người trở về phòng ngủ chờ trước.

Mở cửa phòng ngủ, An Vũ Hàng và Thời Nhiệm liền nhìn thấy Trần Lượng và Thôi Minh vũ cùng phòng đang thu dọn hành lý, bộ dạng như thể muốn dọn đi. Nhìn thấy bọn họ vào cửa, động tác trên tay hai người cũng không dừng lại, trên mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, tựa hồ ở lại đây nhiều thêm một giây cũng không thể chịu đựng được...

Hết –

27. Chương 27: Cô Đơn

“Hai người đây là muốn chuyển đi?” Tuy rằng thoát nghe như thể đã biết rõ mà còn hỏi, nhưng Thời Nhiệm vẫn hỏi một câu.

“Ừ.” Trần Lượng có chút cứng ngắt mà trả lời.

Địch Tư Húc tựa người vào cạnh cửa không nói chuyện, An Vũ Hàng biết bọn họ là bởi vì bài post kia mà muốn dọn đi, cũng không nói gì, dù sao đối với người như thế, nói cái gì cũng vô dụng. Rửa sạch tay, An Vũ Hàng rót cho mình một ly nước uống làm ấm dạ dày, chút nữa ăn cơm sẽ ngon miệng hơn.

“Đã ở cùng với nhau thời gian lâu như vậy, sao lại đột nhiên muốn dọn?” Kỳ thật Thời Nhiệm có thể đoán ra nguyên nhân, trong lòng cũng rất khó chịu.

Thôi Minh Vũ khụ một tiếng, nói: “Ông cũng biết, tôi có chứng khiết nghịen rất nghiêm trọng, còn có khiết nghịen tâm lý, thật sự không thể ở chung với Gat được, ngại ngại.”

Thôi Minh Vũ cơ bản không thường ngủ lại ký túc xá, An Vũ Hàng cũng chưa từng có giao tình gì với cậu ta, cho nên cậu ta nói gì An Vũ Hàng thật sự không quá để ý. Chẳng qua vị bạn cùng phòng có chứng khiết nghịen này cũng bởi vì bài post kia, liền tự mình nhận định cậu là Gay, còn xem cậu như người mang theo bệnh truyền nhiễm hoặc HIV mà tránh không kịp vậy, xác thực khiến cậu rất không thoải mái.

“Ha ha...” Thời Nhiễm trào phúng cười rồi nói: “Đầu óc của mày là bị tẩy bằng 84 loại thuốc khử trùng phải không? Thích sạch sẽ là chuyện tốt, nhưng tẩy đến mức đầu óc không còn, mày cũng quá liều mạng rồi.”

Thôi Minh Vũ nhú nhú mày, không hé răng, gom mất thứ vật dụng linh tinh trên bàn bỏ vào túi rác, liền chuẩn bị rời đi.

Trần Lượng kéo khóa vali hành lý, nói với Thời Nhiễm: “Ông nói chuyện cũng đừng quá khó nghe như vậy, tôi cũng không cần viện lý do làm gì. Tôi chỉ là đơn thuần khinh thường đồng tính luyến ái, ông nguyên ý tiếp tục ở cùng với An Vũ Hàng, tôi không xen vào. Nhưng tôi không muốn ở cùng một phòng ngủ với cậu ta, ông cũng đừng xen vào.”

“Nói như thế tao xen vào chuyện của mày lắm ấy, mày có chỗ nào đáng giá để tao để ý.” Thời Nhiễm kéo cái ghế của mình qua ngồi xuống, nói tiếp: “Người không có chỉ số thông minh lại còn không nghĩa khí tao đã gặp nhiều, cũng chẳng kém thêm một người là mày. Nhưng mày là đàn ông, thì phải có lương tâm. Vũ Hàng cho đến nay chưa làm gì có lỗi với mày, ngược lại là mày, bình thường không chăm chỉ đi học, vừa đến cuối kỳ liền nhờ vả Vũ Hàng giúp mày ôn tập, chỉ trọng điểm, mày nói xem có lần nào Vũ Hàng không giúp mày? Hiện giờ lại ra vẻ đàn ông giả vờ hiên ngang lắm liệt, mày có tư cách gì? Con mẹ nó mày chỉ là một thằng đàn bà!”

Trần Lượng bị Thời Nhiễm nói đến một câu cũng không đáp lại được, Thời Nhiễm nói đều là sự thật, cậu ta cũng không thể phản bác.

“Nói nhiều như vậy làm gì? Có ích sao?” Dịch Tư Húc mặt không đổi sắc nói.

Thời Nhiễm nhún nhún vai, “Đúng vậy, tui quên, không thể nói đạo lý với mấy thằng không có lương tâm. Hai người thu dọn xong rồi? Thu dọn xong thì đi nhanh đi, đừng ảnh hưởng tao ăn cơm.”

Trần Lượng và Thôi Minh Vũ nhìn thoáng qua Thời Nhiễm, lại nhìn thoáng qua An Vũ Hàng vẫn không nói chuyện, hừ lạnh một tiếng, kéo vali hành lý, không hề quay đầu lại mà rời khỏi phòng.

“Vũ Hàng, đừng để ý đến bọn nó.” Thời Nhiễm sợ An Vũ Hàng tâm tình không dễ chịu, vỗ vỗ vai của cậu an ủi.

“Không có gì, tui không để ý.” An Vũ Hàng cười cười. Từ khi nói chuyện với Tiêu Mộc Từ, cậu phát hiện bản thân không còn quá đặt nặng vấn đề người khác suy nghĩ và đánh giá mình như thế nào, cũng không còn quá khấn trương, tâm tình bình thản hơn rất nhiều. Đây đều là công lao của Tiêu Mộc Từ, có lẽ cậu còn chưa có biện pháp làm đến mức không thể phá vỡ, nhưng ít ra đã có tiến bộ.

“Ăn cơm thôi!” Viên Gia mang theo 4 hộp cơm trở về, vẻ mặt tươi cười mà đi tới, sau khi nhìn thấy hai cái giường bên tay phải bị thu dọn trống trơn, hơi hơi sững sốt một chút, hỏi: “Hai người cùng phòng với mấy ông không ở nữa hả?”

“Ừ.” Nhìn An Vũ Hàng sắc mặt hết thấy bình thường, Thời Nhiễm mới yên tâm mà mở miệng, kể lại chuyện hai người kia dọn đi cho Viên Gia nghe.

“Mẹ nó, ông nói xem trong game có mấy đứa thần kỳ cũng được đi, dù sao cách một màn hình vi tính, chẳng ai biết ai. Sao trong đám bạn học này cũng có loại thần kỳ thế này chứ? Cũng không biết xấu hổ.” Viên Gia chặc chặc hai tiếng, lấy cơm hộp ra đưa cho bọn họ.

“Rừng càng lớn, tự nhiên loại chim nào cũng có. Bọn họ không cảm thấy xấu hổ, nói không chừng ngược lại còn cảm thấy người không kỳ thị đồng tính luyến ái mới đáng xấu hổ.” Thời Nhiễm lấy đĩa ra, mở hộp cơm bắt đầu ăn.

“Thứ gì đầu á...” Viên Gia lắc đầu cảm khái.

An Vũ Hàng bật cười, cũng không nói thêm gì nữa.

Bốn người câu có câu không mà trò chuyện, bàn tay đang cầm đũa gấp cơm cho vào miệng mình của Viên Gia đột nhiên dừng lại một chút, nhìn nhìn hai cái giường trống, lại nhìn nhìn Dịch Tư Húc ngồi bên cạnh mình, ánh mắt nhất thời sáng lên, thoát nhìn đặc biệt hưng phấn. Chẳng qua ba người kia đang bàn chuyện trong game, cũng không ai chú ý tới.

Sau khi Dịch Tư Húc và Viên Gia ăn cơm xong thì trở về phòng ngủ. An Vũ Hàng tắm xong cũng đi đến trước bàn, mở máy tính ra. Ngày hôm qua bởi vì tâm tình không tốt, cậu cũng không vào game, chuyện này vốn dĩ cũng không có gì, nhưng mà cậu còn đang nuôi bạch xà đó! Ngày hôm qua thật sự là quên mất chuyện này đến không còn một mảnh, phỏng chừng lúc này bạch xà nhất định là đói đến hôn mê, cho dù có Tiêu Vĩ cầm, cũng không có khả năng lại nuôi ra cấp 10...

Nhập mật mã vào, An Vũ Hàng chọn xác nhận, trên màn hình xuất hiện giao diện nhân vật, tiến vào tầm mắt là một thiếu nữ mặc đồ lông xù, đặc biệt đáng yêu. Nhưng mà! Cái này không đúng, An Vũ Hàng nhớ rõ acc nữ của cậu là một thân quần áo màu tím, sao lại biến thành màu trắng rồi?

An Vũ Hàng nhìn kỹ tên, là ‘Phượng Cô Ngâm’ không sai, lại nhìn kỹ bộ quần áo này, hình như là bộ đồ thời trang và kiểu tóc mới được cập nhật...

Thời Nhiễm cầm một hộp bánh quy bước tới, vươn tay đặt lên trên bàn An Vũ Hàng để cậu ăn, mà vừa nghiêng người liền nhìn thấy giao diện nhân vật của An Vũ Hàng.

“Ông mua đồ thời trang hả?” Thời Nhiễm có chút nghi ngờ hỏi. Bình thường An Vũ Hàng muốn mua cái gì sẽ nói với cậu, hơn nữa quần áo này vừa mới cập nhật hôm qua, mà cả ngày hôm qua An Vũ Hàng đều không vào game, vậy thì mua thế nào?

“Không phải tui mua...” An Vũ Hàng nghĩ nghĩ, account này là cậu đăng ký mới, ID và password chỉ nói cho một mình sư phụ biết, mà ngay cả bọn Thời Nhiễm cũng không biết, cho nên có thể vào acc này mua quần áo cũng chỉ có sư phụ mà thôi.

“Vậy ở đâu mà có?” Thời Nhiễm cũng thực nghi hoặc.

“Không biết, tui đăng nhập vào game hỏi thử.” Nói xong, An Vũ Hàng liền chọn vào game.

Nhân vật của cậu vẫn đang đứng ở nơi lần trước cậu log-out không hề di chuyển, chung quanh người đến người đi, cũng rất náo nhiệt, nhưng An Vũ Hàng cũng không rảnh để ý là người đông hay ít, mở danh sách bạn tốt, sư phụ, sư huynh và Yến ca đều đang online. An Vũ Hàng nghĩ nghĩ, vẫn là mật sư phụ trước tiên.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư phụ.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Lên rồi?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, sư phụ, đồ thời trang của tôi là anh mua sao?

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Há? Đồ thời trang cái gì?

Lạc Hoa Độc Lập tựa hồ cũng không biết Phượng Cô Ngâm đang nói cái gì.

Không phải sư phụ? Vậy còn có thể là ai? An Vũ Hàng vừa nghĩ vừa mở hộp, lấy một cái bánh bích quy ra ăn.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: À, buổi chiều ngày hôm qua sư huynh của cậu có hỏi tôi muốn account của cậu.

Tay An Vũ Hàng thoáng dừng lại một chút, sư phụ đã từng log-in acc của cậu, sư huynh cũng biết, cậu không online, sư huynh tìm sư phụ hỏi account của cậu cũng hợp tình hợp lý.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, đã biết.

Sau đó An Vũ Hàng lại tìm trong danh sách bạn tốt, tìm tên của sư huynh, nhấp vào chọn mật tán gẫu.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh, đang bận sao?

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Không.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Uhm, đồ thời trang của acc tôi là anh mua sao?

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Ừ.

Sư huynh thừa nhận dứt khoát như vậy, An Vũ Hàng cũng không biết phải nói gì. Tuy rằng sư huynh mua đồ cho cậu, cậu rất cao hứng, nhưng mớ đồ này cộng lại cũng tốn 498RMB, An Vũ Hàng cảm thấy bản thân thật sự có chút chịu không nổi, làm sao mà dám nhận?

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Không thích?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Không có, rất thích, cảm ơn.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Vậy là tốt rồi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh, về sau đừng mua cho tôi nữa, đắt quá, tôi tùy tiện mặc một bộ là được rồi.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Xem như phần thưởng vì cậu thành thực.

An Vũ Hàng biết sư huynh nói đến ‘thành thực’ là chỉ chuyện cậu thẳng thắn chuyện mình là nam.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Kỳ thật vốn phải nói cho anh biết. Về sau anh vẫn nên mua cho Yến ca thôi, tôi có bộ này là đủ rồi.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Đã mua cho cậu ấy rồi. Cậu ấy nói cậu mặc hần cũng không tệ, cho nên cũng mua cho cậu một bộ.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Thì ra là thế. Cảm ơn sư huynh nhiều, chút nữa tôi cũng sẽ đi cảm ơn Yến ca.

Hóa ra là ý của Yến ca, sư huynh mới mua cho cậu. Không biết như thế nào, vốn dĩ phần vui mừng này dường như có chút phai nhạt. Sư huynh đối với cậu rất tốt, Yến ca cũng quan tâm cậu, nhưng trong thế giới của bọn họ, cậu vĩnh viễn chỉ là một phối hợp diễn. Chẳng qua... Cậu hy vọng có thể có ánh sáng của riêng mình...

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Đúng rồi, ngày hôm qua lên acc của cậu, tôi có thuận tiện cho bạch xà ăn một chút.

An Vũ Hàng lúc này mới nhớ tới việc bản thân còn chưa quan tâm đến tình huống của bạch xà nhà mình, nhanh chóng mở khung nuôi dưỡng, bởi vì chiều hôm qua sư huynh đã cho ăn một lần, trong khung thức ăn tuy không còn dư lại bao nhiêu, nhưng cũng không phải hết sạch, nói cách khác bạch xà cũng không bị bỏ đói. Chỉ có một trạng thái sinh bệnh, cần phải chữa trị một chút mà thôi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Cảm ơn, cũng nhờ có sư huynh giúp tôi cho nó ăn, nếu không nó đã chết đói rồi.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Không có gì.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Tôi đi chữa bệnh cho bạch xà trước, sư huynh có việc cứ làm đi nhé.

Có lẽ trước kia, An Vũ Hàng sẽ tổ đội cùng với sư huynh trước, rồi mới đi chăm sóc bạch xà. Nhưng hôm nay cậu đột nhiên cảm thấy nếu sư huynh và Yến ca đã tổ đội với nhau, cậu tham gia vào hình như không tốt lắm, có chút cảm giác làm bóng đèn, thật sự dư thừa.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Được.

Sau khi đến môn phái trị bệnh cho bạch xà, An Vũ Hàng lại bổ sung thức ăn nước uống, sau đó triệu hồi nó ra, dùng Tiêu Vĩ cầm đàn cho nó nghe một khúc. Thu hồi bạch xà, An Vũ Hàng lại nhìn thoáng qua sư tử, sau đó kinh hãi phát hiện sư tử đã trưởng thành.

Kết thúc nuôi dưỡng, sư tử trưởng thành chạy vào trong túi của An Vũ Hàng, An Vũ Hàng vui sướng nhìn con vật nhỏ này, lập tức mật qua cho sư huynh.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh, sư tử nuôi xong rồi.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Tốt, vất vả rồi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Tôi đưa cho anh nhé?

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Được.

An Vũ Hàng xem xét vị trí của sư huynh, sau đó trực tiếp bay đi.

Sương Thiên Quyết đang ở Bắc Cực Tuyết Viên, bản đồ này rất đẹp, quanh năm tuyết rơi, tuyết đọng trắng xóa, gió lạnh từng trận, là thắng địa chụp ảnh của game thủ trong , chỉ có một chỗ không tốt, chính là không chỗ nào là không có quái cao cấp. Muốn chụp ảnh? Vậy đánh quái trước đi.

An Vũ Hàng đáp xuống bên cạnh Sương Thiên Quyết. Lúc này, Sương Thiên Quyết đang ngồi trên một khối hàn băng, ở một nơi cách anh khoảng 30 mét về phía trước, Vi Vũ Yến Phi đang cùng một đạo khách Côn Lôn phái luận bàn. Đương nhiên, đạo khách thì lo đánh anh, Vi Vũ Yến Phi thì tập trung thêm máu cho mình, loại luận bàn này so đo không phải là lượng máu, mà là lượng lam. Đến cuối cùng, bên nào hết lam trước nhất định sẽ không thể đánh ra kỹ năng được nữa, chỉ có thể nhận thua.

An Vũ Hàng cũng không ngồi xuống cùng xem luận bàn với Sương Thiên Quyết, mà là trực tiếp chọn giao dịch với anh, sau đó chuyển sư tử đã trưởng thành vào trong khung giao dịch.

Sau khi Sương Thiên Quyết xác nhận giao dịch, sư tử liền thuộc về anh.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Cám ơn.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Chuyện nên làm.

Sau khi thả sư tử vào trong khung thú cưng, sư tử liền buộc định với anh. Sương Thiên Quyết thả nó ra, quả nhiên là một con sư tử lông màu nâu có bốn chân và đuôi màu trắng, bộ dáng vô cùng có tinh thần.

An Vũ Hàng cũng thả sư tử trắng của mình ra, hai con sư tử vừa nhìn thấy mặt, liền lăn cùng một khối, vô cùng có sức sống. An Vũ Hàng đứng bên cạnh Sương Thiên Quyết, không hề động.

Không bao lâu, Vi Vũ Yến Phi chấm dứt luận bàn cũng đi tới, cũng thả con sư tử màu nâu của mình ra, sư tử nâu nhìn thấy hai con đồng loại, lập tức chạy tới. Có lẽ bởi vì màu sắc tương tự, con sư tử của Sương Thiên Quyết rất nhanh quát quát với sư tử nâu mới tới, bỏ sư tử trắng của An Vũ Hàng ở một bên.

An Vũ Hàng nhìn hai con sư tử thân mật liếm liếm cọ cọ nhau, lại nhìn nhìn sư tử trắng của mình, đột nhiên cảm thấy sư tử của mình hình như có chút cô đơn và dư thừa, giống như cậu vậy, đứng ở giữa sư huynh và Yến ca, chung quy vẫn cảm thấy mình là người ngoài, cho dù mặc cùng dạng quần áo với Yến ca, vẫn như trước không phải là người thích hợp đứng bên cạnh sư huynh.

Vi Vũ Yến Phi mời cậu nhập đội, An Vũ Hàng thu hồi sư tử trắng của mình, đồng ý nhập đội.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Con sư tử này rốt cục cũng nuôi xong, cậu vất vả rồi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Không vất vả. Đúng rồi, cám ơn Yến ca, quần áo này tôi rất thích.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Đừng cám ơn tôi, ra tiền là Thiên Quyết mà.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Ừm, đã cám ơn sư huynh rồi, sư huynh nói là anh đề nghị.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Bộ quần áo này rất thích hợp với nhân vật nữ. Hiện tại trời cũng lạnh, mặc nhiều một chút cảm giác ấm áp hơn.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng. Vậy sư huynh và Yến ca làm gì làm đi, tôi đi trước.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Cậu muốn làm gì?

Kỳ thật An Vũ Hàng cũng không nghĩ ra phải làm gì, thường ngày bọn họ hẳn là tổ đội đi đánh chiến trường, nhưng hôm nay nhìn thấy sư huynh và Yến ca tựa hồ không có ý muốn đi. An Vũ Hàng cũng không muốn ở đây quấy rầy người ta nói chuyện yêu thương, liền tùy tiện tìm lý do.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Tôi đi lấy chút sâu và thịt chuột đồng, để nuôi bạch xà.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Ừ, vậy cậu đi đi.

An Vũ Hàng cũng không ở lâu, lập tức lui đội, bay ra phiến rừng cây nhỏ bên ngoài chủ thành, nhưng kỳ thật cậu đã không còn bao nhiêu thể lực để lấy cỏ và thịt vụn, đơn giản ngồi xuống tại chỗ, chờ đến khi nghĩ ra làm cái gì lại tính tiếp.

Thời Nhiễm thấy cậu ngồi tựa vào lưng ghế, nửa ngày không động, hỏi: “Làm gì vậy?”

“Không có việc gì để làm.” An Vũ Hàng trả lời.

“Bộ đồ mới của ông đã hỏi ra là ai mua chưa?”

“Sư huynh tui. Anh ấy mua cho Yến ca, tui chỉ là thuận tiện.”

“Chắc, tui nói này, lời này của ông như thế nào thoát nghe có chút chua vậy?” Thời Nhiễm cười trêu chọc cậu.

“Ông đừng có ý như Viên Gia, không đứng đắn gì hết.” An Vũ Hàng lúc nghe sư huynh nói là Yến ca đề nghị, trong lòng đích xác có chút không thoải mái, nhưng cậu cũng không muốn nghĩ nhiều, tận lực xem nhẹ loại cảm giác này.

“Tui nói chuyện đứng đắn mà, sư môn mấy ông còn thiếu người không? Tui cũng muốn có một sư huynh tốt như vậy.” Thời Nhiễm nháy nháy mắt mấy cái nói.

“Có lẽ có thể... không thiếu...” Thời Nhiễm nếu như chưa mãn cấp, nếu muốn bá sư An Vũ Hàng còn có thể tìm sư phụ đề cử một chút, nhưng Thời Nhiễm hiện tại đã mãn cấp, lại không giống như Dịch Tư Húc bắt lấy cơ hội bá sư Vi Vũ Yến Phi làm sư phụ, phỏng chừng sư phụ sẽ không nhận một acc đã mãn cấp rồi đâu...

Nghĩ nghĩ, An Vũ Hàng lại nói: “Nếu không tui giúp ông hỏi thử nhé?”

“Đừng, tui chỉ tùy tiện nói thôi.” Thời Nhiễm tùy ý cười đáp, sau đó lại tiếp tục chơi game của mình.

An Vũ Hàng ở trong game treo máy cũng không có ý nghĩa gì, liền quyết định log-ou, nghỉ ngơi sớm.

Sáng sớm ngày hôm sau, vừa qua 7h30, cửa phòng ngủ đã bị gõ vang.

An Vũ Hàng giãy dụa ngồi dậy, Thời Nhiễm cũng bị đánh thức.

“Để tui mở.” An Vũ Hàng xuống giường, đi mở cửa.

“Chào buổi sáng!” Ngoài cửa, Viên Gia mặt mày rạng rỡ mà vác hai cái balo, kéo thêm vali hành lý đi đến. Phía sau cậu, Dịch Tư Húc cũng kéo vali hành lý, xách theo cái túi to đi vào phòng ngủ.

“Sáng sớm hai người làm gì vậy?” Thời Nhiễm nhìn thời gian một chút, Viên Gia thích gây náo loạn cũng được đi, sao Dịch Tư Húc cũng hòa theo luôn rồi.

“Hắc hắc, từ hôm nay trở đi chúng ta chính là bạn cùng phòng!” Viên Gia vẻ mặt đắc ý, lớn tiếng tuyên bố.

“Hả?” Thời Nhiễm và An Vũ Hàng nhất thời hoàn toàn tỉnh ngủ, đồng loạt nhìn về phía Viên Gia đang ngửa đầu cười to, cảm giác mới sáng sớm mà lượng tin tức như thế này không khỏi quá lớn rồi...

28. Chương 28: Ghen

“Hai người là muốn dọn đến đây ở?” Thời Nhiễm xoa xoa huyệt Thái dương, nói: “Sao không báo trước một tiếng chứ?”

“Nói trước thì còn gì là kinh hi?” Viên Gia chọn cái giường đối diện với Thời Nhiễm, kéo cái ghế dựa qua ngồi xuống rồi nói tiếp: “Thật tốt, bốn đứa bọn mình ở cùng một chỗ cũng bớt chuyện, về sau chơi game còn có thể xài chung YY.”

“Ông đây là kính hách lớn hơn kính hỉ thì có.” Thời Nhiễm nguyền cậu ta một cái, tuy rằng Viên Gia và Dịch Tư Húc dọn đến đây, cậu cũng rất cao hứng, nhưng mới sáng sớm liền nhận được kính hỉ như vậy, cậu thật lòng chịu không nổi.

An Vũ Hàng đóng cửa lại, hỏi: “Hai người đã nói với quản lý ký túc xá và cô giáo chưa vậy?”

“Đêm qua tui gọi điện cho cô, cô ấy bảo tui và Dịch Tư Húc buổi sáng 9h đi lấy chìa khóa phòng ngủ.” Viên Gia vô cùng đắc ý với hiệu suất làm việc của mình, lần trước khi cậu chuyển phòng ngủ đã xin số điện thoại của cô giáo, cho nên hiện tại liên hệ vô cùng thuận tiện.

An Vũ Hàng gật gật đầu, dù sao cũng đã tỉnh, An Vũ Hàng dứt khoát đi rửa mặt, lúc này đến căng-tin, nói không chừng vẫn còn điểm tâm.

Viên Gia và Dịch Tư Húc phải thu dọn đồ đạc, Thời Nhiễm tự nhiên cũng không thể ngủ nữa, cũng đứng dậy giúp bọn họ thu dọn. Mà bạn học Viên Gia lại có cơ trốn học —— Ngày tháng còn dài, dọn phòng là lớn nhất, không trốn học sao có thể thu dọn đồ đạc xong chứ? Đồ đạc không chỉnh lý xong sao tối có thể ngủ?

Sau khi An Vũ Hàng rửa mặt xong, đến căng-tin mua bữa sáng cho bốn người, lúc này đồ ăn còn dư lại ở căng-tin đã không còn nhiều lắm, An Vũ Hàng mua ít bánh bao và bánh quẩy, lại mua thêm bốn ly sữa đậu nành, cũng đủ cho bọn họ ăn.

Ăn xong điểm tâm, An Vũ Hàng và Thời Nhiễm đến lớp học, Viên Gia và Dịch Tư Húc đi lấy chìa khóa và làm thủ tục chuyển phòng, sau đó lại trở về tiếp tục thu dọn. Dù sao mấy tiết học ngày hôm nay cũng không điểm danh, không đi cũng không sao.

Kết thúc buổi học, An Vũ Hàng và Thời Nhiễm trở lại phòng ngủ, Viên Gia và Dịch Tư Húc đã thu dọn gần xong hết rồi. Viên Gia vẫn đang quét dọn, thoạt nhìn đặc biệt chăm chỉ, còn Dịch Tư Húc thì đang loay hoay cắm nguồn điện, mở máy tính lên, chuẩn bị vào game chơi một chút.

“Tui định đánh PVE.” Dịch Tư Húc ngồi trên ghế đột nhiên nói.

“Không phải ông không thích đánh phó bản sao?” Thời Nhiễm nhìn về phía Dịch Tư Húc, cậu ấy và mình đều là đảng đi giết người, phó bản tuy rằng cũng có đánh, nhưng chỉ là vào những lúc quá mức rảnh rỗi không có gì làm...

“Sao lại đột nhiên muốn đánh PVE?” An Vũ Hàng rót cho mình ly nước, hỏi.

“Kiếm tiền. PVP nghèo quá.” Dịch Tư Húc nói.

Đảng PVE mỗi lần đánh phó bản đều có thể lấy tiền lương, tiền lương ít nhiều sẽ được căn cứ vào tổng giá trị trang bị đánh ra chia đều cho số người trong đội, nói như vậy chỉ cần đánh một phó bản chủ lưu, cho dù xui xẻo lắm, thì ít nhất cũng có một hai nghìn kim tiền lương, nếu vận khí tốt, lấy mấy vạn kim cũng là chuyện thường, cho nên đảng PVE tương đối giàu hơn một chút. Mà PVP đảng muốn kiếm tiền, chỉ có thể dựa vào kỹ năng sinh hoạt, nhưng tinh lực và thể lực dù sao cũng có hạn, cho nên muốn kiếm được nhiều tiền gần như không có khả năng.

“Cũng được, đi mua một bộ trang bị PVE, bắt đầu đánh phó bản bậc một thấp nhất đi.” An Vũ Hàng nói. Trang bị PVE mua bằng giao dịch thuộc tính không quá tốt, chỉ có thể thông qua việc đánh phó bản đầu giá trang bị để từng bước thăng thuộc tính và điểm trang bị của mình, nhưng quá trình này cũng tiêu phí không ít kim, dù sao mua trang bị cũng phải là người trả giá cao mới mua được. Mà chỉ có điểm trang bị cao, mới có cơ hội đánh phó bản cao cấp và phó bản chủ lưu. Cho nên nói PVE vừa là cách chơi kiếm tiền, vừa là cách chơi phí tiền.

“Tui đi xem có đoàn hay không, cùng đánh?” Dịch Tư Húc nhìn nhìn bọn họ.

An Vũ Hàng nghĩ nghĩ, nói: “Buổi tối đi, tìm một đoàn đánh ‘Thả Sinh Lê Viên’ ấy, chúng ta đi đánh, xem có thể kiếm chút trang bị hay không.”

“Đúng đó. Buổi tối cũng có nhiều đoàn, lúc này không dễ tìm, dù có phỏng chừng cũng không thể mang theo cả bốn người chúng ta.” Thời Nhiễm nói.

“Được.” Dịch Tư Húc không có ý kiến.

Bốn người ở cùng một phòng, cho dù đối với người nào cũng đều có chút cảm giác hưng phấn. Mà bốn người ngồi cùng một chỗ chơi game, không cần thiết dùng YY hay gõ chữ trao đổi, cũng xác thực là thể nghiệm mới mẻ.

Ăn cơm chiều xong, Dịch Tư Húc bắt đầu lên kênh thể giới tìm đoàn ‘Lê Viên’, An Vũ Hàng tiếp tục nuôi bạch xà của mình, Thời Nhiễm và Viên Gia thì chạy đi luận bàn với người ta, bốn người đều bận rộn, có gì cũng có thể nói chuyện trực tiếp với nhau, đích xác vô cùng thuận tiện.

Buổi tối tầm 7h, Lạc Hoa Độc Lập, Sương Thiên Quyết và Vi Vũ Yến Phi lục tục online, cũng thêm An Vũ Hàng vào tổ đội.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Tiểu Ngâm, cậu có đội cố định lôi đài 2V2 chưa?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Chưa.

Từ sau lần trước đánh võ đài cùng với Minh Giáo kia, An Vũ Hàng liền không đánh võ đài nữa.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Đánh với tôi?

Sư huynh mời khiến An Vũ Hàng có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng rất cao hứng.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được. Chẳng qua bạch xà của tôi phải tới thứ 2 mới nuôi xong.

Đến lúc đó sức chiến đấu của cậu cũng sẽ mạnh hơn một chút, không đến mức để sư huynh 1V2.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Không gấp, để đến cuối tuần sau rồi đánh, tuần này tôi còn phải đổi một cái nhẫn công kích Tà ma.

Thay đổi nhẫn này, về mặt thuộc tính sẽ càng thêm hợp lý, cũng càng thích hợp đánh võ đài.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Luận bàn không?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: La Y đang tìm đoàn Lê Viên, tôi muốn chút nữa cùng các cậu ấy đi đánh phó bản.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Đánh phó bản? Cậu thiếu tiền? Cần bao nhiêu tới tìm tôi, tôi cho cậu.

Lạc Hoa Độc Lập tuy rằng không thổ hào giống như Sương Thiên Quyết, nhưng ít ra cũng không thiếu tiền, đồ đệ của anh cần tiền, anh tự nhiên cũng không keo kiệt.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Không, chỉ là chơi chơi thôi.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Lê Viên sao? Tôi cũng đi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được, tôi đi nói với La Y một tiếng.

Vi Vũ Yến Phi biết chơi cả PVP và PVE, nhưng anh chơi PVE không phải vì kiếm tiền, mà là vì tìm được trang bị càng hợp lý hơn.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Tôi đi với cậu.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Được đó.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Vậy tôi cũng đi luôn, nếu không chơi một mình cũng không ý nghĩa.

Vì thế vốn là bốn người muốn đi đánh phó bản, hiện tại lại biến thành bảy người, lúc này tìm đoàn quả thật không phải khó khăn bình thường, chẳng qua Vi Vũ Yến Phi thực thiện lương mà cùng tìm giúp La Y, cũng có thể nhanh hơn một chút.

Hai người ngồi xổm trên kênh thể giới nửa giờ rồi cục gặp được một đoàn mới mở, vì thế bảy người đồng thời gia nhập, mà cả đám có vú em có T có DPS, đối với đội trưởng của đoàn mới mở mà nói quả thực là phúc lợi trời ban.

Tục ngữ nói, có vú em có T dễ làm việc, cho nên không bao lâu, một đoàn 25 người liền tổ đầy, một đám người tiến vào phó bản tập hợp.

Thả Sinh Lê Viên là phó bản mở từ một năm trước, phần chất và cấp bậc trang bị không phải là cao nhất hiện tại, nhưng vì phó bản có tỷ lệ xuất hiện bảo mã và phụ kiện cho tọa kỵ, cho nên game thủ đối với nó vẫn là chạy theo như vịt. Đối với những tân thủ PVE mà nói, nó cũng là phó bản nhất thiết phải đi, một là trang bị kiếm được ở đây có thể trực tiếp đổi sang bộ trang bị trụ cột, mà phương diện khác là bởi vì nó không phải là phó bản chủ lưu đặc biệt hot, cho nên giá cả trang bị cũng tương đối thấp hơn một chút. Loại game thủ không hề có trang bị PVE gì giống như đám An Vũ Hàng, đánh phó bản này là thích hợp nhất.

Sao khi vào phó bản, đội trưởng chia tổ, xác nhận tất cả mọi người đều đã lên YY, liền dẫn theo mọi người đến chỗ của Boss số 1. Kỳ thật lấy trang bị hiện tại, đánh phó bản này cũng không khó, nhưng có vài Boss có kỹ thuật vẫn cần phải dùng chút đầu óc, nếu không DPS cao đến đâu cũng qua không nổi.

An Vũ Hàng mặc dù là tân thủ PVP, nhưng PVE cậu chính là vạn năng, chỉ cần là phó bản đã từng đánh qua, thì không có gì là có thể làm khó cậu.

“Mọi người ai tới khiêu vũ?” Đội trưởng Vũ Giáp Bằng Bạc hỏi trên kênh YY.

Trong đoàn một mảnh trầm mặc. Boss số 1 này sẽ có ba giai đoạn lựa chọn nhạc cụ ngẫu nhiên. Xung quanh Boss có bốn cô gái cầm 8 loại nhạc cụ khác nhau, trong đoàn cần tìm một người đến đối thoại với cô gái dẫn khúc, nhận một Buff tên là ‘Biện thức âm luật’. Tại thời điểm thanh máu của Boss bị đánh tới 70%, 40% và 10%, đều sẽ tiến vào trạng thái vô địch. Lúc này tám cô gái bên cạnh sẽ bắt đầu chơi nhạc cụ, mỗi lần ngẫu nhiên đánh ra thanh âm của một loại nhạc cụ, yêu cầu người chơi nhận Buff ‘Biện thức âm luật’ dựa theo trình tự mà chọn đúng thứ tự của các loại nhạc cụ đó, mà trong quá trình này, trên người game thủ đó sẽ hiện ra trạng thái khiêu vũ, cho nên tất cả mọi người đều gọi quá trình này là ‘Khiêu vũ’.

Giai đoạn này thoát nhìn đơn giản, nhưng các loại nhạc cụ tương tự khi xuất hiện diễn tấu ca khúc đều vô cùng giống nhau, việc này yêu cầu game thủ phải có năng lực nhận diện nhạc cụ rất tốt, mới có thể chuẩn xác đoán được thanh âm đó thuộc về loại nhạc cụ nào, cũng phải ghi nhớ trình tự, chơi lại một lần. Nếu trình tự không đúng, hoặc là chọn sai nhạc cụ, vậy Boss sẽ tiếng vào trạng thái cuồng hóa, lúc nào cũng có thể miểu sát 3 người trong đoàn.

Nếu người bị miểu sát là DPS còn được, nhưng nếu là T hoặc là trị liệu, vậy thì khó khăn rồi. Cho nên bình thường tất cả rmoij người đều không muốn nhận nhiệm vụ khiêu vũ này, để tránh phạm sai lầm phải gánh trách nhiệm.

Đội trưởng lại hỏi thêm mấy lần trong YY, vẫn như trước không ai làm. An Vũ Hàng cảm thấy cứ nhùng nhằng như vậy cũng không có ý nghĩa, liền gõ chữ lên kênh đoàn đội.

Đoàn đội [Phượng Cô Ngâm]: Đội trưởng, để tôi.

“Tốt!” Đội trưởng vô cùng cao hứng đáp lại.

An Vũ Hàng đi nhận Buff, một đoàn người chính thức đánh Boss. Đại bộ phận người chơi trang bị đều không kém, đánh cũng nhanh. Mỗi lần đến giai đoạn khiêu vũ, ánh mắt của mọi người liền dính vào trên người Phượng Cô Ngâm.

Ba lượt khiêu vũ, An Vũ Hàng một lần cũng không chọn sai, sau khi Boss bị đánh hết 10% máu cuối cùng, hét to một tiếng, ngã xuống đất.

Đội trưởng tiến lên sờ Boss, An Vũ Hàng nhìn trang bị vừa rơi xuống một chút, không thể dùng được, liền đi đến Boss kế tiếp, Dịch Tư Húc và Viên Gia thì ở lại đấu giá trang bị bản thân dùng được.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Tiểu Ngâm à, cậu chơi PVE thật không tệ nha.

Lạc Hoa Độc Lập kỳ thật cũng không biết đánh phó bản này, nhưng bởi vì khó khăn không lớn, cho nên anh mới đi theo chơi đùa một chút.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Trước kia tôi vẫn luôn làm cái này.

Acc nam Bách Dược môn của cậu trước kia mà khiêu vũ thì đặc biệt khó coi, nhưng trong đoàn không có ai nguyện ý làm, mà cậu lại biết, cho nên việc này vẫn luôn là cậu làm. Chẳng qua có mấy tháng không chơi lại, cảm giác vẫn có chút mới lạ, rất may là không phạm sai lầm.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Cậu nếu chơi PVP mà cũng tốt được như PVE, vậy lợi hại rồi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Tôi sẽ cố gắng hết sức. Sư phụ, anh từng đánh phó bản này chưa?

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Chưa... Vừa rồi Úc Tương Tư bảo đi đâu tôi liền đi chỗ đó...

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, cũng được. Bản này Úc Tương Tư biết đánh.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Uhm. Nếu phải đánh viễn trình, tôi sẽ đi theo sư huynh cậu đánh cũng được.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh thường xuyên đánh phó bản?

Cậu hình như chưa nghe sư huynh nói đã từng đánh phó bản. Lần trước mua tiêu cho Yến ca, sư huynh cũng chỉ là vào phó bản để trả tiền mà thôi.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Không thường lắm, cậu ấy vẫn thích PVP hơn. Chỉ là thỉnh thoảng cùng A Yến đi đánh một chút, cho nên cơ bản mỗi phó bản cậu ấy đều biết đánh như thế nào.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Thì ra là thế. Sư phụ nếu muốn học, tôi có thể dạy anh.

Dạy chơi PVE đối với An Vũ Hàng mà nói tuyệt đối đơn giản.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Đồ nhi ngoan, quả nhiên tôn sư trọng đạo!

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: ...

Boss số 2 và 3 đều không khó đánh, chỉ cần chú ý tránh né vài kỹ năng là được. Trên đường đến chỗ Boss, An Vũ Hàng đơn giản nói một chút về đấu pháp cho Lạc Hoa Độc Lập nghe. Lạc Hoa Độc Lập tuy rằng không biết đánh phó bản, nhưng anh một người chuyên PVP, phản ứng và ý thức đều rất mạnh, cho nên chỉ cần An Vũ Hàng nói cho anh biết trọng điểm, anh sẽ có thể đối ứng tự nhiên.

Mà Viên Gia cũng đồng dạng là một tên không biết đánh, nhưng ba người trong phòng đều là kẻ giàu kinh nghiệm, dạy học trực tiếp như vậy quả thực không thể nào tốt hơn.

Boss số 4 chia làm 2 giai đoạn, giai đoạn thứ nhất không đánh Boss được, chỉ có thể để một game thủ kéo Boss đi chỗ khác, đồng thời tránh né kỹ năng của Boss, mà những người khác thì phải nhanh một chút giết sạch mấy tiểu quái xuất hiện. Mỗi lần tiểu quái sẽ xuất hiện 5 con, quái khác nhau kỹ năng cũng sẽ khác nhau, yêu cầu game thủ phải đánh dựa theo trình tự nhất định, như vậy mới có thể nhanh chóng diệt sạch. Lỡ như làm sai trình tự, thì hoặc là làm tăng phòng ngự của tiểu quái, hoặc là quái trị liệu vẫn liên tục thêm máu cho nhóm tiểu quái, bản thân nó còn mang theo giảm thương tổn, căn bản không có cách nào đánh.

Lấy DPS và năng lực công kích của cả đám hiện tại mà nói, tiểu quái bên này ngược lại không cần quá lo lắng, chỉ cần nắm giữ trình tự tốt một chút là được. Mấu chốt là vấn đề dẫn Boss.

“Ai tới dẫn Boss?” Đội trưởng lần thứ hai hỏi trên YY.

Trong đoàn loại một mảnh trầm mặc. Việc này nếu dẫn Boss không tốt bản thân chết còn không tính, nhưng bản thân vừa giết Boss liền bởi vì giết được một người mà tiến vào trạng thái cuồng bạo, sau đó mang theo Buff vô địch của mình một đao chém một đứa, không chút lưu tình, quả thực biến thái...

Việc này so với việc khiêu vũ còn phiền toái hơn, cho nên càng không có ai nguyện ý làm.

Đoàn đội [Phượng Cô Ngâm]: Đội trưởng, để tôi làm cho.

“Được! Mọi người xem đi, còn không bằng con gái người ta nữa!” Đội trưởng chỉ tiếc rên sặc không thành thép mà nói với những người khác trong YY.

“Phụt...” Viên Gia cười thành tiếng.

An Vũ Hàng co rút khóe miệng, cũng không giải thích.

“Em gái, cố lên! Anh xem trọng em!” Đội trưởng cổ vũ An Vũ Hàng.

An Vũ Hàng lười đáp lại, trực tiếp đi đến đối thoại với Boss. Sau khi Boss kích hoạt, tự động xem người đối thoại với mình là Phượng Cô Ngâm thành đệ nhất cừu hận. An Vũ Hàng một chiêu khinh công lao đi, sau đó mang theo Boss bắt đầu chạy vòng quanh sân, đồng thời triệu hồi con cóc của mình ra. Những người khác thì gom thành đoàn đứng ở chính giữa, chuẩn bị dọn dẹp đám tiểu quái. Boss này có 3 kỹ năng có tính uy hiếp, thứ nhất là phát ra vòng lửa, đứng trong phạm vi sẽ mất máu, thứ hai là kiếm vũ, đụng đến kỹ năng này nhất định phải rời khỏi phạm vi kiếm vũ, nếu không khẳng định sẽ ngủ, chiêu thứ ba là thả bông tuyết, bông tuyết này không quá rõ ràng, nhưng nhất định phải chú ý, vì nếu lỡ đập trúng sẽ bị trượt chân mất 2 giây, Boss rất dễ nhân cơ hội đuổi theo, nếu bị đuổi kịp, vung một đao thôi chính là hơn nửa thanh máu, loại viễn trình da giòn như An Vũ Hàng, thật sự là chịu không thấu.

An Vũ Hàng nhìn kỹ thời gian Boss đọc kỹ năng, bởi vì trước khi đánh ra mỗi kỹ năng, Boss đều cần khoảng 3 giây để đọc kỹ năng, đủ để cho game thủ có thời gian phản ứng.

Sau kỹ năng đầu tiên phát ra vòng lửa, An Vũ Hàng mở di dời thương tổn, đưa toàn bộ thương tổn do vòng lửa gây ra chuyển sang trên người con cóc. Cậu chân trước vừa mới chạy đến, Boss liền đọc kỹ năng kiếm vũ, An Vũ Hàng lập tức dùng khinh công nhảy lên cao, thêm một lần nhảy vọt lên, liên tiếp hai lần lao về phía trước, lại thêm một lần nhảy vọt, đầy đủ thời gian và không gia để cậu thoát khỏi thời gian và phạm vi phóng thích kỹ năng kiếm vũ, lúc rơi xuống đất thì kiếm vũ đã biến mất. Mà trong lúc những khối bông tuyết rơi xuống, An Vũ Hàng điều chỉnh màn hình thành tầm nhìn gần, nhìn thật kỹ vị trí, tiếp tục chạy vòng quanh.

Sau đó là liên tục ba cái vòng lửa, kỹ năng di dời thương tổn vẫn còn đang CD, An Vũ Hàng chỉ có thể chịu đựng, rụng một phần máu, nhưng không nghiêm trọng lắm. Trong giai đoạn kéo Boss này, An Vũ Hàng không thể được trị liệu, cho nên rụng máu cũng chỉ có thể để nó rụng mà thôi.

Kế tiếp lại là một lần kiếm vũ, An Vũ Hàng lấy cùng loại phương thức để tránh né, nhưng lúc rớt xuống đất lại không cẩn thận đập lên trên bông tuyết, một chút trượt chân, Boss vài bước liền đuổi theo, An Vũ Hàng trực tiếp mở Âm Dương tể, nổ chết con cóc, đạt được hộ thuẫn, cho nên khi Boss đi lên đánh mấy cái, cũng không khiến cậu bị rớt máu. Sau khi trạng thái trượt chân kết thúc, An Vũ Hàng nhanh chóng đứng lên chạy về phía trước, nhưng Boss còn đuổi theo phía sau không rời, hộ thuẫn cuối cùng bị Boss đánh vỡ, nhưng đồng thời, kỹ năng khinh công cũng đã dùng lại được, An Vũ Hàng lập tức vọt về phía trước, rút cục cũng kéo ra được khoảng cách với Boss, tách mạng vô ưu.

Dẫn Boss như vậy ước chừng 5 phút đồng hồ, tiểu quái rút cục diệt xong, Dịch Tư Húc xông lên giữ chặt cừu hận của Boss, nhiệm vụ của An Vũ Hàng xem như hoàn thành. Tiến vào giai đoạn thứ hai, bản thân Boss cũng không khó đánh, chỉ cần tại thời điểm Boss đọc kỹ năng ‘Đồng tâm hòa đức’, chủ T đánh gãy đoạn đọc kỹ năng này, sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Cứ như vậy, mọi người thuận lợi mà đánh cho máu của Boss xuống còn 1%, Boss thấy khó giữ tính mạng, ném lại một cái rương rồi bỏ chạy. Boss này xem như qua cửa.

Đội trưởng chạy lên sờ rương.

Đoàn đội [Tích Thủy Thành Băng]: Mợ nó, ra ngựa kìa!

Đoàn đội [Nhạc Dương Kiếm]: Hôm nay thiệt may mắn!

Đoàn đội [Nhất Trùng Túy]: Tui nhìn thấy tiền lương!!!

...

Bởi vì mở ra ngựa, tất cả mọi người đều rất hưng phấn. Con ngựa này tên là ‘Tuyệt Ảnh’, cả người đen bóng, rất có tinh thần. Thời kỳ Tam Quốc, tọa kỵ của Tào Tháo chính là ngựa Tuyệt Ảnh, tương truyền bởi vì tốc độ của nó cực nhanh, ngay cả bóng dáng cũng không đuổi theo kịp nên mới có tên này.

“Chúng ta trước đầu giá Tuyệt Ảnh đi, bắt đầu từ giá 1 vạn, bắt đầu tăng giá.” Đội trưởng nói.

Đoàn đội [Tích Thủy Thành Băng]: 1w.

Đoàn đội [Chương Việt]: 5w.

Đoàn đội [Nhạc Dương Kiếm]: 8w.

Đoàn đội [Chờ Đợi Ai]: 10w.

Đoàn đội [Sương Thiên Quyết]: 20w.

An Vũ Hàng sửng sốt một chút, không ngờ sư huynh cũng thích con ngựa này. Kỳ thật cậu cũng rất thích, chỉ là mua không nổi mà thôi.

Đoàn đội [Tích Thủy Thành Băng]: P.

Đoàn đội [Chương Việt]: 21w.

Đoàn đội [Nhạc Dương Kiếm]: 25w.

Đoàn đội [Chờ Đợi Ai]: 28w.

Đoàn đội [Sương Thiên Quyết]: 50w.

Đoàn đội [Chương Việt]: P...

Đoàn đội [Nhạc Dương Kiếm]: P.

Đoàn đội [Chờ Đợi Ai]: ... P.

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Qua.

Đoàn đội [Viên Gia]: Qua + 1.

Đoàn đội [Tích Thủy Thành Băng]: 2.

...

Đội trưởng ở trong YY hỏi còn có người nào muốn nữa hay không, sau khi đếm ngược xong không có ai nâng giá lên nữa, con Tuyết Ảnh này liền thuộc về Sương Thiên Quyết.

“Đại gia, đến giao dịch đi.” Đội trưởng nói.

Đoàn đội [Sương Thiên Quyết]: Ngựa cho [Vi Vũ Yến Phi], tiền tìm tôi giao dịch.

Nhìn thấy mấy câu này, mọi người sôi nổi bắt đầu bát quái hai người có phải tình duyên hay không, thậm chí có người đánh ra mấy câu chúc mừng như ‘Trăm năm hảo hợp’, ‘bạc đầu giai lão’...

Sương Thiên Quyết và Vi Vũ Yến Phi đều không nói chuyện, sau khi đội trưởng nhận được tiền liền giao ngựa cho Vi Vũ Yến Phi.

Một con ngựa mà giá cả cư nhiên còn cao hơn so với Tiêu hiệu ứng đặc biệt lần trước mua cho Yến ca, sư phụ nói quả nhiên không sai, sư huynh vì khiến cho Yến ca vui vẻ, thật sự có thể vung tiền như rác. An Vũ Hàng ngồi dựa vào ghế, trong lòng có chút chua xót, loại cảm giác ghen tuông này tựa như lên men vậy, không ngừng trào lên, chậm rãi lan tràn, ăn mòn mỗi một dây thần kinh trên người cậu.

Giờ khắc này, An Vũ Hàng rốt cục bắt đầu ý thức được vì sao bản thân nhìn thấy sư huynh và Yến ca cùng một chỗ, sẽ rất muốn rời đi. Không phải bởi vì mình giống bóng đèn, cũng không phải bởi vì không muốn quấy rầy bọn họ nói chuyện yêu đương. Mà là bởi vì cậu đang ghen, cậu sợ nhìn thấy trong lòng sẽ khó chịu.

—— Bởi vì, cậu thích sư huynh của mình...

Hết –

29. Chương 29: Bắt Ngựa

Ý thức được bản thân thật sự thích sư huynh mất rồi, An Vũ Hàng cũng không bối rối, sau khi đẩy lùi được cảm giác ghen tuông đang bao phủ mình, còn lại chỉ là bình tĩnh. Có một số việc chỉ có tại thời điểm cái gì cũng được mới phải rối rắm hoặc bối rối. Nhưng một khi đã xác định, ngược lại sẽ rất tỉnh táo, bắt đầu nghĩ đối sách.

An Vũ Hàng không muốn làm bên thứ ba, cũng không muốn lấy bất cứ hình thức gì để phá hoại tình cảm giữa sư huynh và Yến ca, thứ nhất là như vậy quá không có đạo đức, về phương diện khác, sư huynh và Yến ca đối với cậu đều rất tốt, cậu không muốn khiến bất cứ bên nào bởi vì cậu đơn phương yêu thích mà bị tổn thương.

Ánh mắt nhìn mông lung về một phía, An Vũ Hàng suy nghĩ nửa ngày, có lẽ chỉ có cậu rời đi mới là lựa chọn tốt nhất với tất cả mọi người. Phần tình cảm này của cậu chỉ có thể yên lặng mà cất kỹ, có lẽ thời gian lâu dài, tình cảm này sẽ dần phai nhạt. Hoặc có lẽ... Bởi vì chưa từng có được, cho nên sẽ khắc trong tâm khảm... Cậu chỉ hy vọng chính là cái thứ nhất, bởi vì loại chuyện như tình cảm này không phải cậu nói như thế nào nó sẽ như thế ấy, có khi, tim không theo người...

Có lẽ cậu trực tiếp A game sẽ tương đối dứt khoát, nhưng nghĩ đến bản thân nợ sư huynh nhiều nhân tình như vậy còn chưa trả, từ Tiêu Vĩ cầm đến sư tử, đến bộ đồ thời trang mới này, đều là sư huynh đưa cho cậu, mà ngay cả acc này cũng là do một tay sư huynh dẫn dắt, nếu cứ như vậy mà A, thật sự có chút có lỗi với tâm ý và vất vả của sư huynh.

Cho dù có vứt bỏ phần nhân tình này, vậy cậu phải nói với đám Thời Nhiệm như thế nào? Đang êm đang đẹp đột nhiên muốn A game, trước đó còn chơi vui vẻ, nói mình chơi đủ rồi, bọn họ cũng không có khả năng sẽ tin tưởng. Chẳng lẽ phải ăn ngay nói thật? An Vũ Hàng nghĩ nghĩ, cảm thấy bản thân thật sự nói không nên lời...

Mà quan trọng nhất là, ở sâu trong lòng cậu, vẫn có một chút luyến tiếc, cậu tự hỏi mình ‘yên lặng ở bên cạnh sư huynh không được sao?’, cậu có thể trả lời ‘Được’, nhưng cậu thật sự sợ một ngày nào đó bản thân vừa xúc động, liền vô pháp quay đầu lại.

Hai Boss sau An Vũ Hàng đều đánh có chút không yên lòng, chẳng qua tốt xấu gì cũng là hữu kinh vô hiểm mà vượt qua. Sau khi kiện trang bị cuối cùng được đấu giá, đội trưởng bắt đầu kết toán tiền lương.

Đoàn đội [La Y]: Đội trưởng, tôi out trước, tiền lương của tôi cứ để Phương Cô Ngâm nhận giúp.

Nói xong, Dịch Tư Húc liền trực tiếp log-out.

An Vũ Hàng và Thời Nhiệm đồng thời quay đầu lại nhìn Dịch Tư Húc, vẻ mặt không có biểu tình của Dịch Tư Húc thật sự nhìn không ra cảm xúc gì, nhưng cậu chưa từng xuất hiện tình trạng chưa kết toán tiền lương đã log-out, cảm giác có chút kỳ quái.

“Ông làm sao vậy?” Viên Gia ngồi bên cạnh cậu hỏi.

“Không có gì.” Dịch Tư Húc lau mặt, nói: “Thời gian dài không đánh phó bản, có chút mệt mỏi.”

“À.” Viên Gia duỗi duỗi thắt lưng, cười nói: “Đúng là rất mệt, chẳng qua cũng rất thú vị.”

Dịch Tư Húc đứng lên, từ trong tủ treo quần áo cầm ra một cái áo khoác, nói: “Tui đi xuống lầu mua chút đồ, mọi người muốn mua gì không?”

Ba người đều bảo không cần mua gì, Dịch Tư Húc cũng không nhiều lời, thay đổi giày liền ra ngoài.

“Tâm tình Tư Húc không tốt?” Viên Gia hỏi hai người.

“Hình như vậy...” Thời Nhiệm gật đầu.

“Trước khi đánh phó bản còn rất tốt, sao lại đột nhiên tâm tình không tốt rồi?” An Vũ Hàng có chút kỳ quái, hôm nay đánh phó bản rất thuận lợi, có không ít trang bị Dịch Tư Húc dùng được, trong quá trình đánh Dịch Tư Húc làm T cũng không tệ, không phạm sai lầm, đội trưởng cũng không mắng chửi ai, tâm tình không tốt từ đâu mà ra?

Thời Nhiễm sờ sờ cảm, nói: “Chẳng lẽ là cậu ấy muốn mua con ngựa Tuyệt Ảnh kia? Hình như là sau khi Tuyệt Ảnh bị mua, cậu ta liền không nói tiếng nào nữa...”

Lúc đánh mấy Boss trước, cậu ta còn cùng Thời Nhiễm dạy cho Viên Gia, nhưng sau khi đấu giá con ngựa kia xong, cậu ta hình như không nói gì nữa, đều là Thời Nhiễm nói cho Viên Gia nghe về đấu pháp. Bởi vì bốn người cùng một chỗ nói chuyện phiếm cũng là câu có câu không, cho nên cũng không quá chú ý sự trầm mặc của Dịch Tư Húc.

“Hình như đúng là có chuyện như vậy...” Viên Gia gật gật đầu.

Lúc này, đội trưởng bắt đầu phát lương, ba người mới chuyển lực chú ý quay lại máy vi tính.

“Tôi nói nè, em gái Phương Cô Ngâm, em có đoàn cố định không? Nếu không thì về sau đi theo tôi đánh đoàn cố định đi.” Đội trưởng ở trên YY chờ mọi người xác nhận tiền lương vừa liền hỏi.

Loại tuyển thủ phó bản toàn năng như An Vũ Hàng, cho dù DPS thấp một chút, đội trưởng vẫn thích, dù sao tuyển một lần dùng vạn lần, mấy Boss yêu cầu chút kỹ xảo sau này cũng không cần vào trong đoàn gọi người, bớt đi không ít chuyện.

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Đồ đệ của tôi chỉ đi theo tôi chơi mà thôi, cậu vẫn nên bỏ cuộc đi.

Nếu sư phụ đã trả lời thay cậu, An Vũ Hàng cũng liền yên lặng mà bảo trì trầm mặc.

“Lạc Hoa Độc Lập, anh cũng mở đoàn riêng sao?” Đội trưởng hỏi.

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Không mở đoàn, chỉ đi giết người thôi.

“Vậy là anh không đúng rồi. Tuy rằng Phương Cô Ngâm là đồ đệ anh, nhưng người ta một cô gái, mỗi ngày đi theo anh giết người, cũng quá hung tàn rồi. Vẫn là đánh phó bản tương đối tốt hơn, còn có quần áo xinh đẹp, con gái đều là phái ngoại hình mà.” Đội trưởng nói.

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Ngại quá, đồ đệ tôi không phải phái ngoại hình, là đẳng bồ đào.

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Ha ha, đúng vậy.

“Thoạt nhìn không giống lắm.” Đội trưởng nói tiếp.

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Không tin chút nữa đi PK đi, đồ đệ tôi khẳng định trong vài giây giải quyết cậu.

“... Bỏ đi, tôi là đẳng phó bản.” Đội trưởng nói, “Em gái Phương Cô Ngâm, em ngược lại nói một câu đi chứ, em đánh PVE lưu loát như vậy nhất định là thường xuyên đánh phó bản đúng không? Có muốn theo tôi đánh đoàn cố định không?”

Đoàn đội [Phương Cô Ngâm]: Cảm ơn ý tốt của đội trưởng. Tôi cũng không thường đánh phó bản, cho nên có thể không đánh đoàn cố định được. Chẳng qua cậu T vừa rồi là muốn đánh phó bản, anh có thể đánh đoàn cố định với cậu ấy.

“Vậy cũng được. Vậy chút nữa tôi thêm bạn tốt cậu ấy.” Tuy rằng không dụ dỗ được Phương Cô Ngâm, nhưng có một T cố định cũng tốt, như vậy tổ đội cũng dễ dàng hơn một chút, không cần chạy lên kênh thế giới gọi T, đối mặt với cục diện một T cũng khó cầu. Hơn nữa La Y T rất ổn định, ý thức cũng cao, đích thật là một người thích hợp.

Đoàn đội [Phương Cô Ngâm]: Ừm.

Sau khi kết thúc thời gian đếm ngược xác nhận của hệ thống, tiền lương tự động được phân phối cho mỗi đoàn viên, An Vũ Hàng nhận hai phần lương, trong đó có một phần là của Dịch Tư Húc.

Một con ngựa trị giá 50 vạn kim cũng xác định luôn cơ số tiền lương ngày hôm nay, hơn nữa cộng thêm tổng giá trị của mớ trang bị khác bán được, chia đều ra mỗi người lấy được hơn hai vạn kim, đối với con số này, người trong đoàn đều hết sức hài lòng, chào tạm biệt lẫn nhau, liền từng người rời đi.

Ra khỏi phó bản, An Vũ Hàng gửi tiền đến acc của Dịch Tư Húc, chờ cậu log-in vào là có thể nhận được.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: La Y đi đâu?

An Vũ Hàng không ngờ Yến ca sẽ đến hỏi mình Dịch Tư Húc đi đâu, nhưng nghĩ đến cũng không thể nói ra lời thật, bởi vì cậu cũng không biết Dịch Tư Húc rốt cục vì cái gì không cao hứng...

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Cậu ấy có chút việc, tạm thời ra ngoài.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: À. Cậu và cậu ấy ở cùng một ký túc xá?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Đúng vậy.

Việc này cậu cũng không cần phải che giấu, nếu không phải cùng một phòng ngủ, sao có thể biết Dịch Tư Húc đi ra ngoài...

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Ừm, đã biết.

An Vũ Hàng bưng ly nước lên uống một ngụm, cậu cảm thấy vị sư phụ Vi Vũ Yến Phi làm rất không tệ, ít nhất sau khi Dịch Tư Húc đột nhiên log-out còn biết đến quan tâm một câu, nếu là sư phụ của mình thì có lẽ sẽ không làm vậy, không phải nói sư phụ cậu không quan tâm cậu, mà là thần kinh của vị sư phụ này của cậu có đôi khi tương đối thô, không quá để ý những chi tiết này.

Lạc Hoa Độc Lập và Vi Vũ Yến Phi muốn đi đánh lôi đài trước, phải mượn một chút mới có thể đi đánh chiến trường. Sương Thiên Quyết ở chủ thành luận bàn với người khác, An Vũ Hàng cũng không có gì để làm, liền điều khiển nhân vật đứng ở chủ thành, tiếp tục suy nghĩ chuyện nợ nhân tình của sư huynh.

Lúc trước khi sư huynh cho cậu Tiêu Vĩ cầm, cậu liền nói sẽ nuôi cho sư huynh một con ngựa tốt, nhưng vẫn luôn không có thời gian rảnh cẩn thận tìm kiếm, hiện tại nhớ tới, đích thật là không nên kéo dài nữa, bắt một con xứng đôi với ngựa Tuyết Ảnh, xem như chúc phúc cho sư huynh và Yến ca đi.

“Thời Nhiệm, ông nói xem trong server này dễ bắt được ngựa tốt không?” An Vũ Hàng hỏi.

“Ông muốn bắt loại nào?” Thời Nhiệm quay đầu lại hỏi cậu.

An Vũ Hàng nghĩ nghĩ, nói: “Bôn Tiêu đi.”

“Tìm đường chết.” Thời Nhiệm cho cậu 3 chữ đánh giá.

An Vũ Hàng cũng biết Bôn Tiêu không dễ bắt, nhưng cảm giác tựa hồ chỉ có con ngựa này mới xứng với sư huynh.

“Sao lại đột nhiên muốn bắt ngựa? Ông cũng đừng có yêu cầu cao như vậy, tui mua cho ông một con là được rồi.” Viên Gia tốt bụng nói. Ngựa của cậu chàng là do giao dịch mua được, xem như loại hình tương đối tốt trong server, cưỡi cũng không tệ, nếu phối hợp với mộ bộ phụ kiện cho ngựa đủ tốt, cũng có thể chạy rất nhanh.

“Chẳng qua là muốn tự mình bắt một con, trước giờ chưa từng bắt thử.” Từ lúc An Vũ Hàng chơi game này, cho tới bây giờ chưa từng bắt ngựa, một là nuôi dưỡng rất phiền toái, hai là thật sự không dễ bắt, rất nhiều người tranh đoạt, nhưng ngựa chỉ có một, đây không chỉ cần tốc độ mạng và kỹ thuật tay, còn phải xem vận khí. Hơn nữa An Vũ Hàng trước đây cũng không thiếu ngựa, cho nên đến bây giờ cũng chưa từng thử đi bắt ngựa.

“Ông nếu muốn tùy tiện bắt một con thì cái nào cũng được, nhưng muốn bắt Bôn Tiêu, thì sẽ rất khó khăn.” Thời Nhiệm không phải đang đả kích An Vũ Hàng, cậu chỉ là ăn ngay nói thật.

“Thử xem.” An Vũ Hàng nếu đã hạ quyết định, sẽ không dễ dàng thay đổi như vậy.

“Được, tui giúp ông tìm công lược, tui nhớ rõ trước kia có nhìn thấy một công lược hướng dẫn bắt ngựa cao cấp.” Thời Nhiệm mở web lên bắt đầu tìm kiếm.

An Vũ Hàng cũng mở web lên, bắt đầu tìm kiếm một ít công lược và kỹ xảo bắt ngựa.

“Tui nói nè, ông không phải là bị con ngựa Tuyết Ảnh kia kích thích nên mới muốn đi bắt ngựa đó chứ?” Viên Gia cười nói, kỳ thật cậu chàng cũng chịu kích thích, tuy rằng cậu không thiếu tiền, nhưng bảo cậu tốn cái giá đó mua một con ngựa, trong lòng cậu vẫn có chút không đáng.

Tuyệt Ảnh đích thật là kích thích đến mình, nhưng không phải bởi vì nó quý, mà bởi vì đó là con ngựa sư huynh mua cho Yến ca. An Vũ Hàng nhợt nhạt mỉm cười, nói: “Ngựa ở phó bản dĩ nhiên là mua không nổi rồi, chỉ có thể đi bắt thôi.”

“Nếu thật sự có thể bắt được cũng tốt.” Lúc Thời Nhiễm còn ở server Điệp Hí Thủy, đã bắt được mấy con, tuy rằng không phải là cao cấp nhất giống như Bôn Tiêu, nhưng cũng xem như là ngựa cao cấp, hơn nữa cảm giác tự mình nuôi dưỡng ra, quả thực khác biệt hơn rất nhiều, chăm sóc nó cũng đặc biệt dụng tâm, hơn nữa về sau cho dù có ngựa tốt hơn, cũng không muốn thay đổi.

“Hy vọng có thể bắt được.” An Vũ Hàng cũng nói.

Vài ngày sau đó, An Vũ Hàng cái gì cũng không làm, vừa log-in liền bắt đầu canh bắt ngựa. Ngoại trừ ngựa cấp thấp, còn các loại ngựa ở cấp bậc khác trước khi xuất hiện 3 phút hệ thống đề sẽ có thông báo nhắc nhở, để cho game thủ muốn bắt ngựa chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng trên thông báo chỉ nói bản đồ sẽ xuất hiện ngựa, mà không nói vị trí cụ thể, cho nên có thể tìm được hay không còn phải dựa vào vận khí. Ngựa trung cấp mỗi chủng loại vào mỗi ngày sẽ xuất hiện mới 3 lần, ngựa cao cấp là 2 lần, mà ngựa cao nhất chỉ có một lần, cho nên muốn bắt nó nhất định phải ngồi canh chừng thông báo, để tránh bỏ qua. Cũng may khoảng thời gian ngựa xuất hiện mới tương đối cố định, bình thường đều tập trung vào khoảng 6-7 giờ tối hoặc 11-12 giờ khuya, cho nên không cần cả ngày canh giữ trên game, lãng phí thời gian.

Mỗi lần An Vũ Hàng nhìn thấy thông báo Bôn Tiêu xuất hiện, đều sẽ chạy tới, nhưng tìm một con ngựa trên bản đồ rộng mênh mông cũng không phải chuyện dễ dàng, mặc dù tiến vào phạm vi có ngựa hệ thống sẽ xuất hiện thanh âm gợi ý, nhưng để tìm được nơi cách ngựa khoảng 15 thước vẫn là nói dễ hơn làm. Cho nên An Vũ Hàng đi bắt ngựa mãi vẫn luôn không có kết quả.

Chủ nhật, lúc An Vũ Hàng rời giường, trong phòng ngủ chẳng còn ai. Viên Gia đến chỗ hội sinh viên dự họp, chuyện này An Vũ Hàng đã biết, Thời Nhiễm có thể là đến thư viện, về phần Dịch Tư Húc đi đâu, cậu thật sự không biết.

Sau khi rời giường liền nhìn thấy bữa sang đặt trên bàn, tuy rằng đã có chút lạnh, nhưng loại đồ ăn như bánh quẩy này có lạnh ăn vẫn không sao. An Vũ Hàng đi rửa mặt trước, chuẩn bị chút nữa hâm nóng ly sữa đậu nành mua về hôm qua, ăn cùng với bánh quẩy.

Mới vừa rửa mặt xong đi ra, di động liền vang lên. An Vũ Hàng nhìn thoáng qua điện báo, liền tiếp điện thoại.

“Alô? Dập ca.”

“Dậy chưa?” Đầu kia điện thoại Tiết Dập cười hỏi.

“Mới vừa dậy.” An Vũ Hàng trả lời.

“Ừ, hôm nay anh gọi điện tới là vì chuyện của Kha Tuấn Hân. Trước kia vẫn chưa giải quyết dứt điểm, cho nên không tiện gọi điện thoại cho em. Tên Kha Tuấn Hân kia gây cho em không ít phiền toái, là anh không chu toàn, cứ nhiên vẫn luôn không chú ý tới việc này. Anh xin lỗi em.” Tiết Dập nghiêm túc nói.

“Dập ca, việc này không phải lỗi của anh, em cũng không trách anh, anh đừng xin lỗi em, như vậy em cũng rất ngại.”

“Tuy rằng anh và cậu ta là bạn bè nhiều năm, nhưng có đôi khi cũng không nhìn thấu cậu ta.” Tiết Dập khe khẽ thở dài, lại nói: “Kha Tuấn Hân đã bị anh cậu ta đưa đến M thị, trong khoảng thời ngắn sẽ không trở về, em yên tâm đi. Anh cũng sẽ cho người theo dõi cậu ta.”

Nghe Kha Tuấn Hân đã rời đi, An Vũ Hàng cũng nhẹ nhàng thở ra, đây đối với cậu mà nói là tốt đến không thể tốt hơn.

“Cám ơn Dập ca hao tâm tổn trí chu toàn mọi việc.” An Vũ Hàng thật lòng nói lời cảm ơn.

“Việc này anh cũng không dám kể công, là Tiêu thiếu gia tìm anh cả của Kha Tuấn Hân nói chuyện đó.” Tiết Dập cười nói: “Nếu em muốn cảm ơn, liền đi cảm ơn Tiêu thiếu gia ấy.”

An Vũ Hàng có chút ngoài ý muốn, không ngờ cứ nhiên lại là Tiêu Mộc Từ giúp mình.

“Được, em đã biết, có thời gian em sẽ gọi điện thoại cho anh ấy.” An Vũ Hàng nói.

“Tốt. Em khi nào thì rảnh? Anh mời em ăn bữa cơm, xem như bồi tội.”

“Dập ca, anh đừng nói cái gì bồi tội nữa, chuyện của Kha Tuấn Hân, không lý do gì lại tính lên đầu anh. Bữa cơm này cho dù anh mời, em cũng không dám ăn.”

Tiết Dập ha ha mỉm cười, nói: “Được rồi, vậy em xem hôm nào rảnh rồi, anh kêu cả Tiêu thiếu gia ra, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm.”

“Sắp bắt đầu ôn tập cuối kỳ, phỏng chừng sẽ tương đối bận rộn. Bữa cơm này của Dập ca trước hết cứ giữ đó đi. Chờ khi nào bọn em thi xong, kêu cả Viên Gia cùng nhau ăn bữa cơm, cũng không cần để ý câu nệ gì, chỉ là cùng đi ra ăn bữa cơm mà thôi. Anh thấy được không?” Là bạn bè, cùng nhau đi ra ăn bữa cơm, An Vũ Hàng rất đồng ý, thậm chí hẳn là để cậu mời, dù sao chuyện của Kha Tuấn Hân, Tiêu Mộc Từ và Tiết Dập cũng xuất không ít lực. Về phần muốn bồi tội gì đó thì bỏ đi, căn bản không cần thiết, cậu cũng không có bất cứ ý nghĩ trách cứ gì Tiết Dập.

Thấy cậu nói vậy, Tiết Dập cười đáp: “Vậy được, anh cũng không khách khí với em nữa. Chờ mấy đứa thi xong thì báo với anh một tiếng, anh dẫn mấy đứa đi ăn một bữa ngon.”

“Vâng.” An Vũ Hàng mỉm cười đáp.

Sau đó hai người cũng không nói thêm gì nữa, mỗi người tự cúp điện thoại.

Tiêu Mộc Từ ở trong phòng làm việc, Tiết Dập cuối tuần chạy đến tăng ca cũng lác lác đi động, cười nói: “Vũ Hàng đứa nhỏ này thật không tệ, đặc biệt hiểu chuyện.”

“Cho nên?” Tiêu Mộc Từ ngẩng đầu khỏi văn kiện đang xem, liếc mắt nhìn Tiết Dập một cái.

“Cho nên cậu tính toán khi nào thì thu người vào tay?” Tiết Dập cười tủm tỉm hỏi.

“Không liên quan đến cậu, đi ra ngoài đi.” Tiêu Mộc Từ không khách khí nói. Vừa rồi Tiết Dập điện thoại có mở loa ngoài, cho nên An Vũ Hàng và Tiết Dập đối thoại, anh đều nghe rõ rang.

“Nếu không phải nhờ tôi, cậu cho là cậu có thể được cái hẹn cùng nhau ăn cơm khi Vũ Hàng kết thúc kỳ thi à?” Tiết Dập cảm thấy bản thân quả thật đã cống hiến rất nhiều cho con đường tình ái của ông bạn tốt.

“Tôi muốn hẹn cậu ấy thì lúc nào cũng được.” Tiêu Mộc Từ nói.

“Cậu cho là tôi sẽ tin?” Tiết Dập nhướn mày nói.

“Cậu không tin tôi cũng không có biện pháp.” Tiêu Mộc Từ căn bản không quan tâm Tiết Dập tin hay không, dù sao bản thân anh vẫn có phần tự tin này.

Tiết Dập nhất thời không còn lời gì để nói, ‘Xí’ một tiếng, xoay người rời khỏi văn phòng Tiêu Mộc Từ, chuẩn bị đi tìm Văn Ngạn, hỏi cậu một chút có muốn cùng đi dự ‘bữa tiệc cuối kỳ’ này hay không, thuận tiện gặp An Vũ Hàng luôn.

Hết –

30. Chương 30: Bôn Tiêu

Một tuần sau, An Vũ Hàng vẫn cứ bận rộn với chuyện bắt ngựa. Tuy rằng trước đó cậu chưa từng thành công bắt được Bôn Tiêu, nhưng đã tìm ra được chút quy luật, cũng đánh dấu được vài nơi có thể sẽ xuất hiện ngựa.

Mà tiểu bạch xà của cậu cũng thuận lợi nuôi xong, tuy rằng không xem như dễ dàng bùng nổ mà nuôi ra cấp 10 nữa, nhưng dù sao cũng đạt tới cấp 9, bản thân An Vũ Hàng cũng hết sức hài lòng. Bạch xà nuôi xong rồi, An Vũ Hàng chuẩn bị nuôi thêm một con thần lân, thứ này tuy rằng không tạo nên bao nhiêu

hiệu quả tổn thương, nhưng lại hỗ trợ hút lam rất tốt, đối với người đánh lòi dài lâu dài mà nói thì lại là tồn tại vô cùng quan trọng.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Có đó không?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Có.

An Vũ Hàng vừa đến sư môn nhận thần lần, sư huynh liền gửi mật tán gẫu đến.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Máy ngày nay đang bận rộn cái gì?

An Vũ Hàng gần đây bận rộn bắt ngựa, cũng cố ý tránh sư huynh, cho nên trên cơ bản cũng không cùng sư phụ đánh chiến trường nữa. Gặp được bản đồ dễ đánh, cậu liền đi xếp hang đánh một trận, nếu như không dễ đánh, cậu liền dứt khoát buông tha, miễn cho bản thân rối rắm.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Không có gì, gần đây không phải sắp cuối kỳ rồi sao? Bạn chép bài ôn tập thôi.

An Vũ Hàng tìm cớ, lúc này đại học cơ bản đều bắt đầu chuẩn bị tiến vào giai đoạn cuối kỳ, lý do này của cậu cũng xem như hợp tình hợp lý.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Ừ. Hiện tại có rảnh không? Tổ đội đánh 2V2?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được. Vừa lúc bạch xà của tôi cũng nuôi xong.

Đây là trước đây cậu đáp ứng với sư huynh, dĩ nhiên không thể nuốt lời, huống chi cậu cũng đang rất cần điểm danh vọng.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Tốt.

Sau khi Sương Thiên Quyết lập đội xong, liền mời An Vũ Hàng vào đội. Tên đội đơn giản mà lại chính xác, gọi là ‘Sư môn’...

Hai người tổ đội xong, điều chỉnh trang bị và thanh phẩm tất, sau đó Sương Thiên Quyết liền tiến vào xếp hang. An Vũ Hàng hiện tại đã là cấp 4, mà Sương Thiên Quyết vẫn là cấp 0, cho nên hai người gặp phải đối thủ cũng không quá lợi hại.

Rất nhanh, hai người đã được truyền tống vào bản đồ. Bản đồ trận đấu ngẫu nhiên xuất hiện là Sơn Trung Khô Tỉnh (giếng cạn trong núi). Bản đồ này được định vị ở bên trong giếng cạn, ánh sáng hôn ám, địa hình bằng phẳng, chỉ có hai khối đá có thể miễn cưỡng làm chỗ ẩn nấp, này đối với chức nghiệp khổng chế cao mà nói là vô cùng có lợi.

Trận này đối thủ là một đạo cô Ý Kiếm sơn mang theo một trị liệu Tiêu Dao, Ý Kiếm sơn và Phệ Hồn cốc đồng dạng là chức nghiệp khổng chế cao, cho nên địa hình này đối với bọn An Vũ Hàng mà nói, cũng không tính là thật sự có lợi.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Cậu xử lý đạo cô, tôi đánh trị liệu.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Đạo cô thì dung Hồn cốc, trị liệu thì dùng Sinh cốc. Những thứ khác cậu tự mình xem rồi làm.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Tôi biết.

Thời gian đảo ngược kết thúc, An Vũ Hàng trước cho đạo cô kia một chiêu Hồn cốc, sau đó lại thêm một cái Độc thủ, một cái Cưu độc, mục tiêu không phải là công kích, mà là bức cô ta phải giải khổng chế, cũng cho cô một Debuff giảm trị liệu. Có lẽ bởi vì có trị liệu, đạo cô kia thực yên tâm mà không dùng giải khổng, An Vũ Hàng cũng không vội, thả bạch xà ra cắn cô, cũng thêm Buff đảm bảo thương tổn cho công kích của bạch xà.

Mà Sương Thiên Quyết bên kia chạy lên trước hết cho trị liệu ba tầng DOT Khinh Phong Tế Vũ, sau đó đánh một vòng đơn thể kỹ năng công kích, cũng không đánh mất DOT. So với đạo cô, lượng máu của trị

liệu rụng tương đối nhanh, cho nên trị liệu vẫn vừa chạy vừa luôn thêm máu cho mình, nhưng cho dù cô có chạy thế nào, cũng không tránh thoát công kích của Sương Thiên Quyết.

Sau khi thời gian định thân của đạo cô kết thúc, liền cho An Vũ Hàng một chiêu khóa chân, lại mở một trận phòng ngự, thuận tiện cho trị liệu thêm máu. Khóa chân đối với loại chức nghiệp viễn trình như An Vũ Hàng mà nói, tác dụng không lớn, chỉ cần nằm trong phạm vi công kích của cậu, đều có thể đánh được.

Bởi vì trị liệu chạy vào trận phòng ngự, cho nên Sương Thiên Quyết trực tiếp dùng quần công cộng thêm khống chế, khiến thanh máu của hai người kia đồng thời giảm xuống. An Vũ Hàng để bạch xà đi vòng quanh người đạo cô, sau đó cho trị liệu một chiêu Sinh cơ, lại chuyển mục tiêu trở về với đạo cô, thừa dịp hiệu quả giảm trị liệu còn chưa chấm dứt, liền đánh tới một chiêu Vạn kiếp, sau đó trực tiếp hạ sinh bạch xà, nhận được 8 giây bùng nổ, lại thêm hai chiêu Lang hoặc và Xích yển, cùng lúc đánh ra thương tổn, lại cho đạo cô thêm hai Debuff Phong nội và giảm tốc. Mà trị liệu bởi vì trên người có sinh cơ, dưới tác dụng của kỹ năng Lang hoặc này, cũng bị mê muội 5 giây.

Một bộ liên chiêu này đánh ra, đạo cô trực tiếp bị đánh rụng 60% máu, Sương Thiên Quyết cũng nhân dịp trị liệu bị dính trạng thái mê muội liền đánh rút của cô 30% máu. Sau khi trị liệu hồi thân, nhìn tính huống không ổn, lập tức ném kỹ năng hồi máu lớn nhất cho đạo cô, kéo thanh máu của cô ta lên 80%. Sau đó lại cho mình một chiêu hồi máu đơn thể, tạm thời hữu kinh vô hiểm.

Lúc này, kỹ năng khống chế của An Vũ Hàng tiến vào giai đoạn CD, chỉ có thể tiếp tục dùng công kích đơn thể mà đánh đối thủ. Mà trong tay của đạo cô còn rất nhiều kỹ năng khống chế, cô chuyển mục tiêu nhắm ngay An Vũ Hàng, bắt đầu một đợt đánh mới.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Thả con cóc ra, chạy.

Trước khi sư huynh gửi những lời này, An Vũ Hàng cũng đã ẩn triệu hồi con cóc ra, chẳng qua chưa từng nghĩ phải bỏ chạy, sợ một mình sư huynh ứng phó không được. Nhưng hiện tại sư huynh bảo cậu chạy, cậu tự nhiên sẽ không khách khí.

Dùng con cóc cuốn lấy đạo cô, sau đó bắt đầu thoát thân. Nhưng con cóc có thể hấp thu chính là thương tổn, mà không phải là khống chế. An Vũ Hàng muốn chạy, kỳ thật vẫn rất khó khăn. Nhưng chờ khi cậu thuận lợi chạy ra khỏi phạm vi khống chế của đạo cô, mới phát hiện sư huynh cư nhiên khống chế được đạo cô rồi!

Kỹ năng khống chế của Sương Thiên Quyết gần như hoàn toàn giữ chặt đạo cô, tại thời điểm đạo cô không thể cử động, anh liền chuyển sang đánh trị liệu. Mà trong lúc đạo cô bị khóa chân vẫn thả chiêu khống chế lên người Sương Thiên Quyết, nhưng nếu không bị anh đánh rút, thì cũng bị anh lợi dụng góc khuất thị giác hoặc nhảy lên mà tránh né được.

Nhìn một loạt đồng tác và chiêu thức lưu loát của sư huynh, không biết như thế nào, An Vũ Hàng cư nhiên nhớ tới nam thần Liễm Túy Nhan của mình. Thời gian gần đây không biết vì nguyên nhân gì, Liễm Túy Nhan hình như không đánh võ đài nữa, cho nên An Vũ Hàng cũng không chú ý thi đấu lôi đài nữa. Hơn nữa mỗi ngày chơi cùng với sư huynh, cũng không thường xuyên nhớ tới Liễm Túy Nhan, tựa hồ vị trí của Liễm Túy Nhan trong lòng cậu đã bị sư huynh thay thế.

Tuy rằng cậu không muốn thừa nhận, nhưng cũng không thể không đối mặt với hiện thực. Nếu như nam thần đánh lôi đài được tiến hành đồng thời với sư huynh đánh võ đài, cậu khẳng định sẽ chọn sư huynh, mà buông tha cho việc xem đấu lôi đài. Tuy rằng cậu đã có ý rời xa sư huynh, nhưng có đôi khi không có biện pháp khống chế trái tim mình.

(*) Cổ giải thích một chút, đấu lôi đài là dạng thi đấu PK có giải để xếp hạng cao thủ, thường tổ chức mỗi tuần/tháng 1 lần (kiểu như Hoa Sơn Luận Kiếm trong VLTT vậy đó), game thủ đăng ký thi đấu, sẽ được ghép cặp đánh dần vào chung kết, thắng chung kết sẽ đạt danh hiệu Võ Lâm minh chủ này nọ. Còn đấu võ đài là dạng PK thông thường, mỗi ngày mỗi game thủ sẽ có số lần đánh giới hạn, đánh thắng thì tích điểm danh vọng hoặc cấp bậc có thể đổi trang bị tốt.

Sương Thiên Quyết một bên khống chế đạo cô, một bên đánh trị liệu, ba tầng DOT trên người trị liệu vẫn chưa từng dứt, sau khi đạo cô đánh ra một kỹ năng khống chế cuối cùng lại bị tranh né, Sương Thiên Quyết mở bùng nổ, trực tiếp một bộ liên chiêu Long Phi Phượng Vũ xóa sạch 80% máu của trị liệu. Lại thêm một

chiêu Kinh Phong Tế Vũ, vừa vận xen kẻ với thời gian CD của Long Phi Phượng Vũ, nhưng lần này Sương Thiên Quyết không dùng chiêu thức đánh lên trên người trị liệu, mà là đánh ra ba tầng DOT tương tự lên người đạo cô. Thấy đạo cô còn chút máu tàn, trị liệu theo bản năng mà thêm máu cho cô ta, kết quả bị Sương Thiên Quyết cắt ngang bằng một chiêu Tâm Địch Hoa Hồn, hơn nữa lại thêm một tầng DOT thương tổn, một chút máu này liền hết sạch...

Lúc này đạo cô cũng chỉ dư lại khoảng 40% máu, An Vũ Hàng cũng đã nhìn ra, sư huynh căn bản không cần cậu hỗ trợ cũng có thể lấy 1 giết 2, cho nên dứt khoát hy sinh con cóc, cho sư huynh một Hộ thuẫn, để tự anh đi đánh. Đạo cô kia cũng đã từ bỏ chống cự, không bao lâu đã bị Sương Thiên Quyết đánh chết.

Một ván thắng lợi, hai người được truyền tống ra khỏi bản đồ.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh, acc trước kia của anh hẳn cũng có thể đánh tới cấp 12 phải không?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Làm sao vậy?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Cảm giác anh đánh vô đài đặc biệt giống cao thủ.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Cậu đánh cũng không tệ, tiến bộ rất nhanh.

An Vũ Hàng biết, lấy năng lực tính toán của sư huynh, cho dù trước đó cậu không cho đạo cô mấy chiêu khống chế và giảm trị liệu kia, cũng không đánh một vòng bùng nổ, sư huynh vẫn có thể tự mình giải quyết hai người kia như vậy, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi. Vừa rồi hai người kia tuy rằng không phải đặc biệt lợi hại, nhưng ít ra cũng biết chơi, hơn nữa còn mang theo trị liệu, hai DPS kỳ thật rất không thích đội có trị liệu. Nhưng sư huynh vẫn là ứng đối thành thạo, một đợt tấn công mà anh để cậu đánh ra lúc bắt đầu kia có lẽ là không muốn cậu cảm thấy bản thân quá gà mờ mà thôi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Tôi vẫn rất khó đánh chết trị liệu.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Không chế thích hợp có đôi khi còn có tính uy hiếp hơn cả công kích. Hiện tại trang bị của tôi không tốt lắm, thương tổn có chút không đủ. Cậu tuy rằng không chế thời gian hơi lâu, nhưng công kích đầy đủ, xem như bổ sung qua lại.

An Vũ Hàng cũng biết, trang bị của sư huynh còn không tốt bằng mình, cho nên có thể đánh đến trình độ này, cậu cũng rất bội phục.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Cảm giác không cần tôi sư huynh vẫn có thể đánh 1V2.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Muốn ngồi chơi?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Không có, chỉ là nói sự thật thôi.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Cậu đã tiến bộ rất nhiều so với trước kia. Tôi trước kia chơi Ý Kiếm sơn, cho nên đối với việc phải đánh chức nghiệp này như thế nào cũng rất rõ ràng. Tôi hy vọng cậu có thể học được đầu pháp khi đầu loi đài, mà không phải nhìn tôi 1V2.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, tôi biết.

Kỳ thật An Vũ Hàng rất muốn nói ‘Một ngày nào đó tôi sẽ trở thành người hợp tác tốt nhất của anh’, nhưng cậu lại không nói nên lời, có lẽ trước khi cậu thật sự không chế không được phần tình cảm này, cậu chỉ có thể rời đi, triệt để rời đi...

Sau đó hai người lại đánh thêm hơn 20 trận nữa, ngoại trừ một lần Sương Thiên Quyết đột nhiên rút mạng, những trận khác đều toàn thắng. Sương Thiên Quyết thuận lợi lên cấp 4, mà An Vũ Hàng cũng hưởng ké sư huynh, lên tới cấp 6.

Đi theo sư huynh đánh 2V2, An Vũ Hàng cảm thấy đặc biệt an tâm. Gặp được đội dẫn trị liệu, bọn họ vẫn dùng đầu pháp như trận đầu tiên, cậu đi đánh DPS, sư huynh đánh trị liệu. Gặp được 2 DPS, hai người liền đồng thời đánh một trong hai người, người còn lại sư huynh sẽ phân tâm đi khống chế. Sư huynh không chế đặt biệt cấp lực, mỗi lần đều có thể tính toán đúng thời gian, hoặc là có thể dự đoán được tiếp theo đối phương sẽ xuất ra chiêu thức gì, liền dùng kỹ năng của mình ứng phó.

An Vũ Hàng cũng cẩn thận quan sát loại dấu pháp này của sư huynh, có đôi khi cậu vừa suy nghĩ xem tiếp theo hẳn nên đánh ra chiêu thức gì, sư huynh đã chính xác đánh chiêu thức đó ra, phản ứng nhanh đến mức An Vũ Hàng cảm thấy bản thân mình phản xạ hình cung đặc biệt dài, căn bản không thích hợp đánh võ dài...

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Hôm nay liền tới đây thôi, cuối tuần chúng ta không vội thăng cấp, chuẩn bị nhiều điểm và tiền danh vọng một chút, đổi hai kiện trang bị.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được, cuối tuần tôi sẽ làm hết nhiệm vụ hằng ngày.

Đến đẳng cấp này muốn lên cấp nữa ngoại trừ phải có kỹ thuật, trang bị là phần không thể thiếu, không thể quá tùy tiện, ít nhất phải tăng cao công kích và phòng ngự.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Cậu nếu như bận rộn thì cứ không rảnh làm hằng ngày, có thể nhờ Độc Lập giúp cậu làm, hoặc là tôi giúp cậu cũng được.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được, nếu tôi bận, sẽ nhắn YY lại cho anh.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ừ.

Đang nói, hệ thống đột nhiên nhảy ra thông báo Bôn Tiêu sắp xuất hiện.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh, tôi có việc, lui đội trước nhé.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Đi đi.

An Vũ Hàng không muốn cho sư huynh đoán được bản thân đi làm gì, cho nên sau khi lui đội mới chạy đến bản đồ Đại Lý, bắt đầu chạy đến vài địa điểm bản thân đánh dấu trước đó. Tuy rằng không nhất định sẽ xuất hiện ở những địa điểm này, nhưng ít ra so với việc một mình cậu không mục đích chạy khắp bản đồ thì vẫn tốt hơn nhiều.

Tìm hết năm điểm, hoàn toàn không có động tĩnh, thanh giá trị khinh công An Vũ Hàng cũng dùng hết, đành phải cưỡi ngựa đi tìm. Tại thời điểm sắp chạy đến điểm thứ sáu, trong tai nghe đột nhiên vang lên thanh âm gợi ý của hệ thống. An Vũ Hàng một trận kinh hãi, nhanh chóng tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng ở phía sau một thân cây xuất hiện một thân ảnh màu trắng —— Đúng là Bôn Tiêu! An Vũ Hàng lập tức tiến lên, gần đó không có người chơi khác, An Vũ Hàng hứng phấn đến mức tay có chút run rẩy, nhanh chóng lấy ra một bộ dụng cụ, lựa chọn bắt ngựa.

Kỹ năng bắt ngựa bắt đầu thời gian đọc điều, An Vũ Hàng nhìn con ngựa đang đi qua đi lại, sợ nó đi ra khỏi phạm vi bắt, như vậy liền phải làm lại một lần nữa, nhưng ai biết khi làm lại một lần có thể bị người chơi khác vừa lúc phát hiện ra nó, chạy tới đoạt với mình hay không? Hoặc là đến giờ mà không có ai bắt, Bôn Tiêu tự động biến mất.

Tiểu Bôn Tiêu xem như tương đối ngoan ngoãn, cũng không đi ra khỏi phạm vi kỹ năng. Sau 30s giây đọc kỹ năng dài đằng đằng, chú ngựa nhỏ cũng chạy vào túi của An Vũ Hàng. Mở túi vật phẩm ra, nhìn chú ngựa trắng trong túi, An Vũ Hàng cao hứng đến mức không thể nói nên lời. Cậu thật sự là vận khí không tồi, mới có thể bắt được nhanh như vậy, kỳ thật có rất nhiều người cả một năm vẫn không bắt được, mà cậu cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý ba tháng bắt không được nó, lại không ngờ rằng hôm nay đã bắt được.

Không ở dã ngoại quá lâu, An Vũ Hàng trực tiếp trở về chủ thành.

Vốn dĩ cậu muốn nuôi xong rồi mới gửi cho sư huynh, nhưng vấn đề là nuôi con Bôn Tiêu này cần không ít thời gian, mà cậu cũng rất nhanh phải bắt đầu ôn thi cuối kỳ, đến lúc đó có khả năng không thể mỗi ngày online, nếu ngựa bị bỏ đói hoặc là sinh bệnh không chữa kịp, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến tốc độ chạy, như vậy rất không đáng. Cho nên An Vũ Hàng vẫn mãi suy xét, quyết định trực tiếp gửi tiểu Bôn Tiêu cho sư huynh, để anh tự nuôi.

Đi đến trước mặt NPC tin tức, An Vũ Hàng vừa cảm thấy cao hứng vì bắt được ngựa, về phương diện khác thì lại có chút mất mát, bởi vì cậu mà trả xong phần nhân tình này của sư huynh, tựa như cũng ít đi một lý do để ở bên cạnh sư huynh. Kỳ thật nhân tình vẫn luôn có một ngày trả xong, lý do cũng luôn có một ngày dùng hết, toàn bộ lấy có đều không còn, chỉ có tình cảm của cậu là càng ngày càng sâu, nhưng cũng chỉ có thể thâm mến mà thôi.

Chọn vào NPC truyền tin, chọn Sương Thiên Quyết, An Vũ Hàng thả tiểu Bôn Cầu và ngựa cho cỏ vào trong khung vật phẩm đính kèm thư, về phần nội dung thư, An Vũ Hàng kỳ thật có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không thích hợp nói, nghĩ nghĩ, lại chỉ đánh mấy câu ——

Sư huynh, tôi bắt được ngựa, trước kia khi anh đưa Tiêu Vĩ cầm cho tôi, tôi đã nói sẽ nuôi một con ngựa tốt tặng cho anh, anh không thể cự tuyệt đâu đó. Trước đây anh cũng đã đồng ý rồi. Chỉ là tôi sắp thi, thật sự không có cách nào giúp anh nuôi ngựa, cho nên vì đảm bảo cho tốc độ sau khi trưởng thành của Bôn Tiêu, chỉ có thể phiền toái sư huynh tự mình nuôi. Nếu anh thời gian rảnh, có thể mỗi ngày vào acc của tôi đàn cho cho tiểu Bôn Tiêu nghe một lần, gia tăng Buff. Hy vọng nó có thể trưởng thành làm một tuần mã chạy thật nhanh. Sư huynh ngàn vạn lần phải nhận thư tôi, cũng không cần cho tôi tiền, nếu không nhân tình tôi nợ sư huynh liền trả hoài không hết.

Người gửi.

Phượng Cô Ngâm.

Sau khi xác nhận không có vấn đề, An Vũ Hàng chọn xác định. Tin nhắn nháy mắt đã được gửi đi, An Vũ Hàng cảm giác tim mình tựa hồ cũng đi theo một khối. Cảm giác vui sướng trước đó hoàn toàn biến mất, còn lại chỉ có chút phức tạp, chút chua xót, chút đắng chat, chút bất đắc dĩ, còn có chút tiếc nuối và mờ mịt...

Đây, có lẽ chính là tư vị đơn phương không đạt được đi... Cảm giác có chút ngu ngốc, nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục ngu ngốc...

Hết –

31. Chương 31: Thú Ý

Một ngày sau khi gửi thư, An Vũ Hàng nhận được thư của sư huynh, nói cảm ơn cậu đã hao tâm tổn trí, cũng bày tỏ rất thích con ngựa này, sẽ nuôi nấng cẩn thận.

Thấy sư huynh thích An Vũ Hàng cũng an tâm, dù sao đây mới là điều quan trọng nhất. Sau khi Lạc Hoa Độc Lập biết, liền nói An Vũ Hàng bất công, cậu cười đáp lại có cơ hội sẽ giúp anh lưu ý bắt một con.

Vì Vũ Yến Phi cũng gửi tin đến, sau khi biểu đạt một chút hâm mộ ghen tị với Sương Thiên Quyết, cũng bảo cậu về sau đừng vất vả đi bắt ngựa như vậy, trong lòng bọn họ cũng rất băn khoăn, dù sao An Vũ Hàng cũng không thật sự làm phiền bọn họ cái gì, lại còn đưa một phần lễ vật lớn như vậy. Bảo cậu về sau có chuyện gì cứ việc mở miệng, ngàn vạn lần đừng khách khí. An Vũ Hàng cười đáp ứng, cũng bảo bọn họ không cần băn khoăn, nếu không về sau cậu cũng sẽ ngại ngùng cùng bọn họ chơi đùa. Nhưng cũng không đề cập tới việc cậu bắt Bôn Tiêu là vì có thể xứng với Tuyết Ảnh, bởi vì đó đã không còn quan hệ với cậu nữa rồi, đó là chuyện của sư huynh và Yến ca.

Kỳ thật An Vũ Hàng rất rõ ràng, nuôi xong Bôn Tiêu nếu đem đi giao dịch, ít nhất có thể bán được 80 vạn kim. Nhưng cậu bắt con ngựa này chính là vì đưa cho sư huynh, hoàn toàn không có bất cứ ý tưởng mang nó đi bán nào. Cho nên cậu cũng không muốn sư huynh băn khoăn quá nhiều, chỉ cần sư huynh thích là được.

Thứ sau là đêm Bình An (Noel), rất nhiều học sinh sau khi kết thúc tiết học đều sẽ hẹn nhau đi ra ngoài chơi lễ, những trung tâm thương mại lớn ở trung tâm thành phố cũng sẽ kinh doanh suốt đêm, các loại chủ đề hoạt động rực rỡ muôn màu, mang theo không khí náo nức của lễ Giáng sinh.

Sau khi Viên Gia tan học liền đi theo đám bạn trong hội sinh viên cùng ra ngoài đi chơi, đây là hoạt động tập thể mà bọn họ đã định ra trước đó. Thời Nhiễm và Dịch Tư Húc hai tên con trai độc thân cũng không ở lì trong phòng ngủ, mà chuẩn bị cùng nhau ra ngoài xem phim, ăn bữa cơm rồi trở về. Dù sao Giáng sinh cũng không phải lễ tình nhân, hai tên con trai đi cùng nhau cũng không có gì kỳ quái. Vốn dĩ bọn họ cũng

muốn rủ An Vũ Hàng đi cùng, nhưng An Vũ Hàng còn phải làm thêm, hôm nay sẽ tan tầm muộn hơn một chút, cho nên mới không đi cùng hai người được.

Quán cà phê từ nửa tháng trước đã chuẩn bị bán những món liên quan đến chủ đề Giáng sinh, có món combo cho cả nhóm, cũng có món ăn tình nhân, đều chỉ cung ứng trong hai ngày này, giá cả dĩ nhiên cũng được định ra để phù hợp với hoàn cảnh.

Hôm nay trong quán phải buôn bán suốt đêm, cho nên thời gian làm việc của mọi người tạm thời bị đảo lộn, An Vũ Hàng hôm nay phải làm việc đến tận 8h mới có thể tan tầm, đương nhiên, thời gian tăng ca hơn 2 tiếng so với lịch tan tầm bình thường, ông chủ cũng sẽ trả gấp đôi tiền lương.

Thay đồng phục quán, An Vũ Hàng đi vào khu chế tác, hôm nay ngoại trừ cậu và Tiểu Phóng ra, còn có hai nhân viên làm ca trưa ngày hôm nay làm cùng, khu order cơm cũng nhiều thêm một nhân viên phục vụ, hiệu suất công tác nhờ đó cũng nhanh hơn. Còn chưa tới buổi tối, trong tiệm đã đầy khách ghé tiệm, đa phần là sinh viên hoặc các bạn trẻ, trong *** so với bình thường càng thêm náo nhiệt.

An Vũ Hàng đứng sau quầy pha chế, nghiêm túc pha cà phê. Rất nhiều người vào trong tiệm đều sẽ chọn một phần combo nước uống và món ăn Giáng sinh đặc biệt, cà phê chủ đề Giáng Sinh từng ly được bưng ra, bánh ngọt từng phần từng phần cũng được dọn lên, mỗi một phần ăn đều sẽ được tặng một viên kẹo socola làm thành hình cây thông Noel làm điểm tâm, vừa tinh xảo, lại tri lý, mà quan trọng nhất là có thể chiếm được độ hảo cảm của khách khứa.

“Xin hỏi vị nào là An Vũ Hàng tiên sinh?”

Nghe được tên của mình, An Vũ Hàng ngẩng đầu, liền nhìn thấy một chàng trai trên quần áo in dòng chữ ‘Tiệm hoa tươi Tình Cảm Chân Thành’ trong tay ôm một bó hoa tươi, đang đứng trước quầy gọi món hỏi Duyệt Duyệt.

Duyệt Duyệt chỉ chỉ An Vũ Hàng đang ngẩng đầu nhìn, chàng trai kia lập tức mỉm cười đi qua, nói: “Chào ngài, đây là hoa của ngày, mời ký nhận.”

An Vũ Hàng cau mày nhìn bó hoa Phong Tín Tử (còn gọi là Dạ Lan Hương) mà chàng trai ôm tới, cảm thấy có chút mờ mịt, không biết là ai lại tặng một bó hoa to như vậy cho cậu vào lễ Giáng Sinh thế này. Nhưng nếu đã đưa tới, An Vũ Hàng cũng không tiện yêu cầu trả lại, làm khó chàng trai này, đành phải vươn tay tiếp nhận, sau đó ý tên mình lên vị trí ký nhận đơn hàng.

“Cám ơn.” Xuất phát từ phép lịch sự, An Vũ Hàng nói lời cảm ơn đối với chàng trai giao hoa.

“Ngài khách sáo rồi, tạm biệt.” Chàng trai mỉm cười thu hồi đơn hàng, rời khỏi quán cà phê.

Kỳ thật khoảng thời gian này nhận được một bó hoa không phải chuyện gì mới mẻ, cho nên khách trong tiệm cũng không quá để ý đến bên này. Trong bó hoa cũng không có thư đính kèm, căn bản không thể nào biết được hoa này là do ai đưa. An Vũ Hàng thật không biết người nọ là cố ý giả vờ thần bí, hay là có ý đồ khác, nhưng bất kể thế nào, cậu một thằng con trai lại nhận được một bó hoa to, cũng sẽ không cảm thấy cao hứng gì.

Đặt hoa trên bang ghế ở một bên, An Vũ Hàng chuẩn bị đi rửa tay, sau đó tiếp tục trở về làm việc, mới vừa đi tới chỗ bồn rửa tay ở khu nghỉ ngơi, di động liền vang lên.

Là một dãy số xa lạ, An Vũ Hàng do dự trong chốc lát, vẫn là ấn nhận cuộc gọi.

“Alô, ai vậy ạ?”

“Nhận hoa được chưa?” Bên kia truyền đến thanh âm có chút ngả ngớn của Kha Tuấn Hân.

An Vũ Hàng lập tức nhăn mày, trong lòng có loại ghê tởm nói không nên lời, đang định trực tiếp cúp điện thoại, Kha Tuấn Hân bên kia liền mở miệng tiếp.

“An Vũ Hàng, Tiết Dập mặc dù là bạn của tôi, nhưng cậu ấy không quản được tôi. Tôi chỉ là không muốn cứng đối cứng với cậu ấy thôi.” Kha Tuấn Hân cười khê một tiếng, tiếp tục nói: “Hiện tại tuy rằng tôi không ở tại D thị, nhưng em phải hiểu được, đây thường rắc chắc cỡ nào, cũng buộc không được chân một người thật sự muốn chạy. Tôi cuối cùng sẽ trở về, em chờ đó.”

An Vũ Hàng quả thật nói với anh ta thêm một chữ cũng ngại nhiều, dứt khoát cúp điện thoại, tay cũng không thêm rửa, trở lại khu chế tác, cầm lấy bó hoa đi thẳng ra cửa, sau đó nó cũng chịu cùng loại đãi ngộ như bó hoa hồng lần trước, An Vũ Hàng ném thẳng bó hoa Phong Tín Tử kia vào cùng một thùng rác. Vỗ vỗ tay, cũng không quay đầu lại đi vào trong tiệm.

Duyệt Duyệt làm cái mặt quỷ với Tiểu Phóng —— Vũ Hàng làm sao vậy?

Tiểu Phóng nhún nhún vai —— Không biết...

Rửa tay xong, An Vũ Hàng trở lại khu chế tác, tuy rằng tâm tình vẫn không tốt, nhưng không thể sơ xuất công việc. Cũng may miễn không phải là khu gọi cơm, không cần lúc nào cũng phải duy trì tươi cười, chỉ cần pha tốt cà phê của mình là được.

Lúc gần 6h tối, di động An Vũ Hàng lần thứ hai vang lên, lúc này là tin nhắn. An Vũ Hàng lấy điện thoại di động ra nhìn thoáng qua, là Tiêu Mộc Từ gửi tới, nội dung chỉ có một câu —— Hôm nay có tan ca đúng giờ không?

An Vũ Hàng cảm thấy câu hỏi không đầu không đuôi này có chút kỳ quái, nhưng vẫn thành thành thật thật mà trả lời, cậu phải đến 8h30 mới có thể tan ca. Không bao lâu, Tiêu Mộc Từ bên kia gửi tới một chữ ‘Ừ’, liền không còn động tĩnh. An Vũ Hàng vội vàng pha cà phê, cũng không để ý, bận rộn quá cho nên cũng quên luôn chuyện này.

Đến lúc sắp 8h30, nhân viên thay ca với An Vũ Hàng thay đổi quần áo, đi vào khu chế tác. Chị Mạn bảo An Vũ Hàng có thể tan ca, cũng chuẩn bị cho cậu một phần điểm tâm Giáng Sinh đặc biệt để cậu mang về.

An Vũ Hàng chào tạm biệt nhân viên trong quán, liền đi vào phòng nghỉ thay đồ, sau đó rời khỏi quán cà phê.

Đẩy cửa lớn quán cà phê ra, không khí lạnh đánh úp tới, An Vũ Hàng quấn chặt khăn quàng cổ, đi về hướng ga tàu điện ngầm. Nhưng mới vừa đi đến bãi đậu xe trước cửa tiệm, đã bị người kéo cánh tay lại. An Vũ Hàng lập tức ngừng đầu, khuôn mặt mang theo nét cười của Tiêu Mộc Từ tiến vào tầm mắt.

“Tiêu ca?” An Vũ Hàng trừng to mắt, có vẻ thực kinh ngạc.

“Ừ, trở về trường học?” Tiêu Mộc Từ hỏi. Anh không mặc nhiều như An Vũ Hàng, nhưng thoát nhìn không thấy lạnh chút nào.

“Vâng.” An Vũ Hàng gật gật đầu.

“Nếu không có hẹn trước, vậy cùng tôi qua đêm Bình An đi.” Tiêu Mộc Từ nhìn vào mắt An Vũ Hàng nói.

An Vũ Hàng kinh ngạc nhìn anh, cười nói: “Đêm Bình An anh cứ nhiên không đi hẹn hò?” Trong mắt cậu, người như Tiêu Mộc Từ khẳng định không thiếu người theo đuổi, chỉ nhìn xem anh có vừa ý hay không thôi.

“Hiện tại hẹn cậu không phải là được rồi sao?” Ý cười của Tiêu Mộc Từ sâu hơn một chút.

An Vũ Hàng bật cười, “Vâng.” Đêm Bình An còn chưa qua, cho dù là hẹn ai, thì cũng tính là hẹn.

Tiêu Mộc Từ giơ tay giúp cậu chỉnh lại cái mũ trên đầu, nói: “Đi thôi.”

An Vũ Hàng cũng không hỏi đi đâu, chỉ đi theo phía sau Tiêu Mộc Từ.

Đi không bao xa, hai người liền đi vào một tòa cao ốc văn phòng. An Vũ Hàng không hiểu mà ngẩng đầu nhìn anh.

Tiêu Mộc Từ ấn thang máy, nói: “Hôm nay người bên ngoài rất nhiều, cho nên chúng ta không đi ra góp vui, ăn ở trong phòng làm việc tôi đi, cũng an tĩnh hơn.”

“Được.” An Vũ Hàng cũng không ý kiến gì, nhìn tình huống trong quán hôm nay, cậu biết ngay ở nhà hàng chỉ có hơn chứ không kém.

Thang máy chậm rãi lên tới tầng 29, sau khi mở cửa, An Vũ Hàng liền đi ra theo Tiêu Mộc Từ, ngẩng đầu liền nhìn thấy tên gọi công ty —— Công ty TNHH Khoa Học Kỹ Thuật Mạng Thú Ý.

“Đây là... Công ty kỹ thuật mạng Thú Ý?” An Vũ Hàng kinh ngạc hỏi.

“Cậu cũng biết Thú Ý?” Tiêu Mộc Từ mỉm cười hỏi cậu.

“Đương nhiên biết.” An Vũ Hàng nói xong, lại bổ sung: “Chỉ cần có chơi game, ai cũng sẽ biết.”

Phàm là game thủ, sao có thể không biết Thú Ý? Nó là trung tâm quy tụ và cung cấp các loại game online lớn nhất trong nước hiện tại, bao gồm mạng lưới tư liệu của các game online trong và ngoài nước, diễn đàn, trực tiếp, mua bán account, nạp tiền vào game, phát triển phần mềm, cũng như luôn các giải đấu game chuyên nghiệp quốc tế và các hoạt động game khác. Bởi vì có năng lực tổ chức ưu tú, quản lý nghiêm cẩn cùng với phục vụ khách hàng rất tâm lý, ở trong và ngoài nước đều được hưởng ứng và khen ngợi rất nhiều. Đối với game thủ mà nói, không quản bạn yêu cầu cái gì, chơi ở game nào, đều có thể tìm được ở Thú Ý. Mua bán account cũng đặc biệt an toàn, cho nên rất được đông đảo game thủ yêu thích và ủng hộ.

An Vũ Hàng chính là người ủng hộ trung thành của Thú Ý, toàn bộ công lực đánh phỏ bản của cậu trước giờ đều là tìm được ở đây, hơn nữa admin của diễn đàn cũng biên tập và phân loại vô cùng kỹ càng tỉ mỉ, tìm kiếm vô cùng thuận lợi.

“Cậu cũng chơi game?” Tiêu Mộc Từ đẩy lớp cửa thủy tinh phía ngoài cùng, bảo cậu tiến vào khu văn phòng.

“Có, chẳng qua chơi không nhiều lắm.” An Vũ Hàng trả lời. Khu làm việc không có ai, chỉ có mấy cái đèn màu cam đang tỏa sáng.

“Ừm, chơi thích hợp một chút, xem như thả lỏng cũng không tệ. Nhưng phải cẩn thận bị trầm mê vào đó.” Tiêu Mộc Từ dẫn theo An Vũ Hàng quẹo trái rồi tiếp tục đi vào trong.

“Tôi biết.” Mấy thứ như game online này thật sự rất dễ khiến người ta trầm mê, nhất là người trong lòng bạc nhược không ý chí.

Tiêu Mộc Từ đẩy cánh cửa bằng gỗ ở cuối hành lang: “Vào đi.”

An Vũ Hàng đi vào, văn phòng rộng rãi sáng ngời khiến cậu không tự giác mà thả chậm cước bộ, có chút nghi hoặc quay đầu lại nhìn về phía Tiêu Mộc Từ, hỏi: “Đây là văn phòng của anh?”

“Ừ. Tùy ý ngồi đi.” Tiêu Mộc Từ đóng cửa lại, cởi áo khoác treo ở một bên.

An Vũ Hàng cẩn thận đánh giá nơi này, bàn công tác to như vậy không thể nghi ngờ là nhân vật chính ở nơi này, đồ trên bàn rất nhiều, nhưng bắt mắt nhất phải kể tới mấy chồng văn kiện kia, cho người ta một loại cảm giác công việc vô cùng nặng nề. Ngay bên trái cậu là một bàn hội nghị hình chữ nhật dài, không lớn, có lẽ có thể ngồi khoảng trên dưới 10 người. Bên phải là khu đặt sofa, hẳn là dùng để chiêu đãi khách. Trừ cái này ra, trong phòng làm việc còn có hai cánh cửa, phân biệt là bên trái bên phải, đều đang đóng lại, không biết dùng để làm gì. Mà khiến An Vũ Hàng cảm thấy hứng thú nhất chính là cửa sổ sát đất rộng rãi thoáng đãng ở đây, từ độ cao 29 tầng có thể quan sát toàn bộ cảnh đêm thành phố.

“Thích nơi này?” Tiêu Mộc Từ mỉm cười hỏi.

An Vũ Hàng thu hồi tầm mắt, hỏi: “Văn phòng của Thú Ý đều lớn như vậy?”

Tiêu Mộc Từ giúp cậu cởi mũ ra, nói: “Chỉ có nơi này khá lớn thôi.”

“Vì sao?” An Vũ Hàng cũng không cảm thấy động tác của Tiêu Mộc Từ có vấn đề gì, đưa tay gỡ găng-tay ra, đặt trên ghế sofa.

“Bởi vì Thú Ý là của tôi.” Thanh âm của Tiêu Mộc Từ không lớn, nhưng nói rất rõ ràng.

Bàn tay đang cởi khăn quàng cổ của An Vũ Hàng thoáng dừng lại, trừng to mắt hỏi: “Có... ý gì?”

Tiêu Mộc Từ cười càng sâu hơn, nói: “Tôi là ông chủ của Thú Ý, Thú Ý là do tôi lập ra.”

An Vũ Hàng quả thực không biết phải hình dung tâm tình của mình hiện tại như thế nào, có kinh ngạc, có khiếp sợ, càng có chút không thể tin được, cậu vốn tưởng rằng Tiêu Mộc Từ có thể là trưởng phòng hoặc là giám đốc ngành gì đó, nhưng không nghĩ tới cư nhiên lại là ông chủ, còn là ông chủ của Thú Ý.

“Tôi cho rằng Viên Gia đã nói với cậu rồi.”

“Không có...” Khó trách lúc trước khi Tiêu Mộc Từ truyền ra scandal, Viên Gia một bộ giữ kín như bưng, hóa ra là có một tầng giá trị con người này, cho nên mới không tiện nhiều lời.

“Nhóc ấy khó được lúc có thể giữ bí mật.” Tiêu Mộc Từ cũng không quá để ý, hỏi An Vũ Hàng: “Sau khi tốt nghiệp có hứng thú đến Thú Ý làm việc không?”

“Tôi?”

“Không thì là ai?” Tiêu Mộc Từ giúp cậu cởi khăn quàng cổ ra.

Ngón tay ấm áp trong lúc lơ đãng cọ vào cằm An Vũ Hàng, cậu không tự giác mà rút người lại một chút, vội vàng cầm lấy cái khăn quàng cổ cơ bản đã được cởi ra khỏi cổ mình, nói: “Tôi chỉ sợ không đạt được yêu cầu của Thú Ý.”

Tiêu Mộc Từ ngược lại không ép buộc, dù sao cách thời gian An Vũ Hàng tốt nghiệp còn rất xa, việc này về sau lại nói cũng không muộn. Đi tới mở cánh cửa ở phía sau khu xô pha, Tiêu Mộc Từ nói với An Vũ Hàng: “Vào đây rửa tay, chuẩn bị ăn cơm.”

“Vâng.” An Vũ Hàng cũng dói bụng, sau khi cởi áo khoác, cũng bước nhanh theo. Vào cửa mới phát hiện nơi này là một gian phòng nghỉ, trong phòng có giường, có tủ quần áo và TV, còn có phòng tắm và buồng vệ sinh độc lập.

“Anh thường xuyên tặng ca sao?” Nếu tặng ca đến khuya, ở chỗ này nghỉ ngơi cũng không tệ.

“Không có, chỉ là nghỉ trưa mà thôi.” Tiêu Mộc Từ mở đèn toilet, bảo cậu tiến vào.

An Vũ Hàng gật gật đầu, cũng không hỏi gì nữa.

Sau khi hai người rửa tay xong, trở lại văn phòng, Tiêu Mộc Từ mang hai cái hộp đựng thức ăn to ở trên bàn trà xách qua đặt lên bàn trà bên khu xô pha.

“Vừa được đưa tới trước khi tôi đến tìm cậu, còn nóng.”

“Ừm.” An Vũ Hàng mở hộp ra, lấy ra từng món từng món đồ ăn. Trên hộp có tên của khách sạn, nhưng An Vũ Hàng chưa từng nghe qua, cũng không để ý lắm,

Tám món ăn một món canh, còn có cơm và bánh bao hương sữa, hai người ăn có thể nói là tương đối phong phú. An Vũ Hàng đích thật cũng dói bụng, bưng bát lên bắt đầu an tĩnh ăn cơm. Tiêu Mộc Từ thỉnh thoảng giúp cậu gấp thức ăn, múc chén canh, cũng không nói gì.

Chờ hai người ăn no rồi, An Vũ Hàng thu dọn đồ ăn còn thừa và chén đĩa, đưa xuống đồng thời cất vào trong hộp đựng, sau đó đặt lại trên bàn hội nghị.

Toàn bộ qusa trình, Tiêu Mộc Từ không hề tham dự, chỉ là ngồi tại chỗ nhìn An Vũ Hàng, cậu thu dọn đồ đạc đầu vào đấy, động tác rất nhẹ, nhưng rất nhanh, Tiêu Mộc Từ rất thích loại lưu loát này của cậu.

“Cậu đã áp dụng tôi, có rảnh sẽ pha cà phê cho tôi.” Tiêu Mộc Từ nhìn về phía An Vũ Hàng đang thu dọn hộp thức ăn.

An Vũ Hàng nghe vậy, cười nói: “Hóa ra mục đích anh mời tôi ăn cơm là đây...”

Tiêu Mộc Từ lắc đầu, nói: “Tôi chỉ là thật lòng mời cậu cùng tôi qua đêm Bình An thôi, pha cà phê chỉ là đi kèm.”

“Lỡ như pha ra có chênh lệch với mong muốn của anh, chẳng phải khiến anh thất vọng sao?”

“Sẽ không, quan trọng không phải là hương vị, mà là ở người pha cà phê.” Tiêu Mộc Từ nhìn An Vũ Hàng nghiêm túc nói.

Đối diện với ánh mắt Tiêu Mộc Từ, An Vũ Hàng cảm thấy đôi mắt thâm thúy kia tựa như nam châm vậy, có thể hấp dẫn tâm nhìn của người khác, cũng nghe theo sự an bài của anh, không có năng lực cự tuyệt.

Hết –

32. Chương 32: Lễ Vật

An Vũ Hàng quay sang hướng khác, xấu hổ ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Cà phê ở đâu? Tôi đi pha.”

Tiêu Mộc Từ chỉ chỉ một cánh cửa khác trong phòng làm việc, An Vũ Hàng đi qua, mở cửa bước vào. Nơi này là một gian trà nước không lớn lắm, cũng có thể xem là một gian bếp nhỏ, từ lò vi ba đến tủ lạnh, đầy đủ mọi thứ. Mà thứ nổi bật nhất trên bàn bếp chính là cái máy pha cà phê mà bạc kia.

Máy xay, cà phê hạt, thiết bị ly tâm, giấy lọc các loại đều đặt ngay bên cạnh máy pha cà phê, tựa hồ hết thấy đều được chuẩn bị sẵn, chỉ chờ người pha chế đến. An Vũ Hàng yên lặng mỉm cười, trước tiên tìm một hộp váng sữa lạnh trong tủ lạnh, sau đó đi đến chỗ tủ chén tìm hai cái tách phù hợp, lúc này mới đi đến trước máy pha cà phê, bắt đầu pha chế.

Tiêu Mộc Từ đi tới, đứng ở cạnh cửa, nhìn An Vũ Hàng đang xay hạt cà phê, ánh mắt vô cùng chuyên chú. Nhưng lực chú ý của An Vũ Hàng hoàn toàn đặt vào chuyện pha cà phê, cho nên hoàn toàn không phát giác.

“Người biết pha cà phê như cậu, hẳn là rất được con gái thích.” Tiêu Mộc Từ nói.

An Vũ Hàng cười cười: “Không có, nam sinh trong quán chúng tôi đều độc thân cả. Đâu có ai đi dẫn theo bạn gái của mình đến trong tiệm ngồi cả buổi chiều, chỉ vì nhìn bạn trai mình pha cà phê như thế nào phải không?”

“Cậu ở trường không quen bạn gái sao?” Câu trước đó chỉ là làm nền, câu này mới là điều anh thật sự muốn hỏi.

An Vũ Hàng lắc đầu, thản nhiên nói: “Tôi phải làm thêm, không có thời gian. Kiếm tiền tương đối quan trọng hơn.”

“Ở đại học người đi ra ngoài làm thêm như cậu hẳn cũng không nhiều lắm?”

“Vâng. Năm 4 ngược lại rất nhiều, thực tập nhiều nơi một chút, về sau cũng dễ tìm việc làm.”

“Sinh hoạt phí trong nhà cho không đủ?” Trong ấn tượng của Tiêu Mộc Từ, sinh viên cơ bản vẫn là dựa vào gia đình cung cấp, trừ khi điều kiện trong nhà không tốt lắm, mới ra ngoài làm thêm kiếm chút sinh hoạt phí.

“Không phải. Chỉ là muốn để dành tiền nhiều một chút, về sau có chỗ cần dùng tiền cũng thuận tiện hơn.” Ý cười trên mặt An Vũ Hàng hơi nhạt đi một chút, tựa như có tâm sự.

“Muốn mở quán cà phê?” Tiêu Mộc Từ hỏi.

An Vũ Hàng lắc đầu, nói: “Không muốn. Quá tốn công, tôi cũng không giỏi quản lý.”

Đây không phải là cậu khiêm tốn, đừng nhìn ông chủ của bọn họ cả ngày thoạt nhìn rất nhàn nhã, nhưng những việc anh phải tự thân vận động cũng thật sự không ít, nhỏ đến chất lượng hạt cà phê, lớn đến cung cấp phần ăn đặc biệt những ngày lễ tết, mỗi một việc đều không được qua loa. Cho ví dụ như ngày hôm nay, vì phần combo thức ăn ngày Giáng Sinh, ông chủ và đầu bếp chính trong quán còn đặc biệt mời chuyên gia pha chế đến bận rộn hơn nửa tháng, làm ra không dưới 40 loại điểm tâm và cà phê, mới chọn ra được phần combo hôm nay.

“Cà phê cậu pha không tệ, còn tưởng rằng cậu có dự định phát triển ở phương diện này.” Tiêu Mộc Từ cũng biết muốn tự mình gây dựng sự nghiệp phải hao tổn tâm trí bao nhiêu, nếu có thể, anh vẫn hy vọng An Vũ Hàng có thể sống vô tư vô lự, công việc cũng không cần quá cực khổ.

“Bởi vì thời gian làm việc có thể điều chỉnh dựa theo thời khóa biểu mỗi học kỳ, hơn nữa ông chủ làm người không tệ, đãi ngộ cũng tốt, cho nên mới đi làm.” Gặp được công việc như vậy thật sự rất khó có được, hơn nữa người trong tiệm đều ở chung vô cùng tốt, cho nên cậu mới vẫn không có dự định đổi nơi làm việc.

Tiêu Mộc Từ trầm mặc một lúc, hỏi: “Nếu cho cậu đãi ngộ đồng dạng, bảo cậu đến công ty chuyên môn pha cà phê cho tôi, cậu tới không?”

An Vũ Hàng sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn về hướng Tiêu Mộc Từ, cười nói: “Tôi pha cà phê cho anh cũng không phải vì tiền, anh muốn uống có thể bảo trợ lý của anh đến tiệm tìm tôi. Chỉ pha cà phê cho anh mà còn lấy tiền lương cao như vậy, tôi nhận cũng hổ thẹn.”

Tiêu Mộc Từ nhìn An Vũ Hàng, anh không biết An Vũ Hàng là thật sự nghe không hiểu được ý của anh, hay là giả vờ không rõ. Chẳng qua nhìn An Vũ Hàng bộ dạng thần nhiên, hẳn là thật sự không hiểu được. Tiêu Mộc Từ lắc lắc đầu, anh chỉ muốn thăm dò tâm tư của An Vũ Hàng một chút, nhưng hiện tại xem ra là thăm dò thất bại rồi.

Anh đang suy nghĩ, chợt nghe An Vũ Hàng mở miệng: “Tôi chỉ lấy tiền mình nên lấy, không muốn chiếm tiện nghi của người ta. Nhưng vậy bản thân cũng yên tâm hơn.”

Quả nhiên...

Tiêu Mộc Từ bất đắc dĩ mỉm cười. An Vũ Hàng vẫn còn quá nhỏ, không thể nóng vội, huống chi anh đã quyết định cho An Vũ Hàng thời gian, vừa rồi hỏi như vậy, đích thực không sáng suốt.

Sau khi pha cà phê xong, hai người bưng phần điểm tâm Giáng Sinh đặc biệt của quán cà phê Noãn Quang ngồi vào ghế sofa, Tiêu Mộc Từ tắt đèn lớn trong phòng làm việc, bật hai hàng đèn phục cổ ở bên cạnh sofa lên, ánh sáng nháy mắt trở nên nhu hòa, khiến An Vũ Hàng cảm thấy rất thoải mái.

“Hôm nay trở về muộn không sao chứ?” Tiêu Mộc Từ bưng tách cà phê lên uống một ngụm, tuy rằng không đánh giá thế nào, nhưng khóe miệng hơi hơi giơ lên thành độ cung nho nhỏ của anh đủ để thuyết minh anh rất vừa lòng với tách cà phê này.

Có chút biếng nhác dựa vào tay vịn sofa, An Vũ Hàng trả lời: “Không có gì. Hôm nay là đêm bình an, quản lý ký túc xá của chúng tôi cũng không quá nghiêm khắc.”

“Vậy là tốt rồi. Muộn một chút sẽ đưa cậu về.” Tiêu Mộc Từ vốn muốn ở cùng An Vũ Hàng nhiều thêm một chút, như vậy vừa đúng lúc.

“À. Đúng rồi, chuyện scandal của anh trước kia giải quyết chưa?” An Vũ Hàng đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, liền thuận miệng hỏi.

“Đã làm sáng tỏ với cô ta rồi.”

“Kỳ thật Ông Nghệ Kiều rất xinh đẹp.” Tuy rằng không có hứng thú với phụ nữ, nhưng cũng phải có trình độ thẩm mỹ riêng.

“Xinh đẹp cũng có rất nhiều loại người. Tìm người yêu không phải cứ xinh đẹp là được, mấu chốt vẫn là phải thích hợp.” Tiêu Mộc Từ nhìn An Vũ Hàng, cười nhẹ nói.

An Vũ Hàng gật gật đầu, kỳ thật tiêu chuẩn hoặc yêu cầu gì đó đối với người yêu tương lai có thể có rất nhiều, nhưng quan trọng nhất là thích, là yêu. Nếu như không động tâm, đối phương có hoàn mỹ hơn nữa cũng vô dụng.

“Tiêu ca, tôi vẫn luôn rất ngạc nhiên, sao anh lại quen biết với mình tinh vậy?” Là ông chủ của Thú Ý, An Vũ Hàng tin tưởng giá trị con người của Tiêu Mộc Từ khẳng định rất xa xỉ, nhưng là một người kinh doanh chuyên về lĩnh vực game, hình như chẳng có quan hệ gì với giới nghệ sĩ cả, Thú Ý cũng không cần mời nghệ sĩ làm người đại diện, phía nhà phát hành game tìm mình tinh đại diện cũng không cần Thú Ý tham dự. Hẳn không có cơ hội tiếp xúc nào mới phải.

“Muốn biết?” Tiêu Mộc Từ nhìn cậu, ngữ khí không hề ngả ngớn, tựa hồ chỉ muốn xác nhận có phải cậu thật sự muốn biết hay không.

“Anh nếu cảm thấy không tiện nói thì thôi, không sao cả.” An Vũ Hàng cũng không muốn nghe chuyện riêng tư của Tiêu Mộc Từ.

“Không có gì không tiện hết. Ông Nghệ Kiều là nghệ sĩ của Tinh Khải Entertainment, mà Tinh Khải là do me tôi lập.”

Tiêu Mộc Từ nhẹ nhàng băng quơ nói lại khiến cho An Vũ Hàng kinh ngạc nhảy dựng, mở to mắt không biết nói cái gì mới tốt. Cậu tuy rằng không quá chú ý đến giới giải trí, nhưng đối với Tinh Khải Entertainment

vẫn ít nhiều nghe nói đến, rất nhiều ảnh để ảnh hậu trong nước đều xuất thân từ Tinh Khải, những thiên vương thiên hậu trong giới âm nhạc cũng không ít người là nghệ sĩ dưới trướng Tinh Khải. Nữ sinh lớp bọn họ có đôi khi thảo luận về nghệ sĩ của sẽ nhắc đến công ty này, cho nên An Vũ Hàng đối với nó cũng không xa lạ.

Thấy cậu cầm cái tách cà phê bắt đầu xuất thân, Tiêu Mộc Từ cười cười, cầm miếng điểm tâm đưa đến bên miệng An Vũ Hàng, nói: “Ăn không?”

An Vũ Hàng theo bản năng cắn một hơi, đến khi vị socola thơm nồng lan tràn trên đầu lưỡi, cậu mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần, nhìn nửa miếng bánh điểm tâm còn dư lại trên tay Tiêu Mộc Từ, xấu hổ đỏ mặt, nhanh chóng vươn tay tiếp nhận, nhỏ giọng nói: “Để tự tôi...”

Tiêu Mộc Từ cười khẽ vươn tay giúp An Vũ Hàng lau chút vụn bánh bích quy dính trên khóe miệng.

Xúc cảm ấm áp khiến An Vũ Hàng thoáng tránh né một chút, lập tức tự mình lau sạch khóe miệng, phải hết mớ mảnh vụn. Hơi nóng lan tràn trên mặt dưới ánh đèn màu cam nhạt cũng không quá rõ ràng, An Vũ Hàng rất nhanh đã ăn xong nửa miếng bánh điểm tâm còn lại, mang theo chút che giấu mà uống một ngụm cà phê, mới mở miệng nói: “Nếu Ông Nghệ Kiều là nghệ sĩ của Tinh Khải, vậy anh và cô ấy truyền ra scandal là sắp xếp trước sao?”

Nghệ sĩ dưới trướng Tinh Khải phối hợp với công tử của chủ công ty, thấy thế nào cũng có rất nhiều chuyện để nói.

“Không phải, tôi cũng không biết, là Ông Nghệ Kiều tự mình gây ra.” Tiêu Mộc Từ buông tách cà phê xuống, ánh mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt phiếm hồng của An Vũ Hàng, ý cười nơi đáy mắt cũng theo đó sâu hơn một chút, “Ngày đó là tiệc từ thiện do Tinh Khải tổ chức, mẹ tôi yêu cầu tôi tham gia cùng. Ông Nghệ Kiều dĩ nhiên cũng phải tham dự. Nhưng xe của cô ta nửa đường bị hư, tôi vừa lúc đi ngang qua, tài xế nhận ra cô ta. Bởi vì đi đến cùng một nơi, Ông Nghệ Kiều lại là nghệ sĩ Tinh Khải dồn sức lăng-xê trong năm nay, cho nên tôi liền đồng ý đưa cô ta đi cùng. Đến bãi đỗ xe, phóng viên công ty mời đến cũng chờ ở đó. Sau khi xuống xe, Ông Nghệ Kiều đột nhiên dựa vào ôm chặt lấy tôi, liền bị phóng viên chụp được.”

Nghe xong toàn bộ mọi việc, An Vũ Hàng cảm thấy Tiêu Mộc Từ thật sự rất vô tội. Ông Nghệ Kiều đột nhiên làm như vậy, tâm tư cũng đủ nặng, không sợ đắc tội người khác sao?

“Lúc ấy cô ta đang trong giai đoạn tuyên truyền cho một bộ phim mới, mẹ tôi cũng không tiện khiến mọi chuyện quá khó coi, chỉ có thể cảnh cáo cô ta vài câu. Mấy bức ảnh kia cũng không ngăn chặn lại, nên bị truyền ra thành scandal.” Mặc dù là chuyện xảy ra trên người mình, nhưng ngữ khí của Tiêu Mộc Từ thoạt nghe cũng không quá để ý, hoặc là nói căn bản không để vào mắt chút thủ đoạn ấy của Ông Nghệ Kiều.

“Giới giải trí thật phiền toái.” Tự đáy lòng An Vũ Hàng cảm thán nói.

“Ừ, chỉ được về ngoài mà thôi.”

An Vũ Hàng trầm mặc một chút, chờ nhiệt độ trên mặt lui đi, mới tìm đề tài: “Anh không theo con đường của mẹ, chạy đi lập Thú Ý, người nhà anh không phản đối sao?”

“Về chuyện này họ sẽ không can thiệp.” Tiêu Mộc Từ nói.

An Vũ Hàng nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng. Thú Ý của Tiêu Mộc Từ làm đến thuận lợi đủ đường, người nhà căn bản không có lý do gì phản đối. Hơn nữa Tiêu Mộc Từ tự mình gây dựng sự nghiệp, càng phù hợp với lý tưởng của người trẻ tuổi hiện tại. Internet tiềm lực phát triển vô hạn, dĩ nhiên không thể bỏ qua.

Nhìn Tiêu Mộc Từ, rồi nhìn lại bản thân, An Vũ Hàng thật sự cảm giác được cái gì gọi là chênh lệch, loại chênh lệch này không chỉ là một chút khoảng cách, mà càng khiến cho bọn họ trở thành người của hai thế giới. Nếu như không có Viên Gia, có lẽ đời này cậu cũng không có khả năng quen biết Tiêu Mộc Từ, cũng không thể có nửa điểm xuất hiện cùng Tiêu Mộc Từ...

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên cắt ngang sự trầm tư của An Vũ Hàng, cậu nghiêng người lấy đi động trong túi áo khoác ra, trên màn hình hiện lên tên Thời Nhiễm.

“Tôi nghe điện thoại.” An Vũ Hàng nói với Tiêu Mộc Từ.

Tiêu Mộc Từ gật gật đầu, ý bảo cậu tùy ý là được.

“Alô?” An Vũ Hàng tiếp cuộc gọi.

“Ông đang ở đâu? Không phải 8h30 tan ca sao? Sao giờ còn chưa trở về?” Thời Nhiễm ở bên kia điện thoại hỏi.

“Lúc tan ca gặp được Tiêu ca, liền cùng nhau đi ăn bữa cơm.” An Vũ Hàng nhìn thoáng qua đồng hồ treo trên tường, hóa ra bất tri bất giác đã 1h30, “Hai người về phòng rồi?”

“Ừ, mới vừa về tới, thấy ông chưa trở về, liền gọi điện thoại hỏi một chút. Ông ở cùng với Tiêu ca, tui yên tâm rồi.” Thời Nhiễm nhẹ nhàng thở ra, An Vũ Hàng trước nay tan ca sẽ trở về ngay, hôm nay không về phòng, cả căn phòng trống rỗng không bóng người, cậu khó tránh khỏi lo lắng một chút.

“Ừ, chút nữa tui trở về. Quản lý ký túc xá có nói mấy giờ khóa cửa không?”

“12h giờ, lúc tui về có hỏi rồi.”

“Được, tui biết rồi. Trở về nói sau nhé.”

“Ừ, ông đi đường cẩn thận một chút.”

“Ừ.”

Cúp điện thoại, An Vũ Hàng thả điện thoại di động vào trong túi áo.

“Cần về gấp sao?” Tiêu Mộc Từ hiển nhiên không muốn để cậu về.

“12h đóng cửa.” An Vũ Hàng nói.

“VẬY 11h30 HÃY ĐI. LÁI XE VỀ BÊN ẤY 10 PHÚT LÀ ĐỦ RỒI.” Ban đêm trên đường cơ bản không có xe, đưa An Vũ Hàng trở về cũng tương đối nhanh.

“Vâng.” An Vũ Hàng gật gật đầu.

Sau đó hai người câu có câu không trò chuyện về chuyện ở trường học, về dự định về sau cùng với tình huống ôn tập thi cuối kỳ, đảo mắt mà thời gian đã tới 11h40.

An Vũ Hàng đứng dậy mặc áo khoác vào, bao bọc bản thân đến vô cùng kín kẽ. Tiêu Mộc Từ cũng không giữ cậu nữa, sau khi mặc áo khoác vào, liền dẫn theo An Vũ Hàng đi xuống bãi đỗ xe.

Trời đã vào khuya, tình hình giao thông đặc biệt tốt, không cần tới 10 phút, Tiêu Mộc Từ đã chạy xe đến bên dưới ký túc xá của An Vũ Hàng. Cách giờ đóng cửa ký túc xá còn khoảng mấy phút, An Vũ Hàng cũng không vội vã xuống xe.

“Trở về lái xe chậm một chút.” An Vũ Hàng nhắc nhở. Tuy rằng trên đường không có nhiều xe, nhưng chạy nhanh quá chung quy vẫn không tốt.

“Ừ.” Tiêu Mộc Từ mở ngăn trữ đồ trên xe, trừ bên trong lấy ra một cái hộp, đưa cho An Vũ Hàng, “Quà Giáng sinh.”

An Vũ Hàng bất ngờ nhìn anh, cảm giác nhận cũng không phải, mà không nhận cũng không xong, “Cái này... Tôi không chuẩn bị quà.”

Tiêu Mộc Từ cười khê nói: “Không phải cậu đã pha cà phê cho tôi rồi sao?”

“Không thể tính vậy được.” An Vũ Hàng ngại ngần kéo kéo khăng quàng cổ của mình.

“Tôi cảm thấy rất tốt.” Tiêu Mộc Từ đặt cái hộp vào trong tay An Vũ Hàng, “Cầm đi.”

“Cám ơn.” An Vũ Hàng thật lòng nói lời cảm tạ.

“Đừng khách sáo. Cuối kỳ ôn tập cho tốt, chờ thi xong sẽ lại tìm cậu đi ăn cơm.”

“Được, đến lúc đó gọi điện thoại liên hệ.”

“Ừ.”

Hai người đang nói, quản lý ký túc xá cầm chìa khóa đi ra, chuẩn bị khóa cổng.

An Vũ Hàng nhìn thoáng qua thời gian trên điện thoại di động, vừa đúng 12 giờ.

“Giáng sinh vui vẻ.” An Vũ Hàng cười nói.

“Giáng sinh vui vẻ.” Tiêu Mộc Từ đưa tay ra giúp cậu chỉnh lý khăn quàng cổ một chút, nói: “Đi lên đi, sắp đóng cửa rồi.”

“Vâng, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

An Vũ Hàng xuống xe, sau khi đóng cửa xe thì vẫy vẫy tay với Tiêu Mộc Từ đang ngồi bên trong, trước khi quản lý khóa cổng, liền đi vào trong.

Sau khi Tiêu Mộc Từ nhìn thấy cậu đi vào cửa, mới khởi động xe, rời khỏi lầu ký túc xá...

Hết –

33. Chương 33: Ảnh Chụp

Khi An Vũ Hàng trở lại phòng ngủ, Viên Gia vừa trở về không bao lâu đang tắm rửa, Thời Nhiễm và Dịch Tư Húc đã nằm lên giường, trong phòng chỉ bật mấy ngọn đèn ngủ, ngọn đèn màu ấm khiến cho trong phòng càng thêm ấm áp.

“Tui còn tưởng rằng ông muốn qua đêm bên ngoài luôn chứ.” Thời Nhiễm đặt quyển sách trong tay qua một bên, nhìn An Vũ Hàng vừa vào cửa.

An Vũ Hàng đóng cửa lại, thay dép lê, ngẩng đầu lên nói: “Không trở về tui sẽ gọi điện thoại báo.”

“Tiêu ca dẫn ông đi đâu chơi?” Thời Nhiễm hỏi.

“Không đi đâu cả, ở ngay trong văn phòng của anh ấy ăn bữa cơm.” An Vũ Hàng ngắn gọn đáp.

“Đêm Bình an hẹn ông đến phòng làm việc ăn cơm? Đây là thể loại tiết tấu gì?” Thời Nhiễm khó hiểu hỏi lại, nếu tìm An Vũ Hàng ăn cơm, dù thể nào cũng phải đến một khách sạn không tệ lắm mới đúng chứ? Ăn cơm ở văn phòng là kiểu hẹn hò gì?

“Anh ấy phải tặng ca, ở văn phòng cũng thuận tiện. Tui đứng cả đêm rồi, cũng lười đi xa.” An Vũ Hàng tìm lý do, kỳ thật cậu thật lòng cảm thấy ở văn phòng ăn cơm cũng rất tốt, vừa an tĩnh vừa tự tại, sau khi ăn xong còn có thể tự mình pha cà phê. Chẳng qua cậu không định giải thích quá nhiều, mà thật ra cũng không có gì để giải thích.

“Hôm nay mà còn tặng ca? Tiêu ca thật đủ bận rộn, có thể nhớ đến tìm ông đi ăn bữa cơm cũng thật không dễ dàng gì.” Thời Nhiễm cảm khái nói.

“Tiêu ca làm ở công ty nào?” Dịch Tư Húc vẫn luôn không nói gì mở miệng hỏi.

“Thú Ý.” An Vũ Hàng đơn giản trả lời.

“Thú... Ý?” Bàn tay muốn cầm lấy quyển sách của Thời Nhiễm dừng lại giữa không trung, há miệng ra tựa hồ không biết nói gì mới tốt.

Dịch Tư Húc hơi hơi nhú mày, không quá xác định hỏi lại: “Ông nói chính là cái công ty Thú Ý có diễn đàn game kia?”

“Phải.” Nhìn thấy cả hai đều rất kinh ngạc, trong lòng An Vũ Hàng liền cân bằng lại, nếu muốn kinh ngạc thì cả đám cùng kinh ngạc, không thể chỉ một mình cậu được.

“Phắc.” Thời Nhiễm vỗ chần một cái, nói: “Tui không phải đã nói Tiêu ca là tinh anh sao? Anh ấy làm lĩnh vực nào vậy? Tôi đoán là thiết kế phần mềm hoặc là phát triển thị trường.”

An Vũ Hàng cởi áo khoác rat reo lên, đáp: “Không phải cái nào cả, anh ấy là ông chủ của Thú Ý.”

Ánh mắt Thời Nhiễm trừng lớn gấp đôi, nửa ngày cũng không nói ra được một chữ nào, Dịch Tư Húc tuy rằng vẫn là mặt không đổi sắc, nhưng kinh ngạc trong mắt vẫn là che dấu không được.

Khóe môi An Vũ Hàng cong lên, cũng không nói gì nữa, để hai người bọn họ chậm rãi tiêu hóa tin tức này.

Tiếng mở cửa phòng tắm gọi hồn hai người vẫn còn đang đắm chìm trong kinh ngạc, Viên Gia lau tóc đi ra, nhìn thấy An Vũ Hàng, cười nói: “Không ngờ ông còn trở về muộn hơn tui nữa.”

“Mọi người sao không chơi thâu đêm?” An Vũ Hàng vốn tưởng rằng Viên Gia phải sáng ngày mai mới có thể trở về.

“Ông nghĩ quản lý ký túc xá nào cũng tốt bụng như chú quản lý của chúng ta à?” Viên Gia một bộ biểu tình ‘Ông vẫn còn non lắm’ nhìn An Vũ Hàng.

Nếu Viên Gia không nói, An Vũ Hàng còn thật cho rằng mỗi lần ký túc xá hôm nay đều đóng cửa lúc 12h...

“Đây là cái gì?” Viên Gia mắt sắc nhìn thấy cái hộp không quá lớn An Vũ Hàng đặt trên bàn, đúng là hộp quà Tiêu Mộc Từ đưa cậu.

“Không biết, Tiêu ca đưa.” An Vũ Hàng còn chưa mở ra nhìn. Thấy vẻ mặt Tiêu Gia đầy tò mò, An Vũ Hàng vươn tay lấy cái hộp qua, khui ra.

Bên trong cái hộp màu nâu nhạt không quá thu hút này còn có một cái hộp màu trắng nhỏ, An Vũ Hàng nhìn thấy logo trên cái hộp trắng kia, nhất thời có một loại xúc động mua đem trả quà lại. Tiêu Mộc Từ cũng là người thông minh, nếu anh trực tiếp đưa cái hộp trắng này cho cậu, An Vũ Hàng khẳng định sẽ không nhận.

“Quả nhiên là Tiêu car a tay.” Nhìn thấy thương hiệu này, Viên Gia cũng không kinh ngạc, lấy hiểu biết của cậu đối với Tiêu Mộc Từ, mua đồ hiệu này đã xem như rất thu liễm rồi.

An Vũ Hàng lấy cái hộp màu trắng ra, mở nắp, bên trong là một đôi bao tay bằng da màu đen.

“Là bao tay này sao!” Vẻ mặt Viên Gia vừa bất ngờ cộng thêm vài phần hâm mộ mà chỉ vào đôi bao tay trong hộp, nói: “Trước kia tui đã thấy trong tiệm, bằng da dê, đeo rất ấm, nhưng giá quá cao, không nỡ mua.” Trong nhà Viên Gia tuy rằng điều kiện kinh tế không tệ, nhưng cũng sẽ không tiêu nhiều tiền mua một đôi bao tay như vậy.

“Đắt lắm hả?” Thời Nhiễm từ trên giường thăm dò nhìn qua.

“Đối với cấp bậc của thương hiệu này thì không tính là đắt, nhưng đối với dòng bao tay mà nói thì không rẻ.” Viên Gia lấy cái bao tay ra sờ sờ, nói tiếp: “Thương hiệu này chưa bao giờ giảm giá, yết giá công khai 2380 tệ.”

Nghe được mức giá, An Vũ Hàng nhanh chóng cầm lại đôi bao tay, đặt lại vào trong hộp, “Tui vẫn nên trả lại cho anh ấy đi.”

“Đừng mà.” Viên Gia phản đối: “Tiêu ca tặng quà cho ông, ông trả lại cũng quá mức bôi bác mặt mũi anh ấy rồi. Giá cả không phải mấu chốt, quan trọng là tâm ý.”

“Viên Gia nói đúng đó, ông vẫn nên nhận đi. Nếu hôm nay Tiêu ca cho ông đồ thật rẻ, ông khẳng định sẽ cũng sẽ không ghét bỏ. Ông đã không chê đồ rẻ, cũng không tất yếu cự tuyệt vì giá đắt.” Thời Nhiễm cũng không đồng ý cậu trả lại, dù sao cũng là ý tốt của Tiêu ca.

“Giá trị con người Tiêu ca cao như vậy, thói quen tiêu phí khẳng định không giống chúng ta. Ông cảm thấy nó đắt, nhưng có thể trong mắt Tiêu ca thì đây đã là giá thấp nhất rồi.” Suy nghĩ của Dịch Tư Húc cũng giống như Viên Gia và Thời Nhiễm, “Ông vẫn nên nhận lấy đi.”

An Vũ Hàng trầm mặc suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy cũng phải, ý tốt của Tiêu Mộc Từ cậu khẳng định không thể chối từ, hơn nữa Tiêu Mộc Từ có thể thêm một lớp hộp ở bên ngoài, đủ chứng tỏ anh hy vọng mình có thể an tâm nhận món quà này.

“Ừ, tui không trả nữa.” An Vũ Hàng gói cái hộp lại, cất vào trong tủ quần áo.

“Vậy mới đúng chứ.” Viên Gia ngồi vào ghế của mình, tiếp tục lau tóc.

An Vũ Hàng cũng hơi buồn ngủ, đi vào phòng tắm đi tắm trước, ngày mai còn phải dậy sớm, cậu cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút.

Chờ khi cậu tắm rửa xong đi ra, ba người trong phòng đều đã ngủ, chỉ chừa lại một ngọn đèn bàn ở đầu giường chiếu sáng cho cậu.

An Vũ Hàng thả nhẹ động tác, sau khi lau khô tóc liền bò lên giường, lấy di động đặt ở đầu giường qua, gửi cho Tiêu Mộc Từ một tin nhắn ——

Cám ơn bao tay của anh, tôi rất thích, anh tốn kém rồi. Ngủ ngon.

Tin nhắn gửi đi không bao lâu, di động liền chấn động một chút. Là Tiêu Mộc Từ trả lời ——

Thích là được rồi, nghỉ ngơi sớm một chút. Ngủ ngon.

An Vũ Hàng hơi hơi cong khoe môi, tắt điện thoại di động đi, sau đó nằm vào trong chăn, không bao lâu liền ngủ say.

Sáng sớm ngày hôm sau, không trung bắt đầu đổ tuyết, mãi đến khi An Vũ Hàng đi làm thêm xong trở về trường cũng chưa có ý dừng lại, bông tuyết bay lất phất tuy rằng không lớn, nhưng rơi cả một buổi sáng đến tận trưa, trên mặt đất cũng tích một tầng mỏng. Chỉ là may mắn không có gió, cho nên cũng không cảm thấy đặc biệt lạnh lẽo.

Hai tay cầm trong túi áo khoác, An Vũ Hàng chậm rãi đi về hướng phòng ký túc xá, tại thời điểm sắp đi đến dưới cổng lầu, liền đụng mặt Viên Gia đang muốn đi ra ngoài, bên cạnh Viên Gia còn có một nam sinh đi theo, chẳng qua An Vũ Hàng không nhận ra, cũng chưa từng gặp mặt.

Viên Gia cũng nhìn thấy An Vũ Hàng, lập tức cười nói: “Về rồi à.”

“Ừ, ông đi đâu vậy?” Sáng sớm hôm nay Viên Gia còn nhìn trời tuyết bên ngoài nói muốn ở lì trong phòng ngủ cả ngày.

“Hội sinh viên đột nhiên có chút việc, bảo tui đi qua đó một chuyến.” Viên Gia đáp.

An Vũ Hàng gật gật đầu, ánh mắt đảo qua nam sinh đứng bên cạnh Viên Gia.

“À, giới thiệu cho ông một chút. Đây là Hứa Phong Bạch, học hệ tiếng Pháp trường chúng ta, nhỏ hơn chúng ta một khóa, làm ở bộ tuyên truyền của hội sinh viên.” Viên Gia chỉ vào Hứa Phong Bạch, cười nói: “Đừng nhìn cậu ta nhỏ hơn chúng ta, người ta chính là nòng cốt của báo trường đó, mỗi bài viết đều đặt ở nơi bắt mắt nhất không hà.”

Nói xong, Viên Gia lại giới thiệu An Vũ Hàng cho Hứa Phong Bạch.

“Chào anh.” Hứa Phong Bạch lịch sự chào hỏi An Vũ Hàng.

An Vũ Hàng gật gật đầu với cậu ta, cũng nói một tiếng xin chào. Hứa Phong Bạch người cũng như tên, làn da đặc biệt trắng, nhưng An Vũ Hàng cứ cảm thấy cậu ta trắng kiểu không quá khỏe mạnh, không biết là trời sinh như thế, hay là bởi vì trời quá lạnh.

“Đúng rồi, Phong Bạch cũng chơi đó, cùng server với chúng ta luôn, chờ cậu ta thêm bạn chúng ta, liền cùng nhau chơi đùa.” Viên Gia nói với An Vũ Hàng. Chơi cùng một trò chơi, lại cùng một server, đích xác cũng rất dễ dàng trở nên quen thuộc.

“Được.” Nhiều người cùng nhau chơi, An Vũ Hàng tự nhiên không có ý kiến, quay đầu hỏi Hứa Phong Bạch: “Cậu chơi chức nghiệp gì?”

Hứa Phong Bạch cười cười, nói: “Tôi chơi Đường Môn. Chẳng qua trong khoảng thời gian này bởi vì việc học bận rộn, cũng không có thời gian chơi. Chờ tôi làm chút trang bị sẽ đến tìm các anh chơi.”

“Ừ.” An Vũ Hàng nghĩ có nhiều thích khách viễn trình, về sau đánh dã ngoại cũng có thể an toàn hơn một chút.

“Được, hai người trở về vào game lại tán gẫu tiếp, ông cũng mệt mỗi cả buổi sáng rồi, nhanh chóng trở về nghỉ ngơi đi. Cơm mua cho ông đặt trên hệ thống sưởi hơi ấy, còn nóng lắm.” Viên Gia nói.

“Được, hai người cũng đi mau đi, đi sớm về sớm.” An Vũ Hàng nói.

Viên Gia đáp một tiếng, sau khi Hứa Phong Bạch chào tạm biệt An Vũ Hàng liền đi theo Viên Gia chạy tới chỗ hội sinh viên. An Vũ Hàng xoay người tiếp tục đi về phòng ký túc xá.

Sau ngày cuối tuần và Giáng sinh bận rộn trôi qua, liền đến thứ hai.

Ăn xong cơm chiều, An Vũ Hàng đăng nhập vào game. Dịch Tư Húc chạy đi tìm đoàn, chuẩn bị tiếp tục đánh phó bản kiếm tiền. Thời Nhiệm đang ngồi chép bài, sắp tới ôn tập cuối kỳ, mấy môn chưa kịp chép lại phải nhanh chóng bổ sung cho đủ. Viên Gia không biết đang làm gì, trước khi ăn cơm chiều đã chui vào trong game, nhưng hình như tiểu Loli vác đại đao này vẫn đứng nguyên một chỗ không dịch chuyển.

Sau khi vào game cho thần lẩn ăn no một bữa, sư huynh vừa lúc cũng online.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Đánh lôi đài?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được.

Hai người tổ đội, không bao lâu, Sương Thiên Quyết liền cưỡi ngựa chạy tới bên cạnh An Vũ Hàng —— xác thực mà nói là Tuyệt Ảnh của Vi Vũ Yến Phi chở hai người chạy tới bên cạnh An Vũ Hàng.

Dáng người xinh đẹp của Vi Vũ Yến Phi rúc vào trong ngực Sương Thiên Quyết, thoát nhìn như một đôi tiên đồng ngọc nữ.

An Vũ Hàng mấp máy khóe môi, chào hỏi Vi Vũ Yến Phi một tiếng. Tuy rằng mỗi lần nhìn thấy sư huynh và Yến ca thân mật đứng cùng nhau, trong lòng An Vũ Hàng đều khó tránh khỏi chua xót, nhưng cậu không thể biểu hiện ra ngoài. Cũng phải duy trì lịch sự cơ bản nhất.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Yến ca, chào buổi tối.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Chào buổi tối. Cậu và Thiên Quyết chơi đi, tôi đi tìm sư phụ cậu.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng.

Sương Thiên Quyết xuống ngựa, Vi Vũ Yến Phi dừng lại tại chỗ trong chốc lát, mới giục ngựa rời đi.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Tôi đi xếp hàng.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được.

Rất nhanh, hai người liền tiến vào hàng ngũ xếp hàng 2V2, không bao lâu đã được truyền tổng vào bản đồ.

Sau khi tiến vào bản đồ lôi đài, An Vũ Hàng an tĩnh đứng tại chỗ, cậu đột nhiên phát hiện, chỉ có khu vực bản đồ bị hàng rào bao vây này, mới là nơi duy nhất cậu có thể cùng một chỗ với sư huynh, trước khi mở màn không có bất cứ ai có thể tiến vào, bọn họ cũng không thể đi ra ngoài. Cậu không biết mình là nên cao hứng hay là bi ai, tuy rằng chỉ có 3 phút thời gian ngắn ngủi, nhưng với cậu mà nói đây cũng là khoảng thời gian trân quý.

Mãi đến khi thời gian đếm ngược chấm dứt, An Vũ Hàng vẫn đang đắm chìm trong bầu không khí được cùng một chỗ này, một bước cũng không động.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Rốt mạng?

An Vũ Hàng lúc này mới hồi phục tinh thần, vội vàng đi theo.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Không có...

Sau khi Sương Thiên Quyết thay đổi trang bị, công kích cũng tăng lên không ít. Nhưng là một người có con cóc cấp 10, An Vũ Hàng vẫn như cũ đứng ở phía trước, Sương Thiên Quyết ở phía sau phụ trách khống chế.

Thời gian chênh lệch giữa việc triệu hồi và hiến tế bạch xà và con cóc An Vũ Hàng còn chưa nắm giữ quá tốt, nhưng về phương diện thương tổn bùng nổ và phòng ngự hiến tế đã tiến bộ hơn rất nhiều. Bình thường cậu đánh xong một đợt, liền bắt đầu chạy trốn, còn lại sẽ giao cho Sương Thiên Quyết xử lý. Giai đoạn trước Sương Thiên Quyết sử dụng kỹ năng khống chế rất tốt, đại chiêu đều còn giữ trong tay, chờ sau khi An Vũ Hàng dùng hết kỹ năng, anh mới bắt đầu cùng lúc sử dụng khống chế và công kích, lấy tốc độ nhanh nhất đánh chết đối phương.

Cùng đánh võ đài với sư huynh, An Vũ Hàng đã không còn hy vọng xa vời sẽ cướp được đầu người, cậu một đợt bùng nổ hơn nữa có sư huynh phụ trợ, có thể giết được một người đã xem như rất tốt rồi. Phần lớn thời gian vẫn là sư huynh song sát 1V2. Nhưng đây cũng không ảnh hưởng đến kết quả, cho nên An Vũ Hàng cũng vui vẻ nhìn thông báo sư huynh thu được đầu người.

Rất nhanh, điểm danh vòng tuần này của hai người đều đã đánh đầy, 20 trận toàn thắng cũng khiến An Vũ Hàng tiến lên cấp bảy, Sương Thiên Quyết cũng lên tới cấp năm.

Ra khỏi bản đồ lôi đài, hai người đi giao nhiệm vụ.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Chút nữa cùng đánh chiến trường?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được. Tôi đi lấy chút sâu, để dành cho thần lằn ăn.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Tôi đưa cậu đi.

An Vũ Hàng giật mình, khoe miệng hơi hơi cong lên.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được.

Hai người đi ra rừng cây ở ngoại thành, An Vũ Hàng tìm một mảnh đất bắt đầu lấy sâu, Sương Thiên Quyết thì ngồi dưới đất, một bộ dạng thần nhiên tự tại.

An Vũ Hàng vừa lấy sâu, vừa quan sát sư huynh, nhìn thấy bên dưới tên của sư huynh trống rỗng không có gì cả, mới phát hiện sư huynh hình như vẫn luôn không gia nhập bang hội nào.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh, sao anh không thêm bang hội?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Phiền lắm.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Mua đồ vẫn tương đối thuận tiện hơn.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: A Yển sẽ mua.

Mua đồ trong bang hội sẽ không bị buộc định, Vi Vũ Yển Phi hoàn toàn có thể mua xong rồi giao dịch cho Sương Thiên Quyết.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Cũng phải.

An Vũ Hàng khẽ thở dài một cái, loại chuyện này khẳng định không cần cậu phải bận tâm.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh, tôi sắp bắt đầu ôn tập cuối kỳ, sắp tới sẽ không online được.

Kỳ thật lấy thái độ học tập nghiêm túc của An Vũ Hàng thường ngày, thuận lợi thông qua kỳ thi khẳng định không thành vấn đề. Nhưng cậu muốn lấy học bổng, cho nên vẫn phải bỏ chút công phu.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Được. Tôi sẽ giúp cậu làm hằng ngày.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, vậy cảm ơn sư huynh trước. Nếu như muộn quá không làm kịp cũng không sao, giúp tôi cho thần lằn ăn một chút là được.

Dù sao sư huynh cũng phải vào acc của cậu dùng Tiêu Vĩ cầm đàn cho Bôn Tiêu nghe, cho nên cho thần lằn ăn cũng là chuyện thuận tiện.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Được, yên tâm.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Mỗi tuần tôi có thể lên đánh võ đài với anh một lần.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Không vội, để Độc Lạp lên acc của cậu, đánh với tôi cũng được.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vậy cũng được, đến lúc đó rồi tính.

Dù sao sư huynh đánh 1V2 không thành vấn đề, cậu tuyệt không lo lắng sư phụ không biết chơi, không giúp được sư huynh.

Hai người đang nói chuyện, Viên Gia liền vào đội, đi theo còn có một acc Đường Môn tên ‘Hắc Âm’.

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: A, sư huynh cũng ở đây à?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ừ.

Trong phòng ngủ, Viên Gia nói với An Vũ Hàng: “Acc Đường Môn chính là Hứa Phong Bạch đó, hai người thêm bạn nhau đi.”

“Ừ.” An Vũ Hàng đáp lại một tiếng, chọn vào tên Hắc Âm, thêm bạn tốt cậu ta.

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Chào sư huynh, tôi mang theo tiểu học đệ đến nhận thức Cô Ngâm một chút, quây rầy ha.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Tùy ý.

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Thêm chưa?

Tiểu đội [Hắc Âm]: Vâng, thêm rồi. Không ngờ học trưởng cư nhiên là acc nữ.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Ừ, tùy tiện chơi thôi...

Tiểu đội [Hắc Âm]: Nhìn rất đẹp. Vị [Sương Thiên Quyết] này chính là sư huynh của học trưởng?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Ừ.

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Được rồi, chúng ta đi trước, có rảnh cùng nhau chơi đùa.

Tiểu đội [Hắc Âm]: Tôi đi đây, 8.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: 8.

Sau đó, Viên Gia và Hứa Phong Bạch liền rời khỏi đội ngũ.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Cậu và cái cậu Hắc Âm kia rất quen thuộc sao?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Không có, mới quen hồi tuần trước. Quân Mạc Vũ và cậu ta tương đối thân thiết, tôi chỉ gặp mặt có một lần.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Acc kia của cậu ta không tệ.

Điểm ấy An Vũ Hàng ngược lại không lưu ý.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Cậu ấy nói cậu ấy vẫn luôn chơi ở server này, trang bị khẳng định sẽ không tệ.

Cho dù tạm thời A một thời gian, trang bị căn bản cũng vẫn còn đó.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Thật không...

Hai người không tiếp tục đề tài này nữa, sau khi An Vũ Hàng lấy sâu xong, đi tới bờ sông lấy nước. Sương Thiên Quyết đi tới, thả Bôn Tiêu của mình ra. Bôn Tiêu chạy về phía trước vài bước, lại quay trở lại bên cạnh Sương Thiên Quyết, An Vũ Hàng nhìn chú ngựa nhỏ xinh đẹp này, ngồi xuống tại chỗ, đặt chiếc Tiêu Vĩ cầm đeo trên lưng xuống đùi, sau đó chọn vào Bôn Tiêu, bắt đầu đánh đàn.

Mặt trời chiều ngã về Tây, tiếng đàn nhu hòa, Sương Thiên Quyết khoanh tay đứng đó, Bôn Tiêu cúi đầu uống nước... Nhìn một màn như họa như thơ này, trong lòng An Vũ Hàng có chút khó chịu, khung cảnh ở chung yên bình này khiến An Vũ Hàng cảm thấy tự như bản thân trộm tới vậy, người đang đứng bên cạnh cậu lúc này, sau khi một khúc đàn này kết thúc, vẫn là thuộc về Yến ca...

Đưa tay ấn phím chụp màn hình, An Vũ Hàng lưu lại khoảnh khắc này trong một bức ảnh, cậu không thể tranh đoạt được người này, chỉ có thể lưu lại một bức ảnh, trộm hồi ức, trộm hoài niệm và yêu thích...

34. Chương 34: Bị Nhắm Vào

Chính thức bước vào giai đoạn ôn tập cuối kỳ, An Vũ Hàng gần như như là mỗi ngày ngâm mình ở thư viện, ngay cả công việc bên quán cà phê cũng tạm thời xin nghỉ. Trọng điểm ôn tập đã xong, kế tiếp chỉ là ôn tập đề và chờ đợi kỳ thi. Thư viện và phòng học đều đổi thành hình thức mở cửa 24 giờ, thuận tiện cho sinh viên lúc nào cũng có thể đến tự học. Nhưng dù vậy, cũng vẫn như cũ chật kín chỗ ngồi.

Buổi sáng 6h An Vũ Hàng đã đứng giờ rời giường, sau khi rửa mặt thì đến căng-tin ăn điểm tâm, vừa lúc bắt kịp giờ mở cửa. Sau khi ăn xong, cậu liền trực tiếp mang theo sách vở đến thư viện, sau đó ngồi liên tục cả ngày, bình thường phải đến khoảng 9h tối mới trở về phòng ngủ. Năm nay đã là năm hai đại học, cứ đến cuối kỳ An Vũ Hàng sẽ luôn như thế, cả đám Thời Nhiệm cũng quen rồi. Bọn họ tuy rằng cũng đi tự học, nhưng sẽ không sớm giống như An Vũ Hàng, cũng rất ít khi đến thư viện, nhiều nhất là ở trong dãy lầu phòng học tìm một phòng nào trống, tiến hành tự ôn tập.

Kỳ thật có rất nhiều người thích đọc sách tại phòng ngủ, như vậy nếu mệt là có thể nằm trên giường ngủ một chút. Tuy rằng thuận tiện, nhưng cũng có khuyết điểm, tỷ như máy tính đặt ngay bên cạnh, có mấy ai có thể nhịn không lên mạng được? Lại ví như, nếu trong phòng ngủ có một người không ngồi đọc sách, vậy sẽ mất đi bầu không khí học tập, rất khó để hoàn toàn tập trung vào đó.

Từ khi An Vũ Hàng bắt đầu toàn lực ôn tập, acc của cậu vẫn luôn do Sương Thiên Quyết lên. Sương Thiên Quyết mỗi ngày mở hai acc giúp An Vũ Hàng làm hằng ngày, thuận tiện cho Bôn Tiêu và thần lẫn ăn.

Cuối tuần, buổi chiều Sương Thiên Quyết đã log-in, nhưng vừa mới đăng nhập acc của Phượng Cô Ngân, liền nhìn thấy một loạt mật tán gẫu của Cẩm Thư Linh Loạn gửi đến.

Mật tán gẫu [Cẩm Thư Linh Loạn]: Phắc, mày cư nhiên là con trai?

Mật tán gẫu [Cẩm Thư Linh Loạn]: Mày giả làm nhân yêu lừa Vô Hình Sát dẫn đi đánh võ đài có phải thích lắm hay không?

Mật tán gẫu [Cẩm Thư Linh Loạn]: Mày cho là không ai biết hả? Lúc ấy tình duyên của Vô Hình Sát cũng ở trong YY, cô ấy nghe được mày nói chuyện.

Mật tán gẫu [Cẩm Thư Linh Loạn]: Nếu lúc ấy mày không bắt cần mở mic, có phải sẽ còn tiếp tục giả vờ để Vô Hình Sát dẫn mày đánh võ đài lên đến cấp 12 luôn hay không hả?

Mật tán gẫu [Cẩm Thư Linh Loạn]: Mày cũng thật không biết xấu hổ. Mày giả nhân yêu là muốn đi lừa gạt tình duyên người ta phải không? Vô Hình Sát không phải là người mày có thể chen chân vào, mày nhanh chết tâm đi.

Mật tán gẫu [Cẩm Thư Linh Loạn]: Tao đã sớm nhìn mày không vừa mắt, mỗi ngày quần lầy phở bang, da mặt cũng thật là dày.

...

Sương Thiên Quyết nhìn xong mấy dòng này, cũng không trả lời lại. Cẩm Thư Linh Loạn là loại tính tình gì, anh đều biết rõ, anh cũng tin tưởng Phượng Cô Ngân sẽ không cố ý lừa gạt người khác. Phượng Cô Ngân nếu thật sự muốn giả làm nhân yêu, sẽ không nói cho bọn họ biết chuyện cậu là nam.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Đi chiến trường không?

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Đợi lát nữa đi.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Sao vậy? Còn có việc?

Sương Thiên Quyết tổ đội Lạc Hoa Độc Lập, kể sơ lại những lời Cẩm Thư Linh Loạn nhắn lại cho Lạc Hoa Độc Lập nghe một lần.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Phắc, đùa à? Đồ đệ của tôi sao có thể làm loại chuyện này? Tôi không tin.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ừ, tôi cũng biết cậu ấy không tất yếu phải làm vậy.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Chờ hỏi rõ ràng rồi nói sau. Cẩm Thư không biết cậu lên acc của Tiểu Ngâm, nếu không thành nhãi hăn phải khóc luôn.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Không cần để ý đến nó.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Cẩm Thư tựa hồ có chút nhầm vào Tiểu Ngâm. Cậu không lên acc của Liêm Túy Nhan, nó nghĩ cậu tạm thời A, tôi với A Yến cũng không dẫn nó đi chơi, tâm lý của nó phỏng chừng có chút mất cân bằng.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Tôi không có nghĩa vụ phải lo cho nó.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Đứa nhỏ kia thật khiến người ta không thích được. Cậu định lúc nào nói với nó chuyện Sương Thiên Quyết là acc nhỏ của cậu?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Không cần thiết nói cho nó biết.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Cậu nói xem, cậu không nói cho nó biết, xong đợt này cậu lại mở acc quý danh kia trở về, có phải nó sẽ nói cho cậu biết lúc cậu không có ở đây, A Yến thông đồng với một acc nam tên là Sương Thiên Quyết hay không hả?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Cứ để nó nói.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Nói thật ra, cậu vẫn luôn lấy A Yến làm lá chắn, Cẩm Thư không ít lần nhầm vào A Yến đâu.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Tôi biết. Nhưng nể mặt mũi của mẹ tôi, cũng không thể biến mọi chuyện biến thành quá khó coi.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Dù sao có A Yến ở đây, ai cũng phải đứng sang một bên. Một thằng nhóc mà thôi, A Yến ứng phó nó dư xăng.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ừ.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Chẳng qua, nếu An Vũ Hàng đến chơi game này, A Yến cũng phải đứng sang một bên nhỉ?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Em ấy vẫn là đừng chơi tốt hơn. Chuyện trong game quá phiền.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Cũng phải, nếu để Cẩm Thư biết, khẳng định lại đến gây phiền toái.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ừ. Tiểu Ngâm bên kia cậu xem chừng một chút, đừng để cho Cẩm Thư lại đến gây chuyện.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Được.

Hai người vừa nói xong, Vi Vũ Yến Phi liền online. Sương Thiên Quyết kéo anh vào trong tổ, như vậy ba người nói chuyện cũng thuận tiện hơn.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Hai người đang làm gì vậy?

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Đang nói chuyện của Tiểu Ngâm.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Làm sao vậy?

Lạc Hoa Độc Lập lại kể lại mọi chuyện cho Vi Vũ Yến Phi nghe một lần.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Có phải có hiểu lầm gì đó hay không?

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Không biết.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Đội một chút, La Y đang online, tôi đi hỏi cậu ta một chút.

Lạc Hoa Độc Lập đưa đội trưởng cho Vi Vũ Yến Phi. Sau hi Vi Vũ Yến Phi mật tán gẫu kể mọi chuyện cho Dịch Tư Húc nghe, liền kéo người vào đội ngũ.

Tiểu đội [La Y]: Là Vô Hình Sát kia nói Cô Ngâm lừa anh ta, hay là tình duyên anh ta nói?

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Không biết. Thiên Quyết vào acc Cô Ngâm mới nhìn thấy, cậu ấy cũng không tiện hỏi nhiều.

Tiểu đội [La Y]: Ủmnh. Là như thế này...

Dịch Tư Húc cẩn thận nói lại một lần chuyện Viên Gia giả làm em gái đáng yêu, lên kênh thế giới gọi người dẫn đi đánh võ đài. Cũng nói sau khi không cẩn thận mở mic, đã chính thức giải thích và xin lỗi Minh Giao kia, Minh Giao kia còn tỏ vẻ không sao cả. Sau đó An Vũ Hàng còn gửi tiền cho anh ta, xem như trả công. Đối phương nhận lấy, cũng không thấy tìm cậu nữa.

Sau khi chuyện này phát sinh, Viên Gia trở về phòng liền nói cho cậu biết. Cậu còn mắng cho Viên Gia một trận, Viên Gia cũng rất ảo não. Chẳng qua sau đó vẫn luôn không phát sinh chuyện gì, cho nên bọn họ cũng không để ý tới nữa, thời gian dài cũng sắp quên luôn chuyện này... Không ngờ hôm nay cư nhiên bị người ta lôi ra chuyện cũ.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Cách làm của Quân Mạc Vũ đích xác không ổn, chẳng qua đối phương nếu không truy cứu, còn nhận tiền của Tiểu Ngâm, xem như thanh toán xong rồi. Hiện tại lại tới gây chuyện, là có ý gì?

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Cậu Vô Hình Sát kia thoát nhìn không giống như sẽ đến kiếm chuyện. Hẳn là tình duyên kia của cậu ta không biết nói với Cẩm Thư như thế nào, Cẩm Thư mới đến tìm Cô Ngâm.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ừ.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Việc này để tôi xử lý cho.

Tiểu đội [La Y]: Giao chuyện này cho Quân Mạc Vũ lo, cậu ấy đã nói có chuyện gì cứ để cậu ấy giải quyết. Tôi sẽ nói với cậu ấy.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Để tôi xem tình huống đã.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Việc này đừng để cho Cô Ngâm biết, tránh ảnh hưởng cậu ấy thi cử.

Tiểu đội [La Y]: Tôi biết.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Cậu không phải cũng đang thi hay sao? Sao còn vào chơi game?

Tiểu đội [La Y]: Tôi cùng anh đánh xong chiến trường sẽ log-out.

Tiểu đội [Vi Vũ Yến Phi]: Vậy đánh mau đi.

Nói xong, Vi Vũ Yến Phi liền trực tiếp đi xếp hàng, dù sao anh cũng là đội trưởng, muốn xếp hàng lúc nào cũng có thể.

Đánh chiến trường xong, La Y liền log-out. Cậu tuy rằng không muốn giành học bổng, nhưng cũng không muốn kết quả lẹt đẹt tận dưới cùng.

Những ngày ôn tập vừa bận rộn lại buồn tẻ, bao nhiêu sách vở học thuộc chỉ hận không thể toàn bộ quên hết ngay tại một khắc khi bước ra khỏi phòng học, để đại não có chỗ trống mà nghỉ ngơi một chút.

Đi ra khỏi phòng thi, An Vũ Hàng thở ra một hơi —— Môn này hẳn là cũng có thể thuận lợi qua cửa.

Đám Thời Nhiệm còn chưa thi xong, An Vũ Hàng cũng không đợi bọn họ, chuẩn bị trở về phòng ngu nghỉ ngơi trước một chút, buổi chiều còn đến thư viện.

Mới vừa đi ra khỏi lầu phòng học không xa, An Vũ Hàng đột nhiên bị người ta chặn đường đi, vừa ngẩng đầu lên, người trước mắt nhất thời khiến đồng tử cậu co rụt lại.

Kha Tuấn Hân cười như không cười đứng ở trước mặt An Vũ Hàng, nói: “Xem đi, tôi đã nói tôi sẽ trở về tìm em mà.”

Lúc này dưới lầu phòng học có rất nhiều người đi ra, An Vũ Hàng chỉ có thể kềm chế lửa giận, âm thanh lạnh lùng nói: “Nên nói tôi cũng đã nói rất rõ ràng, anh đừng đến đây đưa vớ với tôi nữa.”

“Cho dù em cự tuyệt một trăm lần, tôi vẫn sẽ thích em.” Kha Tuấn Hân nhìn An Vũ Hàng, nói: “Cùng nhau ăn bữa cơm đi, tôi thật vất vả mới trở về được.”

An Vũ Hàng cảm thấy rất phiền, Kha Tuấn Hân không bình thường đến mức nói lý cũng nói không được, xác thực đủ thần kinh!

Không dợi cậu cự tuyệt, Kha Tuấn Hân liền nói tiếp: “Em nếu không đáp ứng, tôi sẽ bày tỏ với em ngay tại chỗ này. Như vậy không tới giữa trưa, toàn trường em đều sẽ biết.”

An Vũ Hàng siết chặt nắm tay, buông túi xách xuống đất chuẩn bị đánh Kha Tuấn Hân một đấm. Cậu tuy rằng không quá nắm chắc có thể đánh lại họ Kha kia, nhưng thật sự là nhịn đủ rồi.

Một đấm này của cậu vừa muốn vung qua, đã bị người từ phía sau giữ lại, cũng ôm lấy bờ vai của cậu, kéo về phía sau một bước. An Vũ Hàng lập tức quay đầu lại, sau khi nhìn thấy là Tiêu Mộc Từ, mặt hỏa khí kia lập tức biến mất không còn sót lại chút gì.

“Tiêu ca?” Tiêu Mộc Từ xuất hiện đích xác khiến An Vũ Hàng có chút ngoài ý muốn, nhưng có anh ở đây, An Vũ Hàng cũng an tâm không ít.

“Ừ.” Tiêu Mộc Từ nhấc túi xách của An Vũ Hàng lên, đưa cho cậu, sau đó kéo người ra phía sau mình che lại, liếc mắt nhìn Kha Tuấn Hân một cái, nói: “Xem ra M thị vẫn còn quá gần.”

“A, trùng hợp vậy sao?” Kha Tuấn Hân nhìn nhìn Tiêu Mộc Từ, lại nhìn nhìn An Vũ Hàng, nói: “Tiêu Thiếu không phải thật sự muốn đoạt An Vũ Hàng với tôi đó chứ?”

“Cậu ấy cho tới bây giờ chưa từng là của cậu, tôi có cần phải đoạt với cậu sao?” Trong giọng nói của Tiêu Mộc Từ mang theo khinh thường.

“Ý của Tiêu thiếu An Vũ Hàng là của mình?” Kha Tuấn Hân cười lạnh nói: “Nếu tôi nhớ không lầm, Tiêu thiếu trước đây vừa mới cùng một nữ minh tinh nào đó truyền scandal nhỉ? Sao lúc này mới qua không bao lâu, đã đổi sang thích đàn ông?”

“Không liên quan đến cậu. Tôi chỉ nói một lần, nếu cậu lại đến tìm Vũ Hàng, bất kể đại ca của cậu là ai, tôi sẽ không khách khí với cậu như vậy nữa.” Tiêu Mộc Từ trầm giọng nói.

Kha Tuấn Hân nhú nhú mày, sắc mặt có chút khó coi, “Nếu tôi đi rêu rao đại công tử Tiêu gia thích đàn ông, còn là một sinh viên. Anh nói xem sẽ như thế nào nhỉ?” Kha Tuấn Hân cười cười, nói tiếp: “Phỏng chừng khi phụ thân anh nhìn thấy nhất định sẽ đưa anh ra nước ngoài, đến lúc đó anh lấy cái gì để tranh đoạt An Vũ Hàng với tôi?”

Tiêu Mộc Từ quét mắt nhìn gã ta một cái, mặt không đổi sắc nói ra ba chữ: “Tùy ý cậu.”

“Anh...” Nhìn Tiêu Mộc Từ một bộ dạng hoàn toàn không quan tâm, Kha Tuấn Hân nhất thời hận đến không nói ra lời.

Tiêu Mộc Từ không để ý đến gã nữa, biểu tình dịu đi nói với An Vũ Hàng: “Đi thôi.”

“Được.” An Vũ Hàng lên tiếng, đi theo Tiêu Mộc Từ rời đi.

Kha Tuấn Hân phẫn hận trừng theo bóng dáng của hai người, lại căn bản vô lực chống đối chính diện với Tiêu Mộc Từ

35. Chương 35: Đồng Loại

Sau khi rời khỏi trường học, hai người cũng không đi quá xa, ở gần đó tìm một quán cà phê cũng không tệ lắm, thuận tiện giải quyết cơm trưa.

Khách trong quán cũng không quá đông, đúng là thời điểm bận rộn ôn tập, không có bao nhiêu người rảnh rỗi chạy tới chỗ này ngồi cả ngày. Nhân viên phục vụ rất tri kỷ mà đưa hai người đến ngồi ở một góc, nơi này có cây xanh che chắn, vừa râm mát, lại an tĩnh, rất thích hợp để nói chuyện.

Tuy rằng tên là quán cà phê, nhưng bởi vì mở ở gần trường học, cho nên trong quán cũng có cung cấp thức ăn, xem như thỏa mãn yêu cầu dùng cơm của sinh viên. Các món ăn chủ yếu đều dựa theo kiểu dáng thức ăn nhanh của châu Âu, như mì Ý, Pizza này nọ, đơn giản lại không đắt, quan trọng là có thể ăn no.

Sau khi gọi cơm, nhân viên phục vụ mỉm cười rời đi. An Vũ Hàng bưng ly nước lên uống vài ngụm nước chanh nóng, xua đi rét lạnh trên người. Kỳ thật hiện tại nghĩ lại, cậu vẫn có chút hoảng sợ, nếu lúc ấy cậu thật sự đánh nhau với Kha Tuấn Hân, sẽ đả thương người ta, như vậy nhẹ thì sẽ bị giáo viên giáo dục vài cậu, nặng thì có thể sẽ bị xử phạt, thật sự là hành động không sáng suốt. Chẳng qua đối mặt với loại người như Kha Tuấn Hân, cậu thật sự nhìn không được lửa giận.

“Buổi chiều còn phải thi sao?” Tiêu Mộc Từ ngồi đối diện An Vũ Hàng, có chút cảm giác không hợp nhau với gian quán nhỏ này, việc này không liên quan đến tuổi tác, mà là vấn đề khí tràng.

“Không có, môn thi tiếp theo vào ngày mai.” An Vũ Hàng trả lời.

“Đã ôn tập hết chưa?”

“Chưa, cơm nước xong còn phải trở về ôn bài.” Bất kể là thành tích tốt xấu, ôn tập đều là chuyện vô cùng đau đầu, nghĩ đến nhiều trọng điểm cần phải ôn như vậy, An Vũ Hàng có chút buồn bực.

“Ừ, thi xong là có thể nghỉ ngơi rồi.” Nhìn thấy khuôn mặt mang tính trẻ con khi nhắc tới việc ôn bài của An Vũ Hàng, Tiêu Mộc Từ hơi hơi lộ ra chút ý cười.

“Đây xem như là việc duy nhất có thể an ủi bản thân.” An Vũ Hàng khẽ thở dài một tiếng, lập tức lại ngắt đầu nói: “Đúng rồi, hôm nay sao anh lại đến trường học?”

“Có một game muốn tổ chức giải đấu cho giới sinh viên trong kỳ nghỉ đông này, tôi đến đây bàn chút việc về sân thi đấu.” Tiêu Mộc Từ nói.

An Vũ Hàng nhướng mày, hỏi: “Việc này không phải nên để cho nhân viên của anh đến làm sao?” Trong mắt cậu, Tiêu Mộc Từ thân là ông chủ, chỉ cần ở trong văn phòng phê duyệt văn kiện là được rồi, căn bản không cần thiết tự thân vận động.

“Trường học của các cậu là một trong những chủ sân thi đấu đợt này, có chút vấn đề về thiết bị phải thương lượng trước.” Tiêu Mộc Từ sẽ không nói cho An Vũ Hàng biết, anh là vì muốn đến gặp cậu mới tự mình đến đây.

“À.” An Vũ Hàng đối với loại giải thi đấu này không quá hiểu biết, cũng không nghĩ nhiều.

“Cậu muốn tham gia không?” Tiêu Mộc Từ nhớ rõ An Vũ Hàng đã từng nói cậu cũng có chơi game.

An Vũ Hàng lắc đầu, cười nói: “Thôi bỏ đi, tôi đánh phỏ bản còn được, thi đấu giải thật sự không có khả năng. Hơn nữa tôi còn phải làm thêm, không có thời gian nhiều.”

“Ừ, game thì tùy tiện vui đùa một chút là được.”

Tiêu Mộc Từ vừa dứt lời, di động liền vang lên. Là Tiết Dập gọi tới.

Tiêu Mộc Từ không tránh An Vũ Hàng, mà trực tiếp ấn nghe điện thoại: “Alô?”

“Kha Tuấn Hân trở lại rồi.” Thanh âm của Tiết Dập rất nghiêm túc, chỉ có những lúc anh tức giận mới có thể dùng loại ngữ khí này nói chuyện.

“Tôi biết.”

“Hả? Làm sao cậu biết? Kha đại ca nói cho cậu biết à?” Tiết Dập cảm thấy bản thân phải là người biết trước tin tức mới đúng.

“Không phải. Cậu ta đến tìm Vũ Hàng, tôi vừa lúc đến F đại làm việc, liền đụng mặt.” Ngờ khí của Tiêu Mộc Từ nghe không ra tình tự gì.

Tiết Dập đang nghiêm túc đột nhiên bật cười, trêu ghẹo nói: “Tôi nói này Tiêu thiếu, cậu chạy đến F đại nói là làm việc, kỳ thật là lấy việc công làm việc tư phải không?”

An Vũ Hàng thật ra không nghe được Tiết Dập nói gì. Trùng hợp lúc này nhân viên phục vụ đưa thức ăn hai người gọi đến, lực chú ý của cậu liền tưng trung hết vào thức ăn, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt sâu thẳm của Tiêu Mộc Từ.

“Nhiều chuyện.” Tiêu Mộc Từ cũng không thể ở trước mặt An Vũ Hàng nói thêm cái gì.

“Tôi nói này, còn không bằng cậu dứt khoát trốn người trực tiếp mang về nhà mình đi. Cậu chờ cậu ấy hiểu ra thì chờ đến khi nào hả? Chẳng thà nói thẳng ra, để cậu ấy không chọn cậu cũng không được!” Tiết Dập ở bên kia bắt đầu ra kiến nghị cho Tiêu Mộc Từ.

“Cậu vẫn nên quản cho tốt chuyện của mình là được rồi.” Chuyện này kỳ thật Tiêu Mộc Từ đã từng nghĩ tới, nhưng thật sự không muốn thương tổn An Vũ Hàng, “Chuyện của Kha Tuấn Hân, cậu nói một tiếng với Kha Ngôn Chiêu đi, bảo anh ta xử lý.”

“Được, chút nữa tôi gọi điện thoại cho Kha đại ca. Chẳng qua tôi mà không đánh cho tên tiểu tử kia một trận, thật lòng không giải hận mà.” Cho đến giờ, Tiết Dập thật sự chưa bao giờ cảm thấy Kha Tuấn Hân phiền toái đến như vậy.

“Cậu nói với Kha Ngôn Chiêu, lần này xem như chữa mặt mũi cho anh ta, nếu Kha Tuấn Hân còn quấy rầy An Vũ Hàng nữa, tôi sẽ không khách khí như vậy nữa đâu.” Tiêu Mộc Từ nói. Anh cho Kha Ngôn Chiêu mặt mũi, nói trắng ra là, anh kỳ thật đang cho ba của Tiết Dập mặt mũi, dù sao ba Tiết và Kha gia là thế giao, anh và Tiết Dập lại là bạn tốt, anh không muốn Tiết Dập bị kẹt ở giữa khó xử.

“Tôi biết, cậu yên tâm đi.” Tiết Dập và Tiêu Mộc Từ làm bạn nhiều năm như vậy, dĩ nhiên hiểu ý của Tiêu Mộc Từ, “Được rồi, cậu cùng An Vũ Hàng đi, tôi gọi điện thoại cho Kha đại ca đã.”

“Ừ.” Hai người cũng không nói thêm gì nữa, tự mình cúp điện thoại.

“Dập ca?” An Vũ Hàng đặt sandwich ở trước mặt Tiêu Mộc Từ, hỏi.

“Ừ. Chuyện của Kha Tuấn Hân cậu ta sẽ xử rly, cậu an tâm thi cử là được.” Tiêu Mộc Từ bỏ đi động vào trong túi áo khoác, nói.

“Có anh và Dập ca ở đây, tôi không có gì lo lắng cả.” An Vũ Hàng cười cười, cúi đầu dùng đũa khuấy mì Ý trong đĩa, không biết đang nghĩ gì.

“Làm sao vậy?” Chú ý đến hành động của cậu, Tiêu Mộc Từ hỏi: “Không hợp khẩu vị?”

“Không phải...” An Vũ Hàng mấp máy khóe môi, trầm mặc một lúc, mới cố lấy dũng khí nói: “Tiêu ca, anh thấy thế nào đối với chuyện đồng tính luyến ái?”

Bàn tay Tiêu Mộc Từ đang đặt trên bàn lập tức siết lại, không chuyển mắt nhìn An Vũ Hàng, mang theo thăm dò thấp giọng hỏi: “Cậu là vậy?”

An Vũ Hàng cúi đầu, không nói gì, xem như chấp nhận. Cậu biết mình không nên lỗ mãng hỏi Tiêu Mộc Từ vấn đề này như thế, nhưng không biết vì cái gì, cậu rất muốn biết đáp án của Tiêu Mộc Từ. Trong lòng thấp thỏm khiến An Vũ Hàng hoàn toàn mất đi khẩu vị, cậu trầm mặc tương đương với việc comeout với Tiêu Mộc Từ, cậu không biết Tiêu Mộc Từ sẽ nói gì, cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh, sợ đối diện với ánh mắt chán ghét hoặc là kỳ thị của anh.

Nhưng đối với Tiêu Mộc Từ mà nói, An Vũ Hàng ngầm thừa nhận quả thực chính là đại kinh hỉ. Chỉ cần An Vũ Hàng không thích phụ nữ, anh sẽ không cần lo lắng An Vũ Hàng không chấp nhận được anh.

Cho dù trong lòng vạn phần vui sướng, nhưng Tiêu Mộc Từ cũng không biểu hiện ra quá rõ ràng, chỉ là thanh âm nhu hòa nói: “Nếu tôi nói cho cậu biết, tôi và cậu là đồng loại, có thể khiến cho cậu cảm thấy thoải mái hơn một chút hay không?”

An Vũ Hàng lập tức ngẩng đầu, trợn to mắt một bộ dạng không thể tin được.

Tiêu Mộc Từ bật cười, nói: “Tôi cũng như cậu vậy, là một đồng tính luyến ái từ đầu đến đuôi. Chuyện này tôi không cần phải lừa cậu, cũng không cần phải giấu diếm. Bên cạnh tôi cũng có một người bạn giống như tôi, cho nên tôi đối với loại chuyện đồng tính luyến ái cũng không có cái nhìn gì đặc biệt, cũng thấy nó thực bình thường.”

“Tôi... Tôi vẫn nhìn không ra...” An Vũ Hàng quả thực không biết nên nói gì mới tốt, Tiêu Mộc Từ thẳng thắn khiến trong lòng cậu vốn dĩ thấp thỏm trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, cũng thật lòng cảm thấy thoải mái hơn không ít.

“Tôi cũng không nhìn ra cậu lại giống như tôi.” Tiêu Mộc Từ nói.

Trên mặt An Vũ Hàng lộ ra chút ý cười, “Vừa rồi anh nói bên cạnh anh có một người bạn giống chúng ta, không phải là Dập ca chứ?”

“Không phải. Là một người khác, về sau có cơ hội sẽ giới thiệu cho cậu làm quen.” Tiêu Mộc Từ đẩy đĩa thịt tôm chiên đến trước mặt An Vũ Hàng, nói tiếp: “Tính hướng bất đồng với đại bộ phận người khác cũng không có gì ghê gớm, tôi cũng vậy, bạn của tôi cũng vậy, đều không vì như vậy mà bị ảnh hưởng, cho nên tôi cũng hy vọng cậu có thể kiên cường một chút, sống cuộc sống mà mình thích.”

An Vũ Hàng dùng sức gật gật đầu, cậu có lẽ không thể giống như Tiêu Mộc Từ tự mình gây dựng sự nghiệp, trở thành tinh anh gì đó, nhưng cậu lại có thể như Tiêu Mộc Từ, sống một cuộc sống mà cậu mong muốn.

“Được rồi, ăn cơm đi, để lạnh sẽ không ăn được nữa. Về sau có chuyện gì có thể tìm tôi nói, đừng nhen ở trong lòng.” Như vậy anh có thể tiến thêm một bước hiểu biết An Vũ Hàng, về sau đối với việc thu An Vũ Hàng về bên người mình cũng có trợ giúp.

“Vâng.” Nói ra rồi, An Vũ Hàng cũng vui vẻ trở lại, không nói gì thêm, thành thật mà cúi đầu ăn mì.

Không biết có phải vì nguyên nhân tâm tình tốt lên hay không, An Vũ Hàng cảm thấy đồ ăn của quán này làm không tệ, về sau có thể thường đến.

Ăn xong cơm trưa, hai người gọi 2 tách cà phê, ngồi trong quán nói chuyện phiếm. An Vũ Hàng cũng triệt để buông bỏ đề phòng đối với Tiêu Mộc Từ, nói chuyện cũng hoạt bát hơn rất nhiều. Tiêu Mộc Từ thực thích bộ dạng thả lỏng tự tại này của cậu, tựa như ánh mặt trời tháng 5, sáng ấm, thoải mái.

Uống xong một tách cà phê, đã là 2h30 chiều, An Vũ Hàng còn phải trở về ôn bài, Tiêu Mộc Từ không muốn chậm trễ cậu ôn tập, liền thanh toán tiền, đưa cậu trở về trường.

“Tự tôi trở về là được rồi.” An Vũ Hàng nói.

“Tôi phải lấy xe, thuận đường.” Tiêu Mộc Từ trả lời. Kỳ thật xe của anh đậu ở bãi đỗ xe bên kia, cách ký túc xá sinh viên rất xa, từ chỗ phòng ngủ của An Vũ Hàng đi qua đó phỏng chừng phải mất 20 phút.

An Vũ Hàng cũng không nghi ngờ, cùng Tiêu Mộc Từ chậm rãi đi về khu túc xá.

Mới đi vào cổng túc xá, An Vũ Hàng liền đối diện với giáo viên phụ trách của lớp đang đi tới, giáo viên phụ trách lớp bọn họ tuổi không lớn lắm, họ Đinh, tên chỉ có một chữ Thành, rất dễ nhớ. Mà Đinh Thành cũng nhận ra An Vũ Hàng, cậu hàng năm đều nhận học bổng, cho nên ấn tượng của Đinh Thành đối với cậu rất tốt. Nhưng lúc này, Đinh Thành không phải nhìn An Vũ Hàng, mà là nhìn Tiêu Mộc Từ bên cạnh cậu.

“Sao cậu lại ở chỗ này?” Đinh Thành cười nhìn Tiêu Mộc Từ, nghe ngữ khí tựa hồ rất quen thuộc Tiêu Mộc Từ.

“Dẫn em trai đi ăn bữa cơm.” Tiêu Mộc Từ tùy ý đáp lại.

“Em trai? An Vũ Hàng là em trai cậu?” Đinh Thành ngoài ý muốn nhìn Tiêu Mộc Từ, anh chỉ biết Tiêu Mộc Từ là con trai độc nhất, những cái khác cũng không quá rõ ràng.

“Cậu quen Vũ Hàng?” Tiêu Mộc Từ cũng hơi có chút ngoài ý muốn.

“Thầy Đình là giáo viên phụ trách lớp tôi.” An Vũ Hàng nói.

Tiêu Mộc Từ nghe vậy gật gật đầu, nói với Đình Thành: “Vũ Hàng là em họ tôi, cậu đã là giáo viên phụ trách của cậu ấy, tôi sẽ không khách khí với cậu nữa, về sau phiên toái cậu chiếu cố cậu ấy một chút.”

“Tiêu thiếu đã mở miệng, tôi dĩ nhiên sẽ toàn lực chiếu cố. Chẳng qua An Vũ Hàng rất ngoan, cậu cũng không cần quan tâm.” Đình Thành cười nói.

“Ừ. Tôi đưa cậu ấy về trước, có rảnh liên hệ sau.” Tiêu Mộc Từ nói.

“Được, tôi còn phải đi ăn trưa, nói chuyện sau.”

“Ừ.”

An Vũ Hàng lễ phép chào Đình Thành, Đình Thành bảo cậu có việc lúc nào cũng có thể tìm anh, liền bước nhanh rời đi.

“Anh cứ nhiên quen biết giáo viên phụ trách lớp tôi?” An Vũ Hàng cũng cảm thấy đặc biệt bất ngờ.

“Tôi và cậu ta là bạn đại học, sau khi cậu ta tốt nghiệp liền theo sự sắp xếp của gia đình đến F đại. Cậu ấy và Tiết Dập vẫn luôn liên hệ, ngày lễ ngày tết cũng có tụ hội, tôi và cậu ta có gặp nhau mấy lần.” Tiêu Mộc Từ giải thích.

“Anh và Dập ca học cùng đại học?”

“Ừ, trung học, đại học đều học cùng.”

“Duyên phận không cạn ha.” Ha Vũ Hàng cười nói.

“Trung học xem là duyên phận, về phần đại học... Nguyên vọng của cậu ta là chép lại của tôi.” Tiêu Mộc Từ nói.

An Vũ Hàng bật cười thành tiếng: “Này chứng tỏ Dập ca với anh quan hệ tốt, nếu không cũng sẽ không muốn học cùng một trường đại học với anh.”

“Ừ.” Tiêu Mộc Từ lên tiếng, cùng An Vũ Hàng tiếp tục đi về phía trước, “Cậu có chuyện gì thì trực tiếp đến tìm Đình Thành, có cậu ta ở đây, tôi cũng có thể yên tâm một chút.”

An Vũ Hàng cúi đầu nhìn đường, nhỏ giọng nói: “Nếu thầy ấy biết tôi không phải em họ của anh, vậy rất xấu hổ.”

“Không có gì.” Không phải là em họ, cũng có thể là người khác quan trọng hơn...

Đi đến dưới lầu ký túc xá, An Vũ Hàng nói: “Tôi đến rồi, anh cũng mau trở về đi, trời rất lạnh, đừng để bị cảm.”

“Ừ, chuyên tâm thi cử, đừng nghĩ quá nhiều.” Tiêu Mộc Từ nhìn cậu, nói: “Có việc gì lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho tôi.”

“Vâng, vậy tôi lên lầu trước.”

“Đi đi.”

An Vũ Hàng không nói gì nữa, xoay người đi vào bên trong. Tiêu Mộc Từ nhìn theo cậu đi vào cổng, cũng không ở lâu, chậm rãi rời khỏi lầu ký túc xá, đi đến bãi đỗ xe lấy xe.

Hết –

36. Chương 36: Nghỉ Đông

Thứ sáu, An Vũ Hàng rốt cục thi xong môn cuối cùng. Bốn người sau khi đi ra căng-tin ăn bữa trưa xong, liền từng fng]ời tha hành lý trở về nhà, chuẩn bị chào đón kỳ nghỉ đông.

Chỗ ở của An Vũ Hàng cách trường học có chút xa, chỉ ngồi tàu điện ngầm phải mất hơn 40 phút. Đây là một khu dân cư tương đối cũ, từ nhỏ An Vũ Hàng đã lớn lên ngay tại chỗ này, hàng xóm láng giềng chung quanh đều quen thuộc, có chuyện gì cũng có thể chiếu cố lẫn nhau một phần.

Mở cửa nhà, một cỗ mùi vị ẩm thấp đập vào mặt mà đến, không khí thời gian dài không lưu động hỗn loạn loại hương vị mà An Vũ Hàng quen thuộc, đó là ký ức thuộc về cậu ngày còn bé, khiến cậu vừa hạnh phúc, lại chua xót.

Đóng cửa phòng, An Vũ Hàng mở cửa sổ để thoáng khí. Gia dụng trong nhà được phủ vải, xem như sạch sẽ, chỉ có sàn nhà tích tụ một tầng bụi, cần phải lau dọn sạch sẽ. Đây là chuyện mỗi lần đến kỳ nghỉ cậu đều phải làm, đối với việc này, An Vũ Hàng sớm đã thành thói quen.

Nơi này hiện tại chỗ có một mình An Vũ Hàng ở, gian phòng này là bà nội của cậu trước khi mất đã lưu lại cho cậu. Sau khi cậu comeout với ba mẹ, trong nhà hoàn toàn không thể chấp nhận chuyện cậu là đồng tính luyến ái. Ba cậu hung hăng đánh cậu một trận, thiếu chút nữa đã đưa cậu vào bệnh viện tâm thần, nhưng cậu vẫn kiên quyết khẳng định bản thân không thay đổi được, mẹ cậu vì thế mà bệnh nặng một trận. Sau đó, ánh mắt ba mẹ và em trai nhìn cậu cũng mang theo một loại chán ghét cùng kỳ thị, chiến tranh lạnh duy trì liên tục khiến An Vũ Hàng ở nhà nặng nề đến mức sắp chết đi, không thể không thu dọn đồ đạc, một thân một mình dọn đến ở trong gian phòng cũ mà bà nội để lại cho cậu.

Sau khi cậu dọn đi, ba mẹ một lần cũng không tới thăm cậu, cũng không đề cập nữa câu đến việc bảo cậu dọn về nhà. Chẳng qua mỗi tháng đều sẽ gửi một chút phí sinh hoạt vào thẻ ngân hàng của cậu, lúc khai giảng sẽ gửi thêm một khoảng học phí.

An Vũ Hàng biết, comeout được gia đình tán thành quả thực là chuyện rất khó khăn. Nhưng ba mẹ lạnh lùng có đôi khi khiến trong lòng cậu lạnh lẽo. Nếu cậu không gọi điện thoại về nhà, ba mẹ cũng chưa bao giờ chủ động gọi cho cậu. Ngày lễ ngày tết cậu vẫn cứ một mình cô đơn, ngay cả người để nói chuyện cũng không có.

Kỳ thật so với cậu, ba mẹ vẫn luôn cưng chiều em trai hơn, có thứ gì tốt cũng là em trai được trước. Em trai của cậu cũng rất biết làm ba mẹ vui vẻ, cho nên cho dù trong nhà không có cậu, ba mẹ cũng sẽ không cảm thấy cô đơn, bởi vì còn có em trai ở bên cạnh.

Kéo lớp vải phủ trên vật dụng trong nhà, bỏ vào máy giặt, An Vũ Hàng lấy khăn vải ra bắt đầu lau chùi. Gian phòng này cũng không lớn, nhưng bố cục rất hợp lý, hai phòng ngủ một phòng khách, nhà bếp nhà vệ sinh có đủ, còn có một ban công theo hình thức phong bế rất lớn, có thể dùng để phơi quần áo hoặc là cất đồ. Bởi vì chỉ có một mình cậu ở, cho nên An Vũ Hàng đổi gian phòng ngủ còn dư thành thư phòng, một một cái giá sách, cũng ra hình ra dạng lắm.

Loại chuyện thu dọn phòng này không chỉ tốn thể lực, mà còn cần kỹ xảo. Những chuyện này tự nhiên không làm khó được An Vũ Hàng, mất ước chừng hai tiếng, phòng ở đã trở về bộ dạng sạch sẽ như trước khi cậu rời đi. An Vũ Hàng đóng cửa sổ lại, hơi ẩm trong phòng một lần nữa tụ lại, chậm rãi khôi phục sự ẩm ẩm vốn dĩ nên có.

An Vũ Hàng có chút mệt mỏi nhưng cũng không rảnh ngồi xuống nghỉ ngơi, trong tủ lạnh trống hươ trống hoác, cậu còn phải ra ngoài một chuyến giải quyết cơm chiều cho mình.

Cách chỗ cậu ở không xa có một siêu thị khá lớn, đi đường mất khoảng 15 phút, An Vũ Hàng chỉ cần trở về đây ở, cơ bản đều sẽ đến đó mua đồ, tuy rằng siêu thị ở hơi xa buôn bán không phải đặc biệt tốt, nhưng gần đó đều là khu dân cư, không cần lo lắng vắng khách.

Đi vào siêu thị, không khí năm mới tràn ngập khắp nơi, các loại hàng hóa dịp Tết được giảm giá đầy mạnh tiêu thụ đặt ngay lối ra vào, miễn cưỡng chờ ra hai khoảng trống để xe đẩy mua hàng lui tới.

An Vũ Hàng cũng không sót ruột đặt mua hàng Tết, hơn nữa chỉ có một mình cậu, không có gì phải mua, chờ sắp đến năm mới lại liệt kê ra một danh sách đồ vật muốn ăn đi mua là được.

Mua một ít thực phẩm đông lạnh và đồ ăn vặt, An Vũ Hàng liền đi ra tính tiền. Bình thường các loại rau dưa thịt cá cậu không định mua trong siêu thị, ở cạnh nhà cậu có một chợ nhỏ, nơi đó đồ vật xác thật rẻ hơn trong siêu thị, vì tiết kiệm tiền, An Vũ Hàng đều mua thức ăn ở đó.

Từ siêu thị đi ra, An Vũ Hàng thuận tiện mua một phần thức ăn nhanh, chuẩn bị làm cơm chiều luôn.

Trở về nhà, An Vũ Hàng phân loại thu dọn đồ đạc mua về xong, liền cầm cơm tối của mình ngồi vào trước máy tính, khởi động máy lên mạng. Mỗi khi đến ngày nghỉ, cậu lại bắt đầu cuộc sống trạch nam của mình, mỗi tuần ngoại trừ hai ngày phải đi làm thêm, gần như không ra khỏi cửa, mua thức ăn cũng là trên đường làm thêm trở về thuận tiện mua.

Theo thói quen mở website của nhà phát hành, xem xét danh sách đánh lời dài tuần này, đoạn thời gian chuẩn bị thi, cậu căn bản không rảnh để chú ý đánh lời dài, hiện tại rảnh rồi, cậu cũng muốn chậm rãi mà xem thi đấu cả đêm, hy vọng có thể học được chút kỹ xảo đánh võ đài. Mà khiến An Vũ Hàng kinh hỉ chính là, tên của Liễm Túy Nhan cứ nhiên xuất hiện trong danh sách đánh lời dài đêm nay, đây quả thực là quà nghỉ đông tốt nhất. An Vũ Hàng nhanh chóng đăng ký vào giao diện xem trực tiếp, mặc dù cách thời gian bắt đầu còn rất lâu, nhưng An Vũ Hàng vẫn muốn vào trước, để tránh bỏ qua.

Kỳ thật những lúc rảnh rỗi trong những ngày thi vừa qua, An Vũ Hàng đều cẩn thận mà suy xét về chuyện của mình và sư huynh, cậu tuy rằng thích sư huynh, nhưng ngay cả bộ dạng sư huynh lớn lên như thế này cũng không biết. Loại yêu thích này quá mức thuần túy, thuần túy đến mức khiến An Vũ Hàng có chút không biết làm sao, cũng chính bởi vì như thế, mới càng khó bỏ qua và quên đi.

Lạc Hoa Độc Lập: “Có đó không?”

Vừa mới vào YY, sư phụ liền nhắn qua.

Phượng Cô Ngâm: “Có.”

Lạc Hoa Độc Lập: “Cuộc thi thể nào? Lúc nào được nghỉ?”

Phượng Cô Ngâm: “Hôm nay đã thi xong, tôi vừa về đến nhà, đang ăn cơm chiều.”

Lạc Hoa Độc Lập: “Ừ, hôm nay có vào game không?”

Phượng Cô Ngâm: “Tôi phải lên muộn một chút, cần phải thu dọn hành lý nữa.”

An Vũ Hàng nói dối, cậu không muốn cho người khác biết chuyện cậu muốn xem Liễm Túy Nhan đánh lời dài, lại càng không muốn cho người khác biết Liễm Túy Nhan là nam thần của mình. Cậu là một nam sinh, có nữ thần mới xem như bình thường, chuyện có nam thần này nghe thế nào cũng thấy kỳ quái, cậu không muốn giải thích quá nhiều, cho nên dứt khoát tìm một cái cớ thoát nhìn tương đối hợp lý một chút.

Lạc Hoa Độc Lập: “Không vội, tôi là muốn hỏi cậu, trong bang đánh bang chiến, cậu tham gia không?”

Phượng Cô Ngâm: “Bang chiến?”

Thứ này An Vũ Hàng chỉ nghe nói, chưa từng tham dự bao giờ, trước kia bang hội của cậu là bang PVE, căn bản không có khả năng đánh bang chiến gì.

Lạc Hoa Độc Lập: “Ừ. Người trong bang ra đã ngoại cước thương đụng phải, đối phương bảo ngày mai muốn mở bang chiến.”

Phượng Cô Ngâm: “Sao còn chờ ngày mai?”

Cái này hẳn là một lời không hợp thì đánh, chứ còn chờ ngày mai làm gì?

Lạc Hoa Độc Lập: “Phòng chừng hôm nay người trong bang đối phương không đủ, cho nên không dám. Vừa lúc để bang chúng ta cũng có thể chuẩn bị một chút.”

Phượng Cô Ngâm: “Tôi có thể gây cản trở hay không?”

An Vũ Hàng không hề có kinh nghiệm đánh bang chiến gì, nếu xảy ra vấn đề trong lòng cậu cũng băn khoăn.

Lạc Hoa Độc Lập: “Không sao, tùy tiện đánh là được. Bang hội gặp chảnh việc này không phải lần một lần hai, đánh thành quen rồi.”

Phượng Cô Ngâm: “Vậy ngày mai mấy giờ?”

Tuy rằng cậu không biết đánh, cũng không qua lại quá nhiều với những người khác trong bang, nhưng nếu sư phụ đến tìm cậu, chứng tỏ sư phụ nhất định phải tham gia, sư phụ tham gia, Yên ca khẳng định sẽ đi. Cậu làm đồ đề, cũng có thể hỗ trợ sư phụ, cho dù đánh không lại, tốt xấu gì cũng có thể cho nổ con cóc, đổi cho sư phụ cái hộ thuẫn, có còn hơn không mà.

Lạc Hoa Độc Lập: “Hắn là buổi tối.”

Phượng Cô Ngâm: “Được, nếu như có đánh, sư phụ gọi tôi một tiếng.”

Lạc Hoa Độc Lập: “Được.”

An Vũ Hàng vốn dĩ muốn hỏi sư huynh tham gia hay không, nếu sư huynh gia nhập đánh bang chiến, phần thắng có thể sẽ càng lớn hơn một chút. Chẳng qua sư huynh đã nói gia nhập bang phái phiền toái, phỏng chừng sẽ không đồng ý tham gia việc này. Hơn nữa nếu thật sự cần thiết, sư phụ khẳng định đã sớm liên hệ sư huynh, căn bản không cần cậu quan tâm.

Chờ khi cậu ăn cơm xong, thi đấu lôi đài cũng sắp bắt đầu. An Vũ Hàng pha sẵn cà phê, cầm đồ ăn vặt, ngồi trở lại trước máy tính, chờ Liễm Túy Nhan lên sân khấu.

Khoảng 8h30, Liễm Túy Nhan rốt cục xuất hiện trong bản đồ lôi đài, vẫn là một thân bạch y tiên phong đạo cốt kia, trong tay anh vẫn như trước cầm thanh kiếm lóe ra ngân quang, khoanh tay đứng đó, không ai bì nổi... Liễm Túy Nhan vẫn là bộ dạng của lần đầu tiên khi An Vũ Hàng gặp anh, tựa hồ hết thảy đều không thay đổi, duy nhất thay đổi chỉ có trái tim của An Vũ Hàng. Nam thần của cậu tuy rằng vẫn sẽ khiến cho tâm tình cậu kích động, nhưng đã không còn si mê như trước. Vị trí mà cậu dành cho Liễm Túy Nhan đã lặng yên thay đổi thành người khác, mà người kia mặc dù rất gần cậu, nhưng lại tựa như cách xa thật xa...

Thời gian đếm ngược kết thúc, trận đấu bắt đầu. Liễm Túy Nhan xuất chiêu vẫn đều đặn vào đấy như vậy, tính toán kỹ năng đối phương, đồng thời sắp xếp rất tốt trình tự xuất chiêu của mình. Ở trên lôi đài, kỹ năng của Liễm Túy Nhan tựa như không có thời gian CD vậy, chung quy đều có thể đánh ra chiêu thức cần thiết nhất vào thời điểm thỏa đáng nhất, nắm giữ cả trận đánh trong tiết tấu của mình. Bất kể đối phương là đánh nhanh hay đánh chậm, anh đều có thể giành ưu thế cho chính mình, phát huy vững chắc phong cách đánh của bản thân, nhưng cũng sẽ tùy cơ ứng biến, đưa ra phán đoán hợp lý nhất đối với công kích của đối phương.

An Vũ Hàng nghiêm túc nhìn Liễm Túy Nhan trên sân đấu, không biết thế nào, bóng dáng của sư huynh tựa hồ vô cùng trùng hợp với Liễm Túy Nhan. Năng lực tính toán tương tự, năng lực khống chế tiết tấu tương tự, Liễm Túy Nhan có sư huynh cũng có. Điều này làm cho An Vũ Hàng không khỏi suy nghĩ, mình thích sư huynh, có phải cũng có một phần bởi vì sư huynh đôi khi rất giống Liễm Túy Nhan hay không?

Tuy có nghi ngờ, nhưng không có đáp án. An Vũ Hàng yên lặng thở dài, cho dù có chút giống nhau, cũng không phải là một người...

Sau khi đánh lôi đài toàn bộ kết thúc, An Vũ Hàng đi tắm rửa một chút, mới đăng nhập vào game. Nhân vật Phượng Cô nGâm đứng ở bờ sông bên ngoài chủ thành, chung quanh không có người, chỉ có mấy con thỏ đang nhảy nhót bên cạnh.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Thi xong rồi?

Nhìn thấy mật tán gẫu sư huynh gửi tới, An Vũ Hàng lộ ra ý cười, kỳ thật cậu rất hưởng thụ loại quan tâm mà có lẽ trong mắt người khác xem ra nhỏ bé không đáng kể này, bởi vì đây là sư huynh dành cho cậu...

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, hôm nay bắt đầu nghỉ.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Thần lân đã nuôi xong rồi, tôi giúp cậu đến môn phái nhận thêm bò cạp, sớm một chút nuôi xong đám thú độc này, đánh võ đài cũng thuận tiện hơn.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Thật cảm ơn sư huynh.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Không có gì.

An Vũ Hàng đi xem thần lần một chút, là thú độc cấp 9, đây đối với thú độc chủ yếu dùng để hút lam mà nói đã quá đủ. Sau đó An Vũ Hàng lại nhìn đẳng cấp lôi đài của mình một chút, đã lên tới cấp 8.

Đánh võ đài từ cấp 7 trở đi đã được liệt vào phạm trù đẳng cấp trung và cao cấp, bắt đầu từ giai đoạn này, điểm thắng lợi sẽ không cho nhiều giống như khi còn ở đẳng cấp thấp nữa, đẳng cấp càng cao, điểm cho càng ít, nếu muốn tiếp tục tiến lên trên, thật sự phải dựa vào thực lực, chỉ dựa vào sư huynh đánh 1V2, là không thể thực hiện được.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Đánh lôi đài là anh và sư phụ đánh cùng nhau?

Tuy rằng cậu nói mỗi tuần có thể lên cùng sư huynh đánh võ đài, nhưng một khi đã bận rộn thì thật sự đã quên việc này đến không còn một mảnh.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Tôi nhờ A Yến lên chơi acc của cậu. Độc Lập không am hiểu đánh viễn trình.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: À. Sư huynh cấp 7 rồi nhỉ?

Cậu từ cấp 7 thăng lên cấp 8 rất chậm, nhưng sư huynh từ cấp 5 lên cấp 7 lại rất nhanh.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Mới vừa bước vào giai đoạn đầu cấp 7. Tôi cần phải đổi vài kiện trang bị nữa. Cậu cũng có thể đổi trang bị lôi đài đi, đổi trước hai kiện có thể kích hoạt thuộc tính, chủ yếu là để phòng ngự.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được, chút nữa tôi đi xem thử.

Bắt đầu từ cấp 8, chỉ cần đủ điểm danh vọng, là có thể đổi trang bị lôi đài mới nhất.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Không vội, hoặc là ngày mai tôi vào acc cậu xem cần phải đổi cái gì.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được, vậy làm phiền sư huynh.

Có sư huynh giúp đỡ tư vấn, cậu cần còn không được.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Tôi ở Trường An, đến tìm tôi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: ?

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Luận bàn.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được, đến ngay.

An Vũ Hàng biết nếu muốn thuận lợi lên đến cấp 12, cậu phải đảm bảo một đợt bùng nổ phải đánh chết một người, gặp đội 2 DPS còn đỡ, nếu gặp phải đội mang theo trị liệu, sẽ không dễ đánh.

Tra tọa đội của sư huynh, An Vũ Hàng trực tiếp bay qua.

Sau khi đáp xuống, Sương Thiên Quyết cũng không nhiều lời, trực tiếp chọn vào An Vũ Hàng luận bàn. An Vũ Hàng biết mình đánh không lại sư huynh, nhưng cũng không thể tránh né.

Vì thế toàn bộ hoạt động luận bàn liền biến thành một hồi Sương Thiên Quyết đơn phương đánh và dạy dỗ An Vũ Hàng, liên tục thua 10 lần, An Vũ Hàng đã không còn hy vọng xa vời xóa sạch máu của sư huynh nữa, chỉ có thể dùng thời gian dài ngắn mà bản thân có thể sống sót trước sư huynh để cân nhắc bản thân có tiến bộ hay không.

Lạc Hoa Độc Lập chạy tới xem một lúc, cảm thấy loại sư tình đơn phương dùng kỹ thuật nghiền áp này thật không có gì thú vị, đơn giản cùng những người khác trong quảng trường luận bàn giết thời gian. Vì Vũ Yến Phi đánh phó bản xong cũng chạy tới xem nào nhiệt, đồng thời sau mỗi lần cậu và Sương Thiên Quyết luận bàn kết thúc, sẽ chỉ điểm cho cậu nên ứng đối chính xác đối với tình huống vừa rồi như thế nào.

Mãi đến buổi tối 12h, sư huynh rốt cục giờ cao đánh khê, log-out nghỉ ngơi, An Vũ Hàng lúc này mới có thể giải thoát. Luyện tập lặp đi lặp lại như vậy khiến An Vũ Hàng cảm giác đặc biệt mệt mỏi, chẳng qua xác thực có không ít thu hoạch, cũng xem như đáng giá.

37. Chương 37: Tiến Bộ

Sau khi sư huynh log-out, An Vũ Hàng ngồi lại trong chủ thành một lúc, Thời Nhiễm ở đã ngoài giết người đủ rồi chạy đến tìm cậu, An Vũ Hàng nghĩ nghĩ, trực tiếp chọn vào cậu ta luận bàn.

Phụ cận [Úc Tương Tư]: Ông xác định?

Phụ cận [Phượng Cô Ngâm]: Mau đánh, đánh xong ngủ.

Thời Nhiễm không hỏi thêm nữa, chọn đồng ý. Hai người ở trên quảng trường bắt đầu so chiêu. Vốn dĩ An Vũ Hàng cũng không quá tin tưởng bản thân đánh thắng Thời Nhiễm, nhưng đến khi đánh nhau thật cậu mới phát hiện hình như cũng không quá khó khăn như trong tưởng tượng.

Thời Nhiễm là Cái Bang, chiêu thức trước nay rõ ràng lưu loát, có uy hiếp nhất chính là thương tổn DOT và một bộ liên chiêu bùng nổ đánh bại người ta. Trọng điểm hôm nay sư huynh dạy cho cậu chính là chạy trốn tránh né khổng chế, làm được điều này, đầu tiên là có thể tiến hành dự đoán trước chiêu thức của đối phương, biết lúc nào đối phương sẽ phóng ra kỹ năng khổng chế, có thể nắm bắt thời cơ tránh thoát.

Thời Nhiễm một bộ kỹ năng đẩy lùi đánh lui An Vũ Hàng khoảng 10 bước, sao đó lao đến gần muốn đánh bại An Vũ Hàng. Trong nháy mắt khi bị đánh bay đi, ngay sau đó An Vũ Hàng đã dùng một chiêu nhảy lên, thoáng chút liên tránh né kỹ năng vừa vận phóng tới của Thời Nhiễm. Sau đó một chiêu Xích Yển khiến Thời Nhiễm bị giảm tốc độ, An Vũ Hàng mượn cơ hội kéo giãn khoảng cách với cậu ta, lại phóng ra một chiêu Độc Thủ kèm theo định thân, Thời Nhiễm lập tức giải trừ khổng chế, An Vũ Hàng lại thêm chiêu khóa chân Vạn Kiếp. Lúc này, bạch xà của cậu đã bò đến bên cạnh người Thời Nhiễm bắt đầu công kích, An Vũ Hàng dứt khoát cho nổ bạch xà, trong vòng 8 giây bùng nổ đánh ra một bộ liên chiêu, hơn nữa trước đó vì bạch xà cắn nên trên người Thời Nhiễm còn đang bị độc DOT, vừa vận nhảy ra lần thương tổn cuối cùng. Máu của Thời Nhiễm nháy mắt đã bị đánh thấy đáy.

Phụ cận [Úc Tương Tư]: Mợ nớ, hôm nay acc này là ông chơi sao? Là thay đổi người khác phải không? Tui ít đọc sách, ông đừng lừa gạt tui chứ!

Phụ cận [Phượng Cô Ngâm]: ...

Đánh thắng Thời Nhiễm, An Vũ Hàng cũng rất bất ngờ. Lúc này cậu mới giật mình phát hiện, so chiêu với cao thủ đích xác có chỗ tốt. Thực lực PK của Thời Nhiễm không tệ, nhưng so sánh với Sương Thiên Quyết chính là gặp sự phụ. Đương nhiên, cậu có thể đánh thắng Thời Nhiễm, một phần nguyên nhân là Thời Nhiễm cũng không dốc toàn lực ra đánh với cậu. Dù sao dựa vào kinh nghiệm trước đây của cậu, cậu không phải đối thủ của Thời Nhiễm, Thời Nhiễm dĩ nhiên sẽ buông lỏng cảnh giác.

Mật tán gẫu [Úc Tương Tư]: Hôm nay sao lại đánh hay như vậy?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: ... Bị sư huynh đơn phương ngược cả đêm, cuối cùng cũng học được vài thứ hữu dụng.

Mật tán gẫu [Úc Tương Tư]: Địch, ông hỏi sư huynh ông giúp tui lúc nào anh ấy rảnh, tui cũng nguyện ý bị anh ấy ngược cả đêm.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: ...

An Vũ Hàng cảm thấy loại tâm tình bị ngược đến học máu này Thời Nhiễm không thể nào lĩnh hội được, cho nên mới ngây thơ mà cầu ngược như thế.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Khuya rồi, tui phải đi ngủ, ngày mai còn phải đi làm thêm.

Cậu xin nghỉ cho đến hôm nay, ngày mai bắt đầu chính thức đi làm trở lại. Nói thật ra, ông chủ đối với đám sinh viên đi làm thêm như bọn họ thật sự không tệ, mỗi lần đến kỳ thi đều sẽ cho nghỉ. Tuy rằng nghỉ phép sẽ không có tiền lương, nhưng so với việc bị đuổi việc thì tốt hơn nhiều.

Mật tán gẫu [Ưc Tương Tư]: Ủ, ông mau đi ngủ đi. Ngủ ngon.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Ngủ ngon.

Tắt máy tính, An Vũ Hàng đi đánh răng rửa mặt, sau đó tùy tiện chọn quyển sách, mở đèn bàn khá cũ trên tủ đầu giường, tựa lưng vào chậm rãi xem. Mãi đến khi mệt mỏi, mới buông sách xuống, tắt đèn đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, An Vũ Hàng đã rời giường. Từ nhà đến quán cà phê đi mất gần 1 tiếng, cho nên cậu không thể không xuất phát sớm một chút. Điểm tâm là mì sợi tự mình nấu, không thêm nguyên liệu nấu ăn gì, chỉ là một chén mì sương thôi. Buổi sáng mùa đông quá mức rét lạnh, ăn một bát mì nóng hằm hập rồi ra ngoài, trên người cũng có thể ấm áp hơn một chút.

Cho tới trưa trong quán cà phê cũng không có gì đặc biệt, lúc này khách khứa cũng không nhiều lắm, có khách thì An Vũ Hàng đi pha tách cà phê, không có khách cậu sẽ cùng Tiểu Phóng và Duyệt Duyệt nói chuyện phiếm, thời gian trôi qua cũng nhanh.

Đến lúc sắp tan ca, An Vũ Hàng nhận được điện thoại Tiết Dập gọi đến.

“Ngày mai cậu có rảnh không?” Tiết Dập ở đầu kia điện thoại hỏi.

“Có.” An Vũ Hàng thành thật đáp lại.

“Vậy ngày mai giữa trưa đi ra ngoài ăn cơm đi. Trước đó đã hẹn thi xong sẽ cùng nhau ăn một bữa cơm nhớ không.” Tiết Dập cười nói.

Nếu Tiết Dập đã gọi điện nhắc, An Vũ Hàng dĩ nhiên không tiện cự tuyệt, “Vâng.”

“Vậy chờ anh và Tiêu thiếu xác định địa điểm, sẽ nhắn tin cho cậu. Cậu muốn ăn cái gì?”

“Em ăn cái gì cũng được. Anh cũng đừng quá tiêu pha, tùy tiện ăn gì đó là được.” An Vũ Hàng không quá kiêng ăn, với cậu mà nói ăn no mới là quan trọng.

“Được. Vậy anh cúp máy trước. Ngày mai gặp.” Tiết Dập cười nói.

“Vâng, mai gặp.”

An Vũ Hàng vừa mới cúp điện thoại, đã được Mạn tỷ thông báo có thể tan ca. Chào tạm biệt Tiểu Phongd, Duyệt Duyệt xong, An Vũ Hàng liền đi vào phòng nghỉ thay quần áo, sau đó rời khỏi quán cà phê.

Từ ga tàu điện ngầm đi ra, An Vũ Hàng thuận tiện đến chợ rau ở gần nhà mua chút rau dưa và thịt, tự mình nấu ăn ở nhà tuy rằng hơi phiền toái một chút, nhưng so với ăn bên ngoài thì rẻ hơn nhiều, vì tiết kiệm tiền, cậu vẫn rất nguyện ý động thủ nấu cơm.

Mang theo bao lớn bao nhỏ đồ vật trở về nhà, An Vũ Hàng thu thập xong nguyên liệu nấu ăn, cất vào trong tủ lạnh. Sau đó đơn giản quét dọn phòng ở một chút, lại xem TV thêm một lúc. Đến chạng vạng mới bắt đầu nấu cơm.

Chờ cậu ăn cơm no, bưng tách cà phê ngồi vào trước máy tính, đã là buổi tối 7h hơn.

Vừa đăng nhập vào game, Lạc Hoa Độc Lập đã gửi lời mời tổ đội đến. Sau khi An Vũ Hàng vào đội, phát hiện trong đoàn đội đã sắp đầy người.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Lên YY.

Sau đó, Lạc Hoa Độc Lập gửi đến một chuỗi số kênh YY.

An Vũ Hàng vừa đăng nhập YY tìm kênh, vừa đánh chữ.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Trong bang có bao nhiêu người tham gia?

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Đến 8h hẳn có thể đến được 50 người.

Mỗi bang hội nhiều nhất có thể thu nạp 200 thành viên, cho nên 50 người tham gia bang chiến cũng không tính quá nhiều.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư phụ chỉ huy sao?

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Không phải, là bang chủ chỉ huy.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: À.

Vào kênh bang hội, An Vũ Hàng chợt nghe được một giọng nam rất hào khí, hẳn đây chính là bang chủ. Trong kênh tất cả mọi người đều là trạng thái câm phát ngôn, chỉ có bang chủ có thể nói mà thôi.

An Vũ Hàng và bang chủ cũng không có tiếp xúc gì, nếu không phải trong kênh bang hội cái tên ‘Tương Phùng Hà Xử’ này là màu cam, không giống như những người khác, An Vũ Hàng căn bản sẽ không biết người này chính là bang chủ.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Trang bị của [Phượng Cô Ngâm] có phải không được tốt lắm hay sao? Có thể đánh bang chiến à?

Đoàn đội [Chúc Duệ]: Nhìn lượng máu chắc hẳn là không thành vấn đề nhỉ?

Hóa ra đánh bang chiến còn phải xem trang bị, An Vũ Hàng thật sự không nghĩ đến điểm này, lúc sư phụ đến tìm cậu cũng không nhắc đến.

“Phượng Cô Ngâm là đồ đệ của Độc Lập?” Bang chủ hỏi trên YY.

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Ừ.

Lúc An Vũ Hàng gia nhập bang, bang chủ không có ở đó, chỉ biết là Lạc Hoa Độc Lập kéo đồ đệ vào bang hội.

“Đánh lời đài cấp mấy?” Bang chủ hỏi.

Đối với loại thái độ mang theo không tín nhiệm cùng một chút ghét bỏ này, khiến An Vũ Hàng cảm thấy rất không thoải mái, nhưng cũng không tiện nói thêm cái gì.

Đoàn đội [Phượng Cô Ngâm]: 2V2 cấp 8.

“Vậy được, đánh bang chiến không thành vấn đề.” Bang chủ cười nói.

Không khí tựa hồ lại trở nên thả lỏng hơn. Kỳ thật sau khi trải qua những chuyện không vui với bang hội trước, An Vũ Hàng đối với những thứ như bang hội này đã triệt để mất đi lòng trung thành. Nếu không phải sư phụ và Yến ca còn ở trong bang này, An Vũ Hàng khẳng định sẽ gia nhập bang hội mà bọn Thời Nhiệm vừa mới tạo, tuy rằng cái gì cũng không có, nhưng đồng thời cũng sẽ không có quá nhiều quy củ và áp lực như vậy.

8h đúng, bang hội đối phương chính thức gửi khiêu chiến với bang hội Đạp Tuyết Mà Đi, toàn bộ thành viên trong bang hội đang online trên màn ảnh sẽ nhảy ra một khung cửa sổ lựa chọn có gia nhập bang hội chiến lần này hay không.

Nếu chọn “Không” thì sẽ tiếp tục ở lại tại chỗ, nên làm gì thì đi làm. Nếu chọn “Có”, sẽ bị truyền tống và bản đồ bang chiến.

Sau khi An Vũ Hàng chọn “Có”, bản đồ thay đổi, sau thời gian tải bản đồ, Phượng Cô Ngâm xuất hiện trong lãnh địa bang hội. Nhưng lãnh địa bang hội này khác biệt với lãnh địa bang hội mà bình thường bọn họ hay đến, nơi này được chuẩn bị chuyên môn cho việc bang chiến, không có vật phẩm thương nhân, cũng không có tổng quản bang hội. Chỉ có một khoảnh đất nho nhỏ ở ngay cửa bang hội, ở giữa có một cây cột cờ rất lớn.

Chờ sau khi bang chiến bắt đầu, cánh cửa lớn trước cửa bang hội sẽ mở ra, hai bên có thể lao ra đối chiến, lãnh địa bang hội của đối phương ở tương đối xa bọn họ, ở giữa có một đoạn lộ trình khá dài, hai bên có thể bố trí bày rập trên đường đi, đánh lén đối phương.

Sau khi tiến vào bản đồ, hai bên đều có 15 phút để chuẩn bị, bang chủ bắt đầu phân đoàn phân đội. Bang chiến dùng cơ chế tính điểm, đánh chết một người chơi phe đối địch có thể đạt được 3 điểm, giết chết một thủ vệ lãnh địa của đối phương có thể tính 1 điểm, mà chém rút cột cờ của bang hội đối phương có thể kiếm được 50 điểm. Cho nên vô luận nhìn thế nào, giữ cờ đều là máu chốt, lỗ như mất 50 điểm này, muốn đuổi theo đối phương sẽ không dễ dàng.

Bang chủ phân phối những người da dày thịt béo ở lại giữ cờ, lại phối hợp với Cẩm Thư Linh Loạn vốn là Bách Dược môn ở lại trị liệu. Hơn nữa bên này còn có thủ vệ bang hội hỗ trợ, đối phương muốn chạy đến chém cờ cũng không dễ, cho nên không cần quá mức lo lắng. Điều quan trọng mà bọn họ phải làm chính là đánh chế người chơi phe đối phương và chém rụng cờ của họ.

Viễn trình công kích cao, nhất là chức nghiệp thích khách, đặc biệt thích hợp việc đánh lén, cho nên Bang chủ sắp xếp một đội Đường Môn tiến lên đánh lén lãnh địa đối phương. Những người khác thì cùng nhau chậm rãi đánh qua, tận lực tiêu diệt toàn bộ địch nhân chạy tới.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Bang chủ, để Phượng Cô Ngâm đi theo tôi đi.

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Tiểu Ngâm là viễn trình, máu mỏng, giữ cờ không an toàn.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Cũng không trông cậy cậu ta đánh được cái gì, làm nổ con cóc cho chúng tôi bảo mệnh là mừng rồi.

Con cóc cấp 10 của An Vũ Hàng nếu không tận dụng thì cũng thật là lãng phí. Chẳng qua lực chú ý của An Vũ Hàng không đặt ở việc cậu có phải giữ cờ hay không, mà là ở chữ ‘cậu ta’ của Cẩm Thư Linh Loạn, cậu không biết Cẩm Thư Linh Loạn thật sự biết chuyện giới tính của cậu, hay chỉ là đánh nhầm.

Chẳng qua mọi người đều tập trung tinh lực chuẩn bị đoàn chiến, không ai rảnh đi để ý Cẩm Thư Linh Loạn có phải đánh chữ sai hay không.

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Vậy được. Tiểu Ngâm, ở lại bên này đi. Cẩm Thư, cậu theo dõi máu của Tiểu Ngâm, đối phương nếu đánh đến đây khẳng định sẽ đánh người máu mỏng trước.

Đoàn đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Yên tâm.

Kỳ thật nếu như là Yến ca lưu lại, An Vũ Hàng sẽ càng an tâm hơn. Nhưng sự phụ cậu là chủ lực công kích, bên cạnh nhất định phải dẫn theo trị liệu, mà người này không phải là Yến ca thì không được. Cho nên An Vũ Hàng chỉ có thể lui một bước, hy vọng Cẩm Thư Linh Loạn có thể trị liệu cho mình.

15 phút sau, cổng lớn của bang hội mở ra, bang chiến chính thức bắt đầu. Ngoại trừ 5 người ở lại giữ cờ, những người khác đều xông ra ngoài.

An Vũ Hàng triệu hồi con cóc ra, tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Cậu tuy rằng không nhìn thấy tình hình chiến sự khi hai phe gặp nhau, nhưng nghe bang chủ chỉ huy cũng có thể đoán được một phần.

Nhân số của đối phương so với bọn họ nhiều hơn, điều này nằm ngoài dự liệu của bang chủ. Bang chủ mắng đối phương một tiếng ‘Chơi xấu’ trên kênh YY, An Vũ Hàng mặc dù không rõ là có ý gì, nhưng cảm giác không quá tốt.

Người của hai bên rất nhanh đã gặp nhau, tạo thành một mảnh hỗn chiến, người của Đạp Tuyết Mà Đi muốn trực tiếp đẩy lùi đối phương trở về doanh địa, nhưng đối phương cũng có cùng loại ý tưởng, hai bên giằng co không dứt. Giữa lúc chém giết, những người bị giết tên biến thành màu xám ngả xuống, nhưng vẫn như trước bất phân thắng bại. Cùng lúc đó, một đội Đường Môn của Đạp Tuyết Mà Đi bên này đã đi đến cửa vào doanh địa của đối phương, bắt đầu đánh lén thủ vệ.

So sánh với ở giữa hỗn loạn, nơi giữ cờ bên này an tĩnh hơn rất nhiều. Chẳng qua loại an nhàn này cũng không duy trì liên tục được bao lâu, An Vũ Hàng đột nhiên bị cướp vũ khí —— Hiên nhiên Minh Giáo của đối phương đã ẩn núp đi tới đây, thuận lợi tránh thoát tầm mắt của thủ vệ, ẩn thân triển khai công kích.

An Vũ Hàng bị cướp vũ khí nên không thể đánh ra kỹ năng gì, nhưng cũng may trước đó cậu đã triệu hồi con cóc ra sẵn, một chiêu di dời thương tổn, con cóc kêu lên một tiếng, bắt đầu hấp thu thương tổn mà

Minh Giáo đang ẩn thân đánh lên người An Vũ Hàng.

Nghe được động tĩnh của con cóc, những người khác cũng biết đối phương đã đánh tới, có chút nghiệp quần công lập tức mở kỹ năng, không bao lâu đã đánh tan trạng thái ẩn thân của 3 Minh Giáo đối phương.

Sau khi Minh Giáo đánh mình xuất hiện, An Vũ Hàng lập tức kéo giãn khoảng cách, cho đối phương một chiêu Hồn Cổ, lại trực tiếp phóng thêm một chiêu Lang Vằn kèm theo hiệu quả Phong Nội phụ thêm, khiến cho đối phương không đánh ra được kỹ năng gì, cũng không thể ẩn thân lại. Tuy rằng đã ngăn chặn được Minh Giáo, nhưng An Vũ Hàng cũng không ham chiến, mà trước hết chạy về chỗ cột cờ, thuận tiện để Cẩm Thư Linh Loạn thêm máu cho mình. Chẳng qua bởi vì năng lực quần công của Minh Giáo quá mạnh, cho nên An Vũ Hàng di chuyển rất dễ dàng bị hai Minh Giáo còn lại quần công trúng, nhưng cũng may thương tổn không tính quá cao, thanh máu của cậu xem như tạm ổn.

Sau 4 giây hiệu quả của kỹ năng Phong Nội kết thúc, Minh Giáo công kích An Vũ Hàng lại lao tới, trực tiếp cho cậu một trạng thái Trầm Mặc, loại trạng thái này cũng khiến cho đối thủ không thể sử dụng bất cứ kỹ năng gì, chẳng qua không bá đạo như Phong Nội, có thể phá giải. An Vũ Hàng tiếp tục mở kỹ năng miễn khống chế Phong Sái, giải trừ hiệu quả Trầm Mặc, sau đó cho Minh Giáo kia một bộ liên chiêu. Minh Giáo không cam yếu thế, xuất chiêu cũng không chút nương tay, nhưng An Vũ Hàng là viễn trình, có thể chạy trốn né tránh.

Chạy ra một khoảng cách, An Vũ Hàng nhìn thoáng qua thanh máu của mình, chỉ còn lại 60%. Lượng máu này đối với một viễn trình mà nói vẫn có chút nguy hiểm, mà Cẩm Thư Linh Loạn lúc này lượng máu còn chưa tới 70%, An Vũ Hàng dứt khoát cho nổ con cóc, để cho toàn bộ người trong đội có thêm một tầng hộ thuẫn, tranh thủ thời gian cho Cẩm Thư nhanh chóng nâng cao thanh máu của mọi người. Có hộ thuẫn, An Vũ Hàng cũng an tâm, xoay người cho Minh Giáo kia một chiêu khóa chân, sau đó trực tiếp mở Mê Mang.

Mê Mang đối với Độc Tiên giáo mà nói là kỹ năng cấp thần, nó có thể khống chế luôn cả đối thủ, công kích ngược lại phe mình, tạo thành hiệu quả hỗn loạn. Nhưng khuyết điểm là bản thân Độc Tiên giáo vẫn phải thừa nhận 20% thương tổn mà đối phương đánh vào trên người đội hữu của mình, rất có cảm giác lấy mạng đổi mạng.

Lúc này, Minh Giáo vừa đánh cậu đang điên cuồng công kích một Minh Giáo của phe đối phương, loại trạng thái này rất khó giải, một Minh Giáo khác đang điên cuồng rưng máu cũng không thể trở tay đánh lại, bởi vì bọn họ là đội hữu, cậu ta không thể đánh đội hữu được. Cùng lúc đó, An Vũ Hàng cũng phải thừa nhận 20% thương tổn, nhưng may mắn là có hộ thuẫn, có thể bảo toàn tính mạng.

Triệu hồi bạch xà ra, An Vũ Hàng chuẩn bị đánh thêm một đợt bùng nổ, kéo Minh Giáo bị mình khống chế đi, nhưng bạch xà vừa mới xuất hiện, cậu đã bị định thân, dưới chân xuất hiện một biểu tượng khống chế — Là kiếm khách Ý Kiếm sơn đánh tới.

Kiếm khách đứng ở nơi cách cậu khoảng chừng 15 thước, phía sau còn có một trị liệu đi theo. Lúc này kỹ năng của An Vũ Hàng đều đã dùng hết, Cẩm Thư Linh Loạn không biết đang làm cái gì, cũng không thêm giúp cậu giải trừ trạng thái định thân của cậu. Kiếm khách nhìn trúng An Vũ Hàng vốn không còn lại bao nhiêu máu, vừa không chế mang theo bùng nổ, một chuỗi kỹ năng trực tiếp đánh cho tên của An Vũ Hàng biến thành màu xám, mà trong lúc này, An Vũ Hàng căn bản chưa từng được bơm chút máu nào...

Sau khi ngã xuống, mục tiêu của đối phương khẳng định chính là trị liệu, không bao lâu, Cẩm Thư Linh Loạn cũng cạn máu ngã xuống đất... Đội giữ cờ bên này lập tức lâm vào khốn cảnh, An Vũ Hàng và Cẩm Thư Linh Loạn sống lại cần phải tốn thời gian, không có người thêm máu, mấy DPS còn lại ngã xuống cũng là chuyện sớm muộn.

Nhưng vào lúc này, một thân ảnh màu trắng thước tha bay vào lãnh địa bang hội, An Vũ Hàng nhìn thấy tên Vi Vũ Yên Phi, nháy mắt trở nên an tâm...

Hết –

38. Chương 38: Bang Chiến

Sau khi Vi Vũ Yến Phi đáp xuống, trực tiếp quăng kỹ năng thêm máu quần thể lớn nhất ra, kéo lại thành máu tràn ngập nguy cơ của mọi người trở về, sau đó bắt đầu thêm máu cho từng người. Đối phương đánh anh, Vi Vũ Yến Phi liền mở giảm thương tổn, mở miễn khổng chế, mở né tránh, sừng sừng đứng đó.

Đối DPS mà nói, việc khó chịu nhất không phải đánh không chết trị liệu, mà lại tại thời điểm DPS sắp chết đối phương đến nơi, lại được trị liệu một ngụm bơm đầy máu! Vi Vũ Yến Phi lại thuộc loại không chút nề tình, chuyên môn đả kích vào điểm này của DPS đối phương.

Sau khi máu của DPS được thêm đầy, một lần nữa tìm về sĩ khí. Lạc Hoa Độc Lập trộm ẩn thân trở về, hai ba lần liền giải quyết trị liệu của đối phương, chặt đứng trại thái khôi phục thực lực của quân địch. Những người chết của Đạp Tuyết Mà Đi trở về doanh địa của gia nhập hàng ngũ giữ cờ, rất nhanh, người chơi của phe địch đến cướp cờ đều đủ số bị giết trở về doanh địa.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Phượng Cô Ngâm, mày có biết chơi không? Vì cái gì đã cho nổ độc súng trước rồi?

Đoàn đội [Phượng Cô Ngâm]: ...

An Vũ Hàng quả thực không còn lời gì để nói, cậu đã sắp chết rồi, không cho nổ độc súng thì chờ cái gì? Chờ đến lúc Cẩm Thư Linh Loạn yêu cầu cậu cho nổ, cậu đã sớm găm bìn...

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Cẩm Thư, cậu thêm máu cho Cô Ngâm được bao nhiêu?

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Tôi vẫn luôn thêm cho nó có được hay không?!

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Phải không? Vậy sao máu của Cô Ngâm vẫn không thấy tăng lên?

Là một trị liệu, Vi Vũ Yến Phi tuy rằng chủ yếu thêm máu cho Lạc Hoa Độc Lập, nhưng vẫn theo thói quen mà nhìn lượng máu của các đoàn viên khác. An Vũ Hàng giữ cờ, Vi Vũ Yến Phi dĩ nhiên sẽ chú ý cậu nhiều một chút, cho nên chuyện máu của cậu không hề được tăng lên Vi Vũ Yến Phi đã lập tức phát hiện.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Nó da giòn như vậy, tôi có thêm cũng không nhiều bằng nó bị đánh rớt, khẳng định không tăng lên được.

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Vậy Cô Ngâm cho nổ độc súng tự bảo vệ mình có cái gì sai?

Vi Vũ Yến Phi một câu liền hỏi cho Cẩm Thư Linh Loạn nghẹn lại. Nếu bản thân Phượng Cô Ngâm cũng không bảo vệ được, sao có thể đi bảo vệ người khác?

Không khí trong đoàn nhất thời có chút xấu hổ, đội trưởng khụ một tiếng trên YY, hòa giải nói, “Được rồi, đừng tranh cãi nữa, nhanh chóng đánh đi, đừng để bọn họ mượn cơ hội tấn công đến đây.”

Mọi người lại chuyển tâm tư sang việc bang chiến, sau khi thêm đầy máu lần thứ hai rời khỏi lãnh địa bang hội.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Không cần để ý đến Cẩm Thư, việc này để Độc Lập đi xử lý. Vừa rồi tôi có nhìn CD kỹ năng của cậu một chút, sắp xếp kỹ năng rất tốt, cứ đánh như vậy đi.

Đối với cao thủ PVP mà nói, chỉ nhìn tình huống CD kỹ năng của đối phương, đã có thể suy đoán ra trình tự công kích của đối phương là gì. Vi Vũ Yến Phi liếc mắt nhìn một cái liền biết An Vũ Hàng tiến bộ, cũng tin tưởng An Vũ Hàng đã đánh hết sức, vấn đề không nằm ở chỗ cậu.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng.

Sau đó, Vi Vũ Yến Phi đi theo Lạc Hoa Độc Lập chạy vào giữa chiến trận, đội Đường Môn đi trộm cờ trước đó cũng không chiếm được tiện nghi, người bị giết của quân địch trở về doanh địa nhìn thấy, trực tiếp giết sạch.

So với hỗn chiến vẫn duy trì liên tục ở giữa, đội giữ cờ bên này tuy rằng ngẫu nhiên sẽ có người đến đánh lên, nhưng lá cờ không hề bị đụng vào.

An Vũ Hàng bên này là người ít máu nhất, dĩ nhiên cũng biến thành trọng điểm ‘chiếu cố’ của kẻ địch đến đánh lén. Chẳng qua 1V1 với cậu mà nói vấn đề không lớn, đồng thời người ở lại giữ cờ cũng sẽ giúp cậu bổ một hai đao, cho nên cũng không đáng ngại. Nhưng nếu đối phương chạy tới quá đông người, An Vũ Hàng 1V2 vậy sẽ tương đối khó khăn, đối với loại chức nghiệp cần thời gian bùng nổ như cậu mà nói, năng lực di chuyển là điểm yếu, nếu những người khác cũng bị đối phương cuốn lấy, An Vũ Hàng sẽ mất đi giúp đỡ. Thanh máu của cậu vẫn luôn không tăng lên, sau khi hiệu quả phòng hộ nhờ vào việc cho nổ độc súng qua đi, cơ bản cũng chỉ có thể chờ bị giết...

Mà cậu vừa chết, người tiếp theo nhất định là Cẩm Thư Linh Loạn. Mỗi lần Cẩm Thư Linh Loạn ngã xuống, sẽ chạy lên đoàn đội chầm chọc khiêu khích vài câu, sau đó Vi Vũ Yến Phi liền bay trở về cứu viện, cứ như vậy bay qua bay lại, Vi Vũ Yến Phi cũng mệt chết đi.

An Vũ Hàng không phải kẻ ngốc, bản thân chết mấy lần cậu liền phát hiện vấn đề, mở ra lịch sử chiến đấu xem, nhất thời nhú mày —— Cẩm Thư Linh Loạn căn bản chưa hề thêm máu cho cậu. Trong thanh trị liệu của cậu chỉ có một kỹ năng duy trì liên tục hồi máu, còn là tại lần đầu tiên tham chiến, đánh nhau với Minh Giáo kia thì được phóng cho. Mỗi một giây của kỹ năng duy trì liên tục hồi máu có thể thêm được khoảng trên dưới 3000 máu, duy trì liên tục 15 giây, mà mỗi giây DPS đối phương có thể đánh cậu ít nhất hơn 1 vạn máu, nếu thêm một bộ lieu chiêu, còn thêm bùng nổ, một hơi đánh sạch 7 aị máu cũng không thành vấn đề. Mà trên người cậu không có đại trị liệu, không có giảm thương, cũng không có miễn khổng chế, chỉ có duy nhất hộ thuẫn của con cóc, nhưng đối mặt với lượng thương tổn và khổng chế khổng lồ như thế, hộ thuẫn căn bản khó có thể hoàn toàn bảo mệnh được.

“Phượng Cô Ngâm sao cứ chết hoài vậy?” Bang chủ bất mãn hỏi, dù sao có người chết thì phải mất điểm.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Nó không biết chơi.

Lúc này An Vũ Hàng thật lòng rất muốn chửi bậy, nhưng hai bên đang tiến vào giai đoạn chiến đấu gay cấn, thời gian này nếu ồn ào cãi nhau sẽ không có chỗ nào tốt. Nếu bang chiến thua, hệ thống sẽ căn cứ vào điểm số, trừ một phần tài chính của bang hội bên thua làm phần thưởng cho bên thắng, đến lúc đó số tiền này phải tính toán trên đầu người nào vẫn còn chưa biết được.

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Để tôi lo cho Cô Ngâm, những trị liệu khác chiếu cố Độc Lập. Độc Lập, cậu tự mình mở giảm thương nhé.

Nói xong, Vi Vũ Yến Phi liền bay đến bên cạnh An Vũ Hàng.

Sau khi An Vũ Hàng lần thứ hai sống lại, đối phương lại đánh tới. Lúc này có trị liệu thêm máu cho cậu, An Vũ Hàng đánh rất thuận lợi, 1V2 cũng không thành vấn đề, chỉ là tốn chút thời gian mà thôi. Hơn nữa khi đối phương không đánh được cậu, bắt đầu chuyển hỏa lực lên người Vi Vũ Yến Phi, cậu cũng có thể vô cùng đúng lúc cho nổ độc súng, bảo hộ Vi Vũ Yến Phi.

Sau mấy vòng đánh lén, An Vũ Hàng bình yên vô sự, còn có cơ hội cho nổ con cóc sau đó triệu hồi bạch xà, chờ Âm Dương Tế CD tốt rồi, lập tức đánh ra một đợt bùng nổ, nhanh chóng giải quyết địch quân đang vây đánh Vi Vũ Yến Phi.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Đánh không tệ, đừng để đối phương kéo cậu vào tiết tấu của họ là được.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng.

Lần thứ hai ngăn cản được một đợt đánh lén, An Vũ Hàng tạm thời bình tĩnh lại.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Yến ca, anh xem hôm nay có phần thắng không?

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Không dễ nói, đối phương có tới 70 người, nhiều hơn chúng ta.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Đúng rồi, lúc mới bắt đầu bang chủ nói đối phương chơi xấu là xảy ra chuyện gì?

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Đối phương gọi vài cao thủ PVP gia nhập bang để đánh bang chiến, phỏng chừng là trả tiền. Chờ sau khi bang chiến kết thúc những người đó liền lui bang, cũng không có ảnh hưởng gì.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Loại chuyện này nhà phát hành không quản lý sao?

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Quản không được. Đối phương không hack, không sử dụng lug-in phi pháp, không nằm trong phạm vi quản lý của nhà phát hành.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Thật không công bằng.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Làm gì có chuyện công bằng cho tất cả chứ?

An Vũ Hàng cũng có chút bất đắc dĩ, một hồi bang chiến mà còn phải phức tạp như thế, cũng phục thật.

Tại thời điểm bang chiến chỉ còn khoảng 5 phút, bang chủ dẫn theo mọi người giết vào doanh địa của đối phương, chuẩn bị đoạt cờ, nhưng đối phương cũng ra sức chống cự, hai bên giằng co không dứt. Bởi vì gần như tất cả mọi người đều ở lãnh địa của đối phương, cho nên bên này của An Vũ Hàng vô cùng vắng vẻ. Vi Vũ Yến Phi bị bang chủ kêu qua hỗ trợ, nếu có thể đoạt được cờ của đối phương, bọn họ xem như thắng rồi.

Ngay tại lúc hai bên đánh thành một đoàn, trong lãnh địa của Đạp Tuyết Mà Đi đột nhiên vọt ra mười mấy Đường Môn.

Thủ vệ bang hội lao lên ngăn cản, hơn mười Đường Môn kia đồng thời mở quần công, không được mấy giây, thủ vệ liền chết sạch...

Đoàn đội [Chúc Duệ]: Bang chủ, bên này xuất hiện hơn 10 Đường Môn, chúng tôi chống đỡ không nổi!

Nếu như là một hoặc hai Đường Môn thì còn đỡ, nhiều người như vậy, ba đánh một vẫn còn dư dả, bọn họ giữ cờ bên này căn bản không có phần thắng. Bốn người mở bùng nổ Đoạt Mệnh Tiễn đồng loạt đánh tới An Vũ Hàng, An Vũ Hàng ngay cả Âm Dương Tế còn chưa kịp mở ra, đã bị miểu sát.

“Tiểu đội số 1, 2 trở về hỗ trợ.” Bang chủ hô lên trong YY: “Mẹ nó, bọn họ cứ nhiên có nhiều Đường Môn như vậy, trước đó sao lại không phát hiện?!”

Người đội 1, đội 2 sau khi nghe được, chuẩn bị đuối trở về, nhưng đối phương hiển nhiên không định cho bọn họ thoát chiến, đã không thoát chiến được sẽ không thể dùng khinh công bay trở về. Hơn nữa đối phương rất có kế hoạch, chỉ dây dưa giữ chân người của Đạp Tuyết Mà Đi, chứ không đánh chết họ. Không cho thoát chiến, cũng không đánh chết, người của Đạp Tuyết Mà Đi muốn trở về cứu viện quả thực chính là nói chuyện trên trời.

Đoàn đội [Chuế Hoa Linh]: Mấy tên Đường Môn này nhất định đã mai phục trước đó, chờ chúng ta đều chạy đến đây, dùng kế diệu hổ ly sơn.

Lạc Hoa Độc Lập cũng thử mấy lần ẩn thân để thoát chiến, muốn nhân cơ hội trở về, nhưng đối phương đã vây quanh bọn họ, hơn nữa thay nhau mở quần công, anh cho dù ẩn thân cũng rất nhanh bị đánh cho hiện hình.

“Thoát không được thì bỏ đi, mọi người toàn lực cướp cờ.” Bang chủ chỉ có thể lấy lui cầu tiến.

Nhưng khiến mọi người kinh ngạc chính là, đối phương kéo bọn họ khống chế ở nơi cách cờ bang hội khoảng chừng 30 thước, chạy tới gần sẽ bị kéo trở lại, hoặc là bị định thân biến thành tượng không thể động đây, căn bản không đụng vào cờ được...

“Đi về phía trước, đánh tràn qua!” Bang chủ chỉ huy.

Mọi người bắt đầu dũng mãnh đánh về phía lá cờ, nhưng đối phương cũng không phải ăn chay, liên tục quảng kỹ năng khiến mọi người căn bản không thể rời khỏi phạm vi khống chế. Đây là một sai lầm trong việc chỉ huy, bang chủ quá muốn đoạt cờ, đến nỗi căn bản không quan tâm phòng ngự, bên này vừa bị vây khốn, bên giữ cờ liền gặp nguy hiểm. Mà đối phương ngay từ đầu đã giấu diếm thực lực, tạo thành thế cục giằng co với Đạp Tuyết Mà Đi, dĩ nhiên sẽ khiến cho bang chủ có một loại ảo giác hoàn toàn có thể lấy ít địch nhiều. Cho nên chờ đến khi đối phương thật sự bắt đầu rat ay, Đạp Tuyết Mà Đi bên này liền khó có thể ứng phó. Cho dù trong bang có vài người thực lực cường hãn, nhưng cũng là mảnh hổ nan địch quần hồ.

Tại thời điểm bang hội chiến còn khoảng 1 phút nữa là kết thúc, kỹ năng khống chế của đối phương cũng dùng gần hết, bắt đầu đánh chết người của Đạp Tuyết Mà Đi. Thời gian này nếu bị giết, thời gian CD để

sống lại cũng mất khoảng nửa phút, bọn họ căn bản không kịp trở về doanh địa thì bang chiến đã kết thúc rồi.

Cuối cùng trận bang chiến này lấy việc cờ của Đạp Tuyết Mà Đi bị chém ngã mà chấm dứt...

Bị truyền tống ra bản đồ, tất cả mọi người đều là tử khí âm trầm. Lần đầu tiên bang chiến đã thua, An Vũ Hàng cũng có chút nhụt chí. Đạp Tuyết Mà Đi phải bồi thường 20 vạn tài chính bang hội cho đối phương, chuyện này coi như xong.

“Lần này là tôi chỉ huy sai lầm, 20 vạn này tính cho tôi.” Bang chủ tuy rằng nhận rất sảng khoái, nhưng thanh âm thoạt nghe rất không vui vẻ, tựa hồ cũng không muốn mang cục nợ này.

Đoàn đội [Chúc Duệ]: Gánh vác dựa theo trách nhiệm đi.

Dù sao 20 vạn đối với mọi người mà nói cũng không phải số lượng nhỏ, hơn nữa đối chuyện đối phương ăn tàng hơn 10 Đường Môn rất khó đoán trước, trên bản đồ không hề biểu hiện vị trí của quân địch, cho nên sai lầm lần này của bang chủ tất cả mọi người đều có thể thông cảm.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Bên phía tấn công của mọi người tôi không có quyền lên tiếng, tôi chỉ nói phía phòng thủ bên này. Ngoại trừ việc lá cờ bị cướp, điểm chúng ta bị mất nhiều nhất bên này nguyên nhân chính là vì Phương Cô Ngâm liên tục chết, lại không bảo vệ được tôi, liên lụy tôi phải chết theo. Những người khác không có vấn đề gì, giữ cờ đều làm hết phận sự.

Cẩm Thư Linh Loạn nói chẳng khác nào đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người cho An Vũ Hàng, cậu cảm thấy cậu ta quả thật chính là ác nhân cáo trạng trước.

“Phương Cô Ngâm, cô có lời gì muốn nói?” Bang chủ hỏi. Anh ta vẫn luôn trong tổ tấn công bên kia, chuyện phòng thủ bên này anh ta cũng không rõ ràng.

Đoàn đội [Phương Cô Ngâm]: Không ai thêm máu cho tôi, tôi sao có thể sống đến cuối cùng được?

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Ý của mày là nói tao vẫn luôn ngồi chơi không?

Đoàn đội [Phương Cô Ngâm]: Nếu không thì sao?

An Vũ Hàng kỳ thật vốn không muốn cãi nhau với cậu ta, nhưng Cẩm Thư Linh Loạn rõ ràng là đang nhắm vào cậu, cậu cũng không muốn nhịn xuống cơn giận này.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Mày không biết chạy trốn à, tới mấy người giữ cờ, tao không chiếu cố được mày cũng rất bình thường.

Đoàn đội [Phương Cô Ngâm]: Chiếu cố không được? Cậu là quá bận, bận đến mức từ lúc bắt đầu đánh cho đến lúc chấm dứt chỉ thêm cho tôi được một chiêu duy trì liên tục hồi máu.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Con mẹ nó mày nói bậy cái gì?!

Đoàn đội [Phương Cô Ngâm]: Muốn xem lịch sử chiến đấu không?

Lịch sử chiến đấu cần phải cài thêm phần mềm, bình thường người chơi PVE để chứng thật mình không hề ngồi không mới thêm vào, PVP cơ bản không biết dùng cái này. An Vũ Hàng tuy rằng chơi PVP, nhưng vẫn giữ thói quen chơi PVE, cho nên phần mềm nào cần thiết, cậu đều thêm vào.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Mày thật đủ ghê tởm, đánh PVP cư nhiên còn cài thêm thứ này.

Đoàn đội [Phương Cô Ngâm]: Tôi thích thêm phần mềm gì không liên quan đến cậu. Tôi chỉ muốn biết vì cái gì cậu luôn nhắm vào tôi.

“Được rồi, đừng cãi nữa.” Bang chủ lần thứ hai đi ra hòa giải, “Đều là người một bang, cần gì chứ?”

Đoàn đội [Tình Thâm Tự Hải]: Đúng vậy, giữ cờ kỳ thật không dễ dàng, hôm nay là vấn đề chiến lược, không thể trách người nào cả.

Đoàn đội [Ba Tiêu Thụ]: Hôm nay là đối phương quá ti bỉ, chúng ta cũng khinh địch, lần tới chú ý hơn.

Đoàn đội [Gọi Ta Đại Sự]: Đúng vậy, không phải chỉ 20w thôi sao, tất cả mọi người ra ít tiền bù lại là được.

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Cô Ngâm là được Độc Lập gọi đến đánh bang chiến, nếu là Co Ngâm sai, tôi và Độc Lập có thể trả số tiền kia, tuyệt không dị nghị. Nhưng nếu không phải Cô Ngâm sai, có phải cũng nên cho câu giải thích hay không, không thể không duyên không cơ mà oan uổng người ta.

Vi Vũ Yến Phi nói đến thực trắng trợn, cũng rất có đạo lý, mọi người bắt đầu trầm mặc không lên tiếng.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Ha ha, Yến Phi, tôi là đồ đệ của sư phụ tôi, dựa vào quan hệ của anh và sư phụ tôi, nói thế nào cũng phải tin tưởng tôi mới đúng? Sao lại tin một người ngoài?

Đoàn đội [Vi Vũ Yến Phi]: Tôi chỉ tin sự thật.

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Được lắm! Hôm nay tôi sẽ nói cho mọi người biết, tôi chính là nhìn Phượng Cô Ngâm không vừa mắt thì làm sao? Nó giả làm nhân yêu đi dụ dỗ tình duyên người khác, nhân phẩm vốn đã có vấn đề! Cũng không biết nó cho mấy người uống bùa mê thuốc lú gì, tất cả đều hướng về nó!

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Cẩm Thư, cậu đủ rồi đó!

Đoàn đội [Phượng Cô Ngâm]: Cái gì dụ dỗ tình duyên người khác?

An Vũ Hàng nhú mày, cậu thật sự không hiểu Cẩm Thư Linh Loạn đang nói cái gì.

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Cẩm Thư, không phải tôi đã giải thích với cậu rõ ràng rồi sao? Cậu có chịu thôi hay chưa?

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Phắc, giờ lại bắt đầu chuyển đầu mâu về phía tôi? Phượng Cô Ngâm, mày giả nhân yêu bảo Vô Hình Sát dẫn mày đi đánh võ đài, mày sẽ không quên chứ?

An Vũ Hàng nhìn đến những lời này trong lòng cũng bốc hỏa. Chuyện của Vô Hình Sát đích thật là cậu sai trước, nhưng mọi chuyện đã được giải quyết, hiện tại lại nhảy ra công kích cậu thì tính là chuyện gì? Hơn nữa cậu chỉ là tìm người dẫn đi đánh lôi đài, căn bản không hề thông đồng với tình duyên của người khác.

Đoàn đội [Phượng Cô Ngâm]: Vô Hình Sát nói với cậu?

Đoàn đội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Không phải, là tình duyên của anh ta nói.

Đoàn đội [Phượng Cô Ngâm]: Ha ha.

An Vũ Hàng thật sự cảm nhận được, chỉ số thông minh thiếu hụt là dạng trình độ gì.

Đoàn đội [Phượng Cô Ngâm]: Trước không nói chuyện khác, liền nói chuyện tôi dụ dỗ Vô Hình Sát đi. Bản thân cậu có thể tự động não hay không vậy? Tôi dụ dỗ anh ta thì có lợi ích gì? Dẫn tôi đi đánh võ đài? Bên cạnh tôi có sư phụ, có sư huynh, có Yến ca, còn có vài đứa bạn tốt, có ai không mạnh hơn so với Vô Hình Sát, tôi còn phải cầu anh ta dẫn tôi đánh võ đài sao?

Đoàn đội [Phượng Cô Ngâm]: Hay là cậu cảm thấy tôi là muốn dụ dỗ anh ta để kết tình duyên? Cậu có phải bị điên rồi hay không? Người bình thường ai rảnh rỗi không có việc gì chạy đi dụ dỗ một người căn bản chưa từng tiếp xúc, cũng không hề quen thuộc kết thành tình duyên? Bị thêm yêu đến phát khùng sao?

Đoàn đội [Phượng Cô Ngâm]: Tôi chính thức nói với cậu một lần, tôi và Vô Hình Sát đánh võ đài căn bản chỉ là một lần ngoài ý muốn, tôi lên kênh thế giới tùy tiện gọi người. Hơn nữa sau đó tôi cũng nói rõ ràng với anh ta tôi là nam, cũng trả tiền công cho anh ta. Có lẽ mấy lời mời tôi gửi trên kênh thế giới có chỗ không đúng, nhưng từ đầu đến cuối tôi không hề dụ dỗ gì anh ta, cũng không hề có tình ý gì với anh ta. Sau đó chúng tôi càng không có bất cứ liên hệ gì, ngay cả bạn tốt cũng không hề thêm.

Đoàn đội [Phượng Cô Ngâm]: Cho nên cậu đừng có lời mấy chuyện ‘có lẽ có’ này để chỉ trích tôi, nhằm vào tôi. Tôi không nợ cậu, cậu cũng đừng nghe người khác nói cái gì thì chính là cái đó.

Đoàn đội [Phượng Cô Ngâm]: Hôm nay bang chiến, nếu thật sự là tôi sai dẫn đến việc mọi người bị thua, tôi không còn lời nào để nói, tiền tôi cũng có thể bồi thường toàn bộ. Nhưng hiển nhiên, tôi cũng không hề phạm sai lầm trí mạng nào. Lúc Yến ca trị liệu cho tôi, tôi một lần cũng không chết. Ngay cả tính toán số

người giết được, tôi là người nhiều nhất trong đội giữ cờ. Tôi đã làm hết sức, không nhàn hạ, không lơ là, cho nên sai lầm này tôi không nhận.

An Vũ Hàng không phải là người thích đối chọi gay gắt với người ta, hơn nữa bình thường có Thời Nhiệm bên cạnh, cậu cũng không cần phải đứng ra nói thêm cái gì, chỉ cần nghe Thời Nhiệm nói cậu đã đủ vui vẻ rồi. Nhưng không thích không có nghĩa là cậu sẽ nhường nhịn, cậu không sợ giằng co với người khác, trên vấn đề nguyên tắc cũng tuyệt đối không có chuyện nhân nhượng vì lợi ích toàn cục gì đó.

Đoàn đội [Phượng Cô Ngâm]: Sư phụ, Yến ca, tôi out trước, ngày mai còn có việc.

Nên nói cũng đã nói xong, cậu không tắt yếu phải ở lại trong đội nữa.

Đoàn đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Đi đi. Buổi tối ngày mai cùng đánh chiến trường. Ngủ ngon.

Đoàn đội [Vi Vũ Yên Phi]: Ừ, tôi cũng ngủ, ngày mai phải ra ngoài. Ngủ ngon.

Đoàn đội [Phượng Cô Ngâm]: Ngủ ngon.

An Vũ Hàng cũng không để ý những người khác nữa, trực tiếp log-out.

Mãi đến khi rửa mặt xong đi ra, An Vũ Hàng mới đột nhiên phát hiện vấn đề —— Trước đó sư phụ nói với Cẩm Thư Linh Loạn rằng đã giải thích với cậu ta rõ ràng, là có ý gì? Giải thích cái gì?

—— Chẳng lẽ... Sư phụ đã sớm biết chuyện của Vô Hình Sát?

—— Nếu sư phụ biết, vậy... Sư huynh chẳng phải là cũng biết rồi?

Hết –

39. Chương 39: Tụ Hội

Ngày hôm sau, khi An Vũ Hàng thức dậy đã sắp 10h. Sau khi rửa mặt xong, An Vũ Hàng tìm trong tủ lạnh cái bánh mì ra ăn, xem như điểm tâm. Dù sao 12h còn phải ăn cơm trưa, hiện tại nếu cậu ăn quá no, đến lúc đó có thể sẽ không có khẩu vị gì, như vậy không tốt lắm.

Đi đến trước tủ quần áo, An Vũ Hàng vừa ăn bánh mì vừa chọn đồ, cậu đối với quần áo yêu cầu cũng không cao, chỉ cần sạch sẽ ấm áp là được rồi. Kỳ thật mấy năm nay cậu rất ít mua quần áo, tới tới lui lui cũng chỉ có mấy bộ như vậy. Người khác năm mới đều sẽ mua thêm ít nhiều vài bộ đồ mới, An Vũ Hàng muốn để dành tiền, cho nên năm mới việc mua quần áo luôn không nằm trong danh sách mục sấm của cậu. So với việc mua quần áo vào dịp năm mới, An Vũ Hàng càng có khinh hướng mua quần áo theo mùa, khi đó giảm giá nhiều, mua đồ tương đối có lợi, có thể giúp cậu tiết kiệm được không ít tiền.

Cậu tiêu xài tiết kiệm như vậy, kỳ thật cũng là có lí do của riêng mình. Căn phòng mà cậu đang ở hiện tại ở toàn bộ D thị mà nói xem như là một trong những khu dân cư cũ nhất, căn cứ theo quy hoạch của thành phố, sớm muộn gì cũng sẽ phá bỏ và dời đi nơi khác. Đến lúc đó cho dù là bị phá bỏ hoàn toàn và di dời đến nơi khác, hay là được tái cơ cấu trở lại, đều phải cần một khoảng chi phí không nhỏ. Ba mẹ cậu khẳng định sẽ không chịu bỏ số tiền này ra, mỗi tháng cho cậu sinh hoạt phí đã xem như tận tình tận nghĩa rồi, cho nên cậu chỉ có thể dựa vào bản thân.

Cũng may hiện tại cậu cũng không có gì cần phải dùng tiền, ở trường học ăn uống cũng rẻ, hơn nữa cậu vẫn luôn làm thêm, có thể để dành được một ít.

Mới vừa chọn một kiện áo long, di động An Vũ Hàng đã vang lên, là Tiêu Mộc Từ gọi tới.

An Vũ Hàng buông bánh mì xuống, tiếp nhận cuộc gọi, “Àlo, Tiêu ca?”

“Dậy lâu chưa?” Tiêu Mộc Từ hỏi.

“Mới vừa dậy không lâu.” An Vũ Hàng dựa theo thực tế đáp lại, vì cho dù cậu nói bản thân dậy lúc 5h sáng, Tiêu Mộc Từ cũng chưa chắc sẽ tin.

“Chút nữa tôi qua đón cậu, cậu nói địa chỉ cho tôi biết đi.”

An Vũ Hàng nghe vậy nhanh chóng nói: “Không cần đâu Tiêu ca, tôi tự mình đi là được rồi. Ngồi tàu điện ngầm rất thuận tiện.”

Chỗ Tiết Dập chọn rất dễ tìm, An Vũ Hàng ngồi tàu điện ngầm đi qua rất nhanh. Tiêu Mộc Từ tới đón cậu có thể còn phải đi đường vòng, thật sự không cần thiết.

“Đi tàu điện ngầm rất chen chúc.” Tiêu Mộc Từ nói.

An Vũ Hàng cười cười, “Giữa trưa thì không sao, không phải giờ cao điểm.” Kỳ thật trừ khi tự mình lái xe, còn không thì đều phải chen chúc, chẳng qua chen riết cũng thành thói quen.

Tiêu Mộc Từ bên kia trầm mặc một hồi, mới mở miệng nói: “Vậy được, cậu đến nơi thì gọi điện cho tôi.”

“Vâng, một chút nữa gặp.”

“Ừ, trên đường cẩn thận.”

“Vâng.”

Không nói thêm gì nữa, An Vũ Hàng cúp điện thoại, tiếp tục gặm bánh mì tìm quần áo. Kỳ thật cậu ở chỗ này vị trí cũng không dễ tìm, An Vũ Hàng không muốn gây thêm phiền toái cho Tiêu Mộc Từ.

11h15 bắt đầu xuất phát, từ nhà đi đến dưới lầu khách sạn vừa vặn là 12h. Tiết Dập chỉ nói thời gian và địa điểm, chưa nói là phòng nào, An Vũ Hàng gọi điện thoại cho Tiêu Mộc Từ, không bao lâu, Tiêu Mộc Từ liền từ trong khách sạn đi ra.

“Lạnh không?” Tiêu Mộc Từ đánh giá quần áo trên người cậu, phát hiện coi như cũng ấm áp.

“Không lạnh.” An Vũ Hàng cười cười.

“Mau vào đi.” Tiêu Mộc Từ giúp cậu mở cửa lớn khách sạn ra.

An Vũ Hàng bước nhanh đi vào, điều hòa của khách sạn mở rất đầy đủ, so sánh với rét lạnh bên ngoài quả thực chính là hai thế giới.

Tiêu Mộc Từ mang theo cậu đi lên gian phòng ở lầu ba, đẩy cửa ra, An Vũ Hàng liền nhìn thấy Tiết Dập đang ngồi ở vị trí chủ vị uống trà. Bên cạnh Tiết Dập ngồi một người đàn ông đeo mắt kính màu bạc, trên mặt người đàn ông có ý cười nhàn nhạt, khí chất vô cùng tốt, cảm giác đặc biệt có giáo dục.

Lúc An Vũ Hàng đánh giá người kia, đối phương cũng đồng thời đánh giá cậu. Tuy rằng không biết, nhưng An Vũ Hàng vẫn hơi hơi gật đầu với anh ta, xem như chào hỏi, sau đó nhìn về phía Tiết Dập, gọi một tiếng ‘Dập ca’.

“Tới rồi.” Tiết Dập buông tách trà xuống, cười nói: “Để Tiêu thiếu đi đón cậu không phải tốt hơn sao? Trời đang lạnh như vậy mà.”

“Không có gì, không lạnh lắm.” Cậu vốn cũng không phải người sống an nhàn sung sướng gì, trời có lạnh cũng chẳng sao.

Tiêu Mộc Từ khoát bả vai An Vũ Hàng, đưa cậu đến trước mặt người đàn ông mang kính mắt, nói: “Giới thiệu một chút, đây là Thư Văn Ngạn, chính là người bạn mà trước đây tôi đã đề cập qua với cậu.”

“Chào anh.” An Vũ Hàng gật đầu chào Thư Văn Ngạn, nghĩ người này cũng là Gay như mình, An Vũ Hàng nhất thời cảm thấy cảm giác xa lạ cũng ít đi một chút.

“Chào cậu.” Thư Văn Ngạn cười nói, “Đã sớm nghe Mộc Từ và Tiết Dập nhắc tới cậu, vẫn luôn không có thời gian rảnh đi gặp cậu một lần, hôm nay xem như được gặp rồi.”

Thanh âm Thư Văn Ngạn rất ôn hòa, độ nhận dạng rất cao, vừa nghe đã khiến cho lòng người thật ấm áp.

“Ngồi xuống nói chuyện đi.” Tiêu Mộc Từ giúp An Vũ Hàng kéo ghế ra, để cậu ngồi xuống bên cạnh Thư Văn Ngạn.

An Vũ Hàng cởi khăn quàng cổ và áo khoác ra, ngồi vào ghế, nhìn thoáng qua những người trong bàn, hỏi: “Viên Gia còn chưa tới sao?”

“Đừng nói nữa, thằng nhóc kia đêm qua ăn phải đồ không sạch sẽ, hôm nay sáng sớm đã vào bệnh viện, hiện tại chỉ có thể ăn cháo, không tới được.” Đối với chuyện ăn uống lung tung của thằng em họ này, Tiết Dập không có nửa điểm đồng tình.

“Kỳ thật chờ cậu ấy khỏe lại rồi chúng ta đi ăn cũng được.” Nếu Viên Gia ở đây, An Vũ Hàng cảm thấy mình càng thoải mái hơn một chút.

“Đừng lo cho nó, dù sao nó cũng không phải nhân vật chính.” Tiết Dập không để ý lắm, khoát khoát tay, thằng em họ này của anh chỉ là bởi vì ăn quá nhiều thứ cho nên dạ dày mới luôn khó chịu.

“Gọi món ăn trước đi.” Tiêu Mộc Từ gọi thêm trà nóng cho An Vũ Hàng, sau đó cầm lấy hai bảng menu, một cái đưa cho Thư Văn Ngạn, một cái đưa cho An Vũ Hàng, để hai người bọn họ gọi trước.

Thư Văn Ngạn đưa lại menu cho Tiêu Mộc Từ, nói với anh: “Cậu xem rồi gọi đi.”

Tiêu Mộc Từ cũng không nói gì, dựa theo sở thích bình thường của Thư Văn Ngạn gọi vài món ăn, sau đó Tiết Dập lại bổ sung thêm vài món mặn, An Vũ Hàng nhìn menu không nói gì.

Tiêu Mộc Từ đặt chén trà vào trong tay An Vũ Hàng, nói: “Thích cái gì thì gọi, đừng khách khí.”

“Tôi ăn cái gì cũng được, nhìn menu nhiều quá hoa mắt.” An Vũ Hàng tiếp nhận ly trà chậm rãi uống, đồ ăn mà Tiêu Mộc Từ và Tiết Dập gọi đã đủ nhiều rồi, không cần phải gọi thêm nữa.

Tiêu Mộc Từ tuy rằng đã cùng ăn cơm với An Vũ Hàng mấy lần, nhưng cũng không biết An Vũ Hàng rốt cục thích ăn cái gì, tựa như cái gì cũng được, rất khó tìm ra món nào đó thật sự khiến cậu thích.

“Vậy món chính thì sao? Có cần gọi thêm không?” Tiêu Mộc Từ giúp cậu lật sang tờ menu các món chính.

An Vũ Hàng chỉ chỉ vào món cơm chiên đặc sắc ở bên trên, nói: “Ăn cái này đi.”

“Được.” Tiêu Mộc Từ gật gật đầu, lại gọi thêm cho Thư Văn Ngạn một phần cơm, bản thân và Tiết Dập thì ngược lại không gọi món chính.

Nhân viên phục vụ xác nhận lại một lần các món đã gọi liền lui ra ngoài, để lại không gian cho bốn người bọn họ.

Thư Văn Ngạn đặt chén trà xuống, nhìn về phía An Vũ Hàng, mỉm cười nói: “Chuyện của cậu tôi đã nghe Mộc Từ nói. Tôi và cậu giống nhau, chúng ta tuy rằng mới vừa quen biết, nhưng về sau còn có rất nhiều cơ hội gặp mặt, tôi cũng không xem cậu như người ngoài, cậu đừng câu nệ.”

“Dạ, vâng.” An Vũ Hàng gật gật đầu, lại liếc mắt trộm nhìn Tiết Dập một cái, phát hiện Tiết Dập vẫn là vẻ mặt nhàn nhã, không hề có bất cứ biểu hiện ngoài ý muốn nào, An Vũ Hàng cũng hơi an tâm hơn một chút, nói vậy hẳn là Tiêu Mộc Từ đã nói với anh trước đó rồi.

“Tôi và Mộc Từ cùng tuổi, cậu có thể gọi tôi anh trai.” Thái độ của Thư Văn tựa như anh trai nhà bên vậy, khiến An Vũ Hàng vốn câu nệ trong bất tri bất giác cũng dần tiêu tán.

“Vâng, Ngạn ca.” Xưng hô này vừa kêu ra khỏi miệng, An Vũ Hàng đột nhiên sững sốt một chút, tuy rằng ‘Ngạn ca’ này không phải ‘Yến ca’, nhưng thoát nghe cảm giác thật sự cũng không khác mấy.

“Làm sao vậy?” Thấy cậu đột nhiên ngây người ra, Thư Văn Ngạn hỏi.

“Không có gì, chẳng qua cảm thấy gọi ra miệng rất trôi chảy.” An Vũ Hàng mỉm cười nói. Ở đây ngoại trừ cậu ra, ba người này đều là tinh anh, An Vũ Hàng cảm thấy đề cập chuyện quen biết người trong game với bọn họ tựa hồ có chút ấu trĩ, bọn họ chưa chắc đã thích đề tài này.

Thư Văn Ngạn hơi hơi gật gật đầu, lại hỏi: “Cậu hiện tại ở trọ tại trường?”

“Vâng, nhà ở cách trường học khá xa, trọ ở trường tương đối thuận tiện hơn.”

“Bạn học trong phòng cậu biết chuyện của cậu không?” Tuy rằng anh không nên hỏi mấy vấn đề này trong lần đầu tiên mới gặp mặt, nhưng là một người từng trải, Thư Văn Ngạn cảm thấy nếu là đồng loại, thì không tất yếu phải quá mức vòng vo hàm súc, ngược lại có vẻ không chân thành.

“Hiện tại tôi và bọn Viên Gia ở trọ cùng một phòng, đều là bạn bè, ngược lại cũng không có gì. Chẳng qua tôi chưa nói cho bọn họ biết chuyện này.” An Vũ Hàng sẽ nói cho bọn họ biết, chẳng qua không phải hiện tại mà thôi.

“Viên Gia làm người không tệ, không có thành kiến gì, cậu không cần phải lo lắng.” Thư Văn Ngạn nói: “Nếu nó dám có dị nghị, bảo Tiết Dập thu thập nó.”

Tiết Dập cười nói: “Viên Gia bình thường tùy rằng hơi ngốc một chút, không đáng tin, nhưng loại chuyện này nó khẳng định không có thành kiến gì.”

“Cũng phải.” Thư Văn Ngạn uống một ngụm trà, tiếp tục nói với An Vũ Hàng: “Tôi lúc ấy cùng một phòng với Mộc Từ, Văn Ngạn, cũng không có gì.”

“Dĩ nhiên, hai người thống nhất mặt trận, tôi dám nói cái gì chứ?” Tiết Dập cười nói.

“Kỳ thật cậu cũng rất có dũng khí rồi, ba người chúng ta ở chung một chỗ 4 năm, cậu cư nhiên không bị cong.” Thư Văn Ngạn trêu chọc.

“Tôi chính là thẳng nam thuần khiết. Những người có thể bị bẻ cong chỉ là vì bản thân vốn không hề thẳng.” Đối với điều này, Tiết Dập cảm thấy rất may mắn, nếu anh mà bị cong, thật không biết giải thích với người trong nhà như thế nào.

Đang nói, nhân viên phục vụ liền gõ cửa phòng, dọn lên bàn từng món thức ăn mà bốn người gọi. Chờ đồ ăn đầy đủ, nhân viên phục vụ lại lui ra ngoài, không có người ngoài ở lại, bọn họ nói chuyện cũng dễ dàng hơn.

Tiêu Mộc Từ đặt đồ ăn mà Thư Văn Ngạn thích đến trước mặt anh, sau đó gấp thức ăn cho An Vũ Hàng, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Thư Văn Ngạn ăn mấy miếng tôm viên, nói: “Từ nhỏ đến lớn bởi vì chuyện tôi là đồng tính luyến ái, không ít lần bị người ta mắng là biến thái. Mộc Từ vì chuyện này cũng không ít lần đánh nhau với người ta.”

An Vũ Hàng có chút ngoài ý muốn nhìn Tiêu Mộc Từ, Tiêu Mộc Từ tuy rằng khí tràng thực mạnh, nhưng cậu vẫn rất khó tưởng tượng ra bộ dáng Tiêu Mộc Từ đánh nhau với người ta.

“Thôi đi, cái đó mà gọi là đánh nhau cái gì. Hoàn toàn là Tiêu thiếu đơn phương đánh người ta.” Nói đến việc đánh nhau, Tiết Dập đã cảm thấy Tiêu Mộc Từ và Thư Văn Ngạn đều không có tuổi thơ, “Vũ Hàng, anh nói cho cậu biết nha. Người ta đánh nhau ít nhiều cũng là mảy má tao một cước, tao cho mảy má một quyền, đó mới chính là bình thường, cuối cùng trên mặt trên người hai bên đều có thể thêm chút ‘màu’. Nhưng Tiêu thiếu đánh nhau là người ta còn chưa đụng tới quần áo của cậu ta, đã bị cậu ta đè xuống đất đánh một trận. Có Tiêu thiếu ở đây, Văn Ngạn lớn như vậy còn chưa từng đánh nhau một lần, tất cả đều là Tiêu thiếu đánh. Cậu nói xem hai người bọn họ còn có chút lạc thú tuổi thơ nào hay không chứ?”

An Vũ Hàng bật cười, chính xác, Tiết Dập nói mới là hiện tượng bình thường. Lúc cậu học tiểu học và sơ trung cũng từng đánh nhau với người ta, cụ thể vì cái gì đã không còn nhớ rõ, nhưng đánh nhau đúng là không có kết cấu gì, mình đánh người khác, đồng thời bản thân cũng sẽ bị đánh.

“Đánh nhau có thiệt ính là lạc thú tuổi thơ? Vậy tuổi thơ của cậu có bao nhiêu lỗ măng hả?” Thư Văn Ngạn liếc mắt nhìn Tiết Dập một cái.

Tiết Dập không để ý lắm gật gật đầu, “Được rồi, cậu và Tiêu thiếu là khó có được khuynh hướng cảm xúc tuổi thơ.”

Tiêu Mộc Từ không gia nhập thảo luận, chỉ gấp mấy khối sườn xào chua ngọt cho An Vũ Hàng, nói: “Nếu cơm chiên bị cứng thì đừng ăn.”

Có vài loại cơm chiên tuy rằng làm ra tách rời từng hạt, nhìn rất ngon miệng, nhưng ăn vào miệng thật sự là chẳng ra là sao.

“Cũng được, anh có muốn ăn thử một chút hay không?” An Vũ Hàng không biết cơm chiên lại đưa ra phần nhiều như vậy, muốn một mình cậu ăn hết cảm giác có chút khó khăn.

“Được.” Tiêu Mộc Từ không cự tuyệt.

An Vũ Hàng trực tiếp chuyển đĩa cơm chiên hình bầu dục của mình đặt ở giữa hai người, Tiêu Mộc Từ ném một miếng, cảm thấy hương vị không tệ lắm, cũng không bị cứng.

Tiết Dập và Thư Văn Ngạn liếc nhìn nhau một cái, trong mắt có thâm ý khác.

Tiết Dập khụ một tiếng, nói: “Nếu là hai người đàn ông khác ăn cùng một chén cơm, tôi ngược lại sẽ không nghĩ nhiều, nhưng hai người ăn chung thế này, tôi thật sự muốn không nghĩ nhiều cũng khó...”

Nghe Tiết Dập nói, An Vũ Hàng nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ, cậu vừa rồi không nghĩ nhiều, dù sao một phần cơm nhiều thế này cậu cũng ăn không hết, chia cho Tiêu Mộc Từ lại vừa đủ.

Tiêu Mộc Từ dùng khoe mắt liếc nhìn Tiết Dập một cái, Tiết Dập biểu hiện đến đặc biệt vô tội.

An Vũ Hàng cầm cái chén sạch để đựng canh lên, chuẩn bị chia phần cơm chiên ra. Tiêu Mộc Từ vươn tay tiếp nhận cái chén trong tay An Vũ Hàng, không giúp cậu múc cơm, mà trực tiếp múc một chén canh đặt bên cạnh tay cậu. Sau đó dùng thìa chia đĩa cơm chiên thành hai phần, phần nhiều cho An Vũ Hàng, bản thân thì ăn phần ít.

An Vũ Hàng cúi đầu ăn canh, tránh né ánh mắt trêu chọc của Tiết Dập.

Tiêu Mộc Từ cảnh cáo mà liếc mắt nhìn Tiết Dập một cái, Tiết Dập nhún nhún vai, cũng không trêu An Vũ Hàng nữa —— Anh mặc dù có lòng hồ trợ một chút, nhưng Tiêu thiếu lại quá thâm trầm như vậy, anh cũng thật sự không tiện làm quá mức. Để tránh cho Tiêu thiếu còn chưa theo đuổi người được, đã bị mình dọa chạy...

Hết –

40. Chương 40: Chạm Hiểu

Ăn cơm được một nửa, Thư Văn Ngạn đặt đũa xuống, bưng tách trà, mỉm cười hỏi An Vũ Hàng: “Cậu có người mình thích chưa? Có cần giúp cậu giới thiệu hay không?”

An Vũ Hàng thiếu chút nữa bị sặc canh, Thư Văn Ngạn hỏi quá trực tiếp, khiến cậu có chút không thích ứng kịp. Trong ấn tượng của cậu, dù thể nào cũng là người quen biết hơn cả năm mới có thể thảo luận vấn đề này mới đúng?

Mấp máy khóe môi, An Vũ Hàng lắc đầu, nói: “Còn chưa suy xét những chuyện này.” Cậu không thể nói cho bọn họ biết, cậu thích sự huynh của mình trong game. Thích một người chưa từng nhìn thấy mặt, trong mắt cậu là một loại rung động, nhưng trong mắt người khác thì đây có thể xem là chuyện hoang đường.

“Thích dạng người gì?” Thư Văn Ngạn tiếp tục hỏi.

An Vũ Hàng nghĩ nghĩ, ấp úng mà trả lời: “Chưa từng cẩn thận nghĩ tới việc này, chỉ cần đối tốt với tôi là được.” An Vũ Hàng thật lòng chưa từng nghĩ đến vấn đề này, cảm giác có nghĩ cũng vô dụng. Gay muốn tìm một người chung sống cả đời, khó khăn rất cao. Không phải cậu tiêu cực, mà là quá nhiều ví dụ đều đang chứng thực điều này. An Vũ Hàng không thể cam đoan được, dù sao vẫn có rất nhiều người đồng tính luyện ái cuối cùng vẫn lựa chọn kết hôn, cho dù hôn nhân như vậy có mang theo lừa gạt, nhưng xem như cho gia đình một câu trả lời xác đáng. Loại ích kỷ hại người hại mình này, cũng là lựa chọn của rất nhiều người.

“Đối tốt với cậu là yêu cầu căn bản, không nên xếp vào điều kiện kén vợ kén chồng.” Thư Văn Ngạn nói: “Tuy rằng chúng ta không giống như những người khác, nhưng không cần phải hạ thấp tiêu chuẩn của mình.

Tình yêu là phải quý trọng, giúp đỡ lẫn nhau, mà không phải là cam chịu chấp nhận, như vậy quá không có ý nghĩa.”

Thư Văn Ngạn nói rất có đạo lý, kỳ thật bất kể thời điểm nào, trên vấn đề tình yêu đều không cần cam chịu chấp nhận. Giống như thứ gọi là người uống nước, ấm lạnh thế nào tự mình biết. Trong một đoạn tình cảm, vui vẻ hay không chỉ có tự mình biết, người khác không thể thay mình vui vẻ, tương tự cũng không thể thay mình thống khổ.

An Vũ Hàng rất thích loại suy nghĩ có nguyên tắc này của Thư Văn Ngạn, tuy rằng thoát nhìn anh rất hiền hòa, nhưng cũng có góc cạnh. Nhưng loại góc cạnh mà không bén nhọn này, khiến anh tiến thoái hợp lý, không bị mê mang.

“Ngạn ca thích dạng người gì?” An Vũ Hàng hỏi.

“Anh sao...” Thư Văn Ngạn cười cười, nói: “Nếu nói về vật chất, anh cái gì cũng không thiếu. Anh chỉ cần một người không phản bội anh. Chỉ khi nào hai người đều chung thủy với nhau, thì cuộc sống mới trôi qua mỹ mãn được.”

Yêu cầu này thoát nghe không cao, nhưng không dễ dàng đạt được. Từ đầu đến cuối, nói thì đơn giản, nhưng là chuyện phải dùng cả đời để chứng minh.

Thấy cậu không biết đang suy nghĩ gì, Thư Văn Ngạn cười nói: “Cậu nếu gặp được người khiến mình động tâm thì đừng ngại nói cho anh biết, anh giúp cậu tham mưu một chút.”

Tiết Dập đang gặm sườn, nghe vậy nói: “Vũ Hàng à, việc này cậu thật sự có thể tìm Văn Ngạn trao đổi đấy, cậu ta nhìn người đặc biệt chuẩn, tuyệt đối sẽ không để cậu chịu thiệt đâu.”

An Vũ Hàng gật gật đầu, “Vâng, nếu như có người mình thích tôi sẽ nói...”

Kỳ thật cậu đột nhiên có chút muốn nói chuyện sư huynh cho Thư Văn Ngạn nghe, nhưng lại thật sự không hiểu phải mở miệng như thế nào. Hơn nữa hiện tại hình như thời cơ cũng không đúng lắm, chờ thêm một đoạn thời gian nữa đến lúc cậu nghĩ xong nên nói như thế nào, lại tìm cơ hội hẹn gặp mặt một ngày. Có lẽ Thư Văn Ngạn thật sự có biện pháp có thể giúp cậu từ bỏ tình cảm với sư huynh...

“Kỳ thật cần gì phiền toái như vậy...” Tiết Dập lau miệng, nói: “Tiêu thiếu đây cũng rất không tệ mà.”

Thư Văn Ngạn biết ngay Tiết Dập sẽ không thành thật ngồi ăn cơm mà, chẳng qua cũng không nói gì. Chuyện Tiêu Mộc Từ xem trọng An Vũ Hàng anh cũng biết, hôm nay gặp An Vũ Hàng, anh cũng thấy con người cậu không tệ. Chẳng qua hai người quen nhau không phải chỉ cần tốt là được, còn có rất nhiều thứ cần phải quan sát và hòa hợp không thể xem nhẹ.

An Vũ Hàng trợn to mắt nhìn, cũng không dám nghĩ đi hướng khác, chỉ nói: “Tiêu ca đúng là rất tốt, hẳn là có rất nhiều người thích anh ấy nhỉ?”

Tiêu Mộc Từ không nói chuyện, chỉ là nhìn chăm chú An Vũ Hàng, ánh mắt thâm thúy như thể muốn hút An Vũ Hàng vào trong thân thể mình vậy...

An Vũ Hàng nhìn Tiết Dập, ngược lại không chú ý tới Tiêu Mộc Từ, nói tiếp: “Chẳng qua lấy Tiêu ca để tiêu chuẩn như vậy quá không thực tế, có mấy người có thể làm được như Tiêu ca chứ?”

Tiết Dập vốn là muốn thuận thời thế mà giao Tiêu Mộc Từ cho An Vũ Hàng, ai ngờ An Vũ Hàng cứ nhiên cho rằng anh bảo cậu lấy Tiêu Mộc Từ ra làm tiêu chuẩn chọn bạn trai. Tiết Dập ở trong lòng thở dài: Xem ra Vũ Hàng căn bản chưa từng suy xét đến Tiêu thiếu, Tiêu thiếu muốn ‘cua’ được Vũ Hàng cũng là cả một đoạn đường dài...

Thư Văn Ngạn cũng thấy điểm chú ý của An Vũ Hàng rất thú vị, tựa như không nắm được trọng điểm trong lời nói của Tiết Dập vậy, hoặc là nói trọng điểm của Tiết Dập quá mơ hồ. Chẳng qua anh cũng không định nói rõ mọi chuyện, mỗi người đều có duyên phận của riêng mình, chuyện nên tới cuối cùng sẽ tới, là của mình thì có chạy cũng không được.

Đối với loại hành vi và tư tưởng không bắt được trọng điểm này của An Vũ Hàng thì Tiêu Mộc Từ đã lãnh giáo rồi, cho nên tuyệt không cảm thấy bất ngờ. Gắp thêm cho cậu chút đồ ăn, anh nói: “Ăn cơm trước đi,

ăn no lại nói.”

“Vâng.” An Vũ Hàng cũng không khách sáo, cúi đầu thành thật và côm, trong lòng nghĩ: Tiêu ca như vậy, e là chỉ có Ngạn ca mới có thể xứng với anh ấy, không phải cậu xem nhẹ bản thân, nhưng cũng không muốn trèo cao.

Thấy Tiêu Mộc Từ không nói gì, biểu tình vẫn luôn thực bình thường, Tiết Dập cũng không tiện nói nhiều nữa, dù sao về sau vẫn còn cơ hội gặp mặt, cũng không kém lần này. Thư Văn Ngạn ngược lại càng thích An Vũ Hàng, anh gặp qua rất nhiều người thích thấy kẻ sang bắt quàng làm họ, đứa trẻ an phận sống trong thế giới ho nhỏ của mình như An Vũ Hàng, đích xác thực khó gặp, anh hy vọng An Vũ Hàng có thể luôn giữ được tâm tính như vậy, anh cũng nguyện ý giúp An Vũ Hàng một phen.

Uống xong chén canh, Thư Văn Ngạn ngừng đầu hỏi Tiết Dập: “Tên Kha Tuấn Hân kia trở về M thị rồi?”

Nói đến Kha Tuấn Hân, Tiết Dập cũng lộ ra biểu tình phiền chán nhàn nhạt, nói: “Vẫn chưa. Hiện tại không phải sắp năm mới sao? Cũng phải để cậu ta ở nhà mừng năm mới xong, thả ra bên ngoài không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa, đừng để đến lúc đó ăn tết cũng không yên.”

Lấy hiểu biết của Tiết Dập đối với Kha Tuấn Hân, người này nếu thật sự muốn nháo, năm mới này Kha gia nhất định chẳng cách nào an ổn.

“Hiện tại cậu ta ở đâu? Vũ Hàng không ở trường học, nếu hần ta tìm được nhà Vũ Hàng, không phải sẽ gây phiền toái cho Vũ Hàng sao?” Chuyện Kha Tuấn Hân quấy rầy An Vũ Hàng Thư Văn Ngạn có nghe nói, nhân phẩm của Kha Tuấn Hân thế nào anh cũng biết, nhưng anh và người của Kha gia không quen biết, thật sự không giúp được gì.

“Yên tâm đi. Ba cậu ta nhốt cậu ta trong nhà, còn sắp xếp bảo tiêu trông chừng. Lần này nếu để cậu ta chạy nữa, bảo tiêu nhà cậu ta cũng không cần làm việc.” Đối với thủ đoạn của lão gia tử Kha gia, Tiết Dập vẫn rất yên tâm.

“Vậy là tốt rồi.” Thư Văn Ngạn nói tiếp: “Miễn cho năm mới mà cậu ta đã khiến người ta khó chịu.”

“Đúng rồi.” Tiết Dập nhìn về phía Tiêu Mộc Từ, nói: “Kha đại ca nói, nếu tiểu tử kia còn chọc giận cậu, cho cậu tùy tiện xử lý, chừa cái mạng là đủ rồi.”

Tiêu Mộc Từ gật gù đầu, cũng không nói gì nhiều. Kha Ngôn Chiêu không phải không muốn quản lý, mà là anh ta rất bận, có một số việc nếu không nằm ngay dưới mí mắt thì đích xác không nhìn ra được. Điểm ấy Tiêu Mộc Từ có thể hiểu được, tựa như anh muốn che chở An Vũ Hàng, lại không thể thời thời khắc khắc ở bên cạnh cậu, luôn có những lúc không thể chiếu cố được, loại cảm giác bất đắc dĩ này anh thật không thích, nhưng cũng không có biện pháp.

Về phần Kha Tuấn Hân, An Vũ Hàng đã lười nhắc đến. Cậu cũng không ngốc, sẽ không mãi ở thế bị động. Nếu Kha Tuấn Hân dám tìm đến nhà cậu, cậu sẽ báo cảnh sát. Dù sao cậu chỉ là một sinh viên, gặp nguy hiểm báo cảnh sát rất bình thường. Nhưng Kha gia thì cần thể diện, đến lúc đó xem ai xấu hổ biết liền.

Sau khi côm nước xong, Tiết Dập phải về công ty tăng ca, Thư Văn Ngạn thì về nhà chờ mẹ đến nhà bà ngoại, nhiệm vụ đưa An Vũ Hàng liền tự nhiên rơi vào tay Tiêu Mộc Từ.

“Có cần mua chút đồ ăn mang về hay không?” Lúc lên xe, Tiêu Mộc Từ hỏi, “Hoặc là đi uống tách cà phê?”

An Vũ Hàng lắc đầu, “No lắm rồi, không ăn nổi nữa.”

Tiêu Mộc Từ cười cười, cũng không miễn cưỡng cậu, hỏi: “Cậu ở đâu?”

“Phổ Bội Nguyên.” An Vũ Hàng đáp.

Tiêu Mộc Từ biết chỗ này, bảo cậu thắt dây an toàn vào, liền khởi động xe.

Lái xe trên đường cần một chút thời gian, nếu không ai nói chuyện thì không khí rất trầm lắng, An Vũ Hàng liền mở miệng hỏi: “Ngạn ca cũng làm tại Thú Ý sao?”

“Ừ, cậu ầu là phó tổng, mấy chuyện vụn vặt trong công ty đều do cậu ấy quản lý.” Tiêu Mộc Từ nói: “Chẳng qua cậu ấy rất thích chạy ra ngoài, cho nên có nghiệp vụ gì Tiết Dập không làm kịp, sẽ đổ cho cậu ấy đi.”

“Ngạn ca thoát nhìn chính là người có năng lực làm việc rất cao.” Đây không phải là khen tặng, An Vũ Hàng thật lòng cảm thấy như vậy, “Có phụ tá đặc lực như Ngạn ca và Dập ca, anh hẳn có thể thoải mái không ít ha?”

“Chính xác. Việc nhỏ gần như không cần tôi quan tâm.” Đối với ánh mắt chọn người của mình, Tiêu Mộc Từ vốn cũng rất tự tin, “Chẳng qua cũng có vài khuyết điểm, Văn Ngạn chưa bao giờ tăng ca, mỗi ngày cứ đúng giờ tan ca về nhà ăn cơm cùng mẹ, cho nên nếu có công việc chưa làm xong, đều là tôi giúp cậu ấy tăng ca.”

“Ngạn ca thật hiếu thuận.” An Vũ Hàng cười nói. Cậu tự nghĩ bản thân không làm được điều này.

“Ừ.” Tiêu Mộc Từ cũng rất thích điểm này của Thư Văn Ngạn, cho nên cho dù muốn anh tăng ca, anh cũng chưa bao giờ cự tuyệt.

Xe lái lên cầu vượt, tốc độ rất vững vàng, An Vũ Hàng thả lỏng người tựa vào ghế phó lái, trong lòng một mảnh an bình. Cậu không biết loại an bình này từ đâu mà tới, chỉ cảm thấy như vậy rất tốt, rất thoải mái.

“Tiêu ca.”

“Hả?”

“Tôi cảm thấy Ngạn ca rất tốt.”

“Ừ...” Tiêu Mộc Từ quét mắt liếc nhìn An Vũ Hàng một cái, lại chuyển lực chú ý về phía trước, “Thì sao?”

“Kỳ thật anh và Ngạn ca rất xứng đôi.”

Cỏ: Xin lỗi cho cười phát, tội Tiêu ca =))))))))))

Bàn tay nắm tay lái của Tiêu Mộc Từ lập tức căng thẳng, thiếu chút nữa đã giẫm phanh lại. Anh cảm thấy đa số thời điểm An Vũ Hàng đều rất thông minh, nhưng có đôi khi cũng chậm hiểu đến mức khiến anh muốn đánh vào mông cậu một trận.

“Xứng chỗ nào?” Tiêu Mộc Từ nhăn nheo tính tình, muốn nghe xem rốt cục An Vũ Hàng đang suy nghĩ cái gì.

“Tất cả phương diện luôn. Bề ngoài rất phù hợp, lại làm việc cùng nhau, hẳn là có rất nhiều đề tài chung, tính cách cũng bổ sung cho nhau. Tuy rằng mới vừa quen biết Ngạn ca, nhưng tôi cảm thấy anh ấy nhất định là một người yêu đặc biệt chung thủy. Mà anh thì, cũng có thể là một người rất chuyên tình, các anh quen nhau không phải là vừa lúc sao?” An Vũ Hàng cảm thấy năng lực phân tích của mình rất không tệ. Cái này gọi là lâu ngày sinh tình, Tiêu ca và Ngạn ca mỗi ngày ở cùng một chỗ, hẳn là rất phù hợp với logic này.

Trong lòng Tiêu Mộc Từ hít vào một hơi, vương tay ra duỗi vào bên trong khăn quàng cổ của An Vũ Hàng, ở trên cổ cậu捏 nhẹ một cái. An Vũ Hàng bị nhột, lập tức co rụt người lại, nhanh chóng đẩy tay Tiêu Mộc Từ ra, nói: “Làm sao vậy? Ngạn ca chướng mắt anh?”

Tiêu Mộc Từ quả thật bị cậu chọc tức đến muốn cười, nói: “Trẻ con đừng nghĩ nhiều như vậy.” Anh cũng có thể lập tức nói cho An Vũ Hàng biết tâm ý của mình, nhưng đột nhiên bày tỏ như vậy, Tiêu Mộc Từ cứ cảm thấy không đủ trịnh trọng, anh nếu đã thích An Vũ Hàng, như vậy mỗi một bước đều phải làm cho tốt nhất. Mà những thứ này sẽ trở thành hồi ức tốt đẹp để về sau khi hai người già rồi, cùng nhau ngồi phoir nâng chén rãi chuyện phiếm.

An Vũ Hàng cảm thấy có thể Tiêu Mộc Từ là đang ngại ngùng, cũng không nói thêm gì nữa, nếu Tiêu ca và Ngạn ca thật sự thành đôi, sớm muộn gì cậu cũng biết.

Sau khi xe chạy đến phố Bột Nguyên, An Vũ Hàng bắt đầu chỉ đường cho Tiêu Mộc Từ, xe quẹo trái quẹo phải, rốt cục chạy đến dưới lầu nhà An Vũ Hàng.

“Nơi này khó tìm, anh có thể lái trở ra được không?” An Vũ Hàng sợ anh không nhớ đường, sẽ lái xe vào ngõ cụt.

Tiêu Mộc Từ chỉ chỉ vào bản đồ GPS, An Vũ Hàng cười khê gật đầu, cũng xem như yên tâm.

“Cậu vẫn luôn ở đây?” Tiêu Mộc Từ đôi với mấy khu chung cư cũ kỹ này không có thành kiến gì, chỉ là chưa đến nay anh chưa bao giờ tiến vào, cũng không biết bên trong rốt cục là dạng gì.

“Vâng, lớn lên ở đây.” An Vũ Hàng cười cười. Tuy rằng so với những tiểu khu nguyên bộ phương tiện hiện đại thì nơi này cũ đến đáng thương, nhưng An Vũ Hàng rất thích ở đây, nơi này cho cậu những hồi ức tuổi thơ mà bất cứ nơi nào cũng không thay thế được.

“Rất tốt.” Tiêu Mộc Từ gật gật đầu.

“Hôm nay không thể mời anh lên ngồi chơi được, trong nhà rất lộn xộn, chờ lần sau đi.” An Vũ Hàng mím môi nói.

“Ừ, không sao cả.” Tiêu Mộc Từ tuy rằng rất muốn nhìn xem nhà An Vũ Hàng thế nào, nhưng nghĩ trong nhà cậu còn có ba mẹ, có thể không quá thuận tiện, liền từ bỏ.

“Vậy tôi đi lên trước, anh lái xe chậm một chút.”

“Ừ.”

An Vũ Hàng xuống xe, nói với Tiêu Mộc Từ: “Anh đi trước đi.”

Thương ngày Tiêu Mộc Từ đưa cậu về trường học đều là cậu vào lầu túc xá trước, Tiêu Mộc Từ mới rời đi, lúc này cậu cảm thấy nên đổi lại một lần.

Tiêu Mộc Từ cười cười, cũng không cự tuyệt: “Có việc thì lúc nào cũng có thể gọi điện cho tôi.”

“Đã biết.” An Vũ Hàng cười đáp lại.

Tiêu Mộc Từ không nói thêm nữa, khởi động xe, lái ra khỏi con hẻm chật hẹp. An Vũ Hàng nhìn theo xe vòng qua ngã rẽ, mới xoay người bước nhanh lên lầu...

Hết –

41. Chương 41: Báo Thù

Trở về nhà, An Vũ Hàng tắm nước ấm, sau đó pha tách cà phê, ngồi trên ghế sa lông trong thư phòng xem sách một lúc. Cậu rất thích ngồi đọc sách trong thư phòng dưới ánh sáng mặt trời, cả người đều cảm thấy ấm áp, lười biếng, đặc biệt thoải mái. Trước sa lông có một cái thảm nho nhỏ, đặc biệt mềm mại, An Vũ Hàng rất thích lúc đọc sách thì đi chân trần đạp lên nó, cảm xúc dưới chân khiến cậu cảm thấy cả người như được trấn an vậy, thư thái, thích ý.

Giữa trưa ăn rất no, đến lúc ăn cơm chiều An Vũ Hàng vẫn không cảm thấy đói, đơn giản cảm hộp bánh bích quy ăn thay cơm, vừa có thể ăn no, lại không phiền toái.

Rót ly nước ấm, An Vũ Hàng mang theo hộp bánh bích quy ngồi vào trước máy tính, mở máy ra đăng nhập vào game. Hiện tại thời gian còn sớm, An Vũ Hàng dự định mang mấy món đồ làm được trước kia đi bán, lại lấy chút sâu cho bò cạp ăn, chờ sự phụ online lại đi đánh chiến trường.

Vừa tiến vào giao diện game, không đợi cậu chạy vào chủ thành, trên đầu Phượng Cô Ngâm đã nhiều thêm một chữ ‘Thưởng’ thật to, đây là dấu bị hiệu treo thưởng. An Vũ Hàng sửng sốt một chút, vừa online đã bị treo thưởng, nếu không phải tên của nhân vật đúng là ba chữ ‘Phượng Cô Ngâm’, An Vũ Hàng còn tưởng rằng mình lên nhầm acc, trở lại server Diệp Hí Thủy...

Tuy rằng không biết nguyên nhân bị treo thưởng, nhưng An Vũ Hàng theo bản năng muốn chạy vào chủ thành, ở trong chủ thành, người khác không giết được cậu. Nhưng không đợi cậu chạy đến chỗ cổng lớn của chủ thành, phía sau liền có một Đường Môn trang bị không tệ bay tới, trực tiếp mở báo thù với cậu. Chỉ có một người, An Vũ Hàng dĩ nhiên sẽ không ngồi chờ chết, lập tức triệu hồi con cóc ra để chặn thương tổn cho mình. Sau đó cho đối phương một chiêu Hồn cổ, lập tức khóa chân, định thân thay phiên nhau phóng tới.

Đối phương cũng không yếu thế, mở miễn không chế và giảm thương tổn, đánh nhau với An Vũ Hàng. Sau khi An Vũ Hàng điều chỉnh tốt vị trí, trực tiếp đối con cóc thành bạch xà, bạch xà đi lên cắn đối phương một cái, An Vũ Hàng lập tức mở Âm Dương Tể, bồi thêm một đợt bùng nổ. Mắt thấy sau một đợt bùng nổ, đối phương đã thành máu tàn, thắng lợi trong tay, ai biết sau đó lại đột nhiên chạy tới hai người hồng danh (*) mở báo thù với cậu. Một đánh ba, An Vũ Hàng căn bản không thể phản kháng, trực tiếp gục xuống, tiền thưởng bị đạo khách Côn Lôn xuất hiện sau đó cầm đi.

(*) Giết người trong game tên sẽ bị biến thành màu đỏ, giết 3 lần sẽ bị hệ thống nhốt vào tù :v

Đối với chuyện bị treo thưởng thế này, An Vũ Hàng đã sớm chết lặng, nằm trên mặt đất cũng không cảm thấy buồn bực, chỉ chờ đến khi sống lại là được rồi. Ba người hồng danh kia cũng không đi, mà ngồi xuống tại chỗ, hồi máu hồi lam, An Vũ Hàng cũng không để ý, chỉ là ngồi suy đoán bản thân bị treo thưởng chỉ là ngẫu nhiên hay là có người nhằm vào cậu.

Sau thời gian CD, An Vũ Hàng, mang theo trạng thái vô địch ngồi xuống hồi phục máu và lam, chờ đến lúc hồi phục xong hết rồi, cậu đứng dậy chuẩn bị rời đi, nhưng vừa mới chọn vài khinh công, đã bị một chiêu định thân của đạo cô Ý Kiếm sơn trong ba người kia kéo lại, đứng yên tại chỗ. Sau đó ba người kia cũng không khách khí, lao lên đánh cho An Vũ Hàng cạn máu.

Lần này không cần đoán, An Vũ Hàng cũng biết mấy người này là cố ý đến giết mình, về phần nguyên nhân, còn phải xem đến tận cùng là ai đứng ra sai khiến mấy người này.

Mật tán gẫu [Ưc Tương Tư]: Ra đã ngoại giết người, đi chung không?

Thời Nhiệm online so với cậu sớm hơn vài tiếng, hiện tại không có chuyện gì làm, liền muốn chạy ra đã ngoại chơi một chút. Kỹ thuật PVP của An Vũ Hàng tiến bộ rõ ràng, hai người bọn họ đi giết người cũng sẽ không quá nguy hiểm.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Bị người ta giữ xác.

Mật tán gẫu [Ưc Tương Tư]: Hả? Ai vậy?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Không rõ lắm, tui đang bị treo thưởng.

Đối với Thời Nhiệm, An Vũ Hàng không có gì phải giấu diếm, có chuyện gì cũng sẽ nói đúng sự thật.

Mật tán gẫu [Ưc Tương Tư]: Mẹ nó, bọn họ có mấy người?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Ba, một Đường Môn, một Ý Kiếm sơn, một Côn Lôn.

Mật tán gẫu [Ưc Tương Tư]: Thêm đội tui, chúng ta 2 đánh 3 thử xem.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Ừ.

An Vũ Hàng thêm tổ đội Thời Nhiệm, Thời Nhiệm xem xét tọa độ của cậu xong thì trực tiếp bay tới.

Sau khi Thời Nhiệm đáp xuống cũng không chủ động thêm báo thù bọn họ, bởi vì người thêm báo thù trước sẽ bị thêm giá trị sát khí, nếu bị thủ vệ bắt được sẽ bị nhốt vào đại lao. Nhưng người bị thêm báo thù sẽ không có sát khí, muốn đánh thế nào thì đánh thế ấy.

Phụ cận [Ưc Tương Tư]: Ba người như thế này là ý gì? Uống thuốc não tàn quá nhiều?

Phụ cận [Không Sợ Hãi]: Liên quan cộng lòng gì đến mày?

Phụ cận [Ưc Tương Tư]: Phượng Cô Ngâm lại không trêu chọc gì mày, mày chạy tới giết, tao còn chưa hỏi mày, chuyện cậu ấy và người khác liên quan cộng lòng gì đến mày?

Phụ cận [Không Sợ Hãi]: Nó đoạt tình duyên của bạn tao, tao tự nhiên phải xen vào.

An Vũ Hàng thấy cậu ta nói những lời này, liền biết ngay là bởi vì chuyện của Vô Hình Sát kia. Dù sao việc này không phải lỗi của cậu, cậu khẳng định sẽ không để mặc người ta ức hiếp. Đứng dậy sống lại, An Vũ Hàng tiếp tục ngồi xuống, chuẩn bị hồi đủ máu và lam lại tái chiến.

Phụ cận [Ưc Tương Tư]: Bạn của tao cho đến giờ chưa từng tranh đoạt kẻ nào, chúng mày chụp mũ cậu ấy, tao dĩ nhiên phải nhúng tay.

Phụ cận [Không Sợ Hãi]: Ha hả.

Phụ cận Ưc Tương Tư]: Ha hả!

Đối phương không có sự nhẫn nại như Thời Nhiễm, quyết đoán thêm báo thù cậu. Đường Môn tên Không Sợ Hãi thêm trước, hai người còn lại cũng thêm theo.

Sau khi trạng thái của An Vũ Hàng hồi đầy rồi, trực tiếp triệu hồi con cóc ra, Thời Nhiễm bên kia sau khi thời gian đếm ngược báo thù kết thúc, hai người bắt tay nhau bắt đầu đánh Đường Môn trước mặt. Công kích của Cái Bang rất bạo lực, nhưng khả năng khống chế lại không được bao nhiêu, cho nên khống chế hai người kia liền trở thành nhiệm vụ của An Vũ Hàng. Loại sự tình này khi cậu đánh với sư huynh đều là do sư huynh phụ trách, hiện tại đến phiên cậu, An Vũ Hàng ít nhiều cảm thấy có chút không thuần thục. Chẳng qua xem đầu pháp của sư huynh nhiều lần, trong lòng cậu cũng có tính toán, không đến mức luống cuống tay chân.

Hai người vừa đánh vừa dẫn ba người hướng vào bên trong thành, bởi vì trên quảng trường trước chủ thành có rất nhiều người luận bàn, cho nên hai người không tiến động di dời về phía trước, đối phương cũng không quá chú ý.

Sau khi hợp lực đánh chết Đường Môn, An Vũ Hàng trực tiếp cho nổ độc súng, hiệu quả hộ thuẫn giúp cậu và Thời Nhiễm càng có thể thuận lợi chạy về phía trước. Chờ đến khi hai người tiếp cận cửa thành, thủ vệ ở ngoài cửa phát hiện bên này có mở báo thù, lập tức xông lên bắt người. Bởi vì An Vũ Hàng và Thời Nhiễm là bên bị thêm báo thù, cho nên thủ vệ không để mắt đến họ. Ý Kiếm sơn và Côn Lôn bị thủ vệ trực tiếp phong hết kỹ năng sau đó đeo gông vào, nháy mắt bọn họ liền biến mất vào trong chủ thành. Chút sát khí này của bọn họ sẽ không bị nhốt quá lâu, nhưng cũng đủ để hai người chạy trốn.

Hai người trực tiếp bay đến bản đồ Tỉnh Thành, nơi này phong cảnh chẳng ra làm sao, cho nên ngoại trừ acc nhỏ đến thăng cấp thì chẳng có ai đến đây.

Mật tán gẫu [Ưc Tương Tư]: Ông đoạt tình duyên của ai?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Đừng nói nữa, cũng là tui sai.

An Vũ Hàng kể lại một lần chuyện tình duyên của Vô Hình Sát nói lung tung với Cẩm Thư Linh Loạn rằng cậu dụ dỗ Vô Hình Sát, sau đó Cẩm Thư Linh Loạn khắp nơi nhằm vào cậu cho Thời Nhiễm nghe.

Mật tán gẫu [Ưc Tương Tư]: Bà mẹ nó, Minh Giáo kia thoát nhìn rất bình thường, sao lại tìm được loại tình duyên như vậy?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Ai biết được. Đúng rồi, sư phụ tui hình như đã sớm biết chuyện có người nói tui dụ dỗ Vô Hình Sát, nhưng nhìn thái độ của anh ấy hẳn là tin tưởng tui. Tui đang nghĩ, anh ấy không có khả năng không duyên không có tin tưởng tui nhỉ? Có phải đã có ai giải thích với anh ấy hay không?

Mật tán gẫu [Ưc Tương Tư]: Biết chuyện này chỉ có mấy người chúng ta thôi. Vô Hình Sát kia tuy rằng cũng xem như đáng tin, nhưng sư phụ ông muốn hiểu biết tình huống vẫn phải tìm chúng ta chứ.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư phụ tui nếu như không hỏi ông, vậy hẳn là hỏi Tư Húc hoặc là Viên Gia.

Mật tán gẫu [Ưc Tương Tư]: Để tui gọi điện thoại hỏi, ông chờ một chút.

Nói xong, Thời Nhiễm liền đi gọi điện thoại.

An Vũ Hàng ngồi xuống tại chỗ, nhìn cảnh sắc xám xịt, cũng thấy nhàm chán.

Thời Nhiễm đi gọi điện thoại chưa trở lại, An Vũ Hàng vẫn còn bị treo thưởng. Phỏng chừng tạm thời chuyện này còn chưa xong được, An Vũ Hàng định đi phó bản trốn một lúc, nhưng không đợi cậu gọi Thời Nhiễm một tiếng, bên cạnh cậu liền đáp xuống hơn 10 người, trong đó có một người chính là Đường Môn mở báo thù với cậu ở trước chủ thành lúc này. Sau khi những người khác đáp xuống, lập tức thêm báo thù An Vũ Hàng, cậu lúc này ngay cả con cóc còn chưa kịp gọi ra, đã bị miểu sát gục trên mặt đất...

Phụ cận [Ưc Tương Tư]: Mấy người bị bệnh hơn nữa còn lây bệnh cho nhau phải không? Rốt cục là xảy ra chuyện gì cũng không chịu làm rõ đã chạy đi giết người, mấy người là bị người ta thu mua hả?

Phụ cận [Không Sợ Hãi]: Ra mặt thay bạn bè thì tính là bị thu mua?

Phụ cận [Ưc Tương Tư]: Mà cảm thấy cái này gọi là nghĩa khí? Nói không chừng mà còn bị bạn của mà lừa chạy đến đây tìm xấu hổ kìa!

Phụ cận [Không Sợ Hãi]: Éo sao cả.

Phụ cận [Ưc Tương Tư]: Phải rồi, mà sống tùy tiện đến vậy, cái gì cũng éo sao cả.

Nói xong với người tên Không Sợ Hãi kia xong, Ưc Tương Tư lại gửi mật tán gẫu cho An Vũ Hàng, nói khi Tương Thiên Quyết đăng nhập acc của cậu, đã nhìn thấy mấy lời trào phúng của Cẩm Thư Linh Loạn. Sau đó bảo Vi Vũ Yến Phi liên hệ Dịch Tư Húc, Dịch Tư Húc đã giải thích rõ ràng. Bởi vì lúc ấy đang thi, nên không nói cho An Vũ Hàng biết. Sự tình đều do Viên Gia chịu trách nhiệm, chẳng qua lại không có ai tìm Viên Gia gây phiền toái.

Biết hết mọi chuyện, An Vũ Hàng ngược lại rất vui mừng, ít nhất khi sư huynh nhìn thấy những lời chỉ trích đó, cũng không hề tin tưởng, còn khiến Dịch Tư Húc có cơ hội giải thích giúp cậu.

Mật tán gẫu [Ưc Tương Tư]: Làm sao bây giờ? Tư Húc không có nhà, Viên Gia bị tiêu chảy không ngồi dậy nổi, hai đứa mình đối đầu N đứa, có chút khó à.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Không biết, nếu không tui log-out trước?

Giải thích với mấy người nay cùng cấp với việc đàn gảy tai trâu, cậu vốn không làm chuyện gì sai trái, dựa vào cái gì phải ăn nói khép nép đi giải thích với người khác?

Mật tán gẫu [Ưc Tương Tư]: Có log-out rồi vào lại cũng như nhau thôi, căn bản không giải quyết được vấn đề.

An Vũ Hàng thở dài, uống một ngụm cà phê tiếp tục đánh chữ.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Nếu không đi về trước đi? Dù sao bọn họ cũng không phải muốn giết ông.

Mật tán gẫu [Ưc Tương Tư]: Không được, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu.

An Vũ Hàng tuy rằng cảm thấy rất cảm động vì Thời Nhiễm ở lại cùng cậu, nhưng hiện tại hình như cũng không phải thời điểm nói chuyện nghĩa khí anh em...

Hai người đang nói chuyện, lại một người đáp xuống bên cạnh bọn họ, An Vũ Hàng nhìn kỹ, không phải ai khác, đúng là Cẩm Thư Linh Loạn.

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Phượng Cô Ngâm, mà vẫn nên lui bang đi, đừng ở trong bang tự xấu hổ nữa.

Phụ cận [Phượng Cô Ngâm]: Cậu tới chính là vì chuyện này? Cậu không khỏi quá rảnh rồi rồi đó.

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Tao rảnh hay không rảnh cũng phải chạy đến đây một chuyến, mà dụ dỗ tình duyên của bạn tao, tao không giúp bạn tao ra mặt thì quá không đáng mặt bàn bè rồi. Chẳng qua mà cũng ở trong Đạp Tuyết Mà Đi, tao không tiện giết mà, mà vẫn nên tự mình rút đi.

Phụ cận [Phượng Cô Ngâm]: Chuyện này không đến phiên cậu ra mặt đâu nhỉ? Bảo tình duyên của Vô Hình Sát đến đây nói chuyện với tôi, tôi ngược lại muốn nghe xem tôi dụ dỗ Vô Hình Sát như thế nào.

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Cô ấy chính là không muốn biến thành quá khó coi, nên mới không ra mặt. Tao cũng không thích phiền toái, như vậy đi, nếu mà lui bang, từ nay về sau cắt đứt quan hệ sư đồ với phó bang, không còn liên hệ nữa, chuyện này liền dừng ở đây. Tao trở về giải thích rõ với bạn tao, những người này cũng sẽ không đuổi giết mà nữa, thế nào?

Phụ cận [Phượng Cô Ngâm]: Cậu tốt nghiệp tiểu học chưa vậy? Bằng tốt nghiệp tiểu học là tự làm phải không?

An Vũ Hàng quả thật tức giận đến muốn cười, cái gì dụ dỗ Vô Hình Sát, cái gì ra mặt thay bạn bè, đều là giả cả. Cẩm Thư Linh Loạn muốn cậu và mấy người nhóm sư phụ cắt đứt lui tới mới là thật.

Phụ cận [Thời Nhiễm]: Cẩm Thư Linh Loạn, với chỉ số thông minh kia của mày thì hoặc là uống thuốc não tàn quá nhiều, hoặc là bị bệnh Down hết đường cứu chữa, mày nói mày như vậy, bác sĩ có phải đã từ bỏ trị liệu rồi hay không vậy? Sao lại thả để cho mày chạy ra khỏi bệnh viện rồi?

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Ha ha, tùy bọn mày muốn nói như thế nào, dù sao tao chỉ có điều kiện này. Phượng Cô Ngâm, hoặc là mày đồng ý, sau đó rút đi xa một chút, hoặc là mày chờ mỗi ngày bị đuổi giết đi.

Đối với loại người ấu trĩ lại tự cho là cường đại, An Vũ Hàng thật lòng không còn gì để nói nữa.

Ngay tại thời điểm cậu chuẩn bị log-out, Lạc Hoa Độc Lập online.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Đi chiến trường không? A Yến hôm nay phải lên muộn một chút, tôi dẫn cậu đi đánh trước.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Không đi được, tôi đang bị ngăn ở Tỉnh Thành.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Làm sao vậy?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Không có gì, tôi có thể giải quyết.

Lạc Hoa Độc Lập bên kia không có động tĩnh, không biết đang làm cái gì.

Không bao lâu, An Vũ Hàng thấy được tin tức của sư phụ gửi trên kênh bang hội.

Bang hội [Lạc Hoa Độc Lập]: Cẩm Thư, cậu ở Tỉnh Thành làm gì?

Bang hội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Tôi đang dẫn đồ đệ thăng cấp nè. Đúng rồi phó bang, sư phụ tôi lúc nào trở về?

Bang hội [Lạc Hoa Độc Lập]: Không biết.

Bang hội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Sư phụ không có đây, không có ai dẫn tôi đi đánh võ đài, thật nhàm chán.

Bang hội [Lạc Hoa Độc Lập]: Cậu đúng là rất nhàm chán, nhàm chán đến mức chạy ra Tỉnh Thành giữ xác đồ đệ tôi.

Bang hội [Ba Tiêu Thụ]: Giữ xác đồ đệ phó bang?

Bang hội [Chuế Hoa Linh]: Tình huống gì đây?

Bang hội [Tình Thâm Tự Hải]: Cùng hỏi.

Bang hội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Phó bang, tôi không giữ xác nó. Tôi chỉ là dạy đồ đệ tình cờ đi ngang qua.

Bang hội [Lạc Hoa Độc Lập]: Phải không? Thật là trùng hợp.

Bang hội [Chúc Duệ]: Chúng ta muốn giúp người bị giữ xác có phải cũng nên nói một tiếng hay không, cũng tiện đi cứu.

Bang hội [Chuế Hoa Linh]: Đúng vậy. Vừa rồi nhìn thấy thông báo người trong bang bị giết, còn tưởng rằng Phượng Cô Ngâm ra dã ngoại bị cướp thương chứ.

Bang hội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Người ta giữ xác nó là bởi vì nó dụ dỗ tình duyên của bạn tôi, tôi bị kẹt ở giữa thật không dễ nói cái gì.

Bang hội [Gọi Ta Đại Sư]: Chuyện đó không phải đã nói rõ ràng rồi sao?

Bang hội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Đó là Phượng Cô Ngâm nói xạo.

An Vũ Hàng nhìn bọn họ nói chuyện, cũng không tham gia vào. Cậu và người trong bang không quen, bọn họ không giúp cũng là đương nhiên, mà có giúp cậu thì xem như là có tình lẫn rồi, cậu cũng chẳng có gì phải bất mãn.

Bang hội [Lạc Hoa Độc Lập]: Cậu không nói với người trong bang cũng được đi, nhưng cậu không phải là nên nói cho tôi biết đầu tiên sao?

Bang hội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Việc này còn cần tôi nói? Anh vừa online, Phượng Cô Ngâm không phải lập tức chạy đi cáo trạng hay sao?

Bang hội [Lạc Hoa Độc Lập]: A, đồ đệ của tôi thật sự không nói hề là do cậu, chỉ nói là bị giữ xác, không thể đi đánh chiến trường với tôi. Tôi nhìn thấy cậu ở cùng bản đồ với cậu ấy, liền kiểm tra một chút, không ngờ cậu thật sự ở đó.

Bang hội [Cẩm Thư Linh Loạn]: Bạn của tôi nhờ tôi hỗ trợ, tôi cũng không thể không nói nghĩa khí. Lại nói bạn của tôi là một cô gái, mảnh mai yếu đuối, tôi có thể từ chối không giúp sao?

Bang hội [Lạc Hoa Độc Lập]: Cậu giúp kẻ cậu, tôi không quan tâm.

Nói xong, Lạc Hoa Độc Lập liền lật danh sách bang hội, tính cách của Cẩm Thư Linh Loạn anh rất hiểu, cho nên anh càng nguyện ý tin tưởng Phượng Cô Ngâm.

Đang nghĩ chờ muộn một chút Vi Vũ Yến Phi online thì cùng đi cứu người, Sương Thiên Quyết liền log-in. Lạc Hoa Độc Lập lập tức như được uống thuốc an thần mà nhẹ nhàng thở ra, vội vàng chat qua.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Sự đệ cậu bị người ta giết kia.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Cậu ấy lại đi cướp thương?

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Không phải...

Lạc Hoa Độc Lập nói lại một lần mọi chuyện cho Sương Thiên Quyết nghe. Sương Thiên Quyết bên kia trầm mặc một hồi, mới đánh chữ qua.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Việc này phải tìm Minh Giáo kia, xem rốt cục cậu ta có ý gì.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Cậu đi hay là tôi đi?

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Để tôi đi.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Ủ. Văn Ngạn còn ở nhà bà ngoại cậu ấy, phỏng chừng phải buổi tối mới có thể trở về. Chúng ta muốn đi cứu người mà không mang trị liệu cũng không dễ làm.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Đến lúc đó lại nói.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Vốn hôm nay tâm tình rất tốt, tăng ca xong trở về còn định khai chai rượu đỏ thả lỏng một chút, không ngờ vừa online liền phiền lòng.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: ...

Kỳ thật hôm nay tâm trạng của Tiêu Mộc Từ cũng rất tốt, chẳng qua An Vũ Hàng chậm hiểu khiến cho anh có chút buồn bực, đang nghĩ tìm một người nào đó phát tiết tâm tình một chút, đã có người đưa lên tới cửa.

An Vũ Hàng không chú ý Sương Thiên Quyết đã online. Những người này còn đang giữ xác cậu, xem ra hôm nay là không chơi game được rồi.

Thời Nhiễm cũng không nóng nảy, dù sao đối phương cũng không giết cậu, cậu đơn giản ngồi xuống tại chỗ, nói chuyện phiếm với An Vũ Hàng.

Mật tán gẫu [Ưc Tương Tư]: Năm mới ông có tính toán gì không? Đi ra ngoài du lịch này nọ?

Mua Đông xem như mùa du lịch ế hàng, đi ra ngoài chơi cũng rẻ, đích thật là hạng mục đáng giá suy xét.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Làm thêm...

Kỳ thật cậu cũng rất muốn ra ngoài chơi, mỗi lần Viên Gia, Thời Nhiễm bọn họ đi chơi, trở về đều sẽ mang cho cậu chút lễ vật, An Vũ Hàng cũng muốn đi, nhưng tình huống thực tế lại không cho phép cậu tiêu xài phung phí như vậy

Mật tán gẫu [Ưc Tương Tư]: Tiền kiếm mãi cũng không đủ, phải biết hợp thời hưởng thụ cuộc sống.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Tại thời điểm có tiền dư mới nói đến chuyện hưởng thụ cuộc sống được.

Mật tán gẫu [Ưc Tương Tư]: ...

Hai người câu có câu không hàn huyền hơn một giờ, Dịch Tư Húc và Viên Gia đều online, cũng thêm bọn họ vào đội ngũ.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Viên Gia, ông không phải đang bị chột bụng sao ? Không nghỉ ngơi đi còn lên game làm gì?

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Ông bị người ta giữ xác rồi, tui sao có thể nằm yên được?!

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Không có gì, cùng lắm thì tui A vài ngày.

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Vậy không được. Chúng ta thua người không thua trận. Tư Húc đã vội vàng trở về, tui hôm nay cũng truyền nước rồi, không sao cả.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Cảm ơn.

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Khách sáo cái cộng lông ấy.

Tuy rằng An Vũ Hàng biết bốn người bọn họ muốn đẩy lùi những người đang giữ xác cậu xác thực vô cùng khó, nhưng phần tâm ý này An Vũ Hàng rất cảm kích.

Thời Nhiễm tạm thời trở về thành hội hợp cùng đám Viên Gia, thuận tiện mua chút dược phẩm hồi máu hồi lam, chuẩn bị nghiên cứu sách lược cứu người thế này. Ở server này bọn họ không có bạn bè có thể hỗ trợ đánh nhau, ngoại trừ mấy người nhóm sư phụ An Vũ Hàng, cũng không quen biết những người khác. Đánh giá thử một vòng, cả bọn có vẻ thế đơn lực cô, nhưng việc này không hề gì, bọn họ chỉ muốn đòi một lời giải thích mà thôi.

Chờ ba người sắp xếp chuẩn bị xong, liền trực tiếp bay đi, sau khi đáp xuống lập tức thêm báo thù đám người kia, dù sao bọn họ không ở trong chủ thành, không sợ thủ vệ sẽ bắt bọn họ. Cùng lắm thì đánh nhau xong tự mình đến đại lao ngồi một ngày.

Ba người đến khiến cho địa điểm giữ xác vốn dĩ bình tĩnh trở nên náo nhiệt hẳn lên, An Vũ Hàng cũng lựa chọn sống lại, gia nhập cuộc chiến. Đối phương đông người, nhưng có mấy người vẫn luông không cử động, tựa hồ là treo máy. Sau khi Thời Nhiễm mở báo thù, liền trực tiếp tung một chiêu quét ngang ngàn quân, quét hết những người đứng gần vắng ra ngoài. Bọn họ 3 người đều là cận chiến, khi đánh viên trình sẽ không chiến ưu thế, nhưng đấu pháp 3 đấu 1, đối phương cũng không chiếm được tiện nghi gì. An Vũ Hàng đứng giữa bọn họ phụ trách khống chế, trọng điểm này phải khống chế được trị liệu Cẩm Thư Linh Loạn có thể thêm máu cho đối phương, khiến cậu ta không có cơ hội thêm máu.

Mấy chuyện như đánh nhau này, dưới tình huống biết rõ đáng không lại, phương thức đơn giản nhất chính là chọn chủ sự mà đánh. Trước đó ở chủ thành An Vũ Hàng chỉ sợ cũng là trọng điểm chém giết của đám người kia, mà loại người rảnh rỗi không có chuyện gì đi kiếm chuyện làm như Cẩm Thư Linh Loạn dĩ nhiên sẽ không thể buông tha.

Rất nhanh, Không Sợ Hãi và Cẩm Thư Linh Loạn đều nằm gặm bùn, mà ba người nhóm Thời Nhiễm cũng chỉ còn dư lại không đến nửa thanh máu. Những người khác lập tức ủa tới, hiện trường có chút hỗn loạn. An Vũ Hàng lập tức cho nổ con cóc, hiệu quả hộ thuẫn giúp bọn họ tạm thời an toàn. Thời Nhiễm, Viên Gia và Dịch Tư Húc vẫn như cũ dùng hỏa lực tập trung đánh một người, dù sao đánh chết một tên tính một tên, An Vũ Hàng mở Mê Mang đối với hòa thượng Thiếu Lâm có trang bị tốt nhất trong đám, khiến cậu ta bị vây trong trạng thái hỗn loạn, giúp bọn họ đánh mấy người hồng danh kia. Loại tình huống nội chiến này tuy rằng không kéo dài lâu, nhưng nhìn thấy trong lòng vẫn đặc biệt thống khoái. Mang theo hộ thuẫn, An Vũ Hàng cũng không bối vì hiệu quả ngược do chiêu Mê Mang của hòa thượng kia mà bị thương tổn nhiều, xem như có lời.

An Vũ Hàng bên này tuy rằng đánh rất có sách lược, nhưng đối phương cũng không ngốc, mục đích của bọn họ chính là Phượng Cô Ngâm, cho nên dĩ nhiên lấy việc đánh chết cậu làm đầu. Chờ hộ thuẫn bị phá, hòa thượng kia liền chuyển mục tiêu về phía cậu, hơn nữa có những người khác hỗ trợ, An Vũ Hàng dưới tình huống mất đi toàn bộ phòng hộ, rất nhanh liền gục xuống.

Lần này, ba người còn lại cũng chỉ còn một tầng da máu, cùng với mấy người tên đã biến thành màu xám nằm trên đất, trong hoàn cảnh xám xịt có vẻ đặc biệt thê lương.

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Phượng Cô Ngâm, mày bị đuổi giết còn muốn kéo bạn bè theo làm đệm lưng, không biết xấu hổ.

An Vũ Hàng không để ý đến cậu ta, cậu xem như đã nhìn ra, bất kể cậu làm như thế nào, Cẩm Thư Linh Loạn cũng sẽ không nghĩ theo phương hướng tốt đẹp.

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Tao đã cho mày quyền lựa chọn, mày vẫn nên quyết định sớm đi, đừng liên lụy bạn bè.

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Chuyện đơn giản như thế, tao mà là mày thì sẽ không chần chờ như vậy. Mày dứt khoát rút đi, tao cũng không cần tốn nhiều võ mồm với mày.

Phụ cận [Phượng Cô Ngâm]: Không muốn tốn nhiều võ mồm thì nói được phải làm được, đừng ở chỗ này dài dòng.

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Mẹ mày! Tao tốt bụng nói cho mày biết. Sư phụ tao có quan hệ đặc biệt tốt với phó bang, nếu sư phụ tao lên nói với phó bang bảo mày rút, phó bang khẳng định sẽ nghe lời sư phụ tao. Đến lúc đó cho mày đẹp mặt. Tao đã cho mày thể diện, nhưng mày đừng có cho mặt mũi rồi còn không biết xấu hổ.

Phụ cận [Phượng Cô Ngâm]: Sư phụ cậu là ai?

Trước kia cậu cứ hay nghe Cẩm Thư Linh Loạn nhắc tới sư phụ mình, nhưng đến tột cùng sư phụ Cẩm Thư Linh Loạn là thần thánh phương nào, An Vũ Hàng hoàn toàn không biết.

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Mày không xứng biết. Dù sao mày dựa theo lời tao nói là được, nếu không mất mặt cũng là mày.

Trong lúc Cẩm Thư Linh Loạn nằm trên mặt đất đánh chữ, Viên Gia đã ngã xuống, Thời Nhiễm cũng chỉ còn lại khoảng 10% máu, máu Dịch Tư Húc dày hơn so với bọn họ, nhưng cũng chưa tới 20%.

Rất nhanh, Thời Nhiễm cũng ngã xuống, Dịch Tư Húc bên kia chỉ là vấn đề thời gian. Ngay tại thời điểm bọn họ sắp toàn quân bị diệt, Vi Vũ Yến Phi đột nhiên từ trên trời giáng xuống, dừng ở bên cạnh Dịch Tư Húc, lượng máu của Dịch Tư Húc nháy mắt được kéo trở về 40%.

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Yến Phi?!

Vi Vũ Yến Phi xuất hiện hiển nhiên khiến Cẩm Thư Linh Loạn rất bất ngờ. Nhưng đồng dạng cũng bất ngờ còn có An Vũ Hàng —— Yến ca đến , sư phụ còn ở xa sao?

Quả nhiên, Côn Lôn đang đánh nhau với Dịch Tư Húc đột nhiên bị cướp vũ khí, Lạc Hoa Độc Lập tựa như hồn ma xuất hiện phía sau đối phương, một bộ liên chiêu bổ xuống, Côn Lôn liền nằm rạp. Thấy có cứu viện, đối phương lập tức thêm bảo thủ Vi Vũ Yến Phi và Lạc Hoa Độc Lập, hai người căn bản không để ý. Dịch Tư Húc lui về phía sau bảo hộ Vi Vũ Yến Phi, Viên Gia đã đến giờ sống lại, trực tiếp đứng lên tại chỗ, gia nhập cuộc chiến.

Đối phương chuyển mục tiêu sang nhắm vào Vi Vũ Yến Phi, chuẩn bị kéo anh đi xong rồi đánh những người khác, Không Sợ Hãi sống lại, trực tiếp cho Vi Vũ Yến Phi một Đoạt Mệnh Tiên, xóa sạch 40% lượng máu của anh. Ngay tại lúc An Vũ Hàng cảm thấy tình huống không quá tốt, một thân ảnh màu trắng liền bay vào, dừng lại bên cạnh Vi Vũ Yến Phi, dưới chân Vi Vũ Yến Phi lập tức hiện lên một pháp trận phòng ngự.

Ba chữ ‘Liễm Túy Nhan’ đột nhiên xuất hiện trong đám người, không hề dự kiến mà lọt thẳng vào tầm mắt của An Vũ Hàng, khiến cậu nhất thời muốn hoa mắt, hộp bánh bích quy nằm bên cạnh tay thiếu chút nữa bị quơ trúng rồi xuống đất...

— Anh ấy, anh ấy sao lại đến đây?

— Nam thần kia! Nam thần cư nhiên tới cứu cậu?!

Đầu An Vũ Hàng vang lên ong ong, tựa hồ có một ngàn loại âm thanh đồng thời tiến thẳng vào đầu cậu, khiến cậu không biết nghe cái gì. Tiếng tim đập rõ ràng dội vào màng tai, trên mặt An Vũ Hàng một trận nóng lên — Đây là lần đầu tiên cậu ở khoảng cách gần như thế quan sát nam thần của mình. Loại kinh hãi đột nhiên tới này khiến An Vũ Hàng lập tức xem nhẹ chuyện bị người ta đuổi giết, trong mắt chỉ còn duy nhất hình dáng của Liễm Túy Nhan, hai mắt chớp cũng không dám chớp, vì cậu sợ chớp mắt thì người kia sẽ không thấy tầm hơi...

Hết —

42. Chương 42: Nam Thần

Phụ cận [Lạc Hoa Độc Lập]: Vào đội.

Nhìn thấy lời anh nói, cả đám Viên Gia lục đục lui đội, sau đó gia nhập đội ngũ của Lạc Hoa Độc Lập, thuận tiện để Vi Vũ Yến Phi thêm máu. An Vũ Hàng vẫn cứ ngây ngốc nằm trên đất, căn bản không chú ý sự phụ của mình nói gì.

Phụ cận [Lạc Cá Côn Lôn]: Ô địch, Liễm Túy Nhan?!

Phụ cận [Tri Tri]: Ô địch, đại thần!

Phụ cận [Tẩu Tẩu Đình Đình]: Tui cảm thấy tui vẫn nên mượn mà mà lăn đi...

Phụ cận [Đục Nước Béo Cò]: Đại thần, tui với anh đánh một trận, mau liếc mắt nhìn tui một cái đi!!!

...

Đục Nước Béo Cò vừa mới dứt lời, đã bị Liễm Túy Nhan một bộ liên chiêu bùng nổ đánh chết...

Phụ cận [Đục Nước Béo Cò]: ...

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Sư phụ?!

Nhìn thấy Cẩm Thư Linh Loạn gọi ‘sư phụ’, An Vũ Hàng rốt cục cũng phục hồi lại tinh thần, nhìn nhìn một mớ hồng danh bao vây mình, lại nhìn nhìn Cẩm Thư Linh Loạn, cậu đột nhiên hiểu ra một vấn đề — Vị sư phụ mà Cẩm Thư Linh Loạn vẫn luôn giữ kín như bưng không phải ai khác, anh chính là Liễm Túy Nhan.

— Đờ mờ, nam thần của cậu sao lại có đồ đệ có chỉ số thông minh ‘cao’ đến như vậy chứ?!

An Vũ Hàng quả thực không biết phải nói gì, nếu có sư huynh ở đây, cậu nhất định sẽ chạy qua phun trào một trận với sư huynh. Đợi đã, Anh Vũ Hàng giật mình phát giác hình như cậu có nhìn thấy sư huynh mình đang online... mà nhỉ...

Mở danh sách bạn tốt, sư huynh quả nhiên đang online, chẳng qua vị trí không phải ở trong chủ thành, không biết đang làm gì. Nghĩ đến bản thân bị nhiều người đuổi giết như vậy, sư phụ và Yến ca đều đến, sư huynh lại không tới, trong lòng An Vũ Hàng ít nhiều cũng có chút chua xót. Cậu lo lắng có phải sư huynh nghe và tin những gì người khác nói, không muốn giúp cậu hay không. Kỳ thật sư huynh không đến cũng tốt, loại bộ dạng chật vật này cậu cũng không muốn để sư huynh nhìn thấy, rất mất mặt.

Liễm Túy Nhan không để ý gì tới Cẩm Thư Linh Loạn, tiếp tục cùng Vi Vũ Yến Phi và Lạc Hoa Độc Lập phối hợp ăn ý mà giết người. Thời Nhiễm cũng sống lại, có Vi Vũ Yến Phi thêm máu, cậu chàng đánh nhau càng thêm hưng hân. Thời gian sống lại của An Vũ Hàng cũng đến, chẳng qua cậu vẫn còn đang bận thưởng thức tư thái của Liễm Túy Nhan, căn bản không chú ý tới bản thân đã có thể đứng lên.

Liễm Túy Nham phụ trách khổng chế hiện trường, Lạc Hoa Độc Lập phụ trách tấn công, Thời Nhiễm và Viên Gia thì ở phía sau bổ đạo, Dịch Tư húc toàn lực bảo hộ Vi Vũ Yến Phi, Vi Vũ Yến Phi đứng phía sau Liễm Túy Nham bay ra các loại Buff hỗ trợ, đầu vào đây mà thêm máu cho bọn họ.

Đánh khoảng chừng 30 phút, người bị giết của đối phương rốt cục cũng lười sống lại, bị đổ trang bị không nói đi, ngay cả thời gian sống lại cũng kéo dài đến tận 5 phút, mà Liễm Túy Nham bên này vẫn còn tiếp tục đánh chết tất cả đám người còn sống. Có người sau khi sống lại muốn trực tiếp dùng khinh công bay đi để chạy thoát thân, nhưng đều bị Liễm Túy Nham một chiêu đập cho té xuống đất, Lạc Hoa Độc Lập đi lên một bộ liên chiêu kết liễu.

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Sư phụ, vì sao anh lại hướng về người ngoài?!

Phụ cận [Liễm Túy Nham]: Trong lòng cậu tự biết.

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Em biết cái gì chứ? Có phải phó bang nói gì với anh hay không, anh mới không chịu tin em?!

Phụ cận [Lạc Hoa Độc Lập]: Cậu nói hay thật, tôi có thể nói gì về cậu chứ?

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Sư phụ, thằng Phượng Cô Ngâm này không phải thứ tốt lành gì, anh đừng bị nó che mắt. Nó giả nhân yêu lừa gạt người ta, còn dụ dỗ tình duyên của bạn em. Ngày hôm qua bang chiến, bởi vì nó chúng ta mới bị thua, còn bồi thường 20 vạn. Sư phụ, người như vậy anh không thể tin nó.

Sau khi Liễm Túy Nham một lần nữa thả Buff, đứng ở tại chỗ không động thủ nữa.

Phụ cận [Liễm Túy Nham]: Chuyên khác trước không nhắc tới. Cậu bỏ tiền ra tìm nhiều người như vậy, mượn danh nghĩa bạn của mình đuổi giết Phượng Cô Ngâm, tôi còn có thể tin cậu cái gì nữa?

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Em lúc nào bỏ tiền ra thuê người?

Phụ cận [Liễm Túy Nham]: Không khéo, người cậu tìm đến có một người tên Không Sợ Hải, người này tôi quen biết. Sau khi tôi lại đây cậu ta mật tán gẫu nói cho tôi biết cậu ta là do cậu thuê tới.

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Sao lại thế... Anh ta nói vậy!

Lúc này chỗ nào còn bóng dáng Không Sợ Hải? Phỏng chừng sau khi nói với Liễm Túy Nham xong, liền nhân lúc hỗn loạn rời đi rồi.

Phụ cận [Liễm Túy Nham]: Vì sao cậu ta phải nói dối? Tôi cũng không cho cậu ta tiền.

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: ... Không phải...

Phụ cận [Liễm Túy Nham]: Lại nói chuyện của bạn cậu. Tôi đã liên lạc với Minh Giáo tên Vô Hình Sát kia, lúc tôi nói đến việc cậu giúp tình duyên của cậu ta ra mặt, cậu ta rất kinh ngạc. Cậu ta nói tình duyên của cậu ta xác thực đã từng hiểu lầm cậu ta và Phượng Cô Ngâm, nhưng cậu ta đã giải thích rõ ràng. Sau đó bọn họ cũng hòa hảo, dạo gần đây mỗi ngày Vô Hình Sát đều cùng một chỗ với bạn gái mình, hai người mấy ngày nay bận rộn đi gặp người nhà, căn bản không rảnh vào game, cũng không thấy cô ấy liên hệ với cậu. Cậu ta nói bạn gái mình không phải là người lòng dạ hẹp hòi, nếu như cần thiết, có thể cùng cậu đối chất.

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Sư phụ, vì cái gì anh chỉ tin người khác nói, mà không tin em?! Anh ta nói bạn gái anh ta không liên lạc anh lại tin, em nói cô ấy bảo em ra mặt giúp mình, anh lại không tin?!

Phụ cận [Liễm Túy Nham]: Bởi vì tôi biết cậu là hạng người gì.

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Phượng Cô Ngâm có cái gì tốt, các người vì cái gì đều hướng về nó?!

Phụ cận [Liễm Túy Nham]: Được, vậy cậu nói cho tôi biết, cậu nói cậu cho Phượng Cô Ngâm quyền lựa chọn, là bảo cậu ấy lựa chọn cái gì?

Phụ cận [Úc Tương Tư]: Cái này tôi biết! Cậu ta bảo Phượng Cô Ngâm hoặc là rút khỏi bang hội, đoạn tuyệt quan hệ sư đồ với Lạc Hoa Độc Lập, từ nay về sau không qua lại nữa' hoặc là mỗi ngày bị treo thưởng bị báo thù.

Những lời ấu trĩ lại nhằm chán mà Cẩm Thư Linh Loạn nói, Thời Nhiễm nhớ rõ ràng vô cùng.

Phụ cận [Cẩm Thư Linh Loạn]: Mày ngậm máu phun người.

Phụ cận [Ưc Tương Tư]: Cậu còn cần phun sao? Vốn cả mặt đầy máu rồi. Cậu nói chuyện ấu trĩ như vậy, tôi không chụp màn hình lại cũng thực có lỗi với sự ATSM của cậu, muốn nhìn không? Tôi lúc nào cũng có thể giúp cậu nhớ lại.

Lúc này Cẩm Thư Linh Loạn triệt để im lặng.

Kỳ thật Thời Nhiễm sao có thể rảnh rỗi đến độ đi chụp màn hình, chẳng qua là hù dọa cậu ta một chút, không ngờ tên nhóc này liền cam chịu chấp nhận.

Phụ cận [Liễm Túy Nhan]: Chuyện bản thân cậu làm thì tự mình chịu trách nhiệm, tôi không có nghĩa vụ phải lo cho cậu, cậu tự giải quyết cho tốt.

Phụ cận [Liễm Túy Nhan]: Còn mấy người bị Cẩm Thư Linh Loạn thuê tới giết Phượng Cô Ngâm, hôm nay xem như xong, các người cũng chỉ lấy tiền làm việc. Về sau nếu còn để tôi nhìn thấy các người đuổi giết cậu ấy, đừng trách tôi không khách khí.

Phụ cận [Tri Tri]: Không dám nữa. Đại thần, anh còn thiếu phụ kiện trang bị không?

Phụ cận [Tẩu Tẩu Đình Đình]: Tui về sau nhất định gặp Phượng Cô Ngâm sẽ đi đường vòng.

Phụ cận [đục nước béo cò]: Phượng Cô Ngâm, đến đây, chúng ta thêm bạn tốt nào. Để tránh cho lúc nào đó đầu óc tui không thanh tỉnh, lại có mắt như mù.

...

Những người đó cười ha ha, sau khi sống lại liền lần lượt giải tán.

Vi Vũ Yến Phi thêm An Vũ Hàng vào trong đội, An Vũ Hàng nhìn tên nam thần trong đội ngũ, cảm thấy dường như đã qua mấy đời. Liễm Túy Nhan không để ý tới Cẩm Thư Linh Loạn, trực tiếp bay trở về chủ thành.

Sau khi Liễm Túy Nhan rời đi, Cẩm Thư Linh Loạn liền log-out.

Mật tán gẫu [Liễm Túy Nhan]: Tôi tìm tôi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Hả?

Tuy rằng Liễm Túy Nhan nói chuyện với cậu, cậu cảm thấy rất kinh hãi, nhưng lại có chút lo lắng có phải anh gọi sai người hay không, dù sao cậu và nam thần cũng chưa từng có bất cứ tiếp xúc gì.

Mật tán gẫu [Liễm Túy Nhan]: Lại đây, tôi là Sương Thiên Quyết.

‘Rầm’ một tiếng, An Vũ Hàng kinh hoàng đánh nghiêng ly nước đặt bên tay, nước lạnh trong ly hoàn toàn đổ lên người cậu, hơi lạnh ướt sung khiến cậu đặc biệt khó chịu. Nhưng cậu lại không rảnh mà để ý đến, đầu óc so với khi Liễm Túy Nhan xuất hiện vừa rồi còn muốn hỗn loạn hơn —— Sư huynh cư nhiên là nam thần?!

—— Liễm Túy Nhan cậu từng thích và sư huynh cậu thăm mền, cư nhiên là cùng một người?!

Mật tán gẫu [Liễm Túy Nhan]: Làm sao vậy?

Đợi hơn một phút đồng hồ vẫn không thấy Phượng Cô Ngâm lại đây, Liễm Túy Nhan nói. Bình thường Phượng Cô Ngâm bay qua chỉ cần khoảng 10 giây là đủ.

An Vũ Hàng phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng rút mấy tờ khăn giấy ra lau nước trên người. Cậu khẳng định không thể nói cho nam thần biết cậu đang ngăn người, còn làm đổ ly nước, chỉ có thể bịa ra một lí do thoát nhìn tương đối bình thường.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Có điện thoại, chờ một chút...

Gửi xong những lời này, An Vũ Hàng nhanh chóng đứng dậy đi thay quần áo, cảm giác trên người lạnh lẽo thật sự không quá tốt.

Quăng quần áo ẩm ướt vừa được thay ra vào máy giặt, An Vũ Hàng thay áo ngủ khô mát. Cũng may chỉ là nước lọc, nếu là nước ngọt, vậy cậu còn phải chạy đi tắm, cái có đi nghe điện thoại này liền không thích hợp nữa.

Chờ cậu đi ra khỏi toilet, Vi Vũ Yến Phi đã log-out, trạng thái của Dịch Tư Húc là Away, có thể là đi ăn cơm.

An Vũ Hàng lau sạch sẽ nước đổ trên bàn, mới ngồi trở lại vào trước máy tính, để Phượng Cô Ngâm sống lại tại chỗ, sau đó trực tiếp bay đến bên cạnh Liễm Túy Nhan. Tuy rằng đã tỉnh táo lại, nhưng trong lòng cậu vẫn còn chút hoảng hốt, hoặc là nói khẩn trương, dù sao đó là nam thần của mình, cảm giác không còn giống với việc nam thần khoác vai Sương Thiên Quyết.

Mật tán gẫu [Liễm Túy Nhan]: Cẩm Thư bị người nhà cứng chiu đến sinh hư, cậu không cần để ý cậu ta, nếu cậu ta lại tìm cậu gây phiền phức, liền trực tiếp nói cho tôi biết.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng.

Kỳ thật cậu cũng có thể cảm giác được, Cẩm Thư Linh Loạn tựa như một đứa trẻ không chịu lớn, cái gì cũng phải lấy mình làm trung tâm, vừa không thuận ý liền làm mình làm mẩy đùa giỡn tình.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Cái kia... Sư huynh, tôi có thể hỏi một chút, cái này là acc của anh, hay là anh mượn vậy?

An Vũ Hàng cảm thấy bản thân tựa như đang giãy dụa lần cuối cùng, lỡ như acc này là sư huynh mượn, vậy về sau khi cậu đối mặt với sư huynh khẳng định vẫn có thể thả lỏng giống như trước đây. Tuy rằng thâm mến sư huynh khiến cậu thực rối rắm, nhưng mà so với việc rối rắm gia tăng gấp bội thì vẫn tốt hơn.

Mật tán gẫu [Liễm Túy Nhan]: Là acc của tôi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: ...

An Vũ Hàng triệt để hết hy vọng, sư huynh thật sự là nam thần, không cần biện giải nữa...

Mật tán gẫu [Liễm Túy Nhan]: Hôm nay lấy ít dịch nhiều, mở acc này tương đối nắm chắc hơn. Acc Sương Thiên Quyết trang bị không đủ, áp lực của A Yến sẽ rất lớn.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Thì ra là thế. Hôm nay thật sự cảm ơn sư huynh, nếu không tôi không biết còn bị giữ lại đến khi nào.

Mật tán gẫu [Liễm Túy Nhan]: Chuyện này không phải cậu sai, là do Cẩm Thư khơi mào, tôi khẳng định không thể không để ý.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Thật không ngờ Cẩm Thư Linh Loạn là đồ đệ của anh.

Mật tán gẫu [Liễm Túy Nhan]: Nói ra rất dài dòng, không đề cập tới cũng được.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng. Bất kể như thế nào, cũng đã làm phiền anh rồi, còn phải đi tìm Vô Hình Sát chứng thực.

An Vũ Hàng rất rõ ràng, sư huynh đi tìm Vô Hình Sát không phải bởi vì hoài nghi cậu, mà là muốn hỏi rõ ràng rốt cục là ai cứ luôn bám vào chuyện này mãi không buông, ở giữa gây rối.

Mật tán gẫu [Liễm Túy Nhan]: Vận khí tốt thôi, vừa lúc có một người bạn quen biết Vô Hình Sát trong hiện thực, hỗ trợ gọi điện thoại liên hệ bảo cậu ta online, có người bạn này ở giữa, cậu ta cũng không nói dối tôi.

Kỳ thật giới PVP cũng không rộng, lại đặc biệt dễ dàng tạo thành giao tình trong lúc luận bàn này nọ, cho nên Liễm Túy Nhan muốn tìm một người cũng không khó.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng. Những người khác ngược lại không hề gì, anh, sư phụ và Yến ca tin tưởng tôi là được.

Mật tán gẫu [Liễm Túy Nhan]: Ừ.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Hai người đang lặng lẽ nói gì vậy?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Không có... Yến ca đâu?

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Cậu ấy hôm nay không có ở nhà, tạm thời dùng laptop online, cậu không có việc gì nên cậu ta log-out trước rồi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: À. Đúng rồi, cảm ơn sư phụ đã cứu tôi.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Chuyện nên làm, cảm ơn cái gì. Đúng rồi, nhìn thấy Liễm Túy Nhan có giật mình hay không? Tôi nhớ rõ acc của cậu có thêm bạn tốt cậu ấy nha.

Sư phụ, sư huynh và Yến ca đều từng log-in vào acc của cậu, danh sách bạn tốt của cậu cũng không có mấy người, bọn họ chỉ cần mở ra là có thể nhìn thấy tên của Liễm Túy Nhan...

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Tôi rất thích xem Liễm Túy Nhan đánh võ đài.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Ha ha, tôi đoán ngay mà. Vẫn luôn không nói cho cậu biết, tôi cũng giấu đến vắt vẻo luôn. Sư huynh cậu không cho tôi nói, tôi cũng không tiện lắm miệng.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Uhm, không sao cả.

Cậu tuy rằng rất giật mình, nhưng ngoài mặt vẫn phải duy trì bình tĩnh.

Tiểu đội [Ưc Tương Tư]: Tui đã nói một người chơi PVE như ông, sao mà mỗi lần có đấu lôi đài đều chạy đi xem? Hóa ra là hướng về Liễm Túy Nhan, ông còn dám nói với tui là vì học đánh PVP...

Thời Nhiễm không chút lưu tình chọc thủng cậu.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: ...

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Ha ha, vẫn luôn được đích thân Liễm Túy Nhan dẫn đi thăng cấp và đánh võ đài, hiện tại biết được có phải rất kích động hay không?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: ...

Kích động khẳng định là có, nhưng càng nhiều là cảm thấy xấu hổ, dù sao đánh PVP cậu biểu hiện không phải dở tệ bình thường. Mà tại thời điểm cậu đặc ý vì bản thân có chút tiến bộ, lại không hề phát hiện chênh lệch giữa mình và sư huynh cho đến nay chưa bao giờ rút ngắn lại.

Tiểu đội [Liễm Túy Nhan]: Tiểu Ngâm, không cần để ý cậu ta.

Anh có thể rõ ràng cảm giác được Phượng Cô Ngâm tựa hồ không biết nên nói cái gì cho phải.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Đồ đệ của tôi, không để ý tới tôi thì để ý ai?

Tiểu đội [Liễm Túy Nhan]: Nếu cậu có thể nghiêm túc làm một sư phụ thì mới tính.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Chơi game vốn chính là để thả lỏng, nghiêm túc như vậy làm gì?

Tiểu đội [Liễm Túy Nhan]: Vậy cũng phải có mức độ.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: ...

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Được rồi, nói chuyện nghiêm chỉnh. Tiểu Ngâm, cậu nếu như không muốn ở cùng một bang hội với Cẩm Thư, vậy hãy đi qua chỗ của La Y đi. Không cần e ngại tôi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, tôi biết.

An Vũ Hàng đích thật muốn lui bang, cùng Cẩm Thư Linh Loạn cúi đầu không gặp ngẩng đầu đụng mặt, cậu cũng thấy phiền. Trước là suy xét đến sư phụ mang cậu vào bang, cứ bỏ đi như vậy hình như không tốt lắm, cho nên mãi vẫn chưa lui bang. Nếu hiện tại sư phụ đã nói như vậy, cậu dĩ nhiên cũng không cần phải băn khoăn gì nữa. Người sư phụ này mặc dù có chút sơ ý, nhưng mà vẫn rất lo lắng cho cậu.

Tiểu đội [Lạc Hoa Độc Lập]: Ừ, không nói nữa, người trong nhà đến rồi, tôi out trước đây.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, sư phụ 88.

An Vũ Hàng vừa mới nói xong, Lạc Hoa Độc Lập liền log-out.

Mật tán gẫu [Liễm Túy Nhan]: Về sau dùng acc này dẫn cậu đánh lòi đài?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Hả? Không cần đâu.

Nếu có acc Liễm Túy Nhan dẫn dắt, An Vũ Hàng thật sự có thể ngồi chơi không rồi, chẳng qua cậu cảm thấy đối với ba chữ Liễm Túy Nhan này áp lực thật sự lớn như núi, vẫn là bỏ đi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Phối hợp với acc Sương Thiên Quyết kia đã quen rồi, vẫn là đừng thay đổi.

Mật tán gẫu [Liễm Túy Nhan]: Ừ.

Hai người lại trở nên trầm mặc, nếu là trước kia, An Vũ Hàng sẽ lựa chọn luận bàn với sư huynh một lúc, sau đó sẽ lãnh giáo một ít kỹ xảo với sư huynh, nhưng hôm nay... Cậu thật sự không có cam đảm kia, ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy áp lực.

Một lúc sau, sư huynh lại gửi tin sang.

Mật tán gẫu [Liễm Túy Nhan]: Có chút việc, out trước.

Nhìn thấy anh muốn log-out, An Vũ Hàng nháy mắt thở ra nhẹ nhõm, nhanh chóng trả lời.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được, tạm biệt sư huynh.

Liễm Túy Nhan cũng không nói thêm gì nữa, sau khi log-out, Sương Thiên Quyết cũng out theo.

Tiểu đội [Ưc Tương Tư]: Đại thần out rồi?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Ừ, anh ấy có việc nên out trước.

Tiểu đội [Ưc Tương Tư]: Hô... Đại thần ở đây tui cũng ngại nói chuyện luôn.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Lúc vạch trần tui xem đánh lòi đài sao không thấy ông ngại gì?

Tiểu đội [Ưc Tương Tư]: Đây là tui giúp ông gia tăng độ hảo cảm mà, cho ông tiếp cận đại thần dễ dàng hơn. Chẳng qua tui thật không ngờ, sư huynh của ông cư nhiên chính là Liễm Túy Nhan.

Tuy rằng bọn họ không nói rõ, nhưng Thời Nhiễm thông qua lời Lạc Hoa Độc Lập nói đã đoán ra được. Dẫn An Vũ Hàng thăng cấp và đánh lòi đài vẫn luôn là Sương Thiên Quyết, vừa rồi Lạc Hoa Độc Lập lại nhắc đến việc đích thân Liễm Túy Nhan dẫn dắt An Vũ Hàng. Như vậy tổng hợp lại một chút, kết luận chỉ có một —— Sương Thiên Quyết chính là Liễm Túy Nhan.

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Từ từ! Hai người nói Liễm Túy Nhan là Sương Thiên Quyết?

Viên Gia vừa rồi bị nhốt vào đại lao bận rộn tẩy trừ sát khí, căn bản không chú ý bọn họ nói gì.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Đúng...

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Ý của ông là, kỳ thật bọn mình vẫn luôn chơi cùng đại thần?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Ừ, tui cũng vừa mới biết...

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Đây rốt cục là kinh hỉ hay là kinh hách vậy?

Tiểu đội [Ưc Tương Tư]: Hẳn là kinh hỉ.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Với tui mà nói thì là kinh hách lớn hơn kinh hỉ...

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Thật không ngờ lại như thế này. Mối quan hệ này cũng quá loạn rồi.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Không cần nghĩ nhiều như vậy, dù sao sự thật chính là sư huynh tui là Liễm Túy Nhan, không tiếp nhận được cũng phải tiếp nhận.

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Hắc hắc, tui biết ngay mà.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Cái gì?

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Tục ngữ nói, đại thần đều là đàn ông mì ăn liền. Trước kia tui vẫn luôn cảm thấy sư huynh của ông hẳn là dạng đàn ông tinh anh, nhưng hôm nay biết anh ta là Liễm Túy Nhan, trong lòng tui liền cân bằng. Tuy rằng kỹ thuật của tui không bằng anh ta, nhưng khẳng định không phải là đàn ông mì ăn liền. (*)

(*) Chỗ này có thể hiểu là mí bạn đại thần trong game thì thường là dạng cả ngày cắm đầu vào cày game, thích sống ảo, ngoài đời thực không làm gì nên thân nên chỉ có thể vào game để tự khẳng định bản thân... Chắc là vậy ha :v

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Ông đương nhiên không phải, hiện tại ngay cả mì ăn liền ông còn ăn không được.

An Vũ Hàng không chút khách khí mà đã kích Viên Gia, Viên Gia đang bị tiêu chảy, nhất định là không ăn được mì ăn liền.

Tiểu đội [Quân Mạc Vũ]: Xí!

Gây sức ép cả đêm, An Vũ Hàng cũng không có tâm tình làm việc khác. Viên Gia mặt táp gấu hỏi cậu chuyện ra ngoài ăn cơm hôm nay, An Vũ Hàng báo lại tên vài món đồ ăn, chọc cho Viên Gia chỉ có thể ăn cháo thêm đến mức kêu to bất công, chờ cậu chàng khỏe rồi, phải bắt anh họ đền cho mình một bữa.

An Vũ Hàng cười cười, hôm nay cậu cũng mệt, sau khi chúc Thời Nhiễm, Viên Gia ngủ ngon, sau đó không chút do dự lui bang hội, rồi log-out nghỉ ngơi. Lượng tin tức hôm nay quá lớn, cậu cần phải nghỉ ngơi một trận, bồi dưỡng tinh thần, ngày mai thức dậy lại tiếp tục tiêu hóa chuyện này.

Thứ hai, lại tới thời điểm làm mới nhiệm vụ. Tuy rằng đối với đám sinh viên được nghỉ mà nói, hẳn là nên mỗi ngày ra ngoài chơi, hoặc là ngâm mình trên mạng, nhưng An Vũ Hàng không muốn cả ngày đối mặt với máy tính, cậu càng thích ban ngày tìm chút việc nào đó để làm, như vậy cuộc sống cũng có thể phong phú hơn một chút. Cho nên thời gian cậu online cơ bản đều là sau giờ cơm chiều.

Chuyện thứ nhất sau khi đăng nhập game chính là đi nhận bò cạp, hôm nay bò cạp của cậu có thể nuôi xong rồi. An Vũ Hàng mở khung nuôi dưỡng, chọn vào chấm dứt nuôi dưỡng. An Vũ Hàng nhìn cấp bậc một chút, quả nhiên là độc sủng cấp 9 như trong dự kiến. Tuy rằng An Vũ Hàng cũng từng nghĩ nhân phẩm bùng nổ một chút, lại nuôi ra một con cấp 10, nhưng làm nào dễ như nói?

Nhận bò cạp, An Vũ Hàng lại đến môn phái nhận thêm nhện độc. Chờ sau khi nhện độc nuôi xong, độc sủng của cậu xem như nuôi xong, về sau đánh võ đài không gian phát huy cũng có thể rộng hơn một chút, về mặt không chế cũng liền mạch hơn.

Chờ sau khi cậu nhận nhện độc xong, sư huynh liền online. Đương nhiên, đăng nhập chính là acc Sương Thiên Quyết, mà không phải là Liễm Túy Nhan.

Mặt táp gấu [Sương Thiên Quyết]: Đánh lời dài?

Mặt táp gấu [Phượng Cô Ngâm]: Được.

Đây là chuyện cố định cần làm mỗi tuần của bọn họ, An Vũ Hàng đã thành thói quen, nếu hôm nay không đánh, cậu cứ cảm thấy tựa như thiếu chút gì đó.

Sau khi tiến vào lời dài, An Vũ Hàng không còn thảo luận đấu pháp với sư huynh nữa, mà sau khi mở màn liền nhìn xem sư huynh đánh thế nào, cậu sẽ phối hợp. Bò cạp vừa nuôi xong cũng được An Vũ Hàng triệu hồi ra tham chiến, hiệu quả mà tự thân nó mang theo cùng với hiệu quả mê muội sau khi dùng Âm Dương Tế đều có thể hỗ trợ rất tốt cho kỹ năng khống chế của Sương Thiên Quyết, như vậy Sương Thiên Quyết có thể rảnh tay, đánh ra nhiều thương tổn hơn một chút.

Đối với sư huynh, An Vũ Hàng vẫn rất thích, so với trước kia không còn là hai dạng khác biệt nữa. Nhưng nhìn bộ dáng khi xuất chiêu của sư huynh, An Vũ Hàng lại không khỏi nhớ tới Liễm Túy Nhan, vừa yêu thích, lại thêm một phần thưởng thức và kính phục. Tình cảm phức tạp như vậy vẫn quanh quẩn trong lòng An Vũ Hàng, có khi khiến cậu có chút không yên lòng, nhưng có sư huynh ở đây, cũng không có vấn đề gì lớn.

Sau khi kiểm đầy điểm danh vọng, hai người liền dừng đánh.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Hôm nay cậu đặc biệt ít nói.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Thật không... Có thể là không nghĩ ra nói cái gì.

An Vũ Hàng tùy tiện tìm lý do.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Còn chưa tiếp thu được chuyện tôi là Liễm Túy Nhan?

Sương Thiên Quyết một chữ chọt trúng tâm tư của An Vũ Hàng.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Không, không phải là không tiếp thu được. Chỉ là...

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Là gì?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Chỉ là có chút không biết phải ở chung như thế nào, cảm giác vẫn là hai người.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Không hề gì. Trước hết tôi là sư huynh cậu, sau đó mới là Liễm Túy Nhan.

Sương Thiên Quyết nói tựa như một cây búa nhỏ, gõ vào trong lòng An Vũ Hàng, cũng gõ luôn vào ‘nút thắt’ vẫn luôn khiến cậu rối rắm, tựa hồ hết thảy đột nhiên khai sáng rộng mở.

Đích xác, sư huynh đối với cậu mà nói, đầu tiên là người mà cậu thích, sau đó mới là Liễm Túy Nhan. Chuyện cậu thích sư huynh cũng không bởi vì thân phận Liễm Túy Nhan mà xảy ra bất cứ thay đổi gì, chỉ là ngoài việc yêu thích ra, càng nhiều thêm chút kính trọng mà thôi, việc này không có gì không tốt.

Giải tỏa toàn bộ chút rối rắm này, An Vũ Hàng cười gõ chữ.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Đã biết. Sư huynh, đi luận bàn không?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Ừ, đi thôi.

Sương Thiên Quyết dẫn đầu dùng khinh công bay đi, An Vũ Hàng theo sát phía sau.

— Tuy rằng thân phận sư huynh có thay đổi, nhưng con người lại không thay đổi.

— Hết thảy vẫn giống như trước đây, sư huynh vẫn ở đây, tình cảm của cậu vẫn còn đây...

Hết –

43. Chương 43: Tết Âm Lịch

Hai mươi ba tháng Chạp, tiểu niên Âm lịch (*). An Vũ Hàng dậy từ sớm, sau khi ăn xong điểm tâm, cầm danh sách hàng Tết cần mua đã liệt kê sẵn đi siêu thị. Tuy rằng chỉ có một mình cậu mừng năm mới, nhưng mà không thể quá qua loa, đồ vật nên mua vẫn phải mua đầy đủ. Mấy thứ thuộc về truyền thống tập tục này, đều là bà nội dạy cậu khi còn bé. Chẳng qua đồ ăn cậu biết làm cũng có hạn, không thể giống như bà nội mà chuẩn bị đầy đủ mọi thứ bắt từ tiểu niên đến tận cơm tất niên.

(*) Là lễ đưa ông Táo về trời ở bên mình.

Đồ muốn mua vừa nhiều lại vừa vụn vặt, ngày hôm qua An Vũ Hàng tốn thời gian cả đêm để liệt kê ra hẳn hai trang giấy. Một trang là phải đến siêu thị mua, một trang là đến chợ mua. Mấy ngày nay cậu định mua đủ hết toàn bộ những thứ này, nhất là rau dưa và thịt các loại. Bởi vì mấy ngày năm mới, chợ sẽ đóng cửa, cậu có muốn mua cũng chỉ có thể đến siêu thị, giá lại cao cho nên không có lợi.

Vào dịp cuối năm, người đi ra ngoài mua đồ Tết đặc biệt nhiều, hàng ngũ đứng chờ tính tiền trong siêu thị cũng là nối dài thành hàng rồng rắn, vô cùng náo nhiệt. Kỳ thật năm mới là đợt mua sắm lớn, nhưng đồ mua về lại không nhất định sẽ dùng đến, nhưng dư dả vẫn tốt hơn không có, dù sao có muốn mua thêm cũng không thuận tiện đầy đủ được như vậy.

Xách theo hai túi đồ siêu bự trở về nhà, trên người An Vũ Hàng đã ra một tầng mồ hôi mỏng manh. Đơn giản đi tắm rửa xong đi ra, An Vũ Hàng bắt đầu sắp xếp phân loại đồ vừa mua về, sau đó đơn giản thu dọn phòng ở một chút, chuẩn bị lấy một quyển sách ra vào thư phòng ngồi đọc cho qua buổi chiều.

Mới vừa ngồi vào ghế sofa, di động liền vang lên. An Vũ Hàng nhìn thoáng qua thông tin cuộc gọi, là Tiết Dập gọi tới.

“Alô, Dập ca?” An Vũ Hàng lười biếng mà tiếp điện thoại.

“Đang ở nhà?” Tiết Dập cười hỏi.

“Dạ.”

“Vậy mở cửa lớn dưới lầu chung cư nhà cậu đi, cậu ở lầu mấy vậy?”

“Hả?” An Vũ Hàng không hiểu được ý của Tiết Dập.

“Tôi đang ở dưới lầu nhà cậu, đưa đồ Tết đến cho cậu nè.” Tiết Dập cũng không thừa nước đục thả câu mà chọc ghẹo gì, nói thẳng mục đích.

An Vũ Hàng cũng rất bất ngờ, đi đến phía trước cửa sổ trong phòng bếp, nhìn xuống dưới lầu, quả nhiên thấy Tiết Dập đứng bên cạnh một chiếc xe SUV, mà Tiêu Mộc Từ vừa lúc bước xuống từ ghế lái, ngẩng đầu nhìn thoáng qua trên lầu. Nhưng bởi vì vấn đề ánh sáng, anh cũng không nhìn thấy An Vũ Hàng.

“Chờ chút, tôi lập tức đi xuống.”

“Được.”

An Vũ Hàng cũng không mặc áo khoác, chỉ mặc áo lông bên trong, cầm chìa khóa liền chạy xuống lầu.

Đẩy cửa phòng trộm ở dưới lầu ra, một trận gió lạnh đánh úp tới, An Vũ Hàng không khỏi rụt rụt cổ.

Nhìn thấy cậu chỉ mặc như vậy đã chạy xuống, Tiêu Mộc Từ hơi hơi nhíu mày, “Sao không mặc nhiều thêm một chút?”

“Quên...” Kỳ thật cậu sợ để bọn họ chờ lâu.

“Nhanh đi lên mở cửa chờ sẵn đi, đừng ở dưới này để bị cảm lạnh.” Tiết Dập mở cốp phía sau xe ra, khoát tay với An Vũ Hàng, bản thân thì dọn đồ trong xe xuống.

“Không có gì.” An Vũ Hàng bước qua, có chút ngại ngùng nói: “Khiến các anh tốn kém rồi.” Cậu thật không ngờ Tiêu Mộc Từ và Tiết Dập sẽ đến tặng đồ Tết cho mình.

“Khách sáo cái gì, chuyện đương nhiên mà.” Tiết Dập cười nói: “Hàng năm đều phải đi tặng một vòng, đưa cho cậu một phần cũng là chuyện thuận tiện thôi.”

Một cái áo khoác rộng lớn được phủ lên người An Vũ Hàng, cậu quay đầu lại, Tiêu Mộc Từ đứng ở ngay phía sau cậu, cái áo này hẳn là lấy từ trên xe xuống.

“Phủ thêm.” Tiêu Mộc Từ nói.

“Cám ơn.” An Vũ Hàng cũng không cự tuyệt, tay siết chặt cái áo. Áo khoác này An Vũ Hàng mặc có chút lớn, hẳn là của Tiêu Mộc Từ.

Tiêu Mộc Từ vỗ vỗ vai cậu, ôn nhu nói: “Cậu đi lên mở cửa trước đi.”

“Không có gì, các anh cứ để đồ xuống đất, tự tôi cầm lên là được.” Hàng Tết thường đơn giản là một hộp bánh hoặc là một hoa quả và ít nước ngọt này nọ, An Vũ Hàng cảm thấy bản thân tự cầm lên là được. Không cần thiết phiền toái bọn họ phải đi một vòng.

“Với cái thân thể nhỏ bé này của cậu thì thôi đi. Đi thôi.” Tiết Dập bê lên một hộp quà đóng gói cẩn thận đưa cho cậu, nói: “Mang cái này đi lên là được, mấy cái khác để tôi và Tiêu thiếu dọn.”

An Vũ Hàng nhìn thoáng qua Tiêu Mộc Từ, cảm giác vị đại thiếu gia như anh thật sự không giống người sẽ bưng bê đồ vật.

“Đi mở cửa đi.” Tiêu Mộc Từ nói, từ bên trong xe bưng ra hai cái thùng xốp màu trắng được dây kín, thoát nhìn trọng lượng cũng không nhẹ.

An Vũ Hàng cũng không tiện để anh bưng nhiều đồ như vậy còn phải chờ lâu, liền nhanh chóng tiếp nhận hộp quà, không nói nhiều với hai người kia nữa, bước nhanh về phía trước, đi mở cửa.

Mở cửa nhà, An Vũ Hàng buông hộp qua cũng không tính là nhẹ xuống. Tiêu Mộc Từ theo sát phía sau bước vào cửa.

Huyền quan của nhà An Vũ Hàng quả thực rất nhỏ, đứng ở chỗ này liếc mắt một cái là có thể nhìn được toàn bộ kết cấu phòng ốc, Tiêu Mộc Từ chỉ lướt nhìn thoáng qua, không nói gì cả, tiếp tục xuống lầu bê đồ lên.

Nhà của An Vũ Hàng ở tầng 5, đối với loại chung cư cũ kỹ không có thang máy này mà nói, đi lên đi xuống bằng thang bộ cũng không phải chuyện dễ dàng. An Vũ Hàng có đôi khi đi nhiều hai ba lần cũng sẽ cảm thấy mệt, để Tiêu Mộc Từ và Tiết Dập tới lui dọn đồ như vậy, trong lòng cậu rất băn khoăn. Nhưng Tiêu Mộc Từ không cho cậu đi xuống lần nữa, cậu đành phải chờ ở trên lầu.

Chẳng qua lên xuống mấy lần, sắc mặt của Tiêu Mộc Từ và Tiết Dập vẫn như thường, hít thở cũng chẳng chút dồn dập, tựa hồ không hề cảm thấy mệt. An Vũ Hàng vừa bội phục thể lực của hai người, vừa suy nghĩ phỏng chừng là do thường đi tập thể hình, cho nên có thể lượng vận động như vậy đối với bọn họ mà nói không đáng kể chút nào.

Huyền quan chậm rãi bị hàng Tết nhét đầy, Tiêu Mộc Từ xách một cái túi đựng đồ cuối cùng lên, đặt lên trên một cái thùng, nói: “Hết rồi, chỉ nhiều đây thôi.”

“Cám ơn. Anh gọi Tiết Dập ca lên đây nghỉ ngơi một chút, uống ly nước đi.” An Vũ Hàng thật sự rất ngại cứ như vậy để hai người rời đi. Cậu cũng không ngờ Tiêu Mộc Từ và Tiết Dập cư nhiên mang nhiều đồ như vậy lại cho cậu.

“Không có gì.” Tiêu Mộc Từ đóng cửa lại, tránh cho gió thổi vào, khiến An Vũ Hàng bị lạnh, “Mấy thứ này để có thể tồn trữ một thời gian, cậu từ từ ăn.”

“Vâng.” An Vũ Hàng rót ly nước ấm cho Tiêu Mộc Từ, nói: “Vào trong ngồi một chút đi.”

Tiêu Mộc Từ gật gật đầu, thay đổi giày đi vào phòng khách. Chỗ này không lớn, Tiêu Mộc Từ đi vài bước, đã thu hết bố trí bên trong phòng vào đáy mắt.

“Cậu ở một mình?” Tiêu Mộc Từ hỏi. Nơi này nhìn thế nào cũng không giống có người thứ hai ở.

“Vâng. Đây là phòng của bà nội tôi. Sau khi bà qua đời, tôi liền dọn đến đây ở. Tuy rằng phòng ở hơi cũ một chút, nhưng rất an tĩnh.” An Vũ Hàng mỉm cười nói. Nơi này cách tuyến đường chính một đoạn khoảng cách, cho nên sẽ không bị tiếng xe cộ tới lui quấy rầy.

“Ừ, rất tốt.” Tiêu Mộc Từ gật gật đầu. Nơi ở tuy rằng không lớn, nhưng được bố trí rất ấm áp, vừa nhìn đã biết An Vũ Hàng rất dụng tâm.

Uống một ngụm nước, ánh mắt Tiêu Mộc Từ dừng lại ở bàn trà trong phòng khách, trên bàn trà ngoại trừ vài cái tách, còn có một túi kẹo viên mạch nha. Đây là vật cần dùng để cúng ông Táo vào dịp tiểu niên, An Vũ Hàng mua về liền đặt trên bàn trà, định sau khi ăn cơm chiều thì ăn một chút.

“Cậu thích ăn cái này?” Tiêu Mộc Từ đặt ly nước xuống bên cạnh túi mạch nha, hỏi.

“Hôm nay là tiểu niên, nhất định phải ăn.” An Vũ Hàng cười nói, “Anh có một ăn một viên hay không?” Kẹo mạch nha đều được đóng thành gói bán, cho dù An Vũ Hàng ăn không hết, cũng phải mua cả một túi.

“Được.” Tiêu Mộc Từ đáp, nhưng không hề có ý sẽ động thủ, vừa rồi mới bưng đồ, trên tay cũng không sạch sẽ.

An Vũ Hàng biết anh không thể trực tiếp dùng tay cầm, liền đi rửa sạch tay mình, sau đó chọn một viên, đưa tới bên miệng Tiêu Mộc Từ. Tiêu Mộc Từ cắn một nửa, sau đó hơi nhúu nhúu mồm, “Quá ngọt.”

“Kẹo dĩ nhiên phải ngọt.” An Vũ Hàng cười nói.

Tiêu Mộc Từ tuy rằng không thích, nhưng vẫn ăn hết nửa viên còn lại, “Tôi đi trước, còn phải đến chỗ Văn Ngạn nữa.”

“Vâng.” An Vũ Hàng đáp. Lúc cậu bưng hộp quà nhìn thấy phía sau xe còn để không ít đồ, xem ra hôm nay phải đi tặng quà ở không ít nơi.

Tiêu Mộc Từ đổi giày, tiếp nhận áo khoác An Vũ Hàng đưa tới, nói: “Một mình ở nhà nhớ khóa cửa cẩn thận, chú ý an toàn.”

“Vâng, đã biết.” An Vũ Hàng đáp. Cậu đã ở một mình nhiều năm như vậy, ý thức an toàn vẫn luôn rất cao, không cần khiến người khác lo lắng.

Tiêu Mộc Từ không nói gì nữa, xoay người rời khỏi nhà An Vũ Hàng.

An Vũ Hàng đứng trước cửa sổ ở phòng bếp, nhìn xe Tiêu Mộc Từ rời đi, mới trở lại phòng khách thu dọn đồ đạc được cho.

Mở từng cái hộp ra, hàng Tết mà Tiêu Mộc Từ đưa tới vô cùng đầy đủ, danh sách cần phải đến chợ mua sắm mà An Vũ Hàng liệt kê hiện tại có thể trực tiếp biến thành phế thải rồi. Hàng Tết có từ lớn đến gạo mì, nhỏ đến hải sản hoa quả, đầy đủ mọi thứ. Cảm giác căn bản không giống như đồ được cho, ngược lại càng giống như nhà mình tự đặt mua.

Tủ lạnh nhà An Vũ Hàng không lớn, muốn cất hết toàn bộ những thứ này căn bản không có khả năng. Chẳng qua may mà trong nhà có một cái ban công rất lớn, nơi đó vừa đến mùa đông quả thực chính là một cái tủ lạnh tự nhiên, để đồ ở ngoài đó cũng không sợ sẽ bị biến chất.

Sau khi thu dọn toàn bộ hải sản, các loại thịt và rau dưa để vào tủ lạnh. Về phần bánh bao và thức ăn nhanh đóng gói chân không thì trực tiếp để ngoài ban công. Gạo, mì và các loại dầu thì để vào tủ chén trong phòng bếp, đồ ăn vặt thì nhét hết vào trong tủ đựng đồ ăn...

Thu dọn hết mọi thứ, đã là buổi chiều 4h hơn. Kế hoạch đọc sách của An Vũ Hàng xem như ngâm nước nóng, chẳng qua trong lòng vẫn tràn ngập thỏa mãn. Hàng Tết cẩn thận lại chu toàn như vậy khiến An Vũ Hàng có một loại cảm giác thỏa mãn vì được người khác nhớ tới, đây là lần đầu tiên kể từ khi cậu dọn ra ngoài ở có người đến tặng đồ trước ngày cuối năm. Có lẽ đây đối với Tiêu Mộc Từ mà nói chỉ là chuyện thuận tiện, nhưng đối với An Vũ Hàng mà nói lại là chuyện đáng giá cao hứng nhất trong năm mới.

Một tuần sau, đêm từ tịch cũng tới. Bởi vì buổi tối phải đón giao thừa, cho nên An Vũ Hàng cũng không dậy quá sớm, nằm trên giường đến tận trưa mới dậy.

Trừ tịch là ngày gia đình đoàn viên, khu dân cư này ở đa phần là người lớn tuổi, nhóm con cái mới dất dúi cả nhà trở về mừng năm mới, hàng hiên vốn dĩ lạnh lùng cũng bởi vì vậy mà trở nên náo nhiệt, chẳng qua loại náo nhiệt này lại không liên quan đến An Vũ Hàng.

Sau khi rời giường, An Vũ Hàng đơn giản ăn điểm tâm, sau đó bắt đầu chuẩn bị cơm tất niên. Bánh chèo là nhân vật chính không thể thiếu trong bữa cơm tất niên rồi, cho nên từ sớm An Vũ Hàng đã bắt đầu làm nhân bánh chèo, trước kia lúc còn ở nhà, mẹ cậu đều làm bánh chèo nhân tam tiên (*), bởi vì em trai cậu thích ăn. Nhưng An Vũ Hàng lại thích nhân thịt gà rau cần, bánh chèo nhân tam tiên cậu ăn không được bao nhiêu cái. Chẳng qua chuyện này chẳng có ai để ý.

(*) Theo Cỏ search hỏi Google thì nó là một loại nhân hỗn hợp rau thịt, mà chủ yếu là rau (nhìn giống hành lá), còn thực tế nó là gì thì bạn Cỏ chịu, chưa được ăn bao giờ TvT Ai biết chỉ với nha

~Lúc ở nhà thì không có cách nào, nhưng sau khi dọn ra ngoài, An Vũ Hàng không muốn bạc đãi bản thân nữa, cho nên chỉ cần cậu làm bánh chèo, nhất định sẽ làm thịt gà rau cần.

Sau khi làm nhân xong, An Vũ Hàng lại nhồi một thau bột, chuẩn bị đến buổi tối sẽ làm phần da bánh.

Làm xong mấy thứ này, An Vũ Hàng cầm một quyển sách, bắt đầu hưởng thụ thời gian đọc sách buổi chiều của mình. Bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến tiếng pháo nổ, chứng minh một năm mới đã đến.

Buổi tối, An Vũ Hàng tự làm một bàn tám món ăn thêm một món canh, sau đó đặt lên bàn trà, vừa ăn cơm vừa xem chương trình mừng xuân, gian phòng lạnh lẽo tựa hồ cũng bởi vì bữa ăn phong phú cùng mấy tiết

mục mừng xuân vui vẻ này mà trở nên náo nhiệt hơn. Thời Nhiệm từ sớm đã gửi đến một tin nhắn chúc Tết, ngắn ngủn mấy câu, vừa nhìn đã biết là tự tay cậu ta soạn, hơn nữa chỉ gửi cho mình cậu, không phải loại tin nhắn công nghiệp gửi cho cả đồng người. An Vũ Hàng cũng gửi lại cho cậu ta một câu ‘Năm mới vui vẻ’, còn thật lòng gửi thêm vài câu chúc phúc tốt lành. Tự mình soạn tin nhắn gửi cho từng người mặc dù mất thời gian một chút, nhưng loại tâm ý này mới đáng quý nhất. An Vũ Hàng cũng không cần chút Tết quá nhiều người, cho nên cậu càng thích tự mình soạn tin gửi cho đối phương.

Tới 10h tối, An Vũ Hàng vẫn như trước không nhận được điện thoại trong nhà, kỳ thật cậu biết, ba mẹ sẽ không bao giờ chủ động gọi tới cho cậu, nhưng trong lòng khó tránh khỏi vẫn ôm một tia chờ mong. Tựa như cậu vẫn luôn mong chờ năm nay ba mẹ sẽ gọi cậu trở về nhà mừng năm mới vậy, nhưng sự thật cũng là cậu chỉ có một mình ở đây...

Ba mẹ không gọi tới, làm con trai An Vũ Hàng không thể không gọi cho bọn họ, dù sao đó cũng là ba mẹ cậu, cho dù bọn họ không thích cậu, không chấp nhận cậu thế nào, cậu cũng không thể mất giáo đường.

Bấm số điện thoại trong nhà, An Vũ Hàng gọi qua.

Điện thoại vang lên vài lần mới được bắt nghe, bên kia truyền đến thanh âm của mẹ cậu, “Alô, ai vậy?”

“Mẹ, là con.” An Vũ Hàng nói: “Năm mới vui vẻ.”

“Ừ...” Thanh âm của mẹ cậu vốn dĩ xem như ôn hòa đột nhiên trở nên lạnh lùng, qua một lúc lâu, mới hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Dạ, vừa mới ăn xong.” An Vũ Hàng trả lời. Nói đến đây, hai người tựa hồ không còn gì để nói nữa.

Ngay tại thời điểm hai bên lâm vào trầm mặc, An Vũ Hàng nghe được tiếng của ba cậu ở đầu bên kia hỏi mẹ, “Ai gọi vậy?”

“Vũ Hàng.” Mẹ cậu đáp lại.

Ba cậu cũng đột nhiên không có thanh âm, tựa hồ không khí vốn dĩ vui vẻ trong nhà đều bị cuộc gọi này của An Vũ Hàng phá hủy.

“Ba, con xong rồi nè, đi xuống phóng pháo đi.” Thanh âm đặc biệt có tinh thần của em trai từ đầu kia điện thoại truyền tới.

“A, được, đi thôi.” Ba cậu đáp lại, “Mấy cây pháo kia con đừng đụng vào, để ba cầm cho, nhớ mang găng tay vào.”

“Nhớ mang theo khăn quàng cổ, con đã mặc đủ ấm chưa? Đừng để bị cảm lạnh. Cầm thêm đèn pin nữa, nhớ nhìn đường.” Mẹ cậu bên kia cũng lên tiếng nhắc nhở.

“Biết rồi. Con mặc rất nhiều, yên tâm đi.” Em trai cười nói.

Không bao lâu, bên kia truyền đến tiếng đóng cửa.

Trong lòng An Vũ Hàng chưa xót vô cùng, ba cậu cư nhiên ngay cả điện thoại của cậu cũng không muốn nghe một chút, liền trực tiếp dẫn em trai đi ra ngoài.

Hít vào một hơi thật sâu, An Vũ Hàng áp chế toàn bộ cảm xúc của mình, thanh âm bình tĩnh nói: “Giúp con gửi lời chúc mừng năm mới tới ba nhé.”

“Được.” Thanh âm của mẹ cậu vẫn lãnh đạm như trước, trầm mặc vài giây, mới mở miệng hỏi: “Còn chưa chịu sửa cho tốt sao?”

Trong lòng An Vũ Hàng cũng theo những lời này mà lạnh xuống, cậu căn bản không hề sai, có cái gì phải sửa? Cậu cũng không làm chuyện xấu, có gì gì phải sửa cho tốt?

“Mẹ và ba bảo trọng thân thể, con cúp máy đây.” An Vũ Hàng đã không còn lời gì để nói.

“Ừ.” Không có thăm hỏi, cũng không nín kéo, động tác của mẹ cậu so với An Vũ Hàng còn nhanh hơn, trực tiếp cúp điện thoại, ngay cả một câu tạm biệt cũng không có.

Ném điện thoại di động sang một bên, An Vũ Hàng mệt mỏi ngã vào trên ghế sa lông, dùng cánh tay che tầm mắt, cảm giác vừa chua xót vừa lạnh lẽo trong lòng khiến yết hầu cậu siết chặt. Kỳ thật cậu đã sớm dự đoán được thái độ của ba mẹ mình, lại vẫn luôn ôm hy vọng xa vời, hy vọng có một ngày bọn họ sẽ hiểu được cậu, tiếp nhận cậu, nhưng mỗi lần ba mẹ đều dùng hiện thực đánh cho cậu đến thương tích chất chồng. Cậu vẫn luôn cho rằng bản thân kiên cường, cho rằng mình sẽ sống thật tốt, nhưng mỗi lần đều không thể không âm thầm trộm đi liếm miệng vết thương của mình. Vết thương có thể lành, nhưng vết sẹo lưu lại cũng là vĩnh cửu. Khi cậu mỉm cười đối mặt với người khác, chỉ có bản thân cậu mới có thể nhìn thấy vết thương trong lòng mình có bao nhiêu nghiêm trọng...

Di động lần thứ hai vang lên, An Vũ Hàng buông cánh tay xuống, ngọn đèn sáng rực khiến cậu có chút không thích ứng kịp, híp mắt đưa tay cầm di động lại xem, trên màn hình hiển thị một chữ ‘Tiêu’.

An Vũ Hàng điều chỉnh cảm xúc, tiếp nhận điện thoại: “À lô? Tiêu ca, năm mới vui vẻ.”

“Năm mới vui vẻ.” Thanh âm Tiêu Mộc Từ vẫn ôn nhu dễ nghe như trước, “Buổi tối ăn cái gì?”

“Không có gì, chỉ tùy tiện làm một chút.” Nghe thanh âm Tiêu Mộc Từ, An Vũ Hàng cảm thấy tâm tình tốt hơn một chút, tựa như có một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng cậu, khiến cảm xúc của cậu trở nên yên ổn hơn, “Tiêu ca thì sao? Trong nhà khẳng định sẽ làm một bàn thức ăn thật to ha?”

Tiêu Mộc Từ khẽ cười nói: “Tôi nói tôi đang ăn bò beefsteak, cậu tin không?”

“Bò beefsteak? Anh ở bên ngoài?” An Vũ Hàng cảm thấy năm mới mà ăn bò beefsteak thì rất là đặc biệt, cũng rất... ờ, thú vị.

“Không có, đang ở nhà.” Tiêu Mộc Từ nói, lập tức hỏi lại cậu: “Năm mới cậu có kế hoạch gì không? Tìm một ngày đi ra ngoài, tôi mời cậu ăn cơm.”

“Lúc này đến lượt tôi mời anh đi, vẫn để cho anh mời, tôi cũng rất ngại ngùng.” An Vũ Hàng nói.

“Cũng được. Khi nào thì cậu rảnh?”

“Tôi lúc nào cũng được, chẳng qua thứ Sáu và thứ Bảy vẫn phải làm thêm như bình thường.” Quán cà phê của bọn họ chỉ nghỉ đến hết mừng 2 Tết.

“Ngày mai được chứ?” Tiêu Mộc Từ hỏi.

“Ngày mai? Tiêu ca năm mới không đi thăm thân thích sao?” Trong ấn tượng của An Vũ Hàng, ba ngày đầu năm mới chính là thời gian chính để đi thăm người thân.

Tiêu Mộc Từ cười nói: “Tôi mừng năm mới một mình, không có thân thích có thể đi thăm.”

“Một mình?” An Vũ Hàng có chút kinh ngạc, cậu không ngờ Tiêu Mộc Từ cư nhiên cũng mừng năm mới một mình.

“Ừ, nói ra rất dài dòng. Nếu cậu không có việc gì, vậy cùng tôi mấy ngày đầu năm này đi.” Tiêu Mộc Từ nói.

An Vũ Hàng cảm thấy bản thân thật sự không có biện pháp cự tuyệt lời mời này. Bản thân cậu ở nhà cũng rất nhàm chán, nhìn nhà người ta náo nhiệt vui vẻ, nhà cậu càng trở nên lạnh lẽo. Chỉ bằng đi ra ngoài ăn cơm cùng Tiêu Mộc Từ, chậm rãi qua hết mấy ngày Tết.

“Được, dù sao tôi cũng có một mình.” Đối mặt với Tiêu Mộc Từ cũng cô đơn một mình, An Vũ Hàng cảm thấy thừa nhận chuyện mình cũng lẻ loi một mình, không phải chuyện khó khăn lắm.

“Vậy ngày mai tôi đến nhà đón cậu.” Thanh âm của Tiêu Mộc Từ càng ôn nhu hơn, An Vũ Hàng nghe được khóe miệng không khỏi cong lên, lỗ tai tựa như được ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, thoải mái, còn có một tia nhột nhạt.

“Được, ngày mai anh đến thì gọi điện thoại cho tôi.” An Vũ Hàng cũng không tự giác mà nhẹ giọng hơn.

“Ừ. Đúng rồi, cậu có dùng Wechat không?” Tiêu Mộc Từ hỏi.

“Có. Làm sao vậy?”

“Thêm tôi đi, tôi ở một mình có chút nhàm chán, tán gẫu với tôi một lát.” Tiêu Mộc Từ nói.

“Được.” An Vũ Hàng sảng khoái đáp.

Sau khi cúp điện thoại, hai người thêm Wechat nhau, câu có câu không bắt đầu nói chuyện phiếm, thời gian trôi qua cũng nhanh.

Thời điểm hơn 11h, An Vũ Hàng bắt đầu làm bánh chẻo, chuẩn bị đến 0h ăn.

Tiêu Mộc Từ: “Cậu biết làm bánh chẻo?”

An Vũ Hàng: “Vâng.”

Tiêu Mộc Từ: “Làm nhân gì?”

An Vũ Hàng: “Thịt gà rau cần.”

Tiêu Mộc Từ: “Chưa ăn bao giờ.”

An Vũ Hàng: “Buổi tối anh ăn bánh chẻo gì?”

Tiêu Mộc Từ: “Còn chưa quyết định, có rất nhiều lựa chọn.”

AN Vũ Hàng: “Đông lạnh?”

Tiêu Mộc Từ: “Đúng.”

An Vũ Hàng: “Anh biết nấu?”

Tiêu Mộc Từ: “Đồ đông lạnh đều biết nấu.”

An Vũ Hàng bật cười, bảo một đại thiếu gia như Tiêu Mộc Từ nấu cơm nhất định không có khả năng, biết nấu đồ ăn đông lạnh đã xem như rất tốt rồi.

Sau đó, An Vũ Hàng phát hiện cậu và Tiêu Mộc Từ hình như thật sự có không ít đề tài có thể tán gẫu với nhau, đến giờ chưa hề cảm thấy tẻ nhạt. Mãi đến khi tiếng chuông 0h vang lên, hai người ăn xong bánh chẻo, mới tạm khép lại cuộc trò chuyện, mỗi người lần lượt đi tắm. Mà trong quá trình nói chuyện phiếm, bọn họ không hề nhắc đến việc vì cái gì lại mừng năm mới một mình, không ai hỏi, cũng không ai nhắc đến...

Tắm rửa xong đi ra, tiếng pháo bên ngoài rớt cục cũng tạm ngừng lại, cả khu dân cư chìm vào an tĩnh.

An Vũ Hàng nằm lên giường, lại hàn huyên với Tiêu Mộc Từ vài câu, mới chậm rãi đi ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau, An Vũ Hàng không phải bị tiếng pháo đánh thức, mà là bị tiếng chuông điện thoại đánh thức —— Tối hôm qua cậu và Tiêu Mộc Từ nói chuyện phiếm đến quên tắt điện thoại.

Mơ màng mơ màng mờ được cái di động trên giường, An Vũ Hàng cũng không xem là ai gọi, trực tiếp nhận điện thoại, “Alô?”

“Còn đang ngủ sao?” Thanh âm mang theo ý cười của Tiêu Mộc Từ truyền đến từ bên kia điện thoại.

“Mấy giờ rồi?” An Vũ Hàng cảm thấy hôm nay dậy muộn cũng bình thường, hôm qua ngủ muộn quá mà.

“10h rồi.” Tiêu Mộc Từ đáp.

“À. Đi ra ngoài ăn cơm trưa sao? Cơm chiều được không?” Ngày hôm qua tuy rằng đã hẹn sẽ đi ra ngoài ăn cơm, nhưng cũng chưa quyết định là đi buổi nào.

“Đều được. Chẳng qua hiện tại cậu nên dậy đi, ra mở cửa cho tôi.”

“Hả?” Đầu óc của An Vũ Hàng vẫn còn nằm trong trạng thái mơ màng.

“Tôi đang ở ngoài cửa nhà cậu.” Tiêu Mộc Từ cười nói.

Nghe lời anh nói, An Vũ Hàng lập tức ngồi dậy, nháy mắt đã thanh tỉnh hơn một nửa.

“Anh đang ở ngoài cửa?” An Vũ Hàng có chút không thể tin được, sau khi xuống giường liền mang dép lên chạy ra cửa, từ mắt mèo nhìn ra bên ngoài liền thấy —— Tiêu Mộc Từ quả nhiên đứng ngoài cửa, trên tay cầm di động đang nghe điện thoại.

An Vũ Hàng nhanh chóng mở cửa, gãi gãi kiểu tóc ngủ đến rối nùi, hỏi: “Làm sao anh lên đây được?”

Sau khi Tiêu Mộc Từ vào cửa, đóng kỹ cửa lại, mới đáp: “Lúc tôi đến trùng hợp có người mở cửa chung cư đi ra, tôi liền thuận tiện tiến vào.”

An Vũ Hàng gật gật đầu, loại tình huống này rất phổ biến, dù sao chỉ là đi vào cổng lớn của chung cư mà thôi, không ai để ý người đến có ở nơi này hay không.

“Anh ngồi tự nhiên nhé, tôi đi đánh răng trước đã.” Đã không còn buồn ngủ, hơn nữa trong nhà nhiều thêm một vị khách, An Vũ Hàng dĩ nhiên không thể tiếp tục nằm ngủ nướng nữa, định đi rửa mặt, sau đó xem tiếp theo nên an bài thế nào.

Tiêu Mộc Từ đổi dép lê, cởi áo khoác ra để qua một bên, sau đó ngồi lên ghế sofa trong phòng khách, cũng không ngồi gì.

Rửa mặt xong đi ra, An Vũ Hàng nói với Tiêu Mộc Từ: “Trong phòng bếp có nước, trong tủ lạnh có nước ngọt, anh muốn uống gì cứ lấy tự nhiên. Nhà tôi không có máy pha cà phê, chỉ có cà phê hòa tan thôi, nếu anh không chê, chút nữa tôi nấu chút nước pha cho anh uống.”

“Không cần phiền vậy đâu, tôi uống nước lọc là được rồi.” Tiêu Mộc Từ nói.

“Được.” An Vũ Hàng đi vào phòng ngủ xếp chăn, Tiêu Mộc Từ rửa tay xong liền đi vào phòng bếp rót nước, sau đó đi đến trước cả phòng ngủ của An Vũ Hàng, nhìn cậu đang thu dọn giường.

“Bữa cơm kế tiếp này của cậu tính là điểm tâm hay là cơm trưa?” Tiêu Mộc Từ uống một ngụm nước, hỏi.

An Vũ Hàng nhìn thoáng qua thời gian, nói: “Cơm trưa.”

“Ăn cái gì?”

“Mùng một đầu năm hẳn là phải ăn bánh chèo.” An Vũ Hàng vỗ vỗ cái chăn đã được xếp gọn, hỏi: “Buổi sáng anh ăn gì?”

“Chưa ăn.” Tiêu Mộc Từ rõ ràng đáp.

An Vũ Hàng mở to hai mắt nhìn về phía anh, hỏi: “Mấy giờ anh dậy?”

“Sớm hơn cậu nửa giờ.” Tiêu Mộc Từ lắc lắc ly nước trong tay, nói: “Ngày hôm qua nghe cậu nói bánh chèo nhân thịt gà rau cần, tôi có chút tò mò.”

An Vũ Hàng bật cười, hóa ra mới sáng mùng một Tết anh đã chạy đến đây, lại không chút khách khí mà đánh thức mình, là vì đến ăn chực cơm.

“Không biết có lộc ăn này hay không nữa.” Tiêu Mộc Từ nhìn An Vũ Hàng.

An Vũ Hàng cười khê thành tiếng: “Vỏ bánh và nhân đều có sẵn rồi, tôi làm cho anh.”

“Tôi giúp cậu.” Tiêu Mộc Từ cười nói.

“Được.” An Vũ Hàng cũng không cảm thấy Tiêu Mộc Từ biết làm bánh chèo, nhưng nếu anh muốn hỗ trợ, An Vũ Hàng tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Hai người một trước một sau đi vào phòng bếp, bắt đầu bận rộn chuẩn bị cơm trưa...

Hết –

44. Chương 44: Say Rượu

Trong phòng bếp, An Vũ Hàng đứng cán bột làm vỏ bánh. Bánh chẻo lớn nhỏ vừa phải, một đám mập mạp đặt trên một cái khay đựng. Trong đó có một cái hình dạng rất dài, còn có chút lõi nhân, đó là do Tiêu Mộc Từ gói. An Vũ Hàng nhìn anh gói một cái xong liền không cho anh đụng tay vào nữa, để tránh đến lúc đó nấu bánh chẻo không thành, ngược lại thành một nồi canh bột mì nấu thịt gà.

Tiêu Mộc Từ cũng không gây thêm phiền phức nữa, giúp An Vũ Hàng múc một nồi nước đặt lên bếp, bật lửa nấu nước. Làm bánh chẻo thì anh không lành nghề, nhưng nấu bánh chẻo ngược lại không phải nói chơi.

“Anh muốn ăn tương gì thì tự mình pha nhé.” An Vũ Hàng dùng cầm chỉ chỗ đặt đồ gia vị.

“Tôi không chú ý nhiều như vậy đâu.” Tiêu Mộc Từ nhìn hai tay An Vũ Hàng linh hoạt vò nắn, một cái bánh chẻo da mỏng nhân nhiều đã được gói xong, cảm giác làm bánh chẻo cũng không phải chuyện gì khó, nhưng đến khi tự mình làm, mới phát hiện có thể không bị lõi nhân ra ngoài cũng đã rất tốt rồi.

“Vậy anh rót cho tôi chút xì dầu, lại thêm chút dấm gạo nữa.” An Vũ Hàng cũng không khách khí với Tiêu Mộc Từ, hai người cùng nhau mừng năm mới, thật sự không cần quá câu nệ hay là khách sáo gì, nếu không sẽ không có ý nghĩa.

“Được.” Tiêu Mộc Từ vui vẻ gạt đầu, tìm một cái chén nhỏ bắt đầu pha nước chấm, anh rất thích loại trạng thái thả lỏng cùng anh nói chuyện, chỉ bảo anh làm việc như hiện tại của An Vũ Hàng, khiến anh cảm thấy như đang ở nhà mình, mà không phải chỉ là một người khác.

Phòng bếp nhà An Vũ Hàng khá lớn, hai người cùng đứng bên trong cũng không bị chen chúc.

Sau khi pha tương xong, An Vũ Hàng lại bảo anh đến tủ lạnh lấy rau trộn ra, đều là cậu làm vào đêm qua, chưa ăn được bao nhiêu, còn lại đều bỏ vào tủ lạnh.

“Ăn ở phòng khách?” Tiêu Mộc Từ bưng rau trộn ra hỏi.

“Vâng, anh để lên bàn trà đi.”

“Được.”

Sau khi gói xong bánh chẻo, nước cũng nấu sôi, An Vũ Hàng trực tiếp thả bánh chẻo vào nồi. Tiêu Mộc Từ đi vào hỗ trợ, An Vũ Hàng đưa vá cho anh, bảo anh trông chừng bánh chẻo, còn mình thì bắt đầu thu dọn phòng bếp. Chờ xử lý xong xuôi, An Vũ Hàng lại cầm một khối bánh mật ra, cắt thành lát mỏng, thả vào trong chảo điện chiên lên. Dầu năm ăn bánh mật cũng là một trong những tập tục, cầu may mắn.

Hai người không ai nói chuyện, mỗi người nhìn chằm chằm vào nồi của mình.

Bên cạnh nhiều thêm một người, An Vũ Hàng cảm thấy loại cảm giác cô độc trong những lần đón năm mới trước kia cũng biến mất. Kỳ thật cậu không yêu cầu gì nhiều, chỉ cần có một người như vậy, có thể cùng cậu nói chuyện, ăn bữa cơm vào những ngày năm mới, là được rồi. Cho dù người này không quá hợp với cái ổ nhỏ của cậu, ít nhần cũng là một phần ấm áp.

Chờ bánh chẻo chín rồi, bánh mật cũng chiên xong. An Vũ Hàng tìm bát đĩa để Tiêu Mộc Từ múc bánh chẻo ra, bản thân cũng gấp bánh mật ra khỏi chảo, mà bánh mật này bản thân nó cũng đã mang vị ngọt, độ ngọt không cao, nhưng đối với An Vũ Hàng mà nói đã đầy đủ rồi, không cần phải thêm đường. Tắt bếp, rút nguồn điện, An Vũ Hàng và Tiêu Mộc Từ bưng bánh chẻo và bánh mật ra phòng khách, chuẩn bị ăn trưa.

“Ném thử xem.” An Vũ Hàng chỉ chỉ bánh chẻo, nói.

Tiêu Mộc Từ gạt gạt đầu, cũng không khách khí nhiều, gấp cái bánh chẻo lên cắn một hơi. So sánh với các loại bánh chẻo nhân thịt khác, hương vị món bánh chẻo thịt gà của An Vũ Hàng nhẹ nhàng hơn một chút, rất thơm, cũng rất tươi ngon. Hương vị rau cần cũng không nặng, phối hợp với thịt gà có vẻ đặc biệt nhẹ nhàng dễ ăn. Trong nhân còn có chút vị gừng, vừa khử tanh vừa gia tăng mùi thơm, rất ngon.

“Hương vị rất tốt.” Tiêu Mộc Từ cười nói.

“Thích là được.” Thấy anh thích, An Vũ Hàng cũng yên tâm, “Đợi lát nữa lại ăn thêm chút bánh mật, có ý may mắn.”

“Được.”

Hai người cũng không tán gẫu gì thêm, an tĩnh mà ăn cơm trưa.

Sau khi ăn no, An Vũ Hàng đi vào phòng bếp rửa chén, Tiêu Mộc Từ đứng tựa vào cửa phòng bếp, bưng ly nước nhìn bộ dáng cậu loay hoay rửa chén.

Bị anh nhìn như vậy, ít nhiều cũng có chút xấu hổ, An Vũ Hàng tìm đề tài, dời lực chú ý đi một chút, “Hôm nay có kế hoạch gì? Buổi tối mới đi ra ngoài ăn cơm hay sao?”

“Ừ, đã đặt sẵn chỗ rồi, buổi tối 7h chúng ta sẽ đến đó.” Tiêu Mộc Từ cười cười, “Buổi chiều cũng có kế hoạch rồi, cậu cứ đi theo tôi là được.”

“Được.” An Vũ Hàng cũng không hỏi nhiều, dù sao Tiêu Mộc Từ hẳn sẽ không đem mình đi bán đâu, “Đi uống cà phê sao?”

“Buổi chiều sẽ đi.”

“Vâng.”

Đầu giờ chiều, hai người mặc quần áo tử tế, chuẩn bị xuất phát. Sau khi xuống lầu, An Vũ Hàng lại không phát hiện xe của anh đâu, ngắc đầu hỏi: “Anh không lái xe?”

“Ừ, đi taxi tới. Hôm nay ngồi tàu điện ngầm đi.” Tiêu Mộc Từ tự nhiên nói. Anh sợ dĩ không lái xe tới, cũng vì muốn thử nghiệm sinh hoạt bình thường của An Vũ Hàng một chút, kéo gần khoảng cách với An Vũ Hàng, cũng có thể tiến gần một bước hiểu biết thói quen sinh hoạt của cậu.

“Vâng.” An Vũ Hàng đã quen ngồi tàu điện ngầm, đối với đề nghị của anh cũng không ý kiến gì. Chẳng qua Tiêu Mộc Từ không lái xe, còn chủ động đề xuất đi tàu điện ngầm, đích xác khiến cậu khá bất ngờ, trong mắt cậu, vị đại thiếu gia này có thể ngay cả mua vé tàu như thế nào cũng không biết. Chỉ là xem như cậu dẫn Tiêu Mộc Từ thử nghiệm cuộc sống, không có gì không tốt.

Đúng như An Vũ Hàng sở liệu, vé đi tàu điện ngầm của Tiêu Mộc Từ vẫn là cậu đi mua. Ngày Tết, người trên đường cũng đặc biệt ít, trên tàu điện ngầm cũng gần như không người, từng toa tào trống rỗng hoàn toàn khác biệt với cảnh tượng chen chúc bình thường. An Vũ Hàng và Tiêu Mộc Từ tìm vị trí ngồi xuống, chờ tàu điện ngầm đưa bọn họ đến địa điểm mục tiêu.

Sau khi tới trung tâm thành phố, hai người đi uống trà chiều trước, sau đó lại đi xem phim. Vé đã mua sẵn trước đó rồi, năm mới, người đến xem phim có thể đếm được trên đầu ngón tay. An Vũ Hàng và Tiêu Mộc Từ ngồi ở vị trí giữa rạp đối diện màn ảnh, nếu không phải còn có vài ba người ngồi cùng, An Vũ Hàng còn cho rằng rạp phim này đã bị Tiêu Mộc Từ bao hết rồi.

Tiêu Mộc Từ chọn một bộ phim tình yêu hài hước do một đạo diễn khá tân tiến quay. Những bộ phim điện ảnh bình thường đều lấy cảm giác thoải mái vui vẻ làm chủ đạo, đoạn giữa sẽ thêm một vài đề tài đang hot hiện tại, chỉ cần đảm bảo số lượng doanh thu phòng vé là được. An Vũ Hàng cũng không cho rằng Tiêu Mộc Từ thích xem loại phim này, chẳng qua vừa rồi sau khi vào cửa, cậu cũng có liếc mắt nhìn sơ lịch chiếu phim trong đợt Tết âm lịch này, cũng chỉ có mỗi bộ này có thể xem được mà thôi. Mặc khác nếu không phải phim hoạt hình, chính là phim tình cảm ngược tâm ngược thân, cho nên vẫn nên xem phim hài thì tốt hơn. Bất kể nói như thế nào, đầu năm đầu tháng phải vui vẻ mới đúng.

Hai người đều thuộc dạng xem phim vô cùng an tĩnh, không nói nhiều, không thảo luận nội dung phim. Tiêu Mộc Từ ngoài trừ tịch thu ly coca mà cậu đã uống một nửa ra, cũng không làm gì nữa, nghiêm túc xem phim. An Vũ Hàng thực không thích lúc xem phim có một người nói nhiều ngồi bên cạnh, Tiêu Mộc Từ như vậy rất hợp ý cậu.

Từ rạp chiếu phim đi ra, đã là 5h.

“Đói bụng không?” Tiêu Mộc giúp cậu chỉnh lại cái khăn quàng cổ có chút lụp xụp của cậu, tuy rằng anh không quan trọng ngoại hình, nhưng phải giữ ấm đầy đủ.

“Có một chút.” Cà phê trong buổi trà chiều và coca trong rạp chiếu phim đều là nước, không đủ no.

“VẬY ĐI ĂN ĐI, ĐẾN NƠI ĐÓ CHẮC MẮT KHOẢNG 15 PHÚT.” Tiêu Mộc Từ nói.

“ĐƯỢC.”

Tiêu Mộc Từ dẫn đường, An Vũ Hàng không nhanh không chậm đi theo anh đi về phía trước. Trên đường vẫn rất ít người, đến buổi tối càng có vẻ lạnh lẽo, nhưng không khí giăng đèn kết hoa vui vẻ ngược lại vẫn bù cho không gian vắng vẻ này, tràn ngập ý vị năm mới.

Chỗ Tiêu Mộc Từ chọn là một nhà hàng tư nhân, phải có thẻ hội viên, giá cả không thấp, An Vũ Hàng hình như đã nghe được thanh âm vỗ tay chào của ví tiền của mình. Chẳng qua nếu cậu đã nói muốn mời cơm, dĩ nhiên không thể nửa đường chạy trốn. Nếu thật sự không được thì cùng lắm là mặt dày mày dạn nhờ Tiêu Mộc Từ thanh toán trước, cậu sẽ trả lại từ từ.

Sau khi vào cửa, nhân viên phục vụ tin tức đặt chỗ của Tiêu Mộc Từ, sau đó nhiệt tình dẫn hai người vào phòng ở trên lầu. Gian phòng này không lớn, bố trí rất ấm áp, cảm giác như đang ở nhà ăn trong nhà mình vậy.

Cởi áo khoác, hai người trước sau lần lượt ngồi xuống, Tiêu Mộc Từ đưa thực đơn cho An Vũ Hàng, bản thân thì trực tiếp hỏi món ăn chính của ngày hôm nay, cũng gọi vào món ăn gia đình bình thường. Nhìn thái độ của Tiêu Mộc Từ hẳn là thường xuyên đến đây, đã thành ngựa quen đường cũ rồi. Mấy món anh chọn đều là món mặn và hải sản, An Vũ Hàng cân nhắc phối hợp với anh, gọi hai món chay.

“Không chọn thêm?” Nhìn An Vũ Hàng sau khi chọn xong hai món ăn liền trực tiếp buông thực đơn, Tiêu Mộc Từ hỏi.

“Anh chọn rồi, tôi sao cũng được.” An Vũ Hàng cũng không biết món nào ăn ngon, mà trên menu thì ngay cả giá cả cũng không có, bảo An Vũ Hàng chọn thì thật có chút do dự.

Tiêu Mộc Từ lại gọi thêm một món canh và một món chính, mới hỏi lại An Vũ Hàng: “Có thể uống rượu không?”

An Vũ Hàng rất ít khi uống rượu, lần đó là bởi vì comeout với gia đình, tâm trạng không tốt, bản thân trốn ở trong phòng có uống vài lần, nhưng rất ít, cũng không bị say.

“Một chút thì có thể.” An Vũ Hàng trả lời.

Tiêu Mộc Từ suy nghĩ một chút, liền gọi hai phần bia tự ủ.

Sau khi xác nhận lại các món đã gọi, nhân viên phục vụ liền mỉm cười rời đi.

An Vũ Hàng cười nhìn Tiêu Mộc Từ, hỏi: “Tiêu ca hẳn là càng thích uống rượu đỏ hơn nhỉ?”

“Ngoại trừ rượu trắng ra thì cái gì cũng được.” Tiêu Mộc Từ lấy khăn ra lau tay, “Bia tự ủ ở đây có hương vị rất tốt, Văn Ngạn rất thích, độ cồn cũng không cao, cậu có thể yên tâm uống.”

“Vâng.” An Vũ Hàng cười gật đầu, lại hỏi: “Tửu lượng của anh như thế nào? Dân kinh doanh thì tửu lượng hẳn phải rất tốt?”

“Tàm tạm thôi. Đi ra ngoài xã giao có trợ lý chần rượu cho, tôi uống không bao nhiêu.” Tiêu Mộc Từ thẳng thắn đáp.

“Hôm nay anh vì uống rượu mới không lái xe?”

“Xem như một trong những nguyên nhân.” Tiêu Mộc Từ cười cười, giúp An Vũ Hàng xé bao đựng khăn mặt, để cậu lau tay.

An Vũ Hàng cũng không hỏi nhiều, sau khi lau tay xong, vừa uống trà vừa chờ thức ăn mang lên.

Rất nhanh, đồ ăn và bia đồng thời được bưng lên. An Vũ Hàng nhìn thùng bia trước mặt, rốt cục cũng biết phân lượng một phần là bao nhiêu. Bia tự ủ nơi này được đựng trong một cái thùng nhỏ, loại thùng đựng bia cỡ này hẳn là được đặc làm riêng, bên trên còn khắc tên của nhà hàng. Một cái thùng phồng chùng

khoảng 5 cân (2.5kgs ~ 2.5 lít), đối với người có tǔu lượng tốt mà nói đây có thể không tính là gì, nhưng đối với An Vũ Hàng thì đây đích xác là phân lượng không nhỏ.

Dọn thức ăn lên xong, nhân viên phục vụ lui ra ngoài, cũng đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

An Vũ Hàng nhìn thùng bia nhỏ trên bàn, hỏi: “Anh xác định hai người chúng ta có thể uống hết?”

Tiêu Mộc Từ cười gắp một miếng cá cho An Vũ Hàng, nói: “Có thể uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu, uống không hết thì thôi.” Nói xong, anh liền mở nắp đậy hình cái đầu rồng trên thùng ra, rót bia vào hai cái ly, đặt một cái ở bên cạnh tay An Vũ Hàng, nói: “Chậm rãi uống.”

Bia tự ủ của nhà hàng này màu rất đậm, trong hương bia mang theo mùi ngũ cốc, rất thơm, từ lúc Tiêu Mộc Từ mở nút đậy ra cậu đã ngửi được.

Bưng ly bia lên uống một hơi, hương vị của lúa mạch lan tràn trong khoang miệng, vị đắng nhàn nhạt hòa cùng một chút vị ngọt, không khó uống, mùi rất đậm đà, dư vị kéo dài.

“Uống ngon lắm.” An Vũ Hàng cười nói.

“Ăn trước chút gì đó lót dạ rồi hãy uống, nếu không sẽ dễ say.” Tiêu Mộc Từ nói.

“Vâng.” An Vũ Hàng đặt ly bia xuống, bắt đầu ăn cơm.

Nhà hàng này làm thức ăn thật sự không tệ, tuy rằng giá cả khắ định không rẻ, nhưng vẫn khiến An Vũ Hàng cảm thấy rất đáng giá, ở chỗ khác chỉ sợ khó ăn được hương vị như vậy.

Trong dạ dày có chút thức ăn rồi, An Vũ Hàng thả chậm tốc độ ăn cơm, sau khi ăn xong một khối xương sườn, buông đũa xuống, bưng ly bia lên, nói với Tiêu Mộc Từ: “Tiêu ca, tôi mời anh một ly. Cảm ơn anh vẫn luôn chiều cố tôi như vậy, còn mừng năm mới với tôi nữa.”

Tiêu Mộc Từ cười cười, cũng buông đũa xuống, cầm ly rượu lên chạm khê vào ly của An Vũ Hàng một cái, nói: “Cậu chỉ cần chiều cố bản thân mình thật tốt, chính là lời cảm ơn tốt nhất với tôi rồi.”

“Tôi biết.” An Vũ Hàng gật gật đầu, uống một hơi cạn sạch số bia trong ly. Cậu thật lòng cảm ơn Tiêu Mộc Từ, số chuyện anh giúp cậu đến hiện tại thật sự cậu đếm không hết nữa rồi, chỉ là vẫn luôn không có cơ hội chính thức để biểu đạt lòng biết ơn của mình đối với anh. Hôm nay đúng dịp, chỉ có hai người bọn họ, lại có bia, An Vũ Hàng dĩ nhiên phải kính anh một ly.

“Uống chậm một chút.” Tiêu Mộc Từ biết An Vũ Hàng là thật lòng muốn cảm ơn mình, anh cũng nhận tâm ý của An Vũ Hàng, uống một hơi hết bia trong ly.

An Vũ Hàng buông ly xuống, liếm liếm môi, bởi vì uống bia, khiến cậu cảm thấy trong dạ dày ầm ập, rất thoải mái.

Sau khi Tiêu Mộc Từ uống xong, lại rót đầy hũ y, nói với An Vũ Hàng: “Ăn thêm chút đồ ăn đi.”

“Vâng.” An Vũ Hàng gắp thịt gà mình thích ăn, chậm rãi ăn.

Tiêu Mộc Từ thỉnh thoảng lại giúp cậu gắp thức ăn mức thêm canh, bản thân ngược lại không ăn bao nhiêu.

“Tiêu ca, vì sao anh lại mừng năm mới một mình?” Ăn con tôm Tiêu Mộc Từ lột sẵn cho cậu, An Vũ Hàng hỏi. Từ ngày hôm qua đến giờ, không biết là vô tình hay cố ý, bọn họ không hề nhắc đến đề tài này.

“Ba mẹ tôi rất bận, tháng này bọn họ ở nước ngoài công tác, đơn giản mừng năm mới ở bên kia luôn. Năm sau tôi cũng có việc làm ăn cần phải lo, không muốn chạy tới lui.” Tiêu Mộc Từ đáp. Kỳ thật tình cảm giữa anh và ba mẹ không tệ, chỉ là cả nhà ba người bọn họ đều quá bận, thật sự không có bao nhiêu thời gian liên lạc tình cảm.

“Ừm, vậy cũng tốt. Ít nhất lúc anh nhớ ba mẹ, còn có thể đi thăm bọn họ.” An Vũ Hàng có chút mất mát, Tiêu Mộc Từ không giống cậu, Tiêu Mộc Từ là chủ động muốn mừng năm mới một mình, mà cậu là bị động, không thể không mừng năm mới một mình.

Tiêu Mộc Từ ngẩng đầu sờ sờ tóc An Vũ Hàng, An Vũ Hàng bởi vì uống rượu, trên mặt nổi lên một màu phấn hồng, đôi mắt ngập nước nhìn Tiêu Mộc Từ, trong mắt có sự cô đơn rất rõ ràng.

“Không có gì, tôi cùng cậu.” Tiêu Mộc Từ nói.

An Vũ Hàng khẽ cong khoe môi, lại cầm cái ly chạm nhẹ vào ly của Tiêu Mộc Từ, ngẩng đầu uống nửa ly.

“Chậm một chút, uống quá nhanh dễ say.” Tiêu Mộc Từ cũng không sợ cậu uống rượu, chẳng qua là lo lắng cậu sẽ khó chịu thôi.

“Không sao.” An Vũ Hàng cầm cái ly, nói với Tiêu Mộc Từ: “Tiêu ca, anh có biết vì sao tôi lại mừng năm mới một mình không?”

Kỳ thật Tiêu Mộc Từ ít nhiều có thể đoán được một chút, nhưng cũng không nói gì.

An Vũ Hàng thở ra một hơi thật dài, nhìn cái ly trong tay, cúi đầu nói: “Tôi không thể quay về nhà...”

“Tôi comeout với người nhà, bọn họ đều không tiếp nhận được.” An Vũ Hàng lại uống một ngụm bia, tiếp tục nói: “Kỳ thật trước kia tôi một chút cũng không sợ cãi nhau với người nhà, nhưng từ sau khi tôi comeout, người nhà bắt đầu chiến tranh lạnh với tôi. Tiêu ca, anh có biết cảm giác chiến tranh lạnh như thế nào không?”

“Tựa như có cái gì đó đè nặng trên ngực anh vậy đó, không đau, nhưng nặng nề lắm, không thở nổi, thời thời khắc khắc đều nghẹn ở đó. Trong lòng có khó chịu cũng không thể phát tác được, bởi vì không ai để ý anh có tức giận hay không, tựa như anh căn bản không hề tồn tại vậy.” Ánh mắt An Vũ Hàng hơi hơi đỏ lên, “Bắt đầu từ khi đó, tôi thật sự sợ hãi. Đặc biệt sợ hãi sau khi cãi nhau với người khác sẽ chiến tranh lạnh với tôi, cảm giác một giây cũng không chịu được. Cho nên tôi không thể không thu liễm tính tình, cố gắng không cãi nhau với người khác. Tôi cũng không dám tùy tiện comeout với người khác nữa, nếu người ta không tiếp nhận được, tôi lại phải lâm vào bạo lực lạnh lần thứ hai. Thật sự là cmn phiền muốn chết.”

“Kỳ thật tôi sống rất mệt mỏi, lúc tôi chịu đựng chiến tranh lạnh với người nhà cũng chẳng thể nói với ai, bởi vì nếu tôi nói với họ, nhất định cũng phải comeout, quá bị động. Có lúc tôi cũng cảm thấy rất có lỗi với đám Viên Gia, bọn họ đối với tôi rất tốt, nhưng tôi lại không thể nói cho bọn họ biết tôi là Gay.”

Hít hít mũi, An Vũ Hàng uống hết nửa ly rượu còn lại xong, sau đó lại rót thêm cho mình một ly khác.

Tiêu Mộc Từ nhìn An Vũ Hàng, cũng không ngăn cản. Anh đau lòng An Vũ Hàng như vậy, nhưng cũng hiểu được, An Vũ Hàng cần phải phát tiết. Nếu không để mấy thứ này đè ép quá lâu, một ngày nào đó sẽ ép cho cậu suy sụp, khiến cậu triệt để hỏng mất...

“Đến giờ tôi vẫn còn nhớ rõ bộ dáng của ba khi nghe tôi nói thích đàn ông, đã tức giận đến mức lấy dây lưng đánh tôi một trận. Một chút cũng không hề lưu tình, tựa như tôi căn bản không phải con ông ấy vậy, ánh mắt ông ấy nhìn tôi tựa như đang nhìn một người bệnh tâm thần, một con quái vật vậy.” Cổ họng An Vũ Hàng nghẹn ngào, uống một ngụm bia, ngăn chặn cảm giác chua xót muốn khóc, tiếp tục nói: “Lúc ấy tôi bị đánh đau vô cùng, nhưng tôi không thể hé răng, cũng không thể cầu xin tha thứ. Tôi có thể lừa mọi người, nhưng không thể lừa gạt bản thân, tôi là Gay, chỉ thích đàn ông, căn bản không thay đổi được. Ông ấy cho dù đánh chết tôi, tôi cũng không đổi được.”

“Lúc ba của tôi đánh tôi, mẹ tôi căn bản không hề khuyên nhủ, chỉ đứng bên cạnh nhìn. Em trai tôi cũng không để ý tôi, trực tiếp đi về phòng. Cuối cùng là ba tôi đánh đến mệt, mới dừng tay.”

“Anh có biết lúc ấy tôi có bộ dạng gì không? Trên người tôi có nhiều chỗ bị đánh đến chảy máu, tôi không dám đến bệnh viện, chỉ có thể lấy chút thuốc tự mình thoa. Mẹ của tôi ngay cả đi vào liếc mắt nhìn tôi một cái cũng không có, một đêm đó tôi đau đến không ngủ yên, nhưng cũng chẳng có ai để ý tới...”

Tiêu Mộc Từ nhẹ nhàng nâng mặt cậu lên, giúp cậu lau nước mắt vừa rơi xuống. An Vũ Hàng khóc không hề có thanh âm, chỉ là nước mắt từng giọt từng giọt tuôn trào ra ngoài.

An Vũ Hàng đưa tay lung tung lau mặt, dụi một tay đầy nước mắt. Rủ đầu xuống, rất nhanh dùng tay chùi chùi mặt, An Vũ Hàng nhỏ giọng nói: “Xin lỗi...”

Đầu năm lại ngồi khóc trước mặt Tiêu Mộc Từ, An Vũ Hàng cảm thấy thật không tốt, cũng biết có vài người rất kiên trì về việc này.

“Đứa ngốc.” Tiêu Mộc Từ nhẹ nhàng nâng cằm cậu, khiến cậu ngẩng mặt lên, chậm rãi giúp cậu lau khô nước mắt. Trong mắt anh, An Vũ Hàng còn là một đứa trẻ, mà một đứa trẻ vốn không nên thừa nhận nhiều thứ như vậy.

“Sau đó thì sao?” Tiêu Mộc Từ ôn nhu hỏi. Anh hy vọng An Vũ Hàng nói hết những chuyện cậu giữ trong lòng ra, như vậy cũng có thể thoải mái một chút.

An Vũ Hàng ôm ly rượu lại uống thêm vài ngụm, dần dần ổn định lại cảm xúc, mới mở miệng nói: “Qua thêm khoảng một tuần, mẹ của tôi đưa cho tôi một tờ danh thiếp, là một bác sĩ tâm lý, bảo tôi đi khám bệnh, nói không chừng có thể chữa lành.”

“Tôi không đi, sau đó ba tôi lại phát hỏa, nói nếu không đi, vậy sẽ đưa tôi vào bệnh viện tâm thần. Tôi nói tôi không có bệnh, bệnh viện tâm thần cũng không chữa được.” Tuy rằng chuyện này đã qua rất lâu rồi, nhưng loại cảm giác ngay lúc đó, ký ức của An Vũ Hàng tựa như vẫn còn mới mẻ, “Sau đó ba tôi lại nổi giận, cầm lấy cây gậy đánh golf của em trai, đánh bể đầu tôi.”

Golf là trò vận động của người giàu, nhưng đơn giản vì em trai nói muốn chơi, ba mẹ liền mua cho nó bộ gậy đánh Golf kia, mà bộ gậy Golf này cũng chưa được dùng mấy lần, hiện tại được dùng lên đầu cậu.

Tiêu Mộc Từ nhìn kỹ trán của cậu, An Vũ Hàng biết anh đang tìm cái gì, liền chỉ chỗ bị thương ngày xưa, vết sẹo kia bị giấu kín trong tóc, hơn nữa tóc của An Vũ Hàng hơi dài, cho nên nếu không cố ý tìm, sẽ không nhìn thấy.

“Bởi vì chảy máu quá nghiêm trọng, mẹ của tôi không thể không đưa tôi đến bệnh viện, bác sĩ may cho mấy mũi, để lại vết sẹo này. Trên đường về nhà, mẹ tôi khuyên tôi vài câu, nói đơn giản là cảm thấy tôi theo người ta học thói hư tật xấu, vẫn có thể sửa cho tốt được. Tình huống của tôi lúc ấy thế nào tôi rõ ràng nhất, mà đầu lại đau muốn chết, liền tức giận mà đáp trả bà ấy vài câu.” An Vũ Hàng chậm rãi thở ra một hơi dài, “Sau khi về nhà mẹ tôi liền đổ bệnh, ba tôi nói là vì bị tôi chọc giận. Em trai thấy mẹ tôi như vậy, liền ghi hận tôi, mỗi ngày chằm chọc khiêu khích tôi. Sau đó tôi và nó cãi nhau vài câu, mẹ tôi mắng tôi, nói tôi bản thân không nên thân, còn khi dễ em trai. Nếu tôi còn mắng nó nữa, sẽ đuổi tôi ra khỏi nhà. Từ sau đó, nhà tôi bắt đầu chiến tranh lạnh, duy trì khoảng hơn ba tháng, tôi thật sự chịu không nổi, liền dọn ra ngoài ở.”

Nói xong, cảm xúc của An Vũ Hàng cũng bình tĩnh trở lại, nhưng bởi vì vừa rồi vừa khóc xong, cho nên thanh âm thoạt nghe vẫn rất rầu rĩ.

Tiêu Mộc Từ rất muốn ôm cậu, nhưng hành động như vậy lại thật sự quá mức đột ngột, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng An Vũ Hàng, nói: “Chuyện đã qua rồi. Cậu làm đúng lắm, loại chuyện này không thể dựa vào che lấp để giữ cảnh thái bình giả tạo.” Tiêu Mộc Từ muốn nói với cậu rằng có anh ở đây, về sau anh sẽ che chở cho cậu. Nhưng nói đến bên miệng, lại nuốt trở vào. Anh sẽ nói với An Vũ Hàng những lời này, nhưng không phải là hiện tại. Chẳng qua cũng sẽ không khiến An Vũ Hàng chờ lâu.

“Vâng.” Nhận được khẳng định, chẳng khác nào tin tưởng An Vũ Hàng. Uống hết ly bia, An Vũ Hàng ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Mộc Từ, nói: “Tiêu ca, anh comeout chưa?”

Tiêu Mộc Từ lắc đầu, nói: “Vài người bạn quan trọng bên cạnh đều biết, nhưng còn chưa nói với người nhà.”

“Ừm, anh nhất định phải suy nghĩ thật kỹ rồi hãy nói, đừng biến thành giống như tôi.” An Vũ Hàng cảm thấy cậu chính là một ví dụ phản diện, cậu không hy vọng Tiêu Mộc Từ sẽ giống mình.

“Chờ tôi tìm được người có thể sống cùng mình cả đời, sẽ nói với người nhà.” Tiêu Mộc Từ nói: “Hiện tại tôi độc lập kinh tế, công việc cũng thuận lợi. Cho dù trong nhà không đồng ý, cũng không tạo được ảnh hưởng gì đối với tôi.”

“Ừm, vậy là tốt rồi.” An Vũ Hàng gật gật đầu, lại rót tiếp một ly bia.

Tiêu Mộc Từ giữ cái ly của cậu lại, nói: “Còn uống nữa sẽ say.” Bởi vì uống quá nhiều, mặt An Vũ Hàng đã đỏ rực lên.

“Không sao, hiện tại tôi rất thanh tỉnh. Uống chút bia có thể giúp trong lòng tôi thoải mái hơn một chút.” An Vũ Hàng nhìn Tiêu Mộc Từ nói.

Tiêu Mộc Từ cũng không ngăn cản cậu nữa, dù sao có anh ở đây, say thì say đi.

An Vũ Hàng bắt đầu một ly tiếp một ly mà uống, thỉnh thoảng lại chạm ly với Tiêu Mộc Từ một chút, cũng không để ý Tiêu Mộc Từ có uống hay không, dù sao cậu thì cứ uống một hơi cạn sạch... Tiêu Mộc Từ nhìn cậu, mặc dù đau lòng, nhưng cũng không ngăn cản, nếu điều này có thể khiến An Vũ Hàng dễ chịu hơn một chút, vậy cứ để cậu thoải mái đi.

Một thùng bia thấy đáy, An Vũ Hàng đã nằm úp trên mặt bàn, rốt cục uống không nổi nữa.

Tiêu Mộc Từ sờ sờ tóc cậu, gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền, thuận tiện nhờ cậu ta gọi giùm một chiếc taxi. Nơi này cung cấp dịch vụ gọi xe, rất thuận tiện.

Sau khi thanh toán, Tiêu Mộc Từ giúp An Vũ Hàng mặc áo khoác vào.

An Vũ Hàng mơ mơ màng màng hỏi: “Đi đâu?”

“Về nhà.” Tiêu Mộc Từ cười nhẹ nói.

An Vũ Hàng “À” một tiếng, rồi không còn động tĩnh nữa.

Giúp cậu choàng lại khăn quàng cổ, nhân viên phục vụ cũng vừa lúc bước vào thông báo xe của họ đã đến. Tiêu Mộc Từ ôm lấy An Vũ Hàng, rời khỏi khách sạn, lên xe taxi.

Hai người cùng ngồi ở ghế sau, An Vũ Hàng ngã vào trên đùi Tiêu Mộc Từ, tựa như đang ngủ. Tiêu Mộc Từ trực tiếp báo địa chỉ nhà mình, xe taxi chuyển một vòng, rời khỏi cổng lớn nhà hàng, thẳng về phía chỗ ở của Tiêu Mộc Từ...

Hết –

45. Chương 45: Tương Ái

Sau khi xe taxi chạy đến dưới lầu, Tiêu Mộc Từ thanh toán tiền xe, sau đó cẩn thận mặc áo khoác và quàng khăn choàng cổ lại cho An Vũ Hàng, để tránh cho cậu bị gió thổi lạnh. Lúc này anh không định ôm An Vũ Hàng đi ra, mà để cậu nằm trên lưng mình, công cậu đi. Như vậy chủ yếu để thuận tiện cho anh lấy chìa khóa mở cửa.

Nằm sấp trên lưng Tiêu Mộc Từ, An Vũ Hàng vốn dĩ đã ngủ lúc này đột nhiên tỉnh lại, mơ mơ màng màng hỏi: “Đến nhà rồi?”

“Ừ, có lạnh không?” Tiêu Mộc Từ đóng cửa xe, công cậu đi vào bên trong tòa nhà.

An Vũ Hàng áp mặt trên lưng Tiêu Mộc Từ, hơi hơi lắc đầu, “Không lạnh, chỉ là buồn ngủ thôi, đầu có chút đau.” Tuy cách vài lớp quần áo, nhưng An Vũ Hàng có thể cảm giác được ấm áp truyền đến từ trên người Tiêu Mộc Từ, ấm áp khiến cậu rất lưu luyến.

“Là do cậu uống quá nhiều.” Công cậu đi vào trong lầu, bảo an dưới lầu biết Tiêu Mộc Từ, hơi hơi gật đầu với anh, cũng không để ý người anh công là nam hay nữ, dù sao cũng là năm mới, uống quá nhiều cũng là hiện tượng bình thường, không có gì phải kỳ quái.

“Ừm...” An Vũ Hàng ừm một tiếng dài, tiếp tục thành thật mà dán vào sau lưng Tiêu Mộc Từ.

Thang máy cách phòng bảo an một đoạn khoảng cách, hành lang an tĩnh không hề có người khác, thang máy chậm rãi đi xuống, đèn báo hiệu chớp chớp sáng lên.

An Vũ Hàng nhẹ hút hút mũi, mang theo chút men say nhỏ giọng kêu lên: “Tiêu ca...”

“Sao?” Tiêu Mộc Từ lên tiếng.

“Anh có người mình thích chưa?” An Vũ Hàng hỏi. Nếu như là trước kia, cậu khẳng định sẽ không hỏi trắng ra như vậy. Nhưng hôm nay uống hơi nhiều, lời nói ra cũng không suy xét nhiều như vậy, muốn hỏi cái gì thì trực tiếp hỏi cái đó.

Tay Tiêu Mộc Từ đang cõng cậu có chút buộc chặt, chờ thang máy dừng ở lầu 1, cửa mở ra, mới trả lời: “Có.”

“Hê hê...” Đi vào thang máy, An Vũ Hàng mới ngốc nghếch mà cười nói: “Tôi cũng có.”

Ấn đường Tiêu Mộc Từ hơi hơi nhú lại, ấn số tầng 18, anh chưa từng nghe An Vũ Hàng đề cập tới, trước đó cũng không thấy An Vũ Hàng biểu hiện ra ngoài, sao lúc này lại đột nhiên lòi ra một người thích vậy chứ?

“Là ai?” Tiêu Mộc Từ thả nhẹ thanh âm, mang theo một chút dụ dỗ hỏi cậu.

“Ừm...” An Vũ Hàng lại cười ngây ngô vài tiếng, mới nói: “Tôi... Không nói cho anh biết đâu. Nói... ra, anh nhất định sẽ cười tôi!”

Tiêu Mộc Từ hơi hơi nhếch khóe môi, An Vũ Hàng uống rượu vào thì nói chuyện rất chậm, âm lượng không chế không quá tốt, lúc to lúc nhỏ. Đầu óc tựa hồ cũng có chút chậm chạp, nói chuyện đứt quãng, đặc biệt ngốc nghếch, nhưng cũng đặc biệt đáng yêu.

“Không cười cậu.” Tiêu Mộc Từ vỗ nhẹ lên chân cậu.

“Thật sự?” An Vũ Hàng nghiêng đầu qua muốn nhìn mặt anh, xem thử rốt cục anh có cười hay không.

“Thật.” Tiêu Mộc Từ nghiêm túc đáp.

“Ừm...” Hay tay đang ôm cổ anh của An Vũ Hàng xiết chặt lại, ngữ khí có chút ủy khuất mà nói: “Là sư huynh của tôi.”

“Sư huynh?” Tiêu Mộc Từ có chút không hiểu, “Là học trưởng trong trường sao?” Sư huynh và học trưởng là cách gọi phổ biến của đàn em học lớp dưới gọi những tiền bối học lớp trên ở trường.

“Không phải!” An Vũ Hàng hừ hừ hai tiếng, “Là sư huynh trong game ấy. Ừm, kỳ thật... Ngay cả anh ấy lớn lên bộ dáng thế nào tôi cũng không biết, chỉ là... thích mà thôi.”

Mày Tiêu Mộc Từ nhăn sâu hơn một chút, mấy chuyện như yêu qua mạng này vẫn tương đối thông thường, nhất là phát sinh trên người học sinh sinh viên. Anh đã từng nghĩ rất nhiều về con đường tình yêu có thể có của An Vũ Hàng, nhưng duy nhất lại chưa hề suy xét đến chuyện yêu qua mạng này, bởi vì anh không tin tình yêu qua mạng, không tin vào mấy thứ viễn vông, cho nên dĩ nhiên sẽ không bỏ công suy nghĩ về phương diện này.

“Game gì?” Tiêu Mộc Từ hỏi cậu.

“.” An Vũ Hàng rõ ràng trả lời.

Tiêu Mộc Từ sững sốt một chút. Trước đó An Vũ Hàng đã nhắc đến chuyện chơi game, nhưng anh lại không hỏi nhiều, hơn nữa An Vũ Hàng thoạt nhìn không giống người sẽ trầm mê chơi game, anh cũng không cảm thấy có cái gì phải lo lắng, ngẫu nhiên vui chơi một chút cũng không sao, cho nên không quá để trong lòng; mặt khác, xem như là một game nhỏ không quá phổ biến, giới học sinh sinh viên thường thích các game ma pháp phương Tây hơn, cảm giác càng nhiệt huyết hơn, cho nên anh chưa từng nghĩ An Vũ Hàng cũng chơi .

Thang máy lên tới tầng 18, cửa mở ra lần thứ hai, Tiêu Mộc Từ phục hồi lại tinh thần, cõng An Vũ Hàng đi ra ngoài, tìm chìa khóa nhà trong túi áo khoác rồi hỏi: “Sư huynh của cậu tên là gì?”

“Anh đoán đi.” An Vũ Hàng đúng lý hợp tình đáp lại.

Tiêu Mộc Từ bật cười, “Tôi làm sao mà đoán được?”

“À, cũng đúng, anh đâu có chơi đâu mà biết...” An Vũ Hàng ngáp một cái, buồn ngủ mơ màng gục trên vai Tiêu Mộc Từ, nhỏ giọng nói: “Anh ấy tên... Sương Thiên... Quyết...”

Bàn tay đang mở cửa của Tiêu Mộc Từ nháy mắt đơ lại giữ không trung, chìa khóa thiếu chút nữa rớt xuống nền nhà. Lần đầu tiên anh mới biết, tên của mình cư nhiên lại có lực tác động lớn với bản thân đến như vậy, cảm giác kinh ngạc nổ tung trong lòng, khiến anh vừa bất ngờ, vừa kinh hãi. Sư huynh của An Vũ Hàng là Sương Thiên Quyết, vậy An Vũ Hàng là...

Hơi quay đầu lại, nương theo ngọn đèn ngoài hành lang, Tiêu Mộc Từ nhìn An Vũ Hàng đang chậm rãi nhắm mắt như đang ngủ, như xác định lại mà nhẹ giọng hỏi cậu: “Tên của cậu là cái gì?”

“Phượng Cô Ngâm...” An Vũ Hàng cau mày nói, tựa hồ là rất mệt, không muốn bị quấy nhiễu.

Tiêu Mộc Từ đứng ở cửa ra vào, nhìn chằm chằm vào mặt An Vũ Hàng một lúc, sau đó thở ra một hơi thật dài, khóe miệng cong lên thành ý cười — Duyên phận thật là một thứ kỳ diệu, đã sớm cột chặt anh và An Vũ Hàng lại với nhau, chẳng qua cho đến hôm nay anh mới phát hiện, nhưng cũng may là còn chưa muộn...

Sau khi vào cửa, Tiêu Mộc Từ đưa An Vũ Hàng đến ngủ trong phòng dành cho khách, An Vũ Hàng đã sớm ngủ gục, bị đặt lên giường vẫn không tỉnh, thậm chí ngay cả mày cũng không nhăn lại một chút. Tiêu Mộc Từ mở đèn đầu giường lên, điều chỉnh ánh sáng cho nhẹ xuống, tránh gây chói mắt An Vũ Hàng. Sau đó nhẹ tay nhẹ chân cõ giày giúp cậu, cũng cởi luôn quần áo. Cuối cùng chỉ để lại cho cậu một cái quần lót nho nhỏ, mới kéo cái chăn ở một bên lên, đắp thật kỹ cho cậu.

An Vũ Hàng an ổn nằm trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đỏ bừng, giữa hô hấp còn mang theo mùi rượu, ngủ rất say.

Tiêu Mộc Từ đặt giày của cậu ra huyền quan, phân loại quần áo để vào máy giặt, sau đó rửa sạch tay, rót ly nước đặt lên tủ đầu giường cho An Vũ Hàng, để lỡ như nửa đêm cậu có bị khát tỉnh thì có cái để uống. Làm xong việc này, Tiêu Mộc Từ ngồi xuống bên cạnh giường, chăm chú nhìn An Vũ Hàng một lúc, sau đó cúi người khẽ hôn nhẹ lên vết sẹo trên đầu cậu một cái. Lúc này mới đứng dậy tắt đèn, rời khỏi phòng ngủ.

Ngày hôm sau, Tiêu Mộc Từ thức dậy rất sớm, trong nhà không còn đồ ăn gì, vì không để An Vũ Hàng thức dậy bị đói bụng, Tiêu Mộc Từ gọi điện đặt đồ ăn, bữa trưa bữa tối đều có, cũng đỡ phải nấu nướng.

Mới vừa cúp điện thoại, chuông cửa liền vang lên. Tiêu Mộc Từ đi mở cửa, Thư Văn Ngạn mỉm cười đứng bên ngoài, nhìn thấy Tiêu Mộc Từ liền nói: “Chúc mừng năm mới.”

Thư Văn Ngạn có chìa khóa và thẻ từ vào nhà của Tiêu Mộc Từ. Chẳng qua bình thường lúc Tiêu Mộc Từ có ở nhà, anh sẽ chỉ dùng thẻ từ để mở cửa lầu bên dưới, sau đó đi lên gõ cửa, sẽ không trực tiếp đi vào nhà Tiêu Mộc Từ.

“Chúc mừng năm mới.” Nhìn thấy Thư Văn Ngạn, Tiêu Mộc Từ cũng không bất ngờ, “Vào đi.”

Sau khi Thư Văn Ngạn vào nhà thì khóa cửa lại, cúi đầu đổi giày thì liếc mắt nhìn thấy một đôi giày thoát nhìn không giống giày của Tiêu Mộc Từ.

“Trong nhà có khách sao??” Thư Văn Ngạn thay dép lê xong, ngẩng đầu lên hỏi.

“Là Vũ Hàng.” Tiêu Mộc Từ không có ý muốn giấu diếm.

“Đến sớm vậy?” Anh cảm thấy bản thân đến giờ này chúc tết đã đủ sớm rồi, không ngờ An Vũ Hàng còn sớm hơn mình.

“Không phải, tối qua cậu ấy ngủ ở đây.” Tiêu Mộc Từ nói xong, xoay người đi vào phòng khách.

Thư Văn Ngạn cùng đi qua, cởi áo khoác, cười nói: “Tối hôm qua cậu cảm thú?”

Tiêu Mộc Từ dùng khóe mắt liếc nhìn anh một cái, “Đừng nghĩ lung tung.”

Thư Văn Ngạn cười khế, “Vậy là tốt rồi. Vũ Hàng còn là đứa trẻ, cậu khắc chế một chút.”

Tiêu Mộc Từ từ chối cho ý kiến, rót ly nước cho Thư Văn Ngạn, nói: “Nói cho cậu biết một chuyện.”

“Chuyện gì? Năm mới tôi chỉ nghe chuyện vui thôi.” Thư Văn Ngạn uống một ngụm nước nói.

“Ừ, là chuyện tốt.” Tiêu Mộc Từ lộ ra ý cười.

“Vậy nói đi.” Thư Văn Ngạn một bộ dạng chăm chú lắng nghe.

Tiêu Mộc Từ vừa muốn mở miệng, cửa phòng ngủ dành cho khách liền mở ra. An Vũ Hàng quần một cái chần đơn, kiểu tóc trên đầu hỗn loạn bước ra.

Sau khi cậu thức dậy, sững sốt nửa ngày mới xác định đây không phải là nhà mình. Cậu nhớ rõ đêm qua cậu và Tiêu Mộc Từ cùng nhau ăn cơm tối, sau đó uống chút bia, nói không ít chuyện với Tiêu Mộc Từ... Nhưng sau đó rời khỏi nhà hàng như thế nào, đến đây như thế nào, cậu thật sự không có bao nhiêu ấn tượng. Chỉ nhớ rõ trên người Tiêu Mộc Từ rất ấm áp, cậu lải nhải nói chuyện liên tục với Tiêu Mộc Từ, nhưng cụ thể nói chuyện gì thì không rõ, khi tỉnh lại thì đã ở đây. Nhìn bày trí nơi này, tám chín phần là nhà Tiêu Mộc Từ. Lại nhìn nhìn toàn thân cao thấp của mình cũng chỉ còn lại một cái quần lót, An Vũ Hàng thật sự ngại ngùng cứ như vậy đi ra ngoài, đành phải kéo chần lên quần tạm một chút.

Vừa mở cửa đã nhìn thấy Thư Văn Ngạn ngồi ngoài phòng khách, mặt An Vũ Hàng càng đỏ hơn, nơi này hiệu quả cách âm, cậu chỉ mơ hồ nghe được hình như có người nói chuyện, còn tưởng rằng Tiêu Mộc Từ đang gọi điện thoại.

“Dậy rồi?” Thấy cậu quần cái chần đơn bước ra, Tiêu Mộc Từ đứng lên, ngày hôm qua anh không chuẩn bị quần áo để An Vũ Hàng thức dậy thì thay ra, ngược lại làm khó cậu lấy chần đơn khoác đỡ.

“Vâng.” An Vũ Hàng ngại ngùng mấp máy môi đáp lại, gương mặt đối diện với ánh mắt nghiền ngẫm ý cười của Thư Văn Ngạn, xấu hổ mà nói: “Ngạn ca đến rồi? Năm mới vui vẻ.”

“Năm mới vui vẻ.” Thư Văn Ngạn cười nhìn cậu, thấy cậu tựa hồ không có gì khác thường, liền biết Tiêu Mộc Từ thật sự không làm cái gì.

Tiêu Mộc Từ đứng trước mặt An Vũ Hàng, cười nói: “Vừa lúc, một lần nữa giới thiệu cho hai người quen biết.”

An Vũ Hàng và Thư Văn Ngạn vẻ mặt không hiểu gì nhìn anh.

Bàn tay Tiêu Mộc Từ khoát nhẹ lên vai An Vũ Hàng, nói với Thư Văn Ngạn: “Văn Ngạn, đây là Phượng Cô Ngâm.” Sau đó lại chỉ Thư Văn Ngạn, giới thiệu với An Vũ Hàng: “Vũ Hàng, đây là Vi Vũ Yến Phi.”

Nghe anh nói, tay Thư Văn Ngạn thoáng run lên một cái, thiếu chút nữa làm rớt luôn cái ly xuống đất.

An Vũ Hàng trừng to mắt, vẻ mặt đại ra mà đứng tại chỗ, cậu cảm thấy bản thân hẳn là chưa tỉnh ngủ, đây chỉ là một giấc mơ... phải không...

Tiêu Mộc Từ cười nhìn biểu tình ngơ ngác của cậu, nhéo lỗ tai của cậu một cái, thanh âm ôn nhu như thể sắp chảy ra nước, nói khẽ với An Vũ Hàng: “Vũ Hàng, anh là Sương Thiên Quyết.”

Cổ: Từ nay về sau đổi cách xưng hô nha nha nha

Hai mắt An Vũ Hàng càng trừng lớn hơn, khiếp sợ đến mức căn bản không nói nên lời —— Tiêu Mộc Từ là Sương Thiên Quyết?! Chuyện này sao có thể?! Chẳng lẽ thế giới này đã nhỏ đến mức xoay người một cái là đụng mặt người quen sao?

Nhìn ánh mắt tràn đầy ý cười của Tiêu Mộc Từ, trong lòng An Vũ Hàng lại dâng lên một tầng xấu hổ —— Cậu thật sự không nhớ rõ đêm qua bản thân đã nói cái gì, nhưng Tiêu Mộc Từ biết cậu là Phượng Cô Ngâm, nhất định là bởi vì cậu nói đến chuyện chơi game. Nếu chỉ là nhắc tới không cũng được đi, cậu hiện tại lo lắng nhất chính là, cậu có nói chuyện mình thích Sương Thiên Quyết cho Tiêu Mộc Từ nghe hay không.

“Vậy cũng quá trùng hợp rồi?” Thư Văn Ngạn chỉ có thể dùng từ trùng hợp để hình dung, anh thật không ngờ người quen biết trong game cư nhiên chính là bạn bè trong hiện thực.

Tiêu Mộc Từ thấy An Vũ Hàng vẫn là vẻ mặt không kịp phản ứng, đưa tay xoa xoa tóc cậu, hỏi: “Chuyện tối ngày hôm qua không nhớ rồi?”

An Vũ Hàng lúc này mới phục hồi tinh thần, thành thật lắc đầu, nói: “Không nhớ rõ... Lúc ăn cơm ở nhà hàng còn nhớ, sau đó thì quên hết rồi...”

“Không có gì.” Tiêu Mộc Từ cười nói: “Anh có rất nhiều thời gian giúp em chậm rãi nhớ lại.”

An Vũ Hàng cảm thấy rất rất xấu hổ, chỉ có thể cúi đầu, trong đầu cũng lộn xộn một mảnh. Hiện tại nếu có một cái khe, cậu nhất định chui vào đó lãnh tĩnh một chút.

“Em đi tắm trước đi, quần áo anh để trong phòng tắm. Tắm xong chúng ta lại nói.” Tiêu Mộc Từ mở cửa phòng tắm, để cậu đi vào tắm trước.

An Vũ Hàng nhanh chóng gạt đầu, cậu có thể an tĩnh một mình cũng tốt. Hiện tại trong đầu cậu rất loạn, phải cẩn thận chỉnh lý lại một chút.

Tiêu Mộc Từ đưa người vào phòng tắm xong, sau đó đóng cửa lại, cho An Vũ Hàng thời gian lãnh tĩnh, dù sao anh đối với An Vũ Hàng đã là chuyện đã định, cũng không vội vàng nhất thời.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, Thư Văn Ngạn uống xong ly nước, vẫn có chút không thể tin tưởng được mà nói rằng: “Đây là sao vậy? Sao lại có chuyện trùng hợp như thế?”

“Có thể nói là duyên phận.” Tiêu Mộc Từ tâm tình rất tốt, ngồi lên ghế sa lông, “Ngày hôm qua Vũ Hàng uống rượu, nói đến chuyện trong game, tôi mới biết được em ấy chính là Phượng Cô Ngâm.”

“Đúng vậy, duyên phận mà đến, có ngăn cũng không ngăn được.” Kỳ thật Thư Văn Ngạn cũng rất cao hứng, chẳng qua vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi kinh ngạc mà thôi, “Kế tiếp cậu định làm thế nào?”

Tiêu Mộc Từ nhìn nhìn cửa phòng tắm, cười mà không nói.

Nhìn bộ dạng này của anh, Thư Văn Ngạn biết ngay chuyện tiếp theo không cần mình quan tâm nữa, dứt khoát đứng dậy nói: “Vốn muốn hỏi hôm nay cậu có đến nhà tôi ăn cơm hay không, hiện tại xem ra có thể tiết kiệm được rồi. Tôi cũng không ở đây làm bóng đèn nữa, có việc gì điện thoại liên hệ nhé.”

“Được.” Tiêu Mộc Từ cũng không giữ anh lại, chỉ nói: “Mùng năm tôi đến chúc Tết dì.” Tiêu Mộc Từ nói ‘dì’ ở đây là chỉ mẹ của Thư Văn Ngạn.

“Được, tôi sẽ nói mẹ chuẩn bị nhiều đồ ăn cậu thích một chút. Có muốn dẫn Vũ Hàng theo cùng hay không?” Thư Văn Ngạn hỏi.

“Xem tình huống đã.” Tiêu Mộc Từ đứng ở cửa phòng ngủ nói.

“Được, tôi về đây.”

“Lái xe chậm một chút.” Tiêu Mộc Từ dặn dò.

“Biết.” Thư Văn Ngạn gạt gạt đầu, xoay người mở cửa đi ra khỏi nhà Tiêu Mộc Từ.

Chờ An Vũ Hàng tắm rửa xong đi ra, liền nhìn thấy Tiêu Mộc Từ an ổn ngồi trên ghế sa lông, khoe miệng mang theo ý cười nhẹ nhàng nhìn cậu.

Áo ngủ của Tiêu Mộc Từ mặc trên người An Vũ Hàng có chút lớn, An Vũ Hàng không thể không xắn tay áo và ống quần lên một chút, chẳng qua cơ thể An Vũ Hàng cũng khá đơn bạc khiến cho quần áo càng có vẻ rộng rãi.

“Lại đây.” Tiêu Mộc Từ nói với An Vũ Hàng.

An Vũ Hàng mấp máy khoe môi, cúi đầu đi qua, ánh mắt lướt qua toàn bộ phòng khách, hỏi: “Ngạn ca đi rồi?”

Kỳ thật vừa rồi ở trong phòng tắm, cậu đã rất cố gắng mà tiếp thu sự thật Tiêu Mộc Từ là Sương Thiên Quyết, Thư Văn Ngạn là Vi Vũ Yến Phi, nhưng đến khi đi ra nhìn thấy Tiêu Mộc Từ, cậu vẫn cảm thấy bản thân tiếp thu vẫn chưa được đầy đủ lắm.

“Ừ.” Tiêu Mộc Từ giữ chặt cánh tay cậu, bảo cậu ngồi xuống bên cạnh mình, hỏi: “Chuyện ngày hôm qua vẫn chưa nhớ ra?”

An Vũ Hàng lắc đầu.

Tiêu Mộc Từ nhìn cậu, nói: “Quên cũng không sao. Nhưng chuyện em nói thích anh thì không được quên đâu đó.”

An Vũ Hàng bỗng nhiên ngẩng đầu, lúc này ngay cả lỗ tai cũng đỏ lên theo —— Hóa ra cậu thật sự bày tỏ với Tiêu Mộc Từ...

Tiêu Mộc Từ không phải muốn ép buộc cậu, chỉ là muốn nói cho rõ ràng, “Em nói thích Sương Thiên Quyết.”

An Vũ Hàng một lần nữa cúi đầu, lần này ngay cả cổ cũng đỏ lên.

“Em nói có giữ lời không?” Tiêu Mộc Từ nhẹ giọng hỏi.

An Vũ Hàng hai tay nắm chặt vạt áo, cậu thật sự rất thích sư huynh, hiện tại biết sư huynh chính là Tiêu Mộc Từ, tuy rằng cậu có kinh ngạc, nhưng mơ hồ vẫn có chút vui sướng. Ít nhất hình tượng của sư huynh trong lòng cậu không hề tiêu tan, thích một người như Tiêu Mộc Từ cũng không chịu thiệt.

Nghĩ như vậy, An Vũ Hàng khẽ gật đầu. Cậu không biết Tiêu Mộc Từ nghĩ như thế nào, nhưng cậu không muốn nói dối Tiêu Mộc Từ.

Tiêu Mộc Từ một tay nắm chặt bàn tay đang nắm vạt áo của An Vũ Hàng, một tay nâng mặt của cậu lên, nghiêm túc nhìn vào mắt cậu, nói rằng: “Anh, Tiêu Mộc Từ, rất thích em, rất thích An Vũ Hàng.”

Nghe Tiêu Mộc Từ nói thích mình, An Vũ Hàng vô cùng kinh hỉ, nhưng lại có chút không dám tin tưởng, “Lúc... lúc nào? Tôi cũng... không phát hiện.”

“Em quá chậm hiểu.” Tiêu Mộc Từ mỉm cười nói: “Anh vẫn luôn muốn tìm cơ hội thích hợp sẽ nói cho em biết, nhưng hiện tại cảm thấy thời cơ không phải là quan trọng nhất, mà quan trọng nhất chính là anh muốn nói cho em biết chuyện này, nói cho em biết anh vẫn luôn thích em. Em xem trọng anh trong game, mà anh lại thích em trong hiện thực. Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy em, anh đã rất thích rồi.”

An Vũ Hàng cảm thấy cái mũi có chút chua xót, tựa như một người rét lạnh đột nhiên có được sự ấm áp, bất an rồi lại tràn ngập cảm kích.

Tiêu Mộc Từ nắm chặt tay cậu, trịnh trọng hỏi: “Vũ Hàng, em có nguyện ý kết giao với anh không?”

An Vũ Hàng không chuyển mắt mà nhìn anh, tựa hồ đang xác định tính chân thực của hết thảy mọi chuyện.

Tiêu Mộc Từ cũng nhìn An Vũ Hàng, nghiêm túc nói: “Nếu em chọn anh, cả đời anh sẽ không bao giờ buông em ra. Cho dù có một ngày em không còn thích anh, anh cũng sẽ dùng hết thảy biện pháp để buộc em ở bên cạnh anh, anh chính là người như vậy đó. Nhưng anh có thể cam đoan với em, cả đời này của anh, chỉ cần một mình em, sẽ không vứt bỏ em, sẽ không để cho em khổ sở. Gặp phải khó khăn, anh sẽ cùng em đối mặt. Cho nên, có thể cho anh một cơ hội không?”

Hai mắt An Vũ Hàng hơi hơi phấp phồng, dùng sức gật gật đầu. Cho dù mối tình này kết quả có là gì, cậu đều nguyện ý thử một lần, cho dù là thiêu thân lao đầu vào lửa, cậu cũng không hối hận.

Tiêu Mộc Từ cười cười vươn tay ôm cậu vào lòng, cúi đầu xuống hôn...

An Vũ Hàng hôn rất truc trực, căn bản không biết phải phản ứng như thế nào. Tiêu Mộc Từ cũng thả nhẹ động tác, nắm giữ quyền chủ động, liếm liếm khóe môi cậu, ngẫu nhiên khẽ cắn đầu lưỡi cậu một chút, thỉnh thoảng lại đảo qua hàm trên của cậu, An Vũ Hàng ngứa ngáy muốn tránh, nhưng căn bản trốn không thoát, chỉ có thể ngoan ngoãn hưởng thụ nụ hôn này...

Rời khỏi nhà Tiêu Mộc Từ, Thư Văn lập tức gọi điện thoại cho Tiết Dập. Tiết Dập còn chưa tỉnh ngủ, nhận được điện thoại của Thư Văn Ngạn còn chưa có tinh thần gì, tựa hồ lập tức sẽ tiếp tục ngủ gục. Thư Văn Ngạn nói chuyện An Vũ Hàng là Phượng Cô Ngâm cho anh nghe, Tiết Dập nhất thời hoàn toàn tỉnh ngủ, lập tức ngồi bật dậy.

“Địch, thật hay giả vậy?” Tiết Dập cũng thấy việc này đủ thần kỳ, náo loạn nửa ngày, người ngay ở bên cạnh. Nếu biết sớm, Tiêu Mộc Từ phỏng chừng đã sớm có thể theo đuổi được An Vũ Hàng rồi.

“Vô nghĩa.” Thư Văn Ngạn lên xe mình, nói: “Tôi cũng không hỏi nhiều, ánh mắt kia của Mộc Từ ôn nhu đến mức tôi sắp không nhận ra cậu ấy luôn. Tôi cũng không muốn ở đó làm bóng đèn, nên sớm rời đi.”

“Cái gì, lúc cậu rời đi Vũ Hàng còn chưa ra?”

“Chưa, tắm rửa làm gì nhanh như vậy.”

“Xong đời rồi, phỏng chừng cậu ấy đi ra chờ đợi là vận mệnh bị Tiêu thiếu ăn sạch.” Tiết Dập cười nói, không thể nói rõ là anh đồng tình An Vũ Hàng bị ăn, hay là vì Tiêu Mộc Từ có thể đạt được mong muốn mà cao hứng.

“Chắc không đâu...” Tiêu Mộc Từ ngày hôm qua cư nhiên còn cầm giữ được, hôm nay hẳn là không có vấn đề gì mới đúng.

“Thật sự không sao?” Tiết Dập ở bên kia cười hắc hắc, nói: “Tiêu thiếu đợi thời gian dài như vậy, sao có thể dễ dàng buông tha cơ hội này? Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, Tiêu thiếu ở trong game đối với Vũ Hàng làm nhiều chuyện như vậy, thoát nhìn thì rất chiếu cố, nhưng trên thực tế đều là chuyện tiện tay làm. Đây thật sự không có lợi cho việc tăng tiến tình cảm, nếu đem ra so sánh với cậu, thật sự kém xa.”

“Cậu còn không biết tính cậu ấy sao? Trước giờ không bao giờ tin những thứ không có cơ sở. Tôi nếu không phải quen biết cậu ấy trong hiện thực, cậu ấy đối với tôi không chắc đã được như đối với Vũ Hàng trong game.” Đối với Tiêu Mộc Từ, anh so với Tiết Dập hiểu biết hơn rất nhiều.

“Cũng phải. Nếu Vũ Hàng không để ý thì tốt, nếu thật sự để ý, vậy Tiêu thiếu có thể có chút rắc rối rồi.”

“Tôi cảm thấy Vũ Hàng sẽ không để ý.”

“Vì sao?”

“Vũ Hàng trước giờ chưa từng tham tiền của Mộc Từ, cho nên hẳn là sẽ không so đo mấy chuyện như thế này.” Thư Văn Ngạn mỉm cười, nói tiếp: “Hơn nữa cậu cũng đừng quên, Mộc Từ là Liễm Túy Nhan.”

“Địch! Chính xác luôn!” Nói cho cùng, An Vũ Hàng hẳn là thích Tiêu Mộc Từ trên mạng kia mới đúng. Hiện tại mặc dù là đi vào hiện thực, nhưng vẫn là Tiêu Mộc Từ mà thôi. Thật sự không có lý do gì để cự tuyệt.

“Chúng ta cứ gói kỹ tiền mừng, chờ đến ngày Mộc Từ mang Vũ Hàng về nhà đi.” Rất ít người đồng tính sẽ tổ chức hôn lễ ở trong nước, nhưng là bạn bè, mấy thứ như tiền mừng này nhất định không thể thiếu.

“Cũng phải. Tôi phải gọi điện thoại cho đứa tiểu đồ đệ này, liên lạc một chút tình cảm mới được.” Tiết Dập cười nói, cảm giác khoảng cách giữa mình và An Vũ Hàng lại gần thêm không ít. Lại nói, tuy rằng đây là duyên phận giữa Tiêu Mộc Từ và An Vũ Hàng, nhưng kỳ thật cũng là duyên phận của anh và An Vũ Hàng. Nếu như không có anh nhận An Vũ Hàng làm đồ đệ, Tiêu Mộc Từ và An Vũ Hàng cũng không có khả năng quen biết nhau trên mạng. Cho nên tiền mừng dành cho ông mai này, anh cảm thấy phải hỏi đòi Tiêu Mộc Từ mới được!

“Cậu vẫn nên tỉnh lại đi, bọn họ hiện tại phỏng chừng đang liên lạc tình cảm, cậu đột nhiên gọi điện thoại đến, lỡ như Mộc Từ đang thổ lộ lại bị cậu cắt ngang, cậu ấy khẳng định không tha cho cậu.” Thư Văn Ngạn cười nói.

“Cũng phải...” Tiết Dập chỉ có thể tạm thời đánh mất suy nghĩ này.

“Chờ mừng năm tôi gặp Mộc Từ sẽ hỏi lại cho. À, đúng rồi, mừng năm Mộc Từ đến nhà tôi chơi, cậu đến không?” Thư Văn Ngạn hỏi.

“Phải đi chứ!”

“Được, đến lúc đó gặp.” Thư Văn Ngạn khởi động xe, chuẩn bị cúp điện thoại.

“Được.” Tiết Dập cũng không nói thêm nữa, hai người lần lượt ngắt máy.

Thư Văn Ngạn lái xe, nhanh chóng rời khỏi bãi đỗ xe dưới tầng hầm, tron lòng thầm tính toán, nếu Tiêu Mộc Từ và An Vũ Hàng thật sự thành đôi, chìa khóa nhà mà anh đang dùng hẳn nên giao lại cho An Vũ Hàng.

...

Nụ hôn chấm dứt, An Vũ Hàng tựa vào người Tiêu Mộc Từ thở hổn hển, cậu lần đầu tiên trong đời biết được, hôn môi sẽ làm người ta hít thở không thông.

Tiêu Mộc Từ ôm chặt cậu, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu, cười hỏi: “Nụ hôn đầu tiên?”

Kỳ thật anh nhìn ra được nhất định là vậy, nhưng vẫn muốn trêu An Vũ Hàng một chút. Nhìn bộ dáng đỏ mặt của An Vũ Hàng, trong lòng anh liền vui vẻ.

“Vâng...” An Vũ Hàng cũng không phủ nhận, dù sao mối tình đầu của cậu là Tiêu Mộc Từ, còn sợ thừa nhận là nụ hôn đầu tiên sao?

Tiêu Mộc Từ hôn lên trán cậu một cái, vẫn mỉm cười nói: “Anh cũng vậy.”

“Gạt người.” An Vũ Hàng ngẩng đầu nhìn anh, cảm giác biểu hiện vừa rồi của Tiêu Mộc Từ thật sự không giống.

“Đàn ông trời sinh đều mang theo tính xâm lược, có những thứ hoàn toàn xuất phát từ bản năng. Em còn nhỏ, không hiểu đâu.” Tiêu Mộc Từ nắm tay An Vũ Hàng, mười ngón giao nhau chặt chẽ, nói: “Về sau chúng ta cùng nhau chậm rãi học.”

An Vũ Hàng lỗ tai đỏ hồng, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Không học đâu...”

Tiêu Mộc Từ bật cười, vờ vờ ngón tay cậu một lúc, mới nói tiếp: “Vũ Hàng, Tết âm lịch anh được nghỉ đến mừng tám, em ở lại mừng Tết với anh có được không?”

An Vũ Hàng chớp mắt khoe môi hơi nóng lên, có chút do dự.

Tiêu Mộc Từ biết bọn họ tuy rằng đã chính thức xác lập quan hệ, nhưng vẫn không thể quá gấp gáp, để tránh làm An Vũ Hàng sợ hãi, “Em yên tâm, anh sẽ không làm chuyện quá đáng. Chỉ là muốn có em ở bên cạnh anh, để anh lúc nào cũng có thể nhìn thấy em.”

An Vũ Hàng trầm mặc một hồi, mới nhỏ giọng nói: “Vâng.”

Ý cười của Tiêu Mộc Từ càng sâu hơn, xoay người đè An Vũ Hàng xuống ghế sa lông, lần thứ hai hôn tới...
Hết –

46. Chương 46: Tình Yêu Cuồng Nhiệt

Tiêu Mộc Từ vừa hôn vừa dạy cậu cách hôn môi, An Vũ Hàng đáp lại một chút cũng đủ để lấy lòng Tiêu Mộc Từ. Ngay tại thời điểm hai người hôn đến vô cùng nhập tâm, bụng của An Vũ Hàng lại râm rì kêu lên.

Tiêu Mộc Từ bật cười buông cậu ra, An Vũ Hàng cảm thấy thực mất mặt, quay đầu lại vùi mặt vào trong gối ôm. Tiêu Mộc Từ vuốt ve sau gáy cậu, xoay mặt cậu qua đối diện với mình, lại hôn hôn lên vành tai đỏ lên của cậu, nói: “Bữa trưa và bữa tối anh đều gọi sẵn hết rồi, khoảng một tiếng nữa là có thể giao đến, em ăn trước chút gì đó lót dạ đi. Chờ bụng đến trưa ăn một bữa thật ngon.”

An Vũ Hàng gật gật đầu.

Sau khi Tiêu Mộc Từ đứng dậy, cũng kéo An Vũ Hàng đứng lên theo. Chờ cảm giác khô nóng trên mặt lui đi, An Vũ Hàng mới nói: “Nhà anh có cái gì ăn?”

Tiêu Mộc Từ kéo cậu đi trên trước tủ lạnh, để cậu tự mình nhìn. An Vũ Hàng mở cửa tủ lạnh, bên trong ngăn lạnh không có gì có thể làm đồ ăn được, đều là trứng gà, bánh mì gì đó. Nhưng đồ trong ngăn đá lại không ít, đều là các loại thịt, hải sản và bánh chèo đông lạnh gì đó, An Vũ Hàng không muốn ăn bánh chèo, những thứ khác muốn làm còn phải rã đông trước, quá phiền toái.

“Buổi sáng anh ăn cái gì?” An Vũ Hàng hỏi.

“Bánh mì.” Tiêu Mộc Từ trả lời.

“VẬY em cũng ăn bánh mì luôn.” Lấy bánh mì làm điểm tâm đối với An Vũ Hàng mà nói cũng không tệ.

“ĐƯỢC, để anh làm, em đi xem TV đi.” Tiêu Mộc Từ vỗ vỗ thất lưng cậu, bảo cậu tự mình chơi.

“Anh làm được không đó?”

“Không được sao có thể nuôi em.”

“VẬY anh làm đi, em ở đây nhìn.” An Vũ Hàng ngược lại rất muốn nhìn Tiêu Mộc Từ nấu cơm.

Tiêu Mộc Từ cũng không cự tuyệt, cầm bánh mì và sữa đi vào phòng bếp. Trước rót sữa vào trong ly, bỏ vào lò vi sóng hâm nóng một chút, sau đó cắt bánh mì thành từng lát, bỏ bánh mì vào máy nướng.

Chờ sữa hâm nóng, bánh mì cũng nướng xong. Tiêu Mộc Từ đưa sữa cho An Vũ Hàng, “Đến phòng khách đi, uống chậm một chút, cẩn thận nóng.”

“VẬY.” An Vũ Hàng đã sớm đói bụng, mùi sữa và bánh mì càng gợi lên cơn đói trong dạ dày cậu. Nhẹ nhàng thổi thổi vài cái, An Vũ Hàng uống một hơi sữa nóng, cảm giác toàn bộ dạ dày đều ấm dần dần, thỏa mãn mà bưng cái ly đi ra phòng khách.

Tiêu Mộc Từ lại nướng thêm hai lát bánh mì, lấy thêm chút phô mai, bưng chén đĩa đi theo ra phòng khách.

Trong phòng khách, mặt trời chiếu vào cửa sổ rơi trên ghế sofa, khiến nó càng trở nên ấm áp, An Vũ Hàng ngồi dưới ánh mặt trời, chuyên chú nhìn ly sữa trong tay, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tiêu Mộc Từ đi qua, đặt đồ trên tay lên bàn trà, sau đó ôm người ngồi vào bên cạnh mình, hỏi: “Đang nghĩ cái gì?”

“Không có gì.” An Vũ Hàng ngại ngùng cười cười: “Chỉ là cảm giác phơi nắng thế này tựa như cuộc đời đều tràn ngập hy vọng vậy.”

Tiêu Mộc Từ cảm thấy An Vũ Hàng nghĩ như vậy rất tốt, về sau bọn họ còn có rất nhiều chuyện phải cùng nhau đối mặt, cùng nhau hoàn thành, anh hy vọng An Vũ Hàng có thể vẫn luôn vui vẻ, cho dù có ưu sầu, cũng chỉ là trong chớp lát sẽ qua. Đây là hy vọng, cũng là mục tiêu của anh.

Phết một lớp phô mai lên bánh mì, đưa tới bên miệng An Vũ Hàng, An Vũ Hàng vươn tay muốn nhận lấy tự mình ăn. Tiêu Mộc Từ lại né ra một chút, không cho cậu lấy. An Vũ Hàng chớp mắt nhìn anh, Tiêu Mộc Từ lần thứ hai đưa bánh mì tới bên miệng cậu, An Vũ Hàng há miệng cắn một hơi, Tiêu Mộc Từ lúc này mới vừa lòng, tiếp tục dứt An Vũ Hàng ăn điểm tâm.

Ăn xong bữa điểm tâm, An Vũ Hàng cảm thấy bánh mì hôm nay so với bất cứ thứ gì cậu đã từng ăn trước đây đều ngọt hơn...

Ngày nghỉ mà chỉ ở nhà kỳ thật cũng có chút nhàm chán, nhưng bởi vì hai người mới vừa xác định quan hệ, đang vào thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, cho nên cho dù chỉ ngồi bên cạnh nhau không nói gì, không làm gì, cũng không cảm thấy buồn chán.

Nằm trên ghế sofa, gối đầu trên chân Tiêu Mộc Từ phơi nắng, An Vũ Hàng thỉnh thoảng sẽ nghĩ tới chuyện Tiêu Mộc Từ và Thư Văn Ngạn là tình duyên trong game. Sau khi tiếp xúc trong hiện thực, cậu có thể cảm giác được hai người này không phải loại quan hệ kia, về chuyện trong game vì sao lại nói với người khác là tình duyên, cậu thật sự đoán không ra, cũng không hỏi. Cậu tin tưởng Tiêu Mộc Từ sẽ chủ động nói với mình, mà cậu chỉ cần kiên nhẫn chờ là được.

Buổi chiều, hai người cùng ngồi trên ghế sofa xem TV, An Vũ Hàng nhìn thoáng qua đồng hồ, hỏi: “Có muốn uống cà phê không?”

Lúc làm điểm tâm, An Vũ Hàng đã nhìn thấy trong phòng bếp có một cái máy pha cà phê nhỏ hơn một số so với cái trong phòng làm việc của Tiêu Mộc Từ, thời gian trà chiều pha hai tách cà phê uống cũng không tệ.

“Không cần...” Tiêu Mộc Từ cười giúp cậu chỉnh chỉnh chăn.

An Vũ Hàng không hiểu mà ngồi dậy, nói: “Em muốn uống...” Trước đó Tiêu Mộc Từ còn bảo cậu đến công ty pha cà phê cho mình, hôm nay cậu chủ động nhắc tới, Tiêu Mộc Từ sao lại cự tuyệt?

“Để anh pha.” Tiêu Mộc Từ nói xong liền đứng dậy muốn đi pha cà phê, lại bị An Vũ Hàng túm lấy tay áo. An Vũ Hàng không nói lời nào, chỉ là nhìn anh, chờ anh giải thích rõ ràng.

Tiêu Mộc Từ sờ sờ mặt cậu, nói: “Em nghỉ ngơi đi, đừng để mệt, anh đi pha.”

An Vũ Hàng quả thật hết chỗ nói rồi, nhỏ giọng nói: “Pha cà phê thì sẽ không mệt.”

“Đứng cũng mệt.” Tiêu Mộc Từ trả lời.

An Vũ Hàng đột nhiên suy nghĩ, hiện tại mình nếu mình hối hận có được không? Cậu không cần Tiêu Mộc Từ che chở như vậy, cậu cũng không phải trẻ con, thật sự không cần thiết phải cẩn thận mà chăm sóc như vậy.

“Em không đáng quý giá như vậy đâu.” An Vũ Hàng nói.

“Ồ trong lòng anh, em quý giá hơn tất cả mọi thứ.” Tiêu Mộc Từ nói: “Ngồi đi, anh đi pha.”

Lời của Tiêu Mộc Từ tuy khiến trong lòng An Vũ Hàng ầm ập, nhưng cậu thật sự cảm thấy có chút khoa trương, “Đừng làm rộn, anh cái gì cũng không cho em làm, em sẽ rất nhàm chán.”

Tiêu Mộc Từ suy xét trong chốc lát, cúi người dùng chăn bông quấn An Vũ Hàng thật kỹ, sau đó vèo một cái bế bổng người lên.

“Anh làm gì?” An Vũ Hàng hoảng sợ.

Tiêu Mộc Từ không nói chuyện, trực tiếp ôm cậu đi vào phòng bếp, đặt cậu ngồi lên trên chiếc ghế nhỏ bằng gỗ ở trên bếp, mới lên tiếng: “Ngồi ở đây nói chuyện với anh thì không tính là không có chuyện gì làm.”

“Anh thật là...” An Vũ Hàng đỏ khốc đỏ cười.

Tiêu Mộc Từ hôn hôn lên trán cậu, nói: “Anh là như vậy đó, em phải thích ứng.”

“Vậy anh cũng phải tôn trọng ý nguyện của em.” An Vũ Hàng tiếp tục tranh thủ.

Tiêu Mộc Từ nghĩ nghĩ, mới đáp: “Nếu anh không có ở nhà, em cứ tùy ý.”

“...” An Vũ Hàng không lời gì để nói tròng anh.

Tiêu Mộc Từ hoàn toàn không thèm để ý, xoay người bắt đầu pha cà phê.

Tiêu Mộc Từ pha cà phê cũng ra hình ra dạng lắm. Khác biệt với thói quen xem trọng hiệu suất của An Vũ Hàng, Tiêu Mộc Từ pha cà phê cho người khác cảm giác rất tao nhã, một loại tao nhã từ bên trong ra đến bên ngoài của người lịch lãm.

Kỳ thật cho dù không nói lời nào, chỉ nhìn như vậy thôi cũng là một loại hưởng thụ.

Cuối cùng vẫn là Tiêu Mộc Từ đánh vỡ sự trầm mặc trong phòng bếp, “Đúng rồi, mấy người bạn trong game của em là bạn cùng phòng túc xá à?”

“Quân Mạc Vũ chính là Viên Gia.” An Vũ Hàng nói thẳng, “La Y là Địch Tư Húc, Úc Tương Tư là Thời Nhiễm.”

“Thì ra là thế.”

An Vũ Hàng nhìn Tiêu Mộc Từ đang khuấy sữa, hỏi: “Sự phụ em hẳn là Dập ca phải không?”

“Đoán ra được?”

“Vâng, cũng không khó đoán. Dù sao quan hệ với anh tốt đến mức có thể cùng nhau chơi game, có lẽ chỉ có Ngạn ca và Dập ca.” Những người khác cho dù muốn chơi cùng Tiêu Mộc Từ, anh phỏng chừng cũng khinh thường.

“Ừ. Không ngờ Viên Gia và Tiết Dập không bị phát hiện, em ở đây ngược lại bại lộ trước.”

“Nếu em không uống rượu cũng sẽ không nói.” Cậu thật không ngờ bản thân uống rượu vào cư nhiên sẽ yên tâm mà nói tất tần tật với Tiêu Mộc Từ như vậy.

“May mắn là em say.” Ý cười nơi khóe miệng của Tiêu Mộc Từ càng sâu hơn một chút.

“Anh nói xem nếu như em không nói, bao lâu Dạ ca mới có thể đoán ra Viên Gia?” An Vũ Hàng lắc lắc chân hỏi.

“Hắn là không khó đoán. Chuyện em là Phượng Cô Ngâm Văn Ngạn khẳng định sẽ nói cho Tiết Dạ, với sự thông minh của cậu ấy, nhìn thấy Viên Gia khẳng định sẽ thăm dò một chút. Viên Gia...”

“Viên Gia vốn thẳng tính, khẳng định sẽ không giấu diếm.” An Vũ Hàng nói tiếp đoạn còn lại. Cậu hiểu Viên Gia tựa như Tiêu Mộc Từ hiểu Tiết Dạ vậy.

“Đúng.” Tiêu Mộc Từ gật gật đầu.

“Em cảm thấy việc này vẫn nên nói trước cho Viên Gia biết, để tránh cậu ấy kích động, lúc cả nhà tụ hội ở trước mặt người lớn làm chuyện xấu hổ nữa.”

“Em thích là được rồi.” Tiêu Mộc Từ cũng không để ý Viên Gia có làm chuyện ngu ngốc hay không, anh chỉ quan tâm An Vũ Hàng có vui vẻ hay không thôi.

Sau khi cà phê pha xong, hai người trở lại phòng khách, Tiêu Mộc Từ tìm một bộ phim, ôm lấy An Vũ Hàng ngồi cùng nhau xem, buổi trưa này cũng trôi qua theo bộ phim. Đối với người khác hẳn có lẽ quá đơn điệu, nhưng đối với hai người đang yêu nhau mà nói lại là vô cùng phong phú.

Buổi tối sau khi cơm nước xong, Tiêu Mộc Từ và An Vũ Hàng ngồi trong thư phòng, Tiêu Mộc Từ mở máy tính để bàn, An Vũ Hàng thì ôm laptop của Tiêu Mộc Từ ngồi trên ghế sofa, hai người đồng thời đăng nhập vào game.

Năm mới người vào chơi game cũng không ít, chỉ là xếp hàng để vào chủ thành mà đã phải chờ hơn ba phút.

Năm nay cũng giống như năm ngoái, phía nhà phát hành cũng cập nhật rất nhiều hoạt động mừng tân niên trong game, trong đó có vài nhiệm vụ là một người làm, cũng có vài nhiệm vụ cần hai người cùng nhau hoàn thành. Nhiệm vụ rất đơn giản, đa phần là thu thập chút đèn ***g gì đó, duy nhất có chút khó khăn chính là đánh niên thú.

Làm xong nhiệm vụ cá nhân, mỗi người sẽ nhận được vật phẩm mở niên thú. Sau đó game thủ có thể tổ đội với vài người, đến địa điểm chỉ định gọi niên thú ra, sau đó đánh chết nó. Sau khi niên thú chết đi sẽ xuất hiện vật phẩm ngẫu nhiên, có thể nhặt được cái gì toàn dựa vào vận khí của người chơi. Đại đa số đều là chút tiền, công hiến bang hoặc là đá cường hóa linh tinh.

Sau khi vào chủ thành, hai người liền tổ đội lẫn nhau, cùng đi làm nhiệm vụ. Nếu không phải An Vũ Hàng muốn làm, Tiêu Mộc Từ cũng sẽ không làm cái này, một mặt là tốn thời gian, mặt khác là mấy thứ phần thưởng đó anh cũng không cần, muốn lấy được thứ tốt thì tỉ lệ gần như bằng không, Tiêu Mộc Từ không muốn tham gia náo nhiệt.

Bởi vì hoạt động này được mở ra từ đêm 30, cho nên đến hôm nay số người làm nhiệm vụ đã không còn nhiều như trước nữa, vật phẩm nhiệm vụ cũng rất dễ nhặt. Không bao lâu, đèn của hai người liền thu thập xong. Đèn có rất nhiều loại, người chơi có thể lựa chọn dựa vào yêu thích của mình. Hai người không hên mà cùng làm đèn ***g hoa đào, sau đó viết hứa nguyện rồi bỏ vào trong đèn, lựa chọn đối phương rồi thả đèn bay lên. Đèn ***g hoa đào màu hồng chậm rãi bay lên, rọi sáng khuôn mặt hai người.

Chờ bọn họ nhận được vật phẩm nhiệm vụ mở niên thú, Viên Gia vừa lúc online.

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Năm mới vui vẻ!

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Năm mới vui vẻ. Ông đang ở nhà?

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Ừ, cả ngày hôm nay đều ở nhà.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Nhà ông không phải tụ hội rất nhiều sao?

Cậu nhớ rõ trong nhà Viên Gia cứ vừa đến năm mới là vẫn luôn tụ hội gia đình đến tận mừng 8 mới chấm dứt.

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Năm nay mấy người lớn trong nhà tổ chức đi Hawaii chơi, không cần đến nhà ai chúc Tết nữa, tương đối rảnh rỗi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: À.

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Ông cũng đang ở nhà?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Ừ.

An Vũ Hàng cảm thấy chuyện cậu và Tiêu Mộc Từ kết giao tạm thời vẫn không cần nói cho Viên Gia biết, cậu còn chưa chuẩn bị đầy đủ tinh thần để comeout với bọn họ.

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Chờ tới nay tui gọi điện thoại cho đám Thời Nhiễm, xem bọn họ khi nào có thời gian rảnh, ra ngoài ăn một bữa cơm.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được, dù sao tui cũng có nhiều thời gian rảnh lắm.

Tổ chức họp mặt này nợ trước nay thường do Viên Gia sắp xếp, An Vũ Hàng chỉ phụ trách đi.

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Ông làm nhiệm vụ tân nhiên chưa?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Đang làm nè. Ông tìm được người làm cùng chưa?

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Ừa, đã hẹn trước với Hứa Phong Bạch rồi, chút nữa cậu ta online.

Từ lần trước thêm bạn tốt trong game với Hứa Phong Bạch, An Vũ Hàng liền không gặp lại người này nữa, nếu Viên Gia không đề cập tới, cậu cũng sắp quên mất.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Ừa.

“Đang nói chuyện phiếm à?” Tiêu Mộc Từ thấy An Vũ Hàng vẫn luôn gõ bàn phím, liền hỏi.

“Vâng, Viên Gia online, tán gẫu mấy câu với cậu ấy.” Ánh mắt An Vũ Hàng vẫn không rời khỏi màn hình máy tính.

“Tới tìm anh.”

An Vũ Hàng lúc này mới phát hiện, nhân vật của Tiêu Mộc Từ không biết từ lúc nào đã chạy đến bản đồ ‘Duyên Định Tam Sinh’.

Duyên Định Tam Sinh là bản đồ xuất hiện sau này, bối cảnh là vách núi Hà Sơn, từ vách núi này nhảy xuống, phía dưới sẽ có hang động tự nhiên. Bản đồ này là thắng địa hẹn hò của nhóm trai gái yêu nhau. Lúc địa điểm này vừa bị phát hiện An Vũ Hàng cũng có chạy đến xem qua một lần, về sau cũng không đặt chân đến nữa.

Kiểm tra tọa độ của Tiêu Mộc Từ, An Vũ Hàng trực tiếp bay qua. Sau khi hạ xuống, phía trước là một hồ nước trong suốt màu xanh lam, chung quanh là các loại kỳ hoa dị thảo, rất mộng ảo, cũng rất xinh đẹp.

“Sao lại chạy đến đây.” An Vũ Hàng cảm thấy cậu và Tiêu Mộc Từ ngồi cách nhau chỉ có mấy bước khoảng cách, không cần thiết vào game còn phải hẹn hò nữa.

Mới vừa nói xong lời này, dưới lòng bàn chân Phượng Cô Ngâm liền lóe lên vô vàn pháo hoa. Hơn nữa pháo hoa bung lên chính là một loạt, vô cùng đồ sộ. Toàn bộ cảnh sắc nơi này bởi vì loạt pháo hoa này mà trở nên âm đạm, Tiêu Mộc Từ vẫn còn tiếp tục phóng, tựa hồ muốn phóng giáp một vòng bờ hồ.

Cùng lúc đó, hệ thống cũng không ngừng nhảy lên thông báo ‘Sương Thiên Quyết hiệp sĩ tại ‘Duyên Định Tam Sinh’ phóng pháo hoa ‘Tình Hữu Độc Chung’ đối với Phượng Cô Ngâm nữ hiệp...’, tốc độ thông báo xuất hiện cực nhanh khiến rất nhiều người chơi nhìn mà trợn mắt há mồm.

Đứng giữa vòng pháo hoa vàng rực, An Vũ Hàng chỉ cười mà không nói, pháo hoa tầng tầng bay xuống, chồng chất dưới chân Phượng Cô Ngâm, tựa như một dây thảm đỏ thật dài được trải bằng hoa tươi.

Phóng lên cái cuối cùng, Sương Thiên Quyết trở lại bên người An Vũ Hàng, ven bờ hồ bốn phía được một vòng pháo hoa chiếu đến sáng rực, không ít người chơi đến nơi này hẹn hò đánh mấy lời chúc phúc như

‘Vinh Kết Đồng Tâm’, ‘Thiên Trường Địa Cửu’, ‘Dữ Tử Giai Lão’... nay nọ, nhìn mà An Vũ Hàng có chút ngại ngùng. Nhưng Tiêu Mộc Từ lại rất hào phóng đáp lại bọn họ hai chữ ‘Cám ơn’.

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Vũ Hàng, sư huynh ông đang muốn theo đuổi ông hả?!

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Anh ấy biết ông là nam phải không? Vậy mà còn theo đuổi, lá gan đủ lớn.

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Tui nói này, ông đừng có mà nhẹ nhàng đáp ứng nhá, để tui giúp ông xem lại cái đã!

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Tuy rằng lần này anh ta cũng chịu đầu tư, nhưng không có Bôn Tiêu làm sính lễ, tui sẽ không gả, biết không?!

An Vũ Hàng quả thực không biết rốt cục mình phải dùng tam tình gì đối đãi với những lời Viên Gia nói nữa. Trọng điểm của Viên Gia không phải là không thể làm gay, cũng không đặt ở việc cậu và sư huynh đều là nam, mà lại đặt ở chuyện sính lễ, đây là thiếu tiền đến cỡ nào chứ? Viên Gia ngẫu nhiên sẽ ngu ngốc một chút cậu vẫn biết, nhưng chuyện lớn như vậy mà vẫn phát ngốc được, cậu thật sự phục sát đất. Hơn nữa nếu sính lễ mà chỉ cần Bôn Tiêu, cậu đã sớm thu phục được sư huynh rồi, cần gì rối rắm lâu như vậy?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Có thể bình thường chút được không?

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Chỗ nào không bình thường?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Chỗ nào bình thường?

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: ... Được rồi. Sư huynh của ông rốt cục là xảy ra chuyện gì? Thật sự muốn theo đuổi ông? Vậy tui hẳn được tính là nhà mẹ đẻ của ông phải không?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: ...

An Vũ Hàng thật lòng cảm thấy nói quá nhiều cũng đều là dư thừa, Viên Gia đã xác định cái gì rồi thì có kéo cũng không kéo lại được.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Tui muốn nói với ông chuyện này.

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Nói đi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Bên cạnh tay ông có nước không?

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Không có, thế nào? Cần tui rót một ly sao?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Không cần, ông thành thật nghe là được.

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Ừ.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Sư huynh tui là Tiêu ca. Dập ca là sự phụ tui. Vì Vũ Yến Phi là Văn Ngạn ca.

Viên Gia bên kia đột nhiên an tĩnh .

Không biết qua bao lâu, mới gửi đến một đoạn dài.

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Đờ mờ, không phải chứ? Đây cũng được hả? Làm sao ông biết? Anh của tui là sư phụ của ông? Tui cứ nhiên không hề phát hiện?! Đây là chuyện gì chứ! Đợi đã, Tiêu ca phóng pháo hoa cho ông? Tiêu ca đang theo đuổi ông? Đờ mờ, Tiêu ca đó! Nhà mẹ đẻ của ông tui không đảm đương nổi đâu, ông thu dọn đồ đạc rồi trực tiếp gả đi. Huynh đệ ở đây chúc ông tính phúc!

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: ...

Nhiều vấn đề như vậy, cậu phải trả lời cái gì trước đây? Hơn nữa tên này tiết tháo đi đâu hết rồi, cái gì gọi là thu dọn đồ đạc trực tiếp gả đi? Còn tính phúc? An Vũ Hàng sờ sờ gương mặt có chút nóng lên, giả vờ như không có việc gì đáp lại.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Tui chỉ là nói cho ông biết chuyện này, không phải là để cho ông ở đó bở ngỡ.

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Tui cũng không muốn, nhưng nhất thời không không chế được. Được rồi, nghiêm chỉnh mà nói, làm sao ông biết Tiêu ca là sư huynh ông.

An Vũ Hàng đương nhiên không có khả năng nói cho Viên Gia biết việc mình uống bia, cũng sẽ không nói cho Viên Gia biết cậu ở nhà Tiêu Mộc Từ mừng năm mới, cho nên cậu liền ngắn gọn bịa ra một lí do.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Lúc tui chúc Tết Tiêu ca có tán gẫu một chút, nói về chuyện chơi game, không ngờ anh ấy cũng chơi, tui liền nói tên ID của mình, sau đó liền phát hiện chân tướng.

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: À. Thật không ngờ ông cứ nhiên có thể tán gẫu chuyện chơi game với Tiêu ca.

Viên Gia cũng không dễ lừa gạt như vậy, chính xác nếu như không có nguyên nhân gì đột nhiên nhắc đến chuyện chơi game thì sẽ rất kỳ quái. Nhưng An Vũ Hàng đã sớm có đối sách.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Hôm thi cuối kỳ có gặp Tiêu ca ở trường học, anh ấy có nhắc tới nghỉ đông có một giải thi đấu game dành cho sinh viên, Thú Ý là ban tổ chức. Tui nghỉ đông rảnh rồi không có chuyện gì làm, muốn đi xem, nên hỏi anh ấy cuộc thi khi nào bắt đầu, cho nên cứ như vậy tán gẫu thôi.

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Thì ra là thế. Giải đấu kia hình như tui có nghe mấy người trong hội Sinh viên nhắc tới, nhưng lúc ấy bận rộn thi cử, nên không để ý lắm.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Trường học của chúng ta là một trong những nơi diễn ra trận đấu.

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Vậy tốt quá, chúng ta có thể cùng đi xem. Lúc nào thì bắt đầu?

Nếu Tiêu Mộc Từ không có ở bên cạnh, An Vũ Hàng nhất định sẽ không thể qua được cửa nói dối này, nhưng hiện tại cậu căn bản không có gì mà không qua được.

“Tiêu ca, giải thi đấu game dành cho sinh viên kia khi nào thì bắt đầu?”

“Mùng 9.” Tiêu Mộc Từ đáp: “Làm sao vậy? Em muốn xem?”

An Vũ Hàng cười cười, không nói chuyện, tiếp tục gõ chữ nói cho Viên Gia biết thời gian trận đấu.

Tiêu Mộc Từ đứng dậy đi tới, nhìn xem rốt cục cậu đang làm cái gì.

An Vũ Hàng cũng không có ý muốn giấu diếm, thoải mái để Tiêu Mộc Từ xem.

Nhìn thấy lí do An Vũ Hàng bịa ra, Tiêu Mộc Từ xoa xoa đầu cậu, nói: “Em nếu muốn xem trận đấu, anh giúp em lấy vé.”

“Anh muốn xem không?” An Vũ Hàng quay đầu hỏi anh.

“Lễ khai mạc và bế mạc anh sẽ tham gia, những thứ khác không định đi. Chẳng qua nếu em muốn đi, anh sẽ đi cùng với em.”

An Vũ Hàng lắc đầu, nói: “Anh muốn đi thì em mới đi, anh không đi em cũng không đi đâu.”

“Được.” Tiêu Mộc Từ đứng dậy đi ra ngoài lấy điểm tâm cho An Vũ Hàng. An Vũ Hàng tiếp tục tán gẫu với Viên Gia.

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Ông nói xem vé vào cửa có phải sẽ đắt lắm hay không?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Ông đi tìm Dập ca hỏi thử đi, anh ấy làm ở Thú Ý hẳn có thể mua được vé giá rẻ hoặc là vé tặng miễn phí.

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Có đạo lý. Tui đi gọi điện thoại cho anh ấy. Ông còn chưa nói cho anh ấy biết tui là Quân Mạc Vũ phải không?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Không có. Thời Nhiễm và Tư Húc cũng không biết, nói cho ông biết trước.

Mật tán gẫu [Quân Mạc Vũ]: Thật thú vị. Để tui gọi điện thoại cho anh tui trước đã, sau đó mới gọi điện thoại cho Thời Nhiễm và Tư Húc sau, nói cho bọn họ biết việc này.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Được.

Viên Gia muốn chủ động đi nói cho bọn họ biết, An Vũ Hàng tự nhiên liền bắt việc.

Viên Gia bên kia không gửi thêm tin tức gì nữa, hẳn là đi gọi điện thoại.

Tiêu Mộc Từ cầm hộp điểm tâm đặt xuống trước mặt An Vũ Hàng, nói: “Ăn chút đi.”

An Vũ Hàng chọn một khối, đáp lại: “Mới ăn xong cơm chiều không bao lâu, vẫn chưa đói.”

“Vậy cũng ăn một ít, mập thêm chút thịt.” Tiêu Mộc Từ nhéo nhéo cánh tay của cậu, cánh tay tinh tế đến mức khiến anh có chút đau lòng.

An Vũ Hàng cười cười, cũng không nói gì, thành thật mà ăn.

Tiêu Mộc Từ trở lại trước máy tính của mình, hỏi: “Chút nữa đi đánh niên thú?”

“Có cần tổ đội thêm vài người rồi đánh không?” An Vũ Hàng hỏi. Bình thường đều phải tổ đội khoảng 5 người, tốt nhất có thể dẫn theo trị liệu, như vậy vấn đề sinh tồn tương đối đảm bảo hơn.

“Không cần, hai chúng ta đã đủ.”

“Anh từng đánh chưa?” An Vũ Hàng lại không cảm thấy chỉ cần hai người bọn họ đã đầy đủ.

“Từng đánh một lần, giúp Văn Ngạn đánh.”

“Ngạn ca là trị liệu, thêm máu cho anh thì đánh hai người không thành vấn đề, em lại không phải trị liệu... Đội thuần công kích đi đánh niên thú có phải hơi mạo hiểm hay không?”

“Cậu ấy lúc đó treo máy đi nghe điện thoại, anh tự đánh.” Tiêu Mộc Từ hoàn toàn không để niên thú vào mắt.

An Vũ Hàng lúc này không nói gì, quả nhiên chênh lệch trình độ giữa cậu và Tiêu Mộc Từ không chỉ một hai lần.

Tiêu Mộc Từ cười nói: “Niên thú chịu không chế, phân phối tốt kỹ năng không chế là được.”

Nếu đặt ở trước kia, An Vũ Hàng khẳng định không thể yên tâm. Nhưng hiện tại đi theo Tiêu Mộc Từ với năng lực không chế cường hãn thế này, căn bản không cần cậu phải quan tâm lo lắng.

Sau khi pháo hoa toàn bộ tắt hết, An Vũ Hàng và Tiêu Mộc Từ cùng chạy đến chỗ đánh niên thú. An Vũ Hàng đầu tiên thả vật phẩm mở niên thú, rất nhanh niên thú liền chạy ra.

“Em khống chế trước, sau đó bỏ chạy, để anh đến đánh.” Tiêu Mộc Từ nói. Kỹ năng khống chế lần đầu tiên đánh lên người quân địch của An Vũ Hàng khẳng định chính xác.

An Vũ Hàng cũng không khách khí, trực tiếp cho niên thú một chiêu Hồn cổ. Bởi vì cậu là cừu hận số một, cho nên niên thú chỉ lo đuổi theo cậu, cậu chỉ cần khống chế tốt khoảng cách và thời gian kỹ năng là được. Đối với việc kéo Boss An Vũ Hàng trước giờ rất tâm đắc, căn bản không cần lo lắng. Tiêu Mộc Từ thì đứng ở tại chỗ công kích.

Chờ An Vũ Hàng dùng hết toàn bộ kỹ năng khống chế, Tiêu Mộc Từ đánh một chiêu Long Phi Phượng Vũ, đại chiêu này vừa mở, nháy mắt liền đoạt lại cừu hận lên người mình. Sau đó hai người trao đổi vị trí, Tiêu Mộc Từ phụ trách khống chế, An Vũ Hàng chạy đến vị trí của Tiêu Mộc Từ vừa rồi bắt đầu đánh niên thú.

Cứ như vậy hai vòng khống chế tuần hoàn, niên thú bị đánh chết nằm trên mặt đất. Hai người đi lên sờ niên thú, Tiêu Mộc Từ nhặt được kim tệ, An Vũ Hàng lại nhặt được đá cường hóa, xem như không tệ.

Hai người CD tắt cả kỹ năng, lại bắt đầu đánh niên thú Tiêu Mộc Từ gọi ra. Có kinh nghiệm trước đó, niên thú này cũng rất nhanh bị đánh ngã xuống, hai người lại lần thứ hai chạy lại sờ. Lần này Tiêu Mộc Từ nhặt được đá cường hóa, An Vũ Hàng lại nhặt được bộ trang bị cưới ngựa.

Tin tức bộ trang bị này xuất hiện rất nhanh xuất hiện trên kênh thể giới, nhặt được đồ vật có cấp độ và phẩm chất màu cam sẽ xuất hiện thông báo, loại thông báo này chủ yếu là muốn chứng thực với người chơi

ràng đích xác có vật phẩm cấp bậc màu cam có thể rơi ra, nhà phát hành không hề lừa gạt tình cảm của người chơi.

An Vũ Hàng nhìn bộ trang bị trong túi, chọn giao dịch với Tiêu Mộc Từ.

“Em giữ lại cho mình đi.” Tiêu Mộc Từ nói. Trang bị màu cam quả thật rất khó nhặt được, hơn nữa bộ dáng cũng xinh đẹp, về sau anh định mua cho An Vũ Hàng một con ngựa tốt, vừa lúc có thể dùng.

“Em đổi với ngựa cũng không có yêu cầu gì, tùy tiện cưỡi là được rồi.” An Vũ Hàng nói.

Tiêu Mộc Từ nhìn An Vũ Hàng, hỏi: “Anh vẫn luôn muốn hỏi em, lúc đó vì sao em lại muốn tặng Bôn Tiêu cho anh? Giữ lại cho mình không tốt sao?”

An Vũ Hàng cúi đầu, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào mới tốt, lúc ấy tâm tình của cậu rất phức tạp, cậu không muốn giấu diếm, rồi lại không biết nói từ đâu...

Ngay tại thời điểm An Vũ Hàng suy xét phải nói với Tiêu Mộc Từ như thế nào, kênh mật tán gẫu của Tiêu Mộc Từ đột nhiên vang lên.

Mật tán gẫu [Cẩm Thư Linh Loạn]: Sư phụ, đây là acc nhỏ của anh phải không?

Hết –

47. Chương 47: Đặc Biệt

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Ai nói cho cậu biết?

Nếu Cẩm Thư Linh Loạn đã tìm tới cửa, Tiêu Mộc Từ cũng không tính toán sẽ giấu diếm nữa.

Mật tán gẫu [Cẩm Thư Linh Loạn]: Em đoán.

Mật tán gẫu [Cẩm Thư Linh Loạn]: Ngày đó sau khi giết xong Phượng Cô Ngâm, anh rời đi, em cũng đi mở acc nhỏ. Nhìn thấy 3 acc Liễm Túy Nhan, Sương Thiên Quyết và Phượng Cô Ngâm đứng ở bên ngoài chủ thành. Anh và Phượng Cô Ngâm chưa từng qua lại, không có khả năng bởi vì một câu của phó bang mà ra mặt. Sương Thiên Quyết là sư huynh của Phượng Cô Ngâm, ngày đó lại không có mặt, vốn cũng rất kỳ quái.

Mật tán gẫu [Cẩm Thư Linh Loạn]: Trong khoảng thời gian 3 acc của các anh đứng chung một chỗ, Liễm Túy Nhan và Phượng Cô Ngâm đều cử động, nhưng Sương Thiên Quyết vẫn không động đậy, tựa như treo máy vậy. Anh biết mà, đánh PVP đều có một loại thói quen, không có khả năng thời gian dài đứng tại chỗ không nhúc nhích được. Sau đó anh log-out, Sương Thiên Quyết lập tức liền log-out theo. Cho nên em đoán anh là mở hai acc.

Kỳ thật nếu cẩn thận kiểm tra vẫn có rất nhiều manh mối có thể tìm ra, cho dù là ở cùng một chỗ với Lạc Hoa Độc Lập nhiều một chút, cũng có thể phát hiện ra vài điểm. Ví dụ như từ khi có acc Sương Thiên Quyết này, Liễm Túy Nhan liền không hề online nữa. Lại ví dụ như thái độ của Lạc Hoa Độc Lập và Vi Vũ Yến Phi đối với anh vô cùng quen thuộc...

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Ừ.

Cẩm Thư Linh Loạn tuy rằng kiêu căng, lại rất tự cho mình là đúng, nhưng có vài vấn đề cậu ta cũng không ngốc.

Mật tán gẫu [Cẩm Thư Linh Loạn]: Sư phụ, em biết sai rồi, không bao giờ như vậy nữa, anh có thể tha thứ cho em hay không?

Mật tán gẫu [Cẩm Thư Linh Loạn]: Anh không online thì không có ai dẫn em đi chơi hết, nhằm chán muốn chết luôn. Lần sau em không bao giờ dễ dàng tin tưởng lời người khác nói nữa, anh đừng nóng giận, có được hay không?

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Không có gì phải tha thứ hay không, về sau cậu cách xa Phượng Cô Ngâm một chút là được.

Cầm Thư Linh Loạn nhận sai ngược lại rất nhanh, nhưng có mấy phần thật lòng thì không dễ nói. Tiêu Mộc Từ cũng không muốn dài dòng với cậu ta, chỉ cần cậu ta không làm phiền An Vũ Hàng nữa, những thứ khác anh cũng không muốn để ý.

Mật tán gẫu [Cầm Thư Linh Loạn]: Em biết bởi vì mẹ của em, anh mới bằng lòng dẫn em theo chơi đùa. Em thề, sẽ không có lần sau nữa đâu. Em tuổi còn nhỏ, anh cho em một cơ hội sửa đổi đi mà.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Ừ.

Nhắc tới quan hệ giữa mẹ của hai người, Tiêu Mộc Từ cũng không muốn mẹ mình vì chút chuyện này lại đến tìm mình.

Mật tán gẫu [Cầm Thư Linh Loạn]: Vậy em xem như anh tha thứ cho em nha.

Tiêu Mộc Từ không đáp lời. Kỳ thật không nói tới có tha thứ hay không, Cầm Thư Linh Loạn ở trong lòng anh cũng chỉ tốt hơn một chút so với người qua đường mà thôi. Nếu giáo huấn anh cũng đã giáo huấn rồi, nên nói cũng đã nói, không cần thiết phải nhắc tới nữa.

Thấy biểu tình của anh có chút nghiêm túc, An Vũ Hàng buông máy tính trong tay đi qua, muốn nhìn xem anh đang làm cái gì.

Tiêu Mộc Từ cũng không có ý giấu diếm, kéo An Vũ Hàng đến gần, để cậu ngồi lên chân mình, tùy tiện cho cậu xem.

Đối với Cầm Thư Linh Loạn, An Vũ Hàng cũng không có ấn tượng tốt lành gì. Chẳng qua nếu không có cậu ta, cậu cũng không thể biết sư huynh chính là Liễm Túy Nhan, cũng miễn cưỡng xem như nhân họa đắc phúc.

Mật tán gẫu [Cầm Thư Linh Loạn]: Sư phụ, dẫn em đi đánh 2V2 đi. Anh không online, em không có ai đánh cùng hết, trang bị cũng rất lâu rồi chưa được đổi nè.

Tiêu Mộc Từ đặt cằm trên bả vai An Vũ Hàng, ôm người vào trong ngực mình, vòng tay ra phía trước, bắt đầu đánh chữ, ngón tay thon dài trên bàn phím nhảy nhót, đặc biệt xinh đẹp.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Cậu đi tìm người khác đánh đi, tôi có đội rồi.

Mật tán gẫu [Cầm Thư Linh Loạn]: Acc Liễm Túy Nhan của anh không phải rất lâu rồi chưa đánh sao?

Acc Liễm Túy Nhan tuy rằng đánh lòi dài cá nhân, nhưng cũng khác biệt với tổ đội lòi dài, có thể đổi được trang bị khác nhau.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Acc của tôi về sau chỉ đánh với người mình thích mà thôi.

An Vũ Hàng tựa vào trong lòng ngực của anh, hơi hơi có chút đỏ mặt.

Mật tán gẫu [Cầm Thư Linh Loạn]: Người mình thích? Yển Phi sao? Anh ta không phải là buộc định của phó bang sao?

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Không phải cậu ta.

Mật tán gẫu [Cầm Thư Linh Loạn]: Anh đổi tình duyên?

Trên game không có hệ thống kết hôn, cho nên tình duyên liền biến thành xưng hô đối với người yêu được mọi người công nhận, cũng là một loại cách gọi đặc biệt chuẩn xác đối với quan hệ yêu nhau này.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Không phải đổi.

Anh và Thư Văn Ngạn chỉ là tình duyên giả, dĩ nhiên không tính là thay đổi.

Mật tán gẫu [Cầm Thư Linh Loạn]: Có phải là Phượng Cô Ngâm hay không?!

Trực giác của Cầm Thư Linh Loạn ngược lại rất chuẩn, chẳng qua Tiêu Mộc Từ không định để ý đến cậu ta.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Không liên quan đến cậu.

Mật tán gẫu [Cẩm Thư Linh Loạn]: Nhất định là nó! Nó làm tiểu tam làm đến nghiện rồi à?!

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Tôi chỉ nói một lần, em ấy không phải tiểu tam.

Mật tán gẫu [Cẩm Thư Linh Loạn]: Vậy là cái gì? Không ngờ anh từ bỏ Yến Phi cư nhiên là vì nó!

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Đây là chuyện của chúng tôi, không liên quan đến cậu.

Mật tán gẫu [Cẩm Thư Linh Loạn]: Nó chính là tiểu tam! Không biết xấu hổ!

Sương Thiên Quyết lúc này không nhiều lời với cậu ta nữa, trực tiếp kéo vào danh sách đen.

Nhìn thấy Cẩm Thư Linh Loạn nhắc tới Vi Vũ Yến Phi, An Vũ Hàng cũng cảm thấy tuy rằng Thư Văn Ngạn và Tiêu Mộc Từ không phải thật sự, nhưng trong mắt người khác, cái danh tiểu tam này của cậu chỉ sợ là ngồi vững chắc rồi.

Tiêu Mộc Từ tắt game, ôm An Vũ Hàng, cười hỏi: “Đang suy nghĩ gì?”

An Vũ Hàng quay đầu nhìn anh, ngược lại không hề hỏi đến chuyện của Thư Văn Ngạn, chỉ hỏi: “Anh và Cẩm Thư Linh Loạn vì sao lại quen nhau.” Trong mắt cậu, lấy tính tình của Tiêu Mộc Từ, hẳn sẽ không quan hệ qua lại với loại người như Cẩm Thư Linh Loạn.

“Nói ra rất dài dòng.” Tiêu Mộc Từ bảo An Vũ Hàng đứng lên, sau đó mặt đối mặt ngồi trên đùi anh, mới lên tiếng tiếp: “Kỳ thật có một số việc anh nên nói với em, chẳng qua không nghĩ ra phải mở miệng như thế nào.”

An Vũ Hàng không nói chuyện, chỉ nhìn vào mắt của anh, chờ đợi anh nói.

“Cẩm Sách vốn tên thật là Lương Dạ. Mẹ của cậu ta là bạn thân của mẹ anh, tuy rằng sau đó bởi vì mẹ anh công việc bận rộn, hai người liên hệ ít dần, nhưng quan hệ vẫn rất tốt.” Tiêu Mộc Từ thanh âm nhu hòa nhìn An Vũ Hàng giải thích: “Lương Dạ là con nhỏ nhất trong nhà. Người nhà đối với cậu ta đặc biệt cưng chiều, cho nên cậu ta cứ không lớn được, tính cách cũng khó chịu.”

“Năm cậu ta 16 tuổi, mẹ anh đáp ứng lời mời tham gia tiệc sinh nhật của cậu ta, hôm đó anh không có chuyện gì, liền đi cùng với mẹ, thuận tiện làm lái xe cho bà. Kết quả Lương Dạ không biết xảy ra chuyện gì, cứ quần lấy anh. Hỏi xin mẹ anh số điện thoại di động của anh, mỗi ngày gọi điện thoại.” Nghĩ lại chuyện trước đây, Tiêu Mộc Từ có chút phiền chán, “Anh thực sự không thích trẻ nhỏ quần người, bị cậu ta làm phiền ba ngày, anh liền thay đổi dãy số, số điện thoại trước đó để trợ lý phụ trách nghe, trở thành số điện thoại làm việc. Số cá nhân của anh chỉ có vài người biết.”

“Sau đó anh bắt đầu chơi . Không biết cậu ta nghe được tin tức từ đâu, cũng chạy đến chơi. Anh vốn dĩ không muốn để ý đến cậu ta, nhưng mẹ cậu ta tìm tới mẹ anh nói chuyện, hy vọng anh có thể dẫn dắt cậu ta chơi, đừng để cậu ta gặp phải người xấu trên mạng, miễn cho bị học thói hư tật xấu.” Tiêu Mộc Từ ôm lấy thắt lưng An Vũ Hàng, tiếp tục nói: “Mẹ anh đã mở miệng hỏi anh, anh cũng không thể nói cái gì, liền dẫn cậu ta chơi. Cậu ta nhất định muốn bá sự, anh cũng lười để ý, liền theo ý cậu ta.”

Phương thức nhờ người lớn ra mặt can thiệp để làm quen, thật sự khiến người ta không vui, nhưng đích xác khó mà cự tuyệt. An Vũ Hàng cảm thấy nếu cậu là Tiêu Mộc Từ, cũng vô pháp từ chối.

An Vũ Hàng bị ngón tay Tiêu Mộc Từ vuốt ve phía sau lưng biến thành có chút ngứa ngáy, hơi hơi động một cái, hỏi: “Nếu quen biết trong hiện thực, mà vẫn luôn gọi anh là sư phụ, cảm giác rất kỳ quái.” Nếu như đã quen biết, vậy gọi một tiếng ‘anh trai’ mới có vẻ bình thường một chút.

“Cậu ta nói xưng hô này là độc nhất vô nhị.” Tiêu Mộc Từ đáp. Ngoại trừ Cẩm Thư Linh Loạn, anh đích xác chưa nhận thêm đồ đệ nào.

An Vũ Hàng nghĩ nghĩ, nói: “Cậu ta không phải cũng là Gay đó chứ?” Nếu không một đứa nhóc bình thường hẳn sẽ không vô lý đi quần quýt một người đàn ông lớn hơn mình nhiều.

“Cậu ta đích xác từng bày tỏ với anh.” Tiêu Mộc Từ không để ý lắm mà khẽ cười nói.

An Vũ Hàng mở to hai mắt nhìn anh, cậu chẳng qua tùy tiện đoán một chút, thật không ngờ còn có chuyện như vậy.

“Chẳng qua cậu ta nói cậu ta không phải Gay, chỉ thích một mình anh mà thôi. Kỳ thật cậu ta có phải hay không đều không liên quan đến anh, anh đối với cậu ta không có nửa điểm cảm giác.” Tiêu Mộc Từ tay không chút thành thật mà vuốt ve thắt lưng An Vũ Hàng, còn ôm chặt cậu trên đùi mình, không cho cậu lộn xộn, “Anh chỉ là không muốn khiến mẹ anh khó xử. Sau đó Tiết Dập liền giúp anh suy nghĩ biện pháp, bảo Văn Ngạn giả trang thành người yêu của anh. Để Lương Dạ từ bỏ hy vọng, đừng làm phiền anh nữa.”

An Vũ Hàng bị anh sờ đến toàn thân như nhũn ra, lại trốn không thoát, đành phải giữ chặt tay anh, không cho anh động nữa.

Tiêu Mộc Từ cười cười, nói tiếp: “Lúc ấy Văn Ngạn cũng bị gút mắc về tình cảm. Nhìn cậu ấy suốt ngày cố gắng cười vui, trong lòng anh cũng không dễ chịu. Muốn để cậu ấy thả lỏng một chút, liền gọi cậu ấy vào trong game cùng nhau chơi đùa. Có thể cậu ấy cũng muốn phân tán lực chú ý của bản thân, lại có thể giúp anh một phen, cho nên liền đồng ý. Có anh và Tiết Dập che chở, khẳng định không để cho cậu ấy bị khi dễ nữa. Sau đó Lương Dạ vẫn đến tình anh, anh liền nói cho cậu ta biết anh có tình duyên. Lương Dạ lại không nhận ra đó là Văn Ngạn, luôn cho rằng cậu ấy là nữ. Cho nên vẫn cảm thấy anh yêu người khác giới, mới không dây dưa nữa.”

“Ngạn ca cũng thật vất vả.” An Vũ Hàng nói. Kỳ thật giả nữ không phải chuyện dễ dàng gì.

“Ừ, cũng không có biện pháp. Nếu cho cậu ta biết Vi Vũ Yến Phi là nam, khẳng định sẽ không bỏ qua.” Lấy tính cách ấu trĩ của Lương Dạ, anh thật sự không nói chính xác được đối phương có thể gây ra chuyện gì nữa.

“Hiện tại cậu ta đã biết...” Chuyện cậu là nam Cẩm Thư Linh Loạn đã sớm biết, Tiêu Mộc Từ cùng một chỗ với cậu, cái nhãn đồng tính luyến ái này chạy không thoát rồi.

“Ừ, nếu cậu ta gây phiền toái cho em liền nói cho anh biết. Trước đó anh và Văn Ngạn là giả, Văn Ngạn đối phó cậu ta cũng không có chuyện gì, anh không quá để ý. Nhưng hiện tại em và anh là thật sự, nhất định phải che chở cho em, không để cho em bị người ta tùy tiện khi dễ.” Tiêu Mộc Từ cười nói.

“Anh không thể có chút tin tưởng với em sao.” An Vũ Hàng đỏ mặt, gục xuống tựa đầu trên vai Tiêu Mộc Từ.

“Việc này không liên quan đến có lòng tin hay không, cho dù em không bị khi dễ, anh cũng không muốn để cậu ta gây phiền toái cho em.” Người yêu của ai thì người đó đau lòng, anh dĩ nhiên không thể để An Vũ Hàng chịu chút ủy khuất nào.

Hai người ôm nhau trong chốc lát, Tiêu Mộc Từ lại kéo đề tài trở về, hỏi: “Chuyện Bôn Tiêu em vẫn chưa trả lời anh. Vì sao lại tặng cho anh?”

An Vũ Hàng mấp máy khóe môi, ngẩng đầu nhìn về phía anh, nửa ngày không nói.

“Không muốn nói?” Tiêu Mộc Từ dùng ngón cái sờ sờ môi cậu.

“Không phải, chỉ là... Có chút mất mặt...” Dù sao cũng là bản thân ăn dấm bấy bọ một trận.

“Không có gì, anh không cười em.” Tiêu Mộc Từ cười nhìn cậu, hiển nhiên hứa hẹn này không có một chút độ tin cậy này.

Tim An Vũ Hàng siết lại, nhỏ giọng nói: “Vì xứng với Tuyệt Ảnh.”

“Hả?” Tiêu Mộc Từ có chút nghi hoặc.

“Lúc ấy em rất thích anh, nhưng lại không muốn làm bên thứ ba. Anh đối với em tốt như vậy, em luôn nghĩ chờ trả hết phần nhân tình này, em liền rời đi.” Hiện tại vừa nghĩ lại, trong lòng An Vũ Hàng không hiểu sao có chút lên men, “Sau khi xuất hiện Tuyệt Ảnh, anh liền mua cho Ngạn ca, kỳ thật em có chút ghen tị. Ngạn ca có Tuyệt Ảnh, cho nên em nghĩ muốn bắt một bảo mã có thể xứng đôi với Tuyệt Ảnh tặng cho anh, thứ nhất có thể trả nhân tình của anh, mặt khác xem như chúc phúc cho anh và Ngạn ca. Nghĩ tới nghĩ lui, hình như chỉ có Bôn Tiêu mới xứng với anh, cũng xứng với Tuyệt Ảnh, cho nên mới đặc biệt chạy đi bắt.”

Tiêu Mộc Từ ở trong lòng thở dài, nếu anh sớm biết An Vũ Hàng chính là Phượng Cô Ngâm, nói cái gì cũng sẽ không đưa Tuyệt Ảnh cho Văn Ngạn.

“Vận khí của em xem như tốt, ngồi canh không được mấy ngày đã bắt được.” An Vũ Hàng cười cười, bây giờ nhớ tới mặc dù có chút ngốc, nhưng nghĩ đến chủ nhân của Bôn Tiêu là Tiêu Mộc Từ, cậu vẫn cảm thấy rất có giá trị.

“May mắn...” Tiêu Mộc Từ nắm tay An Vũ Hàng đặt lên môi hôn một cái, “May mắn em uống say tự mình nói ra tên nhân vật, nếu không anh lại khiến em thương tâm như vậy, về sau biết chân tướng rồi, khẳng định sẽ đặc biệt hối hận.”

An Vũ Hàng cười nhìn anh, không nói gì. Kỳ thật những điều này là do bản thân cậu muốn làm, không cần Tiêu Mộc Từ áy náy, nếu không ngược lại không còn ý nghĩa.

Tiêu Mộc Từ hôn từ mu bàn tay chuyển dần đến môi cậu, An Vũ Hàng phản ứng vẫn trức trắc như trước, Tiêu Mộc Từ hôn rất tinh tế, chiếu cố mỗi một chỗ thần kinh mẫn cảm nhất của An Vũ Hàng. Mỗi đến khi An Vũ Hàng thở hồng hộc tựa vào trên người anh, anh mới chậm rãi kết thúc nụ hôn này.

An Vũ Hàng bị anh hôn đến mức đầu lưỡi run lên, tựa vào người anh, không nói ra lời.

Tiêu Mộc Từ nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu, thấp giọng nói: “Vũ Hàng, Văn Ngạn với anh mà nói là tồn tại vô cùng đặc biệt.”

Nghe nói như thế, đầu óc An Vũ Hàng có chút không rõ. Cậu không biết Tiêu Mộc Từ có ý gì, hai từ ‘đặc biệt’ này khó tránh khỏi khiến cậu suy nghĩ nhiều.

“Ba cậu ấy vì cứu anh mà chết. Cho nên anh phải chiếu cố cậu ấy, đây là chuyện anh đã hứa với ba cậu ấy.” Tiêu Mộc Từ từng chữ từng chữ nói rất rõ ràng, chuyện này anh không muốn giấu An Vũ Hàng.

An Vũ Hàng lúc này không phải là không rõ nữa, mà là bị kinh ngạc đến ngây ngốc.

Tiêu Mộc Từ nhìn cậu, tiếp tục nói: “Ba của Văn Ngạn và ba anh cùng nhau lớn lên từ nhỏ, quan hệ vẫn luôn rất tốt. Anh và Văn Ngạn cũng là đồng thời lớn lên, anh vẫn luôn gọi ba cậu ấy là ‘chú’. Tựa như người trong nhà vậy.”

Tiêu Mộc Từ chậm rãi hồi ức lại những chuyện đã qua: “Có thể em không tưởng tượng ra được, Văn Ngạn khi còn bé đặc biệt quần người, hơn nữa thân thể cũng không tốt, thường xuyên sinh bệnh. Ba anh cứ hay nói anh phải chiếu cố Văn Ngạn thật tốt. Ba anh tiếp nhận xí nghiệp của gia đình, sự nghiệp vẫn luôn thuận lợi. Nhưng nhà của chú gia đạo sa sút, đến đời của chú vốn chẳng còn gì nữa. Chẳng qua chú rất quyết đoán, sau khi ba anh tiếp nhận sản nghiệp trong nhà, liền không để ý người khác phản đối, điều động toàn bộ tài sản giúp chú một phen. Chú cũng không phụ tín nhiệm của ba anh, sản nghiệp của nhà họ Thư chỉ bằng một tay chú, khởi tử hồi sinh. Sau đó ba anh và chú lại hợp tác với nhau, hai người chưa từng giận nhau, cũng chưa từng có mâu thuẫn gì.”

“Lúc anh học lớp sáu tiểu học, có một lần ba anh dẫn anh đến công trường thi công thị sát. Lúc ấy tuy rằng anh tuổi còn nhỏ, nhưng ba anh đã bắt đầu bồi dưỡng anh. Bởi vì đây là hạng mục hợp tác với chú, cho nên chú cũng đi theo cùng. Chỉ là ngày hôm đó, cần cầu mang theo cốt sắt đột nhiên rớt từ trên cao xuống, ngay trên đỉnh đầu của anh, lúc ấy chú liền lao tới, một phen đẩy anh thoát ra. Lúc ấy khí lực của chú vô cùng lớn, anh bị đẩy đi rất xa, đụng vào giàn giáo bằng sắt, xương cánh tay cũng bị đập cho nứt ra. Nhưng chú lại bị cốt sắt rơi xuống đâm xuyên qua ***g ngực và bụng.” Tuy rằng chuyện đã xảy ra nhiều năm như vậy, nhưng tình huống ngày hôm đó đối với Tiêu Mộc Từ mà nói vẫn rõ ràng ngay trước mắt.

An Vũ Hàng đã không biết phải dùng tâm tình gì để đối mặt với chuyện này, cậu chẳng ngờ cư nhiên lại có chuyện như vậy, hơn nữa còn phát sinh trên người Tiêu Mộc Từ.

“Tình huống lúc ấy rất hỗn loạn. Ba anh quả thực sắp phát điên, kêu gào bảo người gọi xe cứu thương. Cho đến giờ anh vẫn chưa từng nhìn thấy ông ấy thất thố như vậy. Anh cũng chẳng còn tâm trí mà lo sợ hay đau đớn, chạy đến bên cạnh chú.” Tiêu Mộc Từ nắm chặt tay An Vũ Hàng, khống chế tâm tình của mình, “Sắc mặt chú trắng bệch, nắm chặt tay anh, bảo anh ‘Chiếu cố Văn Ngạn’, anh gật đầu. Sau đó chú lại mỉm cười với ba anh, nhưng cái gì cũng không nói, sau đó liền ngất đi. Sau khi xe cứu thương đến, anh và ba

theo xe đến bệnh viện, bác sĩ toàn lực cứu cấp 4 tiếng, nhưng vẫn không cứu được người. Chú ấy cứ như vậy ra đi.”

“Sau đó anh và ba mới biết, một tuần trước, chú kiểm tra phát hiện bị ung thư dạ dày, đã là thời kỳ cuối. Nhưng chú không nói cho ba anh biết, muốn kiên trì làm xong hạng mục này. Nhưng cũng có thể bởi vì như thế, chú ấy mới có thể không chút do dự mà cứu anh. Nhưng cho dù như thế nào, chú ấy bởi vì anh mà chết, cả đời này anh đều phải chiếu cố Văn Ngạn thật tốt. Tuy rằng Văn Ngạn chưa từng trách anh, cũng chưa từng oán giận một câu, nhưng bắt đầu từ lúc chú qua đời, Văn Ngạn liền thật sự biến thành trách nhiệm của anh, anh không thể trốn tránh, cũng không muốn trốn tránh.” Cho nên Thư Văn Ngạn với anh mà nói không chỉ là bạn bè, mà cũng là người nhà, là em trai, cho dù như thế nào anh cũng se che chở Thư Văn Ngạn.

“Em hiểu mà. Anh làm rất đúng.” Ánh mắt An Vũ Hàng có chút đỏ lên, hiểu ra toàn bộ mọi chuyện, cậu hoàn toàn có thể hiểu được vì sao Tiêu Mộc Từ lại có thể ở trong game vùng tiền như rác, chỉ cần Thư Văn Ngạn thích, cũng có thể hiểu vì cái gì Tiêu Mộc Từ lại nói Thư Văn Ngạn là đặc biệt. Cậu rất đồng ý với cách làm của Tiêu Mộc Từ, tuy rằng lúc đó Tiêu Mộc Từ chưa trưởng thành, nhưng anh đã có thể đảm đương trách nhiệm, trách nhiệm thuộc về người đàn ông.

Tiêu Mộc Từ sờ sờ tóc cậu, nghiêm túc mà nói: “Có lẽ đôi khi anh sẽ theo thói quen mà suy xét đến nhu cầu và suy nghĩ của Văn Ngạn trước, hy vọng em đừng hiểu lầm. Anh và Văn Ngạn không có loại tình cảm này. Về sau anh sẽ chậm rãi thay đổi, mọi việc đều đặt em ở vị trí đầu tiên.”

“Không sao.” An Vũ Hàng cười cười, nói: “Em đều hiểu. Nếu anh thật sự thích Ngạn ca, hoặc là Ngạn ca thích anh, anh tuyệt đối sẽ không trêu chọc em, cũng sẽ không thích em.” Nếu Tiêu Mộc Từ và Thư Văn Ngạn thật sự có tình cảm, vậy cậu và Tiêu Mộc Từ ngay từ đầu đã không có khả năng, lại càng không có chuyện Tiêu Mộc Từ lần đầu tiên gặp cậu, liền lập tức thích cậu. Bởi vì lòng trách nhiệm của Tiêu Mộc Từ rất nặng, cho nên sẽ không cô phụ người mình để ý.

Tiêu Mộc Từ cũng lộ ra ý cười, gật gật đầu, “Ừ. Anh thích em, đời này chỉ thích một mình em. Vô luận em có tin hay không, đây vẫn là hứa hẹn của anh đối với em.”

“Em tin.” An Vũ Hàng chủ động ôm lấy Tiêu Mộc Từ, nói: “Về sau em và anh cùng nhau chiếu cố Ngạn ca.”

“Được.” An Vũ Hàng nguyện ý cùng anh gánh vác trách nhiệm, chứng tỏ bọn họ đã là một chỉnh thể, anh căn bản không có lí do cự tuyệt An Vũ Hàng.

Ôm nhau một lúc, hai người dần bình phục cảm xúc, hưởng thụ nhiệt độ cơ thể của nhau. Giờ khắc này, không có gì ấm áp bằng được người yêu ôm ấp.

Không biết ôm nhau bao lâu, cảm xúc của hai người đều dần bình ổn. Thời gian đã không còn sớm, Tiêu Mộc Từ tắt máy tính của An Vũ Hàng, hai người lần lượt đi tắm rửa.

Chờ An Vũ Hàng tắm xong đi ra, Tiêu Mộc Từ đang đứng trong phòng khách uống nước.

“Đến đây.” Tiêu Mộc Từ lắc lắc ly nước trong tay.

An Vũ Hàng đi qua, Tiêu Mộc Từ ôm lấy thắt lưng cậu dứt cậu uống nước. Một ly nước rất nhanh thấy đầy, Tiêu Mộc Từ nói: “Đêm nay ngủ với anh nhé?”

Cơ thể An Vũ Hàng khê cứng lại, nhanh chóng lắc đầu, “Em ngủ phòng khách là được rồi.”

“Anh không làm gì cả, chỉ là muốn tán gẫu với em nhiều một chút thôi.” Tiêu Mộc Từ tiếp tục thuyết phục An Vũ Hàng.

An Vũ Hàng cảm thấy cho dù không làm cái gì, nhưng vừa xác định quan hệ liền ngủ cùng một cái giường, cũng không tránh khỏi có chút quá nhanh, “Em vẫn muốn ngủ một mình, quen rồi.”

Tiêu Mộc Từ cười cười, cảm thấy hôm nay chiếm tiện nghi đã đủ nhiều, vẫn là đừng ép buộc cậu quá, vì vậy đáp, “Được. Ngủ không được thì sang tìm anh.”

“Vâng.” Cậu hẳn sẽ không có chuyện ngủ không được đâu.

Cầm một quyển sách từ thư phòng của Tiêu Mộc Từ, An Vũ Hàng leo lên giường đọc. Tựa vào đầu giường xem chưa đến hai trang, Tiêu Mộc Từ liền đi qua gõ cửa.

An Vũ Hàng không lời gì để nói mà nhìn anh.

Tiêu Mộc Từ thực tự nhiên ngồi lên giường, dựa vào gối nằm tựa bên cạnh An Vũ Hàng, nói: “Chờ em ngủ anh liền trở về.”

An Vũ Hàng cũng không tiện đuổi anh đi, liền lắc lắc sách trong tay, hỏi: “Cùng xem không?”

“Ừ.” Tiêu Mộc Từ ôm cậu vào lòng, để cậu ngồi vào giữa hai chân, tựa người vào ngực mình. Sau đó cầm sách, để An Vũ Hàng xem. Quyển sách này anh đã đọc rồi, chỉ là nhân lí do đọc sách để thân cận với An Vũ Hàng trong chốc lát.

An Vũ Hàng tựa vào trên người Tiêu Mộc Từ, cảm thụ nguồn nhiệt phía sau, trên mặt vẫn luôn phiem mây đỏ ửng, tư thế ngồi cũng có chút cứng ngắc.

Chẳng qua xem không bao lâu, An Vũ Hàng liền triệt để bị nội dung trong sách hấp dẫn, thân thể cũng trầm tĩnh lại. Sau đó thật sự là mệt nhọc, liền bất tri bất giác dựa vào Tiêu Mộc Từ ngủ quên mất.

Thấy cậu ngủ đến an tâm, Tiêu Mộc Từ cũng lộ ra ý cười. Hạ xuống một nụ hôn chúc ngủ ngon lên mặt cậu, chậm rãi lui người ra, để An Vũ Hàng nằm xuống gối đầu. Sau đó giúp cậu đắp chăn, tắt đèn, lúc này mới xoay người rời đi.

Hai ngày chớp mắt trôi qua trong bầu không khí ở chung ngọt ngào như mật của hai người. Vì ăn uống dinh dưỡng cân đối hơn, An Vũ Hàng lời kéo Tiêu Mộc Từ đến siêu thị mua thức ăn đủ đến tận mừng tám, sau đó một ngày ba bữa cơm đều do An Vũ Hàng tự mình xuống bếp, ăn đến vô cùng ấm áp, lại rất phong phú.

Tiêu Mộc Từ tuy rằng không muốn khiến cho cậu mệt nhọc, nhưng An Vũ Hàng trừng mắt tỏ vẻ vô tội nhìn anh, anh liền hoàn toàn không có biện pháp cự tuyệt bất cứ yêu cầu nào của An Vũ Hàng. Lúc bắt đầu anh cũng muốn tự mình làm, để An Vũ Hàng ngồi một bên dạy anh là được. Nhưng nhìn anh hoàn toàn không chút lành nghề, bộ dáng cắt gọt nấu nướng lại quá khó coi, An Vũ Hàng trực tiếp đuổi anh ra khỏi phòng bếp.

Chẳng qua sau khi ăn xong, việc thu dọn phòng bếp, rửa chén rửa nồi vẫn bị Tiêu Mộc Từ đoạt lấy. An Vũ Hàng lúc này cũng không tranh với anh, cậu cũng biết Tiêu Mộc Từ để mình tự nấu ăn khẳng định đã là nhượng bộ rất lớn rồi, nếu không cho Tiêu Mộc Từ thu dọn, ngày mai cậu nhất định không được vào phòng bếp luôn.

Buổi tối mừng bốn, An Vũ Hàng ngồi trong phòng, nhìn Tiêu Mộc Từ soạn đồ chuẩn bị ngày mai ra ngoài.

“Em ngày mai đi cùng với anh nhé. Mẹ của Văn Ngạn rất hiền, em không cần lo lắng.” Ngày mai anh muốn đến nhà Thư Văn Ngạn chúc Tết, trước đó đã hẹn sẵn rồi.

An Vũ Hàng lắc đầu, nói: “Buổi chiều ngày mai em phải làm thêm, nếu đi thì ngồi không được bao lâu lại phải đi rồi. Vẫn là thôi đi, chờ lần sau có cơ hội lại đi.” Dựa theo thời gian làm thêm của cậu, ngày mai ăn cơm trưa xong là phải vào làm, không có khả năng giúp đỡ thu dọn, cũng không ngồi nói được mấy câu. An Vũ Hàng cảm giác như vậy không tốt lắm, người lớn cũng sẽ không thích.

“Cũng được. Buổi tối ngày mai anh đi đón em.” An Vũ Hàng làm thêm xong phải trở về nhà, anh dĩ nhiên phải đến đón người.

“Vâng.” An Vũ Hàng cũng không phản đối, chờ Tiêu Mộc Từ lấy quần áo ngày mai cần mặc ra treo lên xong, An Vũ Hàng mới hỏi: “Tiêu ca, Dập ca lúc trước nhận em làm đồ đệ, là bởi vì ID của em có thể tạo thành câu thơ với tên của anh ấy. Em rất ngạc nhiên, anh và anh ấy trở thành bạn bè như thế nào? Cũng là loại lí do kỳ lạ này sao?”

Tiêu Mộc Từ cười cười, nói: “Lúc trước cậu ấy nói bởi vì họ của anh và cậu ấy đều có bộ ‘Thủ’, cho nên cảm thấy có thể làm bạn bè với nhau được.”

An Vũ Hàng cười ha ha, quả nhiên là phong cách của Dập ca, “Vậy anh ấy với Ngạn ca thì sao?”

“Bởi vì trên lỗ tai của cậu ấy và Văn Ngạn đều có một nốt ruồi.” Đối với chuyện tìm lí do kết giao bạn bè của Tiết Dập, Tiêu Mộc Từ cũng cảm thấy rất thú vị. Nói trắng ra là, bởi vì Tiết Dập muốn kết bạn với mình và Văn Ngạn, mới tìm mớ lí do này để kéo gần khoảng cách lẫn nhau.

“Vậy cũng được? Dập ca quan sát cũng quá cẩn thận rồi.” An Vũ Hàng cũng biết đây chẳng qua là lí do Tiết Dập tìm ra để kết giao bạn bè, nhưng lí do có thể tìm đến kỳ quái như vậy, cũng là ít gặp.

Tiêu Mộc Từ đi qua, đứng ở trước mặt An Vũ Hàng, cười nói: “Cậu ấy quan sát tinh tế hay không anh không quan tâm. Anh cảm thấy hiện tại chúng ta hẳn là phải thảo luận một chút về vấn đề xưng hô.”

An Vũ Hàng hơi hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Xưng hô hiện tại rất tốt.” Cậu gọi cũng quen rồi.

“Trước đó chúng ta là bạn bè, em gọi như vậy không có gì đáng trách. Nhưng hiện tại không giống, chúng ta là người yêu, em có thể gọi tên anh.” Tiêu Mộc Từ giữ chặt cổ tay An Vũ Hàng, nói: “Nếu là tình thú, em gọi anh ‘ca’, anh vui vẻ tiếp thu. Nhưng kèm theo họ thì không cần.”

Mặt An Vũ Hàng xoạt một cái liền đỏ bừng, cậu không phải là trẻ con, Tiêu Mộc Từ nói ‘tình thú’ là cái gì, cậu vẫn hiểu được.

“Gọi tên anh.” Tiêu Mộc Từ cười nhìn cậu.

Khóe miệng An Vũ Hàng giật giật, vẫn không kêu ra miệng được.

Tiêu Mộc Từ lại tới gần thêm một chút, nói: “Nếu em không chịu đổi, hôm nay anh sẽ không cho em trở về ngủ phòng khách.”

Mặt An Vũ Hàng càng đỏ hơn, cắn cắn môi dưới, mới nhẹ giọng kêu lên: “Mộc... Từ...”

Tiêu Mộc Từ vừa lòng ôm chầm lấy cậu bế bổng lên, cười nói: “Về sau không được gọi sai, nếu không sẽ phạt em.”

An Vũ Hàng vui mặt vào cổ Tiêu Mộc Từ, tùy ý Tiêu Mộc Từ ôm cậu trở về phòng ngủ...

Hết –

48. Chương 48: Áo Ngủ

Xe của Tiêu Mộc Từ đến dưới lầu nhà Thư Văn Ngạn, Tiết Dập cũng vừa lúc bước xuống khỏi xe mình. Nhìn thấy Tiêu Mộc Từ dừng xe lại bên cạnh xe mình, liền dừng lại chờ Tiêu Mộc Từ đi cùng. Sau khi Thư Văn Ngạn lên đại học, mẹ của anh liền dọn khỏi nhà cũ, nhà cũ quá lớn, chỉ có hai người bà và Thư Văn Ngạn, có chút trống trải. Vì để cho Thư Văn Ngạn lên đại học lúc nào cũng có thể về nhà ăn cơm, mẹ của anh quyết định mua một căn nhà trong một tiểu khu cao cấp cách trường học mấy con đường. Sau đó, Thư Văn Ngạn và mẹ của mình vẫn luôn ở đây, không trở về nhà cũ ở nữa, Thư Văn Ngạn cũng không mua phòng riêng cho mình.

“Tôi còn nghĩ rằng phải giữa trưa cậu mới đến.” Tiết Dập cười nhìn Tiêu Mộc Từ bước xuống xe.

Tiêu Mộc Từ nhướn mày, “Mỗi năm tôi đều đến sớm để chúc Tết.”

“Năm nay khác với mọi năm mà.” Tiết Dập dùng cánh tay chọt chọt Tiêu Mộc Từ, trêu chọc hỏi: “Buổi sáng đã gọi điện thoại với Vũ Hàng rồi phải không?” Theo hiểu biết của anh, người đang yêu chỉ hận không thể 24h dính cùng một chỗ, mỗi ngày gọi điện thoại mấy lần quả thực là chuyện đương nhiên.

Tiêu Mộc Từ nhìn anh một cái, vừa đi về phía thang máy bên kia, vừa nói: “Em ấy đang ở nhà tôi, không cần gọi điện thoại?”

“Hà?” Tiết Dập có chút ngoài ý muốn: “Cậu là ăn được rồi?”

“Chưa.” Tiêu Mộc Từ cũng không cho rằng chuyện có thể nhìn không thể ăn có gì phải xấu hổ, “Em ấy ở chỗ tôi mừng năm mới, vẫn sẽ ở đến mừng 8.”

“Phắc. Người đầu đã ở trong nhà, cậu cư nhiên còn nhìn được?” Tuy rằng đây đối với An Vũ Hàng là một loại tôn trọng, nhưng tự đáy lòng của Tiết Dập vẫn lo lắng cho thân thể của Tiêu Mộc Từ, dù sao cũng đừng nghe đến có bệnh là được.

“Cậu lo hão quá nhiều rồi.” Nhìn An Vũ Hàng mỗi ngày lắc lư trước mắt, Tiêu Mộc Từ dĩ nhiên cũng sẽ có ý muốn. Nhưng muốn thì muốn, trước khi An Vũ Hàng chưa đồng ý, anh sẽ không hành động.

“Hắc hắc, người anh em à, tôi cũng là quan tâm cậu thôi.” Tiết Dập cười cùng Tiêu Mộc Từ đi vào thang máy.

Nhà của Thư Văn Ngạn nằm ở tầng 20, phòng ở không lớn, tiêu chuẩn ba phòng ngủ một phòng khách một phòng bếp, đây đối với hai mẹ con bọn họ mà nói đã đầy đủ rồi.

Sau khi vào cửa, Tiêu Mộc Từ và Tiết Dập chúc Tết mẹ Thư, cả hai đều gọi bà là dì. Tuy rằng Tiêu Mộc Từ đều gọi ba của Thư Văn Ngạn là chú, nhưng chưa bao giờ gọi mẹ Thư là ‘thím’, tuy rằng mẹ Thư rất tốt, đối với anh cũng rất nhiệt tình, nhưng so sánh với địa vị của chú ở trong lòng anh, thì vẫn kém hơn rất nhiều. Mẹ Thư cho đến giờ cũng chưa từng để ý đến vấn đề này, đối với anh vẫn như bình thường.

“Hai đứa và Văn Ngạn đến thư phòng chuyện vãn đi, ở đây dì còn phải chuẩn bị một chút nữa.” Mẹ Thư có một thân tay nghề làm thức ăn ngon, điểm này cho dù là mẹ của Tiêu Mộc Từ hay là mẹ của Tiết Dập, đều không có cách nào so được.

“Dì à, dì làm vài món thức ăn là được rồi, không cần phiền toái.” Tiêu Mộc Từ mỗi năm đều khuyên nhủ, nhưng mỗi năm trên bàn cơm đều dọn đến tràn đầy.

“Không có gì, mấy đứa tới chơi, dì rất vui.” Mẹ Thư khoát tay với bọn họ, nói tiếp: “Đi chơi đi, đừng đứng trong bếp, một chút nữa là xong rồi.”

“Dì làm cơm tuy rằng ăn ngon, nhưng dì vất vả như vậy, sang năm con với Tiêu thiếu sẽ dẫn dì đi ra ngoài ăn.” Tiết Dập rất thích đồ ăn do mẹ Thư làm, nhưng mẹ Thư dù sao cũng là trưởng bối, thật sự không tốt để cho bà mệt.

“Dì biết hai đứa hiểu chuyện. Cũng chỉ có mấy ngày năm mới mới nấu nhiều một chút, ngày thường mấy đứa đều bận rộn, cũng không có biện pháp đến đây thường xuyên. Hôm nay làm một bữa xem như bù cho phần của một năm trước.” Mẹ Thư cười nói. Bà biết mấy người trẻ tuổi đều rất bận rộn, một năm cũng không gặp mặt được mấy lần. Đã có cơ hội, vậy cho bọn họ bồi bổ một trận.

“Vâng ạ, vậy con và Tiêu thiếu sẽ không khách khí nữa.” Tiết Dập cười nói.

Sau đó, Tiêu Mộc Từ, Tiết Dập và Thư Văn Ngạn cùng đi vào thư phòng. Trong thư phòng cũng không có người khác, Thư Văn Ngạn dĩ nhiên cũng an tâm thoải mái bắt đầu hỏi chuyện của Tiêu Mộc Từ và An Vũ Hàng. Anh cũng không phải thích hỏi nhiều, chẳng qua đây là lần đầu tiên Tiêu Mộc Từ yêu đương, là bạn bè, dù thế nào cũng phải quan tâm một chút.

Tiêu Mộc Từ cũng không nhiều lời, chỉ nói hai người đã xác định quan hệ, đang từng bước làm sâu hơn hiểu biết lẫn nhau, chờ có cơ hội sẽ hẹn cả đám cùng ăn một bữa cơm.

Đối với chuyện cùng nhau ăn cơm này, Tiết Dập là người đầu tiên đồng ý, anh còn muốn cùng tiểu đồ đệ của mình liên lạc tình cảm nhiều một chút, nếu Tiêu thiếu đã đề xuất, anh dĩ nhiên phải hưởng ứng.

Thư Văn Ngạn cũng biết hẳn nên đi ra ăn bữa cơm tán gẫu một chút, bữa cơm lần trước xem như tụ họp bạn bè, bữa cơm hôm nay ước hẹn tương đương với việc Tiêu Mộc Từ dẫn người yêu ra mắt bạn bè, ý nghĩa khác nhau.

“Chờ tôi hỏi một chút xem khi nào em ấy có thời gian thì đi.” Tiêu Mộc Từ đáp. Kỳ thật mấy ngày nay An Vũ Hàng đều rảnh, nhưng anh không muốn chia sẻ thời gian của An Vũ Hàng với người khác, cho nên việc ăn cơm này về sau lại quyết định.

Sau đó ba người lại chuyển đề tài đến chuyện công việc, mãi cho đến khi mẹ Thư đến gọi bọn họ ra ăn cơm.

Buổi sáng sau khi An Vũ Hàng cùng Tiêu Mộc Từ ăn điểm tâm xong, lại đi ngủ bù thêm một giấc. Mãi đến giữa trưa mới rời giường.

Tiêu Mộc Từ không ở nhà, kỳ thật cậu cũng rất nhàm chán, ban đầu vẫn luôn ở một mình, cho dù cảm thấy cô độc, cũng chỉ có thể chịu đựng. Hiện tại biến thành hai người, một chút cô độc cũng sẽ bị phóng đại vô hạn. Chẳng qua An Vũ Hàng khẳng định sẽ không gọi điện thoại nói cho Tiêu Mộc Từ biết bản thân rất nhàm chán, cậu thà rằng ngồi trên ghế sofa pha ngải người, cũng không muốn khiến Tiêu Mộc Từ cảm thấy mình phiền toái.

Khó khăn đợi đến buổi chiều, An Vũ Hàng nhanh chóng thay đổi quần áo, mang theo balo của mình đi làm thêm. Đây là lần đầu tiên cậu sinh ra tâm tình không thể chờ đợi được đối với chuyện đi làm thêm.

Cho dù đã là mừng 5, người trên đường vẫn không nhiều lắm. Không tính là vắng vẻ, nhưng so sánh với không khí náo nhiệt chật chội ngày thường, vẫn còn kém khá xa.

Thay đồng phục tiệm, An Vũ Hàng đi ra trước quầy, lần lượt chúc Tết Mạn tử, Tiểu Phóng và Nhà Duyệt. Chủ tiệm không có ở đây, nhưng vẫn rất hợp với tình hình mà chuẩn bị tiền lì xì cho mỗi nhân viên, cho dù là làm thêm, vẫn có thể nhận được một phần. Tiền không quá nhiều, nhưng cũng là một phần tâm ý.

Trong tiệm không có quá nhiều khách, thời gian rất lâu cửa mới bị đẩy ra một lần. Lúc không cần chào hỏi khách khứa, bọn họ liền đứng cùng một chỗ nhỏ giọng nói chuyện phiếm, kể vài chuyện lý thú mấy ngày qua, thuận tiện than thở mấy chuyện không vừa ý.

Lúc sắp đến 4h30, cửa tiệm lần thứ hai bị đẩy ra. An Vũ Hàng đang cúi đầu pha cà phê, Tiểu Phóng đẩy đẩy cậu, ý bảo cậu nhìn ra cửa.

An Vũ Hàng vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Tiêu Mộc Từ mang theo cái túi nhỏ bước vào. Số lần Tiêu Mộc Từ đến tiệm không nhiều lắm, nhưng Tiểu Phóng và Nhà Duyệt vẫn nhớ kỹ anh.

“Đến rồi? Anh chờ một chút.” An Vũ Hàng nâng nâng ly sữa trong tay, bảo anh chờ một chút.

Tiêu Mộc Từ gật đầu, đứng tựa ở trước quầy. Duyệt Duyệt vẻ mặt hoa si lặng lẽ nhìn anh —— Loại sinh vật như mỹ nam này không phải mỗi ngày đều có thể nhìn thấy!

Đưa ly cà phê đã pha xong cho khách, An Vũ Hàng quay đầu nhìn về phía Tiêu Mộc Từ, “Uống gì không?”

“Em xem rồi làm đi.” Chỉ cần là thứ do An Vũ Hàng làm, anh cũng sẽ không cự tuyệt.

An Vũ Hàng bảo Duyệt Duyệt chọn cho Tiêu Mộc Từ một ly cà phê và một phần bánh cookie, tiền thì tính cho cậu. Tiêu Mộc Từ cũng không phản đối, dù sao số tiền này anh sớm muộn gì cũng sẽ gửi lại cho An Vũ Hàng làm tiền tiêu vặt, hiện tại cứ tùy cậu vậy.

Sau khi Duyệt Duyệt tính tiền xong, An Vũ Hàng xoay người đi pha cà phê cho Tiêu Mộc Từ. Ly size lớn nhất kiểu này, hẳn có thể để Tiêu Mộc Từ uống đến khi cậu tan ca.

Sau khi cà phê pha xong, An Vũ Hàng đưa ly cà phê và bánh cookie đặt vào trong khay. Không khách khí giống như đối đãi với khách xa lạ, mỉm cười nói: “Bưng đi chậm một chút, cẩn thận bị tràn.”

“Ừ.” Khi tiếp nhận cái khay, Tiêu Mộc Từ bất động thanh sắc sờ soạng mu bàn tay của An Vũ Hàng một chút, sau đó tựa như cái gì cũng không phát sinh, bưng cà phê đi ra khu ghế sofa ngồi xuống.

Khu sofa có thể nhìn sang chỗ An Vũ Hàng đứng bên này, An Vũ Hàng cũng có thể nhìn thấy Tiêu Mộc Từ ngồi ở bên kia. Tiêu Mộc Từ lấy ra một quyển sách từ trong túi ra, chậm rãi lật xem, xem như giết thời gian chờ đợi. Tiêu Mộc Từ có việc để làm, An Vũ Hàng cũng có thể an tâm một chút. Cậu rất sợ Tiêu Mộc Từ ngồi chờ quá nhàm chán, như vậy cậu lại không thể không phân tâm để chiếu cố cảm xúc của Tiêu Mộc Từ.

Duyệt Duyệt chồm lại, đứng bên cạnh An Vũ Hàng, nhỏ giọng hỏi: “Người bạn kia của cậu có bạn gái không vậy?”

An Vũ Hàng cười cười, có nữ sinh muốn nghe vấn đề cá nhân của Tiêu Mộc Từ là rất bình thường.

“Không có.” An Vũ Hàng trở lời. Không có bạn gái, nhưng có một bạn trai.

“Tôi biết ngay khẳng định là không có mà!” Duyệt Duyệt vẻ mặt đắc ý nói: “Loại đàn ông thế này tám chính phần là Gay!”

Tay An Vũ Hàng run lên, thiếu chút nữa làm đổ sữa lên người Duyệt Duyệt, cậu thật sự không hiểu được Duyệt Duyệt rốt cục nhìn ra từ chỗ nào.

Duyệt Duyệt hạ thấp thanh âm, nói: “Người bạn kia của cậu vừa nhìn đã thấy không cùng một loại người với chúng ta rồi. Loại hình tinh anh thế này khẳng định không thiếu người theo đuổi, vậy mà đến giờ còn chưa có bạn gái, không phải là Gay mới kỳ quái á.”

An Vũ Hàng quả thực không còn gì để nói. Tuy rằng quan điểm của Duyệt Duyệt có chút phiến diện, nhưng trọng điểm là cô nói đúng.

“Nếu cậu không tin, có thể lên lút hỏi anh ta một chút. Nếu quan hệ của hai người thân thiết, anh ta khẳng định sẽ nói cho cậu biết.” Duyệt Duyệt cười nói, “Chúng ta đánh cược không? Nếu anh ta đúng là Gay, cậu mời tôi một ly Mocha, nếu anh ta không phải, tôi mời cậu.”

“Tôi vẫn nên trực tiếp mời cô đi.” Thái độ của An Vũ Hàng rõ ràng là một loại nhận thua, bởi vì cho dù đánh cuộc cậu cũng không có khả năng thắng. Nhưng trong mắt Duyệt Duyệt, An Vũ Hàng chỉ là ngại đi hỏi mà thôi.

“Chuyện này có gì đâu, chỉ hỏi một chút thôi mà.” Duyệt Duyệt đối với việc đánh cược này rất hưng phấn.

Tiểu Phóng đứng bên cạnh có chút nhìn không được, gõ gõ đầu Duyệt Duyệt, nói: “Thu hồi tư tưởng hủ nữ kia của cô lại đi. Lời này có thể tùy tiện hỏi sao? Lỡ như người ta kiêng kị việc này, nói không chừng sẽ tuyệt giao với Vũ Hàng thì sao.”

Duyệt Duyệt trừng mắt nhìn Tiểu Phóng, sau đó than thở, “Tôi thấy đâu đến mức vậy...”

Tiểu Phóng lắc lắc đầu, nói với An Vũ Hàng: “Nha đầu này có chút không bình thường, không cần để ý đến cô ấy.”

An Vũ Hàng cười cười, không nói gì. Đề tài này liền bỏ qua một bên.

Sau khi tan ca, An Vũ Hàng và Tiêu Mộc Từ cùng nhau rời khỏi tiệm cà phê.

Sau khi lên xe, Tiêu Mộc Từ lấy một cái chìa khóa và thẻ phòng từ trong túi áo ra, nói: “Đây là chìa khóa nhà, trước giờ vẫn để chỗ Văn Ngạn, hiện tại giao cho em. Giữ cẩn thận, đừng làm mất.”

An Vũ Hàng cho tới giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ lấy chìa khóa nhà của Tiêu Mộc Từ, hiện tại cậu chỉ là khách mà thôi. Nhưng Tiêu Mộc Từ nếu đã cho cậu, cậu cũng không thể không nhận, dù sao bọn họ đã xác định quan hệ, giữ chìa khóa nhà và thẻ phòng của người yêu, hình như cũng không có gì không đúng.

“Được, em sẽ bảo quản cẩn thận.” An Vũ Hàng tiếp nhận.

Tiêu Mộc Từ cười nói: “Không phải bảo quản, là đưa em để lúc có rảnh thì về nhà lúc nào cũng được.”

An Vũ Hàng ngại ngùng cười cười, hai từ ‘về nhà’ này đối với cậu mà nói rất có lực hấp dẫn, hơn nữa cậu căn bản không có cách nào cự tuyệt.

Sau khi trở về nhà, hai người cùng nhau ăn cơm tối. Sau đó lại cùng chơi game một lúc, mới lần lượt đi ngủ. Một đêm không mộng.

Mùng 8 tháng giêng trùng hợp là lễ tình nhân, Tiêu Mộc Từ còn đang nghỉ ngơi, dĩ nhiên là muốn dùng cả ngày để cùng mừng lễ với An Vũ Hàng. Năm rồi An Vũ Hàng đối với mấy loại lễ lộc thế này đều là xem nhẹ, cậu không có người yêu để cùng ăn mừng ngày lễ này, còn không bằng ở nhà xem thêm vài cuốn sách còn hữu ích hơn. Nhưng năm nay thì khác, đây là lễ tình nhân đầu tiên khi cậu và Tiêu Mộc Từ kết giao, dĩ nhiên không thể qua loa được.

Sáng sớm, Tiêu Mộc Từ liền đi vào phòng ngủ của An Vũ Hàng, trực tiếp hôn cậu đến tỉnh. An Vũ Hàng xoa xoa ánh mắt còn buồn ngủ, ngồi dậy tựa vào trên người Tiêu Mộc Từ, để nhanh chóng thanh tỉnh một chút.

“Mấy giờ rồi anh?” Thanh âm của An Vũ Hàng còn tràn ngập buồn ngủ. Ngày hôm qua nói chuyện phiếm tán gẫu với Tiêu Mộc Từ đến tận khuya, cậu còn chưa ngủ đủ mà.

“Tám giờ.” Tiêu Mộc Từ vuốt tóc cậu, cười nói: “Em đi ra tắm đi, hôm nay để anh làm điểm tâm.”

An Vũ Hàng gật gù đầu, Tiêu Mộc Từ rất thích nướng bánh mì và hâm sữa, để anh làm điểm tâm cậu vẫn rất yên tâm.

Chờ An Vũ Hàng lau đầu tóc ướt sũng đi ra, điểm tâm nóng hôi hổi đã được dọn lên bàn.

Hai người ngồi vào trước bàn, Tiêu Mộc Từ giúp An Vũ Hàng thoa bơ lên bánh mì, An Vũ Hàng bưng ly sữa, hỏi: “Lần đầu tiên em mừng lễ tình nhân, thật sự không biết phải tặng anh cái gì mới được. Rất nhiều thứ anh đều có rồi, em mua sợ bị trùng. Cho nên nếu anh muốn có cái gì thì nói cho em biết, em muốn tặng quà cho anh.” An Vũ Hàng biết lấy năng lực kinh tế của mình, chỉ sợ là mua không được thứ phù hợp với giá trị con người của Tiêu Mộc Từ. Là bởi vì không mua được thứ đặc biệt sa hoa, hơn nữa tránh mua phải những thứ Tiêu Mộc Từ đã có, hỏi trực tiếp như vậy tuy rằng ít đi một phần kinh hỉ, nhưng rất thực tế.

Tiêu Mộc Từ cười cười, đáp: “Anh không thiếu cái gì cả. Em giữ tiền đó lại nuôi mình cho mập lên, đó mới là quà tặng tốt nhất cho anh đó.”

“Làm gì đến mức đó chứ...” An Vũ Hàng là thật lòng muốn tặng quà cho Tiêu Mộc Từ.

Thấy cậu hơi hơi nhú mào, vẻ mặt nghiêm túc, Tiêu Mộc Từ thỏa hiệp nói: “Được rồi, để anh suy nghĩ một chút, nghĩ xong sẽ nói cho em biết.”

“Vâng.” An Vũ Hàng lúc này mới lộ ra ý cười, xem như hài lòng.

Sau khi cơm nước xong, hai người liền ra ngoài. Hôm nay khu thương mại ở trung tâm thành phố hoàn toàn mất đi vẻ lạnh lùng của những ngày đông, trở nên vô cùng náo nhiệt. Mỗi một trung tâm mua sắm đều bày ra la liệt những quầy chuyên kinh doanh hoa tươi, để các đôi tình nhân chọn mua.

Sau khi xuống xe, Tiêu Mộc Từ trước dẫn An Vũ Hàng đi vào một cửa hàng kinh doanh các mặt hàng nổi tiếng quốc tế. An Vũ Hàng liếc nhìn bản giá, cảm thấy mỗi một kiện quần áo ở đây đều cao hơn hai tháng sinh hoạt phí của cậu, thật sự rất đắt.

Thấy cậu cầm một cái áo đứng tại chỗ không biết đang suy nghĩ gì, Tiêu Mộc Từ đi qua, hỏi: “Thích cái này?”

An Vũ Hàng nhanh chóng buông áo xuống, bỏ tay vào túi áo khoác, cười nói: “Không có, Anh muốn mua cái nào thì đi thử đi, em ở đây chờ anh.”

Tiêu Mộc Từ mỉm cười xoa xoa tóc của cậu, nói: “Là mua cho em.”

“Em?” An Vũ Hàng vô cùng ngoài ý muốn, nhanh chóng nhỏ giọng nói: “Em có quần áo, không cần mua.”

Tiêu Mộc Từ cười nói: “Năm mới không thấy em mua quần áo mới, mua bù cho em.”

“Không cần, chờ một thời gian nữa sẽ có khuyến mãi quần áo theo mùa, lúc ấy mua rất rẻ.” Thói quen tiêu phí của họ không cùng một giai cấp, An Vũ Hàng biết Tiêu Mộc Từ có tiền, nhưng mà cậu cũng không muốn để Tiêu Mộc Từ tiêu tốn vì mình.

“Hôm nay anh dẫn em ra ngoài chơi lễ, anh nói được là được.” Tiêu Mộc Từ không bởi vì An Vũ Hàng cự tuyệt mà cảm thấy mất hứng, tâm tính An Vũ Hàng thế nào anh biết rõ, cũng chính vì rõ ràng, mới đặc biệt đau lòng vì cậu.

“Vậy đi lại mấy tiệm mà bình thường em hay mua là được rồi.” An Vũ Hàng nhượng bộ.

Tiêu Mộc Từ ngược lại không định nghe lời An Vũ Hàng, một tay cầm tay cậu, một tay cầm vài bộ quần áo, đưa cho An Vũ Hàng, nói: “Đi vào thử xem.”

An Vũ Hàng ôm quần áo, vẫn có chút do dự.

Tiêu Mộc Từ sờ sờ mặt cậu, nói: “Anh muốn mua cho em vài bộ tốt, để em mặc thoải mái hơn một chút. Cho nên đừng cự tuyệt tâm ý của anh, được không?”

An Vũ Hàng nhìn Tiêu Mộc Từ, cuối cùng gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Có một bộ tốt là được rồi, đừng lãng phí tiền.”

“Trong lòng anh đều biết, đi đi.” Tiêu Mộc Từ đưa An Vũ Hàng vào phòng thay quần áo, sau đó giúp cậu đóng cửa lại, để cậu thay đồ.

An Vũ Hàng ở bên trong thay một bộ lại một bộ, mỗi lần mặc đồ mới bước ra, Tiêu Mộc Từ đều không tỏ thái độ, sau đó tiếp tục lấy bộ mới cho cậu thử. Nhân viên cửa hàng cũng là từ đầu đến cuối mặt mang mỉm cười, giới thiệu với bọn họ kiểu dáng mới nhất hiện đang lưu hành. Hơn nữa hành động thân mật của hai người cũng không ảnh hưởng đến vẻ mặt tươi cười của nhân viên phục vụ, cảm giác rèn luyện chức nghiệp đặc biệt cao.

Thử hơn 10 bộ, An Vũ Hàng bị gây sức ép đến mặt mũi đỏ bừng, Tiêu Mộc Từ lúc này mới dừng lại, bảo cậu đổi về bộ đồ ban đầu. Sau đó chọn cho cậu một bộ đồ mặc vào mùa Đông, một bộ vào mùa Xuân, lại chọn thêm vài bộ sơmi quần tây nhẹ nhàng, trực tiếp quẹt thẻ thanh toán.

Tề trong cửa hàng đi ra, trên tay Tiêu Mộc Từ nhiều thêm hai cái túi to.

“Sao không nói gì?” Nhìn thấy An Vũ Hàng cúi đầu đi bên cạnh mình, Tiêu Mộc Từ nhẹ giọng hỏi: “Không vui?”

An Vũ Hàng lắc đầu, nói: “Cám ơn anh đã mua quần áo cho em. Nhưng nhận quà quá đắt tiền của anh, trong lòng em vẫn có chút băn khoăn.”

Tiêu Mộc Từ bật cười ôm chầm bờ vai cậu, nói: “Anh thích em, tự nhiên muốn dùng hết thảy mọi cách để cưng chiều em, để em vui vẻ. Em không cần phải băn khoăn, nếu không anh làm mấy việc này đều trở thành không còn ý nghĩa. Cửa hàng quần áo này mặc bao lâu cũng không cần lo lắng bị lỗi thời, so với mấy loại quần áo một năm phải đổi một lần em mua có lợi hơn nhiều.”

“Em biết anh tốt với em, nhưng thói quen tiêu phí của em không đạt đến trình độ này.” An Vũ Hàng và Tiêu Mộc Từ kết giao là bởi vì cậu thích anh, chứ không phải muốn tham lam tiền của anh.

“Được rồi. Về sau anh sẽ nghe ý kiến của em nhiều hơn, không tự tiện quyết định nữa, được không?” Tiêu Mộc Từ ôn hòa nói, anh không hy vọng An Vũ Hàng không vui.

“Ừm, về sau chuyện này phải nghe em.” An Vũ Hàng nghiêm túc nói.

“Ừ.” Tiêu Mộc Từ đáp ứng rất dứt khoát.

An Vũ Hàng cười, rất nhanh liền bỏ chuyện quần áo này sang một bên, vô cùng vui vẻ cùng Tiêu Mộc Từ chuẩn bị cho những hoạt động tiếp theo. Chỉ cần cậu vui, Tiêu Mộc Từ liền vui, chút thỏa hiệp này đối với anh mà nói cũng không tính là gì.

Sau đó hai người đi xem phim, rồi đi ăn trưa, uống trà chiều, mua socola, cuối cùng đi đến một cửa hàng làm bánh ngọt...

Tiệm làm bánh ngọt này là ngày mùng 5 gặp mặt Thư Văn Ngạn nhắc tới, bởi vì mẹ Thư và bạn của bà đã từng tới đây vài lần, bánh ngọt làm ra cũng không tệ lắm, cho nên lúc nói chuyện phiếm liền nhắc đến chuyện này. Tiêu Mộc Từ liền ghi nhớ chuyện này, tuy rằng làm bánh ngọt gì đó thông thường chỉ có con gái mới tương đối thích hơn, nhưng An Vũ Hàng biết nấu ăn, cũng rất thích nếm thử đồ ăn mới lạ, cho nên Tiêu Mộc Từ cảm thấy cậu hẳn sẽ thích.

Quả nhiên, sau khi An Vũ Hàng đi vào phòng làm bánh thì cảm thấy vô cùng hứng thú với đồ vật bên trong. Nhân viên cửa hàng cẩn thận nhìn về phía họ giới thiệu những thứ có thể học để làm được, An Vũ Hàng nhìn nhìn, cuối cùng chọn một cái bánh ngọt socola hình trái tim.

Sau khi đã chọn được thứ cần làm, nhân viên cửa hàng liền sắp xếp thợ làm bánh hỗ trợ và phòng bếp độc lập cho hai người, xem như trợ giúp bọn họ hoàn thành việc làm ra cái bánh ngọt này.

An Vũ Hàng lần đầu tiên tiếp xúc với việc làm bánh ngọt, vô cùng nghiêm túc học với thợ làm bánh. Nhưng bởi vì không thuần thục, bột và socola phủ lên nhìn không được đẹp mắt cho lắm. Tiêu Mộc Từ không tiến

vào hỗ trợ, chỉ là đứng ở phía đối diện chụp ảnh cho An Vũ Hàng. An Vũ Hàng một lòng tập trung vào việc làm bánh ngọt, căn bản không để ý Tiêu Mộc Từ chụp cái gì.

Ba tiếng sau, bánh ngọt hình trái tim làm xong, ngoại trừ bề ngoài có chút thô ráp, trang trí gì đó cũng không tệ lắm. An Vũ Hàng bắt đầu dùng kem socola viết chữ lên trên, không viết mấy câu yêu đương gì, cũng không viết hứa hẹn, chỉ là viết tên hai người, so với bất cứ ngôn ngữ gì khác đều ảm áp hơn, cũng càng có thâm ý hơn.

Sau khi gói bánh ngọt xong, Tiêu Mộc Từ và An Vũ Hàng rời khỏi cửa hàng làm bánh ngọt.

Tiêu Mộc Từ cười nói: “Đi mua một chai rượu ngon, uống cùng với cái bánh ngọt này.”

“Vì cái gì nhất định phải là rượu? Cà phê cũng được mà.”

“Cà phê khiến con người thanh tỉnh, rượu ngược lại có thể hỗ trợ giấc ngủ.” Tiêu Mộc Từ cười nói: “Đêm nay nếu anh mất ngủ, vậy ngày mai liền có lý do có thể nghỉ ngơi thêm một ngày nữa rồi.”

“Vậy vẫn nên uống rượu đi.” Ngày đầu tiên đi làm lại sau kỳ nghỉ tết Âm lịch, ông chủ liền nghỉ phép, ảnh hưởng thật sự không tốt. Hơn nữa ngày mai cũng là ngày bắt đầu giải đấu game online dành cho sinh viên, Tiêu Mộc Từ còn phải tham dự.

“Em uống rượu vào đặc biệt đáng yêu, cái gì cũng dám nói.” Tiêu Mộc Từ cười nói.

An Vũ Hàng đỏ mặt nói: “Đây chẳng qua là ngoài ý muốn...”

Vừa dứt lời, An Vũ Hàng hơi sững sốt một chút, bước chân cũng theo đó mà ngừng lại —— Ở phía trước cách bọn họ khoảng chừng 30m, có một đám các chàng trai cô gái đang vui cười từ trong một tiệm cà phê bước ra. Ở giữa có một thiếu niên cho dù đã rất lâu rồi cậu không gặp mặt, cũng sẽ không nhận sai, thiếu niên kia chính là em trai cậu —— An Minh Hi.

An Minh Hi tựa hồ không hề nhìn thấy cậu, đi theo những người đó nói nói cười cười đi về hướng thang máy.

“Làm sao vậy?” Tiêu Mộc Từ thấy cậu đột nhiên dừng lại, quay đầu lại hỏi.

An Vũ Hàng cười cười, nói: “Không có gì, hình như nhìn thấy một người quen thôi.”

“Muốn đi chào hỏi không?”

“Không cần đâu, đi thôi.” An Vũ Hàng cảm thấy cho dù gặp mặt, cũng không có gì để nói.

“Ừ.” Tiêu Mộc Từ cũng không hỏi nhiều, dẫn An Vũ Hàng đi mua rượu vang đỏ.

“Đúng rồi, anh đột nhiên nghĩ ra muốn có quà gì rồi.” Mua rượu vang xong đi ra, Tiêu Mộc Từ nói.

“Cái gì?” An Vũ Hàng ngẩng đầu hỏi anh.

Tiêu Mộc Từ không trả lời, trực tiếp dẫn người đi đến một cửa hàng chuyên bán đồ mặc nhà không tệ.

An Vũ Hàng đứng trong tiệm, không hiểu rõ mà nhìn Tiêu Mộc Từ.

Tiêu Mộc Từ cười nói: “Chọn một kiểu áo ngủ, hai bộ.”

An Vũ Hàng bật cười, không ngờ Tiêu Mộc Từ cứ nhiên sẽ chọn món quà như vậy. Không cự tuyệt, sau khi hỏi ý Tiêu Mộc Từ, An Vũ Hàng chọn một bộ áo ngủ hoa văn caro, lần lượt cầm hai bộ theo số đo của mình và Tiêu Mộc Từ, sau đó đi đến quầy tính tiền.

Giá cả quần áo cũng tạm chấp nhận được, nằm trong phạm vi thanh toán của An Vũ Hàng. Tiêu Mộc Từ vừa lòng xách theo một cái túi to đi ra. An Vũ Hàng đi bên cạnh anh, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn áo ngủ nằm trong túi —— Tuy rằng đều là kiểu của nam, nhưng đây hẳn cũng xem là áo ngủ tình nhân chứ nhỉ?

Cơm tối là một bữa ăn dưới ánh nến, Tiêu Mộc Từ còn đặc biệt đặt mua một bó hoa hồng màu xanh lam tặng cho An Vũ Hàng, cậu rút một nhánh ra, bẻ đi mấy phần cành lá, cắm vào trong túi áo sơ mi trên ngực Tiêu Mộc Từ.

Ăn tối xong, hai người trở về nhà. Sau khi tắm rửa, thay áo ngủ mới mua. Tiêu Mộc Từ khui chai rượu mới mua, hai người ngồi phía trước cửa sổ, ăn bánh ngọt, uống rượu vang đỏ. Lúc này An Vũ Hàng chưa say, nhưng đêm nay, cậu lại ngủ trên giường lớn trong phòng Tiêu Mộc Từ...

Hết –

49. Chương 49: Tuổi Trẻ Khí Thịnh

Sau khi An Vũ Hàng tỉnh lại, Tiêu Mộc Từ đã đi làm rồi, chỉ chừa lại một tờ giấy ghi chú đặt trên tủ đầu giường.

Vươn tay cầm lấy tờ giấy ghi chú xem, bên trên là nét chữ cứng cáp xinh đẹp của Tiêu Mộc Từ — Anh đi làm, điểm tâm ở trong phòng bếp, hâm nóng rồi hãy ăn. Nếu hôm nay không có chuyện gì, vậy ở lại đây đi. Có em ở đây, nơi này mới có cảm giác càng giống gia đình hơn. Yêu em.

An Vũ Hàng mím môi cười cười, cậu đã vài ngày không trở về chỗ ở của mình, trong nhà sợ là tràn ngập bụi bặm rồi. Chỗ này của Tiêu Mộc Từ tuy rằng rất tốt, nhưng vẫn nên chừa lại không giá ca nhân của mỗi người, như vậy cũng có lợi cho việc duy trì và phát triển tình cảm của hai người. Mỗi ngày dính cùng một chỗ, kỳ thật cũng không phải biện pháp lâu dài.

Sau khi rửa mặt, An Vũ Hàng đến phòng bếp hâm điểm tâm. Hôm nay Tiêu Mộc Từ cũng có tiến bộ, cư nhiên còn chiên thêm cho cậu hai quả trứng. Tuy rằng nửa sống nửa chín, nhưng đối với Tiêu Mộc Từ mà nói đã là tiến bộ lớn. Đặt sữa và trứng ốp la bỏ vào lò viba hâm nóng một chút, An Vũ Hàng lấy bơ phết lên bánh mì, sau đó bụng điểm tâm đã được hâm nóng đi ra phòng khách ngồi ăn — Từ ngày cậu ở nơi này, bọn họ vẫn luôn ngồi ăn ở phòng khác, cậu cũng sắp quên mất là trong nhà còn có phòng ăn luôn.

Đặt bữa sáng xuống bàn, An Vũ Hàng lấy di động đặt trên bàn trà, muốn kiểm tra tình trạng thời tiết hôm nay, nhưng không biết di động đã tự động tắt nguồn từ lúc nào. Lấy đồ sạc cắm điện vào sạc lại pin điện thoại, sau đó khởi động máy, không đợi An Vũ Hàng kịp xem dự báo thời tiết, trên màn ảnh liền nhảy ra một loạt hơn 10 tin nhắn, tất cả đều là Viên Gia gửi tới.

— À ló! Á ló!

— Ông đang làm gì vậy? Có tin tức trọng đại nè!

— Đi tắm rồi hả? Người đâu rồi? Trả lời coi!

— Ông cái tên này phải tắm mấy giờ hả? Thật sự có chuyện quan trọng mà.

...

— Sao di động lại tắt nguồn rồi? Hết pin?

— Nhìn thấy tin nhắn thì gọi lại cho tui nha.

...

An Vũ Hàng nhìn thời gian một chút, sau đó tìm số điện thoại di động của Viên Gia, gọi đi.

Bên kia vang lên vài hồi chuông liên bất máy, thanh âm của Viên Gia vẫn rất có tinh thần như trước: “Vũ Hàng, đêm qua ông đi đâu?”

“Ngày hôm qua ngủ hơi sớm. Di động hết pin, không thấy tin nhắn ông gửi.” An Vũ Hàng đáp. Kỳ thật ngày hôm qua cậu ngủ cũng không tính là sớm, chẳng qua thời gian buổi tối hoàn toàn thuộc về Tiêu Mộc Từ, ngày cả game cũng không vào.

“À, tui nói cho ông biết nè!” Viên Gia thở dài, nói: “Ngày hôm qua Tư Húc tỏ tình với Ngạn ca trong game đó.”

“Cái gì?!” An Vũ Hàng kinh ngạc nhảy dựng, Địch Tư Húc và Thư Văn Ngạn? Cho tới giờ cậu thật sự chưa từng suy xét đến khả năng này, cho dù hai người bọn họ là sư đồ...

“Tui cũng hoảng sợ nữa là.” Viên Gia đến giờ còn có ảo giác mình đang nằm mơ, “Đêm qua Tư Húc phóng pháo hoa ‘Tình Hữu Độc Chung’ với Ngạn ca, tui đứng lúc ở gần đó, cũng chạy đến xem náo nhiệt. Kết quả liền nhìn thấy Tư Húc tỏ tình với Ngạn ca trên kênh phụ cận.” Nếu cậu không biết Vi Vũ Yến Phi là Thư Văn Ngạn, cậu khẳng định sẽ giúp đỡ Địch Tư Húc. Nhưng hiện tại cậu đã biết, cứ cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

Tâm tình của An Vũ Hàng cũng tương đối phức tạp, Tư Húc muốn theo đuổi Ngạn ca, khẳng định phải qua được cửa của Tiêu Mộc Từ. Lấy trình độ bảo hộ của Tiêu Mộc Từ đối với Thư Văn Ngạn, chuyện này chỉ sợ có chút khó khăn.

“Ý Ngạn ca thế nào?” An Vũ Hàng hỏi.

“Tui cũng có biết đâu. Ngạn ca phỏng chừng là mật tán gẫu với Tư Húc. Tui cũng không tiện chạy tới hỏi nhiều, lỡ như chọc Ngạn ca không vui, anh tui nhất định sẽ đánh tui.” Đối với việc này, Viên Gia cũng rất mâu thuẫn. Một bên là bạn thân của mình, một bên là anh trai của mình. Trước không nói những thứ khác, chỉ riêng về mặt chênh lệch giá trị con người cũng đã đủ khiến Địch Tư Húc liều mạng cố gắng mười mấy năm.

“Tư Húc cũng không nói rõ cục là nghĩ như thế nào sao?”

“Không có. Ngày hôm qua Ngạn ca vừa out, cậu ta cũng out theo luôn. Tui gọi điện thoại cho cậu ta cũng không nghe máy.” Viên Gia lại thở dài, đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy lao tâm lao lực quá độ bởi vì chuyện yêu thương của bạn bè.

“Địch Tư Húc chưa từng gặp Ngạn ca phải không? Cậu ta vậy là đơn thuần yêu qua mạng?” An Vũ Hàng bưng ly sữa, nửa ngày vẫn chưa uống được một ngụm nào.

“Ừ, chưa từng gặp. Nhưng tui từng nói với cậu ta Ngạn ca và anh tui là bạn tốt.” Lúc ấy cậu và Địch Tư Húc gọi điện thoại nói chuyện account trong game đã bị bại lộ, thuận tiện đề cập một chút về chuyện Ngạn ca. Lúc ấy Địch Tư Húc không hỏi nhiều, cũng không bảo cậu giới thiệu cho cậu ta làm quen.

“Thời Nhiễm có biết không?” An Vũ Hàng hỏi.

“Biết, ngày hôm qua cậu ta cũng online mà.” Viên Gia trả lời.

“Cậu ta nói thế nào?”

“Không nói gì, chỉ hỏi tui con người Ngạn ca thế nào.”

Chuyện này quả thật khiến An Vũ Hàng đau đầu, bọn họ nếu thật sự có duyên phận, thành cũng tốt, ít nhất nhiều thêm một người chiếu cố Ngạn ca. Nhưng nếu hai người không có duyên phận, nói không chừng sẽ biến thành vô cùng xấu hổ, là một kết thúc không tốt.

Nghĩ nghĩ, An Vũ Hàng mở miệng nói: “Gọi Tư Húc đến chúng ta ăn một bữa cơm đi, hỏi cậu ta xem rõ cục định thế nào.”

“Ừ, tui cũng có ý này. Nhân phẩm của Tư Húc tui có thể cam đoan, nhưng mấy chuyện yêu đương thế này không phải cứ nhân phẩm tốt là được.”

Tuy rằng so với Thư Văn Ngạn, Viên Gia và Địch Tư Húc càng quen thuộc hơn. Nhưng suy xét đến Tiết Dập, Viên Gia càng không thể không đứng về phía Thư Văn Ngạn mà thay anh suy xét nhiều một chút.

“Đúng.” Khi yêu đương phải suy xét đến rất nhiều thứ, nếu lúc trước lần đầu tiên Tiêu Mộc Từ nhìn thấy cậu liền nói với cậu muốn kết giao, cậu khẳng định sẽ không đáp ứng.

“Vậy để tui gọi điện thoại cho Tư Húc, nếu cậu ta không nghe, tui liền trực tiếp chạy tới nhà cậu ta.” Nhà Viên Gia và nhà Địch Tư Húc không tính quá xa, “Chúng ta chốt hẹn 12h trưa nay đi, nhà hàng Dật Cư ở trung tâm thành phố.”

“Được, tui gọi điện thoại báo cho Thời Nhiễm.” An Vũ Hàng nói.

“Được.”

Hai người cũng không nói gì thêm, lần lượt cúp máy đi gọi điện thoại.

Liên hệ với Thời Nhiễm rồi, An Vũ Hàng ăn cho xong bữa sáng, sau đó giúp Tiêu Mộc Từ thu dọn phòng ở một chút, lại dùng nguyên liệu nấu ăn còn thừa nấu vài món đồ ăn. Kỳ thật nơi này mỗi tuần đều có người giúp việc của Tiêu gia đến quét dọn, nhưng dịp năm mới nhóm người giúp việc đều được cho nghỉ, cho nên việc thu dọn phòng, giặt quần áo này nọ, đều phải tự mình làm.

Chờ An Vũ Hàng thu phục xong bữa cơm, cũng đã là buổi trưa 11h30. Thay quần áo, An Vũ Hàng đặt áo ngủ trên giường của Tiêu Mộc Từ, để khi anh trở về tự mình xem cất chỗ nào thì cất. Sau đó cầm đồ đạc của mình lên, ngay cả đồ sạc điện thoại cũng bỏ vào túi, đây là ngày hôm đó hai người đi ra ngoài mua thức ăn, đặc biệt trở về chỗ ở của An Vũ Hàng lấy. Tiêu Mộc Từ vốn không để ý di động của An Vũ Hàng hết pin, như vậy thời gian của An Vũ Hàng mới hoàn toàn thuộc về anh, nhưng An Vũ Hàng sợ người khác có tìm cậu lại không liên hệ được, cho nên mới bảo Tiêu Mộc Từ trở về nhà mình một lần.

Đạo một vòng trong phòng, xác định không bỏ quên cái gì, An Vũ Hàng liền đổi giày đi ra cửa, sử dụng chìa khóa nhà mà Tiêu Mộc Từ đưa cậu khóa trái cửa lại, cảm giác tựa như đang khóa cửa nhà mình vậy.

Ngồi trên tàu điện ngầm, An Vũ Hàng gửi tin nhắn cho Tiêu Mộc Từ.

An Vũ Hàng: “Em đi nhé, giữa trưa có hẹn ăn cơm với bọn Viên Gia, buổi tối trực tiếp trở nhà về luôn, không cần lo lắng.”

Nhắn tin báo cho Tiêu Mộc Từ về lịch trình của mình đối với An Vũ Hàng mà nói tựa hồ là một việc rất bình thường, tựa như trước kia khi cậu chuẩn bị ra ngoài sẽ nói với người nhà một tiếng vậy.

Không bao lâu, Tiêu Mộc Từ bên kia đã trả lời: “Lễ khai mạc giải thi đấu game online chiều nay em không tới?”

Bởi vì chuyện của Dịch Tư Húc, An Vũ Hàng liền quên sạch sẽ chuyện giải đấu game này... Phỏng chừng Viên Gia cũng sẽ không đi, tuy rằng sau lễ khai mạc sẽ có trận đấu, nhưng bọn họ hiện tại làm gì có thời gian mà xem?

An Vũ Hàng: “Vâng, không đi. Từ ngày nghỉ đến giờ chưa gặp mặt lại, muốn tán gẫu lâu một chút.”

Cậu không có biện pháp nói cho Tiêu Mộc Từ về chuyện của Dịch Tư Húc và Thư Văn Ngạn, cậu không biết phải mở miệng như thế nào.

Tiêu Mộc Từ: “Cũng được, người rất đông, em lại đây xem anh cũng không quá yên tâm.”

An Vũ Hàng: “Vâng. Đúng rồi, em có làm mấy món ăn để trong tủ lạnh, buổi tối anh hâm nóng lại một chút rồi ăn nhé.”

Tiêu Mộc Từ: “Ừ. Về sau đừng vất vả như vậy, anh có thể gọi thức ăn ngoài.”

An Vũ Hàng: “Vừa lúc còn dư chút nguyên liệu, anh khẩn định sẽ không làm, em chỉ thuận tiện làm một chút thôi. Cũng không mất bao lâu.”

Tiêu Mộc Từ: “Ừ. Nếu không buổi tối hôm nay em vẫn trở về chỗ của anh đi, cùng nhau ăn cơm.”

An Vũ Hàng bật cười, trả lời: “Em đã vài ngày không trở về nhà rồi, dù sao cũng phải về nhà quét dọn một chút. Đừng nhìn chỗ của em nhỏ xíu như vậy, chứ bắt tay vào quét dọn cũng rất phiền toái.”

Tiêu Mộc Từ: “Được rồi, buổi tối em về đến nhà nhớ gọi điện cho anh.”

An Vũ Hàng: “Đã biết, anh cứ làm việc đi. Không quấy rầy anh nữa.”

Tiêu Mộc Từ: “Ừ. Có việc gì cứ liên hệ anh.”

An Vũ Hàng nghe anh nói xong, cười cười, thả điện thoại di động vào trong túi áo, không trả lời lại nữa.

Chờ đến khi An Vũ Hàng đến nhà hàng Dật Cư, ba người kia đều đã đến. Viên Gia lúc này đã rất cẩn thận mà đặt phòng trước, nói chuyện cũng thuận tiện hơn.

“Năm mới của ông như thế nào? Có đi ra ngoài thăm người thân không?” Thời Nhiễm cười hỏi An Vũ Hàng.

Bọn họ không biết tình huống trong nhà của An Vũ Hàng, chỉ biết là nhà của cậu không có quá nhiều thân thích, vừa đến ngày nghỉ, An Vũ Hàng liền biến thành trạch nam.

“Cũng bình thường, không có chuyện gì làm.” An Vũ Hàng cười cười, cởi áo khoác, kéo cái ghế ở bên cạnh Thời Nhiễm ngồi xuống.

“Trước gọi đồ ăn đã, vừa ăn vừa nói chuyện.” Viên Gia đưa thực đơn cho cậu, Dịch Tư Húc giúp cậu rót tách trà nóng, cũng không nói gì.

Dật Cư thoát nghe tên tưởng là một nhà hàng lớn, nhưng kỳ thật chỉ là một quán bán đồ ăn gia đình bình thường mà thôi. Bởi vì hương vị tốt, giá cả tiện nghi, lượng thức ăn nhiều, cho nên có danh tiếng rất tốt. Muốn tới đây ăn cơm nhất định phải đặt chỗ trước, nếu không có khi phải chờ đến 3h chiều cũng chưa chắc có chỗ.

Gọi vào món đồ ăn ưa thích, An Vũ Hàng đưa trả lại menu cho nhân viên phục vụ, ba người kia đều đã gọi món rồi, nhân viên phục vụ xác nhận lại một lần, mới cần menu rời đi.

“Mấy hôm nay mọi người đều rất bận hả?” An Vũ Hàng bưng tách trà hỏi. Mặc dù trong game vẫn gặp nhau, nhưng không tán gẫu quá nhiều, chỉ là chúc mừng năm mới lẫn nhau, hỏi vài câu hôm nay làm gì mà thôi.

“Tui năm nay so với năm rồi còn rảnh hơn nhiều, còn có thể ngủ nướng mấy giấc.” Viên Gia cười nói.

“Tui năm nay cũng không có việc gì, mừng 3 đi chúc Tết thân thích, sau đó bắt đầu trạch trong nhà.” Thời Nhiễm đáp.

“Tui cũng không khác gì Thời Nhiễm.” Dịch Tư Húc không nhanh không chậm uống trà nói.

“Đúng rồi.” Viên Gia nói với Thời Nhiễm và Dịch Tư Húc: “Hôm nay bắt đầu giải thi đấu game online cho sinh viên nè, nếu không có việc gì chúng ta có thể cùng đi xem.” Cậu tận lực nói vòng qua chuyện hôm nay là khai mạc, tránh cho Dịch Tư Húc cảm thấy như thể bọn họ đặc biệt đến thăm vấn cậu ta, ngay cả lễ khai mạc cũng không tham gia.

“Vậy tốt quá, lịch thi đấu như thế nào? Trường học chúng ta có người tham gia không?” Thời Nhiễm đối với việc này có vẻ rất hứng thú.

Viên Gia bắt đầu giới thiệu với cậu ta về giải đấu, những việc này đều là cậu hỏi thăm được từ chỗ của Tiết Dập.

Đồ ăn rất nhanh được dọn lên, bốn người vừa ăn vừa nói chuyện, đề tài vẫn xoay quanh chuyện giải đấu game online. Không bao lâu cả đám đều ăn no, đề tài này mới xem như chấm dứt.

Bốn người ngồi uống trà, không ai nói chuyện, không khí hiển nhiên có chút xấu hổ. Cuối cùng vẫn là An Vũ Hàng phá vỡ trầm mặc, hỏi Dịch Tư Húc: “Nghe nói tối hôm qua ông phóng pháo hoa với Yến ca?”

“Ừ.” Dịch Tư Húc thừa nhận rất kiên quyết, “Tui tỏ tình với anh ấy.”

An Vũ Hàng mấp máy khóe miệng, hỏi: “Ông thích đàn ông?” Trước đây cậu thật sự không phát hiện Dịch Tư Húc lại thích đồng tính.

“Tui không biết.” Dịch Tư Húc lắc đầu, nói: “Trước khi gặp được anh ấy, tui rất khẳng định mình thích nữ sinh. Nhưng sau khi gặp anh ấy rồi, tui cũng chẳng xác định nữa.”

“Tư Húc, tui đối với việc ông thích đàn ông không có bất cứ thành kiến gì, cũng không cảm thấy cái gì là không đúng, nhưng mà...” An Vũ Hàng nghiêm túc nhìn cậu ta, nói: “Ông với Yến ca chưa từng gặp mặt, ông thế này là định yêu qua mạng?” Cho dù Thư Văn Ngạn cùng cậu và Viên Gia là quen biết trong hiện thực, nhưng với Dịch Tư Húc vẫn như cũ là người xa lạ.

Dịch Tư Húc đặt tách trà xuống, nhìn thoáng qua ba người, nói: “Tui với anh ấy đã sớm biết nhau, nhưng mà quen biết trên game.”

“A?!” Viên Gia đầy mặt kinh ngạc, phát triển theo hướng này hình như không nằm trong phạm vi dự liệu của cậu.

An Vũ Hằng và Thời Nhiễm cũng là vẻ mặt ngoài ý muốn, không ngờ còn có chuyện như vậy.

Địch Tư Húc khẽ thở dài một tiếng, kể lại chuyện mình và Vi Vũ Yến Phi trước kia cho bọn họ nghe.

Lúc chính thức bắt đầu đưa vào hoạt động, bọn họ vẫn là học sinh lớp 11. Địch Tư Húc từ nhỏ đã thích chơi game, nhưng tự chủ bản thân vẫn luôn rất cao, không hề mê muội đến mất cả ý chí, thành tích học tập vẫn luôn không tệ, cho nên ba mẹ của cậu cũng không quá ngăn cấm cậu. Chương trình học của lớp 11 còn chưa tính là đặc biệt nặng nề, khi mở server mới đúng lúc là thứ 7, Địch Tư Húc giữa trưa đăng nhập vào game, chọn một acc nam Đường Môn, đặt tên Dạ Chức, đi vào tân thủ thôn.

Cậu và Vi Vũ Yến Phi chính là quen nhau ở tân thủ thôn này, khi đó Vi Vũ Yến Phi chơi đại nữ Bách Dược môn, tên là Cầm Sát. Là trị liệu, kỳ thật đánh quái cũng không dễ dàng, nhưng Cầm Sát lại đánh vô cùng thuận lợi, từ không chế đến công kích, hoàn toàn không thành vấn đề. Lúc ấy bọn họ đang làm cùng một nhiệm vụ, Địch Tư Húc dĩ nhiên sẽ chú ý đến ‘cô’.

Tiến độ của hai người ở tân thủ thôn không khác biệt nhau lắm, nhưng càng làm nhiệm vụ về sau người đoạt quái càng lúc càng nhiều, rất nhiều người đều lựa chọn tổ đội đánh cùng nhau. Lúc này, Cầm Sát gửi tới một lời mời tổ đội cho cậu, Địch Tư Húc liền tiến đội, lúc ấy trong đội còn có vài người khác, mọi người cùng nhau cướp quái, tốc độ hoàn thành nhiệm vụ so với làm một mình nhanh hơn nhiều.

Sau khi giao nhiệm vụ, vài người lục tục lui đội, trong đội chỉ còn lại Địch Tư Húc và Cầm Sát. Con người Địch Tư Húc có một thói quen, chính là nếu không có việc gì đặc biệt, sẽ không chủ động lui đội. Loại thăng cấp bình thường thế này, tổ đội hay không cũng không thành vấn đề, cậu liền cứ thế mà nằm yên trong đội.

Mãi đến khi hai người rời khỏi tân thủ thôn, từng người lần lượt chạy đến môn phái của mình, đội ngũ vẫn không giải tán. Cũng chính bởi vì vậy, hai người cũng dần quen thuộc, trò chuyện. Cầm Sát cũng là một mình vào chơi game, không có bạn bè gì. Địch Tư Húc cảm thấy con người Cầm Sát rất sáng khoái, thăng cấp cũng nhanh, rất thích nói chuyện, nhưng lại không khiến cậu cảm thấy chán ghét hoặc là dông dài, ngược lại càng nghe càng thích ‘cô ấy’ nói.

Cứ như vậy, hai người trước khi log out liền thêm bạn tốt lẫn nhau, xem như quen biết.

Sau ngày đó, hai người gần như là thành tổ đội buộc định để thăng cấp, bình thường là Địch Tư Húc ở phía trước đánh quái, Cầm Sát ở phía sau thêm máu cho cậu, cậu cũng không cần phải một hồi đánh quái một hồi ăn đan dược hồi máu nữa, hiệu suất vô cùng cao.

Địch Tư Húc cũng nhớ không rõ bản thân từ lúc nào lại bắt đầu động tâm đối với Cầm Sát, dù sao sau khi hai người mãi mãi đều luôn cùng một chỗ, thường xuyên bị đội trưởng hỏi có phải tình duyên hay không. Hết thấy cứ như vậy nước chảy thành sông mà diễn ra, Địch Tư Húc khi đó xác định mình thích Cầm Sát, liền liều mạng đối xử tốt với ‘cô’. Tiêu tiền vật để dành mua trang bị, mua ngoại trang cho ‘cô’. Cầm Sát đối với cậu cũng không tệ, thường xuyên đưa đá cường hóa, vật phẩm phụ trợ cho cậu, đều không phải đồ rẻ tiền.

Sau đó, Địch Tư Húc bày tỏ với Cầm Sát. Lúc ấy Cầm Sát còn nói với cậu rằng: “Cậu không sợ tôi là nam hay sao?” Nhưng Địch Tư Húc lúc này đối với Cầm Sát chính là thích đến tận xương, không hề nghĩ ngợi, đáp lại: “Vậy tôi vẫn thích em.” Cứ như vậy, Cầm Sát chấp nhận lời bày tỏ của cậu, hai người chính thức trở thành tình duyên.

Kỳ thật lúc ấy ý tưởng của Địch Tư Húc cũng rất đơn giản, căn cứ vào định luật phổ biến trong game, chơi trị liệu hơn nữa còn là acc nữ, 99% là con gái. Nhưng khiến Địch Tư Húc trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, cậu cứ nhiên đụng phải 1% kia.

Hai người quen nhau vô cùng vui vẻ, Địch Tư Húc cùng Cầm Sát đánh phó bản, Cầm Sát cùng Địch Tư Húc đánh vô đài. Cuối tuần không có việc gì, hai người đi bắt thú cưng, phóng pháo hoa, tự nhiên, tùy tính, lại mang theo một chút lãng mạn.

Hai người chưa từng lên YY tán gẫu với nhau, Dịch Tư Húc ở nhà nói chuyện không quá thuận tiện mở mic, lỡ như cậu nói gì đó thân mật với Cầm Sắt mà bị ba mẹ nghe được, cậu thật sự phải tạm biệt chơi game luôn. Cậu không mở mic nói chuyện, cũng không yêu cầu Cầm Sắt mở mic nói, có lẽ bọn họ thật sự là mỗi ngày trôi qua đều rất phong phú, rất vui vẻ, cho nên loại chuyện mở mic hay không này, Dịch Tư Húc căn bản không rảnh mà để ý.

Biết Cầm Sắt cũng là người D thị, Dịch Tư Húc liền từ bỏ ý tưởng thi vào một trường đại học ở nơi khác, một lòng đi trên con đường tình cảm một đi không trở về. Năm lớp 12, thời gian cậu online chơi game rõ ràng ít hơn nhiều, nhưng chỉ cần cậu online, bất kể Cầm Sắt lúc ấy đang làm cái gì, đều sẽ chạy đến chơi cùng với cậu.

Dịch Tư Húc cuối cùng biết được Cầm Sắt là nam ngay khi kết thúc kỳ thi tốt nghiệp. Ngày đó cậu online, một người bạn hay cùng đánh PVP đột nhiên mật cho cậu, nói bọn họ giấu thật sự quá giỏi, đến giờ cậu ta mới biết được Cầm Sắt cư nhiên là nam. Nghe nói như thế, Dịch Tư Húc cũng mở mic, sau khi hỏi ra mới biết, mấy ngày hôm trước Cầm Sắt đi đánh phó bản, đội trưởng đột nhiên bị cúp điện không tới được, mà hôm đó lại đúng lúc đánh phó bản chính, không ai muốn lãng phí thời gian CD. Cuối cùng thật sự không còn biện pháp, Cầm Sắt mở mic, bắt đầu chỉ huy mọi người đánh mấy Boss còn dư lại. Trùng hợp chính là, trong đoàn kia có một cô gái là đàn em học cùng trường với người bạn này, cũng từng cùng họ chơi vài lần, liền nói việc này cho người bạn này của cậu biết, vì thế chuyện Cầm Sắt là nam cũng chậm rãi truyền ra...

Cầm giác nhục nhã vì bị lừa gạt khiến Dịch Tư Húc nhất thời mất lý trí, cậu chất vấn Cầm Sắt, Cầm Sắt cũng thừa nhận, cũng nói xin lỗi với cậu. Khi đó Dịch Tư Húc chỗ nào còn tâm trí mà nghe anh nói xin lỗi, trực tiếp mở miệng mắng Cầm Sắt rất nhiều câu khó nghe. Cậu cảm thấy, mỗi ngày Cầm Sắt nhìn cậu xoay chuyển xung quanh mình, khẳng định là đang cười nhạo đồ ngu ngốc nhà cậu. Cậu toàn tâm toàn ý đối tốt với Cầm Sắt, Cầm Sắt đáp lại cho cậu chỉ có lừa gạt vào giấu diếm. Bao nhiêu hảo cảm đối với Cầm Sắt toàn bộ biến thành tro bụi, bị triệt để xem thường. Lòng tự trọng của Dịch Tư Húc vẫn luôn rất mạnh, sự giấu diếm của Cầm Sắt đối với cậu không thể nghi ngờ là một loại vũ nhục. Cho nên cậu cứ thế mà mắng rất nhiều lời khó nghe, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của Cầm Sắt.

Cầm Sắt không log-out, cũng không trốn tránh, yên lặng mà nghe cậu chửi mắng. Chờ Dịch Tư Húc mắng đủ rồi, cậu liền trực tiếp log-out, căn bản không muốn nghe Cầm Sắt giải thích một chữ nào.

Tuy rằng mắng người ta xong, nhưng Dịch Tư Húc tuổi trẻ khí thịnh vẫn không nguôi giận. Mỗi ngày vừa online liền giết người cướp thương, để phân tán lực chú ý, nhưng hễ Cầm Sắt vừa online, cậu lập tức dồn lửa giận nhắm vào người Cầm Sắt, bắt đầu châm chọc khiêu khích. Cầm Sắt cũng từng xin lỗi cậu nhiều lần, nhưng toàn bộ đều bị Dịch Tư Húc xem nhẹ, hơn nữa còn đối lại bằng một đồng lời nói khó nghe.

Mắng được vài ngày, Dịch Tư Húc cũng thấy không còn ý nghĩa, Cầm Sắt vẫn còn vào game, tựa hồ sự nhục mạ của cậu không tạo thành ảnh hưởng gì với Cầm Sắt. Mà cậu cũng thật sự không muốn ở lại server này nữa, nhìn thấy Cầm Sắt cậu liền thấy phiền, cũng không thể đối mặt với những thắc mắc và quan tâm của bạn bè.

Vì thế sau khi đến trường đại học báo tin, Dịch Tư Húc liền bỏ acc Dạ Chúc này, điều chỉnh tốt trạng thái, nghênh đón cuộc sống đại học thuộc về mình.

Trải qua mấy tháng điều chỉnh và bình phục, Dịch Tư Húc liền đi theo An Vũ Hàng và Thời Nhiễm đến server Diệp Hí Thủy, một lần nữa bắt đầu chơi lại, chuyện của Cầm Sắt bị cậu lựa chọn quên đi. Mà một năm sau khi cậu A, Cầm Sắt cũng A theo, cũng để lại cho cậu rất nhiều tin nhắn giải thích và xin lỗi. Năm trước cậu và đám Thời Nhiễm, Viên Gia đến server Hoán Khê Sa, mới biết được Cầm Sắt đã trở về, hơn nữa còn chơi acc mới, tên gọi Vi Vũ Yên Phi...

Nghe xong mọi chuyện, An Vũ Hàng đã không còn biết phải nói cái gì. Kỳ thật ai cũng đều có thời điểm tuổi trẻ khí thịnh, tuổi trẻ khí thịnh khiến cậu dừng cảm comeout, không chút thỏa hiệp. Mà Dịch Tư Húc tuổi trẻ khí thịnh cũng là lần lượt hết lần này đến lần khác mà tổn thương Thư Văn Ngạn. Tuy rằng việc này Thư Văn Ngạn đích xác cũng có cái sai, nhưng mà bản thân Dịch Tư Húc đã từng nói bất kể Cầm Sắt là nam hay nữ, cậu ta đều thích. Nếu không làm được, tại sao lại phải nói như vậy?

An Vũ Hàng ở trong lòng thở dài, việc này nếu để Tiêu Mộc Từ biết, anh ấy khẳng định sẽ đánh chết Dịch Tư Húc.

“Tui còn chưa nói cho anh ấy biết tui là Dạ Chúc, chỉ nói là tui thích ảnh, hy vọng ảnh có thể cho tui cơ hội.” Địch Tư Húc chưa dám nói ra thân phận của mình, là vì sợ Vi Vũ Yến Phi nghĩ đến chuyện năm đó, lại A tiếp.

“Ông nói ông làm như vậy để làm gì chứ?” Thời Nhiễm vốn hẳn là người có thể đề xuất ý kiến nhất trong cả bọn, hiện tại cũng là không biết nói gì.

Kỳ thật mỗi một game đều có văn hóa và thói quen của game thủ khác nhau, mà lại là một game hoàn toàn mơ hồ về khái niệm giới tính, nam chơi acc nữ giả làm con gái, nữ chơi acc nam giả thành đàn ông, đều là hiện tượng phổ biến, chẳng mấy ai để ý đến những chuyện này, đây là tình huống thuộc riêng về , mà game thủ cũng vui vẻ với việc này.

Địch Tư Húc cảm thấy bị lừa gạt tình cảm, có thể bất mãn, có thể nổi giận, nhưng mắng đến khó nghe như vậy, cũng xác thực quá đáng. Chuyện này không phải tất cả đều là vấn đề của Vi Vũ Yến Phi, Địch Tư Húc cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Hiện tại Địch Tư Húc muốn hòa hảo, Thời Nhiễm chỉ cảm thấy có một chữ —— Khó!

“Tư Húc, không phải là anh em không muốn giúp ông.” Viên Gia vỗ vỗ vai cậu ta, nói: “Việc này không được đâu. Không nói đến Tiêu ca, chỉ cần anh tui biết, cũng không thể nhẹ nhàng tha thứ cho ông đâu. Anh tui người này chuyên bao che khuyết điểm, đối với Ngạn ca luôn là giúp người thân không nói lý lẽ, huống chi ông cũng không phải hoàn toàn đúng nữa. Ông hay là bỏ đi.” Nếu bọn họ thật sự có thể hòa hảo, Viên Gia dĩ nhiên cũng vui vẻ, nhưng vấn đề hiện tại chính là sự tình đến nước này rồi, còn đòi hòa hảo, nói dễ hơn làm!

Địch Tư Húc thở dài, nói: “Trước cứ như vậy đi. Mấy ông cũng đừng nói cho anh ấy biết chuyện tui là Dạ Chúc. Để xem tiếp theo thế nào, nếu có cơ hội thích hợp, tui sẽ tự mình nói cho anh ấy biết.” Trong lòng cậu rất rõ ràng, nếu thật sự có biện pháp tốt, bọn họ nhất định sẽ không có chuyện không chịu giúp mình, hiện tại thật sự là rất khó xử.

Ba người gật gật đầu, cũng không biết còn có thể nói cái gì, sau khi ăn xong bữa trưa, liền lần lượt trở về nhà.

Thời gian chậm rãi trôi qua trong an ổn. Những lúc có trận thi đấu, Thời Nhiễm và Viên Gia khẳng định sẽ cùng đi xem, An Vũ Hàng phải đi làm thêm, số lần tham dự không nhiều lắm, Địch Tư Húc muốn cùng Thư Văn Ngạn chơi game, nhất là vào cuối tuần, cho nên cũng không thích ra ngoài. Tiêu Mộc Từ ngẫu nhiên tới đón An Vũ Hàng về nhà mình ngủ một đêm, An Vũ Hàng cũng không ở nhà anh quá lâu, buổi sáng ngày hôm sau liền trở về cái ổ nhỏ của mình.

Kỳ thật cậu vẫn có chút băn khoăn, người làm của Tiêu gia mỗi tuần sẽ đến quét dọn hai lần, An Vũ Hàng không muốn đụng mặt bọn họ, để tránh cho họ trở về nói với ba mẹ Tiêu Mộc Từ, ngược lại gây thêm phiền toái cho anh.

Kỳ nghỉ Đông chính thức kết thúc trong cuộc sống phong phú và yêu đương hạnh phúc như vậy.

Ngày cuối cùng của tháng 2, An Vũ Hàng kéo theo hành lý của mình trở về trường.

Mới vừa thu dọn giường của mình xong, di động liền vang lên. Từ trong balo lấy di động ra, trên màn hình xuất hiện chữ “Mẹ” xác thực khiến An Vũ Hàng sửng sốt một chút —— Cậu thật không ngờ mẹ sẽ gọi điện thoại đến, cậu cho rằng đời này bà cũng sẽ không chủ động gọi điện cho mình..

Hết –

50. Chương 50: Gia Đình

“Alô?” An Vũ Hàng nhận cuộc gọi, trong phòng ngủ chỉ có một mình cậu, cũng không có gì không thuận tiện.

“Đã trở về trường học chưa?” Thanh âm của mẹ cậu vẫn bình thản như trước, không nghe ra có gì vui vẻ, cũng không có gì không vui, tựa như đối đãi với người xa lạ vậy.

“Vâng.” Nói thật, mẹ đột ngột gọi điện tới, An Vũ Hàng ngược lại không biết phải nói gì, tựa hồ loại bản năng nói chuyện cùng với mẹ này của cậu đã biến mất từ rất lâu rồi...

“Ngày lễ tình nhân hôm đó, Tiểu Hi nói nhìn thấy cậu.” Mẹ cậu dừng một chút, tiếp tục nói: “Nói cậu cùng một chỗ với một người đàn ông, ngay cả nói cũng không để ý tới.”

An Vũ Hàng không nói gì, trong lòng có chút không vui, hóa ra em trai cũng nhìn thấy cậu, còn về nhà cáo trạng với mẹ.

“Mày rời nhà đi không học cái gì khác, ngược lại học biết làm mình làm mẩy. Ở bên ngoài nhìn thấy em trai cũng không chào hỏi, tao trước kia dạy mày như thế nào?” Thanh âm của mẹ cậu trở nên thực nghiêm khắc, từng câu từng chữ đều là chỉ trích An Vũ Hàng.

An Vũ Hàng không tiếp tục trầm mặc nữa, cười lạnh một tiếng, đáp: “An Minh Hi là em trai con, con là anh hai của nó. Nếu nó nhìn thấy con, không tới chào hỏi con trước thì thôi, có lý nào lại trách con không để ý tới nó? Mẹ, lúc mẹ hỏi con có giáo dục hay không, có phải hẳn nên nhìn trước xem giáo dục của An Minh Hi có đủ tư cách hay không?”

“Tiểu Hi không chào hỏi mày thì làm sao chứ? Nó còn nhỏ, có đôi khi không hiểu chuyện. Mày lớn hơn em nó, cũng không hiểu chuyện sao?” Mẹ cậu vẫn không chút để ý An Minh Hi làm vậy là có thỏa đáng hay không, toàn bộ đầu mâu đều chĩa về hướng An Vũ Hàng, “Mấy năm này không biết mày ăn học thế nào, cái khác không học, lại đi học khi dễ em trai mình!”

“A...” Ánh mắt An Vũ Hàng có chút trướng lên, nói: “Đừng có chuyện gì cũng đùn đẩy lên người con. An Minh Hi có nhỏ, thì cũng là người thành niên rồi. Nó không hiểu chuyện, cũng có thể đổ lên đầu con sao?” Có lẽ trong vòng thời gian không đến một tháng này, cậu đã bị Tiêu Mộc Từ cương chiều đến hư rồi. Trước kia cậu lúc nào cũng nhường nhịn em trai, nhưng sau khi kết giao với Tiêu Mộc Từ, Tiêu Mộc Từ lại nhường nhịn cậu vô điều kiện, cậu dường như đã quen với loại cảm giác được nhường nhịn và cương chiều nâng niu ở trong lòng bàn tay, hiện tại đã không thể vô điều kiện thỏa hiệp nữa.

“Từ nhỏ tao đã dạy mày như thế nào?!” Thanh âm của bà cũng cao lên mấy phần.

An Vũ Hàng không chút cảm xúc nói: “Con là do bà nội nuôi lớn, mẹ quên rồi sao?”

“Mày...” Mẹ cậu nhất thời không biết đáp lại thế nào.

An Vũ Hàng ở trong lòng thở dài, cậu cũng không muốn đối chọi gay gắt với mẹ mình, chẳng qua nhất thời không nhịn được mà thôi. Trầm mặc một lúc, An Vũ Hàng lại mở miệng nói: “Mẹ gọi điện cho con chỉ để nói chuyện này?”

“Không phải.” Thanh âm của bà lạnh lùng nói: “Tiểu Hi nói hôm đó mày đi cùng với một người đàn ông, mày có bạn trai?”

“Đúng vậy.” An Vũ Hàng thừa nhận đến vô cùng sung sướng.

“Mày có phải là đồ ngốc không vậy?” Bà không chút khách khí nói: “Hiện tại mày còn trẻ tuổi, tìm bạn trai vui đùa một chút cũng không sao. Nhưng mày không kết hôn, người khác cũng không kết hôn sao? Mày xem ai cũng ngu ngốc giống như mày à, hai người đàn ông thật sự có thể sống chung cả đời?”

Kỳ thật mẹ cậu nói cũng không phải không có lý, trong lòng An Vũ Hàng cũng rõ ràng, cậu và Tiêu Mộc Từ không nhất định có thể đi đến cuối đời. Nhưng cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cho dù đến cuối cùng đoạn tình cảm này không có kết quả mà kết thúc, cậu cũng sẽ không hối hận. Những thứ khác, chỉ có thể xem duyên phận và ý trời mà thôi.

“Khác giới yêu nhau cũng chưa chắc có thể chung sống cả đời.” An Vũ Hàng bình tĩnh đáp lại: “Nhưng đây là chuyện của con, là tốt là xấu, một mình con gánh vác.” Cậu biết rõ, mẹ cậu nói với mình những chuyện này, không phải muốn quan tâm chuyện tình cảm của mình, mà là hy vọng cậu ‘bình thường’ một chút, tìm một người phụ nữ yêu đương rồi kết hôn. Nhưng cậu... cuối cùng chỉ có thể khiến người nhà thất vọng.

“Mày nói mày sao lại không có mắt như vậy hả? Người kia thì có gì tốt? Mày cứ như vậy không chút hy vọng mà đeo theo người ta? Chờ cậu ta đá mày rồi, xem mày làm thế nào!” Mẹ cậu còn chưa buông tha mà tiếp tục giáo dục cậu ‘cải tà quy chính’.

An Vũ Hàng không phải một người thích đàm luận chuyện tình cảm của bản thân, tốt hay không, hạnh phúc hay không cậu tự mình biết là được. Cho nên dù là đối với mẹ mình, cậu cũng không muốn nói thêm bạn thân hiện tại vui vẻ thế nào, chỉ nói: “Con không ép buộc, chỉ muốn hết sức quý trọng mọi thứ hiện tại đang có.”

“Được rồi. Mày cứ cứng đầu đi, tao chống mắt lên nhìn ngày mày hối hận!” Nói xong, mẹ cậu liền trực tiếp cúp điện thoại.

An Vũ Hàng đặt điện thoại di động lên bàn, về sau sẽ như thế nào, về sau sẽ như thế nào, cậu không muốn nghĩ nhiều, chuyện gì tới sẽ tới, nên cậu cũng sẽ không từ bỏ. Hiện tại cậu và Tiêu Mộc Từ rất tốt, như vậy là đủ rồi.

Lúc cả đám Thời Nhiễm trở về trường học, An Vũ Hàng đã điều chỉnh xong cảm xúc. Kỳ thật chỉ cần nghĩ tới Tiêu Mộc Từ, cậu lập tức có thể trở nên vui vẻ, người đang yêu kỳ thật rất đơn giản, niềm vui và hạnh phúc của họ đều rất đơn giản...

Lịch học học kỳ 2 của sinh viên năm 3 cũng không quá nhiều, thời gian đi làm thêm của An Vũ Hàng cũng không đổi. Đối với An Vũ Hàng đã quen với sinh hoạt như vậy mà nói, xem như là một chuyện tốt.

Ngày đầu tiên khai giảng, mọi người còn đang đắm chìm trong không khí nghỉ Đông nhà nhả, tuy rằng không ai trốn học, nhưng hiển nhiên đều không nằm trong trạng thái học tập.

7h tối, An Vũ Hàng cứ theo lẽ thường đăng nhập vào trong game. Không bao lâu, Tiêu Mộc Từ liền online.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Hôm nay như thế nào? Lên lớp có mệt không ?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Không mệt, chỉ là ghi chép bài mà thôi. Anh thì sao ? Công việc bận lắm không?

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Tạm tạm. Đều là chuyện của giải đấu game thôi, rất dễ xử lý.

Tuy rằng đã khai giảng, nhưng giải đấu game vẫn chưa chấm dứt, phải thi đến tận cuối tháng 3.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vàng, cơm tối ăn cái gì?

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Đi ăn món ăn Quảng Đông với Tiết Dập, hương vị cũng được. Chẳng qua, anh càng muốn ăn đồ em làm.

Tuy rằng Tiêu Mộc Từ không muốn An Vũ Hàng mệt, cũng không muốn để cậu xuống bếp, nhưng anh không thể không thừa nhận, đồ ăn An Vũ Hàng làm không tệ, khiến anh ăn có chút nhớ mãi không quên. Đồ ăn bên ngoài làm tinh xảo cỡ nào, cũng không có hương vị của An Vũ Hàng.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Hôm nào rảnh sẽ nấu cho anh.

“Vũ Hàng, đánh phỏ bản không?” Dịch Tư Húc quay đầu hỏi cậu.

“Phỏ bản gì?” An Vũ Hàng hỏi.

“Rừng Sương Mù.” Dịch Tư Húc trả lời.

“Chờ chút, tui đi hỏi đã.” An Vũ Hàng nói đi hỏi, dĩ nhiên là hỏi Tiêu Mộc Từ.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Đánh Rừng Sương Mù không?

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Em muốn đi anh sẽ đi cùng em.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vàng, vậy đi đánh đi, kiếm chút tiền lương.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Được.

Tiêu Mộc Từ không thiếu tiền, nhưng An Vũ Hàng muốn kiếm tiền lương, anh cũng vui vẻ đi cùng. Tiền lương nhiều hay ít không phải là mấu chốt, quan trọng là hai người cùng nhau chơi đùa.

“Tư Húc, Tiêu ca cũng đi cùng.” An Vũ Hàng vẫn gọi Tiêu Mộc Từ là Tiêu ca trước mặt bọn họ, tránh cho mọi người hoài nghi.

“Được, thêm tui vào đội.” Địch Tư Húc nói.

An Vũ Hàng vào đội trước tiên, sau đó bảo Tiêu Mộc Từ thêm đội Địch Tư Húc. Trong đội, Thời Nhiễm, Viên Gia và Tiết Dập đều có mặt, lại không thấy được bóng dáng của Thư Văn Ngạn.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Ngạn ca đâu ?

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Cậu ấy cùng mẹ đến nhà bà ngoại rồi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: À.

Chuyện Địch Tư Húc bày tỏ với Thư Văn Ngạn, có vẻ như anh không đề cập với Tiêu Mộc Từ và Tiết Dập, nếu không hai người sẽ không bình tĩnh mà chơi game cùng Địch Tư Húc như vậy. An Vũ Hàng cũng đoán không ra suy nghĩ của Thư Văn Ngạn, lại lo lắng cho an toàn sinh mạng của Địch Tư Húc, cho nên cũng không dám nhắc đến nữa chứ với Tiêu Mộc Từ.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Tiểu Vũ Hàng, đang nói chuyện phiếm với Tiêu thiếu hả ?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Dập ca, chào buổi tối.

Trước khai giảng, Tiêu Mộc Từ dẫn theo cậu và Tiết Dập rủ Thư Văn Ngạn cùng nhau đi ăn bữa cơm, lấy thân phận bạn trai một lần nữa giới thiệu cậu với bọn họ. An Vũ Hàng rất xấu hổ, Tiết Dập thì cố ý trêu chọc An Vũ Hàng mãi, chọc đến mức ăn xong một bữa cơm, mà nhiệt độ trên mặt cậu vẫn không giảm xuống. Thư Văn Ngạn vẫn là bộ dạng hiền hòa như trước, hỏi cậu một vài chuyện khi hai người ở chung, xác định Tiêu Mộc Từ đối với cậu thật sự không tệ, liền không hỏi thêm gì nữa.

Mà Tiết Dập kết hợp 2 xưng hô “Tiểu đồ đệ” và “Vũ Hàng” lại với nhau, bắt đầu gọi cậu là “Tiểu Vũ Hàng”. Tuy rằng hơi quái, nhưng Tiết Dập cố ý muốn gọi, An Vũ Hàng cũng ngăn cản không được.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Anh đã nói với cậu rồi, từ ngày Tiêu thiếu kết giao với cậu, liền thường xuyên ngồi trong văn phòng xuất thần. Anh nghĩ cậu ta nhất định là đang suy nghĩ phải làm thế nào để ăn cậu sạch sẽ.

Tiết Dập thỉnh thoảng lại cứ báo cho An Vũ Hàng trạng thái gần đây của Tiêu Mộc Từ, thoát nhìn như đang châm ngòi li gián quan hệ của hai người, nhưng trên thực tế lại là người hỗ trợ cho quan hệ của họ càng tốt hơn. Điểm này trong lòng An Vũ Hàng rất rõ ràng.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: ...

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Không tin?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Không tin...

Cậu và Tiêu Mộc Từ đến hiện tại cũng chỉ vào giai đoạn hôn mê, Tiêu Mộc Từ không tiến lên bước nữa, An Vũ Hàng cũng cảm thấy như vậy rất tốt, dù sao bọn họ mới kết giao không bao lâu, cậu càng thích mọi việc nước chảy thành sông tự nhiên mà phát sinh...

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Vậy đến lúc đó cậu đừng khóc nha!

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Dập ca, anh vẫn đừng theo dõi anh ấy cả ngày nữa. Nên suy xét một chút về chuyện nhân sinh đại sự của mình đi, đừng để đến lúc đó Viên Gia còn đi nhanh hơn anh một bước.

An Vũ Hàng lập tức chuyển đề tài.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Nó có bạn gái?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Không, nhưng anh biết rồi đó, ở đại học muốn tìm một cô gái tình đầu ý hợp cũng không khó.

Mật tán gẫu [Lạc Hoa Độc Lập]: Ủ... Xem ra đã đến lúc anh nên nói chuyện với người nhà nó về chuyện không thể yêu sớm rồi.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: ...

Đang học đại học, thêm một năm rưỡi nữa bọn họ liền tốt nghiệp, chỗ nào là yêu sớm...

Sau đó Tiết Dập đi tìm Viên Gia tâm sự, về phần chuyện như thế nào, An Vũ Hàng cũng không rõ lắm.

Rừng Sương Mù này vốn có chút khó khăn, nhưng không phải là khó khăn nhất, chỉ cần biết đành, qua cửa sẽ rất nhanh.

Phó bản này rất may mắn, ngoại trừ rơi xuống vài kiện trang bị đặc hiệu cực phẩm ra, Boss số 4 còn rớt một phần trang sức dùng để đeo thắt lưng. Vật trang sức này là một chuỗi hoa linh lan, đặc biệt duyên dáng, cũng vô cùng xinh đẹp, rất nhiều game thủ đều yêu thích nó, cho nên giá cả vẫn luôn cao ngất không có dấu hiệu giảm xuống. Mà vật trang sức này còn có một tác dụng đặc biệt nữa, chính là có thể tăng độ hảo cảm giữa bạn tốt với nhau, mỗi lần có thể tăng thêm 100 điểm, thời gian sử dụng cách nhau 1 tiếng đồng hồ.

Bên trong dự kiến, giá bán của vật trang sức này rất cao, mọi người vui tươi hơn hẳn cảm thấy sắp vào tay một phần tiền lương khả quan. An Vũ Hàng không có tiền, cho nên không tham dự, Viên Gia tham dự một chút, kết quả bại trận lui về. Vật trang sức rơi ra được bán với giá 38 vạn, người ra giá vốn tưởng rằng rốt cục có thể mua được rồi, kết quả một khắc cuối cùng, Tiêu Mộc Từ vẫn không lên tiếng trực tiếp ra giá 50 vạn. Người ra giá 38 vạn kia chỉ có thể ôm nỗi hận mà từ bỏ, nhường lại vật trang xuất chuẩn bị mua tới tay.

Tiêu Mộc Từ bảo đội trưởng đưa vật trang sức cho Phượng Cô Ngâm, bản thân thì thanh toán tiền. Nhìn vật trang sức trong túi vật phẩm, trong lòng An Vũ Hàng vừa ngọt ngào lại vừa chua xót. Trước đây là cậu nhìn Tiêu Mộc Từ vùng tiền như rác vì Thư Văn Ngạn, trong lòng đủ loại cảm giác hâm mộ và ghen tị, hiện giờ Tiêu Mộc Từ cũng bắt đầu vùng tiền như rác vì cậu, ngoại trừ cao hứng, cậu còn có một chút đau lòng số tiền này, cậu quen tiết kiệm, còn chưa thích ứng được loại phương thức tiêu tiền này của Tiêu Mộc Từ.

“Tui nói này, Tiêu ca đối với ông cũng quá tốt rồi đó?” Viên Gia nhìn về phía An Vũ Hàng hỏi. Trong mắt Viên Gia, quan hệ giữa cậu ta và Tiêu Mộc Từ hẳn là thân thiết hơn một chút so với An Vũ Hàng với anh mới đúng.

An Vũ Hàng chớp mắt khóe môi, cố nén ý cười, nói: “Tui là sư đệ của anh ấy.”

“Aizzz...” Viên Gia thở dài, nói: “Hôm nay Ngạn ca không có ở đây, nếu có anh ấy ở đây, Tiêu cả hẳn sẽ bảo đội trưởng gửi cho anh ấy.”

“Ừ.” An Vũ Hàng cũng không phản bác, vẫn như trước mang theo ý cười. Trong lòng cậu rất rõ ràng, cho dù hôm nay Ngạn ca có ở đây, Tiêu Mộc Từ cũng sẽ đưa vật trang sức kia cho cậu, bởi vì Ngạn ca căn bản sẽ không cần.

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Cảm ơn.

An Vũ Hàng gửi một câu cảm ơn cho Tiêu Mộc Từ.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Thích không?

Mật tán gẫu [Phượng Cô Ngâm]: Vâng, rất thích.

Không chỉ bởi vì tạo hình của nó xinh đẹp, mà quan trọng là có thể tăng độ hảo cảm, như vậy độ hảo cảm giữa cậu và Tiêu Mộc Từ rất nhanh là có thể đạt tới 5 trái tim rồi.

Mật tán gẫu [Sương Thiên Quyết]: Thích là tốt rồi.

Sau khi đánh xong phó bản, hai người nhận lương, sau đó lui đội tạo đội mới, cùng nhau đi làm hằng ngày. Kể từ khi hai người xác định quan hệ, nhiệm vụ hằng ngày liền biến thành thể giới của hai người bọn họ, người khác hoàn toàn không chen chân vào được.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Tối ngày mai có rảnh không? Cùng ăn cơm?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được, đi đâu ăn?

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Có một tiệm bán lẩu không tệ, đi thử không?

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Được. Đêm mai em đến dưới lầu công ty chờ anh nhé.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Em vẫn nên ở ký túc xá chờ đi, anh lái xe đến đón em.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Không có gì, ngày mai vừa lúc em muốn ra ngoài mua vài cuốn sách.

Tiểu đội [Sương Thiên Quyết]: Vậy cũng được. Nếu tới sớm, liền trực tiếp đi lên, anh sẽ nói trước với trợ lý.

Tiểu đội [Phượng Cô Ngâm]: Em biết rồi.

Tuy rằng đáp lại như vậy, nhưng An Vũ Hàng cũng không định đi lên lầu tìm anh, càng không muốn quấy rầy công việc của anh.

Sau khi làm xong hàng ngày, hai người còn chuyện phiếm một lúc, mới lần lượt log-out. An Vũ Hàng còn phải lên lớp học, cho nên tốt nhất vẫn không nên thức đêm.

Ngày hôm sau, An Vũ Hàng mua xong sách cũng vừa vặn đến giờ gian, liền trực tiếp đến đứng dưới lầu công ty của Tiêu Mộc Từ.

Lúc cậu đến nơi, vừa lúc kịp giờ tan tầm. Người đi ra từ trong cao ốc văn phòng đặc biệt nhiều, bởi vì nơi này còn có các công ty khác, cho nên cũng không rõ ai là nhân viên của Thú Ý.

“Em đến rồi, anh có thể tan ca chưa?” An Vũ Hàng gửi một tin nhắn Wechat cho Tiêu Mộc Từ.

Không được mấy giây, điện thoại của Tiêu Mộc Từ liền gọi tới.

“Alô?”

“Anh lập tức xuống ngay, chờ chút.” Tiêu Mộc Từ nói bên kia điện thoại.

“Không sao, không cần vội.” An Vũ Hàng cười nói.

Cúp điện thoại, đợi thêm khoảng 5 phút đồng hồ, xe của Tiêu Mộc Từ liền dừng lại trước mặt An Vũ Hàng.

Xe của ông chủ mình, người khác không biết, nhưng nhân viên của Thú Ý khẳng định sẽ biết, sôi nổi nhìn về phía bên này. Nhưng vừa nhìn thấy An Vũ Hàng là một nam sinh, không phải là đại mỹ nữ đáng người nóng bỏng trong tưởng tượng của bọn họ, một đám đều thu hồi tâm tư bất quá, thành thật mà đi về phía ga tàu điện ngầm.

Lên xe, An Vũ Hàng đặt túi đựng sách mới mua ra ghế ngồi phía sau, Tiêu Mộc Từ giúp cậu đeo dây an toàn, sau đó lái xe rời khỏi cửa chính tòa cao ốc văn phòng, đi đến chỗ quán lẩu.

Quán lẩu này không tính quá xa F đại, vừa mới mở hồi nghỉ đông, An Vũ Hàng chưa từng tới, chẳng qua ngày hôm qua khi đi học cũng có nghe bạn bè nhắc mấy lần.

Trong quán rất rộng rãi, mỗi bàn đều có đặt vách ngăn, cảm giác như một chuỗi gian phòng ăn loại nhỏ theo hình thức nửa mở. Khách trong quán không xem là đông, có lẽ cũng bởi vì mới khai trương chưa được bao lâu, danh tiếng còn chưa xây dựng được.

Nhân viên phục vụ dẫn bọn họ đến một vị trí gần cửa sổ, nơi này tương đối an tĩnh, không khí lạnh lẽo bên ngoài bám lên vách thủy tinh tạo thành một tầng sương mù, bọn họ nhìn không rõ bên ngoài, bên ngoài cũng không nhìn thấy bọn họ.

Sau khi đồ ăn được dọn lên, Tiêu Mộc Từ bắt đầu thả nguyên liệu vào trong nồi lẩu, nơi này nước lẩu là dùng đầu cá nấu để nấu, mang theo vị cá tươi ngon, dùng nó để nấu lẩu, ăn đặc biệt ngon miệng.

Ăn được một lúc, xem nhưng có chút đồ ăn lót bụng, An Vũ Hàng nói với Tiêu Mộc Từ, “Anh ăn dừng, đừng lo cho em, em tự mình làm.”

“Ừ.” Tiêu Mộc Từ lại gấp cho cậu một chút thịt viên, rồi mới tự mình bắt đầu ăn.

An Vũ Hàng cũng không vội vã ăn mấy viên thịt viên đó, bưng ly Coca nhìn Tiêu Mộc Từ ăn. Tiêu Mộc Từ ăn uống đặc biệt tao nhã, tuy rằng tốc độ không chậm, nhưng vẫn như trước là một thân sĩ.

“Đúng rồi, lễ bế mạc giải đấu game online có thể giúp em lấy 4 vé mời xem trực tiếp không?” An Vũ Hàng hỏi.

Đây là hôm qua trước khi đi ngủ Viên Gia có nhắc tới. Trước đó vé vào xem của bọn họ đều lấy chỗ Tiết Dập, nhưng lễ bế mạc khác biệt với trận đấu bình thường, vé không dễ lấy cho lắm, trên tay Tiết Dập tạm thời cũng không có, “Vốn muốn hỏi xin Dập ca, nhưng anh ấy nói không dễ lấy, em cũng chỉ có thể hỏi anh. Chỉ là nếu không lấy được cũng không sao, không cần miễn cưỡng.”

Kỳ thật bọn họ cũng không phải nhất định phải xem, nhưng trình độ của giải đấu game online lần này tốt hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của bọn họ, Viên Gia và Thời Nhiễm càng xem càng thích, cho nên rất muốn tham gia nghi lễ bế mạc, bởi vì ngày đó có một trận chung kết tranh giải quán quân.

“Ừ, ngày mai anh nhờ trợ lý hỏi giúp em một chút.” Bởi vì sân khấu có hạn, rất nhiều người đều là các đơn vị liên quan, hơn nữa rất nhiều chiến đội thua trận trước đó cũng tới nhận các giải thưởng khác, nhân số đông đảo, cho nên vé lần này đích xác không dễ lấy. Nhưng nếu anh muốn, sẽ không có đạo lý không lấy được.

“Vâng. Cứ hỏi trước xem thế nào, nhưng nếu phải tiêu tiền thì không được mua!” An Vũ Hàng trừng mắt nói.

Tiêu Mộc Từ véo chóp mũi cậu một cái, cười cười gật đầu.

Đồ ăn trên bàn giảm xuống hơn phân nửa, Tiêu Mộc Từ uống một ngụm trà, nói: “Có chuyện chúng ta phải thương lượng một chút.”

“Cái gì?” An Vũ Hàng ăn một miếng cá, ngẩng đầu nhìn anh.

“Về sau cuối tuần đến ở chỗ của anh đi.” Tiêu Mộc Từ mỉm cười nói.

Đề nghị này kỳ thật cũng không tính là đột ngột, An Vũ Hàng cũng ở lại nhà Tiêu Mộc Từ rất nhiều lần, hai người ở cùng nhau vào cuối tuần cũng là chuyện rất bình thường. Chỉ là nếu mỗi tuần cậu đều không ở ký túc xá, không cần bao lâu, cả đám Viên Gia nhất định có thể đoán ra manh mối, đến lúc đó cậu càng không thể không comeout với bọn họ.

An Vũ Hàng không nói chuyện, Tiêu Mộc Từ cũng không thúc ép cậu quyết định, chỉ nói: “Em có thể suy xét một chút.”

“Vâng.” Tiêu Mộc Từ cho cậu thời gian suy xét, An Vũ Hàng cũng muốn chậm rãi suy nghĩ xem trở về phải bịa lý do gì mới có thể giải thích được chuyện mỗi cuối tuần cậu đều không ở ký túc xá này...

Tiêu Mộc Từ cười nhìn cậu, nói tiếp: “Anh không hỏi em, em cũng đừng rối rắm.”

An Vũ Hàng cười cười, cậu không rối rắm, chỉ là đang suy nghĩ xem ra chủ ý gì mới tốt mà thôi.

“Được rồi, nói chuyện khác đi.” Tiêu Mộc Từ gấp cho cậu chút thịt, hỏi: “Sinh hoạt phí của em còn đủ dùng không?”

An Vũ Hàng gật đầu, “Ở trọ trong trường tiêu phí ít hơn so với bình thường ở nhà.”

“Ừ, không đủ dùng thì nói cho anh biết.” Tiêu Mộc Từ kỳ thật vẫn luôn muốn đưa An Vũ Hàng tiền tiêu vặt, nhưng vẫn không tìm được lý do thích hợp. Không có lý do gì, An Vũ Hàng khẳng định sẽ không nhận,

Đặt thịt vào trong chén nước chấm, An Vũ Hàng cúi đầu nói: “Mẹ của em hai ngày trước có gọi điện thoại cho em.”

“Sao?” Tiêu Mộc Từ hơi hơi nhướn mày, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là ngày lễ tình nhân hôm đó, em trai em nhìn thấy em và anh đi chung, nói cho mẹ em biết.” Cậu không đề cập đến những lời mẹ mình đã nói, cảm giác không cần thiết, “Hôm đó em nói hình như nhìn thấy người quen, chính là em trai em.”

Tiêu Mộc Từ gật gật đầu, cho dù An Vũ Hàng không nói, anh cũng ít nhiều có thể đoán ra mẹ An Vũ Hàng đã nói với cậu những gì. Vươn tay ra nắm chặt tay An Vũ Hàng, Tiêu Mộc Từ nhẹ giọng nói: “Mọi chuyện còn có anh.”

“Vâng, em biết.” An Vũ Hàng cười cười.

Tiêu Mộc Từ vuốt ve mu bàn tay An Vũ Hàng, nhẹ giọng nói: “Hồi mừng năm mới em chỉ đề cập một chút chuyện trong nhà em. Có nguyện ý nói nhiều hơn cho anh biết không?” Anh cũng muốn hiểu rõ hơn về An Vũ Hàng một chút.

Nếu là trước kia, An Vũ Hàng khẳng định không muốn nói. Nhưng hiện tại hai người bọn họ là người yêu, mà cuộc gọi kia của mẹ cậu đích xác cũng khiến cậu có chút khổ sở, vừa lúc muốn tìm một người giải bày.

“Ba mẹ em vẫn luôn cưng chiều em trai em, em thì sao, cảm giác bản thân chỉ là một người ngoài được thêm vào gia đình này.” An Vũ Hàng cười khổ một tiếng.

Tiêu Mộc Từ có chút ngoài ý muốn, anh không hề biết An Vũ Hàng cư nhiên là đứa trẻ không được yêu thương.

“Kỳ thật em được sinh ra không nằm trong sự mong đợi của ba mẹ. Ba của em rất yêu mẹ, mẹ của em đối với ba em thì lại bình thường. Nghe bà nội em nói, lúc ấy mẹ của em có một người bạn trai, nhưng sau đó không biết vì cái gì, hai người không thành. Sau đó, người khác liền giới thiệu bà cho ba của em, ba em đối với mẹ em là nhất kiến chung tình. Bà nội em lúc ấy cũng không quá đồng ý, bởi vì bà nội cảm thấy mẹ đối với ba không phải thật tâm, nhưng thấy ba của em quá thích, cũng không thể nói thêm gì cái gì. Sau đó mẹ còn chưa cưới đã có thai, là em. Trong nhà thấy mọi chuyện không thể kéo dài, liền cho bọn họ làm lễ kết hôn. Nhưng bọn họ vừa mới kết hôn không bao lâu, ba em cùng người ta hùn hạp làm ăn xảy ra vấn đề, đối phương thấy tình hình không tốt, liền ôm tiền chạy mất. Ba em không chỉ đền tiền, còn nợ thêm một đống.”

“Người mang thai vốn cảm xúc không ổn định. Nghe được tin tức ba em thiếu nợ, mẹ em bắt đầu lo lắng. Người đòi nợ lại thường xuyên đòi tới cửa, mẹ em không chịu được, tinh thần cũng có bị ảnh hưởng dẫn đến bị stress. Nhưng có thai em, không thể uống thuốc, chỉ có thể để người nhà đến trò chuyện tâm sự, khuyên nhủ một chút.” An Vũ Hàng khe khẽ thở dài, tiếp tục nói, “Sau khi sinh em ra, bệnh trạng của mẹ vẫn không có chuyển biến tốt đẹp, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng, bệnh viện nói là hội chứng hãm hực hậu sản. Khi đó mỗi ngày ba em đều mặc kệ mọi chuyện, chỉ ở cùng mẹ em, sợ bà nhảy lầu. Mẹ em cảm xúc rối loạn, không hề có sữa, mỗi ngày em đói bụng đều phải khóc lớn, bà cũng không thèm để ý. Ba em vốn đã vì chuyện của mẹ mà phiền lòng, hơn nữa mẹ của em lại bị chứng hãm hực do hậu sản, ông liền đổ nguyên nhân mọi chuyện lên đầu em. Nhìn thấy mẹ em tiêu tụy, ông ấy đau lòng không chịu được, nghe em mỗi ngày khóc kêu không ngừng, ông ấy lại càng phiền, thường xuyên nổi giận.”

“Sau đó bà nội em thật sự nhìn không được, cảm thấy em đi theo bọn họ nếu không bị đói chết, thì nói không chừng một ngày nào đó sẽ bị ngã chết hoặc bị bóp chết. Cho nên bà nội ôm em về nuôi, ở trong căn nhà hiện giờ em đang ở. Bà nội toàn tâm toàn ý chiều cố em. Tuy rằng bà nội không thích mẹ em, nhưng em là cháu trai của bà, bà nội yêu thương em tuyệt đối không ít.” Nhắc tới bà nội, An Vũ Hàng lộ ra một chút ý cười, nói tiếp: “Lúc em được hơn một tuổi, mẹ của em lại mang thai. Lần mang thai này, hội chứng stress của mẹ đột nhiên khỏe lên một cách thần kỳ. Cái người ôm tiền bỏ trốn kia cũng bị người ta bắt được, đòi lại được gần toàn bộ số tiền. Ba của em cũng tìm được một công việc đãi ngộ vô cùng tốt. Ba mẹ em nhất trí cho rằng đứa bé này là phúc tinh, cho nên vô luận như thế nào cũng phải sinh ra nó bình an khỏe mạnh. Sau đó em liền nhiều thêm một đứa em trai.”

“Sau khi em trai ra đời, điều kiện sinh hoạt của ba mẹ tốt hơn rất nhiều. Nhưng mẹ nói một mình bà không chăm sóc được hai đứa trẻ, cho nên bảo em tiếp tục đi theo bà nội, bọn họ mỗi tháng sẽ gửi tiền sinh hoạt phí. Mãi đến khi tốt nghiệp tiểu học, em mới trở về nhà ba mẹ, sống cùng bọn họ.” An Vũ Hàng cảm thấy ba mẹ không thương cậu, cùng với việc mẹ bị stress, thêm với việc từ nhỏ cậu đã sống cùng bà nội đều có quan hệ với nhau, “Cho nên em và ba mẹ tình cảm cũng không đặc biệt sâu sắc, tuy rằng em khát vọng được ba mẹ yêu thương, nhưng dù sao cũng không giống với việc được nuôi lớn từ lúc nhỏ. Chẳng qua, em và bà nội tình cảm lại rất tốt, bà nội sợ em sống với ba mẹ không được tốt, cho nên trước lúc lâm chung mới trực tiếp chuyển tên căn nhà sang danh nghĩa của em, xem như cho em một bảo đảm về sau. Không ngờ lại thật sự dùng tới.”

Tiêu Mộc Từ đối với phương diện bị stress này cũng không quá hiểu biết, nhưng cho dù là nguyên nhân gì, những việc An Vũ Hàng trải qua đều khiến anh đau lòng. Nếu như không có bà nội của An Vũ Hàng, cậu

sẽ không khỏe mạnh mà lớn lên được như bây giờ.

“Có cơ hội anh và em đi bái tế bà nội em nhé.” Tiêu Mộc Từ nói, anh là thật lòng cảm tạ bà.

“Được.” An Vũ Hàng cười nhẹ gật gù đầu. Tư tưởng của bà nội luôn rất tiến bộ, đối với cậu cũng rất bao dung, cậu dẫn Tiêu Mộc Từ đến, bà nội hẳn là sẽ đồng ý.

Sau khi cơm nước xong, Tiêu Mộc Từ đưa An Vũ Hàng về trường học. Hai người ngồi ở trong xe tiếp tục trò chuyện thêm nửa giờ, An Vũ Hàng mới xuống xe trở về phòng túc xá. Tiêu Mộc Từ nhận được tin nhắn Wechat cậu báo đã về đến phòng ngủ, mới yên tâm mà lái xe rời đi...

Hết –

51. Chương 51: Suối Nước Nóng

Buổi tối thứ 6, An Vũ Hàng làm thêm trở về. Vừa vào phòng ngủ, đã bị Viên Gia một phen kéo đến trước máy tính.

“Sao vậy?” An Vũ Hàng không hiểu gì nhìn về phía Viên Gia.

“Nhìn mau!” Viên Gia chỉ chỉ màn hình máy tính.

An Vũ Hàng chuyển tầm mắt về phía máy tính, đập vào mắt đúng là hình chụp giữa cậu và Tiêu Mộc Từ. An Vũ Hàng sửng sốt, đây là khi cậu và anh đi ăn lẩu bị chụp, rất rõ ràng là chụp lén. Cậu kéo trang web xuống, có không ít ảnh chụp, có ảnh là Tiêu Mộc Từ giúp cậu gấp thức ăn, có ảnh Tiêu Mộc Từ nắm tay cậu, còn có ảnh lúc lên xe Tiêu Mộc Từ giúp cậu mở cửa ghế phó lái ngồi vào, đứng bên cạnh cửa giúp cậu đeo dây an toàn... Ảnh chụp tương đối rõ ràng, có thể nhận ra là cậu. Mà tiêu đề của bài post là

“Bài post này được đăng lên khi nào?” An Vũ Hàng hỏi.

“5 phút trước.” Viên Gia trả lời, “Tui đã liên hệ với admin của trang này, cô ấy đang chạy về phòng kiểm tra lại.”

“Vũ Hàng.” Thời Nhiễm vỗ nhẹ lên vai cậu, nói: “Ông cẩn thận nghĩ lại xem, có phải đã từng thật sự đắc tội ai đó hay không? Lần trước có thể nói là trùng hợp, nhưng còn lần này, rất rõ ràng là có người đang nhắm vào ông.”

Trải qua chuyện lần trước, Thời Nhiễm đã không còn vội vàng nóng nảy như trước, hơn nữa càng thêm xác định, chính là có người muốn chinh An Vũ Hàng. Chẳng qua An Vũ Hàng mỗi ngày cùng một chỗ với bọn họ, bọn họ cũng không thấy cậu phát sinh chuyện không vui gì với người khác.

Địch Tư Húc nhìn bài post xong, nói: “Có chuyện lần trước làm nền, lúc này hẳn sẽ không có bao nhiêu người tin.” Nếu không phải đặt tiêu đề bài post như thế này, nếu chỉ đơn thuần nhìn mấy tấm ảnh chụp trên, tựa hồ cũng không có gì đặc biệt.

Thời Nhiễm lắc đầu, nói: “Này cũng không dễ nói, lời nói dối mà nói nhiều quá cũng sẽ bị xem thành sự thật.”

“Trước không nói chuyện khác, xóa bài post này mới là quan trọng nè.” Viên Gia cầm di động, nói: “Tui liên lạc với mấy đứa bạn chuyên kỹ thuật, xem lúc này có thể tra ra được IP hay không.” So với bài post được dán mark ‘Hot’ lần trước, bài post này cũng không tính là đứng đầu, đa số người xem vẫn đều có lý trí. Chẳng qua thời gian đăng bài post lần này là sau khi ăn cơm xong, đúng là giờ cao điểm truy cập diễn đàn, người nhìn thấy hẳn là nhiều hơn so với lần trước.

Viên Gia đi gọi điện thoại, An Vũ Hàng lúc này cũng không mấy hốt hoảng, chuyện lần trước cậu đều chịu được, lần này tuy rằng vẫn có chút lo lắng, nhưng còn không đến mức chưa đánh đã loạn. Lấy điện thoại di động ra, An Vũ Hàng theo bản năng muốn gọi điện thoại cho Tiêu Mộc Từ, nhưng không đợi cậu nhập vào mật mã mở máy, Tiêu Mộc Từ đã gọi điện tới.

“Alô?” Thanh âm của An Vũ Hàng xem như bình tĩnh.

“Đang ở phòng ngủ?” Tiêu Mộc Từ hỏi, ngữ khí so với An Vũ Hàng còn gấp gáp hơn một chút.

“Vâng, vừa mới về tới phòng.” An Vũ Hàng trả lời.

“Chút nữa anh đến đón em.”

“Sao?” An Vũ Hàng vẫn chưa đồng ý việc mỗi tuần đến chỗ Tiêu Mộc Từ ở.

“Bài post kia em đã xem chưa?” Tiêu Mộc Từ hỏi.

“Sao anh lại biết?” An Vũ Hàng không ngờ Tiêu Mộc Từ cứ nhiên biết được, còn nghĩ rằng anh hẳn là gọi điện vì chuyện gì khác.

“Giáo viên phụ trách của các em vừa rồi gọi điện thoại cho anh.” Tiêu Mộc Từ thở dài, “Xin lỗi, là anh không cẩn thận.”

“Không phải là vấn đề của anh...” Bản thân cậu cũng không chú ý cứ nhiên bị người ta chụp lén, “Viên Gia đã liên hệ với admin diễn đàn xóa bài post đó rồi.”

“Ừ. Anh dẫn em ra ngoài ở hai ngày đi. Xem như tránh nơi đầu sóng ngọn gió, được không?” Tiêu Mộc Từ hỏi.

An Vũ Hàng nghĩ nghĩ, cảm thấy cậu ở trong trường học có thể sẽ có phiền toái, liền gật đầu, đáp: “Cũng được. Chút nữa em gọi điện thoại cho Mạn tỷ xin nghỉ.”

“Ừ. Anh đến nơi sẽ gọi điện cho em.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, An Vũ Hàng soạn ra hai bộ quần áo.

“Sao? Muốn đi ra ngoài à?” Thời Nhiễm hỏi. Cậu vẫn luôn chú ý tình huống phát triển, nhưng hình như cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

“Ừ. Tui về nhà ở hai người, tránh đồn đãi.” An Vũ Hàng đáp.

Nghĩ đến trước đây người khác châm chọc khiêu khích đối với An Vũ Hàng, Thời Nhiễm gật đầu, nói: “Cũng được. Có chuyện gì tui sẽ điện thoại cho ông. Ông cũng đừng nghĩ quá nhiều, không có gì đâu.”

“Ừ.” An Vũ Hàng cầm quần áo bỏ vào ba lô.

“Đúng rồi, vừa rồi là điện thoại của ai?” Thời Nhiễm cảm thấy bởi vì cuộc gọi kia An Vũ Hàng mới quyết định về nhà.

“Tiêu ca.” An Vũ Hàng nói thẳng, “Anh ấy và giáo viên phụ trách của chúng ta là bạn học, lần trước đã từng gặp nhau ở trường. Thầy nói chuyện bài post cho Tiêu ca biết, Tiêu ca bảo tui trước cứ ở trong phòng ngủ đi. Phỏng chừng cũng là ý của thầy.”

“Thì ra là thế.” Thời Nhiễm gật gù, cũng không cảm thấy có gì không đúng. Sự tình dù sao cũng liên quan đến Tiêu Mộc Từ, người khác không biết đến Tiêu Mộc Từ thì không nói, nhưng giáo viên phụ trách là bạn học cũ khẳng định sẽ nhận ra, thông báo cho anh biết cũng là chuyện hợp lý.

“Hy vọng lần này có thể bắt được đứa đăng bài này. Đúng là vô cơ sinh sự mà.” Thời Nhiễm cũng cảm thấy người như thế thật phiền, rảnh rỗi không có chuyện gì làm không chịu, cứ phải tìm việc bịa đặt ra.

“Bài post được xóa rồi.” Dịch Tư Húc refresh lại trang web xong nói.

An Vũ Hàng cũng hơi hơi nhẹ nhàng thở ra —— Ai nói cuộc sống đại học nhất định là tốt đẹp? Gặp phải loại chuyện này, thật sự là một chút cũng không tốt.

Viên Gia nói chuyện điện thoại xong trở về phòng ngủ, biết được An Vũ Hàng phải về nhà ở vài ngày, cũng tỏ vẻ đồng ý. Xảy ra chuyện như vậy, cậu cảm thấy áp lực tâm lý của An Vũ Hàng so với bất cứ ai đều lớn hơn, để cậu yên tĩnh một chút cũng tốt.

“Đừng lo lắng, hẳn sẽ không có chuyện gì đâu. Chờ tui bắt được đứa đăng bài post kia, nhất định sẽ đánh nó một trận!” Viên Gia nắm quyền.

An Vũ Hàng khẽ cười cười, nói: “Tui không sao, yên tâm.”

“Ừ.” Viên Gia vỗ vỗ vai cậu.

An Vũ Hàng không nói gì thêm, gọi điện thoại cho Mạn tử xin phép, bên kia Mạn tử đáp ứng cũng rất thoải mái, loại làm thêm partime như cậu, thay đổi một hai ca cũng thuận tiện.

Cúp điện thoại, Tiêu Mộc Từ cũng vừa đến. An Vũ Hàng lên tiếng chào ba người bọn họ, liền rời đi.

Sau khi lên xe, An Vũ Hàng thắt dây an toàn, Tiêu Mộc Từ sờ sờ tóc cậu, hỏi: “Không sao chứ?”

An Vũ Hàng lắc lắc đầu, nói: “Không có gì. Bài post đã bị xóa rồi.”

“Ừ, việc này để anh xử lý, đừng lo lắng.” Tiêu Mộc Từ an ủi.

“Được.” Cậu vẫn luôn tin tưởng Tiêu Mộc Từ.

Tiêu Mộc Từ khởi động xe, lái ra khỏi trường học.

Lái xe ước chừng 5 phút, An Vũ Hàng phát hiện đó không phải là đường về nhà Tiêu Mộc Từ.

“Đi đâu vậy?” An Vũ Hàng hỏi.

“Đưa em đi bán.” Tiêu Mộc Từ trả lời.

An Vũ Hàng bật cười, nói: “Lấy giá trị con người của Tiêu thiếu gia, còn cần phải bán em để duy trì cuộc sống?”

“Đưa em đi bán xong lại mua về, như vậy em liền triệt để là của anh.” Tiêu Mộc Từ cũng cười.

“Nói lung tung.” An Vũ Hàng nhỏ giọng nói.

Tiêu Mộc Từ cười nói: “Không chọc em nữa. Dẫn em đi tắm suối nước nóng.”

“Suối nước nóng?” An Vũ Hàng thật đúng là một lần cũng chưa từng đi, đều là nghe người khác nhắc tới. Tuy rằng ở D thị có mấy chỗ suối nước nóng rất nổi tiếng, nhưng An Vũ Hàng căn bản không có thời gian cũng không có tiền dư để mà đi chơi.

“Ừ. Anh đặt phòng rồi. Vốn định cuối tuần sau mới dẫn em đi chơi, nhưng nếu đi ra ngoài giải sầu, vậy cứ đi trước thôi.”

“Được.” An Vũ Hàng rất vui vẻ, chút phiền não về chuyện bài post cũng trực tiếp bị cậu vứt ra sau đầu.

Tiêu Mộc Từ dẫn An Vũ Hàng đến một suối nước nóng ở vùng ngoại thành, là một hội quán suối nước nóng, theo cơ chế hội viên, tính tư mật rất cao, bảo an các loại cũng rất nghiêm mật.

Xe chạy đến cổng lớn, bảo an sẽ yêu cầu họ đưa ra thẻ hội viên trước, xác định người đến là hội viên, còn phải đăng ký mới có thể cho đi.

Đưa thẻ hội viên trả cho Tiêu Mộc Từ, bảo an mỉm cười chúc bọn họ du lịch vui vẻ, sau đó mới mở cổng ra.

Sau khi xe chạy vào cổng, An Vũ Hàng nhìn nhìn Tiêu Mộc Từ, nói: “Ở đây thoát nhìn không giống nơi dùng để nghỉ dưỡng thả lỏng, cảm giác quá nghiêm ngặt.”

Tiêu Mộc Từ cười nắm chặt tay cậu, nói: “Chỉ có ở ngoài cổng mới như thế, cũng là vì phòng ngừa người khác trà trộn vào hội quán.”

“Làm lớn như vậy, hẳn là không được bao nhiêu khách đến? Có thể kiếm tiền sao?” An Vũ Hàng nhìn về phía bên ngoài cửa sổ xe. Nơi này trang hoàng thật sự rất được đầu tư, tuy rằng mùa này lá cây còn chưa mọc ra nhiều, nhưng đèn đường, ghế dài, tượng điêu khắc... đều có thể trở thành phong cảnh để ngắm nhìn, khắp nơi lộ ra cảm giác trang nhã. Xa xa còn có vài cây hoa anh đào nụ hoa đã dần dần hình thành, lộ ra một cỗ sức sống.

“Nơi này có không ít hội viên. Chỉ cần dựa vào hội phí đã đủ duy trì một năm hoạt động cho hội quán này.” Tiêu Mộc Từ nói. Anh rất ít khi tới nơi này, nhưng anh biết rõ, hội viên nơi này đều là hạng người gì.

“Thì ra là thế.” Thế giới của kẻ có tiền An Vũ Hàng không hiểu, cũng chỉ là nghe náo nhiệt mà thôi.

Hai người đậu xe xong đi vào trong hội quán, sớm đã có nhân viên phục vụ đứng chờ ở đó, tựa hồ là từ khi bọn họ tiến vào cổng lớn đã được sắp xếp sẵn. Nhân viên phục vụ mặc đồng phục thống nhất lễ phép chào hỏi bọn họ, sau đó dẫn hai người đi lên phòng trên lầu 3.

Vừa vào cửa, đập vào mắt đầu tiên chính là một cái giường Kingsize cực lớn, drap giường màu trắng như tuyết, chăn nệm vừa dày vừa mềm, vô cùng khiến người ta mơ màng, tựa như đang nằm trên đám mây. Mở cửa ra ban công, suối nước nóng nơi này được thiết kế dạng lộ thiên, ngắm sao trời ngâm suối nước nóng, cũng là một loại hưởng thụ. Mà thú vị nhất có lẽ là một hồ nước nóng dùng để spa rộng khoảng 3 mét, trong hồ lát gạch màu đen, bên trong để một ít đá cuội màu sắc sặc sỡ, thiết kế loại này nghiêm nhiên là muốn cho khách khứa thưởng thức cảnh mỹ nhân xuất dực đồ tại hiện trường.

“Tiêu tiên sinh, nơi này ngài có hài lòng không ạ?” Nhân viên phục vụ mỉm cười hỏi.

Tiêu Mộc Từ gật gật đầu.

“Vâng. Nếu ngài có bất cứ yêu cầu gì, có thể tùy thời gọi điện thoại cho chúng tôi. Chúc hai vị vui vẻ.” Nói xong, nhân viên phục vụ liền lui ra ngoài.

Tiêu Mộc Từ đi đến ban công, từ phía sau ôm lấy An Vũ Hàng đang dựa vào ban công nhìn ra bên ngoài, hỏi: “Thích ở đây không?”

An Vũ Hàng gật gật đầu, “Rất tốt, an tĩnh.”

Nơi này xác thực rất yên tĩnh, có một loại cảm giác thoát ly đô thị ồn ào náo động đi lánh đời.

“Vây là tốt rồi. Đói bụng không?”

“Vâng, nơi này có gì ăn ngon không?” An Vũ Hàng vốn định sau khi trở về phòng ngủ sẽ ăn cơm, kết quả bị bài post kia náo loạn một trận, cậu liền vội vàng ra ngoài, hiện tại xác thực bụng đói kêu vang.

“Anh gọi điện thoại đặt cơm, em đi tắm rửa trước đi, sau đó tới chỗ này ngâm suối nước nóng. Chúng ta vừa ngâm vừa ăn.” Tiêu Mộc Từ nói.

“Được.”

“Trong tủ quần áo có áo tắm, em tắm xong thì thay vào.”

“Đã biết.” An Vũ Hàng gật gật đầu, đi vào phòng tắm.

Sau khi tắm rửa, An Vũ Hàng mặc áo tắm đi ra, đổi thành Tiêu Mộc Từ đi vào. An Vũ Hàng thì đi ra ban công, cởi áo tắm ra, thân dưới quấn một cái khăn tắm được nơi này đặc biệt cung cấp, sau đó liền bước vào suối nước nóng, thoải mái ngâm mình. Nơi này trang bị dẫn nước khiến nước suối vẫn luôn duy trì độ ấm chỉ định, cũng đảm bảo độ sạch sẽ của nước.

Sung sướng hưởng thụ hết thấy mọi thứ ở nơi này, An Vũ Hàng cảm thấy đaay là khuynh hướng cảm xúc của cuộc sống, loại khuynh hướng cảm xúc này có thể trực tiếp làm tăng lên độ thỏa mãn cùng hạnh phúc đối với cuộc sống ở mức độ lũy thừa.

Lúc Tiêu Mộc Từ đến, cơm tối của bọn họ cũng vừa lúc được đưa đến. Bưng cơm tối đi ra ban công, Tiêu Mộc Từ liền nhìn thấy An Vũ Hàng khoe miệng cong cong, hiển nhiên là rất vui vẻ.

“Ăn cơm thôi.” Tiêu Mộc Từ nói.

“Vâng.” An Vũ Hàng trở người, tựa vào bên cạnh bờ suối, nói: “Anh cũng nhanh xuống đây, rất ấm.”

“Được.” Tiêu Mộc Từ đặt khay đựng thức ăn bằng gỗ trên bờ ao, anh chọn một ít món ăn Nhật Bản, có sushi, sashimi, salad, cơm cá chình và oyakodon (*). Nơi này lượng thức ăn rất lớn, tuy rằng gọi không nhiều lắm, nhưng đầy đủ cho bọn họ ăn.

(*) Oyakodon là một món ăn truyền thống và đặc biệt của Nhật Bản. “Oya” nghĩa là ba mẹ và “ko” nghĩa là con. còn don là từ viết tắt của “donburi” nghĩa là bát cơm. Oyakodon là bát cơm ba mẹ và con nhưng thực chất ra đây là một loại cơm gà của Nhật Bản.

An Vũ Hàng nhìn nhìn thức ăn, chọn món oyakodon, sau đó bưng bát cơm bắt đầu ăn.

Sau khi Tiêu Mộc Từ tiến vào suối nước nóng, mỉm cười nhìn tư thế có chút không được tự nhiên của cậu, liền cầm lấy bát cơm của cậu, thả lên trên mặt nước. Bát này là đặc chế, có thể nổi trên mặt nước, An Vũ Hàng nhìn cảm thấy đặc biệt thú vị.

“Như vậy cơm sẽ không bị nguội.” Tiêu Mộc Từ nói.

An Vũ Hàng gật gật đầu, nhẹ nhàng giữ cái bát nổi trên mặt nước, tiếp tục ăn cơm. Những món này vô cùng ngon, An Vũ Hàng cảm thấy trở về bản thân có thể thử làm một chút, tựa hồ cũng không khó, nếu làm hương vị hẳn cũng sẽ không tệ.

Tiêu Mộc Từ không uống rượu, mà gọi hai ly đồ uống lạnh. Ngâm suối nước nóng quá lâu sẽ bởi vì nóng mà choáng váng đầu, uống nước lạnh có thể giúp cơ thể hạ nhiệt độ, cũng có thể bổ sung thủy phân bị tiêu hao do đổ mồ hôi.

Ăn cơm nước xong, hai người bắt đầu chia sẻ phần salad, Tiêu Mộc Từ ôm An Vũ Hàng vào trong ngực, đút cậu một ngụm, bản thân cũng sẽ ăn một ngụm.

“Chúng ta ở tới khi nào?” An Vũ Hàng hỏi.

“Thứ Hai đi. Buổi sáng thứ Hai anh đã xin nghỉ, chúng ta ăn điểm tâm xong rồi trở về.” Tiêu Mộc Từ nói. Anh có thời khóa biểu của An Vũ Hàng, biết ngày thứ Hai đến buổi chiều An Vũ Hàng có khóa, cho nên không cũng không cần thiết gấp gáp.

“Vâng.” An Vũ Hàng cũng rất muốn ở chỗ này lâu một chút, hưởng thụ không khí yên lặng và an nhàn nơi đây.

Tiêu Mộc Từ dùng chân chạm vào cái khăn tắm nhỏ An Vũ Hàng quấn quanh thân dưới, nói: “Cái này có thể lấy ra, nơi này cũng không có người ngoài.” Hội quán này theo phong cách lửa thân tắm suối nước nóng trong phòng, mấy cái khăn tắm này kỳ thật là chuẩn bị cho những người đến tắm ở suối công cộng dùng.

An Vũ Hàng cầm đồ uống uống một ngụm, muốn ngăn chặn khô nóng trên mặt, nhỏ giọng nói: “Em mới không cần...”

Tiêu Mộc Từ cười cười, chọn một quả cà chua nho nhỏ đút cho cậu, “Muốn anh giúp em?”

An Vũ Hàng quay đầu nhìn anh, Tiêu Mộc Từ đã buông đĩa salad xuống, chuẩn bị tháo khăn tắm của An Vũ Hàng ra. An Vũ Hàng sợ tới mức nhanh chóng chạy qua phía bên kia bờ hồ, trừng anh nói: “Đừng làm rộn.”

Tiêu Mộc Từ cũng không đuổi theo, chỉ cười nói: “Được rồi, không dọa em nữa.”

An Vũ Hàng đỏ mặt, không để ý tới anh, cầm ly nước ngắm sao trời. Kỳ thật nếu cậu và Tiêu Mộc Từ chỉ là bạn bè bình thường, như vậy không mặc gì cũng không sao, tựa như cậu và cả đám Viên Gia cùng nhau đi tắm vậy, không có gì phải ngại ngùng. Nhưng hiện tại quan hệ không giống, An Vũ Hàng cứ cảm thấy có chút ngại ngùng, cho nên luôn cố gắng giữ điểm mấu chốt trong lòng kia. Cần thận nghĩ lại, yêu đương quả nhiên phiền toái hơn nhiều so với làm bạn bè, nhưng lại khiến cậu chìm đắm trong đó.

Cơm nước xong, cả hai liền không tắm nữa. Đến phòng tắm đơn giản tắm lại một lần, gội sạch đầu, liền lên giường nằm.

An Vũ Hàng chơi cả ngày hôm nay đã rất mệt rồi, hơn nữa còn ngâm suối nước nóng, cả người đều lười biếng, mệt mỏi muốn ngủ. Tiêu Mộc Từ mới ôm cậu trò chuyện một lúc, An Vũ Hàng liền bất tri bất giác ngủ quên mất. Tiêu Mộc Từ động tác nhẹ nhàng chậm rãi xuống giường, thời gian còn sớm, anh đi ra ban công liên hệ với Đinh Thành, giáo viên phụ trách của An Vũ Hàng, sau khi xác định chuyện lần này vẫn chưa tạo thành ảnh hưởng gì, mới tạm thời yên tâm. Lại liên hệ với một kỹ thuật viên anh rất tin tưởng

trong công ty, nhờ cậu ta tra một chút IP của người post bài, nhìn xem có thể trực tiếp tìm ra người hay không.

Sắp xếp hết mọi thứ, Tiêu Mộc Từ mới trở lại giường, một lần nữa ôm An Vũ Hàng vào lòng, tắt đèn nghỉ ngơi.

Bởi vì ngủ sớm, ngày hôm sau An Vũ Hàng thức dậy khá sớm. An Vũ Hàng vừa dậy, Tiêu Mộc Từ cũng dậy theo. Ôm chặt An Vũ Hàng, hôn lên môi cậu một cái, nói: “Chào buổi sáng.”

“Chào anh.” An Vũ Hàng tựa vào người anh đáp lại.

Tiêu Mộc Từ vuốt ve tóc An Vũ Hàng, nói: “Nơi này có buffet điểm tâm miễn phí, ăn không?” Chỉ cần qua đêm ở đây, hội quán sẽ tặng miễn phí một bữa buffet điểm tâm.

An Vũ Hàng gật gật đầu, “Đi bây giờ?”

“Ừ.”

Hai người rời giường, lần lượt đi tắm, sau đó thay đổi quần áo đi ra nhà ăn.

Nhà ăn nằm ở lầu một của hội quán, bên trong bố trí giống như một sân vườn, bởi vì nơi này một năm bốn mùa đều ấm áp, cho nên hoa cỏ bên trong vẫn như trước sinh trưởng rất tươi tốt.

Đi vào nhà ăn, bởi vì thời gian còn sớm, bên trong cũng không có bao nhiêu người. Tiêu Mộc Từ nắm tay An Vũ Hàng định đi đến vị trí bên cạnh cửa sổ, nhưng không đợi bọn họ đi qua, Tiêu Mộc Từ lại dừng bước, nhìn về phía người đàn ông đang ngồi ở khu sofa hình tròn.

Tiêu Mộc Từ đột nhiên dừng lại, An Vũ Hàng không hiểu ngẩng đầu nhìn anh, sau đó lại theo tầm mắt của anh nhìn thấy người đàn ông ngồi trên ghế sofa kia. Người đàn ông này thoạt nhìn chỉ hơn 40 tuổi, mặt một chiếc áo sơ mi màu xanh đậm, không thắt cà-vạt, có vẻ rất tùy ý.

Người đàn ông kia hiển nhiên cũng chú ý tới Tiêu Mộc Từ, nhưng trên mặt lại không có biểu tình gì.

Tiêu Mộc Từ dắt An Vũ Hàng đi qua, người đàn ông vẫn ngồi tại chỗ, không hề có ý đứng dậy.

Đi đến bên cạnh ông ta, Tiêu Mộc Từ thấp giọng gọi: “Ba.”

An Vũ Hàng hoảng sợ, cậu không ngờ ở đây cư nhiên lại gặp được ba củ Tiêu Mộc Từ. Cậu vẫn cảm thấy khí tràng của Tiêu Mộc Từ đã rất mạnh mẽ, nhưng so với người ba này của anh, vẫn là gặp sư phụ. Có lẽ Tiêu Mộc Từ rèn luyện thêm vài năm, cũng sẽ có khí tràng như vậy đi...

Tiêu Tông Nam gật gật đầu, nhìn về phía An Vũ Hàng.

Tiêu Mộc Từ không có ý lảng tránh, hào phóng giới thiệu với ba mình: “Ba, đây là An Vũ Hàng, người yêu của con.” Sau đó lại nói với An Vũ Hàng, “Vũ Hàng, đây là ba anh.”

An Vũ Hàng thật không dám nhìn Tiêu Tông Nam, trong lòng rất hoảng loạn, nhưng vẫn kiên trì chào hỏi: “Bác trai, chào bác.”

Tiêu Tông Nam không nói tiếng nào, cũng không nổi giận. Đánh giá An Vũ Hàng một chút, lại nhìn về phía Tiêu Mộc Từ.

Tiêu Mộc Từ nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng An Vũ Hàng, ôn nhu nói với cậu: “Em đi lấy thức ăn trước, chút nữa anh đến tìm em.”

An Vũ Hàng như được đại xá, gật gật đầu, liền cúi đầu rời đi.

Tiêu Mộc Từ ngồi vào chỗ đối diện với ba mình, hỏi: “Sao ba lại ở đây?”

“Tối hôm qua có bữa tiệc, ba tới tham gia, liền ở lại đây.” Tiêu Tông Nam trả lời. Điểm tâm của ông đã ăn gần xong rồi, lúc nào cũng có thể rời đi.

“Chút nữa có về nhà không? Hay là đến công ty?” Mặc dù là cuối tuần, nhưng ba anh vẫn rất ít khi có thời gian rảnh rỗi.

“Hẹn mấy người bạn bàn chuyện.” Tiêu Tông Nam đảo, “Con khi nào thì về nhà ăn cơm?” Gần đây người một nhà bọn họ đều bận quá, căn bản không có thời gian ngồi cùng một chỗ ăn bữa cơm.

“Chờ con hỏi mẹ một chút đã, xem bà ấy khi nào có thời gian rảnh.” Tiêu Mộc Từ nói.

“Được,” Tiêu Tông Nam hơi hơi gật đầu, trầm mặc một lúc, hỏi: “Con là nghiêm túc?” Ý của ông dĩ nhiên là chuyện An Vũ Hàng.

“Vâng, nêu không nghiêm túc con sẽ không dẫn em ấy đến giới thiệu với ba.” Tiêu Mộc Từ cười nói.

Tiêu Tông Nam hơi hơi nhíu mày, nói: “Trước đây không nghe con nói thích đàn ông.”

“Vâng. Con vốn dĩ cảm thấy bản thân chỉ sợ rất khó tìm được một người tình đầu ý hợp, nghĩ tiếp qua vài năm, thuê người sinh con hoặc nhận nuôi một đứa, liền như vậy sống cả đời cũng rất tốt. Cho nên mới không cố ý nói cho hai người biết, tránh cho hai người lo lắng. Không ngờ lại gặp em ấy.” Tiêu Mộc Từ nói chính là sự thật. Nếu anh không gặp An Vũ Hàng, hiện tại khẳng định anh vẫn độc thân.

Tiêu Tông Nam trầm tư một lúc, lại nói: “Việc này ba không quản con. Mẹ con bên kia con tự mình nói đi, ba cũng sẽ không giúp con.”

“Vâng.” Tiêu Mộc Từ hoàn toàn không có ý kiến, chỉ cần ba không phản đối, việc này xem như thông qua một nửa.

“Tiêu tổng?” Hai người đang nói chuyện, một thanh âm mang theo ý cười đột nhiên chen vào.

Tiêu Tông Nam chuyển tầm mắt dời khỏi người con tra mình, nhìn về phía người nói chuyện. Tiêu Mộc Từ cũng quay đầu lại xem, người tới không phải ai khác, chính là ba của Kha Tuấn Hân, nhưng khiến Tiêu Mộc Từ ngạc nhiên chính là bên cạnh Kha phụ ngoại trừ Kha Ngôn Chiêu, còn có Kha Tuấn Hân.

Tiêu Tông Nam hơi hơi gật đầu, không tính quá nhiệt tình, nhưng cũng không lãnh đạm.

Tiêu Mộc Từ cũng gật đầu với Kha Ngôn Chiêu, lại không để ý gì tới Kha Tuấn Hân. Kha Ngôn Chiêu cười cười, cũng không nhiều lời.

“Lệnh công tử cũng ở đây? Tiệc tối ngày hôm qua hình như không gặp cháu.” Kha phụ cười nói. Giữa Tiêu Mộc Từ và Kha Tuấn Hân có chuyện không vui ông vẫn biết rõ, cũng biết thằng con thứ hai này của mình trước giờ không dễ quản thúc. Nhưng có câu nói, ‘thương gia không đấu với quan trường’, theo lý thì Tiêu gia hẳn phải nhượng bộ Kha gia bọn họ. Nhưng việc làm ăn và nhân mạch làm đến mức được như Tiêu Tông Nam thế này, mọi chuyện liền ngược lại, vì tiền đồ của mình, ông ta dù không muốn, cũng không dám đắc tội Tiêu gia.

Tiêu Tông Nam nói: “Ngày hôm qua nó cùng với bạn đến đây chơi, không biết tôi cũng ở đây. Sáng nay vừa vận gặp mặt.”

“Chú Kha.” Tiêu Mộc Từ chào hỏi, xem như cho Kha phụ đầy đủ mặt mũi.

Kha phụ cao hứng đáp lời, lại nói với Tiêu Tông Nam: “Tiêu tổng, anh hẳn là nên mang theo lệnh công tử ra ngoài giao lưu nhiều một chút, để tất cả mọi người nhận thức nhau, về sau cũng có thể chiếu cố lẫn nhau nhiều hơn.”

“Người trẻ tuổi đều có lý tưởng của riêng mình, tạm thời cứ theo ý nó đi.” Lời này của Tiêu Tông Nam tuy rằng nói với Kha phụ, nhưng cũng là nói cho Tiêu Mộc Từ nghe. Ý tứ chính là: Con đi ra ngoài gây dựng sự nghiệp ba không quản, nhưng đến tuổi phải nhanh chóng trở về tiếp nhận Vành Tiêu.

“Cũng phải.” Kha phụ cười nói. Chuyện nhà của Tiêu gia ông ta cũng không thể nói gì.

Lúc này, tài xế của Tiêu Tông Nam đi tới, nhìn thấy Tiêu Mộc Từ thì có chút bất ngờ, mỉm cười gọi một tiếng ‘Thiếu gia’, sau đó nói với Tiêu Tông Nam: “Lão gia, xe đã chuẩn bị sẵn, lúc nào cũng có thể xuất phát.”

“Ừ.” Tiêu Tông Nam đứng lên, Tiêu Mộc Từ cũng đứng lên theo. Tiêu Tông Nam nói với Kha phụ: “Tôi còn chút việc, phải đi trước. Anh ở lại thông thả.”

“Được, xin cứ tự nhiên.” Kha phụ gật gù.

Tiêu Tông Nam vỗ vỗ cánh tay Tiêu Mộc Từ, nói: “Đi ăn điểm tâm với người bạn nhỏ kia của con đi.

“Vâng, ba đi thông thả.” Tiêu Mộc Từ nói.

Tiêu Tông Nam cũng không nói gì thêm, cùng tài xế rời đi.

Tiêu Mộc Từ hàn huyên với Kha Ngôn Chiêu vài câu, sau đó chào tạm biệt Kha phụ, xoay người đi đến khu dùng cơm, tìm ‘người bạn nhỏ’ kia của mình...

Hết –

52. Chương 52: Trào Phúng

Lúc Tiêu Mộc Từ tìm được An Vũ Hàng, cậu đang đứng ngăn người trước khu chọn thức ăn, cầm trên tay một cái đĩa to, nhưng không lấy gì. Tiêu Mộc Từ cũng biết hôm nay đột nhiên giới thiệu An Vũ Hàng cho ba mình, An Vũ Hàng còn chưa chuẩn bị tâm lý. Nhưng nếu anh không làm như vậy, ba sẽ cho rằng anh đối với An Vũ Hàng không nghiêm túc, cho nên ngay từ đầu mới không giới thiệu chính thức, việc này đối với bọn họ về sau không có nửa điểm chỗ tốt nào.

Anh bước qua, từ phía sau ôm lấy An Vũ Hàng, cậu hoảng sợ, quay đầu nhìn lại thấy là Tiêu Mộc Từ, mới lộ ra một chút ý cười, nói: “Bác trai không làm khó anh chứ?”

Kỳ thật An Vũ Hàng cũng không yêu cầu quá xa rằng Tiêu Mộc Từ sẽ giới thiệu cậu cho người nhà của anh, còn là không e dè như vậy.

“Không có. Em yên tâm đi.” Tiêu Mộc Từ hôn lên lỗ tai cậu, nói: “Nhà của anh ba dễ mẹ khó, ba anh đối với cuộc đời anh cũng không can thiệp quá đáng. Anh giới thiệu em với ông ấy, cũng là hy vọng ông có thể tán thành em.” Hàng năm số lần anh gặp ba mình thật sự cũng có hạn, nếu gặp mặt, chỉ đơn giản trực tiếp nói thẳng mọi chuyện, nếu không nói không chừng ba lại nghĩ anh đang cố ý làm chậm trễ thời gian của ông.

“Bác ấy...”

“Ông ấy nói sẽ không nhúng tay vào, bảo anh tự mình thuyết phục mẹ là được.” Tiêu Mộc Từ mỉm cười nói. Kỳ thật qua một cửa này của ba, trong lòng anh cũng thoải mái hơn không ít.

“Thật sao?” An Vũ Hàng ngoài ý muốn xoay người nhìn anh.

Tiêu Mộc Từ véo nhẹ lỗ tai cậu, cười nói: “Anh sẽ lừa em sao?”

An Vũ Hàng lộ ra tươi cười xinh đẹp, khó được lúc ôm lại Tiêu Mộc Từ một chút, nói: “Cảm ơn.”

“Ngốc quá, đây đều là anh nên làm.” Tiêu Mộc Từ ôm chặt An Vũ Hàng, cười nói: “Được rồi, em cũng đừng quá khẩn trương. Ăn cho no mới là chuyện quan trọng hơn.”

“Vâng.” An Vũ Hàng gật gật đầu, buông Tiêu Mộc Từ ra, bắt đầu múc cháo.

Tiêu Mộc Từ cầm chén đĩa đi đến quầy thức ăn lấy thêm bánh bao canh (*). Mới vừa cầm lên hai cái, bên cạnh liền nhiều thêm một người, Tiêu Mộc Từ hơi hơi nghiêng mặt nhìn, liền nhìn thấy Kha Ngôn Chiêu mang theo nụ cười nhàn nhạt.

(*) Loại bánh bao có nước súp bên trong, thường gọi là thang bao.

“Cần tôi nói chúc mừng không?” Kha Ngôn Chiêu hỏi.

“Bây giờ còn quá sớm.” Tiêu Mộc Từ trả lời. Phía mẹ anh bên kia còn khó qua hơn so với ba anh, chờ mẹ gạt đầu hãy nói chúc mừng cũng không muộn.

“Bất kể nói như thế nào, bắt đầu vẫn rất tốt.” Kha Ngôn Chiêu nói.

“Ừ.” Tiêu Mộc Từ lấy bánh bao xong, lại lấy thêm vài cái xíu mại để lên đĩa, mới hỏi: “Kha Tuấn Hân sao cũng tới đây?”

“Gần đây nó xem như thành thật. Trước đó hai ngày ba tôi nhắc tới chuyện tiệc tối, nó nghe được liền muốn đi theo. Chẳng qua không phải là tới tham gia tiệc, mà chỉ là muốn tới ngâm suối nước nóng.” Kha Ngôn Chiêu cũng gấp vài cái bánh bao, tiếp tục nói: “Mẹ của tôi đi ra ngoài du lịch, lão tam sang thành phố bên cạnh có chút việc. Trong nhà không có ai, sợ không trông chừng được nó, liền dẫn nó đến đây.”

Tiêu Mộc Từ gật gù đầu, cũng không nói gì thêm. Dù sao Kha gia đối với Kha Tuấn Hân không hề buông lỏng, anh cũng không muốn can thiệp nhiều, chỉ cần không chọc tới anh là được.

An Vũ Hàng múc hai chén cháo, lại cầm thêm hai quả trứng ốp la, bưng khay đi về phía Tiêu Mộc Từ. Tiêu Mộc Từ tiếp nhận cái khay, đặt đĩa bánh bao và xíu mại lên, sau đó nói với An Vũ Hàng: “Đi lấy thêm ly sữa.”

An Vũ Hàng nghe lời đi lấy sữa, Kha Ngôn Chiêu cười lắc đầu, bưng khay ăn rồi đi.

Lúc An Vũ Hàng đi lấy sữa, vừa đúng lúc đụng mặt Kha Tuấn Hân đang lấy sữa đậu nành và cà phê. An Vũ Hàng không để ý đến anh ta, Kha Tuấn Hân cũng khó được lúc không mở miệng nói gì. Cô bé phụ trách trong quầy phục vụ rất nhanh rót cho An Vũ Hàng một ly sữa nóng. An Vũ Hàng bưng ly sữa liền đi tìm Tiêu Mộc Từ. Mà Kha Tuấn Hân nhìn theo bóng lưng cậu, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

Buổi chiều, Tiêu Mộc Từ dẫn theo An Vũ Hàng đi xem phim, nơi này có cung cấp rạp chiếu phim dành cho hai người, diện tích không lớn, nhưng từ màn ảnh đến hiệu quả âm thanh đều giống như đúc với rạp chiếu phim.

Xem được một nửa, An Vũ Hàng muốn đi toilet, Tiêu Mộc Từ tạm dừng phim, sau đó mở đèn, thuận tiện cho cậu nhìn đường. An Vũ Hàng mới vừa đi ra ngoài không bao lâu, di động cậu đặt trên ghế sa lông đột nhiên vang lên. Tiêu Mộc Từ nhìn thoáng qua, là Viên Gia gọi tới, cũng không nghĩ nhiều, liền trực tiếp nhận điện thoại.

“Alô?”

“Ách...” Viên Gia bên kia sững sốt một chút, cậu nghe được đây không phải là thanh âm của An Vũ Hàng, “Cái kia, đây là di động của An Vũ Hàng phải không?” Cậu xác định bản thân không hề gọi sai.

“Ừ, anh là Tiêu Mộc Từ.” Tiêu Mộc Từ nói thẳng.

“A? Tiêu ca?” Viên Gia rất bất ngờ, hỏi: “Anh đang cùng một chỗ với Vũ Hàng à?”

“Ừ, em ấy đi toilet. Chút nữa em ấy trở lại, anh bảo em ấy gọi lại cho cậu.” Tiêu Mộc Từ nói.

“Vâng, làm phiền Tiêu ca.” Nói chuyện với Tiêu Mộc Từ, Viên Gia cũng không dám quá cợt nhả.

“Ừ.” Tiêu Mộc Từ không nói gì nữa, cúp điện thoại.

Qua khoảng 5 phút đồng hồ, An Vũ Hàng đẩy cửa đi vào. Tiêu Mộc Từ nói với cậu: “Viên Gia vừa mới gọi điện tới tìm em, anh giúp em nghe máy.”

“À.” An Vũ Hàng ngồi trở lại trên ghế sa lông, hỏi: “Chuyện gì?”

“Cậu ta không nói. Em gọi điện thoại cho cậu ta đi, anh đi mua cà phê.” Tiêu Mộc Từ đứng lên, kỳ thật bọn họ có thể gọi nhân viên phục vụ đưa tới, nhưng vì cho An Vũ Hàng thời gian và không gian nói chuyện điện thoại, anh quyết định tự mình đi mua, “Có muốn ăn điểm tâm không?”

“Cho em miếng bánh ngọt đi. Đường quá ngọt.” An Vũ Hàng nói.

“Được.” Tiêu Mộc Từ hôn lên môi cậu một cái, liền rời đi.

An Vũ Hàng gọi lại cho Viên Gia, bên kia Viên Gia quả thực là trong một giây liền bắt máy.

“Ông cư nhiên cùng một chỗ với Tiêu ca? Tui còn tưởng rằng ông đang ở nhà buồn bực nè!” Viên Gia nói thẳng.

“Ừ. Gọi điện cho tui có việc gì không?” An Vũ Hàng tựa lưng vào gối dựa, hỏi.

“Chỉ là báo cho ông biết chuyện bài post ông yên tâm đi. Sau khi bài post bị xóa, cũng không có ai trong diễn đàn nhắc tới nữa. Cảnh báo an toàn giải trừ.” Viên Gia cười nói.

“Tốt quá, lần này lại làm phiền ông.” Nếu không phải Viên Gia phát hiện sớm liên hệ với admin, việc này có thể sẽ không dễ dàng chấm dứt như vậy.

“Đừng khách sáo. Tui nói nè, ông với Tiêu ca đang ở đâu chơi vậy?” Viên Gia hỏi.

“Suối nước nóng.” An Vũ Hàng cười trả lời cậu ta.

“Đệch, cứ nhiên không gọi tui đi chung!” Viên Gia là một người mê chơi, nếu tổ chức đến suối nước nóng chơi, cậu khẳng định sẽ tham gia.

An Vũ Hàng trầm mặc một lúc, mới can nhắc nói: “Viên Gia, tui có việc muốn nói cho ông biết.”

“Đừng làm nghiêm túc như vậy, có chuyện gì liền nói đi.” Viên Gia nói.

An Vũ Hàng thở ra một hơi, nói: “Xin lỗi, tui vẫn luôn giấu mấy ông. Kỳ thật tui với Tiêu ca đang cùng một chỗ.”

“Hả?” Viên Gia tựa hồ có chút ngớ ra, “Ông... Lời này... là có ý gì?”

“Chính là nói tui với Tiêu Gia đang kết giao.” An Vũ Hàng dứt khoát nói rõ ràng. Nếu Tiêu Mộc Từ đã giới thiệu cậu cho ba mình, vậy cũng đã đến thời điểm cậu phải một lần nữa giới thiệu Tiêu Mộc Từ cho các bạn mình.

“Cái... Đệch...” Viên Gia Bên kia tựa hồ nghẹn lời, một lúc lâu mới hỏi: “Tiêu ca có đang ngồi bên cạnh ông không vậy?”

“Không, anh ấy đi mua đồ rồi.”

“Tui, tui thật sự không biết nói cái gì. Ông muốn hù chết tui hả?! Ông với Tiêu ca bắt đầu từ lúc nào?” Viên Gia lớn tiếng nói: “Sao tới giờ ông mới nói cho tui biết hả! Còn có thể làm bạn bè nữa hay không?!”

Vấn đề cậu ta hỏi quá nhiều, An Vũ Hàng cũng không biết trả lời cái gì trước mới tốt, chỉ có thể chậm rãi giải thích cho cậu ta, “Cũng chưa được bao lâu, lúc năm mới bắt đầu kết giao. Trước đó không nói chuyện tui là đồng tính luyến ái, là do tui còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Cậu cũng rất sợ mất đi những người bạn này, hoặc là xuất hiện tình huống chiến tranh lạnh, dù sao trước đó khi truyền ra chuyện cậu là gay, bọn họ đều đứng trên lập trường cậu là thẳng nam mà giúp cậu biện bạch. Lỡ như biết cậu là cong, An Vũ Hàng cũng không dám đảm bảo bọn họ sẽ không bài xích.

“Ông phải tin tưởng tui chứ.” Viên Gia thở dài.

“Ừ, là tui không tốt.” An Vũ Hàng cười cười, nói tiếp, “Trước khai giảng bọn mình chỉ gặp mặt một lần, còn là vì chuyện của Tư Húc. Lúc ấy vốn đã rất rối rắm rồi, tui cũng không muốn nói chuyện của mình.” Chẳng qua lúc ấy cậu cũng biết được độ tiếp thu của Viên Gia và Thời Nhiệm đối với chuyện này.

“Nếu hôm nay không phải là Tiêu ca nghe điện thoại, ông không phải là không định nói cho tui biết luôn đó chứ?”

“Không có, nếu có cơ hội thích hợp, tui sẽ nói.” So với việc mỗi cuối tuần đều phải bịa lý do để đến nhà Tiêu Mộc Từ, chỉ bằng trực tiếp nói cho bọn họ biết rõ sự thật. Tuy rằng lúc này so với cậu mong muốn tới sớm một chút, nhưng cảm giác cũng không tệ.

“Tui đột nhiên cảm thấy, tui phải thay đổi mắt nhìn về ông rồi.” Viên Gia nghiêm túc nói.

“Cái gì?”

“Tiêu ca là anh trai mà tui tôn kính, vậy ông không phải liền thành chị dâu tui hả? Ông đừng có nói với tui ông và Tiêu ca cùng một chỗ thì ông là phía trên nha.” Viên Gia một bộ dạng biết lắm mà.

“Cút.” An Vũ Hàng nhẹ mắng một tiếng.

Viên Gia cười hắc hắc, nói: “Được rồi, tui không quấy rầy thế giới hai người của ông nữa. Trở về nhớ mời tui đi ăn cơm đó! Còn có, cẩn thận đừng túm dục quá độ!” Nói xong Viên Gia liền trực tiếp cúp điện thoại, tựa hồ là sợ An Vũ Hàng mắng mình.

An Vũ Hàng bắt đắc dĩ ném di động lên ghế sa lông, tâm tình cũng theo đó mà trở nên thoải mái.

Tiêu Mộc Từ bưng cà phê và bánh ngọt trở về, An Vũ Hàng đang tựa người vào ghế sa lông nhìn anh.

“Làm sao vậy?” Nhìn An Vũ Hàng một bộ dáng thật vui vẻ, Tiêu Mộc Từ hỏi.

An Vũ Hàng kéo anh qua, để anh ngồi xuống, sau đó tự mình ngồi lên đùi anh, nói: “Em nói với Viên Gia chuyện em và anh cùng một chỗ.”

Tiêu Mộc Từ mỉm cười, cúi đầu hôn cậu, nói: “Rất tốt.”

An Vũ Hàng cười nắm lấy tay Tiêu Mộc Từ, Tiêu Mộc Từ cũng nắm chặt tay cậu, sau đó tắt đèn, tiếp tục xem phim. Chẳng qua phần sau của bộ phim chiếu cái gì cả hai người đều không rõ ràng, chỉ có triền miên hôn môi bao trùm toàn bộ thời gian, hỗn hợp hương vị bánh ngọt và cà phê, ôn nhu mà nóng rực.

Chuyện An Vũ Hàng và Tiêu Mộc Từ kết giao, Viên Gia mà biết, vậy Thời Nhiễm và Dịch Tư Húc khẳng định cũng sẽ biết. Chờ đến lúc An Vũ Hàng trở về phòng ngủ, liền bị ba người này liên thủ trêu chọc một phen, cuối cùng An Vũ Hàng nói mời ăn cơm, bọn họ mới buông tha cho cậu.

Chớp mắt lại qua một tuần.

Buổi chiều ngày thứ sáu, An Vũ Hàng vừa mới mặc quần áo xong chuẩn bị ra ngoài, Viên Gia lại đứng lúc trở về từ chỗ hội sinh viên.

“Đi làm thêm hả?” Viên Gia hỏi.

“Ừ.”

“Buổi tối trở về không?” Viên Gia cười hỏi.

Thời Nhiễm cũng là vẻ mặt đầy ý cười mà nhìn qua.

An Vũ Hàng bắt đắc dĩ nói: “Không về.” Cậu đã hứa sẽ đi qua chỗ Tiêu Mộc Từ ngủ.

“À, nhớ chú ý cho thân thể nhỏ bé của ông nhé.” Viên Gia cười vỗ vỗ vai cậu.

An Vũ Hàng đã bị cậu trêu chọc thành quen, đi ra cửa đổi giày.

“Đúng rồi.” Viên Gia kéo ghế của mình qua ngồi xuống, nói với cả bọn: “Hôm nay tui gặp Hứa Phong Bạch ở chỗ hội sinh viên. Cậu ta, hình như bị người ta đánh.” Viên Gia nói cũng có chút do dự, tựa hồ không quá xác định.

“Sao?” Thời Nhiễm hỏi: “Cái gì gọi là hình như?”

An Vũ Hàng cũng đồng dạng không hiểu mà vừa mang giày vừa nhìn về phía Viên Gia. Dịch Tư Húc cũng dời mắt khỏi màn hình phỏ bản, nhìn Viên Gia. Bọn họ và Hứa Phong Bạch không quen thuộc, nhưng nếu đã quen biết cũng nên hỏi một đôi lời.

“Tui thấy trên trán cậu ta sưng một cục. Liền hỏi cậu ta một câu, cậu ta nói là không cẩn thận bị té ngã. Lúc ấy tui cũng không quá để ý, nhưng lúc cậu ta đi lấy tài liệu trên giá sách, cánh tay lộ ra ngoài một chút, bên trên hình như là từng đạo vết trầy, có cái tím bầm luôn.” Viên Gia cau mày, “Chẳng qua tui còn chưa nhìn thấy rõ rốt cục là tạo thành như thế nào, cậu ta đã lấy được đồ, tay áo che lại cánh tay rồi. Thoạt nhìn có vẻ không muốn cho người ta phát hiện, tui cũng không tiện hỏi quá nhiều.” Da của Hứa Phong Bạch rất trắng, cho nên chỉ cần bị thương, sẽ rất rõ ràng.

“Cái cậu Hứa Phong Bạch ấy thoạt nhìn rất thành thật, hẳn là sẽ không đắc tội người khác đâu. Có thể là lúc cậu ta té ngã liền bị cọ trầy tay hay không?” Thời Nhiễm suy đoán.

“Ừ, cũng có khả năng này.” Viên Gia gật gật đầu, “Chẳng qua nói đi nói lại, cái tên Hứa Phong Bạch này nhìn thì tốt, nhưng cứ có cảm giác không đáng tin.”

“Có thể có một hai người thổ lộ tình cảm đã không tệ rồi.” Thời Nhiễm nói.

“Cũng phải.” Viên Gia cũng không rồi rắm vấn đề này, nói với An Vũ Hàng: “Ông đi làm thêm nhanh đi, đừng tới trễ.”

“Ừ, tui đi đây.” An Vũ Hàng mang balo, xoay người đi ra cửa.

Thứ bảy, An Vũ Hàng tỉnh lại trên giường của Tiêu Mộc Từ, xoa xoa hai mắt còn có chút mờ lung, xuống giường rửa mặt. Một lúc nữa cậu còn phải đi làm thêm, không thể đến trễ.

Nhìn cậu vất vả, Tiêu Mộc Từ cũng có chút không nỡ, sau khi thức dậy liền đứng ở cửa toilet, nói với An Vũ Hàng: “Nếu mệt quá thì xin nghỉ công việc ở tiệm cà phê đi em.”

An Vũ Hàng quay đầu nhìn anh, không nghĩ tới anh sẽ nhắc đến vấn đề này.

“Lợi dụng nửa năm này dưỡng sức cho tốt, chờ đến năm tư liền có thể bắt đầu tìm một nơi thực tập. Tích lũy nhiều kinh nghiệm một chút, đối với chuyện về sau cũng hữu dụng.” Kỳ thật cho dù An Vũ Hàng cái gì cũng không làm, mỗi ngày ở không ở nhà, Tiêu Mộc Từ cũng vui lòng. Chẳng qua anh không thể nói như vậy, An Vũ Hàng khẳng định sẽ không vui.

An Vũ Hàng cúi đầu rửa mặt xong, mới mở miệng nói: “Em vẫn rất thích công việc ở tiệm cà phê. Mỗi ngày ở trường học cũng không giao tiếp gì nhiều, đến tiệm cà phê mặc dù là làm thêm, nhưng có thể tiếp xúc được một ít đồng nghiệp, thay đổi tâm tình, rất tốt.”

“Anh chỉ sợ em quá mệt mỗi thôi.” Tiêu Mộc Từ lấy khăn mặt qua giúp cậu lau mặt.

An Vũ Hàng cười nói: “Hiện tại vất vả một chút, về sau thì tốt rồi.” Chờ cậu để dành đủ tiền rồi, sẽ không đi làm thêm thế này nữa.

Tiêu Mộc Từ không thể khuyên nhủ cậu, đành phải nói: “Nếu quá mệt mỗi thì thôi nhé, đừng miễn cưỡng bản thân. Còn có anh mà.”

“Vâng.” An Vũ Hàng khẽ đáp lại, Tuy rằng cậu sẽ không để Tiêu Mộc Từ nuôi mình, nhưng có những lời này, cậu vẫn cảm thấy thực kiên định.

Ăn xong điểm tâm, Tiêu Mộc Từ lấy quần áo mưa cho An Vũ Hàng từ đợt lễ tình nhân ra, để cậu mặc đi làm. An Vũ Hàng vẫn cảm thấy mớ quần áo này quá đắt, mặc ở trường không thích hợp. cho nên vẫn luôn để ở chỗ Tiêu Mộc Từ. Chiều hôm nay bọn họ muốn đến một hội quán ăn cơm, khi đến đó phải ăn mặt được một chút, cho nên An Vũ Hàng cũng không thể cự tuyệt.

Giúp cậu mặc quần áo tử tế, Tiêu Mộc Từ tiễn cậu ra cửa, dặn dò xế chiều sẽ đi đón cậu. An Vũ Hàng cũng dặn anh lái xe cẩn thận, liền rời đi.

Buổi chiều tụ hội kỳ thật cũng không có người ngoài, chỉ có Tiết Dạ, Thư Văn Ngạn, Tiêu Mộc Từ và An Vũ Hàng. Chủ yếu là hội quán này mới vừa mời về một đầu bếp mới, nghe nói tay nghề làm cá rất tuyệt, cũng khó được lúc hôm nay cả bọn đều có thời gian rảnh, cho nên chuẩn bị đi ăn thử. Ăn xong rồi còn có thể ngồi đánh mặt chược tiêu khiển một chút, thuận tiện cũng giải quyết luôn bữa tối.

Tiêu Mộc từ và An Vũ Hàng đến hội quán, nhân viên phục vụ liền dẫn bọn họ lên lầu. Nơi này toàn bộ là phòng riêng, cảm giác tính tư nhân đặc biệt tốt. Thang máy lên tới lầu sáu, nhân viên bán hàng dẫn theo hai người đi vào bên trong, Tiêu Mộc Từ nắm tay An Vũ Hàng, An Vũ Hàng ngẩng nhìn khắp nơi, cảm giác nơi này phong cách bố cục không giống như khách sạn, ngược lại giống như một KTV, chỉ là không biết bên trong phòng là dạng gì.

Một cánh cửa được mở ra từ bên trong, Tiêu Mộc Từ và An Vũ hàng vừa lúc đi ngang qua trước cửa.

“Tiêu thiếu?”

Nghe vậy, Tiêu Mộc Từ dừng bước, quay đầu lại nhìn thấy rõ người gọi mình, mới hỏi: “Tối dùng cơm sao?”

“Ừ, thuận tiện dẫn theo vài người bạn đến đây vui chơi một chút.” Người đàn ông cười nói, sau đó ánh mắt nhìn lướt qua An Vũ Hàng đứng bên cạnh Tiêu Mộc Từ.

Lúc An Vũ Hàng xoay người lại cũng có nhìn người đàn ông này vài lần, sau đó cũng không đánh giá gì thêm. Người này thoát nhìn chỉ khoảng 30 tuổi, mặt tròn, vàng trăn sung túc, bộ dạng tương đối bình thường, nhưng không khó nhìn, cảm giác rất phúc hậu.

“Vị này là ai?” Người đàn ông ý chỉ An Vũ Hàng.

Tiêu Mộc Từ nói với anh ta: “Em họ của tôi.”

“Thì ra là thế.” Người kia không để ý tới An Vũ Hàng nữa, mà nói với Tiêu Mộc Từ: “Hôm nào có cơ hội tôi mời Tiêu thiếu đi uống một chút, chúng ta đã có thời gian rất dài rồi không gặp nhau.”

Tiêu Mộc Từ không nói được, cũng chẳng nói không.

An Vũ Hàng vẫn rất hiểu biết Tiêu Mộc Từ, chỉ cần khi Tiêu Mộc Từ giới thiệu cậu với người khác mà nói là “em họ”, liền chứng tỏ đối phương không phải người đặc biệt quen thuộc, không cần thiết cho họ biết quá nhiều. Đương nhiên, ngoại trừ giáo viên hướng dẫn của cậu, bởi vì khi đó bọn họ còn chưa phải loại quan hệ này. Mà đối với người thân thiết, Tiêu Mộc Từ bình thường sẽ nói “Đây là người yêu của tôi”, sẽ không lảng tránh, hào phóng thừa nhận. Cho nên thông qua điểm ấy, An Vũ Hàng có thể kết luận, Tiêu Mộc Từ cùng người này không quá thân quen, hoặc là nói không tin được anh ta.

Người kia còn muốn tiếp tục nói gì đó, trong phòng lại có thêm hai nam sinh bước ra. Khi An Vũ Hàng nhìn thấy một nam sinh trong đó, lập tức sững sốt, ấn đường cũng hơi hơi nhăn lại, nam sinh kia không phải là ai khác, đúng là An Minh Hi.

An Minh Hi nhìn thấy cậu cũng sững sốt một chút, nhưng sau đó lại tựa như không quen biết chuyển tầm mắt đi nơi khác.

“Đi đâu vậy?” Người đàn ông hỏi An Minh Hi và một cậu thanh niên khác.

Cậu ta đáp đi ra ngoài hít thở không khí, bên trong quá nóng. Người đàn ông cũng không nói gì, chỉ là gạt đầu một cái.

An Vũ Hàng có thể rõ ràng ngửi được mùi rượu trên người bọn họ, chẳng qua không biết là của An Minh Hi, hai là của cậu thanh niên kia, hoặc là cả hai người đều có.

“Tôi có hẹn, đi trước.” Tiêu Mộc Từ nói với người đàn ông.

“Được, được. Có chuyện gì liên hệ điện thoại nhé.” Người đàn ông một bộ dạng vô cùng nhiệt tình.

Tiêu Mộc Từ không nói gì, dắt An Vũ Hàng, đi theo nhân viên phục vụ dẫn đường tiếp tục đi vào bên trong.

Vừa chuyển qua một ngã rẽ, An Vũ Hàng mới nhỏ giọng hỏi Tiêu Mộc Từ, “Người mới vừa rồi là ai?”

“Một người làm về tài chính, làm sao vậy?” Tiêu Mộc Từ hỏi cậu. Trong trí nhớ của anh, An Vũ Hàng cực kỳ ít hỏi tình huống của người khác, nhất là người anh quen biết vì chuyện làm ăn hoặc là người trong mạng lưới nhân mạch của mình, bởi vì An Vũ Hàng căn bản không thêm để ý mấy thứ này, cho nên lúc này đột nhiên hỏi đến, anh cảm thấy có chút kỳ quái.

An Vũ Hàng nhấp máp khoe miệng, đáp: “Trong hai người thanh niên vừa mới từ trong phòng đi ra, người cao hơn là em trai em.”

Tiêu Mộc Từ giật mình một chút, cũng hiểu ra An Vũ Hàng đang lo lắng cái gì, “Cần anh tìm người điều tra một chút không?”

An Vũ Hàng lắc đầu, “Em chỉ là có chút đoán không ra vì sao An Minh Hi lại ở đây. Người đàn ông kia thoát nhìn cũng không giống người hiền lành gì.”

“Anh ta làm ăn cũng không tệ, nhưng mà có đôi khi thủ đoạn không được sáng rọi cho lắm. Bình thường những người làm ăn chân chính hoặc là gia tộc có vị thế, đều không để ý những người như vậy.” Tiêu Mộc Từ nói.

“À.” An Vũ Hàng đáp lời, cũng không hỏi nhiều hơn nữa. Cậu tuy rằng không có tình cảm gì nhiều với đứa em trai này, nhưng cũng không hy vọng nó gặp rắc rối. Chẳng qua An Minh Hi đã là người trưởng thành, hẳn sẽ không vô tri đến mức như vậy, rảnh rỗi tìm phiền toái cho bản thân.

Vào phòng, Tiết Dập và Thư Văn Ngạn đã ngồi sẵn chờ bọn họ. Thấy hai người tiến vào, Tiết Dập liền báo cho nhân viên phục vụ có thể mang thức ăn lên.

“Gần đây thế nào? Học tập bận lắm không?” Thư Văn Ngạn hỏi.

An Vũ Hàng treo áo khoác lên, đáp: “Không bận lắm. Điểm học phần này cũng không tệ lắm, mà học kỳ này cũng không quá nhiều môn.”

“Năm tư cậu trực tiếp đến Thú Ý thực tập đi. Đều là người một nhà, cũng có thể chỉ dẫn cậu một chút.” Tiết Dập nói.

An Vũ Hàng cười cười, “Đến lúc đó rồi nói sau ạ. Hiện tại em còn phải học thêm một ít nữa, chờ đến lúc đi làm mà còn phải học thì hơi khó khăn.”

“Ý tưởng thế này là đúng, kinh nghiệm nhiều không sợ thiệt.” Thư Văn Ngạn rất đồng ý.

Đồ ăn rất nhanh được dọn lên. Hôm nay nói trước là sẽ ăn cá, cho nên trên bàn ăn ngoại trừ cơm, thật sự cũng không có đồ ăn gì khác, tất cả đều là cá, canh cá, cá chiên, cá dầm chua Tây Hồ, gỏi cá, cá viên đường giấm... Tổng cộng mười món ăn. Tràn đầy một bàn tiệc cá với tạo hình khác nhau, cũng xác thực khiến người ta khẩu vị bùng nổ.

Bốn người vừa ăn vừa nói chuyện, đương nhiên phần lớn thời gian vẫn là nói chuyện công tác. An Vũ Hàng cũng quen rồi, không cảm thấy quá nhàm chán. Tay trái Tiêu Mộc Từ nắm lấy tay phải của cậu, không ngừng gấp đồ ăn cho cậu. Tay phải bị nắm chặt, An Vũ Hàng chỉ có tay trái không thể cầm đũa, đành phải cầm thìa dùng cơm, nhưng cũng không cảm thấy phiền toái gì.

Ăn no khoảng tám phần, An Vũ Hàng đứng dậy đi toilet. Trong phòng này cái gì cũng có, thậm chí còn có một cái giường đôi, nhưng duy nhất không có toilet.

Đi WC xong, An Vũ Hàng đứng trước bồn rửa tay, An Minh Hi từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy An Vũ Hàng, cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc quá nhiều, chỉ đi đến bên cạnh cậu, mở nước rửa tay.

An Vũ Hàng cũng không định bắt chuyện với cậu ta, tắt nước xong rút một tờ khăn giấy, định lau khô tay rồi rời đi.

An Minh Hi xuyên qua gương đánh giá cậu, châm chọc cười cười, mở miệng nói: “Xem ra anh sống cũng tốt lắm, cứ nhiên có thể đến nơi này dùng cơm. Chắc, xem một thân quần áo này cũng không tệ, chẳng qua không quá giống với gu của anh. Tôi nói này, anh là bị người đàn ông kia bao nuôi phải không?”

An Vũ Hàng không muốn tranh luận với An Minh Hi, cậu không còn là đứa trẻ, sẽ không ấu trĩ như vậy, cậu và Tiêu Mộc Từ là quan hệ như thế nào bản thân cậu rõ ràng nhất.

Thấy cậu không nói lời nào, An Minh Hi còn nói thêm: “Thế nào? Sống tốt quá nên ngay cả em trai cũng không nhận?”

An Vũ Hàng ném cái khăn giấy bị vò thành một khối vào trong sọt rác, hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

“Thế nào? Anh tới được, mà không cho tôi đến?” An Minh Hi cười lạnh nói: “Anh thì đến chơi với đại gia bao mình, tôi là vì tiền đồ của mình mà đến bàn chuyện công việc. Anh thì dựa vào người khác, mà tôi, lại dựa vào chính mình.”

An Vũ Hàng vốn có lòng nhắc nhở An Minh Hi vài câu, dù sao người đàn ông thoát nhìn phúc hậu này không hề dễ chọc. Nhưng thái độ này của An Minh Hi khiến An Vũ Hàng thật lòng lười cùng cậu ta nhiều lời. Cậu không biết mẹ mình sao lại dạy dỗ An Minh Hi thành như vậy, còn phải nơi chốn chỉ trích mình mới chịu.

An Vũ Hàng nhếch khóe môi một cái, nói: “Vây chúc cậu sớm ngày thăng chức.”

Nói xong, An Vũ Hàng liền xoay người rời khỏi toilet, hoàn toàn không thèm để ý An Minh Hi là vui vẻ hay không mất hứng.

An Minh Hi xuyên thấu qua gương nhìn theo bóng dáng rời đi của An Vũ Hàng, nhìn cửa toilet chậm rãi đóng lại, cảm xúc trong mắt vô cùng phức tạp, tựa như một đoàn mực đen pha mãi không lan ra...

53. Chương 53: Lỗ Mãng

Đối với hầu hết mọi người mà nói, kết hôn là giai đoạn quan trọng nhất của cuộc đời. Một khi đến tuổi kết hôn, mà không có bạn trai bạn gái, chắc chắn trưởng bối hai bên gia đình sẽ bắt đầu quan tâm sốt ruột. Mà dưới tình huống như vậy, xem mắt liền thành lựa chọn bắt buộc dĩ nhiên không thể không chấp nhận của một số người, tỷ như Tiết Dập.

Tiết Dập từ gia thế đến công việc, lại đến bộ dáng khí chất, đều xem như tiêu chuẩn cao phú soái. Theo lý mà nói, dĩ nhiên không thể có chuyện không có người theo đuổi, lại càng không có chuyện tìm không được bạn gái. Nhưng hiện thực lại đập nát lý luận, đến nay bản thân Tiết Dập cũng không rõ ràng, vì cái gì kể từ cấp 2 đến giờ, bản thân chưa từng kết giao bất cứ người bạn gái nào.

Là một người đàn ông vô cùng thẳng, không có ham mê bất lương, lương một năm khả quan, có nhà có xe, công việc trong công ty cũng không quá mức bận rộn, tính cách tốt bạn bè nhiều, thấy thế nào cũng là một người đàn ông thượng phẩm chất lượng tốt, cho nên Tiết Dập chưa từng nghĩ tới việc bản thân cần phải đi xem mắt, thế nhưng loại sự tình như xem mắt này hiện tại lại hoàn toàn rơi xuống người anh...

Kỳ thật việc này còn phải ngược dòng trở lại mấy ngày trước khi Tiết Dập giáo dục Viên Gia không được ‘yêu sớm’, lúc Viên Gia về nhà ngồi nói chuyện phiếm với mẹ mình, liền nói giỡn mà nhắc đến việc này, mẹ Viên Gia để bụng, cảm thấy Tiết Dập nên tới thời điểm tìm một người vợ, sau đó tìm mẹ Tiết Dập nói chuyện này. Kết quả hai người phụ nữ cộng lại, quyết định cho Tiết Dập đi xem mắt, vừa mau lẹ lại thuận tiện. Chẳng qua việc xem mắt này không phải nói làm liền làm, vẫn phải tìm được bên còn lại mới được, cho nên mẹ Tiết trải qua các phương diện suy tính, lựa chọn một cô gái có tính cách tương đối phù hợp với Tiết Dập, bảo Tiết Dập đi gặp mặt. Không đi không được.

Lần đầu tiên xem mắt, Tiết Dập tuy rằng không tình nguyện, nhưng vẫn không phản đối ý muốn của mẹ mình. Hơn nữa còn kéo theo Thư Văn Ngạn đi cùng, mỹ kỳ danh viết là: Giúp anh em tham mưu một chút. Nhưng trên thực tế chính là: Nếu không thích hợp, thì nhanh chóng tới cứu anh em một phen!

Thư Văn Ngạn vốn muốn trở về nhà ăn cơm với mẹ mình, nhưng sau khi bị Tiết Dập nghiêm túc mà giáo dục một trận về tình huynh đệ, đành phải gọi điện thoại về nhà giải thích tình huống với mẹ mình, liền đi cùng anh.

Cho nên chờ Thư Văn Ngạn trở về nhà, đăng nhập vào game đã là buổi tối 9h30...

Mật tán gẫu [La Y]: Hôm nay trẻ như thế, tăng ca?

Tuy rằng trước đó Dịch Tư Húc đã bày tỏ với Thư Văn Ngạn, Thư Văn Ngạn cũng không đồng ý, nhưng quan hệ của hai người cũng không bởi vậy mà gây bất hoà. Chỉ cần Thư Văn Ngạn vừa online, Dịch Tư Húc sẽ chủ động tổ đội với anh, cũng không đề cập đến việc bày tỏ trước kia, cùng nhau chơi đùa tựa như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Đi xem mắt.

Thư Văn Ngạn có chút mệt, cũng không muốn giải thích quá nhiều. Anh không chán ghét Dịch Tư Húc, tuy rằng bọn họ chưa từng gặp mặt, cũng chưa từng quen biết lẫn nhau, nhưng phong cách làm việc tiến thoái có chừng mực của Dịch Tư Húc khiến Thư Văn Ngạn rất thích.

Mật tán gẫu [La Y]: ...

Lúc này, trong lòng Dịch Tư Húc vô cùng rối rắm, xem mắt đối với cậu mà nói tuyệt đối là một tin hiệu nguy hiểm. Vi Vũ Yến Phi gợn gờng thẳng thắn mà nói chuyện đi xem mắt với cậu như vậy, khiến cậu cảm thấy Vi Vũ Yến Phi căn bản không xem trọng mình.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Đi làm hằng ngày đi, làm xong tôi log-out, có chút mệt.

Mật tán gẫu [La Y]: Được...

Địch Tư Húc ngồi trước máy tính, ấn đường hơi nhíu lại. Đột nhiên, Địch Tư Húc cảm thấy bản thân không thể tiếp tục chờ đợi như vậy nữa. Cái gọi là thời cơ thích hợp, rốt cục đến lúc nào mới có thể đến? Chẳng lẽ phải chờ Vi Vũ Yến Phi kết hôn?

Tiếp theo là nhiệm vụ chạy thương hàng hoá, nhưng Địch Tư Húc lại đứng tại chỗ không động.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: ?

Mật tán gẫu [La Y]: Chúng ta gặp mặt đi.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Hả?

Mật tán gẫu [La Y]: Anh đã gặp Vũ Hàng cũng đã gặp Viên Gia, tôi là đồ đệ anh, muốn gặp mặt một lần cũng không tính là yêu cầu quá đáng phải không?

Tuy rằng ngữ khí của Địch Tư Húc thực bình tĩnh, nhưng trong lòng vẫn rất khẩn trương.

Mật tán gẫu [La Y]: Anh cũng đừng lo lắng cho rằng tôi là người xấu.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Tôi không cảm thấy cậu là người xấu. Lại nói tôi còn có thể bị một sinh viên lừa sao? Tôi chỉ là có chút bất ngờ.

Thư Văn Ngạn cũng chưa từng có suy nghĩ đến chuyện gặp mặt đồ đệ nhà mình, nếu ngày nào đó ngẫu nhiên gặp gỡ, anh cũng sẽ không bài xích.

Mật tán gẫu [La Y]: Ừm, anh có thể suy xét một chút.

Mật tán gẫu [Vi Vũ Yến Phi]: Được, để tôi xem lúc nào có thời gian rảnh đã.

Mật tán gẫu [La Y]: Được.

Vi Vũ Yến Phi nói như vậy, chứng tỏ việc gặp mặt này có cơ hội.

Địch Tư Húc đang cao hứng, chợt nghe Viên Gia lớn tiếng nói: “Mẹ nó! Vũ Hàng, mau đến đây!”

“Làm sao vậy?” An Vũ Hàng bưng tách cà phê vừa mới pha xong đi qua. Tuần này Tiêu Mộc Từ phải ở lại công ty tăng ca, cho nên An Vũ Hàng không đến nhà Tiêu Mộc Từ.

Viên Gia chỉ chỉ mà vào màn hình máy tính của mình, An Vũ Hàng nhìn kỹ, bên trên là một tin giải trí, tiêu đề là —— .

Khác với Ông Nghệ Kiêu lần trước truyền ra scandal với Tiêu Mộc Từ, cô là ngôi sao quốc tế danh xứng với thực, con lai hai dòng máu Trung Anh, lớn lên cực kỳ xinh đẹp. 14 tuổi debut, album cá nhân đầu tiên đã tạo được thành tích vô cùng khiến người ta chú ý, có thể nói là một đêm thành danh. Trải qua 10 năm tôi luyện, tuy rằng hiện tại tuổi cũng không lớn, nhưng đã chiếm được địa vị rất khả quan trong giới âm nhạc quốc tế, mấy năm gần đây ngoại trừ ca hát, viết ca khúc, cô còn kiêm thêm vai trò chế tác âm nhạc, người mẫu và diễn viên, càng là đưa con cưng trong mắt các doanh nghiệp và thương gia lớn.

An Vũ Hàng rất thích những bài hát của cô, lúc không có việc gì cũng sẽ nghe một chút, cho nên đối với con người và sự nghiệp của Emmy cũng có hiểu biết nhất định.

Thời Nhiễm cũng bu lại nhìn thoáng qua, rồi hỏi: “Tiêu thiếu của Tinh Khải? Không phải là Tiêu ca đó chứ.”

“Ừ, mẹ của anh ấy là bà chủ của Tinh Khải.” An Vũ Hàng đáp. Cậu trước kia chỉ nói Tiêu Mộc Từ là ông chủ của Thú Ý, cũng chưa đề cập đến chuyện Tinh Khải...

“Mẹ nó...” Thời Nhiễm rõ ràng bị chấn kinh, “Sao ông không nói sớm?”

“Quên...” An Vũ Hàng là quên thật.

“Ê ê, hai người chú ý trọng điểm một chút có được hay không? Trọng điểm là Emmy này!” Viên Gia nhìn hai người.

“Emmy không có dự định phát triển ở trong nước, theo lý mà nói hẳn sẽ không có quan hệ gì với Tiêu ca mới đúng chứ?” Thời Nhiễm phân tích.

Địch Tư Húc cũng nghiêng người nhìn thoáng qua màn hình, nói: “Có thể là chiêu bài lăng xê hay không?”

“Ừ, cũng có thể. Bài phỏng vấn này do báo chí trong nước viết, nói không chừng là muốn tấn công về thị trường quốc nội, có ý tạo đề tài.” Thời Nhiễm gật gật đầu.

Viên Gia ngược lại không yên tâm được như hai người bọn họ, nói với An Vũ Hàng: “Ông có muốn gọi điện thoại hỏi Tiêu ca một chút hay không?”

“Được rồi.” An Vũ Hàng lắc đầu, “Anh ấy đang bận rộn, về sau rồi hãy nói. Hơn nữa cũng không phải anh ấy nói thích Emmy.”

“Cũng phải...” Viên Gia tắt trang web, đây dù sao cũng chỉ là hành vi đơn phương của Emmy, thật sự không liên quan gì đến Tiêu ca cả.

Ngồi trở lại trên ghế của mình, An Vũ Hàng kỳ thật cũng không bình tĩnh được như mặt ngoài, trong lòng hỗn loạn lại có chút buồn bực. Cậu không hiểu biết hình thức hoạt động của giới giải trí rốt cục là như thế nào, nhưng Ông Nghệ Kiều thì bởi vì là nghệ sĩ của Tinh Khải, muốn mượn thân phận của Tiêu Mộc Từ lăng xê một phen nên mới tạo scandal, ngược lại vốn là chuyện hợp lý, nhiều nhất chỉ bị nói là có tâm cơ. Nhưng Emmy và Tinh Khải một chút quan hệ cũng không có, dung Tiêu Mộc Từ để tạo tin tức tựa hồ có chút vô lý, hơn nữa Tiêu Mộc Từ cực ít xuất hiện trước mặt giới truyền thông, hẳn cũng không đạt được hiệu quả lăng xê bao nhiêu. Cho nên chuyện lần này của Emmy, tám phần mười là thật sự nghĩ như vậy, mới có thể trả lời báo chí như thế.

Đối với An Vũ Hàng mà nói, cảm giác bạn trai của mình bị người khác mơ ước, thật sự khó chịu vô cùng.

Chẳng qua buổi tối hôm đó Tiêu Mộc Từ gọi điện thoại đến, nói chuyện liên tục cho đến khi cậu đi ngủ, tâm tình An Vũ Hàng cũng theo đó mà trở nên tốt hơn, chuyện của Emmy cũng bị cậu trực tiếp xem nhẹ.

Thư Văn Ngạn làm việc trước nay luôn rất có hiệu suất. Chủ nhật anh vừa lúc có thời gian rảnh, cho nên liền đồng ý yêu cầu gặp mặt của Địch Tư Húc.

Sáng sớm chủ nhật, ba người kia còn chưa thức dậy, Địch Tư Húc đã bắt đầu lục tung tủ đồ tìm quần áo.

“Ông sang sớm không chịu ngủ, đang muốn làm gì vậy?” Thời Nhiễm thức dậy đi toilet nhìn thoáng qua Địch Tư Húc đang thử quần áo, hỏi: “Định ra ngoài?”

“Ừ.” Thanh âm của Địch Tư Húc rất thấp, để tránh đánh thức An Vũ Hàng và Viên Gia.

Chờ đến lúc Thời Nhiễm từ toilet đi ra, nhìn thấy Địch Tư Húc lại đổi một bộ đồ khác, đứng một bên soi gương, cậu liền cảm thấy có chút kỳ quái. Bình thường Địch Tư Húc nếu có ra ngoài cũng sẽ không tốn quá nhiều thời gian để chọn quần áo, trên cơ bản là nhìn bộ nào thuận mắt liền mặc bộ đó. Mà hôm nay lại lựa chọn rồi phối đồ nghiêm túc như thế, cảm giác đích xác có chút khác thường.

Suy nghĩ 2 giây, Thời Nhiễm hỏi: “Ông không phải là muốn đi hẹn hò đó chứ?” Hình như chỉ có đi gặp người trong lòng, mới có thể chú ý ăn diện đến như vậy.

Địch Tư Húc chỉ mỉm cười, cũng không trả lời.

Thời Nhiễm còn hơi buồn ngủ, không hỏi thêm nhiều, trở về trên giường tiếp tục ngủ — Từ khi Viên Gia và Địch Tư Húc dọn sang đây, thời gian làm việc nghỉ ngơi của cậu và An Vũ Hàng liền không còn quy luật như trước nữa, bởi vì bốn người có đôi khi vừa bắt đầu tán gẫu liền nói đến tận nửa đêm, buổi sáng rất khó dậy sớm, nhất là những lúc không có tiết học.

Chờ cả đám An Vũ Hàng tỉnh lại, Địch Tư Húc đã ra ngoài, không ai biết rốt cục cậu đi đâu.

Thư Văn Ngạn và Địch Tư Húc hẹn nhau vào 10h sáng, địa điểm là một quán cà phê ở trung tâm thành phố.

Thư Văn Ngạn cũng chưa từng gặp qua Địch Tư Húc, cho nên sau khi đến quán cà phê liền gọi điện thoại cho cậu, bọn họ tối hôm qua xác định trước thời gian gặp mặt, cũng trao đổi số điện thoại. Sau khi chuông

reo lên vài tiếng, Thư Văn Ngạn liền nhìn thấy chỗ ghế salon cạnh cửa sổ có một nam sinh cao lớn suýt khí đứng lên, nam sinh nhìn thấy mình thì hơi hơi lộ ra ý cười. Thư Văn Ngạn cúp di động, bước qua.

“La Y?” Thư Văn Ngạn hỏi.

Địch Tư Húc gật gật đầu, tự giới thiệu: “Tôi là Địch Tư Húc.”

“Thư Văn Ngạn.” Thư Văn Ngạn cười nói, “Chờ có lâu không?”

“Không có, vừa mới tới thôi.” Địch Tư Húc đáp. Kỳ thật nửa tiếng trước cậu đã tới đây rồi, vẫn luôn suy nghĩ xem một chút nữa phải nói với Thư Văn Ngạn những gì.

Thư Văn Ngạn cởi áo khoác, ngồi vào ghế đối diện cậu, hỏi: “Uống gì không?”

“Gì cũng được.” Địch Tư Húc cũng ngồi trở lại trên ghế.

Thư Văn Ngạn gật đầu, nói với nhân viên phục vụ vừa đi đến đứng cạnh bàn: “Hai tách cà phê.”

“Vâng, xin chờ một chút.” Nhân viên phục vụ ngọt ngào mỉm cười, xoay người rời đi.

Không bao lâu, hai tách cà phê đã được đưa tới.

Thư Văn Ngạn thêm vào cà phê một ít sữa và đường, mới mở miệng hỏi: “Sao lại đột nhiên muốn gặp mặt tôi?”

Địch Tư Húc chiếu theo tỷ lệ của Thư Văn Ngạn cũng cho sữa và đường và cà phê của mình, mới đáp: “Có chuyện muốn nói với anh.”

Thư Văn Ngạn cười cười, nói: “Nói đi.”

Địch Tư Húc dùng thìa khuấy cà phê, nhưng vẫn chưa uống: “Trước khi nói, tôi có một thỉnh cầu. Hy vọng anh có thể nghe hết lời tôi nói rồi hãy rời đi. Đường nhiên, nếu anh không rời đi lại càng tốt hơn.”

Nghe được những lời này, Thư Văn Ngạn cũng thu lại ý cười, hơi gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Địch Tư Húc giật giật yếu hầu phát khô, nhìn vào mắt Thư Văn Ngạn, nói: “Cầm Sắt, tôi là Dạ Chức.”

Bàn tay bưng tách cà phê của Thư Văn Ngạn rung lên một cái, thiếu chút nữa làm đổ tách cà phê. Trong mắt rõ ràng lộ ra kinh ngạc, cả người cũng có chút sợ run.

Địch Tư Húc cũng không lập tức giải thích, cậu biết hiện tại nói tiếp, Thư Văn Ngạn không nhất định sẽ nghe vào tai, vẫn là chờ Thư Văn Ngạn tiêu hoá xong chuyện này rồi lại nói tương đối tốt hơn.

Sau một lúc, Thư Văn Ngạn phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng điều chỉnh tâm tình thất thố của mình, nhìn Địch Tư Húc, nhưng không nói gì. Anh cũng thật sự không biết phải nói gì.

Biết anh đã lấy lại tinh thần, Địch Tư Húc mới mở miệng nói: “Thực xin lỗi, tôi là đặc biệt muốn xin lỗi anh. Chuyện trước kia là tôi quá xúc động, quá lỗ mãng, hoàn toàn không bận tâm đến cảm nhận của anh, nói rất nhiều lời tổn thương đến anh. Tôi không cầu anh tha thứ, chỉ hy vọng anh có thể cho tôi một cơ hội bù đắp.”

Nghĩ đến những chuyện đã qua, Thư Văn Ngạn ở trong lòng thở dài, nói: “Kỳ thật cậu cũng không cần thiết xin lỗi tôi làm gì, chuyện trước kia tôi cũng có sai. Quan hệ của chúng ta cũng sẽ không ảnh hưởng đến tình bạn giữa cậu và Vũ Hàng, Viên Gia, bọn họ đều có lý tính cả.” Trong mắt anh, Địch Tư Húc đột nhiên đến giải thích khả năng hơn phân nửa có liên quan đến Viên Gia và An Vũ Hàng, dù sao bọn họ cũng là bạn tốt của Địch Tư Húc, mà Địch Tư Húc khẳng định sẽ không hy vọng bởi vì chuyện quá khứ mà mất đi hai người bạn này.

“Tôi xin lỗi anh không phải vì bọn họ. Là tôi thật lòng muốn giải thích với anh.” Địch Tư Húc nghiêm túc nói: “Lúc trước là tôi quá ngây thơ, không biết xử sự. Kỳ thật lúc tôi bái sư với anh tôi đã biết anh là Cầm Sắt.”

“Tôi lúc trở về server Hoán Khê Sa cũng có log-in vào acc Dạ Chức, cũng nhìn thấy tin nhắn của anh. Mấy người chơi cùng với chúng ta trước kia nói cho tôi biết, anh luyện lại acc mới, tên là Vi Vũ Yến Phi. Tôi vốn không muốn quấy rầy anh, nhưng không ngờ anh cư nhiên quen biết An Vũ Hàng. Cho nên tôi nhất

thời không nhận được, liền nói với anh tôi muốn bái sư.” Địch Tư Húc hai tay giao nhau đặt lên bàn, nhìn chằm chằm Thư Văn Ngạn, nói tiếp: “Kỳ thật tôi cảm thấy trong lòng tôi vẫn rất để ý anh, nếu không lúc nhìn thấy acc của anh cũng sẽ không sinh ra xúc động muốn bái sư.”

Thư Văn Ngạn chậm rãi uống cà phê, cũng không nói gì.

“Một lần nữa bắt đầu chơi đùa cùng anh, tôi phát hiện bản thân vẫn rất thích anh. Tôi luôn luôn rối rắm rất cực có nên bày tỏ với anh hay không, có nên thẳng thắn với anh chuyện tôi là Dạ Chúc hay không.” Địch Tư Húc tự giấu cười cười, lại nói: “Sau khi cùng anh chơi đùa một đoạn thời gian, tôi phát hiện so với trước kia tôi càng thích anh hơn, cho dù anh là nam. Cho nên lễ tình nhân ngày hôm đó tôi liền bày tỏ với anh. Nhưng anh không đồng ý, tôi lại càng không dám thẳng thắn chuyện tôi là Dạ Chúc, sợ anh tức giận bỏ đi luôn.”

Dừng một chút, Địch Tư Húc tiếp tục nói: “Sau khi bày tỏ với anh, đám Viên Gia tới hỏi tôi. Tôi liền kể lại chuyện trước kia của chúng ta cho bọn họ nghe. Bọn họ đều cảm thấy tôi còn muốn theo đuổi anh vốn cần bản không có cơ hội, bởi vì trước kia tôi thật sự rất quá đáng.”

“Vì vậy hiện tại vì cái gì cậu lại muốn nói cho tôi biết?” Thư Văn Ngạn hỏi. Kỳ thật trong lòng anh cũng không bình tĩnh, trước đây anh chưa từng gặp Dạ Chúc, thích cũng bắt quá chỉ là cái người trong thế giới ảo kia. Mà hiện giờ gặp được Địch Tư Húc đời thật, cảm giác cậu mang đến cho anh so với trong tưởng tượng không quá giống nhau, xác thực mà nói so với anh tưởng tượng còn tốt hơn nhiều, Thư Văn Ngạn cũng không ghét chàng trai suất khí này, nhưng chuyện đã qua thật sự là một rào cản giữa bọn họ...

“Nếu còn tiếp tục kéo dài, tôi sợ anh bị người ta đoạt đi. Lỡ như anh muốn kết hôn, tôi khẳng định hối tiếc không kịp.” Địch Tư Húc thẳng thắn nói.

“Kết hôn? Làm sao có thể?” Thư Văn Ngạn chưa bao giờ có tính toán kết hôn.

“Anh không phải đi xem mắt sao?” Địch Tư Húc hỏi thẳng.

Thư Văn Ngạn bật cười, “Không phải tôi, tôi chỉ là đi cùng bạn thôi.”

“Thì ra là thế.” Địch Tư Húc cũng cười, trong lòng kiên định hơn rất nhiều, chỉ cần Thư Văn Ngạn không kết hôn, cậu liền có hi vọng.

Thư Văn Ngạn nhìn Địch Tư Húc, có chút cảm thán mà nói: “Cậu trưởng thành rồi, nhưng trưởng thành không nhất thiết chứng tỏ chúng ta quen nhau là thích hợp lẫn nhau.”

“Tôi hiểu.” Cậu nhìn cách nói năng và quần áo của Thư Văn Ngạn, là có thể rõ ràng cảm giác được chênh lệch giữa bọn họ, “Hiện tại tôi cần bản không xứng với anh.”

“Tôi không phải nói ý này...”

“Tôi biết.” Địch Tư Húc nhìn Thư Văn Ngạn, “Cho nên hy vọng anh có thể cho tôi cơ hội, để tôi chứng minh chúng ta là thích hợp.”

Đối mặt với ánh mắt trong suốt mà kiên định của Địch Tư Húc, Thư Văn Ngạn nhất thời cũng không biết phải nói gì, chỉ có thể nói: “Tôi phải suy nghĩ lại đã.”

“Ừm, tôi có thể chờ. Bao lâu tôi cũng chờ.” Địch Tư Húc nói.

Sau đó, hai người tương đối trầm mặc mà uống hết tách cà phê.

Thư Văn Ngạn nói: “Vốn định mời cậu ăn cơm trưa, nhưng hiện tại tôi không có tâm tình này.”

“Tôi hiểu, anh trở về nghỉ ngơi cho tốt. Tôi không vội, anh có thể chậm rãi suy nghĩ.” Địch Tư Húc mặc dù có chút mất mát, nhưng cũng không biểu hiện quá rõ ràng. Thư Văn Ngạn nói thẳng với cậu là anh không có tâm tình, cũng xem là không khách sáo với cậu. Nếu Thư Văn Ngạn lấy thái độ xã giao đối đãi với cậu, cũng có thể làm được rất tốt, mà cậu có thể cũng không phát hiện ra.

“Ừ, cậu cũng sớm trở về trường đi. Tôi đi đây.” Thư Văn Ngạn cầm lấy áo khoác đứng lên, lưu lại tiền cà phê rồi trực tiếp rời đi.

Địch Tư Húc lại ngồi trong chốc lát, mới rời khỏi quán cà phê — Nếu cậu muốn theo đuổi Thư Văn Ngạn, thì phải chuẩn bị tốt tâm lý bị cự tuyệt. Chỉ cần Thư Văn Ngạn không ghét cậu, chỉ cần anh không nổi giận, cậu còn có hy vọng.

Khi Địch Tư Húc trở lại phòng ngủ, cả đám An Vũ Hàng mới từ căng tin ăn cơm xong trở về.

“Ông cả buổi trưa đi đâu vậy? Thật là đi hẹn hò?” Thời Nhiễm thấy bộ dáng Địch Tư Húc tựa hồ không phải đặc biệt cao hứng, cũng không xác định có phải cậu thật sự đi hẹn hò hay không.

“Ăn cơm trưa chưa?” An Vũ Hàng hỏi.

Địch Tư Húc cởi áo khoác, ngồi xuống ghế, nói: “Tui đi gặp Thư Văn Ngạn.”

“Ngạn ca?!” An Vũ Hàng và Viên Gia đồng loạt kinh ngạc kêu lên.

Thời Nhiễm không biết tên thật của Vi Vũ Yến Phi, nhưng nghe lời này của bọn họ cũng đoán được Thư Văn Ngạn hẳn chính là Vi Vũ Yến Phi.

“Sao ông không nói sớm?!” Viên Gia cau mày nói: “Ông nói với Ngạn ca ông là Dạ Chúc chưa?”

“Nói rồi...” Địch Tư Húc đáp lại.

“Ngạn ca có tức giận không?” An Vũ Hàng hỏi.

“Thoạt nhìn bình thường.” Kỳ thật Địch Tư Húc cũng đoán không ra rốt cục Thư Văn Ngạn là nghĩ như thế nào.

“Chuyện lớn như vậy sao ông không nói sớm, tốt xấu gì còn có thể thương lượng một chút.” Viên Gia nói. Địch Tư Húc đột nhiên ra ta nhanh gọn như vậy, bọn họ còn chưa chuẩn bị tâm lý xong.

“Cũng không nghĩ nhiều được như vậy, anh ấy nói đi xem mắt, tui cảm thấy không thể đợi được nữa, liền đề xuất gặp mặt.”

“Xem mắt?” An Vũ Hàng hơi hơi nhíu mày, “Ngạn ca se không làm loại chuyện này đâu.” Trong mắt cậu, thân là gay Thư Văn Ngạn không có khả năng đi lừa gạt con gái nhà người ta.

“Ừ, là tui hiểu lầm.” Bất kể nói như thế nào, hôm nay thẳng thắn với Thư Văn Ngạn, Địch Tư Húc cũng không hối hận.

“Ông làm quá lỗ mãng, lỗ như anh ấy tức giận, Viên Gia và Vũ Hàng đều sẽ rất khó xử.” Thời Nhiễm nói. Tuy rằng cậu quen biết Tiêu Mộc Từ và Tiết Dập, nhưng lại không quen biết Thư Văn Ngạn, cho nên Thư Văn Ngạn có vui hay không với cậu mà nói cũng chẳng có ảnh hưởng gì. Nhưng An Vũ Hàng và Viên Gia thì khác, một người là người yêu của Tiêu Mộc Từ, một người là em họ của Tiết Dập, Địch Tư Húc đột nhiên thẳng thắn với Thư Văn Ngạn, vậy An Vũ Hàng và Viên Gia chính là biết mà không nói.

“Xin lỗi.” Địch Tư Húc áy náy nhìn Viên Gia và An Vũ Hàng, “Là tui không suy xét rõ ràng.”

Viên Gia vỗ vỗ vai Địch Tư Húc, nói: “Chuyện khác khoan hãy nói, ông vẫn là nhanh đi mua mấy phần bảo hiểm đi. Lỡ như nằm viện cũng có thể có chút đảm bảo.”

Địch Tư Húc không lời gì để nói mà nhìn cậu, cả người đều có chút uể oải.

Buổi tối thứ 2, An Vũ Hàng cơm nước xong mới vừa đi ra khỏi căng tin, liền nhận được điện thoại của Tiêu Mộc Từ.

Không có quan tâm, cũng không hỏi cậu ở đâu, Tiêu Mộc Từ trực tiếp nói với An Vũ Hàng: “Đưa số điện thoại của Địch Tư Húc cho anh.”

Nghe ngữ khí không tốt của Tiêu Mộc Từ, trong lòng An Vũ Hàng có chút thấp thỏm hỏi: “Ngạn ca nói cho anh biết?”

“Những chuyện đó em đã sớm biết?” Tiêu Mộc Từ hỏi cậu, ngữ khí chẳng có chút nào dịu đi.

“Vâng, hôm mùng 9 đi ra ngoài ăn cơm với bọn họ liền biết.” An Vũ Hàng biết tâm tình Tiêu Mộc Từ không tốt, cũng không giấu diếm.

“Vì sao không nói cho anh?” Giọng điệu của Tiêu Mộc Từ tuy rằng không tính là chất vấn, nhưng vẫn ẩn chứa chút lửa giận.

“Thực xin lỗi...” An Vũ Hàng thật sự không biết có thể nói cái gì...

Tiêu Mộc Từ bên kia trầm mặc một lúc, mới nói: “Chuyện của Văn Ngạn em đã biết rõ ràng. Anh cũng nói cho em biết cậu ấy là trách nhiệm của anh, cho nên anh không thể để cho bất luận kẻ nào thương tổn cậu ấy. Nhưng bây giờ là em giúp đỡ người khác giấu diếm, khiến cậu ấy dưới tình huống không hề biết chuyện gì đột nhiên phải đối mặt việc này. Văn Ngạn đích xác là người trưởng thành, việc này cậu ấy cũng có thể xử lý được. Nhưng mà Vũ Hàng, với anh mà nói cậu ấy có thể xử lý hay không là một chuyện, anh có nói cho anh biết hay không lại là chuyện khác.”

An Vũ Hàng mím môi, hai mắt nóng lên. Ngữ khí của Tiêu Mộc Từ không nặng, nhưng cậu vẫn cảm thấy có chút khổ sở. Đây là người trước giờ luôn cưng chiều cậu lần đầu tiên nói với cậu như vậy, An Vũ Hàng biết chuyện này mình đích xác có chỗ sai, cho nên cậu không thể phản bác cái gì. Nhưng trong lòng tựa như có cái gì đó nghẹn lại, tìm không ra chỗ để phác tán cảm xúc.

Tiêu Mộc Từ khẽ thở dài một tiếng, nói tiếp: “Anh biết không nên vì chuyện của Văn Ngạn mà nổi giận với em, nhưng hiện tại anh thật sự không thể vui vẻ nổi.”

An Vũ Hàng cố gắng ngăn chặn chua xót nơi cổ họng, nhỏ giọng nói: “Em biết...”

“Em trước gửi số điện thoại của Dịch Tư Húc cho anh, những chuyện khác về sau chúng ta lại nói.” Tiêu Mộc Từ nói.

“Vâng...”

An Vũ Hàng bên này vừa dứt lời, bên kia Tiêu Mộc Từ liền cúp điện thoại. An Vũ Hàng nhắm chặt mắt lại, sau đó tìm số điện thoại của Dịch Tư Húc gửi cho Tiêu Mộc Từ. Làm xong việc, cậu xoay người đi về phía hoa viên nhỏ trong sân trường, cậu cần tìm nơi một yên lặng, bình phục cảm xúc một chút. Nếu không, cậu thật sự không dám đảm bảo không bị đám Thời Nhiễm nhìn ra manh mối gì. Cậu và Tiêu Mộc Từ không vui chính là chuyện thuộc về hai người bọn họ, An Vũ Hàng không trách bất cứ ai, cũng không muốn để cho người khác biết...

54. Chương 54: Hoà Hợp

Một mình ngồi trong hoa viên nhỏ trong sân trường, An Vũ Hàng nhìn hang cây trơ trụi, trong lòng trống rỗng.

Một lúc sau, cậu lấy điện thoại di động ra, tìm số điện thoại của Thư Văn Ngạn, gọi đi. Về chuyện giữa Thư Văn Ngạn và Dịch Tư Húc, cậu lựa chọn đứng về phía Dịch Tư Húc, đến nỗi Thư Văn Ngạn hoàn toàn không biết gì cả, An Vũ Hàng cũng có chút áy náy. Dù sao Thư Văn Ngạn đối với cậu không tệ, cậu giấu diếm anh mặc dù cũng có lập trường của mình, nhưng nếu Thư Văn Ngạn đối với Dạ Chức trong game có oán hận, vậy việc cậu giấu diếm đối với Thư Văn Ngạn đột nhiên phải đối mặt với chân tướng mà nói, không thể nghi ngờ là một loại thương tổn.

Chuông điện thoại vang lên không được vài tiếng, di động liền được kết nối, đầu bên kia truyền đến thanh âm ôn hoà trước sau như một của Thư Văn Ngạn, “Alô, Vũ Hàng?”

“Vâng. Ngạn ca, thực xin lỗi...” An Vũ Hàng nhỏ giọng nói vào di động. Nếu không hạ thấp thanh âm, cậu sợ không áp chế được cảm xúc.

“Làm sao vậy?” Thư Văn Ngạn hiển nhiên rất bất ngờ đối với việc An Vũ Hàng đột nhiên gọi điện xin lỗi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện của anh và Tư Húc em đã sớm biết, nhưng vẫn không nói cho anh biết, xin lỗi...” An Vũ Hàng tựa vào lưng ghế, cúi đầu nói.

Thư Văn Ngạn bên kia trầm mặc một lúc, thanh âm có chút nghiêm túc hỏi: “Có phải Tiêu Mộc Từ trách cậu hay không?”

“Không có...” An Vũ Hàng vốn muốn nặn ra nụ cười, nhưng cảm giác có chút khó khăn, “Anh ấy chỉ hỏi em số điện thoại của Tư Húc, không nói gì khác.”

Thư Văn Ngạn khẽ thở dài một cái rồi nói rằng: “Vũ Hàng, chuyện giữa anh và Dịch Tư Húc không liên quan đến bất cứ người nào cả, cậu không cần phải xin lỗi anh, cậu không làm sai gì cả. Kỳ thật chuyện này, người phải chịu trách nhiệm nhất chính là bản thân anh. Nếu anh là cậu, cũng sẽ lựa chọn giống như cậu không nói cái gì cả.”

An Vũ Hàng hốc mắt chua xót, cậu thật sự muốn gọi điện xin lỗi, nhưng không ngờ lại trở thành Thư Văn Ngạn an ủi mình.

“Mộc Từ làm người rất bá đạo, cho nên có thể sẽ luôn hy vọng cậu có chuyện gì cũng đều nói cho cậu ấy biết, đây là vấn đề tính cách, cậu đừng trách cậu ấy.” Thư Văn Ngạn bình tĩnh nói: “Cậu xin lỗi anh, anh cảm thấy rất băn khoăn. Nói cho cùng, chuyện này là anh không đúng. Nếu lúc trước anh trực tiếp nói cho Dịch Tư Húc biết anh là nam, sẽ không có những chuyện về sau. Nhưng hiện tại nói những chuyện này đã muộn rồi. Chuyện này chỉ là chuyện giữa anh và Dịch Tư Húc, anh sẽ xử lý tốt, cậu cũng đừng nghĩ quá nhiều. Nếu Mộc Từ chọc giận cậu khiến cậu không vui, cậu cũng đừng so đo với cậu ấy.”

“Ngạn ca, em không sao.” An Vũ Hàng nhỏ giọng nói. Thư Văn Ngạn không để ý, với cậu mà nói đã tốt lắm rồi.

“Ừ, cậu bây giờ còn ở bên ngoài?” Thư Văn Ngạn hình như nghe được thanh âm có người nói chuyện đi ngang qua.

“Em trở về liền.” An Vũ Hàng nói dối.

“Ừ, trở về sớm một chút. Đừng để bị cảm.”

“Vâng.” An Vũ Hàng đáp lại.

“Chuyện này cậu cũng đừng lo lắng, anh sẽ xử lý tốt.” Thư Văn Ngạn cười nhẹ nói.

“Vâng, vậy em cúp máy. Tạm biệt Ngạn ca.” An Vũ Hàng nói.

“Ừ, tạm biệt.”

Bỏ điện thoại vào trong túi áo, An Vũ Hàng đứng dậy, chậm rãi đi về hướng phòng ngủ. Tâm tình của cậu tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn bình phục, nhưng nếu còn không quay về, đám Thời Nhiễm có thể sẽ chạy đi tìm, đến lúc đó lại khó giải thích.

Thư Văn Ngạn bên này sau khi cúp điện thoại của An Vũ Hàng, lại lập tức gọi cho Tiêu Mộc Từ.

Tiêu Mộc Từ bên kia vừa mới nghe máy, Thư Văn Ngạn liền trực tiếp nghiêm túc hỏi: “Có phải cậu trách Vũ Hàng không?”

“Em ấy nói cho cậu biết?” Kỳ thật khi vừa cúp điện thoại, Tiêu Mộc Từ liền có chút hối hận. Chẳng qua việc này cậu cứ nhiên giấu luôn cả anh, khiến anh trở thành người cuối cùng biết đến việc này, trong lòng anh thật sự không thoải mái.

“Không có, tôi đoán.” Thanh âm Thư Văn Ngạn có chút lạnh lùng, “Em ấy gọi điện thoại xin lỗi tôi. Mộc Từ, việc này không có nửa điểm quan hệ với Vũ Hàng, cậu dựa vào cái gì mà phát giận với em ấy?!”

“Tôi không muốn phát giận, chỉ là hỏi em ấy vì sao không nói sớm.” Anh thật sự không muốn nổi giận với An Vũ Hàng, nhưng khả năng khống chế không tốt lắm, dù sao nghĩ đến Thư Văn Ngạn từng bị người ta chửi rủa như vậy, anh liền có chút nén giận.

“Vũ Hàng là một người độc lập, em ấy dựa vào cái gì mà chuyện gì cũng phải nói cho cậu biết? Mọi chuyện lợi và hại thế nào, em ấy cũng có phán đoán và suy tính của riêng mình.” Vừa nghĩ tới thanh âm của An Vũ Hàng khi xin lỗi mình, Thư Văn Ngạn cảm thấy thực không thoải mái, cũng thấy áy náy với An Vũ Hàng.

Tiêu Mộc Từ không nói chuyện, có lẽ đối với phương diện này, nhận thức của anh thật sự có chút lệch lạc.

Thư Văn Ngạn thở dài, tiếp tục nói: “Mộc Từ. Tôi biết cậu vì di ngôn của ba tôi nên vẫn luôn toàn lực chiều cổ tôi, nhưng tôi đã không còn là đứa trẻ chỉ có thể tránh ở phía sau cậu nữa. Mộc Từ, cậu nên buông xuống trách nhiệm này đi. Hiện tại trách nhiệm của cậu không còn là tôi nữa, mà chính là Vũ Hàng, em ấy mới là người cậu nên che chở nhất.”

Tiêu Mộc Từ nhéo nhéo mi tâm, đáp: “Tôi biết...”

Kỳ thật trong lòng anh cũng không dễ chịu gì, những điều Thư Văn Ngạn nói anh đều biết, nhưng hôm nay đối mặt với An Vũ Hàng, anh lại làm quá tệ.

“Cậu biết thì phải làm cho được chứ!” Có đôi khi ý thức trách nhiệm của Tiêu Mộc Từ quá nặng, cũng khiến Thư Văn Ngạn thực bất đắc dĩ, “Ba của tôi cứu cậu là lựa chọn của ông ấy, tôi không trách cậu, cũng không trách ba tôi. Ông ấy bảo cậu chiều cổ tôi, cậu đã làm rất tốt rồi. Cho dù hiện tại tôi không làm gì, chỉ ở nhà ở không, cũng có thể cả đời cơm áo vô lo. Nói thật, tôi rất cảm ơn cậu. Cho nên lại càng không nguyên ý nhìn cậu vì tôi mà khiến Vũ Hàng chịu ủy khuất. Mộc Từ, cậu nên có cuộc sống hoàn toàn thuộc về chính mình.”

Nghĩ đến An Vũ Hàng có thể sẽ bị ủy khuất đến rơi nước mắt, trong lòng Tiêu Mộc Từ khó chịu đến không chịu được. Anh đích thật phải sửa đổi, trách nhiệm nhiều năm đối với Thư Văn Ngạn cũng đích xác nên triệt để buông xuống. Thư Văn Ngạn là bạn của anh, nhưng An Vũ Hàng là người yêu của anh. Anh từ nhỏ đến lớn vẫn luôn chiều cổ Thư Văn Ngạn, trách nhiệm cũng được, bồi thường cũng được, anh đã làm được hết thảy. Mà hiện tại với anh mà nói, người quan trọng nhất là An Vũ Hàng, anh hẳn phải đặt toàn bộ lực chú ý của mình vào người cậu, anh nói sẽ che chở cho cậu, nhưng lại không làm được, thậm chí còn khiến An Vũ Hàng khổ sở...

“Nói thật. Một người tốt như Vũ Hàng, dựa vào cái gì lại phải hứng chịu cơn giận của cậu?” Thư Văn Ngạn nói tiếp, “Em ấy để ý cậu, thích cậu, mới nhẫn nhịn những điều ủy khuất này. Nếu không đã sớm đá cậu rồi.”

“Là tôi không tốt.” Tiêu Mộc Từ thở dài.

“Nói với tôi thì có ích gì?” Thư Văn Ngạn hiển nhiên rất bất mãn.

“Đúng, là vô dụng. Cúp máy đây.” Nói xong, Tiêu Mộc Từ cũng không để ý Thư Văn Ngạn còn nói gì hay không, trực tiếp cúp điện thoại, cầm chìa khoá liền chạy ra ngoài.

Trở lại phòng ngủ, An Vũ Hàng tắm rửa một cái liền lên giường nằm.

Thời Nhiễm cảm thấy cậu có chút kỳ quái, An Vũ Hàng chỉ nói là bản thân có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi sớm. Thời Nhiễm, Viên Gia và Dịch Tư Húc liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng không nói thêm cái gì.

Mới vừa nằm xuống không bao lâu, di động của An Vũ Hàng liền vang lên, nhìn chữ “Tiêu” hiện lên trên màn hình di động, An Vũ Hàng do dự một chút, cuối cùng nhận cuộc gọi, “Alô?”

“Có thể xuống lầu không? Anh đang ở dưới lầu ký túc xá của em.” Thanh âm của Tiêu Mộc Từ phục hồi trở về ôn nhu như trước, ngữ khí cũng tràn đầy thương lượng.

An Vũ Hàng trầm mặc một lúc, mới nói: “Vâng.”

“Ừ, anh chờ em.”

An Vũ Hàng không nhiều lời, sau khi cúp điện thoại, xuống giường mặc quần áo.

“Đi ra ngoài?” Viên Gia hỏi.

“Ừ.” An Vũ Hàng cũng không giải thích nhiều, khoác thêm áo khoác liền xuống lầu.

Trước lầu ký túc xá, xe của Tiêu Mộc Từ an tĩnh đậu trong bóng đêm, mang theo một loại tư thái ngủ đông. Cước bộ An Vũ Hàng đi xuống lầu dừng lại một giây, mới đi qua, lên xe.

Tiêu Mộc Từ nhìn cậu, không nói chuyện.

An Vũ Hàng cũng không nói gì, cúi đầu nhìn tay của mình. Cậu mặc không nhiều lắm, chẳng qua bên trong xe điều hoà bật ra đầy đủ, cũng không cảm thấy lạnh.

Tiêu Mộc Từ khởi động xe, lái ra khỏi trường học. Nhưng cũng không đi quá xa, chỉ là dừng ở phía trước một khu công viên an tĩnh.

“Thực xin lỗi.” Tiêu Mộc Từ nói.

An Vũ Hàng nắm chặt hai tay, không nhìn anh, cũng không nói chuyện.

Tiêu Mộc Từ nắm tay cậu, nói tiếp: “Là anh không đúng, anh không nên nói với em như vậy. Anh đã nói sẽ che chở cho em, không để em khổ sở, anh lại làm không được. Thực xin lỗi.”

An Vũ Hàng nháy mắt đỏ hốc mắt, quật cường cắn chặt răng, không cho nước mắt chảy ra.

Tiêu Mộc Từ nhìn An Vũ Hàng, nói: “Anh vẫn cảm thấy bản thân hẳn là người em thân cận nhất, em không nên giấu anh bất cứ chuyện gì. Nhưng anh lại quên, em cũng có thể có bí mật, cũng có thể có quyền lợi không nói, là anh không tôn trọng em. Anh đã nói sẽ đặt em ở vị trí thứ nhất, nhưng cũng không làm được. Thực xin lỗi...”

An Vũ Hàng cuối cùng vẫn không nhịn được, nước mắt mang theo nhiệt độ cơ thể cứ như vậy trực tiếp rơi trên mu bàn tay Tiêu Mộc Từ, đập đến mức tim anh phát đau.

Vươn tay ôm cậu vào trong ngực, An Vũ Hàng chôn mặt vào trước ngực Tiêu Mộc Từ, không tiếng động mà rơi nước mắt.

Tiêu Mộc Từ siết chặt cánh tay, hôn nhẹ lên tóc An Vũ Hàng, nói: “Em có thể... cho anh thêm một lần cơ hội được không? Em có thể tức giận, có thể nổi giận với anh, nhưng đừng rời khỏi anh, có được không?”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Mộc Từ nói chuyện với người khác như thế, trong giọng nói mang theo khẩn cầu. Nếu là những người khác, Tiêu Mộc Từ khẳng định sẽ không như vậy, nhưng đối mặt với An Vũ Hàng, anh thực tự nhiên mà buông bỏ kiêu ngạo, chỉ là lấy thân phận của một người đàn ông bình thường, thỉnh cầu An Vũ Hàng tha thứ.

An Vũ Hàng không nói lời nào, cũng không ôm lại Tiêu Mộc Từ.

“Đều là anh không tốt. Kỳ thật ngay khi cúp điện thoại anh đã hối hận. Vốn định xử lý xong chuyện của Dịch Tư Húc sẽ đến tìm em, nhưng lại sợ hôm nay không nói rõ ràng, em sẽ ngủ không ngon. Đến lúc đó đau lòng vẫn là anh.” Tiêu Mộc Từ nói.

An Vũ Hàng hít hít mũi, nghẹn giọng nói: “Lúc anh nói em như thế sao không thấy anh đau lòng?”

Tiêu Mộc Từ nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu, thanh âm ôn nhu chậm rãi nói: “Là anh không suy nghĩ chu đáo. Anh cũng là lần đầu tiên biết yêu, rất nhiều chỗ còn làm chưa được tốt. Cứ nghĩ toàn bộ của em đều thuộc về anh, mà quên lưu lại cho em sự riêng tư và quyền lợi giữ bí mật cá nhân, chỉ cật lực yêu cầu em không được giấu diếm anh, không được lừa gạt anh, nhưng kỳ thật có một ít lời nói nói và giấu diếm đều là thiện ý. Anh sẽ chậm rãi học, cho anh chút thời gian, chỉ một chút là được, được không?”

“Về sau chuyện như vậy em sẽ nói cho anh biết...” An Vũ Hàng nói chuyện với giọng mũi rất nặng.

“Không sao, em cứ tự mình cân nhắc. Chỉ cần đừng để anh là người cuối cùng biết là được.” Hai người quen nhau cần phải có sự hoà hợp, việc này đối với Tiêu Mộc Từ mà nói không phải là thoả hiệp, chỉ là một loại nhượng bộ nên có.

An Vũ Hàng không đáp. Kỳ thật cậu chỉ là có chút uỷ khuất, nhưng cũng không có ý tưởng muốn chia tay với Tiêu Mộc Từ. Tiêu Mộc Từ hạ thấp tư thái nói chuyện với cậu như vậy, cầu xin cậu tha thứ, cậu cũng không có biện pháp tiếp tục tức giận với anh. Một Tiêu Mộc Từ như vậy cậu chưa từng gặp bao giờ, hoàn toàn không giống cái người bình thường khí tràng cường đại kia. Tư thái nhận sai như vậy, cậu dĩ nhiên nguyện ý tha thứ cho Tiêu Mộc Từ một lần...

An Vũ Hàng đẩy Tiêu Mộc Từ ra, nghĩ muốn lấy khăn tay lau mặt, lại bị Tiêu Mộc Từ ngăn trở.

“Khăn tay không sạch sẽ, mắt em sẽ bị nhiễm trùng.” Nói xong, liền dung tay áo sơ mi của mình giúp An Vũ Hàng lau khô mặt mũi, cũng không thêm để ý áo sơ mi của mình rốt cục mua mất bao nhiêu tiền.

Lúc này An Vũ Hàng mới chú ý tới, Tiêu Mộc Từ chỉ mặc áo sơ mi liền chạy ra ngoài, ngay cả áo lông cũng không mặc.

“Có thể tha thứ cho anh không?” Tiêu Mộc Từ thấp giọng hỏi.

An Vũ Hàng ngẩng đầu, dùng hai mắt sung đỏ mà nhìn nhìn Tiêu Mộc Từ, nói: “Nếu có lần sau, em...”

“Sẽ không, anh cam đoan.” Tiêu Mộc Từ lập tức đáp lời, anh không muốn nghe được từ trong miệng An Vũ Hàng hai chữ ‘chia tay’. Hiện giờ anh đã buông bỏ trách nhiệm đối với Thư Văn Ngạn, chuẩn bị toàn lực đối xử thật tốt với An Vũ Hàng, nhất định không cho An Vũ Hàng cơ hội nói lời chia tay.

“Hừ.” An Vũ Hàng quay đầu đi, không thèm để ý đến anh.

Tiêu Mộc Từ mỉm cười, một lần nữa ôm người vào trong ngực, người này là người duy nhất mà anh yêu thương trong 27 năm qua, vậy mà buổi tối hôm nay anh cư nhiên lại tổn thương cậu, thật sự không nên.

“Ngày mai anh hẹn gặp mặt Dịch Tư Húc.” Tiêu Mộc Từ nói.

An Vũ Hàng ngẩng đầu, hỏi: “Anh không phải định đánh cậu ấy đó chứ?”

“Anh còn chưa muốn lên báo đâu.” Tiêu Mộc Từ véo nhẹ lên chóp mũi của An Vũ Hàng, hỏi: “Ngày mai em đi cùng với anh không?”

“Không đi.” An Vũ Hàng lập tức cự tuyệt, nói: “Anh nhất định sẽ dạy dỗ cậu ấy một trận, em đi theo rất xấu hổ.”

“Làm sao em biết anh sẽ dạy dỗ cậu ta?” Tiêu Mộc Từ vốn có ý định này, nhưng Thư Văn Ngạn nói khiến anh đánh mất suy nghĩ này. Chuyện của Thư Văn Ngạn anh sẽ không can thiệp nữa, cho nên tự nhiên cũng sẽ không cần dạy dỗ gì ai.

“Dùng phải chuyện của Ngạn ca anh sẽ đặc biệt bao che khuyết điểm.” An Vũ Hàng nói.

“Xin lỗi. Về sau sẽ không.” Tiêu Mộc Từ sờ sờ tóc cậu, “Nhìn xem duyên phận của bọn họ đi.”

An Vũ Hàng có chút kỳ quái mà nhìn anh, trước đây bọn họ còn nói sẽ cùng nhau chiếu cố Ngạn ca.

Tiêu Mộc Từ cười cười, đáp: “Anh là bạn trai của em, về sau chỉ để ý một mình em, không quan tâm người khác.”

An Vũ Hàng quay mặt sang một bên, nói: “Em mới không cần anh quan tâm.”

Tiêu Mộc Từ giữ lấy cằm cậu, để cậu nhìn về phía mình, sau đó nói rằng: “Anh muốn hôn em, được không?”

“Không được, em còn chưa nguôi giận.” Đại bộ phận uỷ khuất của cậu đều đã tan thành mây khói, nhưng vẫn còn dư lại một chút, khiến cậu vẫn có chút khó chịu.

“Được rồi, thực xin lỗi...” Tiêu Mộc Từ nắm chặt tay cậu, nói: “Nếu không anh về nhà quỳ bần phỉm nhé?”

An Vũ Hàng lại hừ một tiếng, không tiếp thu Tiêu Mộc Từ lấy lòng.

Bởi vì ánh mắt An Vũ Hàng có chút sừng lên, Tiêu Mộc Từ sợ cậu trở về phòng sẽ xấu hổ, liền trực tiếp mang người về nhà. Chẳng qua đêm nay, An Vũ Hàng ngủ ở phòng cho khách, Tiêu Mộc Từ cũng không có biện pháp, anh biết An Vũ Hàng mềm lòng, nhưng cho dù mềm lòng cỡ nào thì gặp loại chuyện như thế này cũng sẽ có chút không thoải mái, không thể lập tức làm như không có chuyện gì phát sinh được. Chẳng qua An Vũ Hàng đồng ý cùng anh trở về nhà đã xem như tốt lắm rồi, anh cũng không thể miễn cưỡng cậu, chỉ có thể canh giữ ở bên giường, nhìn cậu ngủ rồi mới trở về phòng mình.

Hết thấy còn cần có thời gian để chứng minh...

Vì để An Vũ Hàng ngủ cho tròn giấc, sau đó ăn một bữa cơm thật ngon, Tiêu Mộc Từ đã sớm gọi điện đến công ty báo nghỉ, cũng gọi điện thoại cho Viên Gia, nói An Vũ Hàng hôm nay không lên lớp. Viên Gia ước chừng cũng có thể đoán ra hôm qua hai người phát sinh một vài chuyện không thoải mái, nhưng nghe ngữ khí của Tiêu Mộc Từ thì hẳn là đã giải quyết xong.

An Vũ Hàng ngủ thẳng đến giữa trưa mới tỉnh, Tiêu Mộc Từ đã gọi sẵn thức ăn ngoài, một bữa cơm đơn giản nhưng cũng rất phong phú với 6 món mặn một món canh, sắc hương vị đều hoàn hảo.

Sau khi tắm xong, An Vũ Hàng ngồi trước bàn ăn cơm, Tiêu Mộc Từ gấp thức ăn cho cậu.

“Thật sự không đi cùng anh?” Tiêu Mộc Từ hỏi.

“Không đi, em ăn cơm xong sẽ trở về trường học.” Hôm nay đã cúp tiết rồi, nhưng tốt xấu gì cũng phải trở về chép lại cho đủ bài.

“Buổi tối cơm nước xong anh đưa em về.” Tiêu Mộc Từ nói.

An Vũ Hàng lắc đầu, không nói chuyện.

Tiêu Mộc Từ cũng không miễn cưỡng, chỉ nói: “Tối nay sẽ gọi điện thoại cho em.”

“Vâng.” Lúc này An Vũ Hàng không cự tuyệt. Kỳ thật không phải cậu còn giận Tiêu Mộc Từ, tuy rằng vẫn còn một chút không được tự nhiên, nhưng có thể xem nhẹ nó. Chủ yếu là cậu cảm thấy có chút mất mặt, đây đã là lần thứ hai cậu khóc trước mặt Tiêu Mộc Từ. Trước kia cậu rất kiên cường, cơ hồ chưa từng rơi nước mắt, nhưng từ khi gần gũi hơn với Tiêu Mộc Từ, cậu liền có chút đường thành tính ý lại, việc này đối với cậu mà nói vô cùng không tốt.

Trước khi đi gặp mặt Dịch Tư Húc, Tiêu Mộc Từ đưa An Vũ Hàng về phòng ngủ. An Vũ Hàng mang theo một túi thức ăn thật to chào tạm biệt Tiêu Mộc Từ, sau đó chạy nhanh lên lầu.

Nhìn cước bộ nhanh nhẹn của An Vũ Hàng, Tiêu Mộc Từ lộ ra ý cười. Sau đó trực tiếp lái xe đến chỗ hẹn với Dịch Tư Húc.

Lúc anh đến nơi, Dịch Tư Húc đã ngồi đợi sẵn bên trong. Tiêu Mộc Từ cũng không hàn huyên nhiều với cậu, ngồi xuống ghế salon, gọi một tách cà phê.

Nói tới khí tràng, Dịch Tư Húc dĩ nhiên kém Tiêu Mộc Từ khá xa, nói tới thân cao, Tiêu Mộc Từ cũng cao hơn Dịch Tư Húc 6cm, Dịch Tư Húc ở trước mặt Tiêu Mộc Từ tựa như một đứa trẻ, chỗ nào cũng thấp bé hơn anh.

Sau khi cà phê được đưa lên, Tiêu Mộc Từ bưng tách cà phê lên uống một hơi, sau đó không có động thái gì nữa — Chén cà phê này so với An Vũ Hàng pha thì kém xa.

“Về chuyện giữa cậu và Văn Ngạn.” Tiêu Mộc Từ tiến vào chính đề, “Tôi và Văn Ngạn lớn lên cùng nhau từ nhỏ, ba cậu ấy mất sớm, tôi đối với cậu ấy coi như vừa là anh trai vừa là ba, cho nên cậu cũng đừng cảm thấy tôi xen vào việc của người khác.”

“Không có.” Dịch Tư Húc lắc đầu, cậu biết Dịch Tư Húc chỉ là muốn tốt cho Thư Văn Ngạn.

“Tôi vẫn luôn hy vọng có người có thể chiếu cố Thư Văn Ngạn, như vậy tôi có thể ‘từ chức’ được rồi.”

Dịch Tư Húc không hiểu mà nhìn về phía Tiêu Mộc Từ, không rõ ‘từ chức’ anh đang nói là có ý gì.

“Tôi khách khí mà nói với cậu như vậy, tất cả đều là vì nhìn vào mặt mũi của Vũ Hàng, cậu và em ấy là bạn bè, em ấy rất tin tưởng cậu, cho nên tôi cũng muốn thử tin tưởng cậu một lần.” Sau đó, Tiêu Mộc Từ kể lại một lần lời dằn dò của ba Thư Văn Ngạn đối với mình cho Dịch Tư Húc nghe một lần, nhưng không kỹ càng tỉ mỉ như khi nói với An Vũ Hàng, mà chỉ chọn nói trọng điểm.

Nghe xong mọi chuyện, Dịch Tư Húc vô cùng bất ngờ. Cậu không ngờ ba của Thư Văn Ngạn cư nhiên qua đời sớm như vậy, không có ba cuộc sống của anh khẳng định trôi qua không tốt, nhất là lúc tuổi còn nhỏ như thế. Lại nghĩ đến những lời trước đây mình mắng Thư Văn Ngạn, trong lòng lại càng áy náy không chịu được.

Thu thập xong cảm xúc, Dịch Tư Húc nói với Tiêu Mộc Từ: “Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ không phụ anh ấy.”

“Chỉ nói ngoài miệng cũng vô dụng. Vấn đề của bản thân cậu cũng không ít, thái độ của người trong nhà, chuyện công việc sau này, đều phải nhanh chóng tính toán trước. Cũng không thể để Văn Ngạn nuôi cậu.”

“Tôi biết. Nếu tôi làm không tốt, ngay từ đầu sẽ không tiếp cận anh ấy.” Trên người của Dịch Tư Húc mang theo một cỗ quạt cường cùng liều mạng thuộc riêng về người trẻ tuổi.

“Ừ, đối với cậu tôi chỉ có hai yêu cầu: Một là đối tốt với Văn Ngạn; Hai là nếu Văn Ngạn chứng mất cậu, cậu phải lập tức rời đi, không được phép dây dưa.”

“Được.” Dịch Tư Húc đáp ứng rất sáng khoái.

“Ừ. Những thứ khác cậu tự mình xem mà làm, có thể theo đuổi được hay không phải xem bản lĩnh của cậu.” Chuyện Tiêu Mộc Từ muốn nói cũng chỉ bấy nhiêu.

Dịch Tư Húc uống hết cà phê trong tách, hỏi: “Vì chuyện của tôi, có phải khiến anh và Vũ Hàng cãi nhau hay không?”

“Không tính là cãi nhau, là vấn đề của tôi. Chẳng qua hiện tại không có việc gì rồi.” Tiêu Mộc Từ nói, “Về sau chuyện của Văn Ngạn tôi sẽ không quản nữa, hy vọng có một ngày tôi có thể nói với cậu một câu ‘Văn Ngạn tôi giao cho cậu.’”

“Vâng.” Dịch Tư Húc dùng sức gật gật đầu, lại nói: Tôi cũng có một câu muốn nói với anh.”

“Sao.”

“Đối tốt với Vũ Hàng. Cậu ấy rất lương thiện, đừng thương tổn cậu ấy.” Dịch Tư Húc nhìn thẳng vào mắt Tiêu Mộc Từ, nghiêm túc nói.

“Yên tâm, tôi nhất định sẽ đối tốt với em ấy.” Tất cả những chỗ làm không đúng hoặc chưa tốt trước đây, anh đều sẽ sửa lại, sẽ không tiếp tục khiến An Vũ Hàng khổ sở.

Ngày hôm sau lúc sắp tan tầm, thư ký cầm theo một tập văn kiện tiến vào, nói: “Ông chủ, đây là phòng kỹ thuật đưa lên.”

“Ừm.” Tiêu Mộc Từ tiếp nhận văn kiện, thư ký rất thức thời mà nhanh chóng rời đi.

Mở tập văn kiện ra, bên trong không phải văn kiện chính thức, chỉ là một trang báo cáo viết tay, nội dung là về sự kiện anh và An Vũ Hàng bị người ta chụp lén, đồng thời đăng lên diễn đàn của trường. Việc này bên phía Viên Gia cũng cho người điều tra, nhưng đối phương vẫn như trước dung IP công cộng, không tra ra được kết quả gì, dù sao ở trường học điều kiện có hạn. Mà bên này của anh ngược lại tìm được một ít manh mối, chẳng qua cũng không dễ tra như vậy, cho nên mới chậm trễ thêm không ít thời gian, nhưng tốt xấu gì cũng có chút tiến triển.

Vị kỹ thuật viên này tra được kết quả là máy tính đăng bài post kia thuộc về một quán bar rất có tiếng trong giới, mà cái gọi là giới ở đây ý chỉ giới SM. Địa chỉ quán bar này ở nơi tương đối vắng vẻ, mặt ngoài thoạt nhìn là một nơi rất bình thường, nhưng dưới tầng hầm lại chuyên kinh doanh rất nhiều hạng mục buôn bán phi pháp. Hơn nữa người có thể đi vào đây vô cùng hữu hạn, về phần cụ thể là tình huống như thế nào cũng không rõ ràng, duy nhất có thể xác định chính là người đăng bài post này dùng máy tính ở đây, mà đối phương dùng phương thức gì để tiến vào đây càng không thể tra rõ ràng, bởi vậy cũng vô pháp tra ra được cụ thể người nào. Chẳng qua vị kỹ thuật viên này vẫn đang cố gắng hack vào hệ thống máy chủ ở đây, xem có thể tìm được danh sách hội viên, để tiến hành điều tra kỹ hơn hay không.

Dù sao phòng kỹ thuật thêm một việc như vậy cũng không tính khó khăn gì, Tiêu Mộc Từ quyết định để anh ta tiếp tục điều tra, chẳng qua anh cũng hiểu được, người có thể mở một quán bar kiểu như thế ở D thị, khẳng định không phải đèn cạn dầu. Mọi sự vẫn phải cẩn thận làm đầu.

Tuy rằng phần báo cáo này chỉ có một trang giấy, nhưng phía sau lại có tờ 4 vé mời vào cổng, là lễ bế mạc của giải thi đấu game online, trước đây An Vũ Hàng hỏi anh có thể kiếm được hay không, anh cũng phí chút công phu, rốt cục cũng không khiến An Vũ Hàng thất vọng.

Nghĩ đến An Vũ Hàng, Tiêu Mộc Từ lại không khỏi có chút đau lòng, chuyện trước đây cho dù là vì lí do gì, chung quy vẫn là mình làm không tốt...

Tiếng gõ cửa cắt ngang suy nghĩ của Tiêu Mộc Từ, Tiết Dập đẩy cửa đi vào, trong tay ôm một chồng văn kiện, cười nói: “Tiêu thiếu, buổi tối tăng ca nhé, thế nào?”

“Không làm.” Tiêu Mộc Từ dứt khoát mà từ chối.

“Hôm nay cũng không phải cuối tuần, cậu có chuyện quan trọng sao?” Tiêu Mộc Từ rất ít khi từ chối tăng ca, ngoại trừ vài lần cuối tuần gần đây.

“Về sau sẽ không tăng ca nữa.” Tiêu Mộc Từ nói thẳng.

“Văn Ngạn không tăng ca cũng được đi, cậu vì cái gì không tăng ca?” Văn Ngạn phải về nhà với mẹ mình, đó là chính sự.

“Bồi (*) Vũ Hàng.” Tiêu Mộc Từ nói.

(*) Chữ này ý nghĩa là ở bên cạnh quan tâm chăm sóc này nọ, nhưng dịch thoáng ra thế nào thì hem tìm được từ QAQ

“Không phải chứ? Lúc Vũ Hàng làm việc cũng có đi đến chỗ cậu được đâu, cậu bồi cậu ấy thế nào được.”

“Gọi điện thoại.”

Tiết Dập quả thực không còn lời gì để nói, “Lương tâm của cậu đâu? Hai người sẽ không phải trông cậy vào tôi một mình tăng ca đó chứ?”

“Cậu xem mắt thành công không?” Tiêu Mộc Từ đột nhiên hỏi.

“Dĩ nhiên là không, sao vậy?” Tiết Dập không biết đề tài sao lại đột nhiên chuyển qua chuyện xem mắt của mình. Cô gái kia đúng là không tệ, nhưng anh đối với cô ấy không có loại cảm giác này, cũng không muốn chậm trễ thời gian con gái nhà người ta.

“Vậy cậu tiếp tục tăng ca đi, dù sao cũng không có người cần cậu ở bên cạnh.” Tiêu Mộc Từ không chút lưu tình nói.

“Cậu...” Tiết Dập hít một hơi thật sâu, nói: “Được rồi, cậu không tăng ca thì tôi đi tìm Văn Ngạn, bảo cậu ấy tăng ca với tôi.”

“Tuỳ cậu, nếu cậu có thể thuyết phục được cậu ấy.” Ai tăng ca đối với Tiêu Mộc Từ mà nói không quan trọng, quan trọng là đảm bảo chất lượng và hoàn thành công việc.

“Cậu chờ đó.” Nói xong, Tiết Dập liền đi tìm Thư Văn Ngạn.

Tiêu Mộc Từ nhìn thoáng qua đồng hồ, đứng dậy mặc áo khoác, chuẩn bị đến giờ liến tẩn tầm.

Khi Tiết Dập đến văn phòng Thư Văn Ngạn, thư ký báo lại cho anh biết Thư phó tổng đã về sớm rồi.

Tiêu Mộc Từ đi ngang qua bên cạnh cậu, nói: “Cậu cũng mau chóng tìm một người đi, giải quyết vấn đề cá nhân, sẽ không cần tăng ca nữa.”

“Không nhọc ngại hao tâm tổn trí, đừng nói tôi, Văn Ngạn cũng còn độc thân kìa.” Tiết Dập còn không biết chuyện giữa Thư Văn Ngạn và Dịch Tư Húc.

Tiêu Mộc Từ nhẹ nhàng băng quơ mà nói: “Cậu ấy chỉ là vấn đề thời gian, còn cậu là vấn đề chọn đối tượng.”

“Có ý gì?” Tiết Dập không hiểu.

Tiêu Mộc Từ cũng lười giải thích với anh, chỉ nói: “Đến hỏi Viên Gia đi.” Nói xong dưới tầm mắt nhìn theo của nhóm thư ký trợ lý, đi vào thang máy.

Tiết Dập đứng tại chỗ suy nghĩ một phút đồng hồ, lấy điện thoại ra gọi cho Viên Gia, anh ngược lại muốn nhìn xem thằng nhóc này có phải đã biết chuyện gì, lại không nói cho mình biết hay không.

Hết –

55. Chương 55: Đáng Yêu

Trận chung kết và lễ bế mạc của giải đấu game online đều tiến hành vào buổi chiều thứ Bảy. An Vũ Hàng làm thêm xong liền trực tiếp chạy tới sân đấu.

Tới cổng, An Vũ Hàng xếp hàng kiểm vé vào cửa. Vị trí của bốn người bọn họ liền một dãy, cho nên không cần gọi điện thoại liên hệ, trực tiếp đi vào chờ là được. Sau khi qua cửa soát vé, An Vũ Hàng vừa định tiến vào cửa hội trường, đã bị người kéo cánh tay lại. Vừa quay đầu lại, liền thấy Tiêu Mộc Từ mang theo vẻ mặt mỉm cười nhìn mình.

“Sao anh lại ở đây?” Cậu biết hôm nay Tiêu Mộc Từ sẽ đến, nhưng không ngờ Tiêu Mộc Từ sẽ chạy đến chỗ cửa ra vào toàn người là người như thế này.

“Chờ em.” Tiêu Mộc Từ trả lời.

Hai người đàn ông đứng ở cửa ra vào, một người anh tuấn, một người xinh đẹp, xác thực hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác.

Tiêu Mộc Từ cũng không đứng lâu, lôi kéo An Vũ Hàng đi tới cầu thang ở một góc, cầu thang cũng có bảo vệ canh gác, không phải là nhân viên bên trong, sẽ không cho đi.

“Đi đâu?” An Vũ Hàng đi theo anh lên lầu, hỏi.

“Chỗ yên tĩnh hơn.” Tiêu Mộc Từ trả lời thực ngắn gọn.

Mà Tiêu Mộc Từ nói ‘chỗ yên tĩnh’ chính là một gian phòng nghỉ ở lầu 2. Mở cửa ra, Tiêu Mộc Từ dẫn theo An Vũ Hàng đi vào, bên trong không có người, chỉ có một cái TV, một bộ salon cùng vài cái ghế dựa. Tuy rằng có chút đơn sơ, nhưng phòng nghỉ dành cho giải đấu, cũng bất quá chỉ nhưng vậy thôi, không thể yêu cầu quá cao.

“Tới đây làm gì?” An Vũ Hàng nhìn nhìn khắp nơi, hỏi.

“Ăn cơm.” Tiêu Mộc Từ dứt khoát trả lời.

Anh vừa dứt lời, cửa đã bị gõ từ bên ngoài. Sau đó một người phụ nữ mặc một thân trang phục công sở màu đen đi tới, trên tay cầm theo một hộp thức ăn, nói với Tiêu Mộc Từ: “Sếp, thức ăn ngài gọi.”

“Ừm.” Tiêu Mộc Từ tiếp nhận hộp thức ăn.

Người kia hơi hơi gật đầu với An Vũ Hàng, nói một câu ‘dùng chậm rãi’, liền đóng cửa rời đi.

Tiêu Mộc Từ kéo ghế dựa qua, làm một cái bàn tạm thời, dừng nhìn nơi này bố trí có chút đơn sơ, nhưng được dọn dẹp rất sạch sẽ, ghế dựa cũng là không nhiễm một hạt bụi.

“Ăn cơm đi, em đói bụng chưa?” Tiêu Mộc Từ mở hộp thức ăn ra, lấy từng món đồ ăn ra ngoài.

Ngửi được mùi đồ ăn, An Vũ Hàng nhất thời cảm thấy bụng đói kêu vang. Từ giữa buổi trưa đến giờ cậu đã cảm thấy rất đói, nhưng sau đó đói quá mức, lại không cảm thấy gì nữa. Hiện tại bị mấy món đồ ăn này câu con sâu đói ra, cảm giác đói cồn cào nhất thời trào lên.

“Cám ơn.” An Vũ Hàng nói. Cậu không ngờ Tiêu Mộc Từ sẽ cẩn thận như vậy, cứ nhiên còn chuẩn bị cơm trưa cho mình. Cậu vốn định nhờ Viên Gia mang đến cho cậu hai cái bánh mì là được, vào trong hội trường ăn qua loa xem như xong.

“Khách khí với anh cái gì?” Tiêu Mộc Từ đưa đũa cho cậu, nói.

An Vũ Hàng cười cười, bắt đầu cúi đầu ăn cơm.

Bởi vì cậu thật sự rất đói, tốc độ ăn cơm cũng tương đối nhanh, sau khi Tiêu Mộc Từ dứt cho cậu vài ngụm canh, liền dứt khoát đoạt lấy đôi đũa trên tay cậu, dứt cậu ăn cơm, cũng nói: “Ăn nhanh quá không tốt cho tiêu hoá.”

An Vũ Hàng nhìn đôi đũa trong tay anh, chỉ có thể chấp nhận anh dứt mình ăn. Chẳng qua cậu cũng có thể rảnh tay gửi tin nhắn cho Viên Gia, nói cho cậu ta biết, cậu đã tự mình đến rồi, để bọn họ không cần lo lắng.

“Buổi tối ăn gì?” Tiêu Mộc Từ hỏi, anh cũng không cố ý nhìn xem An Vũ Hàng đang nhắn tin cho ai, đó là quyền riêng tư của cậu.

“Cơm trưa còn chưa ăn xong, chưa nghĩ đến chuyện buổi tối.” An Vũ Hàng thả điện thoại di động vào trong túi áo.

“Vừa ăn vừa nghĩ.” Tiêu Mộc Từ nói.

An Vũ Hàng bưng chén canh, uống một ngụm, cảm giác đồ mình muốn ăn không ít, nhưng nếu thật sự nghĩ đến cơm tối thì lại không có...

Sau khi trận đấu bắt đầu, Tiêu Mộc Từ trực tiếp mở TV trong phòng nghỉ, nơi này có thể xem truyền hình trực tiếp. An Vũ Hàng cứ như vậy ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Tiêu Mộc Từ trên ghế salon xem trận đấu, tuy rằng thiếu không khí náo nhiệt tại hội trường, nhưng được cái là yên tĩnh, còn có thể cùng Tiêu Mộc Từ trao đổi một chút.

Sau khi trận chung kết chấm dứt, có 20 phút thời gian để nghỉ ngơi, sau đó sẽ cử hành lễ trao giải và nghi thức bế mạc. Tiêu Mộc Từ là khách mời trao giải, phải đi trước đến phòng nghỉ của khách mời chờ đợi. An Vũ Hàng thì đến khán phòng, dù sao vất vả lắm mới có vé mời, không ngồi vào ghế một chút thật sự lãng phí.

“Ông chạy đi đâu vậy?” Nhìn thấy An Vũ Hàng rốt cục cũng đến, Viên Gia quan tâm hỏi cậu. Thời Nhiễm và Dịch Tư Húc cũng nhìn cậu, tuy rằng Viên Gia nhận được tin nhắn, nhưng bọn họ cũng không biết An Vũ Hàng rốt cục đi đâu.

“Ở chỗ của Tiêu ca.” An Vũ Hàng cười đáp.

Nghe được đáp án, ba người cũng ngầm hiểu trong lòng mà không hỏi nhiều nữa, người ta một đôi tình nhân ở cùng một chỗ, muốn làm cái gì thì làm cái đó...

“Ông có xem trận đấu không?” Sau khi An Vũ Hàng ngồi xuống, Thời Nhiễm hỏi cậu.

“Có, xem trực tiếp trên TV. Không khí ở hiện trường có phải đặc biệt náo nhiệt hay không?” An Vũ Hàng hỏi.

“Dĩ nhiên rồi, fans của hai đội đều điên cuồng, nhìn xem mà tui cũng muốn đổi game chơi luôn.” Viên Gia trả lời lập tức.

“Có thể suy xét.” Thời Nhiễm đáp.

An Vũ Hàng nhìn Dịch Tư Húc vẫn luôn bất động không nói tiếng nào này giờ, thấy cậu ta đang cầm di động gửi tin nhắn wechat, không phải là chat voice, mà là gõ chữ. Hơn nữa càng khó được chính là, khoe miệng Dịch Tư Húc vẫn luôn mang theo ý cười.

“Tư Húc, làm gì vậy? Cao hứng như thế.” An Vũ Hàng hỏi.

Không đợi Dịch Tư Húc trả lời, Thời Nhiễm đã nói: “Đừng nói nữa, trận đấu này còn không hấp dẫn bằng điện thoại trên tay cậu ta, cả trận đều ngồi đó nhắn tin.”

An Vũ Hàng bật cười, nhưng cũng không hỏi nhiều. Có thể khiến cho một người trầm mặc như Dịch Tư Húc nhắn tin mãi không dứt, chỉ sợ chỉ có Ngân ca mà thôi.

Lễ trao giải và bế mạc được tiến hành cùng lúc, ngoại trừ 3 giải thưởng cao nhất, ban tổ chức còn chuẩn bị rất nhiều các giải thưởng khác, ví dụ như người mới xuất sắc nhất, Buff tốt nhất, DPS tốt nhất vân vân, bởi vì khán giả và game thủ đều là người trẻ tuổi, cho nên không khí tại hiện trường vô cùng náo nhiệt, hơn nữa ở giữa buổi lễ còn xen kẽ các loại biểu diễn văn nghệ, khiến lễ bế mạc lần này càng giống như một buổi lễ hội nho nhỏ.

Phát xong các loại giải thưởng phụ, liền tới thời gian trao giải của 3 giải thưởng lớn.

MC mỹ nữ hoạt bát nói với mọi người: “Giải thưởng được công bố tiếp theo chính là huy chương đồng của giải thi đấu game online lần thứ nhất dành cho sinh viên, tôi hé lộ một chút, mọi người thử đoán xem khách quý trao giải là ai nào?”

Mọi người tham dự vô cùng nhiệt tình, sôi nổi đưa ra đáp án của mình. Để mọi người đoán khoảng một phút đồng hồ, MC mới cười nói: “Được rồi, tuy rằng mọi người đoán đều có đạo lý, nhưng đều không đúng nha. Tiếp theo mời đội đạt huy chương đồng bước lên sân khấu, xin một tràng pháo tay nhiệt liệt chào đón khách quý trao giải của chúng ta, siêu sao âm nhạc quốc tế kiêm nhạc sĩ Emmy, lên đài trao giải!”

Nghe được tên của Emmy, dưới sân khấu tiếng hét nhất thời bùng nổ. Cả đám An Vũ Hàng mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ lại cũng đúng, xem như là chuyện nằm trong dự kiến. Người phát ngôn của game này ở khu vực châu Âu đúng là Emmy, cho nên cô xuất hiện ở đây xem như hợp tình hợp lý. Chẳng qua người phát ngôn ở server châu Âu lại chạy về nước trao giải, kỳ thật cũng không quá thích hợp, nhưng ai bảo Emmy nổi tiếng chứ? Có đôi khi nổi tiếng cũng là vận năng, huống cho Emmy còn là một đại mỹ nữ.

Sau khi trao thưởng, Emmy được MC giữ lại làm một ít phỏng vấn đơn giản, bởi vì Emmy là con lai, cho nên dù vẫn luôn phát triển ở nước ngoài, tiếng Trung vẫn tương đối không tệ. Hiển nhiên trong nhà không hề xem nhẹ vấn đề giáo dục cô ở phương diện này.

Kỳ thật hỏi tới hỏi lui, cũng bất quá là mấy vấn đề quen thuộc, tỷ như: bình thường có chơi game hay không? Đối với game này hiểu biết bao nhiêu? Cảm thấy trình độ của các giải đấu game trong nước như thế nào? Có dự định phát triển về thị trường trong nước không... này nọ. Nói mấy vấn đề này là vì ban tổ chức yêu cầu cũng được, mà hỏi có lẽ cũng được, dù sao chỉ cần khán giả thích nghe là được.

“Tiểu thư Emmy, tôi còn một vấn đề cuối cùng.” MC chớp chớp đôi mắt to cười nói, “Lúc trước có nhìn thấy tin tức, bạn gián tiếp bày tỏ với Tiêu thiếu. Nếu hiện tại để bạn nói một câu với Tiêu thiếu, bạn sẽ nói cái gì?” Là MC, nhất là chuyện có tính chất giải trí, loại bất quá thể này dĩ nhiên phải biết, hơn nữa còn phải là vấn đề hợp thời, làm sinh động không khí tại hiện trường.

Quả nhiên, bởi vì vấn đề của MC, mà không khí tại hiện trường lại nhiệt liệt thêm vài phần. Một ít phóng viên chuyên môn đi theo để chụp Emmy cũng điên cuồng ấn nút chụp ảnh, muốn ghi lại đầy đủ giờ khắc này.

“Muốn nói rất nhiều thứ.” Emmy cười cười hất tóc ra phía sau, nói: “Kỳ thật tôi và Tiêu tiên sinh cũng chưa từng chân chính gặp mặt, nhưng tôi rất chú ý tin tức của anh ấy. Tôi vẫn cảm thấy anh ấy rất có năng lực, cũng rất có mị lực. Nếu để tôi nói một câu với anh ấy, tôi nghĩ tôi sẽ nói: ‘Tiêu thiếu, tôi thực hy vọng được trở thành bạn bè với anh’”

Hai chữ ‘bạn bè’ này kỳ thật có thể hàm chứa rất nhiều ý nghĩa, Emmy nói như vậy là chừa lại cho mình không gia rất lớn, tiến thoái hợp lý, cũng sẽ không xấu hổ.

“Bạn cư nhiên chưa từng gặp mặt Tiêu thiếu?” MC có chút bất ngờ.

“Vâng. Tôi đối với anh ấy xem như là yêu về mặt tinh thần.” Emmy cười nói. Khi nói đến những thứ như tinh thần, thì sẽ rất khó dùng ngôn từ để giải thích rõ ràng. Chẳng qua khán giả ngược lại không thèm để ý, dù sao Emmy là một ca sĩ kiêm luôn sáng tác, xem như là một người làm nghệ thuật, mà thế giới tinh thần của người làm nghệ thuật, mọi người là phạm nhân rất khó mà hiểu được, cho nên chỉ nghe thôi là được rồi.

Sau đó MC nói vài lời cảm ơn, liền tiễn Emmy xuống sân khấu.

Trao giải huân chương đồng xong là tới á quân, mà khách mời trao giải á quân đúng là Tiêu Mộc Từ. An Vũ Hàng nhìn bóng dáng cao ngất anh tuấn của Tiêu Mộc Từ, trong lòng cũng có chút kiêu ngạo —— Người đàn ông này là của cậu.

“Tiêu tổng xin dừng bước.” MC cười nói với Tiêu Mộc Từ vừa trao giải xong chuẩn bị rời sân khấu.

Tiêu Mộc Từ tuy rằng không muốn bị phỏng vấn, nhưng bản thân là ông chủ của phía tổ chức, cũng không thể không chừa mặt mũi.

“Mọi người còn không biết đâu nhỉ? Tiêu tổng đây chính là Tiêu thiếu mà Emmy tiểu thư thích.” MC cười tùm tùm nói.

Nhiệt tình của khán giả bị một câu của MC câu lên đến sô trào, thậm chí còn có người ở bên dưới gọi Tiêu Mộc Từ là ‘Nam thần’. Vị MC này chuyên dẫn chương trình của các hoạt động game, không nói chuyện nghiêm cẩn giống như MC của các chương trình lớn hoặc các kênh truyền hình TV. Phạm vi phỏng vấn tự nhiên cũng không bị khống chế, cho nên chỉ cần có thể khuấy động không khí, về phương diện khơi gợi đề tài vẫn rất tự do.

“Tiêu tổng, vừa rồi tiểu thư Emmy nói vẫn chưa từng gặp ngài, có thật vậy không? Hai người vừa rồi ở phía sau sân khấu cũng không gặp nhau?”

Tiêu Mộc Từ nghĩ đến An Vũ Hàng còn đang ngồi trong khán phòng, liền nhẩn nại đáp lại: “Không có. Chúng tôi có phòng nghỉ riêng, lúc lên sân khấu vị trí cũng khác nhau, cho nên không gặp.”

“Vậy ngài cảm thấy tiểu thư Emmy thế nào, có phù hợp với tiêu chuẩn kén vợ của ngài không?” Kỳ thật đối mặt Tiêu Mộc Từ, áp lực của MC cũng rất lớn, nhưng vì hoàn thành công tác của mình, cô vẫn phải kiên trì.

“Ngại ngừng, tôi đã có người yêu, cô hỏi tôi vấn đề này ở đây, thật không thích hợp.” Tiêu Mộc Từ trực tiếp trả lời.

“A, ngại quá! Ấy da, Tiêu tổng phu nhân, ngài nếu có xem trực tiếp, mong ngài ngàn vạn lần bỏ qua cho.” MC xấu hổ cười cười, đây là lần đầu tiên cô gặp phải loại tình huống này, chẳng qua cô phản ứng cũng rất nhanh, lập tức hỏi: “Vậy xin hỏi Tiêu tổng, người yêu của ngài như thế nào?”

Tiêu Mộc Từ cười cười, nói: “Chuyện khác thì không tiện lộ ra, nhưng em ấy rất đáng yêu.”

“Ha ha, hoá ra Tiêu tổng thích loại hình đáng yêu.” MC thuận thế cho mình bậc thang đi xuống, sau đó lễ phép tiễn Tiêu Mộc Từ xuống sân khấu.

Cả đám Viên Gia vẻ mặt trêu cợt mà cười dài nhìn An Vũ Hàng, trong mắt bọn họ An Vũ Hàng đúng là xinh đẹp, nghiê túc, có kiêu ngạo, có cốt khí, nhưng thật sự không đáng gì tới hai chữ ‘đáng yêu’ cả. Bọn họ không biết là An Vũ Hàng che giấu một mặt này của mình quá tốt, hay là người đang yêu có thể nhìn và cảm nhận được một khía cạnh của đối phương mà người khác không nhìn thấy...

Tiêu Mộc Từ trao giải thưởng xong, liền gửi tin nhắn cho An Vũ Hàng, bảo cậu đến cửa chính đợi, cùng nhau về nhà.

An Vũ Hàng nói một tiếng với cả bọn Viên Gia, rời khỏi hội trường trước. Cả đám cười dài nhìn theo An Vũ Hàng vội vã rời đi, cũng không nói gì — Bọn họ cũng không dám quấy rầy An Vũ Hàng và Tiêu Mộc Từ nói chuyện yêu đương, để tránh bị thu thập.

Trở về nhà, An Vũ Hàng tự mình xuống bếp nấu cơm. Vốn dĩ Tiêu Mộc Từ muốn gọi thức ăn ngoài, nhưng An Vũ Hàng vì muốn cảm ơn anh giữa trưa hôm nay đã chu đáo lo lắng cho cậu, cho nên vẫn muốn tự mình động thủ nấu cơm. Trong tủ lạnh có một khối thịt bò rất tươi ngon, là hai ngày trước Thư Văn Ngạn đưa tới. Đó cũng là người khác cho anh, anh và mẹ ăn không hết, liền chia cho bọn họ một ít.

Trời có chút lạnh, dùng nồi đất hầm thịt bò và khoai tây, lại phối cùng cơm trắng, đối với An Vũ Hàng mà nói vừa ăn no, vừa ấm áp. Tiêu Mộc Từ cũng không khó ăn, chỉ cần là An Vũ Hàng nấu thì đều được.

An Vũ Hàng ở trong phòng bếp bận rộn, Tiêu Mộc Từ liền đứng bên cạnh hỗ trợ cậu.

“Đúng rồi, hôm nay MC nói đến chuyện Emmy gián tiếp bày tỏ tình yêu với anh, anh có biết không?” An Vũ Hàng hỏi. Trước đó cậu cũng quên mất chuyện này, hôm nay vừa nhìn thấy Emmy, mới chợt nhớ tới.

“Không biết.” Tiêu Mộc Từ lắc đầu, “Lúc MC phỏng vấn Emmy, anh mới biết đến chuyện này. Chờ sau khi anh xuống sân khấu, trợ lý mới tìm được tin tức này đưa anh xem.”

“À.” An Vũ Hàng gật gật đầu.

Tiêu Mộc Từ buông đôi đũa đang trộn rau xuống, từ phía sau ôm lấy An Vũ Hàng, kề sát vào lỗ tai cậu nói: “Nếu sớm biết vậy, anh khẳng định sẽ từ chối nghi lễ bế mạc kia.”

“Em hiểu mà.” An Vũ Hàng tin tưởng Tiêu Mộc Từ, kỳ thật so với mình, Tiêu Mộc Từ càng chán ghét phiền toái hơn.

“Nếu không chúng ta cùng nhau chụp một tấm ảnh đi. Sau này nếu có loại chuyện này xảy ra, anh liền trực tiếp lấy ảnh chụp ra, miễn phải giải thích nữa.” Tiêu Mộc Từ đề nghị.

“Đừng làm rộn.” An Vũ Hàng vỗ tay Tiêu Mộc Từ một chút, nói: “Em còn chưa muốn lên báo đâu.”

Tiêu Mộc Từ bật cười hân hân cậu, anh ngược lại không để ý việc dùng thân phận người yêu cùng An Vũ Hàng lên báo. Nhưng suy xét đến việc An Vũ Hàng vẫn còn là sinh viên, loại sự tình này vẫn không cần cho hấp thụ ánh sáng thì tốt hơn.

Thịt bò, khoai tây và cà rốt được để vào nồi hầm bằng lửa nhỏ, nồi cơm điện tỏa ra mùi hương của cơm chín, trên bàn bếp còn để hai đĩa rau trộn còn chưa dọn ra, khắp nơi lộ ra một cỗ hương vị thuộc về gia đình.

Mà di động của Tiêu Mộc Từ vào lúc này đột nhiên vang lên, phá vỡ bầu không khí vốn dĩ ấm áp trong phòng bếp. Tiêu Mộc Từ hơi hơi nhíu mày, không nở mà buông An Vũ Hàng ra, đi nghe điện thoại.

Màn hình hiển thị người gọi là Tiêu Tông Nam ba của anh, Tiêu Mộc Từ cũng không thể tỏ vẻ bất mãn, tiếp nhận điện thoại, “Alô, ba?”

“Ừ, ngày mai giữa trưa có rảnh không? Trở về nhà ăn cơm, mẹ con cũng ở nhà.” Tiêu Tông Nam nói.

“Vâng.” Tiêu Mộc Từ đáp.

“Ừ.” Tiêu Tông Nam cũng không nói gì thêm, hai ba con liền đồng thời cúp điện thoại. Kỳ thật phương thức nói chuyện của bọn họ rất giống nhau, đi thẳng vào chính đề, không thích dài dòng dây dưa.

Để điện thoại di động xuống, trở lại phòng bếp, Tiêu Mộc Từ lần thứ hai ôm lấy An Vũ Hàng, nói với cậu: “Giữa trưa ngày mai anh phải trở về nhà ăn cơm, không thể ở nhà với em được. Buổi tối trở về ăn cùng em nhé.”

An Vũ Hàng gật gật đầu, dù sao cậu ở đây cùng Tiêu Mộc Từ rất nhiều thời điểm đều là trực tiếp ngủ thẳng đến giữa trưa, cũng không cảm thấy thời gian Tiêu Mộc Từ rời đi lâu bao nhiêu. Tiêu Mộc Từ trở về nhà của mình ăn cơm cũng được, như vậy cậu có thể ra ngoài tùy tiện mua chút bánh mì gì đó ăn, cũng đơn giản.

“Anh không có ở nhà em không được ăn uống qua loa.” Tiêu Mộc Từ nhìn thấu tâm tư của An Vũ Hàng.

An Vũ Hàng cười cười, nói: “Rất lâu rồi chưa được ăn bánh mì, có chút thèm.” Trong khoảng thời gian này ở nhà Tiêu Mộc Từ ngay cả một lát bánh mì cũng không có, một ngày ba bữa đều là thức ăn, mục đích chính vẫn là để An Vũ Hàng có thể nhiều thêm chút thịt.

“Ngày mai em muốn ăn gì anh trở về sẽ mua cho em, nhưng giữa trưa vẫn phải ăn cơm đàng hoàng.” Tiêu Mộc Từ nói.

An Vũ Hàng bắt đầu dĩ gật đầu, nghĩ lấy bánh mì làm bữa xế hoặc là ă khuya cũng không tệ.

Sau khi thịt bò hầm xong, hai người dọn thức ăn ra bàn, mặt đối mặt ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm tối. Tiêu Mộc Từ rất thích món thịt bò hầm khoai tây mà An Vũ Hàng làm lần này, thậm chí còn ăn nhiều thêm nữa chén cơm. Thấy anh thích, An Vũ Hàng cũng rất vui vẻ, về sau trên bàn cơm trong nhà lại có thể nhiều thêm một món ăn gia đình.

Hết –

56. Chương 56: Phản Đối

Lúc Tiêu Mộc Từ trở về nhà ba mẹ, cơm trưa đã được chuẩn bị gần như xong rồi. Nơi này không phải đại trạch của Tiêu gia, mà là sau khi mẹ Thư và Thư Văn Ngạn dọn ra khỏi nhà cũ của Thư gia, Tiêu Tông Nam liền mua căn nhà mới để ở. Trước khi Tiêu Mộc Từ dọn ra ở riêng, một nhà ba người bọn họ sẽ ở đây. Người giúp việc vẫn là những người mang đến từ đại trạch, có điều họ đã làm cho Tiêu gia hơn ba mươi năm,

Tiêu Tông Nam dĩ nhiên sẽ không để bọn họ chịu thiệt, cho nên lúc mua nhà vẫn lựa chọn biệt thự tương đối lớn một chút.

Thấy anh trở về, Từ Tiệp mẹ của Tiêu Mộc Từ cười giòn giã đi tới, ôm anh một cái, nói: “Thế nào? Gần đây công việc vẫn thuận lợi chứ?”

“Vâng, không tệ.” Tiêu Mộc Từ trả lời. Về phần Tình Khải có thuận lợi hay không, anh căn bản không cần hỏi nhiều, nếu lỡ như có tin tức gì không tốt, không đến ngày hôm sau, tin tức sẽ ùn ùn dâng lên đến ồn ào huyên náo.

Từ Tiệp đánh giá con trai, cười nói: “Mẹ cũng không rành mấy thứ con đang làm, người trẻ tuổi các con đều có lý tưởng của riêng mình. Mẹ ấy mà, chỉ cần nhìn thấy con khoẻ mạnh vui vẻ là được rồi.”

“Vâng, mẹ yên tâm đi.” Tiêu Mộc Từ dìu mẹ mình ngồi xuống, hỏi: “Thân thể mẹ dạo này thế nào? Trời trở lạnh, mẹ ra ngoài nhớ mặc nhiều một chút.”

“Mẹ con lớn từng này tuổi rồi, còn cần con nhắc nhở sao?” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng được con trai quan tâm, Từ Tiệp vẫn rất cao hứng.

“Lão gia, phu nhân, thiếu gia, có thể ăn cơm rồi.” Quản gia đi ra nói.

“Được, đi ăn cơm thôi.” Từ Tiệp nói.

Cơm trưa phong phú được dọn lên bàn, sau khi ba mẹ ngồi xuống, Tiêu Mộc Từ cũng ngồi xuống, một nhà ba người bắt đầu ăn cơm trưa, đơn giản hàn huyên một vài chuyện liên quan đến công việc.

Sau khi cơm nước xong, quản gia đưa lên ba tách cà phê và một đĩa điểm tâm nhỏ, điểm tâm là đặc biệt chuẩn bị cho Từ Tiệp, bà thích mấy món này.

Uống một ngụm cà phê, Tiêu Mộc Từ nói với mẹ mình: “Mẹ, con có việc nói với mẹ.”

Từ Tiệp gật gù đầu, vừa ăn điểm tâm vừa nói: “Vừa lúc mẹ cũng có chuyện muốn nói với con. Con nói trước đi.”

Tiêu Mộc Từ cũng không khách sáo, nói: “Con đang quen bạn trai.”

“Bạn trai?” Từ Tiệp nháy mắt liền nhú mày, buông điểm tâm trên tay xuống, trên mặt đã có chút không vui.

“Nói cho đúng hơn thì phải là người yêu. Con rất yêu em ấy.” Tiêu Mộc Từ không chút giấu diếm nói.

“Vì sao lại là nam?!” Mặt của Từ Tiệp đã bắt đầu trầm xuống, hiển nhiên không thể tiếp thu chuyện này.

Phản ứng của bà cũng nằm trong dự kiến của Tiêu Mộc Từ, Tiêu Mộc Từ bình tĩnh đáp lại: “Mẹ, con là đồng tính luyện ái, trước giờ vẫn vậy.”

“Nói bậy!” Từ Tiệp vỗ bàn, hoàn toàn không còn bộ dáng ôn nhu lúc trước, ánh mắt hùng hục mà trừng Tiêu Mộc Từ.

Tiêu Tông Nam chỉ ngồi bên cạnh, không nói gì. Chẳng qua ông đã nói trước, ông sẽ không nói giúp Tiêu Mộc Từ.

Tiêu Mộc Từ nhìn mẹ mình, nói: “Con không cần phải nói đùa chuyện này với mẹ. Con thẳng thắn với mẹ, là hy vọng có thể được mẹ lý giải và chấp nhận.”

“Không thể nào!” Từ Tiệp trực tiếp cự tuyệt, không chút nào có thương lượng đường sống.

“Lý do?” Tiêu Mộc Từ hỏi.

“Mộc Từ, con phải hiểu rõ. Nếu con cùng một chỗ với một người đàn ông, con đường về sau của con sẽ rất khó đi.” Từ Tiệp cau mày hỏi.

Tiêu Mộc Từ rất hiểu mẹ của mình, mẹ anh chưa bao giờ là một người sợ hãi khiêu chiến, cho nên loại lý do này căn bản không thành lập.

“Con muốn nghe lời nói thật.” Tiêu Mộc Từ nói.

Từ Tiệp thở dài, nói: “Được rồi. Lúc trước mẹ có đến Luân Đôn để bàn chuyện hợp tác làm ăn với Đức gia. Đương nhiên đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là nhà bọn họ có một đứa con gái, con bé vẫn luôn thích con. Mẹ đã thấy cô bé kia, cảm giác rất tốt, cũng hợp với mẹ. Cho nên mẹ hy vọng con có thể tiếp xúc với con bé nhiều một chút. Đúng rồi, con bé kia con hẳn cũng quen biết, chính là cô ca sĩ Emmy đó, rất nổi tiếng.”

Tiêu Mộc Từ nhú mày, nói tiếp: “Mẹ hẳn phải biết, con cũng không có ý nguyện bị ép duyên.”

“Chuyện này mẹ đương nhiên biết. Mẹ là thật lòng cảm thấy Emmy rất tốt, hào phóng khéo léo, tính cách cũng hoạt bát. Hơn nữa con bé là thật sự thích con, trước khi mẹ gặp con bé, con bé vẫn luôn chú ý tin tức của con. Thỉnh thoảng con vẫn có một ít tin tức được đăng lên, con bé đều sẽ cắt lại để lưu giữ, còn làm thành sổ tay. Mẹ cũng nhìn thấy cuốn sổ đó, đích xác là vô cùng cẩn thận.” Từ Tiệp nói: “Cho dù con chưa từng gặp mặt con bé, cũng có thể tiếp xúc một chút thử xem, là một cô bé rất tốt.”

Sắc mặt Tiêu Mộc Từ thực khó coi, anh rất phản cảm người khác can thiệp chuyện đời tư của anh đó, cho dù là ba mẹ mình.

Thấy anh tựa hồ có chút nổi giận, Từ Tiệp cũng phóng nhẹ thái độ, nói: “Con không muốn gặp Emmy cũng được, mẹ cũng không muốn con phải làm đám cưới thương nghiệp. Nếu con có thích cô gái nào khác đều được, nhưng mà, nam thì không.”

“Mẹ là mẹ của con, con tôn trọng mẹ, cũng sẽ chăm sóc phụng dưỡng mẹ. Nhưng mà, con sẽ không cho phép mẹ can thiệp vào chuyện tình cảm của con. Chuyện của Vành Tiêu con sẽ nghe hai người, nhưng về chuyện tình cảm, con chỉ nghe bản thân, đây là điểm mấu chốt của con. Mẹ có thể không đồng ý, nhưng hy vọng mẹ có thể tôn trọng con.” Tiêu Mộc Từ đứng lên, nói: “Nếu không có chuyện gì khác, con đi về trước đây.”

Nói xong, Tiêu Mộc Từ cầm lấy áo khoác đi ra khỏi nhà.

Từ Tiệp cau mày, nhưng cũng không lớn tiếng gọi Tiêu Mộc Từ ở lại, loại hành vi hô to gọi nhỏ này sự giáo dục của bà không cho phép. Bà và Tiêu Mộc Từ rất ít khi phát sinh chuyện không thoải mái, mà lần này lại là vì một người đàn ông khác, Từ Tiệp thật sự không rõ Tiêu Mộc Từ rốt cục là nghĩ như thế.

Nhìn thoáng qua Tiêu Tông Nam đang ngồi trên ghế salon không nói được một lời, Từ Tiệp nói: “Sao anh lại không nói gì với con nó hết vậy?”

Tiêu Tông Nam nhìn bà một cái, hỏi: “Nó là người đã trưởng thành, còn cần nói cái gì?”

“Cha con hai người thật đúng là một lòng.” Đối với sự bình tĩnh của chồng, Từ Tiệp rất bất mãn, “Hiện tại xã hội này làm đồng tính luyến ái cuộc sống có bao nhiêu khó khăn anh không biết sao?” Mộc Từ nếu quen cô gái nào, cho dù các phương diện không quá xuất chúng, ít nhất đi ra ngoài xã giao cũng có thể đi theo cùng. Giờ lại quen một người đàn ông là tính thể nào? Có thể dẫn theo ra ngoài sao?”

Tiêu Tông Nam không nói chuyện, tiếp tục uống cà phê.

Từ Tiệp tiếp tục nói: “Lại nói chuyện đồng tính luyến ái này, anh có biết có bao nhiêu người đồng tính luyến ái là làm giao, chơi thuốc này nọ, ai biết người con nó tìm là loại người gì? Lỡ như về sao bị nhiễm mấy thứ đó thì làm sao?”

“Em nói như vậy thì quá phiền diện, giữa người yêu khác giới cũng có những loại tình huống như em nói đấy thôi.” Tiêu Tông Nam buông tách cà phê xuống, nói: “Anh tin tưởng con mình, cho dù là cách làm người hay là mất nhìn người.” Nói xong, Tiêu Tông Nam đứng dậy đi lên lầu.

“Anh...” Từ Tiệp nhìn chồng mình lững thững rời đi, nói với theo phía sau lưng ông: “Đừng nói như thể chỉ có anh mới tin tưởng con trai mình vậy!”

Tiêu Mộc Từ mang theo bánh mì trở về nhà, trong nhà vô cùng yên tĩnh, trong phòng khách không có ai, phòng bếp cũng sạch sẽ, chỉ có đôi giày đặt ở玄关 chứng tỏ An Vũ Hàng đang ở nhà. Đặt bánh mì xuống, rửa sạch tay, Tiêu Mộc Từ trực tiếp mở cửa thư phòng ra. Quả nhiên An Vũ Hàng đang ngồi trước máy tính, đeo headphone chơi game.

“Anh về rồi?” Nhìn thấy Tiêu Mộc Từ tiến vào, An Vũ Hàng cười hỏi.

“Ừ.” Tiêu Mộc Từ đi qua, nhìn thấy An Vũ Hàng và cả bọn Thời Nhiễm đang đánh phỏ bản, phỏ bản này đối với trang bị của bọn họ hiện tại mà nói đã không còn khó khăn, tùy tiện tổ đội vài người là có thể giải quyết được. Bình thường người đến đánh phỏ bản này đều là muốn tìm một ít trang phục phụ kiện gì đó, trang phục nhân vật ở đây rơi ra xác thực không tệ, trong cơ hồ là mỗi người có một bộ.

Nhìn sơ qua người trong đội, đội trưởng là Thời Nhiễm, Dịch Tư Húc và Viên Gia cũng có mặt, còn mang theo một trị liệu và hai DPS, cảm giác An Vũ Hàng có theo đánh hay không cũng không sao cả.

“Anh có mua bánh mì.” Tiêu Mộc Từ ôm An Vũ Hàng vào trong ngực, sau đó bắt đầu dùng bàn phím đánh chữ.

Đoàn đội [Phượng Cô Ngâm]: Em ấy phải ăn rồi, không đánh nữa.

Những người khác trong đội không rõ vì sao Phượng Cô Ngâm vì sao lại đột nhiên gõ ra những lời này, nhưng cả bọn Thời Nhiễm lại rất rõ ràng.

Đoàn đội [Ưc Tương Tư]: Vậy đi thôi.

Đoàn đội [Quân Mạc Vũ]: Hắc hắc, mau đi đi, không cần để ý bọn này.

Tiêu Mộc Từ cũng không khách khí với bọn họ, trực tiếp log-out.

“Sắp đánh xong rồi mà.” An Vũ Hàng tuy rằng không có nhu cầu đối với bộ trang phục này, nhưng còn lại hai Boss chỉ là chuyện trong 5 phút đồng hồ, giúp họ đánh xong cũng được.

“Giữa trưa em ăn cái gì?” Tiêu Mộc Từ hỏi.

“Ngày hôm qua còn dư chút cơm, em chiên lên ăn.” An Vũ Hàng trả lời.

Tiêu Mộc Từ đối với đáp án này xem như vừa lòng, nói: “Đi ăn bánh mì đi, anh đi pha cà phê.”

“Được.” An Vũ Hàng cười đáp lại. Giây tiếp theo, đã bị Tiêu Mộc Từ trực tiếp bế bổng lên, đi ra phòng khách.

Sau khi pha cà phê xong, hai người ngồi trên ghế salon ăn bánh mì, uống cà phê.

An Vũ Hàng nhìn thoáng qua thời gian, hỏi: “Sao anh lại trở về nhanh vậy?” Cận vốn tưởng rằng Tiêu Mộc Từ ít nhất phải khoảng 4h mới có thể trở về.

“Ừ.” Tiêu Mộc Từ ôm lấy cậu, nói: “Anh nói với mẹ chuyện của chúng ta rồi.”

An Vũ Hàng có chút bất ngờ, tối hôm qua Tiêu Mộc Từ không hề đề cập về chuyện này với cậu.

“Mẹ không đồng ý.” Tiêu Mộc Từ không giấu diếm thái độ của mẹ mình.

Việc này đối với An Vũ Hàng mà nói xem như nằm trong dự kiến. Mặc dù có chút thất vọng, nhưng cũng là chuyện thường tình.

“Anh không cãi nhau với mẹ đó chứ?” Đây là việc An Vũ Hàng tương đối lo lắng.

“Không có, chỉ là tỏ rõ lập trường thôi.” Tiêu Mộc Từ vuốt tóc An Vũ Hàng, nói: “Anh đoán mẹ của anh hơn phân nửa sẽ đến tìm em.”

“Hả?” Trong lòng An Vũ Hàng có chút hoảng hốt, cậu thật sự không biết đến lúc đó phải làm như thế nào.

“Em có thể từ chối, không đi gặp bà.” Tiêu Mộc Từ nói.

“Vậy không tốt lắm đâu? Cảm giác không được lễ phép.” Trước đó không kể đến mẹ của Tiêu Mộc Từ là thái độ gì, cứ như vậy mà tránh né không gặp bà phỏng chừng sẽ càng làm bà tức giận thêm.

“Không sao, anh biết em là người rất có lễ phép là được rồi.” Tiêu Mộc Từ mỉm cười nói.

An Vũ Hàng nhìn anh, không còn lời gì để nói.

Tiêu Mộc Từ nắm chặt tay An Vũ Hàng, nghiêm túc nói rằng: “Nói chuyện này với em, là để em chuẩn bị tâm lý. Chẳng qua em phải nhớ kỹ, cho dù mẹ anh có nói gì, chúng ta cũng không thể chia tay.”

An Vũ Hàng gật gật đầu, nói: “Vâng.” Chỉ cần Tiêu Mộc Từ không vứt bỏ cậu, cậu sẽ nguyện ý vì tình cảm của bọn họ mà tiếp tục kiên trì.

Tiêu Mộc Từ vừa lòng hôn lên khoé môi An Vũ Hàng, hai người tiếp tục thoải mái hưởng thụ buổi trà chiều.

Thứ hai, vừa mới tan học An Vũ Hàng liền nhận được điện thoại của Từ Tiệp gọi tới, Từ Tiệp ở đầu dây bên kia ngắn gọn tự giới thiệu xong, liền hẹn An Vũ Hàng ra gặp mặt. Tuy rằng không biết làm sao bà lại biết số điện thoại của mình, nhưng nếu có thể tìm được cậu, vậy khẳng định bà có biện pháp riêng. Không cự tuyệt yêu cầu gặp mặt của bà, An Vũ Hàng nói với bọn Thời Nhiệm mình có chút việc, liền vác theo balo đi đến chỗ hẹn.

Tới nơi hẹn, An Vũ Hàng đưa mắt nhìn khắp nơi, gần như trong một cái liếc mắt liền xác định được người nào là Từ Tiệp, một là bởi vì trong tiệm cà phê chỉ có bà là ngồi một mình, hai là toàn thân bà phát ra khí chất khác với người khác, có một loại lão luyện và lưu loát của nữ cường nhân.

An Vũ Hàng đi tới. Nhưng không đợi cậu mở miệng hỏi, Từ Tiệp đã hỏi trước: “Cậu là An Vũ Hàng?”

“Vâng, bác gái, chào bác.” An Vũ Hàng gật đầu.

“Ngồi đi.” Từ Tiệp chỉ chỉ vị trí đối diện, kỳ thật ngay từ lúc An Vũ Hàng bước vào cửa bà liền chú ý tới cậu, chỉ là không thay đổi sắc mặt mà thôi, “Uống chút gì không?”

“Không cần đâu ạ.” An Vũ Hàng còn chưa ăn cơm chiều, cũng không muốn để bụng rỗng uống cà phê.

Từ Tiệp cũng không miễn cưỡng, uống một ngụm cà phê, nói: “Vậy tôi liền nói thẳng. Chuyện cậu và Tiêu Mộc Từ quen nhau tôi đã biết, xin hỏi cậu hiểu biết bao nhiêu về gia đình của chúng tôi?”

Từ Tiệp tuy rằng khí thế rất mạnh, nhưng trong mắt không hề có cảm xúc chán ghét hoặc là xem thường. Điều này làm cho An Vũ Hàng cảm thấy ngồi đối mặt với bà cũng không quá gian nan.

“Anh ấy là ông chủ của Thú Ý. Anh ấy cũng có nói với con, giải trí Tinh Khải là của bác.” An Vũ Hàng đáp lại.

“Chỉ như vậy?” Từ Tiệp nhướn mày.

“Vâng.”

Từ Tiệp buông tách cà phê xuống, nói: “Công ty của tôi và Mộc Từ có thể không đề cập tới. Cậu có biết tập đoàn Vành Tiều không?”

An Vũ Hàng không biết vì sao bà lại đột nhiên nhắc tới Vành Tiều, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Dạ biết, tập đoàn quốc tế rất nổi tiếng.”

“Đó là công ty của ba nó.” Từ Tiệp nói.

Trên mặt An Vũ Hàng lộ ra vẻ kinh ngạc. Cho đến nay Tiêu Mộc Từ chưa từng đề cập chuyện nhà với cậu, nhìn thấy ba anh lần đó cũng không nói gì.

Từ Tiệp nhìn An Vũ Hàng, nói: “Vành Tiều cần có người thừa kế, hơn nữa là một người thừa kế đủ tư cách. Mộc Từ là người được lựa chọn duy nhất, cho nên tôi không thể đồng ý cho hai người quen nhau được.”

An Vũ Hàng cúi đầu, không nói gì. Cậu thật không ngờ sau lưng Tiêu Mộc Từ còn có một Vành Tiều, tuy rằng cậu cũng không tham tiền của Tiêu Mộc Từ, nhưng cũng không thể không suy nghĩ tới việc nếu mình và Tiêu Mộc Từ bên nhau, đối với Tiêu Mộc Từ mà nói đến tốt cùng là tốt hay là không tốt. Nếu như trước đây thế giới giữa hai người bọn họ có chênh lệch, như vậy hiện tại thế giới của Tiêu Mộc Từ liền biến thành sự tồn tại cậu vô pháp với tới. Loại áp lực vô hình này khiến cậu rất khó mà không lo lắng nhiều hơn.

“Nếu Mộc Từ chỉ là con tôi, tôi có thể không quản nó. Nhưng nó là người thừa kế của Vành Tiều, tôi thật sự không có biện pháp mặc kệ để nó tiếp tục quen cậu.” Tiêu Mộc Từ vẫn luôn vô cùng lạnh tĩnh, ngay cả biểu tình cũng chưa từng thay đổi, không phải là đến để van cầu An Vũ Hàng, chỉ là đến báo cho cậu biết mà thôi, “Mộc Từ đã nhận định người nào thì rất khó thay đổi, cho nên tôi hy vọng cậu có thể chủ động rời khỏi nó.”

An Vũ Hàng cắn môi, cậu đã đáp ứng Tiêu Mộc Từ, sẽ không chia tay.

“Nói thật, cho dù bỏ qua vấn đề giới tính, cậu và Mộc Từ cũng không xứng đôi, tôi không nói đến bề ngoài, mà là những thứ khác, ví dụ như sở thích, kinh nghiệm, giáo dục, gia đình vân vân. Hai người hiện tại yêu nhau, cho nên mỗi phút mỗi giây đều cảm thấy rất tốt, nhưng về sau mọi chuyện dần tiến về xu hướng bình thường, hai người sẽ phát hiện cả hai thiếu tiếng nói chung, cho nên hai người quen nhau sẽ không có hạnh phúc. Đương nhiên, tôi cũng biết rất nhiều có thể có thể bồi dưỡng ra được, nhưng cậu đang từng bước trưởng thành, Mộc Từ cũng đồng hành ngày càng thành thực, khi nào thì cậu mới có thể đuổi theo kịp cước bộ của nó? Có lẽ cuối cùng cũng chỉ là phí công mà thôi.”

Mỗi một câu của Từ Tiệp đều đánh thẳng vào lòng An Vũ Hàng, cậu căn bản không thể tìm ra từ để phản bác, nếu chỉ nói mình sẽ cố gắng? Vậy thì quá mức yếu ớt. Mà bọn họ cùng một chỗ, Tiêu Mộc Từ cũng rất khó có thể dùng thân phận người yêu dẫn cậu ra ngoài xã giao, mà cậu cũng xác thực không giúp được cái gì cho Tiêu Mộc Từ. Nhưng dù vậy, cậu vẫn luyến tiếc tách ra với Tiêu Mộc Từ...

Từ Tiệp cũng không ép buộc cậu lập tức quyết định, chỉ nói: “Cậu cần thận suy xét một chút đi. Kỳ thật chia tay đối với cậu và Mộc Từ đều tốt. Tuy rằng tôi cảm thấy lo lắng Mộc Từ kết giao với người đồng tính, nhưng bản thân tôi không có ý kỳ thị đồng tính luyến ái. Tôi nói điều này, điểm xuất phát cũng là vì Mộc Từ, cho nên cũng hy vọng cậu có thể suy xét vì nó nhiều một chút. Đương nhiên, cậu có yêu cầu gì cũng có thể đề cập với tôi, trong phạm vi năng lực của mình tôi sẽ tận lực thoả mãn cậu.”

Trong lòng An Vũ Hàng có chút khó chịu, cậu có thể nghĩ đến cái gọi là ‘yêu cầu’ của Từ Tiệp là gì, đơn giản là cho tiền mà thôi.

Từ Tiệp cũng không định giảng dạy đạo lý gì, cầm lấy túi xách của mình, nói: “Tôi còn có việc đi trước, cậu tùy ý đi.”

“Vâng, bác đi thông thả.” An Vũ Hàng đứng dậy nói.

Từ Tiệp gật gật đầu, rời khỏi tiệm cà phê.

An Vũ Hàng nhìn bà lái xe rời đi, sau đó cũng rời đi. Cậu không biết mình có thể tiếp tục kiên trì được hay không, nhưng cậu không muốn chia tay với Tiêu Mộc Từ, cho dù tình yêu của hai người bọn họ không được xem trọng...

Hết –

57. Chương 57: Kiên Trì

Buổi tối, Tiêu Mộc Từ gọi điện thoại tối. Cả đám Viên Gia về mặt mờ ám nhìn An Vũ Hàng, cậu bị bọn họ nhìn đến có chút ngại ngùng, cầm điện thoại đi ra hành lang.

“Đang làm gì vậy?” Tiêu Mộc Từ hỏi.

“Suy nghĩ chuyện nhân sinh.” An Vũ Hàng trả lời. Cậu thật sự đang nghĩ về cuộc sống, về tương lai của cậu và Tiêu Mộc Từ, tuy rằng giữa bọn họ chênh lệch rất lớn, nhưng cậu muốn cố hết sức rút ngắn lại khoảng cách nào, cho dù chỉ là một chút.

Tiêu Mộc Từ cười khê, hỏi: “Suy nghĩ ra chuyện gì rồi?”

“Em muốn thi nghiên cứu sinh, anh cảm thấy thế nào?” An Vũ Hàng nói ra ý tưởng của mình. Cậu trước đây không có tính toán thi nghiên cứu sinh, một mặt là vấn đề học phí, ba mẹ không nhất định sẽ đồng ý ra tiền học phí cho cậu, về phương diện khác, tốc độ để dành tiền của cậu cũng sẽ rất chậm, dù sao tiền lương đi làm thêm không thể so sánh với đi làm toàn thời gian.

“Có thể, em thích là quan trọng nhất.” Tiêu Mộc Từ ủng hộ ý tưởng của An Vũ Hàng, lại nói tiếp: “Nếu em muốn ra nước ngoài học cũng được, anh có thể giúp em liên hệ, đi cùng với em.”

An Vũ Hàng cười khê, nói: “Anh không quản lý công ty sao?”

“Em quan trọng hơn so với công ty.” Tiêu Mộc Từ rõ ràng đáp lại.

Trong lòng An Vũ Hàng âm áp, chỉ cười không đáp.

“Đúng rồi, sắp thanh minh, em đi bái tế không?” Tiêu Mộc Từ hỏi.

“Có.”

“Anh cùng em.”

“Vâng.” An Vũ Hàng không cự tuyệt, cậu trước đó đã đáp ứng Tiêu Mộc Từ có cơ hội sẽ cùng đi bái tế bà nội.

“Cần chuẩn bị cái gì?” Tiêu Mộc Từ hỏi.

“Không cần đặc biệt chuẩn bị gì, trên đường mua là được.” Kỳ thật cậu cũng không cần chuẩn bị cái gì, lúc ba mẹ đi bái tế đều sẽ chuẩn bị đầy đủ hết, cậu bình thường đều là mang theo bó hoa tươi đến mà thôi.

“Được.”

Sau đó hai người lại hàn huyên một ít việc vặt, An Vũ Hàng mới cúp điện thoại trở về phòng ngủ. Cậu không đề cập đến việc mẹ của Tiêu Mộc Từ đến tìm mình, để tránh gia tăng áp lực thêm cho anh. Về phần áp lực của bản thân cậu, cậu có thể chịu được.

An Vũ Hàng vừa nghĩ đến chuyện tương lai chưa được hai ngày, Từ Tiệp liền tiếp nhận một buổi phỏng vấn, không biết phóng viên là vô tình hay là cố ý, nhắc đến chuyện Emmy gián tiếp bày tỏ tình cảm với Tiêu Mộc Từ. Mà đáp án của Từ Tiệp là, bà rất thích Emmy, nếu như có một cô con dâu như vậy, bản thân sẽ rất vui vẻ.

Lần này giới giải trí chính thức nổ tung, phóng viên sôi nổi đưa tin về gia thế của Emmy và Tiêu Mộc Từ, cũng phân tích khả năng hai người thành đôi, toàn bộ đều cho rằng hai người chính là Kim Đồng Ngọc Nữ, lương duyên trời ban.

Sau khi An Vũ Hàng xem xong tin tức, cũng không nói thêm gì, thái độ của mẹ Tiêu đã rất rõ ràng, hy vọng cậu và Tiêu Mộc Từ chia tay. Cho nên việc công khai thái độ như vậy chưa chắc là thật sự muốn Emmy làm con dâu của bà, càng nhiều là hy vọng cậu có thể nhanh chóng chia tay với Tiêu Mộc Từ, cũng hy vọng Tiêu Mộc Từ nghe theo ý bà.

Từ Tiệp là mẹ của Tiêu Mộc Từ, An Vũ Hàng không thể nói gì, nhưng Tiêu Mộc Từ không phải là loại người để mặc cho người khác định đoạt.

Sáng sớm ngày thứ 5, Tiêu Mộc Từ liền trực tiếp xông vào văn phòng của mẹ mình.

“Mẹ làm vậy là có ý gì?” Tiêu Mộc Từ ném mấy quyển tạp chí lên bàn làm việc của mẹ, lạnh giọng hỏi.

Từ Tiệp liếc mắt nhìn anh, bảo trợ lý đi ra ngoài, sau đó không nhanh không chậm hỏi: “Nhìn không hiểu?”

“Con đã nói, đừng can thiệp chuyện của con. Mẹ thích ai là chuyện của mẹ, đừng áp đặt ý muốn của mẹ lên trên người con.” Ánh mắt Tiêu Mộc Từ lạnh đến mức sắp kết băng.

“Con chia tay với người bạn trai kia của con đi, mẹ sẽ không nhắc lại chuyện của Emmy nữa.” Từ Tiệp thoát nhìn như nhượng bộ, kỳ thật là đang từng bước ép sát. Bà cảm thấy nếu chỉ xuống tay từ chỗ An Vũ Hàng, hiệu quả quá chậm, phải hai bút cùng vẽ mới được.

“Không thể.” Tiêu Mộc Từ đáp chắc như đinh đóng cột.

“Mộc Từ, mẹ đều là vì tốt cho con. Con đừng tùy tiện làm bậy, bất kể hậu quả như vậy.” Từ Tiệp khuyên nhủ.

“Con đã nói rất rõ ràng. Nếu mẹ còn tiếp tục dồn ép, con không để ý công khai comeout đâu.” Tiêu Mộc Từ không chút nào thỏa hiệp.

“Con...” Từ Tiệp phần nộ đứng lên, “Con đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì vậy hả? Trước kia con đâu có như vậy!”

“Trước kia con chưa từng yêu ai.” Tiêu Mộc Từ bình tĩnh đáp, nói xong liền xoay người rời đi.

Từ Tiệp suy sụp ngồi trở lại trên ghế, Tiêu Mộc Từ dám nói, khẳng định dám làm, bà cũng không dám ép buộc anh quá chặt chẽ. Nhưng hiện tại bà cũng là tiền thoái lương nan, chuyện thích Emmy bà đã nói ra, Emmy cũng thân thiện gọi điện thoại với bà, mà Đức gia đối với chuyện này rõ ràng cũng rất xem trọng. Nếu hiện tại bà đổi ý, không chỉ tự đánh lên mặt mình và Đức gia, hơn nữa chỉ sợ lần hợp tác này sẽ thất bại, về sau có thể cũng không còn khả năng tiếp tục hợp tác.

Chẳng qua nghe Tiêu Mộc Từ nói, anh hẳn là còn chưa biết mình đi tìm An Vũ Hàng, nếu không sẽ không có chuyện một chữ cũng không đề cập tới. Nghĩ như vậy, Từ Tiệp cảm thấy có lẽ vẫn nên xuống tay từ chỗ An Vũ Hàng càng dễ dàng hơn một chút, cậu không nói cho Tiêu Mộc Từ biết bọn họ đã gặp mặt, chứng tỏ An Vũ Hàng đối với bà vẫn có điều kiêng kỵ. Chỉ cần có kiêng kỵ, chuyện bà nói An Vũ Hàng sẽ cẩn thận suy nghĩ một phen, ít nhất sẽ không cường ngạnh giống như Tiêu Mộc Từ, hoàn toàn không có đường sống thương lượng.

Cân nhắc đến đây, Từ Tiệp gọi trợ lý của mình tới, dặn dò vài câu. Trợ lý nhất nhất ghi nhớ, liền lui ra ngoài. Từ Tiệp hơi uống cạn tách trà đã lạnh lẽo, lửa giận trong lòng mới giảm đi một chút, ngồi xuống tiếp tục làm việc.

Hôm nay là tiết thanh minh, sáng sớm Tiêu Mộc Từ đã đến trường đón An Vũ Hàng. Sau khi An Vũ Hàng lên xe, Tiêu Mộc Từ đưa xúng tre đựng bánh bao hấp đặt ở ghế sau cho cậu.

An Vũ Hàng chưa ăn điểm tâm, đang chờ chính là món này, đêm qua lúc hai người gọi điện thoại, Tiêu Mộc Từ liền nói hôm nay sẽ mang điểm tâm cho cậu.

“Anh ăn chưa?” An Vũ Hàng hỏi.

“Ăn rồi.” Tiêu Mộc Từ đáp.

Tuy rằng anh nói ăn rồi, nhưng An Vũ Hàng vẫn gấp một cái đưa đến bên miệng anh, Tiêu Mộc Từ cũng không cự tuyệt, ăn hết cái bánh bao mới khởi động xe, lái khỏi trường học.

Có bản đồ chỉ đường, An Vũ Hàng không cần thiết phải nói Tiêu Mộc Từ đi thế nào, an tâm ngồi trên xe ăn điểm tâm.

Chờ An Vũ Hàng ăn điểm tâm xong, Tiêu Mộc Từ mới mở miệng nói: “Về chuyện của Emmy, em không hỏi gì sao?”

Từ lúc báo chí đăng tin này, An Vũ Hàng chưa từng đề cập chuyện này với anh, tựa như không nhìn thấy vậy. Nhưng Tiêu Mộc Từ biết, An Vũ Hàng không có khả năng không biết đến, cho dù bản thân cậu không phát hiện, lúc Viên Gia đọc tin tức khẳng định cũng sẽ chú ý tới.

“Không phải anh không thích nữ sao?” An Vũ Hàng quay đầu nhìn anh, tuy rằng cậu trả lời thực nhẹ nhàng, nhưng áp lực trong lòng kỳ thật tuyệt đối không nhỏ.

“Phải, anh chỉ thích em.” Tiêu Mộc Từ đáp.

An Vũ Hàng cười, nói: “Kỳ thật lúc nhìn thấy bài phỏng vấn và những tin tức đó, em cũng có chút khấn trương. Chẳng qua mẹ anh nói thích Emmy, chứ không phải anh nói thích. Em cảm thấy không cần thiết vì chuyện này mà chạy đến hỏi anh, em biết tâm ý của anh là đủ rồi.”

Tiêu Mộc Từ vươn tay ôm chầm lấy cậu, khẽ hôn lên trán cậu một cái, nói: “Anh yêu em.”

“Em biết, anh nghiêm túc nhìn đường đi kia.” An Vũ Hàng nhanh chóng đẩy anh ra, đỏ mặt nói.

Tiêu Mộc Từ cười nắm chặt tay An Vũ Hàng, đặt tay cậu lên trên hộp số xe, sau đó lại đặt tay mình lên, tập trung lái xe.

Sau khi tới nghĩa trang, hai người cầm hoa tươi xuống xe, hoa là mua trên đường đi, hoa nở vô cùng xinh đẹp.

Một đoạn đường ngắn phía trước không thể lái xe vào, chỉ có thể đi bộ, nhưng cũng không quá xa. Lúc đi tới cầu thang lên mộ địa, An Vũ Hàng đứng mặt ba mẹ vừa mới bái tế xong. Ba mẹ nhìn đến cậu, cũng không cảm thấy bất ngờ, nhưng sau khi nhìn thấy Tiêu Mộc Từ đứng bên cạnh cậu lại nhú mày.

“Ba, mẹ.” An Vũ Hàng lên tiếng chào hỏi, bất kể ba mẹ đối với cậu là thái độ gì, cậu cũng không thể giả vờ như không thấy.

Ba mẹ An Vũ Hàng không lên tiếng, chỉ là đứng trước mặt bọn họ.

Nhìn thấy ba mẹ An Vũ Hàng, Tiêu Mộc Từ cũng không tỏ thái độ gì, bình tĩnh nói: “Chú, dì, chào hai người.”

Ba An hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không chừa mặt mũi.

Mẹ An càng nhăn chặt mày hơn, nói với An Vũ Hàng: “Mày đứa nhỏ này là sao đây? Sao lại...”

Không đợi bà nói xong, An Vũ Hàng liền nói thẳng: “Anh ấy đi cùng với con. Con cũng muốn cho bà nội gặp mặt anh ấy.”

“Mày không sợ chọc giận bà nội mày sao?!” Ba An lạnh lùng nói, nếu không phải đang ở bên ngoài, phỏng chừng ông đã ra tay đánh An Vũ Hàng.

An Vũ Hàng nhìn ba mình, nói: “Tức giận vẫn chỉ luôn là hai người mà thôi.”

“Mày...” Ba An bị tức đến nói không ra lời.

An Vũ Hàng cũng không ở lâu, dắt tay Tiêu Mộc Từ, đi về phía cầu thang. Tiêu Mộc Từ nắm chặt tay cậu, cũng không để ý đến ba An mẹ An.

Ba An nặng nề hừ một tiếng, quay lưng rời đi, mẹ An quay đầu lại liếc mắt nhìn An Vũ Hàng một cái, sau đó cũng theo ba An rời đi.

“Đừng khổ sở.” Tiêu Mộc Từ nói với An Vũ Hàng.

An Vũ Hàng lắc đầu, “Không khổ sở, em đã quen rồi. Ngược lại là anh, đừng để ý.”

“Không có gì, nằm trong dự kiến thôi.” Tiêu Mộc Từ nói: “Cho dù người khác phản đối như thế nào, chúng ta vẫn sẽ cùng một chỗ.”

“Vâng.” An Vũ Hàng gật gù đầu, đó cũng là chuyện duy nhất mà cậu muốn kiên trì.

Đi đến trước mộ bà nội, An Vũ Hàng và Tiêu Mộc Từ đặt hoa xuống.

An Vũ Hàng đối mặt với bức ảnh chụp trắng đen của bà nội, mỉm cười nói: “Bà nội, con đến thăm bà. Đây là Tiêu Mộc Từ, người yêu của con. Bà có cảm thấy thực kinh ngạc hay không? Nhưng con rất thích anh ấy, vô cùng thích, cho nên con hy vọng có thể luôn được ở bên cạnh anh ấy. Bà sẽ ủng hộ con, đúng không?”

Bà nội trong ảnh chụp vẫn tràn đầy ý cười như trước, tựa hồ là dùng tươi cười trả lời lại An Vũ Hàng.

Tiêu Mộc Từ nắm chặt tay An Vũ Hàng, nhìn thẳng vào ảnh chụp của bà nội, nói: “Con biết bà vẫn luôn lo lắng cho Vũ Hàng, lo lắng em ấy bị khi dễ, lo lắng em ấy sống không tốt. Nhưng bà yên tâm, con sẽ chiếu cố em ấy thật tốt, trân trọng em ấy, không để em ấy khổ sở.”

Ý cười trên mặt An Vũ Hàng sâu hơn một chút, lại nói với bà nội: “Con biết con đường của con và Mộc Từ không dễ đi, nhưng chỉ cần chúng con còn yêu nhau, con nguyện ý sẽ tiếp tục kiên trì.”

Tiêu Mộc Từ mỉm cười nhìn An Vũ Hàng, nghiêm túc nói với cậu: “Cám ơn em.” Trước những động tác nhỏ của mẹ mình, không có gì càng khiến anh cao hứng và vui mừng bằng sự kiện trị của An Vũ Hàng.

An Vũ Hàng nhìn về phía Tiêu Mộc Từ, cũng nói ra lời từ nội tâm: “Cám ơn anh.” Kiên trì là chuyện của hai người, chỉ cần có một bên lời lòng, bên còn lại sẽ lâm vào khốn cảnh, Tiêu Mộc Từ kiên trì cũng là động lực lớn nhất để cậu tiếp tục bước tiếp.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng tầng mây chiếu lên trên người bọn họ, phủ lên một tầng ánh sáng cam sắc ấm áp. Hai người tay nắm tay đứng trước mộ bia, không ai nói chuyện, lại đều hiểu được tâm ý lẫn nhau.

Bái tế trở về, An Vũ Hàng liền nhận được điện thoại của mẹ mình. Lúc này An Vũ Hàng đang cầm theo một bao thức ăn thật to do Tiêu Mộc Từ mua cho mình, chậm rì rì đi vào cầu thang lên phòng ký túc xá.

“Người đàn ông kia rốt cục là ai?” Mẹ cậu ở đầu bên kia trực tiếp hỏi.

“Hai người không phải đã nhìn ra rồi sao?” Vấn đề của mẹ cậu quả thật dư thừa, nhìn thế nào cũng thấy bọn họ là người yêu rồi?

“Không phải, ý của tao là người đàn ông kia rốt cục làm nghề gì?”

Hoá ra trọng điểm là cái này... An Vũ Hàng khinh thường mà khẽ cười một chút, nói: “Chuyện này quan trọng sao? Dù sao cũng không phải người xấu.”

“Em trai của mày nói mày đi theo một người đàn ông vào hội quán cao cấp, chính là cậu ta?” Mẹ cậu tựa hồ luôn có chuyện hỏi hoài không hết.

An Vũ Hàng nhú mày, nói: “Mẹ có rảnh thì nên quản lý An Minh Hi nhiều một đi.”

“Tiểu Hi làm sao chú? Nó làm đều là chuyện đúng đắn!” Mẹ cậu chắc chắn đáp lại.

“Hy vọng là thế.” An Vũ Hàng thản nhiên nói.

“Mày có ý gì?” Mẹ cậu bắt măn hỏi.

“Ý trên mặt chữ. Mẹ cảm thấy con đi vào hội quán cao cấp thì không thích hợp, nhưng An Minh Hi xuất hiện ở đó lại rất thích hợp sao?”

Mẹ cậu trầm mặc một chút, mới đáp: “Nó là vì dự định tương lai.”

“Nó là vì dự định tương lai như thế nào con không rõ lắm. Nhưng con chỉ là đi ăn cơm cùng bạn bè, hệ số nguy hiểm nhìn thế nào cũng thấy thấp hơn nó nhiều. Cho nên mẹ có rảnh thì quan tâm một chút xem rốt cục nó đang tiếp xúc với ai.” Khi nói chuyện, An Vũ Hàng đã đi tới phòng ngủ, “Mẹ nếu không còn chuyện gì, con cúp máy trước.”

Mẹ cậu căn bản không trả lời, trước khi An Vũ Hàng cúp điện thoại, đã trước một bước dập máy. Gần như mỗi lần đều như vậy, An Vũ Hàng cũng đã quen.

Mở cửa đi vào phòng ngủ, Viên Gia nhìn cậu mang theo một túi thức ăn đi vào, liền nhanh chóng tiếp nhận cầm giúp cậu, cũng từ bên trong thấy được thức ăn cho mình —— Kỳ thật mỗi lần Tiêu Mộc Từ mua đồ cho An Vũ Hàng, cậu đều ăn không hết. Mà An Vũ Hàng cũng không phải người keo kiệt, cho nên mỗi lần đều là bốn người chia đều. Đương nhiên, đồ ăn An Vũ Hàng thích, ba người bọn họ đều sẽ chứa lại cho cậu.

An Vũ Hàng gửi tin nhắn cho Tiêu Mộc Từ, nói cho anh biết mình đã về tới phòng ngủ, nhắc anh lái xe cẩn thận một chút. Tiêu Mộc Từ trả lời cậu một câu ‘Ít ăn đồ ăn vặt, ăn cơm đúng bữa’. An Vũ Hàng cười, không trả lời lại. Cậu biết mỗi lần Tiêu Mộc Từ đều sẽ chờ cậu trở về tới phòng ngủ rồi mới rời đi. Tuy rằng chuyện này đối với nhiều người mà nói chỉ là nhỏ bé không đáng kể, nhưng An Vũ Hàng lại cảm thấy thật tri kỷ, thật ấm áp...

Hết –

58. Chương 58: Lo Lắng

Buổi chiều không có việc gì, Dịch Tư Húc nói muốn đánh phỏ bản, vì thế liền do Thời Nhiễm dẫn đoàn, bốn người chuẩn bị đi đánh Phù Mộc cốc. Trải qua một đoạn thời gian cùng nhau đánh phỏ bản, hiện tại bọn họ đã có thể tự mình tổ chức thành đoàn để đánh phỏ bản độ khó cao một chút, chỗ tốt của việc tự mình

tổ chức đoàn là cho dù có bao nhiêu người là người nhà, đều có thể dẫn theo, hoàn toàn không bị người ta ghét bỏ.

Thời Nhiễm và Dịch Tư Húc cũng có thể chỉ huy, nhưng Dịch Tư Húc lười nói nhiều, cho nên đa số thời điểm vẫn là do Thời Nhiễm chỉ huy đoàn. Bọn họ ba người đi theo ăn ké.

Pha xong cà phê, An Vũ Hàng trở lại ngồi trước máy tính vừa chờ đoàn đội đầy người, vừa ăn đồ ăn vặt. Phù Mộc cốc là một phó bản khá nổi tiếng, cho nên người muốn đánh cũng không ít, nhưng để tránh rớt ra mấy trang bị rách, mỗi chức nghiệp đều phải có ít nhất một người, vì vậy tốc độ tổ đội sẽ hơi chậm một chút.

Buổi chiều Tiêu Mộc Từ có việc, không thể online. An Vũ Hàng cũng cảm thấy có chút nhàm chán, thỉnh thoảng cũng giúp gõ một dòng trên kênh thế giới quảng cáo tìm người cho đoàn, tranh thủ thời gian.

“Tất cả mọi người đến YY chưa? Trước vào phó bản giết tiểu quái đi, tập hợp trước mặt lão nhất, giờ gọi thêm một Côn Lôn nữa là được.” Thời Nhiễm thảo luận trên YY.

Sau đó, Viên Gia lại gửi một chuỗi số phòng YY lên kênh đoàn đội, nhắc nhở những người chưa lên YY nhanh chóng đăng nhập.

Đoàn đội [Nhất Bôi Tửu]: [Ức Tương Tư] cậu là Tầm Tương Vong phải không?

Nhìn thấy câu này, Thời Nhiễm, An Vũ Hàng và Dịch Tư Húc đều sửng sốt, “Tầm Tương Vong” là ID mà Thời Nhiễm dùng tại server Điệp Hí Thủy. Kỳ thật thanh âm của Thời Nhiễm có độ công nhận khá cao, trước đó lại thường xuyên làm chỉ huy, các phó bản loại nhỏ và đánh chiến trường đều đã chỉ huy rồi, bị người ta nghe ra được cũng không kỳ quái.

“Cậu là ai?” Thời Nhiễm hỏi.

Đoàn đội [Thiên Yêu Mị]: Nói như vậy [Phượng Cô Ngâm] chính là Phượng Tiêu Ngâm?

Người biết được tên của cả hai người bọn họ, Thời Nhiễm cảm thấy tám chín phần là người quen cũ. Chẳng qua cậu không cảm giác được chút thiện ý nào từ đối phương, tự nhiên cũng sẽ không có thái độ hoà hảo gì.

“Có lẽ phép hay không? Trước khi hỏi người khác, có phải hẳn nên trước tiên nói bản thân là ai hay không?” Thời Nhiễm không chút khách khí đáp lại.

Đoàn đội [Nhất Bôi Tửu]: Tôi là Niệm Vân Hồi, Yêu Mị là Thi Vân Anh.

“Ha ha, hoá ra là các người.” Thời Nhiễm cười khẩy, bọn họ đều đã chạy đến server Hoán Khê Sa rồi, không ngờ cư nhiên còn có thể gặp hai người này.

“Ai vậy?” Viên Gia không quá hiểu tình huống, mở miệng hỏi.

Thời Nhiễm tắt mic, nói với cậu: “Niệm Vân Hồi là bang chủ cũ của Vũ Hàng ở server Điệp Hí Thủy, Thi Vân Anh chính là vị bang chủ phụ nhân kia.”

“Mẹ nó, trực tiếp báo thù luôn đi.” Viên Gia nói thẳng. An Vũ Hàng vì sao lại chuyển server cậu đã sớm nghe nói, chẳng qua cậu cũng không biết ID của bang chủ, bang chủ phụ nhân với đứa em gái kia là gì. Hôm nay biết rồi, còn đưng mặt, làm sao có thể nén giận trong lòng?

“Giết bọn họ chỉ là chuyện mấy giây thôi, ra khỏi phó bản lại nói, đến lúc đó canh bọn họ cả đêm, khiến cho bọn họ cũng nếm được mùi vị bị giữ xác.” Thời Nhiễm nói.

An Vũ Hàng ăn đồ ăn vặt, ngược lại chẳng có dự vọng giết người gì, nếu không phải bọn họ cực phẩm như vậy, cậu sao có thể gặp được nam thần? Sao có thể gặp được Tiêu Mộc Từ, đây thật là chuyện khiến cậu vui sướng nhất trong suốt hai mươi mấy năm qua.

“Tui ngược lại nghĩ bọn họ đang yên đang lành, chạy đến Hoán Khê Sa để làm gì?” An Vũ Hàng nói.

“Đúng vậy, trước đây bọn họ ở Điệp Hí Thủy cũng coi như có chút danh tiếng.” Thời Nhiễm cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

“Tui mở thêm acc đi hỏi một chút.” Địch Tư Húc khó được lúc đồng ý đi giúp đỡ tám chuyện, An Vũ Hàng và Thời Nhiệm cũng không phản đối.

Đoàn đội [Thiên Yêu Mị]: Các người thật đúng là âm không bắt tán mà, ở đây mà còn gặp được nữa.

“Ha ha, thói quen ác nhân cáo trạng trước của cô thật sự là một chút cũng không thay đổi. Như thế nào? Ở Điện Hí Thủy sống không nổi, chạy tới tai hoạ Hoán Khê Sa à?” Thời Nhiệm bật mic lên nói.

Đoàn đội [Nhất Bội Tửu]: Tiểu Vân, đừng làm rộn. Tầm Tương Vong, trước đây đều là hiểu lầm, nếu qua rồi thì bỏ qua đi.

Bang chủ vẫn luôn đóng vai người hiền lành tử tế, nhìn như chính trực, nhưng trên thực tế vẫn luôn thiên vị bà vợ của mình, chẳng qua là bày ra bộ dáng công bằng mà thôi.

Đoàn đội [Thiên Yêu Mị]: Anh rốt cục là về phe nào hả?

Cô ả vừa hỏi như vậy, Nhất Bội Tửu liền không nói gì nữa.

Đoàn đội [Thiên Yêu Mị]: Tầm Tương Vong, mày nói chuyện kiểu gì vậy? Đừng làm như tao muốn gặp lại bọn mày lắm ăy.

“Ấy da, thật không nhọc công cho mấy người gặp mặt. Cô cũng đừng tự dán vàng lên mặt mình, tôi cũng éo muốn gặp cô đâu.” Thời Nhiệm cười lạnh, nói: “Cô nhìn tình huống cho rõ nhé, hiện tại là cô vào đoàn của tôi, đừng làm như thể tôi cầu cô gia nhập vậy.”

Đoàn đội [Tiên Kính]: Chị, đừng nói với bọn họ nữa, đoàn của bọn họ nhất định cũng chả ra gì.

“Chu chớ, đưa em gái tiện nghi vì đoạt phó bang chủ mà không từ thủ đoạn nào của cô cũng có ở đây à? Nghĩ cũng phải, không đi theo cô làm cái đuôi, chắc cũng chẳng có ai đồng ý chơi với cô ta đâu ha.” Nếu không phải con nhỏ nào tàn này, lúc trước cũng sẽ không có nhiều chuyện như vậy, “Cũng may cô tự mình lên tiếng, bằng không nếu vì cô và chị cô mà làm cả đoàn bọn tôi xui xẻo bị đoàn diệt, tôi thật sự có lỗi với những người trong đoàn này.”

Đoàn đội [Tiên Kính]: Mày chỉ huy mới khiến người trong đoàn gặp xui xẻo ăy. Bọn tao cũng xui xẻo lây, tuy tiện vào game chơi đùa một chút, lại đụng mặt bọn này. Nhìn xem trang bị của chúng mày cũng chẳng ra làm sao, có thể đánh được mới là lạ.

“Cô thật khôi hài. Tôi dựng đoàn thời gian dài như vậy, nếu như đánh không được, đã sớm rã đoàn. Nơi này có hơn một nửa người đều đã đánh phó bản với tôi rất nhiều lần, cô hỏi xem bọn họ có từng bị chơi xấu không?” Thời Nhiệm có thói quen khi đánh phó bản sẽ kết bạn với vài người DPS và phản ứng không tệ, về sau lúc lập đoàn cũng sẽ chạy lên kênh bạn tốt gọi bọn họ, bọn họ nếu có nhu cầu sẽ tới đánh cùng.

Quả nhiên, vài người trong đoàn đều nói chưa từng bị.

Đoàn đội [Tiên Kính]: Các người đánh cũng không phải là bản cao cấp nhất, không bị diệt cũng là bình thường.

Trong lúc khắc khẩu, Địch Tư Húc cũng đã hỏi thăm ra kết quả.

Hoá ra bang hội trước kia đã gần như giải tán rồi. Sau khi An Vũ Hàng rời đi, phó bang đích xác đối xử tương đối tốt một chút với cô em họ này của phu nhân bang chủ, nhưng hai người cũng không xác định quan hệ tình duyên. Mà cô em họ này đặc biệt biết cách đòi trang bị, hoàn toàn không để ý nhu cầu của người khác, người trong bang đối với cô ta cũng phê bình khá nhiều, phó bang cũng biết cô ả rất tùy hứng. Sau đó phó bang lại nhặt được một vị đồ đệ, có thể là ở chung không tệ, cho nên sau khi vị đồ đệ kia tốt nghiệp, hai người liền trở thành tình duyên. Nhưng cô em họ này lại mắc kẹ, không chỉ đuổi giết đồ đệ của phó bang, còn chạy lên diễn đàn ở mục 818, viết thành câu chuyện mà trong đó mình là nguyên phối bị kẻ thứ ba cướp đoạt tình duyên. Phó bang trong lúc tức giận liền lui bang, sau đó xây dựng bang hội riêng cho mình, còn viết một cái post đăng lên 818...

“Việc này nghe nói còn cãi nhau đến ồn ào huyền nào... Sau đó những người đã từng bị cô ta đoạt trang bị cũng lục tục chạy đến bang hội mới của phó bang chủ, người trong bang hội ban đầu càng ngày càng ít, tuy rằng không giải tán, nhưng cũng không còn theo kịp tiến độ khai hoang hiện tại nữa rồi.” Địch Tư Húc nói.

“Ha ha ha, thật đáng đời! Cái này gọi là ác nhân có ác báo.” Thời Nhiễm cười nói. Lúc này Thời Nhiễm vốn không tắt mic, Dịch Tư Húc nói người trong đoàn đều nghe được rõ ràng vô cùng.

Việc bài post trên 818 này mọi người thật ra vẫn không hề biết. Một số người bình thường đều chú ý đến mấy bài post về thủ pháp kỹ thuật hoặc là giao lưu phó bản linh tinh này nọ, căn bản không quan tâm đến mấy loại bài post trong 818. Mà ngay cả Viên Gia cũng chỉ là quan tâm mấy chuyện bát quái ngoài đời thật, đối với những bài post không biết thật giả trong 818 cũng không có hứng thú gì.

Nhưng bọn họ không biết, không có nghĩa là những người khác trong đoàn không biết, vài người đã xem qua bài post này rất nhanh đã bắt đầu tán gẫu trên kênh đoàn đội, thuận tiện còn châm chọc cười nhạo Tiên Kính một chút.

Bang chủ, bang chủ phụ nhân cùng với đứa em gái của mình bị vạch trần nên mất hết mặt mũi, tự mình lui đoàn.

An Vũ Hàng cười cười, cậu thật không ngờ bang hội ngày xưa lại đi đến nước này. Chẳng qua có nhân tất có quả, tâm bất chính, sẽ luôn có thời điểm bị vạch trần hoặc bị cắn ngược lại. Kỳ thật nghĩ đến chuyện quá khứ, cậu đã hoàn toàn không thêm để ý, cậu đã có được người tốt nhất rồi, những lời ác ý và chửi bới của những người khác đã không còn bất cứ ý nghĩa gì. Cậu hạnh phúc chính là sự châm chọc tốt nhất đối với những người đó.

Người cần lui đều đã lui đoàn, cũng không tất yếu nói cái gì nữa. Thời Nhiễm tiếp tục chạy lên kênh thể giới đăng quảng cáo, sau khi đoàn đội đủ người thì bắt đầu đánh phó bản. Chuyện này cũng xem như cho qua, chỉ cần mấy người kia không trêu chọc bọn họ nữa, bọn họ cũng không định chạy đi ‘đẩy tường sắp đổ’.

Sáng sớm ngày hôm sau, An Vũ Hàng mới vừa ăn cơm xong, liền nhận được điện thoại do Từ Tiệp gọi tới.

Từ Tiệp ở đầu bên kia điện thoại hỏi: “Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?”

An Vũ Hàng nhấp máy khoe môi, đáp: “Con sẽ không từ bỏ anh ấy, cũng sẽ không làm chuyện có lỗi với tình cảm của anh ấy. Nếu dì cảm thấy con là ham tiền của anh ấy, vậy từ nay về sau con có thể hạn chế gặp mặt anh ấy. Nhưng con không thể chia tay với anh ấy, hy vọng dì thứ lỗi.”

Từ Tiệp ở bên kia trầm mặc một hồi lâu, ngược lại không hề nổi giận, chỉ là bình tĩnh mà nói: “Cậu cho là tình yêu của hai người có thể duy trì bao lâu? Chờ Mộc Từ chân chính trưởng thành, nó sẽ có lựa chọn khác.”

“Vậy thì đó là mạng số của con, con nhận.” An Vũ Hàng nói.

“Được rồi, nên nói tôi đều đã nói, đến lúc đó hy vọng cậu đừng oán lấy Mộc Từ không buông. Mặt khác...” Từ Tiệp chậm rãi nói: “Sắp tới cậu đừng gặp mặt Mộc Từ. Hiện tại rất nhiều phóng viên theo dõi lấy tin tức của nó và Emmy, nếu cậu thường xuyên xuất hiện bị chụp được, có thể sẽ gây phiền toái cho Mộc Từ. Trước là do tôi đề xuống, phóng viên mới không đi theo nó, chỉ đi theo Emmy. Nhưng hiện tại tôi không quản được nhiều phóng viên như vậy, tất cả mọi người đều muốn cướp tin, lấy tiền thưởng. Cho nên tôi hy vọng cậu về sau có thể biết cách lảng tránh một chút, đừng làm ra chuyện gì khó coi.”

An Vũ Hàng cũng không biết phải nói gì, trước kia là bởi vì chuyện của Ông Nghệ Kiều, bọn họ cũng từng ngồi chung xe một lần. Tuy rằng không phải chuyện gì to tát, nhưng cảm giác vô cùng không tốt. Lần này scandal còn lớn hơn lần trước, phỏng chừng một chút dấu vết để lại cũng có thể trở thành tiêu điểm đưa tin, đích xác không thể khinh thường.

“Con biết.” An Vũ Hàng trả lời.

“Ừ. Cứ như vậy đi, chào cậu.” Từ Tiệp vẫn bảo trì lịch sự cơ bản, không hề trực tiếp cúp điện thoại.

“Vâng, tạm biệt.” An Vũ Hàng đáp lại, bên kia mới cúp điện thoại.

Suy nghĩ trong chốc lát, An Vũ Hàng vẫn không trực tiếp gọi điện cho Tiêu Mộc Từ. Nếu cậu gọi điện qua hỏi, với sự thông minh của Tiêu Mộc Từ, tám chín phần sẽ đoán được cậu và mẹ Tiêu có liên hệ với nhau. Nếu lúc này khiến Tiêu Mộc Từ và mẹ Tiêu xảy ra chuyện không vui, khẳng định sẽ càng khiến mọi chuyện rắc rối, đối với ai cũng không tốt. Vẫn nên chờ Tiêu Mộc Từ gọi cho cậu đi, nếu có phóng viên chụp được,

Tiêu Mộc Từ hẳn sẽ gọi điện thoại nhắc nhở cậu cẩn thận, cậu biết Tiêu Mộc Từ không phải sợ bị chụp, mà là muốn bảo vệ sự riêng tư cho mình, điểm ấy Tiêu Mộc Từ vẫn luôn làm được rất chu toàn.

Mà Tiêu Mộc Từ bên này cũng đích xác giống như Từ Tiệp đã nói, bị phóng viên theo dõi. Chẳng qua tiểu khu nơi anh ở trị an rất nghiêm mật, phóng viên chỉ có thể canh ngoài cửa tiểu khu, ngay cả lối đi bộ vào bên trong tiểu khu cũng không thể tiếp cận được nửa bước.

Tiêu Mộc Từ vừa lái xe đi ra liền nhìn thấy rất nhiều phóng viên ôm cameras, nhưng mãi đến khi ống kính của bọn họ nhắm thẳng về phía xe mình mà điên cuồng ấn chụp, Tiêu Mộc Từ mới ý thức được những người này là tới chụp mình. Nhưng anh cũng biết, hiện tại không phải là thời điểm để truy cứu. Dưới sự hộ tống của bảo vệ tiểu khu, Tiêu Mộc Từ thuận lợi lái xe đi qua đám người, đảo mắt đã biến mất trong tầm mắt của đám phóng viên.

Mà nhóm phóng viên phản ứng cũng không chậm, lập tức từng người lên xe, đuổi theo xe của Tiêu Mộc Từ.

Sau khi tới công ty, việc đầu tiên Tiêu Mộc Từ làm chính là nhờ thư ký đi xử lý chuyện phóng viên, sau đó bảo trợ lý thông báo cho phòng bảo vệ, tăng cường số người canh giữ, không được phép để phóng viên tiến vào công ty. Thư ký và trợ lý lập tức đi làm, một giây cũng không dám trì hoãn.

Tiêu Mộc Từ đi vào văn phòng không bao lâu, Thư Văn Ngạn liền gõ cửa tiến vào, xem ra cũng là vừa đến công ty.

“Tin tức giữa cậu và Emmy không áp chế được à?” Thư Văn Ngạn đóng cửa lại, hỏi. Hôm nay xe của anh vừa chạy đến dưới lầu, liền nhìn thấy có phóng viên canh giữ ở bên cạnh cửa ra vào toà nhà, theo trực giác anh biết có liên quan đến scandal lần này, cho nên sau khi lên lầu liền trực tiếp chạy đến tìm Tiêu Mộc Từ.

“Ừ.” Tiêu Mộc Từ ngồi vào trên ghế, mặt mày bình tĩnh, tâm tình hiển nhiên chẳng ra làm sao cả. Sự tình náo loạn đến nước này, mẹ của anh cần phải phụ trách toàn bộ.

“Cậu có muốn tìm bác gái nói chuyện đằng hoàng lại không?” Thư Văn Ngạn đề nghị. Chuyện này xem như là chuyện nhà, nếu có thể thuyết phục được mẹ Tiêu, sự tình cũng không khó xử lý.

“Vô dụng thôi, bà ấy luôn cố chấp mà.” Tiêu Mộc Từ rất hiểu mẹ mình, hơn nữa theo tình huống hiện tại, anh cũng rất khó cho mẹ mình sắc mặt hoà nhã mà trao đổi về chuyện này.

Thư Văn Ngạn suy nghĩ trong chốc lát, lại nói: “Nếu không, bảo mẹ tôi đến tâm sự với bác gái?” Mẹ anh đối với chuyện anh xuất quỹ vẫn giữ thái độ khoan dung và thấu hiểu, vô cùng tâm bình khí hoà mà tiếp nhận. Bởi vì đối với mẹ anh mà nói, không có chuyện gì quan trọng hơn việc anh được vui vẻ, nhất là từ sau khi ba anh qua đời. Cũng chính bởi vì loại thấu hiểu này, mới khiến cho quan hệ giữa anh và mẹ mình vẫn luôn vô cùng tốt, anh cũng sẽ tán gẫu chuyện tình cảm của mình cho mẹ nghe, đối với chuyện của Dịch Tư Húc, mẹ anh cũng cho anh không ít đề nghị.

Tiêu Mộc Từ suy xét vài giây, nói: “Bỏ đi, đừng khiến cho dì lo lắng vì chuyện của tôi.” Kỳ thật anh biết rõ, mẹ Thư cũng chưa chắc có thể khuyên nhủ được mẹ mình, càng khiến mẹ Thư vì chuyện của anh mà lo lắng, trong lòng anh càng bồn chồn.

Thư Văn Ngạn bắt đầu dĩ thử dài, không ngờ tới một cô Emmy căn bản chưa hề chính thức gặp mặt, cư nhiên có thể gây ra scandal lớn như vậy.

Trầm mặc một hồi lâu, Thư Văn Ngạn hỏi: “Vũ Hàng bên kia cậu chuẩn bị làm thế nào?”

“Phóng viên nếu đã bắt đầu theo dõi tôi, hoặc là tin tức hiện tại quá rầm rộ, áp chế không được, hoặc là mẹ tôi cố ý chen chân vào. Cá nhân tôi tương đối thiên về khả năng thứ hai, dù sao bà không phải là người thích mọi chuyện nằm ngoài tầm khống chế của mình.” Tiêu Mộc Từ nói.

Thư Văn Ngạn hơi hơi nhíu mày, “Vậy bác gái làm như vậy, mục đích là cái gì?”

“Hẳn là không muốn để tôi và Vũ Hàng gặp mặt. Nói theo cách khác, khiến cho Vũ Hàng không dám gặp tôi. Tính cách Vũ Hàng rất mẫn cảm, nếu biết sẽ gây phiền toái cho tôi, em ấy khẳng định sẽ không làm.” Tiêu Mộc Từ phân tích, “Tôi và Vũ Hàng không gặp nhau, mẹ của tôi sẽ có nhiều thời gian để suy nghĩ tìm cách làm thế nào để khiến chúng tôi chia tay. Tôi cảm thấy rất có thể bà đã tìm gặp Vũ Hàng. Vũ Hàng sợ

tôi và mẹ cãi nhau, cho nên không dám nói cho tôi biết. Mẹ của tôi biết điểm mấu chốt của tôi, không chế không được tôi, cho nên muốn xuống tay từ chỗ của Vũ Hàng.”

Thư Văn Ngạn gật gật đầu, hỏi: “Vậy hiện tại cậu định làm như thế nào?”

“Còn chưa nghĩ ra. Tôi không để ý công khai comeout, nhưng tiền đề là tôi phải bảo vệ được Vũ Hàng, em ấy vẫn còn là sinh viên, tốt nhất không cần gặp phải những chuyện này.” Tiêu Mộc Từ nói.

“Cậu và Vũ Hàng cũng không thể vì trốn tránh phóng viên mà vẫn luôn không gặp mặt nhau chứ?”

“Hiện tại chỗ an toàn duy nhất chính là nhà tôi.” Tiêu Mộc Từ nói.

“Chuyện này tốt nhất cậu vẫn nên nói một tiếng với Vũ Hàng đi, em ấy cũng có thể chuẩn bị tâm lý một chút.”

“Tôi biết, chút nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho em ấy.”

“Ừ. Được rồi, tôi đi qua bộ phận PR (Public Relation – Phòng quan hệ công chúng) sắp xếp một chút, để bọn họ chuẩn bị trước mấy phần thông cáo báo chí, lỡ như có chỗ nào cần dùng đến cũng đỡ cật rập.” Bất kể về sau sẽ như thế nào, công tác chuẩn bị vẫn phải làm tốt trước cái đã.

“Được, cậu đi đi.” Tiêu Mộc Từ gật gật đầu.

Thư Văn Ngạn cũng không nói gì thêm, rời khỏi văn phòng.

Thư Văn Ngạn chân trước vừa mới đi, sau lưng thư ký đã đưa tới cho anh một phần văn kiện. Là báo cáo do vị kỹ thuật viên kia điều tra được, vẫn là bản viết tay như trước.

Trong báo cáo lần này tuy rằng vẫn không thể tra ra được danh sách khách khứa hôm đó, nhưng anh đã có một phát hiện quan trọng, Kha Tuấn Hân em trai của Kha Ngôn Chiêu là một trong những người đầu tư của quán bar kia.

Kỹ thuật viên cũng không biết Kha Tuấn Hân và Tiêu Mộc Từ có mâu thuẫn, chỉ là bởi vì Kha Ngôn Chiêu rất nổi tiếng, cho nên mới lưu ý ghi chú lại vấn đề này.

Nhìn đến đây, Tiêu Mộc Từ nhú mày, không ngờ tới mọi chuyện kéo một vòng lớn cứ nhiên lại vòng đến trên người Kha Tuấn Hân. Chẳng qua gần đây Kha Tuấn Hân không hề tìm đến Vũ Hàng, thoát nhìn cũng xem như an phận, chỉ là không biết là an phận thật, hay là giả vờ.

Tiêu Mộc Từ gọi điện thoại cho vị kỹ thuật viên kia, bảo anh ta tìm người chuyên nghiệp có thể tin tưởng được đi điều tra xem Kha Tuấn Hân đã dẫn ai đi quán bar kia. Kỹ thuật viên không biết Tiêu Mộc Từ vì sao lại muốn bắt đầu điều tra từ phía Kha Tuấn Hân, nhưng nếu ông chủ đã lên tiếng, anh ta cứ chiếu theo mà làm là được.

Giữa buổi trưa, An Vũ Hàng nhận được điện thoại của Tiêu Mộc Từ. Tuy rằng cậu có chút lo lắng Tiêu Mộc Từ bị phóng viên theo dõi, nhưng nghĩ anh có thể gọi điện cho mình thì hẳn là không thành vấn đề, liền mỉm cười nhận điện thoại.

“Alô?”

“Ăn cơm chưa?” Bên kia truyền đến thanh âm mang theo ý cười của Tiêu Mộc Từ.

“Vâng, anh thì sao?” An Vũ Hàng hỏi.

“Mới vừa ăn xong. Bây giờ nói chuyện có được không? Anh có việc muốn nói với em.” Tiêu Mộc Từ nói.

“Vâng, anh nói đi.” An Vũ Hàng tìm một băng ghế dài ở lầu một trong thư viện ngồi xuống, đáp.

Thanh âm Tiêu Mộc Từ chậm rãi hỏi: “Vũ Hàng, em có phải là đã gặp mẹ anh rồi hay không?”

Bàn tay đang nắm di động của An Vũ Hàng lập tức buột chặt một chút, tươi cười cũng cứng lại, cậu không ngờ Tiêu Mộc Từ cứ nhiên nhanh như vậy đã biết... Cậu rất lo lắng Tiêu Mộc Từ sẽ bởi vì mình giấu diếm mà tức giận.

Bên kia trầm mặc không đáp, Tiêu Mộc Từ biết mình đã đoán đúng. Vừa muốn nói chuyện, chợt nghe An Vũ Hàng ở bên kia nhẹ giọng nói: “Xin lỗi...”

“Ngốc quá.” Tiêu Mộc Từ thở dài, “Anh không trách em, cũng không muốn chỉ trích em. Chỉ là có chút lo lắng, sợ mẹ của anh gây áp lực cho em thôi.”

Nghe anh không tức giận, An Vũ Hàng cũng nhẹ nhàng thở ra, nói: “Em không sao. Chỉ là gặp nhau một lần, buổi sáng hôm nay lại gọi điện thoại mà thôi. Dì ấy cũng không mắng em, chỉ nói chút đạo lý với em.”

“Bất kể bà ấy nói gì, chúng ta cũng không thể chia tay.” Tiêu Mộc Từ lần thứ hai nhắc lại.

“Em biết.” An Vũ Hàng cười cười, lại hỏi: “Buổi sáng anh có bị phóng viên theo đuôi không?”

“Có. Hiện tại bọn họ còn đang cựa giữ ở dưới lầu công ty nè.” Tiêu Mộc Từ dừng một chút, hỏi: “Làm sao em biết anh bị theo dõi? Mẹ của anh nói cho em biết?”

“Vâng, dì ấy nói dì áp chế không được. Mộc Từ, cho dù bọn họ theo đuôi anh, anh cũng đừng chạy quá nhanh, an toàn quan trọng nhất. Dù sao anh cũng không đi đâu nhiều, bọn họ thích theo thì cho theo.” An Vũ Hàng nhắc nhở. Không có gì quan trọng hơn so với việc Tiêu Mộc Từ an toàn.

“Anh muốn gặp em thì làm sao?” Tiêu Mộc Từ cười hỏi.

“Chỉ sợ không có biện pháp. Nếu không anh đến quán cà phê giả vờ đi mua cà phê?”

Tiêu Mộc Từ cười khế, nói: “Phải là em đến nhà anh mới đúng.”

“Em mới không đi đâu.” An Vũ Hàng nhỏ giọng nói. Lỡ như mẹ Tiêu đột nhiên ghé qua, vậy xấu hổ lắm.

“Vũ Hàng, nếu thật sự không được, anh sẽ kéo em theo đồng thời công khai comeout nhé.” Ngữ khí Tiêu Mộc Từ vô cùng thoải mái nói.

An Vũ Hàng suy nghĩ vài giây, nghiêm túc hồi đáp: “Vâng.”

“Khờ quá, anh đùa em đó...” Tiêu Mộc Từ mỉm cười nói, “Anh sẽ không để em phải đối mặt người khác làm khó dễ đâu.”

“Em không sợ.”

“Anh biết, nhưng anh luyến tiếc...”

“Anh mới ngốc...” An Vũ Hàng cúi đầu cười.

Nghe tiếng hô hấp nhẹ nhàng của nhau, trầm mặc một lúc, Tiêu Mộc Từ mới lên tiếng, “Chuyện này anh sẽ xử lý, em đừng lo lắng. Chỗ mẹ của anh cứ để bà ấy náo loạn đủ đi, rồi bà ấy sẽ tự mình kết thúc. Nếu bà ấy tìm đến em, em bảo bà ấy tìm anh là được.”

“Vâng.” Tuy rằng cậu sẽ không để mẹ Tiêu đến tìm Tiêu Mộc Từ, nhưng vẫn ngoan ngoãn đáp ứng.

“Chúng ta tạm thời chỉ có thể gặp mặt ở nhà. Cuối tuần em có thể trực tiếp đến đây, muốn ăn cái gì cứ ghi vào danh sách, anh sẽ mua về nhà.”

“Tuần này em sẽ không qua.” An Vũ Hàng nói.

“Sao vậy?” Tiêu Mộc Từ rất nhớ cậu, nếu không phải có phóng viên theo sau, buổi tối hôm nay anh nhất định sẽ tìm An Vũ Hàng đi ăn cơm.

“Anh vẫn nên dành nhiều thời gian một chút để xử lý hết mọi chuyện đi. Em cũng không muốn lúc nào cũng phải lo lắng cẩn thận, muốn đi ra ngoài mua đồ với anh cũng không được.” An Vũ Hàng nói. Cậu không thích loại cảm giác này.

Tiêu Mộc Từ trầm tư một lúc, đáp: “Được. Anh sẽ mau chóng xử lý.”

“Em không phải muốn hối thúc anh, anh cũng đừng có áp lực quá lớn, từ từ giải quyết.” Kỳ thật bản thân cậu cũng cần chút thời gian suy nghĩ về chuyện tương lai, dù sao thoát nhìn cũng biết chuyện này sẽ không thể nào giải quyết trong phút chốc.

“Anh biết. Chỉ cần em đừng suy nghĩ lung tung là được rồi.”

“Vâng, anh yên tâm đi.”

Sau đó hai người lại hàn huyên thêm chốc lát, mới cúp điện thoại. An Vũ Hàng nhìn ra sân trường bên ngoài cửa sổ, vừa an bình lại ngập tràn sức sống. Tuy nói trường học là một xã hội thu nhỏ, nhưng khi thật sự so sánh với xã hội ngoài kia, nơi này chỉ là tháp ngà voi. Cậu biết áp lực của Tiêu Mộc Từ so với cậu còn lớn hơn nhiều, cho nên cậu không muốn tạo thêm phiền toái không cần thiết cho anh. Tạm thời không gặp mặt nhau, cũng là muốn Tiêu Mộc Từ có thể an tâm xử lý tốt chuyện này, như vậy cậu cũng có thể an tâm hơn một chút...

Cuối tuần này không có chuyện gì, sau khi làm thêm về, An Vũ Hàng vốn định đi siêu thị mua chút đồ, sau đó trở về phòng ngủ chơi game. Nhưng cậu vừa mới từ quán cà phê đi ra, liền nhận được điện thoại của mẹ mình.

“Vũ Hàng, nhanh đến bệnh viện Nhân Dân đi, em trai của con bị thương!” Mẹ cậu ở bên kia khóc rống nói.

“Bị thương? Sao lại bị thương?” Cho dù bình thường không có tình cảm gì, nhưng dù sao cũng là em trai ruột, An Vũ Hàng không thể không quan tâm.

“Trong điện thoại nói không rõ được, hiện tại nó còn đang cấp cứu, con mau tới đây, mau lên!” Mẹ cậu nói xong liền cúp điện thoại.

Nhìn điện thoại tối đi, An Vũ Hàng cũng không rảnh suy đoán nguyên nhân vì sao An Minh Hi bị thương, bắt một chiếc xe taxi, sau đó liền chạy thẳng đến bệnh viện...

Hết –

59. Chương 59: Nợ Nần

Lúc An Vũ Hàng chạy đến phòng cấp cứu, hộ sĩ nói cho cậu biết An Minh Hi đã được đưa vào phòng giải phẫu. An Vũ Hàng lại chạy đến phòng giải phẫu ở lầu 10, vừa mới bước ra khỏi thang máy, đã nhìn thấy ba mẹ mình ngồi chờ bên ngoài phòng giải phẫu, vẻ mặt đầy lo lắng.

“Ba, mẹ.” An Vũ Hàng đi tới, hỏi: “Rất cực đã xảy ra chuyện gì?”

Thấy cậu đến đây, mẹ An lau nước mắt trên mặt, kéo ống tay áo An Vũ Hàng hỏi: “Vũ Hàng, trên người con còn tiền không?”

“Tiền?” An Vũ Hàng sửng sốt một chút, sau đó lấy ví tiền ra, bên trong chỉ có 300 tệ, số còn lại còn không đến 50 hào tiền lẻ, An Vũ Hàng lấy hết toàn bộ tiền ra, đưa cho mẹ mình: “Chỉ có bấy nhiêu thôi. Mẹ ra ngoài mà không mang tiền sao?” Cậu cho rằng mẹ mình đi quá gấp, không mang tiền, cần chút tiền dung khẩn cấp.

“Chỉ có nhiêu đây thôi sao? Làm sao mà đủ chứ.” Bàn tay nắm tay áo cậu của mẹ An càng siết chặt hơn, vội vàng hỏi: “Con có tiền gửi không?”

“Mẹ... Mẹ có ý gì?” An Vũ Hàng có chút hoảng hốt nhìn mẹ mình, đột nhiên ý thức được mẹ cậu không phải không mang tiền, mà càng giống như là không có tiền. Nắm chặt bàn tay của mẹ đang bắt lấy tay mình, An Vũ Hàng thăm dò hỏi: “Trong nhà không còn tiền ă?”

Mẹ An lập tức khóc lớn, vừa khóc vừa nói: “Năm kia, ba con lấy gần hết tiền trong nhà đi đầu tư, ai biết phải bồi thường đến một đồng cũng không còn. Đầu tháng này, Tiểu Hi nói là cùng người ta đầu tư cổ phiếu, lấy hết 10 vạn, bây giờ còn dư lại bao nhiêu mẹ cũng không biết.”

An Vũ Hàng nhú mày, hỏi: “Trong nhà không còn tiền dư nữa?” Cậu cảm thấy mẹ cậu hẳn là không đến mức giao hết toàn bộ tài sản tích tụ mấy năm nay đưa cho ba và An Minh Hi, tốt xấu gì cũng phải giữ lại một ít phòng khi khẩn cấp mới đúng.

Mẹ An nức nở nói rằng: “Hiện tại trong thẻ của mẹ chỉ còn có 1 vạn, hiện tại Tiểu Hi lại như vậy, chút tiền này làm sao mà đủ dùng chứ?”

An Minh Hi cũng không mua bảo hiểm, tiền thuốc men lần này tốn không biết bao nhiêu, chỉ có ít tiền như vậy quả thật cũng là vấn đề.

An Vũ Hàng xoa xoa huyết thái dương, hỏi: “Mẹ đưa Minh Hi nhiều tiền như vậy làm gì? Trong nhà vốn đã phải đền tiền cho người ta, mẹ còn đưa hết số tiền còn lại cho nó, mẹ rốt cục là tin tưởng nó đến mức nào, mới có thể cảm thấy nó có thể kiếm tiền mà không bị lỗ?”

Mẹ An ngừng nức nở vài giây, mới do dự mà nói: “Tiểu Hi nói có người chỉ dẫn nó, có phương pháp, sẽ không bị lỗ. Hơn nữa đây là lần đầu tiên nó muốn tự mình kiếm tiền, bậc làm cha mẹ, mẹ dĩ nhiên phải ủng hộ nó chứ.”

An Vũ Hàng quả thật không còn lời nào để nói, cho dù là muốn ủng hộ, cũng đừng đưa hết số tiền tích góp còn lại như vậy chứ? Hơn nữa về sau số tiền này còn lại bao nhiêu cũng chẳng biết, vậy có gì khác với thổi bong bóng bằng bột xà phòng?

Ba An ngồi trên ghế, thở dài thật sâu, dùng một tay che mặt, trên mặt cũng đầy nét u sầu.

Mẹ An vọt tới trước mặt chồng, túm lấy quần áo của ông lớn tiếng la mắng: “Đều tại ông! Nếu ông không đi đầu tư, trong nhà sao đến nỗi như vậy?! Tôi cả đời đi theo ông chưa từng được sống tốt ngày nào! Bây giờ còn liên lụy Tiểu Hi chịu khổ...”

“Mẹ.” An Vũ Hàng nhanh chóng chạy lại can ngăn, chỗ này còn có rất nhiều người là người thân của bệnh nhân khác, gây náo loạn như vậy thật sự rất khó coi, “Mẹ bình tĩnh một chút, nơi này là bệnh viện.”

An Vũ Hàng vừa mới dứt lời, đã có một vị bác sĩ từ trong phòng giải phẫu bước ra, đọc tên 1 bệnh nhân, sau đó thông báo cho người nhà của người này, việc cứu chữa của người bệnh không có hiệu quả, đã tử vong. Người nhà lập tức khóc ò lên.

Mẹ An tựa hồ cũng bị kích thích, túm lấy áo ba An khóc lớn nói: “Nếu Tiểu HI không cứu được, tôi phải sống thế này đây!”

Ba An cũng không còn hơi sức đâu mà chiều cổ đến cảm xúc kích động của vợ mình, ngẩng đầu hỏi An Vũ Hàng: “Tiền gửi của con còn không? Đến tình trạng này rồi, nhanh chóng lấy ra dùng khẩn cấp đi.”

An Vũ Hàng nhìn nhìn ba mẹ, lắc lắc đầu nói: “Không có, sinh hoạt phí của con đều là ba mẹ cho, sao có thể có dư chứ?” Cậu đích thật đang nói dối, trong nhà không biết cậu ra ngoài làm thêm, tự nhiên cũng không biết cậu sẽ có tiền tiết kiệm. Không phải cậu thấy chết mà không cứu, chỉ là phải xem tình huống như thế nào đã. Nói thật, tiền tiết kiệm của cậu cũng không nhiều, nếu ba mẹ lấy tiền lại không tin cậu chỉ có bấy nhiêu tiền, vậy thì phải làm như thế nào? Hoặc là biết cậu đang làm thêm, lại bảo cậu đi ứng lương trước, vậy thì phải làm sao? Trong tiệm của họ không có quy củ này.

Ba An cũng không hoài nghi những gì An Vũ Hàng nói, bọn họ mỗi tháng gửi cho An Vũ Hàng bao nhiêu tiền, trong lòng ông đều có tính toán, vỗ vỗ vai vợ vẫn còn đang khóc lóc, ba An nói: “Bà cũng đừng khóc nữa, nhanh chóng suy nghĩ biện pháp vay tiền đi.”

Mẹ An tức giận trợn trừng mắt, nói: “Tôi đi chỗ nào mà mượn hả? Tình huống nhà mẹ tôi như thế nào ông còn không biết sao?!”

Ba An nhất thời không lên tiếng, bên ngoài phòng giải phẫu chỉ còn nghe tiếng nức nở của mẹ An.

An Vũ Hàng ngồi yên trên ghế, trầm mặc không nói. Tình huống nhà bà ngoại cậu như thế nào cậu rất rõ ràng, có khi còn đến tìm mẹ xin xỏ một ít, ba cậu rất yêu mẹ, cho nên đối với mấy chuyện này thường là ngầm đồng ý. Hiện tại nếu muốn vay tiền từ nhà bà ngoại, căn bản không có khả năng.

“Vị nào là người nhà của An Minh Hi?” Ba tiếng sau, bác sĩ mổ chính bước ra từ phòng giải phẫu hỏi.

“Là tôi!” Ba An và mẹ An đồng thời lên tiếng.

“Người bệnh tạm thời bảo toàn sinh mệnh, chẳng qua cậu ấy có hai chỗ vết đâm hơi sâu, thương tổn đến nội tạng, đầu cũng bị đánh trúng, có triệu chứng bị chấn động não cấp trung, hiện tại vẫn còn chìm trong hôn mê, cần phải chuyển qua phòng chăm sóc đặc biệt tiếp tục quan sát.” Bác sĩ nói.

“Vâng, cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bác sĩ.” Hai người liên tục nói cảm tạ, hiện tại bọn họ cũng không để ý nhiều được như vậy, chỉ cần An Minh Hi còn sống là được.

“Không có chi. Bệnh nhân phải một lúc nữa mới được chuyển ra, hai người đi trước làm thủ tục nằm viện đi.”

“Vâng.” Ba An nhẹ nhàng thở ra, nói với An Vũ Hàng: “Con đi giúp em trai làm thủ tục đi, ba với mẹ con ở đây chờ.”

An Vũ Hàng cũng không nói gì, tiếp nhận tiền và giấy chứng nhận mẹ cậu đưa, đi xuống lầu làm thủ tục nằm viện.

Chờ An Vũ Hàng làm xong xuôi hết thủ tục, An Minh Hi đã được đưa vào phòng chăm sóc và quan sát đặc biệt. Lúc An Vũ Hàng qua đó, chỉ có mình mẹ cậu, không thấy ba cậu đâu. Phòng ICU không cho phép tiến vào, mẹ cậu chỉ có thể đứng bên ngoài thông qua cửa sổ thủy tinh nhìn vào bên trong.

An Vũ Hàng đi qua, nhìn thoáng qua An Minh Hi sắc mặt tái nhợt nằm bên trong, trong lòng thở dài, hỏi: “Ba đâu mẹ?”

“Đi vay tiền rồi.” Mẹ An trả lời, ánh mắt vẫn luôn chuyên chú mà nhìn An Minh Hi không có chút sinh khí.

An Vũ Hàng nhìn mẹ mình, hỏi: “Mẹ có muốn ăn chút gì lót dạ hay không?”

Mẹ An lắc đầu.

“Rất cực em ấy làm sao mà bị thương vậy mẹ?” An Vũ Hàng lại hỏi, đến hiện tại cũng không ai cho cậu biết nguyên nhân An Minh Hi bị thương, đến tận khi bác sĩ đi ra giải thích tình huống cậu mới biết là có vết dao đâm.

Mẹ An xoa xoa hai mắt, nói: “Hôm nay Tiểu Hi cùng với người bạn hợp tác làm ăn của mình đi ăn cơm, người kia đắc tội người ta, người ta tìm tới cửa, Tiểu Hi là vô tội mà bị liên lụy.” Mấy chuyện này là do bà nghe được từ vị cảnh sát đến lấy lời khai.

“Vô tội?” An Vũ Hàng nhăn mày, “Nó không biết người kia là dạng người thế nào sao?”

“Nó còn nhỏ, không nhìn người rõ.” Mẹ An bênh vực An Minh Hi.

“Mẹ nếu cảm thấy nó còn nhỏ, vì sao lại còn đưa cho nó tiền, để nó đi chơi cổ phiếu với người ta?”

“Mẹ...” Mẹ An nhất thời nghẹn lời, nhưng rất nhanh đã cãi lại: “Mày đứa nhỏ này không giúp gì được cho em trai thì thôi đi, sao còn đi chỉ trích mẹ mày hả?”

“Trước đây con cũng đã từng nhắc nhở, bảo mẹ có rảnh thì quan tâm nhiều hơn một chút xem Minh Hi tiếp xúc với những ai, mà mẹ thì sao?”

“Tiểu Hi trước nay đều có chủ ý riêng...”

“Có chủ ý? Có chủ ý mà nằm ở đây sao?” An Vũ Hàng giơ tay chỉ vào An Minh Hi đang nằm trong phòng ICU.

Mẹ An lúc này triệt để im lặng, An Vũ Hàng cũng không nói gì thêm, hai người lâm vào trầm mặc.

Lúc chạng vạng, ba An mang theo cơm tối quay trở lại bệnh viện. An Vũ Hàng cũng không hỏi ông có mượn được tiền hay không, cũng không ở lại ăn cơm, chào hỏi hai người một tiếng, trở về trường học. Ba mẹ cũng không giữ cậu lại, hai người cùng nhau ở bên ngoài phòng ICU canh chừng An Minh Hi.

Trở lại trường học, An Vũ Hàng cũng không đề cập đến chuyện trong nhà. Viên Gia hỏi cậu đi đâu, cậu cũng chỉ đáp là đi ra ngoài dạo phố. Viên Gia cảm thấy có thể là do cậu có chút ăn dấm bởi vì chuyện của Tiêu Mộc Từ và Emmy, cũng không tiện hỏi cậu quá nhiều.

Buổi tối Tiêu Mộc Từ có tiệc xã giao, cho nên hai người nói chuyện trên Wechat một lúc, An Vũ Hàng bảo Tiêu Mộc Từ cứ đi làm việc của mình đi. Hôm nay cậu thật sự cũng chẳng có tâm tình để nói chuyện, như vậy vừa đúng lúc. Về chuyện trong nhà, An Vũ Hàng không định nói với anh, không phải cậu sợ mất mặt, chỉ là thái độ của ba mẹ cậu đối với Tiêu Mộc Từ, khiến cậu cảm thấy không cần thiết phải đề cập với anh.

Tắm rửa xong đi ra, An Vũ Hàng nhận được điện thoại do mẹ mình gọi tới, nhìn màn hình hiển thị người gọi, An Vũ Hàng đi ra hành lang nghe máy.

“Alô, mẹ?”

“Vũ Hàng, con bán căn phòng mà con đang đứng tên đi.” Mẹ cậu nói thẳng.

“Cái gì?!” Mặt An Vũ Hàng nhất thời lạnh xuống.

“Mẹ nói con bán căn phòng đó đi, tốt xấu gì cũng là tiền.” Mẹ cậu lặp lại từng chữ một.

“Không được.” An Vũ Hàng quả quyết cự tuyệt, “Đó là do bà nội để lại cho con.”

“Căn phòng rách kia quan trọng, hay là em trai mày quan trọng hơn?” Tiếng mẹ cậu bên kia vang lên đầy hằn học.

An Vũ Hàng cười lạnh một tiếng, nói: “Mẹ, ba và Minh Hi làm ăn thua lỗ hết tiền trong nhà, hiện tại lại bắt đầu đánh chủ ý đến đồ mà bà nội để lại luôn sao. Hiện tại căn phòng kia là của con, chẳng lẽ con cũng không có quyền lợi nói ‘Không’ hay sao?”

“Mày có lương tâm hay không hả?!” Mẹ cậu nghiêng rằng nghiêng lợi, tựa hồ chỉ hận không thể chạy đến bóp chết cậu.

“Không có tiền con có thể cố hết sức đi vay mượn. Nhưng còn căn phòng kia, con không thể bán.” An Vũ Hàng nói thẳng. An Minh Hi tuy rằng bị thương nặng, nhưng cũng không phải là bệnh hiểm nghèo gì, không đến mức phải bán nhà, đi mượn thêm ít tiền khẳng định sẽ đủ dùng. Cậu thật không biết vì sao mẹ cậu lại đột nhiên nghĩ đến việc bán nhà.

“Được, vậy mày đi mượn đi!” Nói xong, mẹ cậu liền cúp điện thoại.

An Vũ Hàng nhìn ra ngoài cửa sổ, thở dài... Đây là mẹ cậu đây, là gia đình của cậu đây...

Buổi chiều ngày hôm sau, An Vũ Hàng trở về căn phòng nhỏ của mình, sổ tiết kiệm của cậu đặt trong tủ sắt, vô cùng bí mật, cũng rất an toàn.

Khoá tủ lại, An Vũ Hàng nhìn nhìn căn phòng nhỏ cũ kỹ này, đây là tiền cậu định dùng khi căn phòng này bị phá bỏ và dời đi nơi khác, hiện tại chỉ có thể đưa cho An Minh Hi làm tiền thuốc men, chẳng qua bất kể như thế nào, không để cho mẹ cậu nhớ thương căn phòng này là được rồi. Đây là vật duy nhất bà nội để lại cho cậu, với cậu mà nói đây không chỉ là nhà, mà càng là ký ức và kỷ niệm.

Lúc An Vũ Hàng đi vào bệnh viện, ba mẹ cậu đều đang ngồi bên ngoài phòng ICU, trên mặt mang theo một nỗi rõ ràng, lại vẫn như trước không chịu rời đi nửa bước.

“Ba, mẹ.” An Vũ Hàng đi qua, đưa chỉ phiếu cho mẹ mình, nói: “Chỗ này có không đến 4 vạn, đưa cho Minh Hi dùng đi.”

“Ở đâu ra?” Mẹ An cầm chỉ phiếu, hỏi.

“Mượn.” An Vũ Hàng lần thứ hai nói dối. Cậu không trông cậu vào việc ba mẹ sẽ trả lại tiền cho cậu, chẳng qua cậu thật sự chỉ có bao nhiêu đây tiền, cậu không hy vọng lại bị áp bức nữa.

“Vũ Hàng, con vẫn nên bán căn phòng kia đi.” Ba An đột nhiên mở miệng nói.

An Vũ Hàng sững sốt một chút, cậu cảm thấy ba mình hẳn càng phải quý trọng đồ do bà nội để lại mới đúng, “Vì sao?”

Ba An cúi đầu không nói.

Mẹ An vẫn là người trực tiếp nhất, nói: “Vũ Hàng, ba của con vẫn còn nợ tiền người bên ngoài. Ông ấy kỳ thật không phải là đầu tư bình thường, mà là hợp tác với người ta buôn bán, vốn dĩ nếu thành công còn có

thể kiếm không ít tiền, nhưng ai mà ngờ chẳng những không làm được, mà còn phải đền tiền, hiện tại vẫn còn nợ một ít. Vốn định tìm bạn bè mượn đỡ, chờ khi người bạn hợp tác làm ăn của ba con trả tiền thì trả cho người ta, nhưng không ngờ người bạn làm ăn kia của ba con như thể bốc hơi khỏi nhân gian, điện thoại cũng không nghe máy...”

“Mọi người...” Đầu óc An Vũ Hàng nhất thời hỗn loạn, ba cậu căn bản không có năng khiếu buôn bán, cũng không phải chưa từng thất bại, vì sao không biết tiếp thu bài học chứ?

Đầu tư thất bại đối với ba An mà nói đã là rất xấu hổ rồi, thấy trong ánh mắt của An Vũ Hàng đều là chỉ trích, ông lập tức nổi giận: “Bọn tao thế nào? Bọn tao là ba mẹ của mày đó! Nợ ba con đền không đúng sao?”

An Vũ Hàng cũng không để ý cái gì là giáo dục lễ phép, lập tức đáp lại: “Đó cũng là con và An Minh Hi mỗi người một nửa!”

“Minh Hi đã như vậy rồi, còn trả như thế nào nữa? Nếu không phải nó muốn giúp tao trả nợ số tiền kia, nó có thể đi đầu tư cổ phiếu với người ta sao?!”

“A...” An Vũ Hàng cười lạnh một tiếng, “Lúc trước thì đuổi con ra khỏi nhà, hiện tại lại bảo con trở về trả nợ, con rốt cục tính là cái gì?!”

Ba An đưa tay liền muốn đánh cậu, bị mẹ An ngăn cản lại.

“Vũ Hàng à, con ráng giúp nhà mình đi.” Mẹ An khóc ròng nói.

An Vũ Hàng nhắm mắt lại, hỏi: “Thiếu bao nhiêu?”

“Sáu mươi vạn.”

“Sáu mươi vạn? Vậy cho dù có bán phòng ở cũng không đủ!” Nói xong, An Vũ Hàng xoay người bước đi. Lấy giá nhà đất hiện tại, cộng với vị trí và độ cũ kỹ của căn phòng, có thể bán được năm mươi vạn đã là tốt lắm rồi, hơn nữa còn thêm phí thuốc men của An Minh Hi, làm sao mà đủ?

“Vũ Hàng! Vũ Hàng!” Mẹ An gọi cậu hai tiếng, An Vũ Hàng vẫn không quay đầu lại mà đi thẳng...

Đi ra khỏi bệnh viện, An Vũ Hàng không trở về trường học, mà trở về căn phòng nhỏ của mình. Nơi này có thể khiến cho cậu cảm thấy an toàn, bình yên, quan trọng nhất là an tĩnh, có thể bình tĩnh suy nghĩ.

Qua loa ăn chút đồ ăn, An Vũ Hàng mở máy tính ra, bắt đầu tìm việc làm thêm, cậu phải kiếm càng nhiều tiền hơn mới được. Ba mẹ hiện tại đã đánh chủ ý lên căn phòng này, nếu cậu không lấy đủ số tiền ra, chuyện bán căn phòng này khẳng định sẽ không dừng lại ở đây, cậu muốn giữ lại căn phòng này, phải làm thêm vài công việc nữa, có thể kiếm được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Tìm kiếm việc làm trên mạng hơn hai tiếng, An Vũ Hàng có chút mệt, liền mở trang web bình thường hay lên xem, muốn đọc chút tin tức thả lỏng tinh thần một chút. Nhưng vừa mới mở trang web lên, liền thấy xuất hiện giữa trang báo tin tức giải trí —— Tiêu công tử và Emmy hẹn hò trong buổi tiệc tối, không xem ai ra gì, cử chỉ thân mật.

Phía dưới là một bức ảnh chụp, trong ảnh chụp Tiêu Mộc Từ và Emmy ngồi cùng một bàn, chỉ có hai người bọn họ, trên bàn đặt hai ly rượu đỏ và một ít điểm tâm kiểu châu Âu. Thông qua ánh sáng ngọn đèn có thể thấy được đây là một buổi yến hội nào đó. Tiêu Mộc Từ mặt không đổi sắc, nhưng Emmy lại là ý cười đầy mặt, cho nên rất dễ khiến người ta liên tưởng đến việc hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

An Vũ Hàng tuy rằng tin tưởng Tiêu Mộc Từ, nhưng nhìn đến bức ảnh này, vẫn cảm thấy trong lòng có chút chua xót. Tại thời điểm tâm tình cậu vốn đã không tốt mà nhìn thấy tin tức như vậy, sẽ chỉ làm cậu cảm thấy thân tâm mệt mỏi, không muốn nhìn kỹ, cũng không muốn hỏi đến.

Tắt máy tính và di động, An Vũ Hàng lên giường đi ngủ —— Có lẽ ngủ một giấc thật sâu, sang ngày mai những chuyện phiền lòng này sẽ phai nhạt bớt, tâm tình cũng sẽ tốt hơn một chút...

60. Chương 60

Buổi sáng thức dậy, An Vũ Hàng vừa mở di động ra, liền nhận được tin Wechat Tiêu Mộc Từ gửi tới.

Tiêu Mộc Từ: “Di động em bị tắt, là ngủ hay là di động hết pin?”

Tiêu Mộc Từ: “Viên Gia nói em không trở về phòng ngủ, đi đâu rồi? Trở về nhà sao?”

Tiêu Mộc Từ: “Anh rất lo lắng cho em, nhìn thấy tin nhắn thì trả lời anh.”

An Vũ Hàng ngồi trong chăn, tâm tình đã không còn tệ như tối hôm qua nữa, quả nhiên ngủ một giấc là thuốc khôi phục tâm tình rất tốt.

An Vũ Hàng: “Em không sao, ngày hôm qua trở về nhà lấy ít đồ, lười trở về trường, liền ngủ lại luôn, đừng lo lắng.”

Trả lời Wechat xong, An Vũ Hàng liền đứng dậy đi rửa mặt, xế chiều cậu còn có tiết học, phải trở về trường thôi.

Chờ đến khi cậu rửa mặt xong đi ra, Tiêu Mộc Từ cũng vừa vặn gọi điện thoại đến, An Vũ Hàng điều chỉnh cảm xúc một chút, mới nhận cuộc gọi: “À lô?”

“Em mới dậy?”

“Vâng. Ngày hôm qua ngủ hơi sớm, sợ di động hết pin nên mới tắt điện thoại, không báo cho anh biết trước, khiến anh lo lắng rồi.” An Vũ Hàng đáp.

“Em không có việc gì là tốt rồi.” Tiêu Mộc Từ dừng lại một chút, ôn nhu hỏi: “Vũ Hàng, tin tức truyền ra từ buổi yến hội tối qua em đã xem chưa?”

“Đã xem...” An Vũ Hàng thấp giọng đáp, nhắc tới tin tức kia, tâm tình của cậu vẫn không khỏi có chút suy sụp.

“Xin lỗi, là anh sơ suất.” Tiêu Mộc Từ giải thích: “Tiệc tối ngày hôm qua anh đi dự là do một người bác quen tổ chức, mời không ít người tham dự, anh dĩ nhiên phải cho ông chút mặt mũi, việc này trước đó anh đã không nói rõ ràng với em.”

“Vâng.” An Vũ Hàng lên tiếng, tỏ vẻ mình vẫn đang lắng nghe. Kỳ thật lúc ấy Tiêu Mộc Từ chỉ nói có một buổi tiệc xã giao, cậu nghĩ là anh đi bàn chuyện làm ăn, cũng không hỏi nhiều, không ngờ là tiệc tối do trường bố trí mời đi.

“Mẹ anh cũng nằm trong hàng ngũ khách mời, bà ấy giấu anh dẫn Emmy đi theo.” Nói đến đây, ngữ khí của Tiêu Mộc Từ cũng nhiều thêm chút bất đắc dĩ, “Sau khi anh và mẹ chào hỏi nhau xong, liền cố gắng không đứng cùng một chỗ với hai người bọn họ. Sau đó mẹ anh tự mình lại chỗ anh, nói có việc muốn nói với anh, sau đó hai người bọn họ mới tìm một chỗ an tĩnh ngồi xuống, chính là chỗ cái bàn trong bức ảnh kia. Mới vừa ngồi xuống, mẹ anh liền nói có chút đói bụng, muốn đi lấy điểm tâm ăn, vừa ăn vừa nói chuyện. Anh cũng không nghĩ nhiều, để bà đi lấy đồ ăn. Kết quả bà vừa mới đi, Emmy đã đi tới. Kỳ thật lúc ấy thấy cô ta ngồi xuống anh đã lập tức đứng dậy, nhưng không ngờ tới lại bị chụp được. Bức ảnh kia chụp rất đúng thời điểm, ngay tại lúc cô ta ngồi xuống anh đứng lên liền chụp lại. Anh cũng là sau khi nhìn thấy tin tức mới biết là bị chụp ảnh, còn bị biến thành một cái tiêu đề dễ gây hiểu lầm như vậy.”

An Vũ Hàng cũng không biết phải nói gì, phóng viên vì đoạt được tin tức, thật đúng là không chỗ nào không có mặt.

“Sợ em hiểu lầm, nên muốn gọi điện thoại cho em giải thích rõ ràng, không ngờ em lại tắt điện thoại. Còn tưởng rằng em tức giận.” Tiêu Mộc Từ nói.

“Không có. Em tin tưởng anh sẽ không làm như vậy.” Ăn dặm là một chuyện, nhưng cậu vẫn không đánh mất lý trí.

“Ừ. Kỳ thật lúc ấy sau khi anh đứng dậy, biểu tình của Emmy rất kinh ngạc, sau đó hỏi anh một câu ‘Anh đi đâu? Không phải anh tìm tôi có việc sao?’” Tiêu Mộc Từ nói: “Anh cảm thấy lời của cô ta nói rất kỳ quái, liền hỏi một câu, hoá ra là do mẹ anh nói với cô ta rằng anh tìm cô ta, cho nên cô ta mới tới. Người

chụp ảnh phỏng chừng cũng là do mẹ anh tìm tới, nếu không sao có thể xảo diệu mà chụp được ảnh trong nháy mắt kia, nhất định là có chuẩn bị kỹ càng trước đó.”

Đối với thủ đoạn của mẹ Tiêu, An Vũ Hàng cũng không biết đánh giá như thế nào, chỉ nói: “Em biết. Việc này không thể chấm dứt trong một ngày một bữa được, anh cũng đừng quá gấp. Trong nước dù sao cũng không phải là sân nhà của Emmy, chờ cô ấy trở về nước, chuyện này hẳn cũng sẽ lắng xuống.” Cho dù là cậu hay là Tiêu Mộc Từ, cũng không thể nào vận dụng giới truyền thông một cách lão luyện được như mẹ Tiêu đã lăn lộn nhiều năm trong giới giải trí, cho nên ở phương diện này, bọn họ dĩ nhiên đều không lại mẹ Tiêu.

“Anh rất không thích loại cục diện bị động này.” Tiêu Mộc Từ thản nhiên nói.

“Em cũng không thích. Nhưng em không hy vọng anh vì chuyện này mà khắc khẩu với bác gái, bác ấy có lập trường của riêng mình. Chúng ta quen nhau, vốn đã không phù hợp với định nghĩa về giới tính người yêu của đại bộ phận người rồi, bác ấy không tiếp thu cũng là chuyện bình thường. Thời gian lâu, có lẽ suy nghĩ của bác ấy cũng sẽ thay đổi.” An Vũ Hàng trấn an Tiêu Mộc Từ, đồng thời cũng là đang an ủi bản thân.

“Cho dù bà không chịu lý giải, anh cũng không hy vọng em vì anh mà phải chịu đựng những chuyện không công bằng như thế này.”

“Em biết.” An Vũ Hàng cười cười, Tiêu Mộc Từ vẫn luôn suy xét mọi chuyện dựa trên lập trường của cậu, cũng như cậu vẫn luôn suy xét cho tình cảnh của Tiêu Mộc Từ vậy. Cả hai đều vì đối phương mà suy xét như vậy, cũng là phương thức tốt nhất giúp bọn họ cùng nhau chống đỡ để vượt qua cửa ải khó khăn này.

Sau đó hai người không nhắc đến chuyện phiền lòng này nữa, ngược lại hàn huyên một ít chuyện lý thú về việc học của An Vũ Hàng, mãi đến khi tâm tình của hai người đều tốt hơn rất nhiều, mới để điện thoại xuống, ai đi làm việc nấy.

Giữa trưa An Vũ Hàng trở về trường học cùng cả đám Viên Gia đi ăn cơm trưa, nhưng vừa mới ăn cơm được một nửa, cậu liền nhận được điện thoại mẹ cậu gọi đến.

An Vũ Hàng nhíu nhíu mày, nói với bọn họ mình ra nghe điện thoại, liền rời khỏi quán ăn.

“Alô?” An Vũ Hàng đi ra phía sau quán cơm, mặt không đổi sắc mà tiếp nhận điện thoại.

“Vũ Hàng, con chia tay với người bạn trai kia của con đi.” Mẹ cậu nói chuyện vẫn như trước đi thẳng vào vấn đề.

Lửa giận trong lòng An Vũ Hàng nhất thời trào lên, giận dữ hỏi: “Dựa vào cái gì?”

Mẹ cậu lúc này ngược lại hạ giọng xuống, nói: “Vũ Hàng, mẹ không ép con bán căn phòng kia nữa, con chia tay với người kia đi, được không?”

Căn phòng và Tiêu Mộc Từ sao có thể lấy ra để cân đo đong đếm, cậu dựa vào cái gì phải chọn một trong hai?

“Lí do?” An Vũ Hàng hỏi, cậu không thể cứ như vậy mà không minh bạch để mặc cho mẹ mình bắt cậu phải đưa ra quyết định lựa chọn không cần thiết như thế này.

Mẹ cậu ở đầu bên kia khóc rống nói: “Con cho gia đình mình một con đường sống đi...”

Nếu như trước đây mỗi lần mẹ cậu khóc sẽ làm cậu dao động, vậy hiện tại An Vũ Hàng thật sự sắp miễn dịch đối với chuyện này luôn rồi. Không phải là cậu nhẫn tâm, mà là mỗi lần mẹ cậu khóc với cậu, đều không phải là chuyện gì tốt, hơn nữa cho đến hiện tại cũng chưa từng đứng trên lập trường của cậu mà suy xét cho cậu.

“Cái gì gọi là con không cho nhà mình con đường sống? Hiện tại việc này, cục diện này, là do con gây ra sao?” An Vũ Hàng không khách khí đáp lại, “Mẹ, tại thời điểm mẹ vô duyên vô cớ bảo con chừa đường sống cho mọi người, mọi người hẳn cũng phải nên chừa cho con con đường sống trước chứ đúng không?!”

“Vũ Hàng à...” Mẹ cậu bên kia khóc càng dữ hơn, “Xem như mẹ cầu con đó. Chia tay đi, được không?”

An Vũ Hàng thật sâu hít vào một hơi, nói: “Mẹ nói sự thật đi, rốt cục là vì cái gì?”

Mẹ cậu ở bên kia hít hít mũi, nói: “Sáng sớm hôm nay, một vị phu nhân họ Từ gọi điện thoại đến, tự xưng là mẹ của bạn trai con. Bà ấy nói với mẹ, bà ấy không đồng ý chuyện của con và con bà ấy, cũng biết tình huống nhà chúng ta. Nếu như mẹ có thể khuyên con chia tay, bà ấy sẽ cho nhà chúng ta hai trăm vạn.”

Môi An Vũ Hàng run lên một chút, áp chế chua xót trong cổ họng, nói: “Mẹ vì hai trăm vạn này, mà bán con?”

“Bà ấy vốn đã không đồng ý hai đứa quen nhau, nếu không có kết quả, còn không bằng cầm tiền giải quyết tình trạng khẩn cấp trong nhà.” Mẹ cậu lập tức ngừng khóc, vội vàng nói, “Vũ Hàng, con nghe lời mẹ một lần này đi. Có số tiền này, về sau trong nhà cũng tốt hơn nhiều.”

Nghe mẹ cậu nói, trong lòng An Vũ Hàng một mảnh lạnh như băng. Trước mặt nợ nần và tiền thuốc men, cậu thì tính là cái gì? Trong nhà đến tình trạng này, mẹ cậu thật sự không để ý cái gì nữa cả, chỉ cần có thể có được tiền, cậu sống hay chết thì có quan hệ gì đến bọn họ? Đây là nhà của cậu, vốn dĩ cậu nghĩ bởi vì chứng u uất hậu sản nên mẹ cậu mới không có tình cảm gì đối với mình, từ nhỏ lại không sống cùng với nhau, không thân cận với nhau. Hiện tại xem như cậu đã hiểu, cái gì chứng u uất chứ, không tình cảm chính là không tình cảm, có muốn bồi dưỡng cũng khó.

“Mẹ... Con là con ruột của mẹ sao?” An Vũ Hàng thật lòng đã tuyệt vọng với gia đình mình.

“Vô nghĩa! Nếu mày không phải con tao, tao có thể nuôi mày lớn như vậy sao?” Mẹ cậu the thé giọng nói.

“Thật không...” An Vũ Hàng ngược lại thật hy vọng bản thân không phải là con ruột, ít nhất trong lòng còn có thể dễ chịu hơn một chút.

Lúc này An Vũ Hàng cũng không chờ mẹ cậu nói thêm cái gì, trực tiếp cúp điện thoại, cậu đã không còn lời nào để nói. Ba cậu nếu yêu cầu nợ cha con trả, cậu cũng không muốn dây dưa với bọn họ, dù sao cậu cũng chỉ sẽ trả một nửa mà thôi, 30 vạn, một phần tiền cũng không đưa thêm. Về phần tiền thuốc men của An Minh Hi, đó vốn không phải là gánh nặng cậu cần phải gánh, cậu cũng đã đưa tiền cho mẹ mình, nhưng chuyện khác cậu đành bất lực.

Kỳ thật 30 vạn đối với cậu mà nói không phải số lượng nhỏ, cậu đã tìm được vài công việc làm thêm khác, có làm phiên dịch tiếng Anh, có làm hướng dẫn viên du lịch, cũng có làm gia sư, An Vũ Hàng định liên hệ toàn bộ thuê xem, nếu thời gian phù hợp liền nhận làm.

Buổi tối, Tiêu Mộc Từ gọi điện hẹn cậu ngày mai cùng nhau đi ăn cơm, An Vũ Hàng lấy cớ nói mình có việc, nói là hẹn vài vị học trưởng hỏi thăm về chuyện thi nghiên cứu sinh. Tiêu Mộc Từ cũng không hoài nghi, dặn cậu ăn cơm đúng giờ, liền cúp điện thoại.

Buổi chiều ngày hôm sau, sau khi An Vũ Hàng tan học, liền chạy đến chỗ công ty du lịch tuyển nhân viên part time. Công ty này thấy điều kiện các phương diện của cậu đều không tệ, liền nói cho cậu nội dung cụ thể của công việc, kỳ thật nói trắng ra chính là trợ lý hướng dẫn du lịch, giúp đỡ giải đáp các vấn đề của du khách nước ngoài, giải quyết một ít việc vặt vãnh. Trước khi rời đi, công ty du lịch đưa cho cậu một tập tài liệu tham khảo, bảo cậu về xem trước, cuối tuần sẽ thông báo cho cậu biết thời gian đi theo đoàn.

Rời khỏi công ty du lịch kia, thời gian vẫn còn sớm, nơi này cách Noãn Quang cũng không xa, An Vũ Hàng định đến đó một chuyến, hỏi xem có thể nhận thêm việc nữa hay không.

Nhưng mới vừa đi đến phụ cận của quán cà phê, An Vũ Hàng đã nhìn thấy mấy người cầm cameras đứng ở xung quanh quán cà phê, cảm giác vô cùng không thích hợp với những người khác đang đi dạo hoặc đi ngang qua, ánh mắt của bọn họ nhìn chằm chằm vào quán cà phê, nhưng đang chờ ai đó.

Không đợi An Vũ Hàng đoán ra được nguyên nhân, liền nhìn thấy Tiêu Mộc Từ đi ra từ trong tiệm, đi cùng với anh còn có Emmy. Thấy bọn họ đi ra, đám phóng viên bắt đầu rục rịch, cameras không ngừng loé lên, nhưng không ai tiến lên phỏng vấn, nguyên do trong đó thì An Vũ Hàng cũng không rõ lắm.

Đậu bên ngoài chính là xe của Tiêu Mộc Từ, anh cũng trực tiếp ngồi vào ghế lái, sau đó xe liền rời đi.

An Vũ Hàng nhìn theo hướng xe rời đi, trong lòng có chút khổ sở. Cậu biết Tiêu Mộc Từ có thể có ý tưởng riêng của mình, nhưng cậu vẫn nhìn không được mà xót xa. Cho dù là người phụ nữ nào, cho dù là Emmy thân ở trung tâm vụ scandal, đều có thể quang minh chính đại ở cùng Tiêu Mộc Từ, chỉ có cậu là không thể.

Bọn họ không thể nắm tay nhau đứng trước mặt phóng viên, nói bọn họ là tình nhân, cũng không thể hôn nhau ngoài đường, hoàn toàn không cần kiêng kị ánh mắt của người khác. Tiêu Mộc Từ không sợ comeout, nhưng bọn họ xác thực không thể không công khai. Tuy rằng trong lòng uỷ khuất, nhưng nếu cậu đã lựa chọn con đường này, chẳng khác nào lựa chọn uỷ khuất, lựa chọn phải ẩn nhẫn... Đây là tình yêu này dành cho cậu, đây là xã hội này dành cho cậu...

Không có tâm tình đi vào nói với ông chủ chuyện xin làm thêm thời gian, An Vũ Hàng vô tri vô giác mà trở lại trường học. Vừa đi vào ký túc xá, di động liền vang lên, lúc này người gọi điện đến là ba cậu.

“Alô...” An Vũ Hàng nhận điện thoại, thanh âm rất thấp.

“Đang ở đâu?” Ba cậu ở đầu bên kia hỏi.

“Ở trường ba.” An Vũ Hàng ngắn gọn mà trả lời.

“Chuyện chia tay suy xét như thế nào?” Ngữ khí của ba cậu rất cứng rắn, tựa hồ căn bản không có đường thương lượng.

“Ha ha...” An Vũ Hàng châm chọc bậc cười nói: “Hai trăm vạn đủ cho mọi người tiêu xài phung phí mấy ngày?”

“Mày...” Ba cậu không biết là bị tức hay là bị nói đúng tâm tư, ngược lại không nói ra được lời nào.

“Con sống từng này tuổi, ở trong lòng ba mẹ, so ra còn kém hơn em trai, còn kém hơn giá tiền của căn phòng cũ của bà, tự nhiên so ra cũng kém hơn 200 vạn kia. Cho dù hai người xem con là con trai cũng được, xem là lợi thế có thể đổi thành tiền cũng được. Nhưng mà, đầu tiên, con là một con người, con cũng có điểm mấu chốt và tôn nghiêm của mình, cho dù con là đồng tính luyến ái, nhưng con cũng có nhân cách và tôn nghiêm chứ.” Trái tim An Vũ Hàng đã lạnh lẽo, không còn cảm giác thương tâm nữa. Trầm mặc một lúc, cậu hạ quyết tâm, bình tĩnh nói: “Ba bảo con trả nợ cho ba, có thể. Nhưng con đã nói, con chỉ trả một nửa. Căn phòng ngày mai con sẽ đi tìm trung tâm môi giới rao bán. Chờ chuyện này làm xong, con một phần tiền cũng không có, về sau có chuyện gì, cũng đừng tìm con, con không đủ sức cũng không có nhiều tiền như vậy. Về phần sinh hoạt phí, mọi người cũng không cần cho con nữa, dù sao cái gì con cũng đã mất rồi, cũng không thiếu chút tiền sinh hoạt phí đó của ba.”

“Vũ Hàng...”

“Đừng nói nữa. Cứ như vậy đi. Căn phòng kia khi nào bán được, tiền sẽ trực tiếp gửi vào thẻ của ba. Tạm biệt.” Nói xong, An Vũ Hàng trực tiếp cúp điện thoại.

Căn phòng kia cậu quả thực rất luyến tiếc, nhưng cậu cũng đã suy nghĩ cẩn thận, chỉ cần căn phòng kia còn đó, đối với ba mẹ cậu mà nói, đó chính là phần đảm bảo cho họ, họ vẫn sẽ dây dưa mãi. Hôm nay tính kế không thành, vẫn còn có ngày mai, ngày mốt. Căn phòng này còn một ngày, cậu sẽ một ngày không được bình yên. Chỉ bằng bán đi, xong hết mọi chuyện.

Trực tiếp ném đồng tư liệu mang về từ công ty du lịch kia vào trong thùng rác, An Vũ Hàng tự giễu mà cười cười, liệu mạng làm việc như vậy có lợi ích gì, cũng không có người thương cậu, còn không bằng tự mình thương mình. Cậu còn trẻ, không sợ bắt đầu lại từ đầu. Chờ chuyện này kết thúc, cậu cũng không định tiếp tục liên hệ với người trong nhà nữa, cậu không muốn theo đuổi thứ thân tình mờ ảo hư vô kia, mà sống đến vắt vả như vậy.

Lên mạng kiểm tra giá nhà ở một chút, cũng có chút hiểu biết đại khái về giá nhà ở khu vực này, sau đó An Vũ Hàng liên hệ với người bên trung tâm môi giới, chuẩn bị bán căn phòng này.

Ngày hôm sau An Vũ Hàng dẫn người bên trung tâm môi giới đến nhà mình kiểm tra phòng. Nhân viên môi giới sau khi đã hiểu biết toàn bộ tình huống căn phòng, mới nói đây không gần khu tàu điện ngầm, cũng không gần nhà ga và trạm xe bus, về mặt phương tiện công cộng cũng vô cùng thiếu hụt. Phòng ở quá cũ, không dùng được bao nhiêu năm nữa là phải phá bỏ và dời đi nơi khác, diện tích căn phòng cũng không đẹp, ưu điểm duy nhất chính là căn phòng bố cục không tệ, Nam Bắc thông thoáng, thích hợp để cư trú. Tổng hợp lại những yếu tố trên, nhân viên môi giới mới ra cái giá 47 vạn, đương nhiên, đối phương cũng nói trước, đây không phải là giá thật, chủ yếu là cho người mua có không gian để trả giá, phỏng chừng lúc thành giao hẳn chỉ còn khoảng trên dưới 45 vạn, xem trình độ tiếp thu của An Vũ Hàng như thế nào.

Mà mức giá này cũng nằm bên trong dự kiến của An Vũ Hàng, không yêu cầu nhiều, để nhân viên môi giới dựa theo giá này mà rao bán.

Lúc An Vũ Hàng và nhân viên môi giới kia xem phòng, thì bên này Tiêu Mộc Từ cũng lấy được phần báo cáo viết tay thứ ba được kỹ thuật viên giao cho trợ lý đưa tới. Bên trên là danh sách những người đi theo Kha Tuấn Hân đi vào quán bar kia, cũng kèm theo tư liệu cơ bản của những người này. Mà trong đó, duy nhất khiến Tiêu Mộc Từ chú ý chính là cái tên ‘Hứa Phong Bạch’, anh không nhận ra Hứa Phong Bạch là ai, nhưng trên tư liệu của Hứa Phong Bạch lại viết là sinh viên đại học A, lúc này mới khiến Tiêu Mộc Từ lưu ý một chút, chẳng qua không cùng một khoa với An Vũ Hàng, cũng không cùng niên cấp, cho nên Tiêu Mộc Từ cũng không quá để ý.

Xử lý xong chuyện phòng ở, An Vũ Hàng trở lại trường học, liền đụng mặt Hứa Phong Bạch.

Tuy rằng hai người không giao tiếp quá nhiều, nhưng Hứa Phong Bạch vẫn rất lịch sự mà nói với An Vũ Hàng: “Chào học trưởng, gặp anh ở đây thật tốt.”

“Có chuyện gì?” Nghe ngữ khí của Hứa Phong Bạch, có vẻ như có chuyện tìm mình.

“Vâng. Có thể chậm trễ chút thời gian của anh được hay không.” Hứa Phong Bạch cười đến thực ngại ngùng, nói: “Là như vậy. Mấy kỳ báo trường lần này đều đang làm chuyên đề về việc ‘Cái nhìn của sinh viên các cấp đối với các chuyên ngành’, mà kỳ này đến khoa Văn và Tin học. Em phụ trách khoa Văn, cho nên vẫn luôn tìm người để phỏng vấn.”

“Cậu đi tìm Viên Gia không phải là dễ dàng hơn sao?” An Vũ Hàng hỏi.

“Viên Gia học trưởng đã được phỏng vấn rồi, mỗi một khoá phỏng vấn 4 người, năm 3 còn thiếu 1 người nữa thôi, anh giúp em hoàn thành nhiệm vụ đi mà. Phỏng vấn đều là nặc danh, học trưởng cho dù không thích chuyên ngành này, cũng không biết anh là ai, yên tâm đi.” Hứa Phong Bạch cười nói, “Hơn nữa phía ban biên tập báo trường rất yêu cầu phỏng vấn anh, anh là người hàng năm nhận học bổng, đối với chuyên ngành này khẳng định có cái nhìn riêng của mình. Để em phỏng vấn anh một chút, được không?”

An Vũ Hàng do dự một chút, cảm thấy chỉ là công nhắc tay thôi, có thể giúp đỡ thì giúp.

“Đi.” An Vũ Hàng gật gật đầu.

“Thật tốt quá!” Hứa Phong Bạch từ trong túi lấy ra 2 vé giảm giá, nói: “Học trưởng, em mời anh uống nước, chúng ta vừa uống vừa tán gẫu.”

“Không cần đâu, tùy tiện tìm một chỗ nào đó trao đổi là được rồi.” An Vũ Hàng cũng không muốn chiếm tiện nghi của cậu.

“Anh đừng khách khí với em, dù sao cũng không xa, trong một cửa tiệm nhỏ trong khu dân cư gần đây nè. Lần trước lúc em phỏng vấn ai em cũng sẽ mời người đó ăn chút gì đó, không tin anh đi hỏi Viên Gia học trưởng đi. Hơn nữa vấn đề cũng không ít, chúng ta chậm rãi tán gẫu, em có thể ghi nhớ kỹ càng tỉ mỉ hơn một chút. Đi thôi.” Nói xong, Hứa Phong Bạch liền dẫn đầu đi về hướng cổng trường.

An Vũ Hàng thấy cậu ta có ý tốt, cũng không tiện cự tuyệt nữa, liền đi cùng.

Xung quanh trường học có không ít tiểu khu, có mấy tiệm bán bánh ngọt, cà phê này nọ mở bên trong, sinh viên đại học A cũng rất thích đến nơi này ngồi cả buổi chiều. An Vũ Hàng ngược lại rất ít đến đây, thứ nhất là cậu không có tiền dư mà đi nhấm nháp trà chiều, về phương diện khác, đám Viên Gia đối với đồ ăn ngọt này nọ cũng không có hứng thú, café gì đó uống tại phòng ngủ cũng không tệ.

Lúc này trên đường vào khu dân cư không nhiều người lắm, Hứa Phong Bạch và An Vũ Hàng một trước một sau đi tới. Hứa Phong Bạch quẹo trái quẹo phải một hồi cũng không biết là đi đến đâu, An Vũ Hàng đi theo phía sau cậu ta, cũng không đặc biệt lưu ý đường đi. Đi đến một con đường nhỏ khá yên tĩnh, Hứa Phong Bạch đột nhiên ngừng lại. An Vũ Hàng không hiểu mà ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Hứa Phong Bạch quay đầu lại nhìn cậu cười cười, nói: “Học trưởng, có người nào nói anh quá đơn thuần hay không?”

Cậu ta vừa mới nói xong, một chiếc xe bánh mì màu đen đậu ở cách đó không xa ngay lập tức lái lại gần, dừng lại trước mặt hai người. An Vũ Hàng còn chưa kịp phản ứng, đã bị người trên xe bước xuống kéo vào bên trong xe, sau đó cửa xe bị đóng mạnh lại, xe nghiêng ngang rời đi.

Mà An Vũ Hàng bị bắt vào trong xe đang dùng hết sức giãy dụa, mới vừa hỏi ‘Các người là ai’, lại có cảm giác cánh tay đau xót, chất lỏng không biết tên theo kim tiêm tiến vào huyết dịch của cậu, rất nhanh An Vũ Hàng đã mất đi ý thức, chìm vào trong bóng đêm khôn cùng...

Hết –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-huynh-la-nam-than>